

Giới thiệu Kiếm Tôn

Một kiếm độc nhất vô nhị! Một kiếm làm bá chủ thiên hạ!

Ai không phục cứ tới! Chư Thiên Thần Phật, sinh tử không màng!

Nhất Kiếm Độc Tôn!

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ai Dám Động Muội Muội Ta!

Thanh thành!

Từ đường Diệp gia!

...

- Tiên tổ ở trên, Diệp Huyền vô tài vô đức... Từ giờ trở đi, tước vị Thế tử của Diệp Huyền, chuyển cho Diệp Lang kế thừa.

Người cất tiếng nói, chính là một lão giả hắc bào.

Sau lưng lão không xa, là một thiếu niên đang đứng, khỏe môi nhếch lên, nở nụ cười nhàn nhạt. Người này, chính là Diệp Lang được nhắc tới.

Mà hai bên, đều là Trưởng lão Diệp gia.

- Tại sao?

Đúng lúc này, một thanh âm có chút sợ hãi đột nhiên vang lên.

Đám người theo tiếng nhìn lại, ngoài cửa có một tiểu nữ hài, tuổi chừng mười hai mười ba, hai tay nắm chặt mép áo, sắc mặt còn có một tia trắng nhợt bệnh tật, nhìn qua có chút suy yếu, trong mắt còn mang theo một tia e sợ.

Tiểu nữ hài này tên Diệp Linh, cũng là thân muội muội của Diệp Huyền còn lại trong lời lão giả hắc bào nói, lần này nghe gia tộc muốn tước vị Diệp Huyền, lập tức mặc kệ trên người đang có bệnh mà chạy tới.

Lão giả hắc bào cau mày:

- Diệp Linh, ngươi muốn làm gì!

Tiểu nữ hài tên Diệp Linh hơi khom người thi lễ, e sợ lên tiếng:

- Đại trưởng lão, ca ca Diệp Huyền của ta là Thế tử, vì sao ngươi vô duyên vô cớ muốn tước vị của hắn?

Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn lại:

- Đây là đại sự của gia tộc, không có chỗ cho ngươi chen miệng! Xuống!

Hiển nhiên Diệp Linh có chút e ngại, không dám nhìn thẳng Đại trưởng lão, nhưng nàng cũng không rời đi, hít một hơi thật sâu, bước vào trong từ đường, lần nữa thi lễ với Trưởng lão hai bên:

- Chư vị Trưởng lão, ca ca ta ở Nam Sơn tranh đoạt quặng mỏ với Lý gia, giờ hắn đang liều mạng vì gia tộc, sinh tử coi nhẹ, mà cũng lúc này, gia tộc lại vô duyên vô cớ tước vị trí Thế tử của hắn, chuyện này thực sự không công bằng.

- Cần rõ!

Đại trưởng lão đột nhiên cả giận:

- Tước hay không tước vị của hắn, còn chưa tới phiên một tiểu nha đầu như ngươi nói. Người đâu, kéo nàng ra ngoài cho ta.

Đúng lúc này, tân nhiệm Thế tử Diệp Lang đột nhiên cười nói:

- Nền phạt ba mươi trượng, lấy đó làm răn đe!

Đại trưởng lão lạnh lùng nói:

- Vậy thì phạt ba mươi trượng!

Rất nhanh, hai tên thị vệ Diệp gia vọt tới.

Diệp Linh nắm chặt hai tay, có chút tức giận nói:

- Không công bằng, ca ca ta vì gia tộc mà vào sinh ra tử, thời thời khắc khắc đều liều mạng vì lợi ích Diệp gia, gia tộc làm vậy quá không công bằng với hần...

Một tên thị vệ nhìn qua tân nhiệm Thế tử Diệp Lang, hần biết, cơ hội biểu hiện của hần tới.

Thị vệ cười lạnh:

- Lang thiếu gia kế thừa vị trí Thế tử, chính là chúng vọng sở quy, ngươi ồn ào cái gì?

Nói xong, hần nâng tay đánh lên mặt Diệp Linh.

Ba!

Một cái tát vang lên thanh thúy, má phải Diệp Linh lập tức đỏ hồng sưng lên, có điều, nàng không khóc, chỉ găt gao bụng lấy má phải.

Diệp Lang liếc mắt đánh giá tên thị vệ kia, cười nói:

- Ngươi tên là gì?

Thị vệ kia vội vàng thi lễ:

- Thuộc hạ Chương Mộc, bái kiến Thế tử.

Diệp Lang gật nhẹ:

- Không tởi, sau khi ta thành Thế tử, cũng cần thân vệ với, sau này ngươi làm thân vệ cho ta đi.

Nghe vậy, Chương Mộc lập tức mừng rỡ, vội vàng thi lễ thật sâu:

- Thuộc hạ nguyện vì Thế tử mà xông pha khói lửa, muôn chết không từ!

Diệp Lang khẽ gật đầu:

- Mang xuống đi, người này nhiều loạn từ đường, không cần lưu thủ, hiểu chứ?

Chương Mộc nhìn thoáng qua Diệp Lang, thấy sát ý trong mắt đối phương, hần hiểu, lập tức tóm tóc Diệp Linh kéo ra ngoài.

Đúng lúc này, không biết Chương Mộc nhìn thấy cái gì, đột nhiên dừng lại.

Mà đám người trong từ đường, cũng dồn dập quay đầu nhìn ra ngoài.

Từ ngoài cách từ đường không xa, một thiếu niên nhanh chóng bước tới, một bộ võ phục nhẹ nhàng nhưng đã sớm rách tung tóe, khắp nơi đều là máu.

Người tới, chính là Diệp Huyền gấp gấp chạy từ Nam Sơn trở về!

Thấy Diệp Huyền, khóe miệng Diệp Lang hơi vênh lên một nụ cười âm trầm, mà đám Trưởng lão trong từ đường, cũng đều khẽ nhíu mày lại.

Đại trưởng lão hít mắt, vẻ mặt âm trầm tới đáng sợ, không biết đang suy nghĩ gì.

Nơi xa, Diệp Huyền vừa nhìn thấy Chương Mộc kéo tóc Diệp Linh, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn:

- Ai cho ngươi gan chó đụng tới muội muội ta?

Chương Mộc nhìn thấy Diệp Huyền, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng nhìn về phía Diệp Lang, đang muốn nói chuyện, đã thấy Diệp Huyền cuồng nộ vô tới, còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã đập tới trước mặt.

Ầm!

Chuong Mộc choáng váng, thân hình lão đảo té ngã.

Mà Diệp Huyền cũng khogn dừng tay, lần nữa vọt tới, đúng lúc này, Diệp Lang trong từ đường đột nhiên cả giận:

- Diệp Huyền, hần là người của ta, ngươi dám...

Diệp Huyền đập một cước, giữa ngực Chuong Mộc, dí chặt đối phương xuống mặt đất.

Phốc!

Chuong Mộc lập tức hộc máu.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Lang càng thêm khó coi, mà Diệp Huyền lại ngẩng đầu nhìn hần, gằn giọng nói:

- Ngươi của người?

Nói xong, bỗng lại đập một cước lên mặt Chuong Mộc.

Ngũ quan chuong một lập tức be bét, trong miệng không ngừng kêu rên:

- Thế tử, cứu, cứu ta...

Diệp Huyền không để ý tới Chuong Mộc kêu cứu, vội đi tới bên cạnh Diệp Linh, thấy gương mặt sưng đỏ, lập tức cảm thấy lòng đau như cắt, hai tay xiết chặt, thân hình run nhẹ.

Mà khi Diệp Linh nhìn thấy Diệp Huyền, nước mắt lập tức không kìm được mà trào ra:

- Ca, đau, đau quá...

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Huyền trở nên dữ tợn, sau một khắc, lại vọt tới trước mặt Chuong Mộc, một cước đập tới.

Ầm!

Đầu Chuong Mộc đập vào thêm đá, nháy mắt nổ bạo như dưa, máu tươi bắn tung tóe!

Nhìn thấy cảnh này, đám người trong từ đường cùng cảm thấy ngây người.

Nhưng Diệp Huyền còn chưa dừng tay, hần đột nhiên nhìn về phía Diệp Lang kia, gằn giọng nói:

- Muội muội ta là người mà ngươi có thể động? Ta con mẹ nó tổ tông ngươi!

Nói xong, liền vọt thẳng tới chỗ Diệp Lang.

Đại trưởng lão biến sắc:

- Cần rồi!

Vừa nói, mũi chân liền điểm xuống đất, thân hình vọt tới trước mặt Diệp Huyền, một chưởng vỗ tới.

Chưởng mang kinh phong, lẳng lẹ bức nhân.

Khỏe miệng Diệp Huyền hiện lên vẻ dữ tợn, tay phải nắm chắc thành quyền, trong nháy mắt, tay áo trực tiếp bị đánh rách tả tơi, một quyền đánh tới.

Quyền kinh đối chưởng phong!

Bành!

Quyền chưởng đối kích, một tiếng bạo phá trầm thấp vang lên.

Diệp Huyền lui tới thẳng cửa, mà đại trưởng lão cũng bị bức lui mấy bước.

Thấy cảnh này, đám người trong từ đường đều khiếp sợ không thôi.

Tại Thanh châu này, võ giả chia thành Lục phẩm, Nhất phẩm Thối Thể cảnh, Nhị phẩm Luyện Lực cảnh, Tam phẩm Nội Tráng cảnh, Tứ phẩm Kiêm Tu cảnh, Ngũ phẩm Bất Tức cảnh, Lục phẩm Khí Biến cảnh... trên nữa là Ngự Khí cảnh thực sự, còn Diệp Huyền mới chỉ là Ngũ phẩm Bất Tức cảnh, cách nhau tới hai đại cảnh giới, nhưng một kích vừa rồi, Diệp Huyền lại chỉ hơi chút roi xuống hạ phong.

Đại trưởng lão cũng kinh hãi không thôi, hẳn biết thiên phú Diệp Huyền vô cùng tốt, còn là Thế tử mà Diệp gia tí mĩ bồi dưỡng, hơn nữa còn trải qua từ chiến thực sự ở ngoài, tất phải có chiến lực vượt gia. Thế nhưng, hẳn không nghĩ tới, chiến lực của Diệp Huyền lại mạnh tới mức này!

Lông cánh cứng cáp rồi!

Nghĩ tới đây, sát ý trong mắt Đại trưởng lão lại càng thêm dày đặc.

Đại trưởng lão gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, ngươi lại dám công nhiên công kích Thế tử!

Diệp Huyền nhú mày:

- Thế tử?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Sau bê bối Ta Là Chí Tôn, Hắc Âm Chi Địa trở lại với Kiếm Tôn, hy vọng chư vị đón đọc!

Để tránh sự kiện bản quyền lặp lại, lần này Kiếm Tôn sẽ được Hắc Âm Chi Địa dịch hoàn toàn miễn phí, vì vậy tất cả kinh phí duy trì nhóm đều tới từ sự ủng hộ của chư vị độc giả! Ủng hộ càng nhiều, thì nhóm sẽ dịch truyện càng đều, càng nhanh, chất lượng dịch cũng càng tốt, hy vọng thay vì bị buộc trả phí để đọc truyện, chư vị có thể chủ động Donate cho truyện!

Trân trọng: xonevictory - Hắc Âm Thánh Chủ!

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thất Thế

Đại trưởng lão cười lạnh:

- Diệp Huyền, quên nói cho người biết. Ngươi đã bị tước đoạt vị trí thế tử, từ giờ phút này, Diệp Lang mới là thế tử Diệp gia ta!

Diệp Huyền nhắm hai mắt lại:

- Ta bị tước vị trí thế tử?

Đại trưởng lão lạnh lùng:

- Đây là quyết định thống nhất của tất cả trưởng lão chúng ta.

Diệp Huyền cười gằn:

- Ta ở ngoài liều sống liều chết, các ngươi lại ở trong phé vị trí thế tử của ta?

Đại trưởng lão cười lạnh, chỉ Diệp Lang cách đó không xa:

- Ngươi biết hẳn là ai không?

Không đợi Diệp Huyền trả lời, hẳn lại nói:

- Diệp Lang là Thiên Tuyền Chi Nhân, là Thiên Tuyền Chi Nhân mới thức tỉnh.

Diệp Huyền ngậy người.

Cái gì gọi là Thiên Tuyền Chi Nhân?

Thiên Tuyền Chi Nhân, chính là người được Thượng Thiên tuyển lựa.

Thanh Thương giới, có một số người, thừa nhỏ có thể thường thường không có gì đặc biệt, thế nhưng một ngày nào đó, bọn hắn lại đột nhiên “Thức

tỉnh”, sau khi thức tỉnh, bọn hán như biến thành một người khác, không chỉ có tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội, mà còn sẽ có kỳ ngộ vô tận, bọn hán, tựa như chính là con cưng của thiên địa!

Thanh Thương giới chỉ làm tam đại châu, nơi bọn hán đang ở là Thanh Châu, các nước lớn nhỏ ở Thanh Châu cũng có tới mấy trăm, mà Khương quốc của bọn hán, mấy chục năm nay cũng chỉ có không tới mười người thức tỉnh, mà những người này, có ai mà không trở thành cự phách một phương.

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, hán biết, Diệp gia muốn từ bỏ hán. Thậm chí không chỉ là muốn từ bỏ hán, mà còn có thể muốn giết hán!

Đúng lúc này, Diệp Lang đột nhiên cười nói:

- Chư vị trưởng lão, Diệp Huyền này giết người ngay trước mặt mọi người, lại còn xuất thủ với Đại trưởng lão, dựa theo tộc quy, nên xử lý thế nào?

Trong điện, đám người cùng nhìn về phía Diệp Lang, Diệp Lang cười lạnh:

- Dựa theo tộc quy, nên dùng trọng hình đánh chết, không phải sao?

Đám trưởng lão dồn dập gật đầu, biểu thị đồng ý, Diệp Lang chính là Thiên Tuyển Chi Nhân, hơn nữa còn là cháu ruột của Đại trưởng lão, bọn hán đương nhiên sẽ không muốn đắc tội Diệp Lang cùng Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Người đâu!

Rất nhanh, mười mấy tên thị vệ Diệp gia chạy tới.

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Tại Diệp phủ này, có một quy củ, vì để Thế tử phục chúng, không thể cự tuyệt bất cứ khiêu chiến nào của người cùng thế hệ.

Nói xong, hán nhìn thẳng vào Diệp Lang kia:

- Ta khiêu chiến ngươi!

Diệp Lang hí mắt, cười nói:

- Khiêu chiến? Được, có điều, ta muốn lên Sinh Tử đài, ngươi có dám không?

Sinh Tử đài?

Đám người xôn xao!

Ở Diệp gia, một khi người cùng tộc có mâu thuẫn không thể điều tiết, liền sẽ chọn lên Sinh Tử đài giải quyết, vừa lên Sinh Tử đài, sinh tử tự chịu!

Diệp Huyền cười lạnh:

- Đi, đi Sinh Tử đài!

Diệp Lang lại lắc đầu:

- Sau một tháng, ngươi ta lên Sinh Tử đài, lúc đó, vừa hay tộc trưởng xuất quan, ngươi ta quyết sinh tử, có hán tới làm chứng, tránh cho việc nói chúng ta âm thầm ám hại ngươi!

Diệp Huyền suy nghĩ một hồi, sau đó nói:

- Có khả năng!

Nói xong, hán không tiếp tục nói, trực tiếp ôm lấy Diệp Linh, bước ra khỏi từ đường.

Nhìn huynh muội Diệp Huyền rời đi, Đại trưởng lão nhìn về phía Diệp Lang:

- Hán thường xuyên chém giết ở ngoài, chiến lực không tầm thường, ngươi có nắm chắc hay không?

Khóe môi Diệp Lang khẽ nhếch lên một đường dữ tợn, sát ý trong mắt như ngưng thành thực chất:

- Ta mới thức tỉnh, thần hồn còn chưa triệt để dung hợp với bộ thân thể này, bằng không thì, bóp chết hán cũng chẳng khó hơn ngắt chết một con kiến là mấy! Sau một tháng, Thanh thành này không có đối thủ Diệp Lang ta!

Nghe vậy, Đại trưởng lão khẽ gật đầu, cười nói:

- Như vậy cũng tốt.

Nói xong, hắn nhìn về một tên trưởng lão bên cạnh, nói khẽ:

- Người ta phải đi Nam Sơn còn chưa về, mà ta thấy sắc mặt Diệp Huyền vừa rồi cũng cực tái nhợt, có chút không bình thường. Diệp Khổ ngươi đi dò tra, xem Diệp Huyền ở Nam Sơn đã xảy ra chuyện gì.

Trưởng lão kia gật nhẹ, quay người rời đi.

...

Diệp Huyền ôm Diệp Linh về tiểu viện của bản thân, nhẹ nhàng đặt Diệp Linh lên giường, sau đó vuốt nhẹ lên gương mặt sưng đỏ, ôn nhu nói:

- Đau không?

Diệp Linh đưa tay lau nước mắt:

- Không, không đau! Ca, bọn hắn dựa vào cái gì mà tước đoạt vị trí thế cử của ca? Ca vì gia tộc liều sống liều chết, dựa vào cái gì mà vì tên Diệp Lang Thiên Tuyền Chi Nhân kia mà tước đoạt vị trí của ca? Không công bằng!

Diệp Huyền lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt còn sưng đỏ của Diệp Linh:

- Không có chuyện công bằng hay không công bằng, chuyện này, là do ca không đủ năng lực, không thể bảo vệ tốt cho muội, mới khiến cho muội bị người đánh!

Diệp Linh lắc đầu, nước mắt lần nữa chảy ra:

- Đúng, đúng là muội vô dụng, không thể giúp gì cho ca, muội, muội là vương vãi của ca.

Diệp Huyền mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt mũi nhỏ của Diệp Linh:

- Đồ ngốc, ta là ca của muội, ca ca bảo hộ muội muội, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hiểu chưa?

Diệp Linh đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên trán Diệp Huyền, chân thành nói:

- Ca, chờ muội khỏi bệnh rồi, muội cũng muốn tu luyện, muội cũng muốn bảo vệ ca!

Diệp Huyền cười cười, nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Linh:

- Tốt, ca nhất định sẽ chữa tốt bệnh cho muội! Giờ muộn rồi, nghỉ ngơi trước đi!

Diệp Linh nhẹ gật đầu:

- Muội muốn nghe chuyện xưa.

Diệp Huyền cười cười, sau đó nói:

- Ngày xưa có một ngọn núi, trên núi có mộ ngôi miếu, trong miếu có một...

Diệp Linh liếc Diệp Huyền một cái:

- Ca, truyện này ca đã kể quá nhiều rồi. Có điều, muội thích nghe...

Sau nửa canh giờ, Diệp Linh đã ngủ thiếp đi.

Diệp Huyền thay Diệp Linh đắp chăn, sau đó ngồi một bên, nhẹ nhàng xốc áo choàng của bản thân, phần bụng, có một vết sẹo thật dài, mà bên trong, còn đang không ngừng rỉ máu.

Vì tranh thủ quãng mả kia, hắn huyết chiến với mười hai cao thủ Lý gia, nháy mắt chủ quan, bị một kẻ thần bí đánh lén, mặc dù đã giết được đối phương, thế nhưng đao kia, cũng đã thành công đâm vào đan điền của hắn, đan điền của hắn, hắn là đã toái!

Đan điền phá toái!

Diệp Huyền chậm rãi nhắm mắt, chuyện này có nghĩa hắn chỉ có thể chuyển tu thân thể, không cách nào đột phá tới Lục phẩm Khí Biến cảnh!

Mà chuyện không thể tu luyện cũng chỉ là phụ!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Diệp Linh đang ngủ, sắc mặt Diệp Linh vẫn tái nhợt ốm yếu, dù đã đắp chăn, nhưng ngay cả như vậy, nàng vẫn cảm thấy lạnh.

Chứng bệnh thương hàn!

Diệp Linh bị hàn khí xâm nhập, thân thể suy yếu, nếu không phải hần liều mạng trở thành Thế tử, lập vô số công lao cho Diệp gia, vì thế Diệp gia mới không ngừng cung cấp dược thiện cùng đan dược giúp duy trì, nếu không, có khi Diệp Linh đã sớm tạ thế.

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, hiện hần đã không phải là Thế tử, Diệp gia sẽ còn cung cấp dược thiện hàng tháng cho Diệp Linh nữa sao?

Hơn nữa, bệnh trạng của Diệp Linh đã ngày càng thêm nghiêm trọng, nếu như muốn trị tốt, e là chỉ có đi Thương Mộc học viện ở Đê đô thì may mới có thể. Bởi ở đó có y sư giỏi nhất của Khương quốc. Mà muốn tới Thương Mộc học viện, lại cần phải đạt tới Ngự Khí cảnh trước mười tám tuổi!

Vốn hần cũng có cơ hội, bởi hần còn sáu tháng nữa mới đạt tới mười chín tuổi. Nhưng hiện tại, đan điền đã nát, muốn đạt tới Ngự Khí cảnh, đã gần như là con số không!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giới Ngục Thấp!

Nghĩ tới việc này, Diệp Huyền lại nhìn Diệp Linh đang ngủ:

- Bất kể phải trả giá thế nào, ca nhất định phải chữa tốt cho muội!

Sau một hồi, như nghĩ tới chuyện gì đó, hần lấy ra một sợi dây chuyền, trên dây chuyền là một chiếc nhẫn đen nhánh, chiếc nhẫn này, là mẫu thân hần lưu lại.

Đối với người mẫu thân kia, hần cũng chỉ có ấn tượng rất mơ hồ, bởi từ khi hần mười tuổi, đối phương đã rời đi.

Năm đó, tại cửa sau Diệp phủ, nữ nhân kia ôm hần thật chặt, nước mắt không ngừng rơi.

Mà sau lưng người kia không xa, là một trung niên đứng thẳng mặc hắc bào, kỳ thực, trung niên kia cũng không phải đứng đó, mà là lơ lửng ở đó!

Trong ấn tượng của hần, trung niên kia nói một câu:

- Tiểu thư, nếu còn không đi, đề tộc trưởng biết tới sự tồn tại của thiếu gia, trong lúc tức giận, e là giới này sẽ gặp phải tai họa ngập đầu, thiếu gia cũng khó mà sống sót!

Nghe người này nói, nữ nhân kia nhẹ nhàng đẩy hần ra, sau đó lặng lẽ nắm chiếc nhẫn kia, nhét vào trong ngực hần:

- Huyền nhi, chiều cố Linh nhi cho tốt, chiều cố bản thân cho tốt, không nên hận mẫu thân...

Nói xong câu này, nữ nhân kia quay người cùng trung niên hần bào rời đi.

Hần ngẩn ngơ, sau đó điên cuồng đuổi theo, đáng tiếc, hần cũng không đuổi được, bởi trung niên hắc bào cùng nữ nhân kia đã bay đi.

Dù như thế, hần một mực đuổi, mãi cho tới khi đuổi không nổi nữa mới dừng lại, mà nữ nhân kia, cũng không quay đầu lại, cứ thế cùng trung niên kia biến mất cuối chân trời.

Một lát sau, Diệp Huyền thu lại suy nghĩ, tay phải nắm chặt chiếc nhẫn kia, tay phải hần vốn đã bị thương, hiện lại dùng sức, vết thương nứt ra, một giọt máu tươi đột nhiên tiếp xúc lên hắc sắc giới chỉ.

Chiếc nhẫn đột nhiên rung lên, Diệp Huyền thảm giật mình, vội cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay, ngay chớp mắt hần cúi đầu, chiếc nhẫn đã hóa thành một đạo hắc quang bắn thẳng vào giữa mi tâm.

Trong nháy mắt, Diệp Huyền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại, đã đứng giữa một mảnh tinh không vô tận.

Mà trước mặt hần không xa, một tòa hắc tháp lơ lửng, cao mười hai tầng, cứ vậy trôi nổi ở đó. Bốn phía tháp cao có bốn cây cột lớn cột chặt xích sắt,

mà đỉnh tháp, còn cầm ba thanh kiếm!

Cả tòa tháp, vừa đen vừa âm u.

Diệp Huyền ngẩn rung động trong lòng, nhìn về lối vào tầng thứ nhất, nơi đó, có hai chữ lớn như được viết bằng máu: Giới Ngục.

Hai bên cổng, cũng có hai hàng huyết tự, tựa như một đôi câu đối:

Bên trái: Tù Thiên, Tù Địa, Tù Chư Thiên Thần Ma.

Bên phải: Cấm Đạo, Cấm Mệnh, Cấm Vạn Giới Nhân Tiên.

...

Nhìn tòa hắc tháp trước mắt, Diệp Huyền thậm chấn động không thôi.

Tất cả những thứ trước mắt này, đã xa xa vượt qua nhận biết của hắn.

Rất nhanh, hắn cưỡng ép để bản thân bình tĩnh lại. Hắn biết, thứ này có thể là kỳ ngộ, hoặc cũng có thể là nguy hiểm khó lường.

Kỳ ngộ đi liền với hung hiểm.

Diệp Huyền cuối cùng vẫn lựa chọn đẩy cửa tháp đi vào, hiện mà rồi đi, hắn không cam lòng.

Sau khi bước vào trong, Diệp Huyền nhìn lướt qua bốn phía, vách tường bốn phía, vẻ đủ loại dị thú mà hắn chưa từng nhìn qua, trừ đó ra, còn có một số tử kim phù văn thần bí, thậm chí còn có phù văn đang rung động.

Cuối cùng, ánh mắt hắn rơi vào một vị trí cách đó không xa, nơi đó, có một bộ xương khô, bên cạnh xương khô, dựng thẳng một thanh trường kiếm.

Tầm mắt hắn rơi vào bên cạnh bộ xương khô, trên mặt đất có một hàng chữ:

- Ta là Thương Giới Kiếm chủ, mười hai tuổi luyện kiếm, mười bảy tuổi đại thành Kiếm đạo, hai mốt tuổi vô địch Thương Giới, hai bảy tuổi, lấy kiếm phá tâm, thành tựu Vô thượng Kiếm đạo. Bị nhốt trong ngục này một ngàn hai trăm năm, cố gắng cả đời không thể thoát khỏi tháp, hôm nay tự biết chắc chắn phải chết, nên quyết lưu lại truyền thừa, xem kẻ đến sau có thể kế tục, nếu niệm tình này, mong trông nom Thương Kiếm tông một ít.

Thương Giới Kiếm chủ?

Diệp Huyền nhú mày, hắn căn bản chưa từng nghe qua danh hào này. Ánh mắt lại dời xuống, dưới dòng chữ, bày một viên ngọc thạch chừng nắm đấm!

Truyền Thừa thạch!

Máu huyết Diệp Huyền lập tức sôi trào.

Kiểm tu!

Ở Thanh Châu này, có vô số võ giả, thế nhưng, Kiếm tu lại vô cùng ít, thậm chí nói là Phượng mao lân giác cũng không ngoa. Bởi vì muốn trở thành kiếm tu, nghe nói phải có một loại Linh căn đặc thù. Mà thứ gọi là Linh căn này, hắn hoàn toàn không hiểu, chỉ mới nghe qua. Ngay khi Diệp Huyền đang nghĩ, một âm thanh vang lên:

- Giới này ai chủ Thiên Đạo?

Diệp Huyền sững sờ:

- Thiên Đạo? Là cái gì?

Chớp mắt yên lặng, âm thanh kia lại lần nữa vang lên:

- Sao lại có thể yếu như thế? Không đúng, ngươi không phải là bị nhốt vào đây!

Diệp Huyền nghe lơ ngơ.

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí kia hơi kinh ngạc:

- Thiên Sinh Đạo Thể thì cũng thôi, còn có cả song trọng Linh căn, hai thứ hợp một thân, khó tránh lại được Giới Ngục tháp tuyển chọn.

Thiên Sinh Đạo Thể? Song trọng Linh căn?

Diệp Huyền đầy nghi hoặc:

- Tiền bối, ngươi là?

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi đã trưởng thành, theo lý mà nói, ít nhất cũng phải đạt tới Thông U cảnh, sao lại yếu như thế? Hơn nữa căn cơ lại còn kém như vậy, thực sự quá khó coi.

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí đột nhiên hỏi:

- Ngươi rèn thể thể nào?

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Chính là chống đẩy, gánh nặng chạy dài, va chạm các thứ...

Nữ tử thần bí lạnh lùng:

- Ngươi sống ở thời nguyên thủy sao? Lại có chỗ dùng phương thức tu luyện lạc hậu như thế, thực sự đúng là lãng phí thể chất, lãng phí Linh căn của ngươi!

Diệp Huyền cười khổ:

- Tiền bối, người Thanh thành chúng ta, đều tu luyện như vậy.

Nữ tử trầm mặc.

Diệp Huyền có chút im lặng, hần liếc mắt đánh giá bốn phía, vẫn không nhìn thấy bất kỳ ai.

Nơi này, nhìn đâu cũng thấy quỷ dị.

Thấy nữ tử thần bí kia không nói nữa, ánh mắt hần lần nữa rơi vào viên Truyền Thừa thạch không xa, ánh mắt không chút che giấu vẻ nóng bỏng.

- Ngươi muốn học kiếm?

Nữ tử thần bí đột nhiên hỏi.

Diệp Huyền vội gật đầu:

- Muốn!

Có ai mà không muốn được ngự kiếm phi thiên độn địa? Từ cao nhìn xuống quan sát thiên khung vạn vật?

Nữ tử thần bí nói:

- Đan điền của ngươi đã nát, không tu được truyền thừa của người này.

Nghe vậy, thần sắc Diệp Huyền liền âm trầm xuống.

Đan điền đã phá, đừng nói là Kiếm tu, coi như là võ giả bình thường cũng đã ngoài tầm với. Hiện tại, hần chỉ có thể được tính là một tên võ đồ.

Ngay lúc này, nữ tử thần bí kia đột nhiên nói:

- Thế này, ta có một phương thức luyện Kiếm không giống các loại bình thường, ngươi muốn học không?

Diệp Huyền ngây người, sau đó vội vàng nói:

- Không có đan điền cũng có thể học?

Nữ tử thần bí:

- Không có đan điền càng tốt hơn.

Không có đan điền cũng có thể học!

Diệp Huyền hưng phấn tới mức kém chút nhảy dựng lên, nhưng hần vẫn cố để bản thân bình tĩnh lại, nhìn thoáng qua bốn phía:

- Tiền bối có điều kiện gì không a?

Hắn hiểu, trên đời này không có bất cứ bữa cơm nào miễn phí.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vô Định Kiếm Thể Quyết

Nữ tử thần bí nói:

- Tháp này đã bị tổn thương nghiêm trọng, chín đạo Đạo tắc đã tàn mất khắp Thanh Thương giới này, các tầng phong ấn vì thế mà bị nói lỏng, người đứng là đủ may mắn, trước khi người tới, tên Kiếm tu này đã chết, nếu không, chỉ sợ hiện người đã biến thành một bộ thi thể.

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí lại nói:

- Ta biết giờ người đang rất nghi hoặc về sự tồn tại của tòa tháp này, có điều, có nói thì người cũng không hiểu. Cho nên người chỉ cần biết, tháp này có mười hai tầng, mỗi tầng đều giam cầm một số tồn tại đứng trên đỉnh thế giới, có người, có linh, có yêu, thậm chí còn có cả một cái Thiên Đạo chi hồn của một thế giới. ... Tháp này đã từng có thể trấn áp bọn hắn, thế nhưng tới hiện tại, phong ấn đã bị nói lỏng, đã sắp không trấn áp được nữa.

Nói tới đây, nàng hơi dừng lại, lại nói tiếp:

- Điều người cần làm, chính là tìm những Đạo tắc bị tàn mất, tới gia cố tháp này, đương nhiên, người cũng có thể lựa chọn thả bọn hắn rồi đi.

- Thả bọn hắn rồi đi?

Diệp Huyền ngây người, sau đó nói:

- Như vậy sẽ thế nào?

Nữ tử thần bí nói:

- Sẽ có hai loại kết quả, thứ nhất, bọn hắn giết người, đoạt tháp. Thứ hai, người áp chế được bọn hắn, bọn hắn sẽ vì người mà làm việc. Đương nhiên, dùng thực lực hiện tại của người, tỷ lệ để bọn hắn chơi chết người đạt tới trăm phần trăm.

Diệp Huyền cười khổ, là phúc cũng là họa a!

Dường như nghĩ tới cái gì đó, Diệp Huyền lại vội hỏi:

- Tiền bối cũng bị giam ở đây sao?

Nữ tử thần bí:

- Không phải!

Diệp Huyền truy vấn:

- Vậy là?

Nữ tử thần bí:

- Người hỏi quá nhiều.

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí nói:

- Hiện ngươi chính là Giới Ngục tháp chỉ chủ, mỗi khi ngươi tìm được một đạo Đạo tắc, thực lực ngươi cũng sẽ theo đó mà tăng vọt, mà khả năng không chế tháp này, cũng sẽ được tăng lớn, nếu ngươi có thể tìm được một đạo Đạo tắc, ngươi có thể chứng không tầng thứ nhất, ngày sau đối địch với người, chỉ cần kẻ địch không mạnh hơn ngươi quá nhiều, ngươi có thể sử dụng Giới Ngục tháp thu đối phương vào trong. Nhưng hiện thì một đạo Đạo tắc cũng không có, tháp này hoàn toàn không có tác dụng, không chỉ mất tác dụng, mà mỗi tầng phong ấn đều đang nói lỏng, một khi tháp này triệt để tan vỡ, những tồn tại bị giam cầm trong đó thoát được ra ngoài, giới này của các ngươi, chết chắc. Mà ngươi, chính là kẻ chết đầu tiên.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, ngươi muốn ta cứu vớt thiên hạ thương sinh sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Thứ ngươi cần cứu là chính bản thân ngươi, người bị giam trên tầng hai cũng không phải kẻ lương thiện gì, nếu như tính không sai, nhiều nhất còn một năm nữa thì phong ấn tầng hai sẽ hoàn toàn biến mất, khi đó, ngươi chỉ có thể vĩnh biệt thế giới tươi đẹp này thôi a.

Diệp Huyền chấn động, thi lễ với hư không:

- Còn xin tiền bối dạy ta phương pháp tu luyện không cần đan điền.

Nữ tử thần bí nói:

- Đương nhiên là có thể, ngươi lấy kiếm làm đan điền, đi trên con đường Kiếm đạo. Lấy Kiếm làm đan, kiếm càng tốt, cũng có nghĩa là đan điền càng tốt, không chỉ như thế, ngươi khác luyện khí ngươi luyện kiếm, sau này việc tu luyện, không cần ngồi xuống thở nấp, chỉ cần tìm Kiếm tốt tới hấp thu là được, kiếm càng tốt, tu vi càng tiến nhanh, giai đoạn đầu luyện tới tiểu thành, thân thể của ngươi sẽ trở thành Kiếm thể, khi đó, ngươi liền miễn dịch với kiếm. Thậm chí không chỉ là miễn dịch, mà là ngươi vừa xuất hiện, liền có thể khiến vạn kiếm thần phục.

Vạn Kiếm Thần Phục!

Diệp Huyền nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hẳn đã có chút không thể đợi thêm được nữa.

Lúc này, nữ tử thần bí lại nói:

- Trước khi ngươi vào đây, có thấy ba thanh kiếm cắm trên đỉnh tháp không?

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta thấy.

Nữ tử thần bí nói:

- Ba thanh kiếm kia, đại biểu cho ba loại Kiếm đạo cực hạn trong thiên địa, nếu ngươi có thể thu chúng vào cơ thể, dùng chúng nó làm đan điền, đồng thời hấp thu chúng nó, thực lực của ngươi sẽ đạt tới một độ cao chưa từng có.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Ta thấy dường như ba thanh kiếm kia đang trấn áp tháp này, nếu ta hấp thu chúng nó, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Thế nào?

Nữ tử thần bí trả lời rất nhanh:

- Sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra hết, tin tưởng ta, ta sẽ bảo hộ ngươi.

Diệp Huyền có chút hoài nghi, nhưng hẳn biết, hiện hẳn không có lựa chọn khác, chỉ có thể chọn cách tin tưởng.

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi thấy thanh kiếm trước mặt ngươi chứ?

Diệp Huyền nhìn về chỗ cách đó không xa, bên cạnh bộ xương có một thanh kiếm, kiếm dài ba thước, rộng chừng ngón tay, toàn thân màu bạc, nhìn hết sức đẹp mắt. Mà trên thân kiếm, còn khắc hai chữ nhỏ: Linh Tiêu!

Linh Tiêu kiếm!

Nữ tử thần bí nói:

- Kiếm này đã bị giam cầm ở đây một ngàn hai trăm năm, linh lực gần như đã mất mất chín phần, vừa hay lại thích hợp cho ngươi sử dụng, ta truyền cho

ngươi một bộ công pháp, ngươi dựa theo phương pháp trên này mà thu kiếm vào trong cơ thể. Ngươi giờ đã đạt tới Ngũ phẩm Bất Túc cảnh đỉnh phong, nếu như thành công, hẳn là có thể đạt tới Lục phẩm Khí Biến cảnh.

Diệp Huyền nghe được ý trong lời nữ tử thần bí, lập tức vội hỏi:

- Còn có khả năng thất bại sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Có thể sẽ thất bại!

Diệp Huyền ngây cả người:

- Tiền bối, người đừng nói là, con đường này trước giờ chưa từng có người đi qua a!

Nữ tử thần bí trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Đúng là chưa từng có người đi qua, ngươi là người đầu tiên, nếu như người thành công, như vậy chúc mừng ngươi, ngươi chính là tồn tại cổ kim chưa từng có.

Diệp Huyền cứng đờ, sau một hồi mới cười khổ:

- Tiền bối, nếu như thất bại, vậy sẽ thế nào?

Nữ tử thần bí nói:

- Kiếm phá thể, khả năng, không, là chắc chắn... chết!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí nói:

- Hiện đan điền ngươi đã nát, vốn đã là cảnh sống không bằng chết, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì? Liệu là được.

Nghe vậy, Diệp Huyền nghiêm mặt lại, cũng đúng, đan điền hắn đã nát, đã là tuyệt cảnh không đường, giờ không liệu, như vậy hẳn không có bất cứ hy vọng, mà mọi người Diệp Linh cũng mất đi đường sống!

Nhất định phải liều!

Diệp Huyền nhẹ gạt đầu:

- Tới đi!

Thanh âm hắn vừa dứt, một đạo bạch quang đột nhiên bắn vào giữa mi tâm, rất nhanh, từng đạo tin tức như thủy triều tràn vào não hải.

Vô Dịch Kiếm Thể quyết!

"Dùng thần làm kiếm, lấy kiếm làm đan, dùng đan thôn vạn kiếm, dùng vạn kiếm dưỡng thể, sinh sinh bất tử..."

Sau một hồi, một đạo bạch quang bắn tới thanh kiếm cách Diệp Huyền không xa kia, trường kiếm khẽ run lên, sau đó liền hóa thành một Đạo kiếm quang, trực tiếp chui vào cơ thể Diệp Huyền.

- A...

Trong nháy mắt, hai mắt Diệp Huyền trợn lên, ngũ quan vận vẹo.

Đau!

Đau tới không muốn sống!

Giờ khắc này, Diệp Huyền như thấy toàn thân như bị từng lưỡi dao cắt chém!

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí lại vang lên:

- Kiếm nhập thể ngươi, ngươi nhất định phải chịu được đau đớn mà nó mang tới, nếu không chịu nổi, ngươi không thể lấy kiếm làm đan! Không chỉ như thế, còn có thể mất mạng!

Diệp Huyền cắn răng, toàn thân kịch liệt run rẩy.

Không thành công thì thành nhân!

Thời gian từng khắc trôi qua, ngũ quan hấn vận vẹo như biến thành mặt quỷ, không chỉ như thế, thân thể hấn cũng thỉnh thoảng run lên. Từ rất sớm, hấn đã đau tới mức muốn ngất đi, thế nhưng hấn biết, một khi ngất đi, như vậy hấn liền không thể tỉnh lại.

Phải nhin!

Cứ như vậy, Diệp Huyền gặt gao nhẩn nhin, thời gian qua chừng một ngày, một âm kiếm minh vang lên trong cơ thể Diệp Huyền, trong nháy mắt này, cả người hấn ngã xuống, cùng lúc đó, một đạo khí lưu đột nhiên tán ra!

Khí Biến cảnh!

Mà nơi vốn là đan điền của hấn, giờ lơ lửng một thanh tiểu kiếm.

Mà trong tháp, một thanh âm lâm lâm cũng vang lên:

- Không nghĩ tới, lại thực sự có khả năng...

Đáng tiếc, Diệp Huyền giờ đã hôn mê, căn bản không nghe được câu này.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lão Sư Tốt Nhất

Không biết qua bao lâu, hai mắt Diệp Huyền chậm rãi mở ra, dường như cảm nhận được gì đó, hấn bỗng ngồi dậy, giọng khó tin nói:

- Ta đạt tới Khí Biến cảnh rồi sao?

Khí Biến cảnh!

Giờ khắc này, hấn có thể cảm nhận được khí lưu đang di chuyển một cách rõ ràng trong cơ thể, không đúng, không phải là khí lưu, mà là kiếm khí! Không chỉ như thế, hấn còn cảm nhận được nơi đan điền, có lơ lửng một thanh tiểu kiếm màu bạc.

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí kia đột nhiên vang lên:

- Ngươi đã đạt tới Khí Biến cảnh.

Xác thực đã đạt tới Khí Biến cảnh!

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, thân thể run lên nhẹ nhàng, không phải phấn nộ, mà là hưng phấn. Giờ phút này, hấn như nhìn thấy ánh sáng nơi vực thẳm. Thấy hy vọng trong tuyệt cảnh, sao có thể không hưng phấn?

Quan trọng nhất chính là, hấn hoàn toàn có cơ hội đạt tới Ngự Khí cảnh, sau đó mang muối muối đi Thương Mộc học viện cầu y.

- Ngươi hưng phấn cái gì!

Nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Diệp Huyền ngượng ngùng cười cười:

- Khiến tiền bối chê cười rồi.

Nữ tử thần bí nói:

- Lấy kiếm làm đan, bù được thiếu hụt đan điền phá toái của ngươi, thế nhưng cũng có tai hại nhất định. Kiếm phân thành Tục kiếm, Linh kiếm, Minh

Kiểm, Chân kiếm, Thiên kiếm, Đạo kiếm cùng Bất Hủ Chi Kiếm. Chuôi kiếm trong cơ thể người hiện tại, vốn đã từng là Chân kiếm, thế nhưng qua hơn ngàn năm hao mòn, “Chân” ban đầu của nó đã tiêu tán, mà không chỉ “Chân” tiêu tán, cả Kiếm tâm chi minh cũng biến mất không thấy, hiện nó chỉ là một thanh Linh kiếm.

Nói tới đây, nữ tử thần bí có chút dừng lại, sau đó lại nói:

- Linh của một thanh kiếm, cũng sẽ có ngày biến mất, mà một khi biến mất, sẽ dân tới kiếm toái, kẻ chết đầu chính là người!

Diệp Huyền ngăn lại.

Nữ tử thần bí nói:

- Người có hai cách để giải quyết vấn đề này, thứ nhất, không ngừng tìm kiếm Linh kiếm mới để thôn phệ, sau khi thôn phệ, không những có thể giúp người tăng cường tự thân, mà còn bổ sung Linh lực cho chuôi kiếm trong cơ thể người. Mà loại thứ hai, chính là tìm một thanh kiếm mới thay thế chuôi kiếm trong cơ thể người, kiếm càng tốt, như vậy cũng có nghĩa là đan điền người càng tốt, đan điền cảnh tốt, tự nhiên chiến lực của người cũng càng không bỏ hơn. Đương nhiên, với một tên quý nghèo như người, sợ là một thanh Tục kiếm cũng không có!

Diệp Huyền như nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói:

- Không phải đỉnh tháp còn ba thanh kiếm sao? Ba thanh kiếm kia đạt tới cấp bậc gì?

Nữ tử thần bí đạm mạc nói:

- Không có cấp bậc.

Diệp Huyền: “...”

Nữ tử thần bí lại nói:

- Tiểu tử, ta khuyên người đừng nghĩ lung tung, không có ba thanh kiếm này ở đây trấn áp, thế giới của các người đã sớm tạo ngộ hủy diệt. Chuyện tìm Kiếm, không cần phải gấp, chuôi kiếm trong cơ thể người, hẳn là có thể duy trì chừng một năm, việc cấp bách hiện tại của người, chính là luyện kiếm.

Luyện kiếm!

Diệp Huyền vội càng nói:

- Luyện thế nào?

- Giết người!

Nữ tử thần bí nói.

Diệp Huyền: “...”

Nữ tử thần bí lại nói:

- Kiếm, là lợi khí giết người, chỉ có giết người, người mới có thể thực sự hiểu được diệu dụng của kiếm. Đương nhiên, giờ người mới bắt đầu, cần phải rèn luyện tốc độ cùng lực lượng. Sử dụng kiếm quyết mà ta truyền thụ cho người, gọi thanh kiếm trong cơ thể người ra đi!

Diệp Huyền ngây người, sau đó vội nhắm hai mắt lại, rất nhanh, lòng bàn tay hần mở ra, một sợi kiếm quang thoáng hiện trong tay, theo sát, một thanh kiếm trời nổi trong lòng bàn tay hần.

Chính là chuôi tiểu kiếm màu bạc trong cơ thể: Linh Tiêu kiếm!

Diệp Huyền ngây ngẩn:

- Tiền bối, có thể gọi kiếm này ra không?

Nữ tử thần bí nói:

- Có thể, có điều tốt nhất là người đừng lấy nó ra đánh nhau, bởi một khi kiếm này hủy, người cũng chết chắc. Giờ người còn thiếu một đối thủ, để ta tìm cho người!

Nữ tử thần bí vừa nói, trước mặt Diệp Huyền đã xuất hiện một thân ảnh hư ảo.

Nữ tử thần bí nói:

- Thân ảnh trước mắt người cũng là Khí Biến cảnh, bắt đầu đi!

Thanh âm nữ tử thần bí vừa dứt, thân ảnh hư ảo trước mặt Diệp Huyền đã trực tiếp biến mất tại chỗ!

Con người Diệp Huyền bỗng co lại, tốc độ của đối phương thật nhanh, bằng bản năng phản ứng, hắn nghiêng người lóc lên, nhưng mà dường như đối phương biến hắn muốn tránh, ngay khi hắn lách qua, kiếm của đối phương lập tức thay đổi.

Hai chân Diệp Huyền vừa chạm đất, thanh kiếm kia đã đâm thẳng vào ngực hắn!

Máu tươi tràn ra!

Diệp Huyền sửng sốt, sau đó nói:

- Tiền bối, không phải là luyện kiếm sao? Sao còn đâm thật? Hơn nữa, tiền bối còn không có truyền thụ kiếm chiêu kiếm kỹ gì cho ta a!

Thanh âm nữ tử thần bí đột nhiên lạnh xuống:

- Luyện kiếm? Sát chiêu mạnh nhất của một kiếm tu, chưa bao giờ nhờ luyện mà ra, mà là giết người mà thành. Hư ảnh trước mặt ngươi, là địch nhân, cũng là thầy của ngươi, nếu như ngươi thông minh, hắn sẽ dạy ngươi hết thầy kiếm thuật căn bản. Bị thương, chính là người thầy tốt nhất, hiểu chưa? Còn kiếm kỹ, kiếm chiêu, trước mắt không vội, tạo cơ sở vững chắc, mới là quan trọng nhất!

Diệp Huyền trầm tư một lát, cuối cùng nhẹ gật đầu:

- Ta hiểu.

Nói xong, hắn đạp mạnh chân phải xuống đất, cả người trực tiếp xông lên.

Trong tháp, vết thương trên người Diệp Huyền ngày càng nhiều, có điều, hắn càng đánh lại càng hăng.

Chiến đấu?

Trước giờ Diệp Huyền hắn chưa từng sợ chiến. Hắn đã từng là thế tử Diệp phủ, vị trí thế tử này chính là nhờ tham gia đủ loại sinh tử chiến đấu giành giật lợi ích cho Diệp phủ mà có, đây cũng là nguyên nhân mà hắn có thể đối kháng lại Đại trưởng lão mạnh mẽ kia.

Cảnh giới của hắn, không phải nuôi mà ra, mà là giết mà tới.

Thời gian dần trôi qua, hắn bắt đầu học được một chút phương thức chiến đấu của hư ảnh kia. Không chỉ như thế, mỗi khi hắn bị thương, hắn đều có thể hiểu vì sao lại như thế, hiểu được làm thế nào để không lặp lại lỗi tương tự!

Ba ngày khổ chiến nhanh chóng trôi qua, tần suất bị thương của hắn cũng ngày càng ít.

Đương nhiên, hắn cũng không học được kiếm chiêu kiếm kỹ gì, thế nhưng, hắn hiểu lúc nào nên xuất kiếm, lúc nào không nên xuất kiếm, lúc nào nên nhanh, lúc nào nên chậm... tất cả, đều là hắn dùng máu tươi để đổi lấy.

Đối luyện như vậy, dù tàn nhẫn, nhưng lại có hiệu quả nhất.

Lại thêm hai ngày.

Hiện tại, hắn đã bắt đầu có thể chậm rãi phản kích. Mà từ khi hắn bắt đầu phản kích, lại ngạc nhiên phát hiện, năng lực phòng ngự của hư ảnh này cũng không tầm thường, hơn hẳn lúc trước rất nhiều.

Đối với hắn mà nói, phòng thủ của hư ảnh này quả thực đạt tới mức độ giọt nước cũng không lọt, bất kể hắn tiến công thế nào, đối phương đều có thể hóa giải một cách hoàn mỹ. Dĩ nhiên, đối với hắn mà nói, đây cũng là một chuyện tốt, bởi cái bóng này, đang dạy hắn phòng ngự thế nào cho phải.

Thời gian từng chút trôi qua, trong tháp, Diệp Huyền không ngủ không nghỉ đối luyện với hư ảnh, trong thời gian này, lực lượng, tốc độ cùng năng lực phản ứng của hắn, đều mạnh hơn trước rất rất nhiều.

Phát hiện này, khiến Diệp Huyền mừng như điên, càng thêm điên cuồng tu luyện.

...

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ta X Mẹ Tổ Tông Ngươi!

Vương tổng quản nhìn qua Diệp Huyền, hơi hơi ngần ngại, rất nhanh, gương mặt phì nộn liền nở một nụ cười:

- Uì, ngọn gió nào thổi thế tử tới đây? Ai nha, trí nhớ của ta thật là, lại quên ngài đã không còn là thế tử. Ai, trí nhớ thật là kém a! Đúng rồi, giờ ta phải gọi ngài là anh rể mới phải, các trưởng lão đã đem muội muội người gả cho ta, chúng ta...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đã bước nhanh một bước, Vương tổng quản kia còn chưa kịp phản ứng, một cước của Diệp Huyền đã trực tiếp đá tới.

- A!

Vương tổng quản trợn trừng hai mắt, ngũ quan nháy mắt trở nên méo mó.

Mà đám người chung quanh, đều cùng ngây ra như phỗng.

Diệp Huyền muốn làm gì?

Dưới ánh mắt của vô số người, Diệp Huyền gằn giọng nói:

- Từ nhỏ tới lớn, đến cả ta còn không nỡ đánh muội muội ta, con mẹ nó ngươi lại dám đánh nàng.

Nói xong, một tay đã vung lên, đánh lên mặt Vương tổng quản.

Ba!

Tiếng bạt tai vang dội như tiếng sấm!

Phốc!

Vương tổng quản trực tiếp phun một ngụm tinh huyết, cả người cuộn tròn trên mặt đất, hai tay còn ôm lấy phần hông, tiếng rên như chọc tiết heo không ngừng vang lên.

Diệp Huyền đang muốn xuất thủ tiếp, đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên truyền tới từ sau:

- Diệp Huyền, càn rỡ!

Người tới, chính là Diệp Khô kia. Mà sau lưng Diệp Khô, còn có mấy tên thị vệ Diệp phủ.

Diệp Huyền cũng không thêm để ý Diệp Khô kia, một cước tiếp tục đạp tới trên mặt tên Vương tổng quản đang kêu rên trên đất, sau đó nhìn về phía Diệp Linh đang bị dọa tới tái nhợt:

- Tay nào của hần đánh muội?

Diệp Linh run giọng nói:

- Phải, tay phải, ca, chi bằng, bỏ, bỏ...

Diệp Linh còn chưa dứt lời, Diệp Huyền đã dứt chủy thủ bên hông, sau đó ngang nhiên chém xuống bả vai phải của Vương tổng quản.

Xùy!

Toàn bộ cánh tay phải của Vương tổng quản trực tiếp rời ra, máu phun xối xả.

Xung quanh lập tức lặng ngắt.

Đám người đều sợ tới ngây cả người, ngay cả Diệp Khô kia cũng trợn trừng hai mắt, tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

Còn Vương tổng quản kia, không biết là do mất máu, hay là quá sợ, đã trực tiếp ngất đi.

Diệp Linh bụng lấy cái miệng nhỏ, cũng bị dọa không nhẹ.

Đúng lúc này, Diệp Khô lấy lại tinh thần, phẫn nộ chỉ Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, ngươi càn rỡ, ngươi, ngươi lại dám hành hung người khác ngay trước mặt lão phu, ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên quay người, cầm dao găm chỉ mặt Diệp Khổ, gằn giọng nói:

- Lão cầu, chó cho rằng ta không biết là ngươi cùng Đại trưởng lão đứng sau giờ trò quỷ, đám tạp chủng các ngươi, con mẹ nó tính toán cả người một nhà, có bản lĩnh thì đi tính toán Chương gia, Lý gia, tính toán Phủ thành chủ đi! Hèn với ngoại, ác với nội, đây là đức hạnh của đám trưởng lão các ngươi sao!

Chương gia, Lý gia, Phủ thành chủ ba thế lực này hợp cùng Diệp gia xưng là tứ đại thế lực Thanh thành, mà Diệp gia, chính là bên yếu nhất.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Khổ trở nên khó coi tới cực điểm, gằn giọng nói:

- Diệp Huyền, ngươi phách lối cái gì? Ngươi hành hung người khác ngay giữa ban ngày ban mặt, ngươi...
- Ngươi lại nhai cái gì?

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cả giận nói:

- Ngươi là lão tử chém, ngươi tới bắt ta đi a!

Diệp Khổ giận tím mặt, giận dữ hét lớn:

- Bắt hắn lại cho ta!

Nhưng mà, mấy tên thị vệ sau lưng cũng không dám động.

Diệp Huyền từng đại biểu Diệp gia chém giết vô số lần, trong lòng đám thị vệ này, uy vọng của hắn vô cùng cao, bởi chỉ có Diệp Huyền, mới dám đối mặt với tam phương thế lực mà vẫn giữ được kiên cường, có thể nói đánh là đánh. Hơn nữa hắn thường mang người ra ngoài tranh đoạt địa bàn, có thể nói, phần lớn thị vệ Diệp phủ đều từng cùng Diệp Huyền kề vai chiến đấu.

Nhìn thấy đám thị vệ không dám động, Diệp Khổ ngậy cả người, sau đó cả giận nói:

- Các ngươi muốn làm phản sao?

Tên thị vệ cầm đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền, có chút lưỡng lự:

- Diệp ca, ta, chúng ta...

Diệp Huyền nhìn thoáng qua tên thị vệ lên tiếng:

- Lý Mộc, ngươi cùng ta chỉ ít từng sống vai huyết trên trên trăm trận, ta đã làm những gì, ngươi là người rõ nhất. Bây giờ gia tộc lại lấy cơm cho chó để cho huynh muội ta, sĩ nhục này, ta không nhẫn được, ta cũng không làm khó các ngươi, cũng biết lập trường của các ngươi, thế nhưng, hôm nay phải nói rõ một câu, một khi các ngươi động thủ, tình nghĩa huynh đệ năm xưa lập tức xóa bỏ, các ngươi không cần lưu tình, ta cũng sẽ không lưu thủ!

Nghe vậy, sắc mặt Lý Mộc kia liền trở nên khó coi.

Mấy phương thế lực Thanh thành thường xuyên tranh đoạt địa bàn, tranh đoạt quặng mỏ. Mỗi lần tranh đoạt đều là một lần huyết chiến, thế hệ trước không được phép ra tay, đây là quy củ, bởi một khi thế hệ trước xuất thủ, liền có nghĩa là tộc chiến bắt đầu. Khi đó, ai cũng không chiếm được chỗ tốt. Cho nên, liền định ra một quy củ, để thế hệ trẻ đi tranh, như thế không chỉ tránh cho việc lưỡng bại câu thương, mà còn có thể rèn luyện thế hệ trẻ.

Mà Diệp Huyền, chính là đại biểu của Diệp phủ.

Cũng có thể nói, hắn là kẻ đứng đầu thế hệ trẻ Diệp phủ, nhưng thị vệ này theo hắn vào sinh ra tử vô số lần, tự nhiên có tình nghĩa nhất định. Giờ phút này muốn bọn hắn bắt Diệp Huyền, tự nhiên vô cùng khó khăn. Hơn nữa, chính là bọn hắn đều hiểu thực lực cùng tính cách của Diệp Huyền, một khi đánh tới, Diệp Huyền tuyệt đối là một tên điên, một tên điên không cần mạng. Mấy người bọn hắn, chỉ cần dám động thủ, kết cục tuyệt sẽ không ngoài cái chết!

Nhìn thấy đám Lý Mộc còn chưa động thủ, Diệp Khổ gằn giọng nói:

- Các ngươi thực sự không muốn sống nữa sao?

Lý Mộc hít sâu một hơi, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Hắn biết rõ mấy người các ngươi không phải đối thủ của ta, nhưng chính hắn lại không xuất thủ, mà là muốn các ngươi xông lên, đơn giản là muốn ta giết các ngươi, sau đó làm lớn chuyện này.

Nói xong, khóe miệng Diệp Huyền nhếch lên một nụ cười mỉa mai:

- Bản lĩnh tính toán người nhà của đám trưởng lão Diệp phủ chúng ta, thực sự rất lợi hại!

Nghe vậy, sắc mặt đám Lý Mộc liền trở nên khó coi, Diệp Khổ này, muốn hy sinh bọn hắn a!

Diệp Khổ gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, giờ đã không còn như xưa, nếu ngươi khiếm tốn làm người, có lẽ còn có thể sống thêm mấy ngày, đáng tiếc, ngươi không nhìn rõ thế cục, đã tới lúc này, lại còn dám lớn lối như thế. Ngươi...

- Lão cầu!

Diệp Huyền cắt lời:

- Việc đem muối muối ta gả cho tên tạp chủng này, có phải chủ ý của lão cầu ngươi hay không!

Diệp Khổ cười lạnh:

- Chính là chủ ý của lão phu, ngươi có thể làm gì được ta?

Diệp Huyền dữ tợn:

- Tính toán với ta thì cũng thôi, muối muối ta mới mười hai tuổi, lão cầu ngươi lại còn muốn tính toán với nàng, ta xxx con mẹ tổ tông ngươi!

Thanh âm vừa xuống, chân phải đã đạp mạnh.

Ầm!

Dưới chân Diệp Huyền, nền đá cứng chắc kia trực tiếp bể nát, cùng lúc đó, thân hình hắn vọt lên như một đầu mãnh hổ, xông thẳng về phía Diệp Khổ.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Khổ lập tức đại biến, hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại dám động thủ với hắn, hắn là trưởng lão Diệp phủ a! Diệp Huyền này muốn tạo phản hay sao? Không kịp nghĩ nhiều, thân thể Diệp Khổ hạ xuống, tay phải nắm chắc thành quyền co lại, sau một khắc, bỗng oanh thẳng về trước.

Băng Quyền!

Đây là một môn võ kỹ cấp thấp của Diệp phủ, một quyền có thể băng thạch.

Mà lúc này, nắm đấm của Diệp Huyền đã tới. Hắn cũng dùng, Băng Quyền.

Ầm!

Quyền quyền va chạm, sắc mặt Diệp Khổ lập tức thay đổi, tay phải nháy mắt nứt ra, máu tươi tung tóe!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trượng Hình Đánh Chết!

Diệp Khổ còn chưa kịp phản ứng, Diệp Huyền đã lấn người lên, một quyền tiếp tục đánh tới phần bụng đối phương.

Phốc!

Diệp Khổ phun máu, thân người con lại bay ra. Vừa rơi xuống đất, Diệp Huyền đã đạp chân lên ngực hắn, Diệp Khổ gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Không có khả năng, tại sao Băng Quyền của ngươi lại có uy lực lớn như thế, ngươi...

Mặc dù hắn là nội vụ trưởng lão của Diệp phủ, chương quản nội vụ, thực lực cũng không quá cao, nhưng cũng đã đạt tới Khí Biến cảnh, mà một kích giao thủ vừa rồi, hắn lại vừa chạm đã thua!

Diệp Huyền đưa tay tát lên mặt Diệp Khổ:

- Lão cầu ngươi ngày ngày an nhàn sung sướng ở Diệp phủ, Băng Quyển của ngươi mềm yếu vô lực như của đám con nít, lão tử cũng cảm thấy mất mặt thay ngươi!

Diệp Khổ cảm tức nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi dám đánh ta!

Diệp Huyền lại tát thêm một cái:

- Lão tử đánh ngươi thì sao!

Hai mắt Diệp Khổ nháy mắt sung phòng!

- A a a a...

Dị Diệp Huyền làm nhục ngay trước mắt nhiều người như thế, Diệp Khổ điên cuồng kêu gào:

- Các ngươi còn chưa động thủ!

Một bên, đám Lý Mộc có chút lương lự, động thủ, nếu đánh thắng được thì có lẽ bọn hắn sẽ động thủ, nhưng vấn đề là, bọn hắn đánh không lại a!

- Cần rồi!

Đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ truyền tới.

Đám người theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa, Đại trưởng lão vội vàng chạy tới, sau lưng Đại trưởng lão, còn có một đám trưởng lão cùng thị vệ Diệp phủ.

Diệp Linh vội vàng đi tới bên cạnh Diệp Huyền, tay nhỏ kéo kéo góc áo Diệp Huyền, run giọng nói:

- Ca, chạy đi, mau chạy đi...

Diệp Huyền nắm lấy tay nhỏ run rẩy của Diệp Linh, ôn nhu nói:

- Đừng sợ!

Diệp Linh liền khóc:

- Đúng, đúng là muội không tốt, ca... là muội liên lụy tới ca, ta, ta thật vô dụng... xin lỗi...

Diệp Huyền mỉm cười:

- Đừng sợ, trời có sập xuống, cũng có ca gánh lấy!

Nói xong, hắn nhìn về phía Đại trưởng lão, hi hi cười một tiếng:

- Đại trưởng lão, chúng ta giảng hòa đi! Ta nhận sai, việc này kết thúc ở đây, thế nào?

Đại trưởng lão thở gấp:

- Giảng hòa? Kết thúc? Diệp Huyền, có phải ngươi đang mơ mộng hão huyền không? Ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên đập mạnh một cước, vị trí ngay giữa yết hầu Diệp Khổ.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy vang lên, Diệp Khổ kia trọn tròng hai mắt, trong mắt đầy vẻ không thể tin được. Rất nhanh, thần sắc trong mắt Diệp Khổ dần tiêu tán.

Đám người cùng ngẩn người.

Diệp Huyền nhìn về phía Đại trưởng lão:

- Nếu không muốn hòa, vậy thì đơn đấu đi!

Dưới ánh mắt vô số người, Diệp Huyền đi tới trước mặt Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, vẫn bởi ta khiêu chiến ngươi, ngươi sẽ không tới mức không dám nhận lời chứ?

Giữa sân, yên tĩnh tới mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Khiêu chiến!

Diệp Huyền khiêu chiến Đại trưởng lão!

Toàn bộ đám người Diệp phủ đều sợ tới ngây người.

Ở Diệp phủ này, thực lực mạnh nhất đương nhiên là vị tộc trưởng đang bế quan không ra kia, thứ hai chính là Hộ tộc trưởng lão Diệp Kinh, mà Diệp Kinh cũng không ở trong phủ. Mà thứ ba chính là Đại trưởng lão.

Mà hiện tại, Diệp Huyền lại khiêu chiến Đại trưởng lão!

Không biết tự lượng sức mình?

Ít người cảm thấy Diệp Huyền không biết tự lượng sức mình, nhưng cũng có ít người cảm thấy, Diệp Huyền cũng không phải là không có lực đánh một trận.

Diệp Huyền đã từng là thế tử được Diệp phủ dốc toàn lực bồi dưỡng, hơn nữa, hắn cũng không an nhàn lâu dài như Đại trưởng lão, mỗi ngày cơ bản đều liếm máu trên lưỡi đao, muốn chơi liều cùng huyết tính, Đại trưởng lão không có cửa.

Trong mắt đám người Diệp phủ, mặc dù Diệp Huyền chỉ là Ngũ phẩm Bất Túc cảnh, thế nhưng nếu liều mạng, hắn vẫn sẽ có chút phần thắng!

Trước mặt Diệp Huyền, Đại trưởng lão gắt gao nhìn lại, lão cũng không nghĩ tới, Diệp Huyền lại khiêu chiến lão!

Nhận hay không nhận?

Không nhận, chuyện này truyền đi, lão nhất định sẽ bị sỉ vả! Không chỉ như thế, uy vọng trong Diệp phủ cũng sẽ giảm theo, ngày sau sợ là sẽ có người không phục lão.

Nhận?

Nghĩ tới chiến lực của Diệp Huyền, lão lại có chút lưỡng lự. Mặc dù cảnh giới của lão cao hơn Diệp Huyền, thế nhưng đã nhiều năm không dùng tới, chỉ thỉnh thoảng luận bàn một chút, nhưng cũng chỉ tới điểm là dừng! Mà Diệp Huyền này thì khác, ngày ngày ở ngoài sinh tử đại chiến.

Lão hiểu, chuyện này có ý nghĩa thế nào!

Hơn nữa, coi như lão thắng Diệp Huyền, người ngoài cũng sẽ chỉ nghĩ rằng lão lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng nếu thua, vậy thì đủ mất mặt. Khi đó, sợ là vị trí trưởng lão cũng khó giữ!

Sắc mặt Đại trưởng lão âm trầm tới đáng sợ!

Vốn là tuyệt cảnh của Diệp Huyền, thế nhưng giờ phút này, Diệp Huyền khẽ động lại dòn lão tới tuyệt cảnh!

Đúng lúc này, một thanh âm khác đột nhiên vang lên:

- Không phải ngươi ta còn ước hẹn một tháng sao?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa, Diệp Lang chậm rãi tới!

Diệp Lang, thế tử hiện tại của Diệp phủ!

Đại trưởng lão đang muốn nói chuyện, đột nhiên mở lớn hai mắt, tràn đầy vẻ không thể tin được:

- Diệp Lang, ngươi, ngươi đã đạt tới Khí Biến cảnh rồi?

Khí Biến cảnh!

Đám người lần nữa ngẩn người.

Trong ánh mắt của bọn hắn, Diệp Lang khẽ gật đầu:

- Thực sự quá chậm, dùng mười ngày mới đạt tới Khí Biến cảnh.

Nghe vậy, đám người cùng hít một ngụm khí lạnh.

Như vậy còn chậm?

Phải biết, trước khi Diệp Lang thức tỉnh, hắn mới chỉ là tứ phẩm Kiêm Tu cảnh, mà hiện mới qua mười ngày ngắn ngủi, đã lần lượt đột phá hai cảnh giới! Tốc độ này, có thể nói là xưa nay Diệp gia chưa từng có!

Nghe Diệp Lang nói, Đại trưởng lão đột nhiên cười ha ha:

- Trời hộ Diệp gia ta, ha ha...

Đám người Diệp phủ cũng mừng rỡ không thôi, với tốc độ tu luyện của Diệp Lang, tương lai Diệp gia, tuyệt đối có khả năng trở thành đại tộc!

Ánh mắt Diệp Lang rơi vào trên người Diệp Huyền, cười nói:

- Ngươi có tư cách gì mà khiêu chiến Đại trưởng lão? Thắng ta, mới có tư cách khiêu chiến Đại trưởng lão. Ước hẹn ta ngươi chỉ còn không đến hai mươi ngày, không phải sao?

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Diệp Lang, cười nói:

- Ngươi xem, ta thiếu chút lại quên mất.

Nói xong, hắn nhìn về phía Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, vừa rồi đã đắc tội. Ứng chờ ta luận võ với cháu trai ngươi, sau lại xin Đại trưởng lão chỉ giáo, cáo từ!

Nói xong, liền kéo Diệp Linh xoay người rời đi.

- Chậm đã!

Đại trưởng lão cả giận nói:

- Ngươi giết một trưởng lão, chẳng lẽ việc này...

Diệp Huyền đột nhiên quay người nhìn thẳng Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, nếu không giờ chúng ta lập tức chiến? Hoặc có thể nói, hiện đưa cháu trai ngươi lên luận võ với ta luôn cũng được? Hay là hai người các ngươi sợ, muốn mượn cớ này để diệt trừ ta? Nếu là như thế, Đại trưởng lão không cần phí tâm tư, các ngươi trực tiếp cùng lên, Diệp Huyền ta nhất định không đánh nổi!

- Ngươi!

Sắc mặt Đại trưởng lão tức giận tới tái xanh.

Lúc này, Diệp Lang kia lạnh lùng nhìn tới:

- Ngươi đi đi, sau hai mươi ngày, gặp lại trên Sinh Tử đài.

Diệp Huyền nhún vai:

- Đại trưởng lão, vẫn là cháu trai của ngươi hiểu lý lẽ, ngươi a, càng già càng hồ đồ!

Nói xong, lại kéo Diệp Linh quay người rời đi.

Đại trưởng lão giận tím mặt, lại như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên nhìn về phía đám Lý Mộc, cả giận nói:

- Nuôi các ngươi đúng là tốn cơm tốn gạo, thấy trưởng lão bị đánh, lại không ra tat giúp đỡ, người đâu, kéo đám người này ra dùng trượng hình đánh chết cho ta!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ân Cảnh

Nghe vậy, sắc mặt đám Lý Mộc lập tức trắng bệch.

Đúng lúc này, Diệp Huyền mới đi được không xa liền ngừng lại, quay người nhìn về phía Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, ta hữu nghị nhắc nhở ngươi một chút, đám Lý Mộc là thân vệ của tộc trưởng, mặc dù ngài là Đại trưởng lão, nhưng muốn động tới thân vệ của tộc trưởng, chí ít cũng phải chờ hấn chết a...

Nói tới đây, hấn ra vẻ giật mình:

- Chẳng lẽ... Đại trưởng lão muốn động thủ với tộc trưởng... ngươi...

- Còn rồi!

Đại trưởng lão giận dữ hét:

- Diệp Huyền, ngươi còn nói thêm một câu, hôm nay dù lão phu có phải liều mạng, cũng muốn chém giết ngươi!

Diệp Huyền cười nói:

- Đại trưởng lão bớt giận, ta chỉ nhắc nhở một chút thôi, tức giận hại cơ thể, như vậy ta sẽ rất vui, a không đúng, ta sẽ rất đau lòng.

Nói xong, tiếp tục kéo Diệp Linh rời đi.

Đám Lý Mộc nhìn thoáng qua Diệp Huyền, trong mắt đầy vẻ cảm kích, nếu không phải có câu nói này của Diệp Huyền, sợ là hôm nay bọn hấn đều phải chết.

Ở lại, Đại trưởng lão giận tới run người, đám người chung quanh căn bản không dám hé môi nửa lời.

Dường như nghĩ tới chuyện gì đó, Đại trưởng lão nhìn về phía Diệp Lang:

- Vừa rồi sao không lập tức luận võ với hấn? Tội gì phải kéo tới hai mươi ngày sau?

Diệp Lang nhìn thoáng qua Đại trưởng lão:

- Bởi vì ta sẽ lập tức đột phá tới Ngự Khí cảnh!

Nghe vậy, Đại trưởng lão liền ngây người. Sau một khắc, hấn kích động nói:

- Thật chứ?

Diệp Lang khẽ gật đầu:

- Đang sắp đột phá, nếu không vừa rồi ta đã chém hấn. Hiện tại không nên động thủ, không nên vì một con giun dế mà làm hỏng đại sự của ta.

Đại trưởng lão vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng, vậy cứ để Diệp Huyền này sống lâu thêm mấy ngày, dù sao hấn cũng chỉ là một tên phế vật!

Diệp Lang khẽ gật đầu:

- Hiện hấn là chó cùng rứt giậu, trong thời gian này chớ có đi chọc hấn, tránh cho người ta nói Diệp Lang ta sợ hấn, cố ý để các ngươi tìm hấn gây sự, sau đó kiếm cớ giết hấn!

Đại trưởng lão trầm giọng nói:

- Lần này đúng là ta không cân nhắc chu toàn, yên tâm, trong hai mươi ngày này, ta sẽ không cho người đi gây sự với hấn.

Diệp Lang gật nhẹ:

- Đúng rồi, lần này ta tu luyện, có thể sẽ cần rất nhiều linh thạch.

Đại trưởng lão có chút khó khăn, linh thạch là một loại tinh thạch trân quý, bên trong chứa đựng linh khí, coi như Diệp gia cũng không có bao nhiêu. Không chỉ như thế, linh thạch chỉ có thể cho tộc trưởng cùng thế tử sử dụng, có điều, Diệp Huyền cũng chưa dùng qua linh thạch, cái này đương nhiên là do bọn hấn chặn lại từ trên.

- Có vấn đề gì sao?

Diệp Lang hỏi.

Đại trưởng lão lắc đầu:

- Không có vấn đề, chỉ có điều, khả năng sẽ không có nhiều.

Diệp Lang cười nói:

- Yên tâm, chỉ là Ngự Khí cảnh, cũng không dùng nhiều linh thạch mấy.

Nghe vậy, Đại trưởng lão thở dài một hơi:

- Như vậy cũng tốt!

Diệp Lang ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, khoe miệng hiện một vết mĩa mai, lòng thầm nói khẽ: “Thâm sơn cùng cốc a... có điều, tạm thời lợi dụng một phen vẫn được...”

...

Diệp Huyền kéo Diệp Linh về tiểu viện, vừa trở lại, đám Lý Mộc đã chạy tới.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua đám người:

- Giờ tới chỗ ta, với các người cũng không có chỗ lợi.

Từ khi hắn bị tước vị trí thế tử, đám huynh đệ đã từng cùng hắn huyết chiến kia, cơ hồ chưa từng thấy gặp lại. Bởi những người kia đều rất rõ ràng, chủ nhân tương lai của Diệp gia, không phải là Diệp Huyền hắn, mà là Diệp Lang kia.

Lý Mộc ôm quyền:

- Diệp ca, đa tạ.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Các người không xuất thủ, là ta phải cảm ơn các người, về đi, nếu bị người của Đại trưởng lão nhìn thấy, các người cũng sẽ khó tránh được phiền phức.

Lý Mộc do dự một chút, sau đó nói:

- Diệp ca, nếu ngày sau có cần huynh đệ chúng ta, xin cứ phân phó một, huynh đệ chúng ta quyết không chối từ.

Nói xong, hắn mang theo mấy tên thị vệ quay người rời đi.

Diệp Huyền khẽ lắc đầu.

Thấy Diệp Huyền lắc đầu, Diệp Linh ôm tay Diệp Huyền, nhẹ giọng nói:

- Ca, ca không tin tưởng bọn họ sao?

Diệp Huyền cười nói:

- Nếu ca của người mạnh hơn, lời bọn hắn nói sẽ đều là sự thật, thế nhưng nếu ta yếu, không có cơ hội vun mình, như vậy hết thảy đều là giả.

Diệp Linh nhìn Diệp Huyền, vô cùng chân thành nói:

- Muội là thật, muội vĩnh viễn đứng bên ca!

Diệp Huyền cười ha ha, kéo Diệp Linh về, vừa mới bước vào tiểu viện, thân thể Diệp Linh liền run rẩy kịch liệt, hong chỉ như thế, trên người còn tản ra một luồng hàn khí!

Diệp Huyền thăm kinh hãi, vội ôm Diệp Linh đặt lên giường, sau đó lấy ra một cái bình ngọc, đổ ra một khóa đan dược màu trắng cho Diệp Linh ăn. Sử dụng đan dược, sắc mặt Diệp Linh hơi tốt hơn một chút.

Diệp Linh chậm rãi mở mắt, tay phải gất gao nắm tay Diệp Huyền, thanh âm nhỏ như muỗi vo ve:

- Ca, muội cảm thấy, muội không sống được bao lâu nữa. Nếu, nếu như muội chết, ca đem tro cốt của muội mang theo người được không? Muội muốn

ở cùng ca, ca...

- Không được nói bậy!

Diệp Huyền đột nhiên quát, trừng mắt nhìn Diệp Linh:

- Muội sẽ không chết, ca tuyệt không để muội chết, tin ca, ca nhất định sẽ chữa tốt cho muội! Chờ ca đạt tới Ngự Khí cảnh, ca liền dẫn ngươi đi Đế đô, được không?

Nói xong, thanh âm hần lại ôn nhu xuống:

- Ca chỉ có mình muội là người thân, coi như là vì ca đi, phải sống thật tốt, được không?

Diệp Linh nhìn Diệp Huyền, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Diệp Huyền nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt Diệp Linh:

- Đừng khóc, khó sẽ khó coi, sau này còn phải gả cho người ta a!

Diệp Linh lắc đầu:

- Không gả, muội chỉ muốn ở cùng ca thôi!

Diệp Huyền cười nói:

- Nha đầu ngốc. Tới đây, ca kể chuyện xưa cho muội... ngày xưa có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu...

Một khắc sau, Diệp Linh đã ngủ thiếp đi.

Nhìn Diệp Linh an tường nằm ngủ, sắc mặt Diệp Huyền trở nên âm u như nước, bởi thời gian ngủ của Diệp Linh càng ngày càng dài. Hơn nữa, đan được trong bình ngọc của hắn cũng chỉ còn lại không tới ba khóa!

Sau một lát, Diệp Huyền thu bình ngọc, nhẹ nhàng đắp chăn cho Diệp Linh, sau đó tiến vào Giới Ngục tháp.

Tu luyện!

Hiện hắn cần điển cường tăng thực lực, nhanh chóng sớm đạt tới Ngự Khí cảnh, sau đó mang Diệp Linh đi Đế đô. Trừ đó ra, Diệp phủ cũng đã sớm có sát tâm với hắn, luận võ hai mươi ngày sau, nếu hắn chiến bại, không chỉ hắn phải chết, mà muội muội Diệp Linh của hắn cũng sẽ liên lụy theo.

Diệp Huyền đang muốn tìm hư ảnh kia đối luyện, đã thấy thanh âm nữ tử thần bí kia vang lên:

- Ngươi đã có khả năng tu luyện Ân cảnh.

Diệp Huyền sững sờ:

- Ân cảnh? Ân cái gì cảnh?

Nữ tử thần bí nói:

- Nhục thân chỉ làm Lục Phẩm, từ Nhất phẩm tới Lục phẩm, thế nhưng rất nhiều người không biết, sau Lục phẩm Khí Biến cảnh, còn có một cảnh nữa, Kim Thân cảnh, sau Kim Thân cảnh, mới là Tiên Thiên Ngự Khí cảnh.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thiên Địa Dị Tượng!

Diệp Huyền nhíu mày:

- Kim Thân cảnh? Tiền bối, sao ta chưa từng nghe nói?

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Ta đã nói rồi, là Ân cảnh, người thường căn bản không biết. Nếu ngươi luyện Kim Thân cảnh, thực lực ngươi chỉ ít tăng gấp đôi, muốn luyện không? Nếu như không luyện, chỉ cần ngày sau ngươi có thể tìm được Linh kiếm, cũng có thể mượn nó vượt qua cảnh này, trực tiếp tiến vào Tiên Thiên Ngự Khí cảnh.

Diệp Huyền hưng phấn nói:

- Thực lực tăng gấp đôi? Thật chứ?

Nữ tử thần bí nói:

- Đương nhiên!

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Luyện, ta luyện!

Nữ tử thần bí nói:

- Trong cơ thể ngươi đã có kiếm khí, mặc dù ngươi không thể đem nó đưa ra ngoài, nhưng lại có thể lợi dụng nó kích thích ngũ tạng cùng kinh mạch trong cơ thể. Trước kia ngươi chỉ ngoại tu thân thể, hiện tại là nội tu thân thể, nội ngoại kiêm tu, mới là viên mãn. Có điều, sẽ không tránh được một chút đau khổ.

Diệp Huyền vùng tay, hào khí nói:

- Một chút đau đớn không là gì, chúng ta bắt đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Tốt, thực ra rất đơn giản thôi, ngươi thôi động kiếm khí, để chúng nó tự tán trong cơ thể ngươi.

Diệp Huyền làm theo, vừa mới ngồi, hai mắt đã trợn lên:

- A...

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mấy vạn cây châm đang điên cuồng đâm chọc trong cơ thể, đau tới kém chút ngất đi.

- Tiền bối, cái này là có chút đau khổ sao!

- Rất đau sao? Ta thấy có một chút thôi mà...

- Tiền bối, đừng nói với ta là, không có ai tu luyện Ân cảnh này a!

- Cực lâu trước kia, có một người luyện qua, có điều, lúc ấy hắn mới luyện một chút đã chết, ta còn tưởng rằng có nguyên nhân khác đây...

- Ta...

- Thấy ngươi thống khổ như vậy, ta lại không thể giúp gì được cho ngươi, ta chỉ có thể dùng nụ cười để diễn tả áy náy. Hắc hắc hắc...

Diệp Huyền: "..."

...

Đau!

Đau tới không muốn sống!

Thời khắc này, Diệp Huyền lần đầu muốn chết!

Trước kia hắn chỉ chịu chút đau đớn da thịt, thể nhưng lần này, hắn cảm thấy lực phủ ngũ tạng như muốn nổ tung, đau đớn này, hắn chưa bao giờ gặp phải!

Nhẫn!

Diệp Huyền nghiến chặt hàm răng, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hắn rất muốn ngắt đi, thế nhưng hắn biết, hắn không thể ngắt, một khi ngắt, hắn sẽ không thể tỉnh lại được!

Nếu như hắn không thể tỉnh lại, muội muội hắn sẽ phải thế nào?

Nàng mới mười hai tuổi! Diệp phủ sẽ đối xử tử tế với nàng sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền đột nhiên ngửa mặt gầm lên giận dữ, hai tay nắm chặt, mặt đầy vẻ điên cuồng:

- Tới đi, đau nữa đi, ha ha, lão tử nhìn được... ta... mẹ nó đau, vẫn là nhẹ chút thì hơn...

Thời gian từng chút đi qua, không biết qua bao lâu, Diệp Huyền xụi lơ như bãi bùn nhão, sau khi ngã xuống, thân thể bắt đầu run rẩy, tựa như bị động kinh.

Một hồi run rẩy kéo dài chừng một khắc đồng hồ mới dừng lại, mà lúc này, toàn thân hắn cũng đã ướt đầm!

Diệp Huyền nằm rạp trên đất, giờ phút này, ngay cả chút sức để động một ngón tay cũng không có!

Mà đúng lúc này, bên ngoài Giới Ngục tháp, bầu trời Diệp phủ đột nhiên tụ vô số mây mù, mưa bắt đầu trút xuống, thế nhưng, những nơi khác lại vẫn là một cảnh liệt nhật thanh thiên, không chỉ như thế, giữa bầu trời Diệp phủ, một đạo cầu vồng lặng yên ngưng hiện, theo đạo cầu vồng thứ nhất này hiện, đạo cầu vồng thứ hai cũng hiện theo, chỉ có điều, ngay khi đạo cầu vồng thứ ba chuẩn bị ngưng hiện, Giới Ngục tháp trong cơ thể Diệp Huyền đột nhiên khê rung lên, đạo cầu vồng thứ ba kia lặng yên biến mất.

Thiên địa dị tượng!

Toàn bộ Thanh thành vì thế mà chấn động!

Trong thiên địa này, có một số thiên tài, khi bọn hắn đột phá hoặc là đốn ngộ, sẽ dẫn tới thiên địa hiện kỳ tượng, mà chuyện này, bình thường vốn chỉ có trong truyền thuyết. Thế nhưng hiện tại, lại hiện lên ở Thanh thành. Giờ khắc này, ánh mắt toàn bộ người trong Thanh thành, đều tập trung về bầu trời Diệp phủ.

...

Diệp phủ, Đại trưởng lão cùng tất cả trưởng lão đồng dập bước ra ngoài sân, sau đó chậm rãi quỳ xuống, Đại trưởng lão cung kính cúi đầu, kích động nói:

- Cảm tạ Thanh Thiên chiếu cố Diệp gia, chiếu cố Diệp Lang!

Vô số người Diệp gia dồn dập quỳ lạy!

Giờ khắc này, toàn bộ Diệp phủ vui mừng!

Phủ thành chủ.

Một lão giả nhìn dị tượng trên bầu trời Diệp phủ, sắc mặt có chút khó coi:

- Tốt cho một tên Diệp Lang, thế mà lại dẫn tới thiên địa dị tượng... người đâu, mời gia chủ Chương gia, gia chủ Lý gia tới đây.

Thanh thành, vô số linh diệu truyền tin bay lên, sau đó hướng về bốn phương tám hướng, một khắc này, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Diệp gia xuất hiện một vị Thiên Tuyền Chi Nhân, việc này cũng không phải là bí mật gì, Thiên Tuyền Chi Nhân đúng là rất hiếm, thế nhưng yêu nghiệt có thể dẫn tới thiên địa dị tượng lại còn càng hiếm thấy hơn.

Toàn bộ Thanh thành đều hiểu, Diệp gia chuẩn bị quật khởi!

Quật khởi này, cũng không chỉ ở Thanh thành, mà là toàn bộ Khương quốc, thậm chí là toàn bộ Thanh Châu.

Mà giờ khắc này, toàn bộ Diệp phủ đều sôi trào, Đại trưởng lão cũng hào phóng thưởng mỗi người một tháng tiền lương, không chỉ như thế, hắn còn trực tiếp qua mặt tộc trưởng, phong Diệp Lang làm Thiếu tộc trưởng!

Thế tử cùng Thiếu tộc trưởng vẫn có chỗ khác biệt, thế tử chỉ là thế tử, đại biểu thế hệ trẻ Diệp phủ, mà Thiếu tộc trưởng, lại có nghĩa là nhân vật số hai của Diệp phủ. Mặc dù là vượt quyền, thế nhưng Đại trưởng lão căn bản không thêm để ý, bởi Diệp Lang hiện tại, tất sẽ là Long Phượng trong tương lai, có dù tộc trưởng không muốn, lại có thể thế nào?

Ngày sau toàn bộ Diệp phủ đều phải nhìn Diệp Lang mà sống!

Một sâu nào đó, Diệp Lang ngẩng đầu nhìn dị tượng, chau mày.

Đúng là hấn đột phá!

Từ Lục phẩm Khí Biến cảnh đạt tới Ngự Khí cảnh!

Thế nhưng, hấn đã đột phá từ một canh giờ trước, mà thiên địa dị tượng này lại mới chỉ xuất hiện! Bởi vậy, hấn không quá chắc chắn, thiên địa dị tượng này có phải là tới vì hấn hay không!

Sau một hồi, Diệp Lang cười lạnh:

- Nếu không phải ta, còn có kẻ nào có năng lực dẫn tới dị tượng này? Xem ra ở kiếp này, Diệp Lang ta chắc chắn chiếm một vé trên Yêu Nghiệt bảng kia!

Nói xong, hấn quay người rời đi.

Giới Ngục thấp.

Diệp Huyền nằm trên mặt đất, không biết đã qua bao lâu, lúc này, thanh âm nữ tử thần bí kia đột nhiên vang lên:

- Ngươi kiểm tra thân thể ngươi một chút đi!

Diệp Huyền chậm rãi bò lên, nhìn thân thể của bản thân, vừa nhìn, lập tức ngẩn người, bởi da hấn hiện tại, lại ẩn hiện một tầng ánh sáng hoàng kim nhàn nhạt!

- Cái này?

Diệp Huyền có chút không hiểu, nhìn quanh bốn phía.

Nữ tử thần bí nói:

- Kim Thân cảnh, ý chính là luyện thành kim thân. Thân thể là căn bản, mà Nhục Thân cảnh chính là nền móng, ngày sau ngươi có thể đi được bao xa, phần lớn được quyết ở chính căn bản này. Người bình thường tu luyện, chỉ tu bên ngoài, xem nhẹ bên trong, kỳ thực phải ngược lại, bên trong mới là quan trọng nhất, gân cốt cùng ngũ tạng đủ cứng cỏi, mới có thể chịu được ngoại lực tác động. Mặc dù ngươi phải chịu thống khổ, thế nhưng lợi ích thu được cũng vô cùng to lớn, không chỉ sau này, hiện tại ngươi cũng đã thu được chỗ tốt không nhỏ.

Diệp Huyền hít sâu một hơi, hai tay chậm rãi nắm lại, giờ khắc này, hấn cảm nhận một cỗ mãnh lực điên cuồng bốn tẩu trong cơ thể!

Cảm giác được điểm này, Diệp Huyền mừng rỡ như điên.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ai Mới Là Chủ Nhân Thanh Thành!?

Như lời nữ tử thần bí nói, lực lượng hiện tại của hấn không chỉ nhiều gấp đôi so với trước!

Không chỉ như thế, trình độ cứng cáp của thân thể hiện tại, cũng không phải trước đó có thể so sánh. Có thể nói, hiện cho hấn đơn đấu với loại Ngự Khí cảnh quen an nhàn sung sướng như Đại trưởng lão, hấn không có bất cứ áp lực gì!

Dường như nghĩ tới điểm gì đó, Diệp Huyền liền vội hỏi:

- Tiền bối, muội muội ta thân mắc chứng hàn bệnh, người có biện pháp gì không?

Nữ tử thần bí trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Là tiểu tử hài kia sao?

Diệp Huyền vội gật đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Ta tự nhiên là có biện pháp giải quyết, thế nhưng, nàng không thể tiến vào tháp này.

- Vì sao?

Diệp Huyền không hiểu.

Nữ tử thần bí nói:

- Tháp linh của Giới Ngục tháp đã rơi vào trạng thái ngủ say, mặc dù nó đã nhận người làm chủ, thế nhưng người lại không có bất cứ đạo Đạo tắc nào, căn bản không thể dẫn người tới đây, nếu cưỡng ép đưa người vào, Giới Ngục tháp sẽ theo bản năng mà chủ động diệt trừ người nó không công nhận.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Huyền liền trầm xuống. Xem ra, chỉ có thể mang muội muội đi Đế đô cầu y.

Mà hiện tại, hắn có một nan đề, đó là muốn đột phá tới Ngự Khí cảnh, phải tìm được một thanh Linh kiếm để thông phệ, thế nhưng, Linh kiếm trên quý đường nào? Đừng nói Diệp gia, cả Thanh thành này cũng không có lấy một thanh! Cũng chỉ có nơi phồn hoa như Đế đô, mới có thể có Linh kiếm!

Đế đô!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Xem ra không đi Đế đô không được.

Luyện kiếm thuật một chút, Diệp Huyền liền rời Giới Ngục tháp.

Sau khi Diệp Huyền rời đi, Giới Ngục tháp mới vang lên một thanh âm ní non:

- Tiểu nha đầu kia... có chút quái dị...

...

Diệp Huyền trở lại phòng, lúc này Diệp Linh đi tới, tiểu nha đầu có chút rầu rĩ không vui:

- Diệp Linh đi tới trước mặt Diệp Huyền, nói khẽ:

- Ca, Diệp Lang kia dẫn thiên địa dị tượng gì đó tới, cả tộc đều đang hoan hô, hơn nữa Diệp Lang đã được Đại trưởng lão phong thành Thiếu tộc trưởng, sau này, hắn chính là tộc trưởng Diệp gia ta.

Thiên địa dị tượng?

Diệp Huyền nhíu mày, hắn cũng từng nghe qua, trong truyền thuyết có một số siêu cấp yêu nghiệt, khi đột phá sẽ dẫn tới thiên địa kỳ cảnh, thế nhưng, cái này vẫn luôn chỉ là truyền thuyết, Thanh thành chưa bao giờ xuất hiện qua tình huống này! Hắn không nghĩ tới, Diệp Lang lại có thể dẫn tới thiên địa dị tượng!

Cũng có nghĩa là, đối phương thực đúng là yêu nghiệt!

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Thiên địa dị tượng gì chứ, ca ta mới là lợi hại nhất.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Yên tâm, luận võ giữa ta với hắn còn mười ngày nữa, sau mười ngày nữa, huynh muội chúng ta sẽ rời Diệp phủ.

- Rời Diệp phủ?

Diệp Linh hơi run run, sau đó hỏi:

- Như vậy, chúng ta còn trở lại không?

Trở lại?

Diệp Huyền trầm mặc.

Hắn cùng Diệp Linh lớn lên ở đây, xác thực coi nơi này như nhà của mình. Thế nhưng, sau chuyện lần này, hắn phát hiện, trong lòng đám trưởng lão kia, hắn cùng muội muội hắn căn bản không có địa vị, nếu không phải là hắn có chút tác dụng, sợ là hắn cùng muội muội đã sớm chết đói. Mà hiện tại, Diệp gia tìm được người càng tốt hơn hắn, cho nên hắn lập tức bị vứt bỏ...

Vốn hán còn từng nghĩ nếu có một ngày hy sinh, Diệp gia nhất định sẽ nể tình hán vào sinh ra tử mà đối xử tốt với Diệp Linh, thế nhưng nhìn cảnh hiện tại, nếu như hán chết, kết cục của muội muội hán chỉ sợ sẽ hết sức thê thảm!

Nghĩ tới đây, hắc lắc đầu cười một tiếng, nhẹ nhàng vuốt đầu Diệp Linh:

- Ngươi thích nơi này sao?

Diệp Linh lắc đầu:

- Trước kia thích, bởi vì nơi này có ca, thế nhưng hiện tại không thích. Gia tộc bất công với ca, ca vì gia tộc mà hy sinh nhiều như vậy, thế nhưng lại bị gia tộc đối đãi như thế, Đại trưởng lão không công bằng! Còn có những trưởng lão kia, lại cũng không có bất cứ ai đứng ra nói giúp ca, bọn hán, quá xấu.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Yên tâm, trời đất bao la, chỉ cần huynh muội chúng ta cùng một chỗ, bất kể là ở đâu, đều là nhà của chúng ta!

Diệp Linh cười ngọt, sau đó ôm lấy Diệp Huyền:

- Chỉ cần ở cùng ca, đi đâu cũng có thể!

Diệp Huyền cười ha ha một tiếng, cùng Diệp Linh chơi đùa, sau đó liền vội về Giới Ngục tháp.

Tu luyện!

Còn mười ngày là tới hên luận võ, hán đương nhiên không dám lơ là, nhất là Diệp Lang còn dẫn tới thiên địa dị tượng!

Diệp Huyền mở tay phải, trong lòng bàn tay hán, muội thanh ngân kiếm lẳng yên ngưng hiện, nhìn kiếm trong tay, Diệp Huyền có chút hưng phấn nói:

- Tiền bối, hiện tại ta cũng được tính là Kiếm tiên, đúng không?

- Kiếm tiên?

Nữ tử thần bí hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi còn kém xa vạn dặm!

Diệp Huyền ngây người, không hiểu:

- Vì sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Chỉ khi lĩnh ngộ Kiếm ý, đồng thời nắm giữ chân tài thực học Kiếm đạo, mới được xưng là Kiếm tiên, ngươi hiện tại, còn không thể xưng là Kiếm tiên, dù là Kiếm chủ cũng không, chỉ có thể miễn cưỡng xưng là một vị Kiếm tu!

Diệp Huyền có chút xấu hổ!

Nữ tử thần bí lại nói:

- Giờ ngươi cần làm, chính là trở thành một tên Kiếm tu hợp cách, tiểu tử, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Kiếm tu trên đời này cũng không ít, thế nhưng Kiếm tiên lại vô cùng ít ỏi, giới này của các ngươi, có tới mười tên Kiếm tiên đã là rất tốt rồi. Nguyên nhân trong đó, ngày sau ngươi sẽ biết. Chỉ có thể nói cho ngươi hay, Kiếm đạo, rất khó đi.

Diệp Huyền nhẹ gật đầu:

- Dù có khó đi hơn nữa, ta cũng sẽ liều mạng đi!

Trải qua chuyện ở Diệp phủ lần này, hán phát hiện, muốn chông chờ Diệp gia chiếu cố muội muội hán, đó là chuyện tuyệt không thể nào!

Hán phải tự mình chiếu cố muội muội, hơn nữa phải chiếu cố kỹ lưỡng, muốn thế, chỉ có trở nên mạnh lên, trở nên càng mạnh hơn hiện tại mới có thể! Bởi thế giới này vô cùng tàn khốc, nếu ngươi không có giá trị, sẽ không có ai coi trọng ngươi!

Diệp Huyền thu lại dòng suy nghĩ, trầm giọng hỏi:

- Tiền bối, thế nào mới là một Kiếm tu hợp cách?

Nữ tử thần bí nói:

- Nhất kiếm đoạn tóc!

Diệp Huyền hơi run run:

- Chuyện này không phải rất đơn giản sao?

Nữ tử thần bí cười lạnh:

- Ngươi thử một chút xem!

Diệp Huyền nhổ một sợi tóc, sau đó huy kiếm chém tới.

Một kiếm hạ xuống, sợi tóc kia ầm ầm vỡ vụn!

Diệp Huyền ngây người, tóc vỡ vụn, chứ không phải là đoạn!

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí vang lên:

- Có lực lượng, còn phải học khống chế sức mạnh, càng phải học góc độ xuất kiếm, tốc độ cùng các phương diện vận dụng, thậm chí còn phải tính cả nhân tố ảnh hưởng bên ngoài. Theo ta đoán chừng, ngươi phải chém tới mấy vạn sợi tóc, mới có thể nắm được chút tinh túy.

Diệp Huyền hít sâu một hơi:

- Ta có rất nhiều tóc!

Nói xong, Diệp Huyền bắt đầu điên cuồng vung chém!

Mà bên ngoài Giới Ngục thấp, Diệp phủ đã đang giăng đèn kết hoa, đồng thời mở tiệc mời hết thầy những người có mặt mũi trong Thanh thành, không chỉ như thế, tộc nhân Diệp gia hiện tại, đã thường tự cho mình là Thanh thành đệ nhất thế gia!

Diệp phủ hiện tại, có thể nói là như mặt trời giữa ban trưa, cho dù là Phủ thành chủ cùng Chương gia, Lý gia cũng phải ngoan ngoãn tới chúc mừng...

Diệp gia Nghênh Khách điện, Đại trưởng lão ngồi trên ghế, hai mắt khép hờ, không biết là đang chờ cái gì.

Lúc này, một lão giả đi tới:

- Đại trưởng lão, thành chủ cùng Lý gia gia chủ, Chương gia gia chủ tới.

Đại trưởng lão mở mắt, lãnh đạm nói:

- Diệp Vũ, ngươi đi nói với bọn hắn, ta đang nghỉ ngơi, tạm thời không thể tiếp khách, nửa canh giờ nữa sẽ ra gặp bọn hắn.

Diệp Vũ có chút lưỡng lự:

- Đại trưởng lão, chuyện này...

Đại trưởng lão chậm rãi nhắm mắt:

- Hiện tại, nên để bọn hắn biết, ai mới là chủ nhân của Thanh thành.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Ai Dám Nói Muội Muội Ta!

Ngoài cửa Diệp phủ.

Diệp Vũ cung kính ôm quyền với một lão giả cùng hai người đàn ông trung niên:

- Khương thành chủ, Lý gia chủ, Chương gia chủ, thực sự ngại quá, Đại trưởng lão của chúng tôi đang nghỉ ngơi, tạm thời không thể tiếp khách, có điều, ba vị có thể đợi thêm nửa canh giờ, lúc đó hẳn là Đại trưởng lão sẽ tỉnh.

Lý gia gia chủ Lý Ngọc nhắm hai mắt lại:

- Để chúng ta đợi nửa canh giờ?

Diệp Vũ khẽ gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên, nếu ba vị không muốn đợi, giờ có thể rời đi!

Nói xong, liền quay người rời đi.

Diệp gia hiện tại, thực đúng là không cần phải nhìn sắc mặt mấy nhà này mà sống. Mặc dù thực lực tổng hợp hiện tại của Diệp gia còn chưa thể sánh bằng ba nhà, thế nhưng, hết thảy mọi người trong Diệp gia đều tin tưởng một điểm, tương lai không lâu, Diệp gia sẽ trở thành tồn tại mà mấy nhà chỉ có thể ngưỡng vọng nhìn lên.

Nhìn thấy Diệp Vũ rời đi, ba người sắc mặt ba người Lý Ngọc liền trở nên khó coi.

Lý Ngọc lạnh lùng nói:

- Đại trưởng lão Diệp phủ này đúng là đủ kiêu ngạo!

Thanh thành thành chủ Khương Niệm lãnh đạm nói:

- Giờ bọn hắn có một tên Diệp Lang, tự nhiên là có uy thế không cần xem mấy nhà chúng ta vào trong mắt.

Một bên, Chương gia gia chủ Chương Liệt cười nói:

- Đúng là một người đặc đạo, gà chó cũng lên trời a. Có điều, Đại trưởng lão này làm việc lớn lối không biết chừng mực, đối với Diệp gia mà nói, không tính là chuyện tốt.

Nói xong, hắn nhìn về phía Lý Ngọc cùng Khương Niệm:

- Hai vị, trước chúng ta còn do dự có nên liên hợp hay không, hiện tại, xem ra không hợp không được!

Khương Nghiên cùng Lý Ngọc đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh, ba người cùng gật đầu, hiển nhiên, thái độ Diệp gia khiến bọn hắn không thể không liên hợp lại.

Sau nửa canh giờ, ba người tiến vào Diệp gia Nghênh Khách điện.

Đại trưởng lão đứng đón, ôm quyền:

- Thực sự ngại quá, gần đây lão phu hơi tham ngủ, khiến ba vị đợi lâu, còn mong ba vị thứ lỗi!

Khương Niệm cười nói:

- Nào có, Đại trưởng lão trăm công nghìn việc, chúng ta hiểu, chúng ta hiểu!

Đại trưởng lão cười ha ha một tiếng:

- Đến, mời ngồi.

Ba người Khương Niệm ngồi xuống, Đại trưởng lão liếc một vòng, cười nói:

- Hôm nay ba vị cùng tới tệ phủ, hẳn là có chuyện lớn gì cần nói?

Lý Ngọc cười nói:

- Tự nhiên là tới chúc mừng Diệp gia xuất hiện một vị Thiên Tuyền Chi Nhân, đây chính là niềm vui chung của cả Thanh thành chúng ta! Chúc mừng!

Đại trưởng lão cười nói:

- Diệp Lang thức tỉnh, đồng thời dẫn tới thiên địa dị tượng, đây đúng là Thượng thiên chiếu cố Diệp gia ta.

Nói xong, hắn nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống một hớp, sau đó cười nói:

- Cảm tạ ba vị tới chúc mừng Diệp Lang.

Lúc này, Lý gia gia chủ Lý Ngọc đứng dậy ôm quyền:

- Đại trưởng lão, trước kia Lý gia cùng Diệp gia từng có nhiều chuyện không vui, còn mong Đại trưởng lão rộng lòng tha thứ.

Chương gia gia chủ Chương Liệt cũng đứng dậy ôm quyền:

- Đại trưởng lão, chuyện trước kia, Chương gia ta cũng có nhiều chỗ đắc tội, còn mong Diệp gia thông cảm.

Chương gia cùng Lý gia, có thể nói là tử địch của Diệp gia, đặc biệt là Chương gia, thế tử đời trước của Diệp gia, chính là chết trong tay Chương gia.

Mà hiện tại, Chương gia cùng Lý gia không thể không cúi đầu, bởi Diệp gia có một Thiên Tuyền Chi Nhân, hơn nữa còn là Thiên Tuyền Chi Nhân có thể dẫn tới thiên địa dị tượng. Lúc này, bọn hắn còn không cúi đầu, sau này e là sẽ không còn cơ hội giữ cái đầu nữa.

Đại trưởng lão nhấp một ngụm trà, không nói gì.

Đại trưởng lão không nói, bầu không khí cũng lập tức trở nên nặng nề.

Chương Liệt nhìn về thành chủ Khương Niệm cách đó không xa, người sau mỉm cười:

- Đại trưởng lão, chúng ta đều là người Thanh thành, mà tại cái Thanh thành chật hẹp nhỏ bé này, mọi người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, khó tránh khỏi có chút va chạm, giờ Diệp phủ đã định chắc thế cục quật khởi, đối thủ tương lai, cũng sẽ là hào phú một phương, người nói xem thế nào?

Đại trưởng lão mỉm cười:

- Khương huynh cũng đã mở lời, ta còn có thể nói gì thêm? Thế nào thế nào? Mấy tháng nay Diệp gia ta cũng không yên ổn, quyền khai thác mỏ vàng trong mười năm tới, giao cho Diệp gia ta, thế nào?

Nghe vậy, sắc mặt đám người liền trầm xuống, phải nói là phẫn nộ.

Mỏ vàng!

Mấy gia tộc trong Thanh thành dựa vào cái gì để sinh tồn? Đương nhiên chính là mỏ vàng. Mà mâu thuẫn của mấy nhà, cũng đều từ mỏ vàng mà ra, bởi bốn phía Thanh thành, có một ít quặng mỏ, mà mỗi nơi phát hiện quặng mỏ, cơ bản đều sẽ dùng từ đấu để quyết định sở quyền! Không có bất cứ ai muốn buông tay, bởi mỏ vàng là đại biểu của tài nguyên, một gia tộc mà không có tài nguyên, người trên không thể tu luyện, người dưới không được ăn no, cứ như thế, diệt vong cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Mà hiện tại, Diệp gia há miệng liền muốn quyền khai thác trong mười năm, cũng có nghĩa là, mười năm tới, mấy nhà bọn hắn sẽ không còn có thu nhập!

Mặc dù không tới mức diệt sạch, thế nhưng mười năm này, e là mấy nhà bọn hắn cũng phải gặm cỏ sống qua ngày.

Cách đó không xa, Thanh thành thành chủ Khương Niệm nhìn thoáng qua Đại trưởng lão, không nói gì, cúi đầu uống trà.

Thế nhưng, thần sắc trong mắt hắn, đã hoàn toàn trở nên lạnh lẽo.

Không chỉ hắn, thần sắc hai người còn lại cũng cực kỳ khó coi.

Mặc dù trước khi tới, bọn hắn đã chuẩn bị tương tượng sẽ bị chém một đao thật sâu, thế nhưng cũng không nghĩ tới Diệp gia lại chém ác như vậy.

Đại trưởng lão liếc mắt nhìn ba người, cười nói:

- Chư vị yên tâm, mười năm sau, sợ là Diệp Lang đã lên núi, lúc đó, ha ha...

Nghe vậy, thần sắc đám người Khương Niệm liền biến đổi!

Lên núi!

Ý chính là một số tông môn thế lực đứng ngoài thế ngoại, Đại trưởng lão nói như vậy, hiển nhiên là có ý uy hiếp! Hơn nữa còn là uy hiếp không chút che giấu!

Một khi Diệp Lang gia nhập những thế lực kia, đến lúc đó muốn diệt bọn hắn, tất cả cũng chỉ là chuyện một cái nháy mắt.

Nghĩ tới đây, đám người Khương Niệm liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng, Khương Niệm đứng dậy ôm quyền:

- Nếu Diệp gia có khó khăn, vậy quyền khai thác mỏ vàng mười năm tới, tất cả thuộc về Diệp gia.

Đại trưởng lão ôm quyền:

- Như vậy cảm tạ.

Khurong Niệm gật nhẹ:

- Bọn ta cáo từ.

Nói xong, ba người quay người rời đi.

Lúc này, Diệp Vũ đi vào đại điện, Diệp Vũ trầm giọng nói:

- Đại trưởng lão, làm như vậy không phải là đắc tội với tất cả bọn hán sao!

- Đắc tội?

Đại trưởng lão cười lạnh một tiếng:

- Diệp gia ta còn sợ đắc tội với bọn hán? Một khi Diệp Lang gia nhập những tông môn thế ngoại kia, khi đó muốn diệt bọn hán, còn không phải cũng chỉ là chuyện vài phút? Diệp gia ta chỉ lấy quyền khai thác mười năm, đã là vô cùng nhân từ.

Nói xong, lão phất tay áo rời đi.

...

Ngoài Diệp phủ.

Ba người Khurong Niệm mới bước ra khỏi cửa, thần sắc lập tức trở nên dữ tợn.

- Khinh người quá đáng!

Chương Liệt gần giọng nói:

- Diệp gia này mới đắc thế liền muốn chém tận giết tuyệt a!

Lý Ngọc lạnh lão nói:

- Diệp Lang kia là thiên tuyển chi nhân có thể dẫn tới thiên địa dị tượng, hiện Diệp gia có Diệp Lang, đừng nói chúng ta, ngay cả phủ thành chủ mà bọn hán cũng chẳng coi ra gì.

Khurong Niệm lắc đầu:

- Không nên nói nữa. Chuyện hôm nay, chúng ta không muốn cũng phải nhẫn, trước cứ về phủ, đợi tới lúc đó lại xem tình hình. Các người cũng chó vộ vàng, thời trẻ qua mau, Diệp gia bọn hán làm việc hung hăng bá đạo như thế, sớm muộn cũng có ngày mắc nạn!

Nói xong, mấy người quay người biến mất khỏi cửa Diệp phủ.

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta Cho Người

Lý gia, Chương gia cùng Phủ thành chủ thỏa hiệp, toàn bộ Diệp gia liền bành trướng!

Trước kia, Diệp gia vốn có chút khúm núm với mấy nhà còn lại, thế nhưng hiện tại, vì có Diệp Lang, toàn bộ người Diệp gia đều cảm thấy lực lượng tràn trề, không hề đâu cho hết!

Đồng thời, rất nhiều đệ tử Diệp gia đều tự cho mình tư thái đệ nhất Thanh thành, thậm chí, không chỉ đệ tử Diệp gia nghĩ vậy, mà đám trưởng lão kia cũng cho rằng như thế.

Mà hiện tại, cơ hồ tất cả mọi người đều sùng bái Diệp Lang, cũng cùng đó, rất nhiều người lại nghĩ tới Diệp Huyền.

- Người biết không? Tên Diệp Huyền kia, đã rất lâu không bước chân ra khỏi tiểu viện của hắn.

- Hắn dám ra sao? Hiện thể hệ trẻ Thanh thành, có ai là đối thủ của Diệp Lang tộc huynh? Không đúng, phải nói là toàn bộ thể hệ trẻ Khương quốc, Diệp Lang cũng đều có thể đứng trong hàng ngũ nổi bật! Diệp Huyền hiện tại, có sách giày cho Diệp Lang tộc huynh cũng không xứng.

- Cũng đúng, ai, nếu lúc trước hắn biết điều, nhận sai một chút, hắn còn có thể lưu được một cái mạng.

- Quan tâm hắn sống hay chết làm gì, biết Diệp phủ chúng ta hiện tại ngoài phong quang thế nào không? Hôm qua ta đụng phải một tên thiếu gia Chương gia, lão tử tiến tới tát một cái, hắn còn không dám hé răng nửa lời!

- Ha ha, hôm qua ta gặp thể tử lý giả ở Nghi Xuân viện, trước kia trong mắt đối phương chỉ có mình Diệp Huyền, thế nhưng hôm qua, lão tử nói hắn cút, hắn cũng không dám phản kháng nửa câu. Thực sự thoải mái a!

- Không phải sao? Thanh thành hiện tại, đều là Diệp gia chúng ta định đoạt. Tất cả những thứ này đều là do Diệp Lang tộc huynh mang tới, đi đi, chúng ta qua bãi phóng Diệp Lang tộc huynh...

“...”

...

Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền cầm Linh Tiêu kiếm không ngừng vung chém.

Điên cuồng luyện!

Đối với Diệp Huyền mà nói, hiện tại hắn cần trở thành một tên kiếm khách. Từ nhỏ sống nương tựa cùng muội muội, hắn hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực, đặc biệt là trải qua chuyện lần này, hắn càng thêm hiểu rõ một việc. Một khi thất thế, người không bằng chó!

Cho dù hắn cống hiến cho Diệp gia nhiều như vậy, thế nhưng, Diệp gia nói vứt liền có thể vứt hắn như bao tải rách.

Làm người, chỉ có thể dựa vào bản thân!

Trong tháp, Diệp Huyền cầm kiếm vung không biết bao nhiêu lần, mà hiện giờ, hắn đã có thể dùng một kiếm đoạn tóc, có thể nói, hiện tại hắn có thể tính là một tên kiếm tu.

Thế nhưng, còn chưa đủ!

Tốc độ, lực lượng cùng khả năng khống chế của hắn mới chỉ có thể tính là một tên kiếm tu bình thường, cách đại kiếm tu còn khoảng cách nhất định!

Tu luyện không tuế nguyệt, thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh, kỳ hạn ước đấu một tháng chỉ còn không tới ba ngày!

Một ngày này, Diệp Huyền rời Giới Ngục tháp, mới rời khỏi tháp, hắn liền nhũn mảy, bởi bình thường lúc này, Diệp Linh sẽ đưa cơm tới!

Có chuyện?

Diệp Huyền vội chạy tới phòng Diệp Linh, lúc này, Diệp Linh đang nằm trên giường run lẩy bẩy, tóc kết bạch sương!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Huyền lập tức đại biến, vội vàng chạy tới, sau đó lấy ra một cái bình ngọc, nhưng, bình ngọc lại trống tuếch!

Hết đan dược!

Diệp Huyền tự bạt tai một cái thật mạnh:

- Đáng chết, lại quên đã hết đan dược, thực con mẹ nó đáng chết!

Nói xong, lại tự tát thêm một cái, sau đó vội vuốt vuốt mặt Diệp Linh, run giọng nói:

- Chờ, chờ ca một chút, ca lập tức sẽ trở lại!

Nói xong, hắn liền điên cuồng vọt ra khỏi phòng, lao thẳng tới hiệu thuốc Diệp phủ.

- Diệp Huyền ra rồi!

Vừa thấy Diệp Huyền, đám đệ tử Diệp phủ liền hô lớn, một số người hiểu chuyện càng trực tiếp vây thành một vòng.

Nếu là lúc trước, tự nhiên là bọn hấn không dám, thế nhưng hiện tại, Diệp Lang quật khởi, đám đệ tử này đã không còn e ngại Diệp Huyền.

Trên đường, đám đệ tử Diệp phủ đột nhiên ngăn lại, kẻ cầm đầu gọi là Diệp Phong, cũng là cháu của Đại trưởng lão, là đường đệ của Diệp Lang.

Diệp Phong liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói:

- Diệp Huyền, trốn tránh nhiều ngày như vậy, sao hôm nay còn rảnh chạy ra ngoài?

Diệp Huyền không để ý đám Diệp Phong, tiếp tục chạy hướng hiệu thuốc, mà Diệp Phong kia lại lóe lên, lần nữa ngăn trước mặt Diệp Huyền, cười nói:

- Diệp Huyền, ngươi vội như vậy, chẳng lẽ là muối muối mà bệnh của ngươi sắp chết? Nếu như vậy, ta đây phải sớm chúc mừng ngươi, dù sao sau này ngươi cũng bớt một vương vùi, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên lẩn người tiến lên, Diệp Phong còn chưa kịp phản ứng, Diệp Huyền đã đánh một quyền vào cổ họng hắn.

Rắc!

Âm thanh xương cổ đứt gãy vang lên.

Đám người xung quanh trực tiếp hóa đá!

Mà Diệp Phong kia, hai mắt trợn trừng, trong đôi mắt, con ngươi nổ tung.

Lúc này, Diệp Huyền lại đột nhiên rút dao găm bên hông, đặt lên yết hầu Diệp Phong mà cắt.

Xùy!

Đầu Diệp Phong trực tiếp rớt xuống đất!

Diệp Huyền thu hồi dao găm, dữ tợn nhìn qua đám đệ tử Diệp gia còn lại:

- Ai dám nói nửa chữ không phải về muối muối ta, lão tử sẽ khiến kẻ đó cả đời không thể tiếp tục nói!

Tĩnh, một chữ tĩnh!

Đáy mắt đám đệ tử Diệp gia đầy kinh hãi cùng hoảng hốt!

Diệp gia đều biết, Diệp Huyền cực kỳ để ý tới muối muối của hắn, có thể nói, Diệp Huyền là một tên cuồng hộ muối.

Thế nhưng, bọn hấn lại không nghĩ tới, Diệp Huyền lại hộ tới mức độ này!

Diệp Phong này là cháu ruột của Đại trưởng lão a, cũng chính là đường huynh của Diệp Lang! Mà Diệp Huyền này, nói giết liền giết!

Diệp Huyền cũng không có ý dây dưa với đám đệ tử Diệp gia ở đây, hấn trực tiếp bước tới hiệu thuốc Diệp phủ, lúc này, một lão giả bước tới.

Người này, chính là kẻ chủ quản hiệu thuốc Diệp phủ Diệp Kinh trưởng lão.

Thấy Diệp Huyền, lòng này Diệp Kinh nhú lại:

- Diệp Huyền, ngươi muốn làm gì!

Diệp Huyền trực tiếp tới trước tủ thuốc, hấn nhìn lướt qua, rất nhanh, tầm mắt rơi trên một ngăn chứa, sau đó hấn kéo ngăn tủ kia ra, thế nhưng trong tủ lại trống tuếch!

Thấy thế, sắc mặt Diệp Huyền liền lạnh xuống, hấn quay đầu nhìn Diệp Kinh:

- Dưỡng Thân đan?

Diệp Kinh hít mắt:

- Lão phu đã cất đi, Diệp Huyền, gia tộc đã ngừng cung cấp đan dược cho muối muối ngươi, ngươi...

Ngay lập tức, Diệp Huyền đột nhiên nắm quả cân ngay cạnh ném tới Diệp Kinh.

Diệp Kinh vội biến sắc, nghiêng người né qua, thế nhưng mặc dù hấn né được quả cân, nhưng Diệp Huyền đã lách mình bước tới trước mặt hấn!

Diệp Huyền bỗng đánh thẳng một quyền!

Đơn giản trực tiếp!

Trực chỉ mi tâm Diệp Kinh!

Diệp Kinh thẳm hoảng hốt, tay phải cuốn một cái, sau đó cũng xuất một quyền đánh tới Diệp Huyền.

Quyền quyền oanh kích!

Àm!

Một âm thanh khí bạo trầm thấp vang lên!

Diệp Kinh trực tiếp bị Diệp Huyền đánh lui, khi cả người ép sát góc tường, không thể lui được nữa, Diệp Huyền đã lại lần nữa xuất hiện, lần này, Diệp Huyền vẫn tiếp tục dùng một quyền đơn giản oanh thẳng mi tâm Diệp Kinh!

Đồng tử Diệp Kinh co lại, vội vàng nói:

- Ta cho, ta cho ngươi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ra Ngoài

Nắm đấm Diệp Huyền dừng cách cách mi tâm Diệp Kinh chừng vài tấc!

Diệp Kinh kinh hãi nhìn Diệp Huyền, hần thực sự đã đạt tới Khí Biến cảnh a, mặc dù ít khi chiến đấu ở ngoài, thế nhưng theo hần biết, Diệp Huyền chỉ là một tên ngũ phẩm Bất Túc cảnh mà thôi, nhưng hiện tại, một hiệp này, hần bại không còn gì để nói!

Thực lực Diệp Huyền thực sự kinh khủng!

Diệp Huyền đưa tay ra, sắc mặt Diệp Kinh chợt biến, không dám dờ dẫm, vội vàng lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền mở bình ngọc, liếc mắt, bên trong chỉ có mười lăm viên Dưỡng Thần đan!

Khẽ cau mày lại, Diệp Kinh vội vàng nói:

- Diệp Huyền, kỳ thực đan dược này rất trân quý, Thanh thành chúng ta cũng không có, trước giờ đều là nhập từ ngoài về, đây là số lưu lại của lần nhập trước!

Diệp Huyền trầm mặc một hồi, cuối cùng thu bình ngọc, sau đó nói:

- Ta vì gia tộc mà liều mạng nhiều năm như vậy, thu chút đan dược này, không đủ a?

Diệp Kinh đưa mắt nhìn thoáng qua, không nói gì.

Diệp Huyền cũng không nói, trực tiếp quay người rời đi, thế nhưng bên ngoài, Đại trưởng lão đang mang theo một đám trưởng lão vây lại!

Chuyện Diệp Huyền nổi giận giết người, hiển nhiên đã đến tai đám Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhìn gất gao:

- Cháu ta mới nói ngươi hai câu, ngươi đã nổi sát tâm giết hần?

Diệp Huyền chậm rãi bước tới:

- Cháu của ngươi, không không dạy được, ta tới dạy thay ngươi.

Đại trưởng lão xiết chặt nắm đấm, Diệp Huyền cứ vậy nhìn Đại trưởng lão, mặt không biểu tình, thế nhưng sát ý trong mắt đã ẩn hiện.

Lúc này, Đại trưởng lão đột nhiên gầm giọng:

- Bắt giết hắn cho ta!

Rất nhanh, đám thị vệ Diệp phủ lập tức vọt tới.

Diệp Huyền khẽ nhếch mép cười, sau một khắc, mũi chân điểm nhẹ một cái, thân hình trực tiếp vọt ra ngoài, đám người còn chưa thấy rõ, một tên thị vệ Diệp phủ đã bị đánh bay ra mấy trượng!

Diệp Huyền cũng không dừng lại, quay người liền đá sang một tên thị vệ đang vọt tới.

Ầm!

Tên thị vệ kia trực tiếp bị đá bay!

Mà lúc này, Diệp Huyền đã vọt thẳng tới trước mặt Đại trưởng lão!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Đại trưởng lão lập tức trở nên dữ tợn, bước nhẹ một bước, chưởng kinh đã vỗ thẳng tới trước mặt Diệp Huyền!

Diệp Huyền nắm tay phải thành quyền, một quyền oanh tới!

Ầm!

Quyền chưởng vừa tiếp xúc, Đại trưởng lão lập tức bị chấn lui!

Đại trưởng lão kinh hãi nhìn Diệp Huyền:

- Sao có thể, đan điền của ngươi đã nát, sao còn có thể có chiến lực như vậy!

Diệp Huyền chậm rãi nhắm mắt lại:

- Sao ngươi biết đan điền của ta đã nát!

Đại trưởng lão nhìn tới gất gao, không nói gì.

Nhưng, Diệp Huyền lại đã hiểu!

Khỏi phải nói, kẻ đánh lên hắn lúc trước, tuyệt đối là do đại trưởng lão phái đi!

Nghĩ tới điểm này, sát ý trong mắt Diệp Huyền càng thêm dâng trào, đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Diệp Huyền, ngươi đi đi!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, người tới chính là Diệp Lang kia!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn Diệp Lang, không nói thêm bất cứ nửa lời, xoay người rời đi!

Chúng quanh, đám thị vệ kia cũng không cản lại, chỉ nhìn về phía Diệp Lang.

Đại trưởng lão có chút khó hiểu:

- Diệp Lang, coi như ngươi có ước hẹn sinh tử với hắn, thế nhưng người mà hắn giết là đường huynh của ngươi, chuyện này...

Diệp Lang cắt ngang lời Đại trưởng lão:

- Yên tâm, hai ngày sau ta tất lấy đầu hắn xuống!

Đại trưởng lão xiết chặt nắm đấm, sắc mặt tái xanh, không nói gì.

Diệp Lang cười nói:

- Ta biết hắn đáng chết, thế nhưng giờ còn chưa tới lúc. Hai ngày sau, ngươi thông cáo toàn bộ Thanh thành tới quan chiến, ta muốn đánh với hắn một trận, từ đó dương danh!

Nghe vậy, Đại trưởng lão nhú mày:

- Có ý gì?

Diệp Lang cười nói:

- Ta muốn dẫn sự chú ý của những tông môn thế ngoại kia, chỉ có dương danh mới có thể làm được. Mà Diệp Huyền chính là bàn đạp thứ nhất của ta, đập hấn, ta có thể dương danh ở Thanh thành này, từ đó mới có thể khiến những tông môn thế ngoại kia chú ý!

Sắc mặt Đại trưởng lão khê dần:

- Cũng đúng, những thế lực kia bình thường cao cao tại thượng, nếu không gây ra chút động tĩnh, sợ là khó mà dẫn được sự chú ý của bọn hấn.

Diệp Lang gật đầu:

- Đại trưởng lão yên tâm, hai ngày sau, ta sẽ khiến hấn nhận hết khuất nhục mà chết, để ngươi giải mối hận trong lòng!

Đại trưởng lão gật nhẹ, như nghĩ tới điểm gì đó, lập tức nghiêm mặt:

- Người này dù đã bị phá nát đan điền, thế nhưng chiến lực của hấn cũng vẫn không thể khinh thường, ngươi không thể chủ quan!

Diệp Lang nhìn thoáng qua Đại trưởng lão, mỉm cười, không nói gì thêm, thế nhưng trong lòng lại thầm khinh bỉ.

Vừa rồi hấn cũng nhìn thấy, Đại trưởng lão giao thủ với Diệp Huyền, thế mà lại rơi vào hạ phong. Hấn thấy, không phải Diệp Huyền này quá mạnh, mà là Đại trưởng lão quá yếu!

Một kẻ chỉ biết an nhàn sung sướng, cho dù có là võ giả, thế nhưng chỉ cần chưa thoát khỏi phạm trù Nhục thân, như vậy cũng chỉ đều là con kiến!

Đại trưởng lão này, chính là một con kiến như thế, không chỉ Đại trưởng lão, tất cả trưởng lão Diệp phủ, đều là như thế!

Diệp Lang thu lại suy nghĩ, nhìn về hướng Diệp Huyền rồi đi, cười lạnh:

- Có thể trở thành đá đặt chân của ta, cũng xem như là vinh hạnh của ngươi!

...

Diệp Huyền nhanh chóng trở lại phòng, vội vàng lấy một khóa Dưỡng Thần đan cho Diệp Linh sử dụng.

Hấn khẩn trương nhìn Diệp Linh, giờ khắc này, hấn thực sự có chút hoang mang lo sợ, đồng thời cũng tự trách không thôi, hấn lại quên mất chuyện đan dược của muội muội!

Rất nhanh, dưới cái nhìn khẩn trương của Diệp Huyền, Diệp Linh chậm rãi mở mắt, vừa nhìn thấy Diệp Huyền, nàng liền lập tức ngòn ngọt cười:

- Ca, thấy ngươi, thật tốt!

Diệp Huyền mỉm cười, nắm chặt tay Diệp Linh, ôn nhu nói:

- Có khá hơn chút nào không?

Diệp Linh khẽ gật đầu:

- Không còn thấy lạnh nữa.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Là ca không tốt, ca cam đoan với muội, sẽ tuyệt không có lần sau. Tuyệt đối sẽ không!

Diệp Linh nhìn về phía Diệp Huyền, nước mắt đột nhiên chảy xuống:

- Ca, trước kia muội muốn chết, bởi muội không muốn trở thành vương vớ của ca, nhưng vừa rồi, muội lại rất sợ chết, muội sợ sau khi muội chết, ca sẽ phải lẻ loi một mình. Muội, muội muốn vĩnh viễn ở cùng ca!

Hốc mắt Diệp Huyền khẽ ướt, cười nói:

- Linh nhi, không sao rồi, huynh muội chúng ta đều sẽ không sao!

Diệp Linh lau nước mắt trên mặt:

- Muội, muội nhất định sẽ sống thật tốt, muội, muốn cả đời cùng ca!

Diệp Huyền duỗi ngón tay móc lấy một ngón tay của Diệp Linh, cười nói:

- Quyết định như vậy, chúng ta, không ai được chết trước!

Diệp Linh tròn mắt nhìn Diệp Huyền:

- Ca, chỉ có trẻ con mới chơi móc tay!

Diệp Huyền cười ha ha một tiếng:

- Trong lòng ca, muội mãi mãi cũng chỉ là đứa nhỏ!

Diệp Linh nở một nụ cười sáng lạn, thâm cảm thấy ngọt ngào.

Lần này, Diệp Huyền cũng không lập tức đi tu luyện, mà cũng theo Diệp Linh đi dạo phố. Thời gian vừa rồi, nàng một mực ở trong Diệp phủ, cơ bản không ra ngoài chơi đùa, đối với việc này, Diệp Huyền thâm cảm thấy áy náy! Hiện có thời gian, hẳn đương nhiên muốn đưa muội muội ra ngoài.

Trong lòng hắn, trời đất bao la, muội muội là lớn nhất!

Thanh thành chỉ là một cái thành nhỏ, nhân khẩu không tới hai mươi vạn người, ở Khương quốc cũng thuộc hàng kế cuối.

Người tuy ít, thế nhưng Thanh thành này cũng vô cùng náo nhiệt, gánh xiếc hàng rong, cần gì cũng có.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sao Có Thể Sợ?

Diệp Huyền cùng Diệp Linh ra khỏi Diệp phủ, Diệp phủ lập tức phái người từ xa theo dõi, hiển nhiên là sợ Diệp Huyền chạy! Đại trưởng lão, đã sớm quyết không bỏ qua cho Diệp Huyền.

Đối với những kẻ lẻo đẻo bám theo sau, Diệp Huyền cũng không thèm để ý, mặc cho đối phương đi theo, chỉ cần đối phương không ảnh hưởng tới huynh muội bọn hắn là được.

- Ca, muội có thể tự đi được!

- Nói vậy, muội giờ còn yếu, nào có thể tự đi, để yên ca công.

- A, thật sao...

Diệp Huyền cùng Diệp Linh đi dạo, một đường đi qua nửa cái Thanh thành, tới tận lúc hoàng hôn, hai huynh muội mới chuẩn bị trở lại Diệp phủ, mà ngay lúc đi qua cửa thành, ngoài thành, một nữ tử phi ngựa tới, tốc độ cực nhanh.

Nữ tử mặc bộ bạch bào, không nhuộm bụi trần, tay phải cầm trường thương, mũi thương sáng như tuyết, lạnh tựa hàn tinh.

Dung mạo người tới cực đẹp, da trắng mắt phượng, ngũ quan linh xảo, đẹp tới mức hoàn mỹ. Diệp Huyền chưa từng thấy qua người nào dễ nhìn như vậy. Thực sự là một nữ tử khiến người nhìn qua một lần là cả đời cũng không quên!

Nữ tử vừa vào thành, tầm mắt người hai bên đường lập tức đổ dồn tới.

Nàng, thực sự như một bức phong cảnh, khiến người không thể dời ánh mắt.

Nữ tử vừa vào thành, đột nhiên đứng cạnh huynh muội Diệp Huyền, tầm mắt nhìn xuống, cẩn thận đánh giá Diệp Huyền, đột nhiên, khóe mắt ánh lên một vết kinh ngạc:

- Ân cảnh?!

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Huyền liền chợt biến, nữ tử trước mắt này lại biết Ân cảnh?

Mà quan trọng nhất, lại còn nhìn ra hấn đặt tới Ẩn cảnh, phải biết, dù là đám Đại trưởng lão, cũng đều không phát hiện cảnh giới của hấn, bởi cảnh giới của hấn đã bị nữ tử thần bí ẩn đi. Thế nhưng hiện tại, nữ tử này lại có thể nhìn ra?!

Ngay lúc này, nữ tử đột nhiên cảm trường thương trong tay chỉ Diệp Huyền:

- Người hấn là tên Diệp Lang dẫn thiên địa dị tượng kia! Có thể luyện tới Ẩn cảnh, cơ sở chắc chắn như thế, quả thật không tệ, người có tư cách để ta xuất thương, ta gọi là An Lan Tú, đón ta một thương!

- An Lan Tú!

Có người kinh hô:

- Trời, nàng ta chính là tuyệt thế thiên tài vạn năm khó gặp An Lan Tú của Khương quốc ta!

- Thực sự là nàng, nàng ta chính là người được Quốc chủ thân phong Quốc sĩ, An Lan Tú... quốc sĩ mới chỉ mười tám tuổi, đừng nói Khương quốc chưa từng có, ngay cả tiền triều cũng chưa từng xuất hiện qua!

- Nghe nói nàng đang khiêu chiến thiên tài khắp Khương quốc, hơn nữa còn đã thành công khiêu chiến ba mươi sáu thành, từ đầu tới cuối, chưa từng có ai có thể đỡ được một thương... lần này hấn là vì Diệp Lang mà tới... nếu như Diệp Lang được nàng khen một câu, vậy Diệp gia này, không muốn nổi danh cũng khó!

...

An Lan Tú!

Diệp Huyền cũng ngây người.

Bởi hấn đã nghe qua cái tên này, An Lan Tú này, có thể nói là không ai ở Khương quốc mà không biết, bởi danh tiếng của nàng, thực sự quá lớn.

Khương quốc đệ nhất thiên tài!

Chưa tới mười tám tuổi đã vượt qua Ngự Khí cảnh, đạt tới Lăng Không cảnh, hơn nữa không chỉ như thế, nàng còn là Thương khách trẻ tuổi nhất Khương quốc, đây còn chưa phải kinh khủng nhất, nàng còn thành công lĩnh ngộ Thương ý!

Điều này cũng có nghĩa, nàng đã bước một chân tới danh vị Thương đạo Đại Tông sư! Tất cả cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Thiên tài như vậy, năm trăm năm qua Khương quốc cũng chưa từng có!

Hơn nữa, trên người An Lan Tú còn có rất nhiều thành tích khác... ví như, nàng là học viên đầu tiên được viện trưởng Thương Mộc học viện mời gia nhập, nàng là Quốc sĩ trẻ tuổi nhất Khương quốc, nàng là người đạt tới Lăng Không cảnh trong thời gian ngắn nhất...

Cái gọi là Thiên Tuyền Chi Nhân, cái gọi là thiên địa dị tượng, đứng trước mặt nàng, thực sự không đáng nhắc tới!

Diệp Huyền không ngờ tới, đối phương lại tới cái Thanh thành nho nhỏ này.

Trên lưng ngựa, An Lan Tú cảm trường thương, trực chỉ Diệp Huyền, trong mắt không hề có vẻ khinh thị, cũng không có vẻ coi trời bằng vung, ngạo thị thiên địa, tất cả, chỉ có một mảnh bình tĩnh.

Diệp Huyền thu suy nghĩ trong đầu, lắc đầu:

- Người tìm nhầm người rồi.

Chân mày An Lan Tú cau lại:

- Người có ý gì?

Diệp Huyền nói:

- Ta không phải Diệp Lang, hấn đang ở Diệp gia, người có thể đi tìm hấn!

An Lan Tú cau mày:

- Người không phải Diệp Lang!?

Diệp Huyền gật đầu.

Lúc này, Diệp Linh ở bên đột nhiên nói:

- Tỷ tỷ, ca ca ta cũng rất lợi hại a!

Diệp Huyền cười cười, vuốt tóc Diệp Linh, người sau người ngọt, ôm chặt tay Diệp Huyền.

An Lan Tú đánh giấc Diệp Huyền:

- Thực sự không ngờ, Thanh thành nho nhỏ này, không chỉ có một tên Diệp Lang có thể dẫn tới thiên địa dị tượng, còn có một người có thể luyện tới Ân cảnh như ngươi, thực sự khiến ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Diệp Huyền cười cười, không nói gì thêm.

An Lan Tú nói:

- Không quản ngươi có phải Diệp Lang hay không, ngươi cũng có tư cách tiếp một thương của ta, ngươi có tiếp không?

Diệp Huyền yên lặng.

Tiếp!

Hắn nhất định dương danh, mặc dù hắn không để ý tới việc có nổi danh hay không, thế nhưng hắn biết, chuyện này tất sẽ tạo thành trợ giúp không nhỏ cho hắn. Thế nhưng, một khi tiếp, sẽ làm bại lộ thực lực, mà hiện tại bại lộ thực lực, đám người Đại trưởng lão có thể sẽ không tiếc đại giới mà diệt trừ hắn, thậm chí sẽ xuất thủ với muội muội hắn.

Nhưng nếu hắn không tiếp, lại không hợp với bản tâm của hắn!

Làm người, sao có thể sợ?

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn An Lan Tú:

- Hai ngày sau, ngươi ta quyết một trận, thế nào?

- Hai ngày?

An Lan Tú khẽ lắc đầu:

- Thứ ta nói thẳng, ngươi không có tư cách để ta chờ hai ngày.

Nói xong, liền chuẩn bị thúc ngựa rời đi.

Ngay lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhấc một thanh kiếm gỗ trên quầy hàng bên cạnh, nhỏ xuống một sợi tóc, sau đó giơ kiếm nhẹ nhàng chém nghiêng.

Sợi tóc thản nhiên đứt thành hai đoạn!

An Lan Tú ngừng lại, tầm mắt lần nữa rơi lên người Diệp Huyền, trong mắt ánh lên một vệt kinh ngạc:

- Là ta nhìn lầm, ngươi không chỉ luyện tới Ân cảnh, còn là một tên kiếm tu, kiếm tu trẻ tuổi như thế, Khương quốc ta ít có.

Diệp Huyền nhìn thẳng An Lan Tú:

- Hai ngày sau, ngươi ta quyết một trận chiến, được chứ?

Dung nhan tuyệt mỹ của An Lan Tú ánh lên một nụ cười nghiêng ngả, người trước mắt này nói là đánh với nàng một trận, chứ không phải tiếp nàng một thương!

An Lan Tú lần nữa đánh giá Diệp Huyền, sau đó nói:

- Vậy ta chờ ngươi hai ngày, hiện tại, ta muốn đi chiêu cố Diệp Lang kia, ngươi có biết Diệp phủ ở đâu không?

Lúc này, Diệp Linh cười nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta chính là người ở Diệp phủ, ngươi theo chúng ta về là được!

An Lan Tú nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi là thiếu gia Diệp phủ?

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Xem như là thế đi!

An Lan Tú khẽ gật:

- Diệp phủ các người thực sự có phúc, có thể xuất ra hai vị thiên tài, xem ra, khoảng cách đạt tới nhị đẳng thế gia cũng không xa.

Diệp Huyền cười cười, không nói.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ấn Cảnh Khác Biệt

Cứ như vậy, hai huynh muội dẫn theo An Lan Tú về tới Diệp phủ, An Lan Tú đến cửa, toàn bộ Diệp phủ đều khiếp sợ, Đại trưởng lão tự mình dẫn theo trưởng lão đoàn ra nghênh đón.

Đừng thấy Diệp gia hiện đang bành trướng, có thể coi trời bằng vung ở Thanh thành này, thế nhưng An Lan Tú này tới từ đế đô, hơn nữa, thế lực sau lưng này, dù là một trăm cái Diệp phủ cũng không thể so sánh, đối với điểm này, đám Đại trưởng lão biết An Lan Tú tới khiêu chiến Diệp Lang, liền lập tức cảm thấy mừng như điên!

Ba người Diệp Huyền bước qua cửa Diệp phủ, đám Đại trưởng lão cũng vừa lúc tới đón, nhìn thấy huynh muội Diệp Huyền, lòng mày Đại trưởng lão liền nhú lại, có điều, hẳn lại không quan tâm huynh muội Diệp Huyền, vội vàng tới trước ngựa của An Lan Tú, hơi thì lễ:

- An cô nương đại giá quang lâm, thực sự khiến Diệp phủ cảm thấy rồng tới nhà tôm, An cô nương, mau mau vào ngồi một chút.

An Lan Tú khẽ lắc đầu:

- Ngồi thì không cần, Diệp Lang có đó không?

Đại trưởng lão vội vàng nói:

- Có có.

Nói xong, hắn nhìn về phía một tên trưởng lão:

- Nhanh đi mời Diệp Lang ra đây!

Trưởng lão kia vội xoay người đi vào.

Lúc này, Đại trưởng lão nhìn về phía Diệp Huyền, sắc mặt lạnh xuống:

- Ở đây làm mất thể diện cái gì? Còn không mau rút vào!

Nghe vậy, An Lan Tú khẽ cau mày lại.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Đại trưởng lão:

- Liên quan gì tới người!

Quan hệ giữa hắn cùng Đại trưởng lão đã đạt tới tình trạng thủy hỏa bất dung, hắn đương nhiên sẽ không cho Đại trưởng lão mặt mũi gì cả.

Sắc mặt Đại trưởng lão liền trầm xuống, đang muốn nói chuyện, đã thấy An Lan Tú đột nhiên nói:

- Chuyện này là thế nào?

Đại trưởng lão nhìn về phía An Lan Tú, sắc mặt liền nhu hòa:

- An cô nương có chỗ không biết, Diệp Huyền này vốn là thế tử Diệp gia ta, thế nhưng lại kiêu ngạo bất tuân, hơn nữa thiên phú cũng chỉ thường thường, căn bản không thể gánh nổi chức trách thế tử, vì thế chúng ta tước vị trí thế tử của hắn, thực không nghĩ tới, người này lại ghi hận trong lòng, oán hận

chúng ta, nghĩ...

An Lan Tú ngắt lời:

- Người nói hần kiều ngạo bất tuân, chuyện này ta không đánh giá, thế nhưng, người nói hần thiên phú cũng chỉ thường thường?

Đại trưởng lão hơi run run, sau đó nói:

- Đương nhiên, hần năm nay đã mười tám tuổi, nhưng còn dừng ở Ngũ phẩm Bất Tức cảnh, thiên phú như vậy, đương nhiên là kém.

An Lan Tú có chút cổ quái.

Kiểm tu! Ăn cảnh!

Như vậy còn bị nói là thiên phú kém?

An Lan Tú nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì thêm, hiển nhiên nàng cũng đã phát hiện, quan hệ giữa Diệp Huyền cùng Diệp phủ có gì đó là lạ.

Lúc này, Đại trưởng lão lại nói:

- An cô nương có chỗ không biết, người này vì không muốn Diệp Lang làm thế tử, thế mà dám nói ước chiến sinh tử với Diệp Lang, kỳ hạn tới ngày ước chiến, còn hai ngày nữa. Nếu cô nương không bận chuyện gì, có thể ở lại Thanh thành hai ngày, tới lúc đó còn mời an cô nương làm chứng!

An Lan Tú nhìn thoáng qua Đại trưởng lão, sau đó lại liếc mắt nhìn Diệp Huyền ở bên, sắc mặt có chút cổ quái!

Ngay lúc này, Diệp Lang đi ra, đi tới trước mặt An Lan Tú, hơi ôm quyền:

- An cô nương!

Tầm mắt An Lan Tú rơi vào trên người Diệp Lang, rất nhanh, chân mày nàng cau lại!

Thiên tuyển chi nhân?

Cái gọi là Thiên Tuyển Chi Nhân, chính là những kẻ tu luyện tới trình độ nhất định, tuổi thọ tới không thể đột phá thêm, sau đó chuyển thể trùng tu. Mà loại người này, trong mắt thiên kiều chi tử chân chính, lại vô cùng đáng khinh bỉ!

Chỉ có kẻ không có năng lực, mới đi chuyển thể trùng tu, sống chui nhủi trên thế gian!

Sở dĩ nàng tới Thanh thành, không phải bởi Diệp Lang là Thiên Tuyển Chi Nhân, mà là bởi nơi này có người dẫn tới thiên địa dị tượng!

Có thể dẫn tới thiên địa dị tượng, mới khiến nàng có một chút hứng thú!

Mà giờ khắc này, nhìn thấy Diệp Lang, nàng lại thất vọng!

Diệp Lang đã cố tình ẩn giấu cảnh giới, thế nhưng căn cơ phù phiếm, tựa như ảo ảnh trong bão, đương nhiên, trong mắt người bình thường đã là vô cùng ghê gớm, có điều, thực sự không lọt nổi mắt nàng.

Nếu so ra, nàng càng xem trọng Diệp Huyền hơn, căn cơ vững chắc, thậm chí không chút kém nàng, hơn nữa còn tu luyện tới Ăn cảnh, thậm chí còn là một tên Kiểm tu.

Nghĩ tới đây, An Lan Tú nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Hai ngày sau, ta tới tìm người!

Nói xong, lập tức xoay người lên ngựa, trực tiếp rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Diệp phủ liền ngây dại.

Chuyện gì xảy ra?

Cho dù là Diệp Lang kia cũng ngăn cả người.

Đại trưởng lão nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội đi tới sau lưng An Lan Tú, hơi hơi thì thầm:

- An cô nương, ngài không tỷ thí với Diệp Lang nhà ta sao?

Trên lưng ngựa, An Lan Tú cũng không quay đầu lại:

- Hấn không có tư cách!

Nói xong, liền thúc ngựa biến mất trong tầm mắt đám người Diệp phủ.

Sau lưng An Lan Tú, đám người Diệp phủ ngậy ra như phồng, mà sắc mặt Diệp Lang cũng cực kỳ khó coi, tựa như ăn phải cục phân lớn!

Bị coi thường.

Đây là lần đầu tiên từ khi thành danh tới nay mà hấn bị coi thường!

Không thể nhịn!

Trong mắt đám người, Diệp Lang đột nhiên xông ra ngoài, Đại trưởng lão liền biến sắc, muốn ngăn nhưng lại không kịp, mà ngay lúc này, An Lan Tú đột nhiên ngừng lại, sau một khắc, nàng quay người, trường thương trong tay trực chỉ Diệp Lang.

Một cổ áp bách vô hình cứ thế mà áp tới Diệp Lang!

Diệp Lang biến sắc, đây là Thương ý!

Thương ý!

Diệp Lang kinh hãi nhìn An Lan Tú, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, còn trẻ như vậy mà đã lĩnh ngộ thương ý?

Thấy Diệp Lang bất động, An Lan Tú thu lại trường thương:

- Nếu ngươi không ngừng, ta còn có thể đánh giá ngươi cao hơn một chút, đáng tiếc, ngươi ngừng, khó trách lại chọn chuyển thể trùng tu, thực sự không phải kém một cách bình thường.

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua huynh muội Diệp Huyền, khẽ lắc đầu:

- Cao tăng Diệp phủ, quả là một đám đầu người nãi heo!

Nói xong, liền thúc ngựa rời đi.

Tại chỗ, Diệp Lang xiết chặt nắm đấm, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mà Diệp Huyền đã mang Diệp Linh về tiểu viện, đối với chuyện của đám Đại trưởng lão, hấn cũng không chút quan tâm, hiện hấn chỉ muốn tu luyện thật tốt, ở cùng muội muội, sau đó yên lặng chờ hai ngày tỷ thí, sau đó, đưa muội muội tới Đế đô cầu y!

- Ca, tỷ tỷ vừa rồi thật xinh đẹp!

Trong phòng, Diệp Linh đột nhiên nói.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Diệp Linh, cười nói:

- Muội muội ta cũng sẽ rất xinh đẹp!

Hấn không nói ngoa, tướng mạo Diệp Huyền hấn cũng không kém, muội muội càng là mỹ nhân bại hoại, sau này lớn lên, cũng nhất định là một mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành.

Diệp Linh cười ngọt, lòng thầm vui vẻ.

Đội Diệp Linh ngủ, Diệp Huyền mới vào Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, nữ tử vừa rồi lại có thể nhìn được Ân cảnh của ta! Không phải tiền bối đã nói, trước giờ chưa từng có người tu tới Ân cảnh sao?

Sau một hồi trầm mặc, nữ tử thần bí nói:

- Ân cảnh của ngươi, khác với người thường.

Diệp Huyền hơi ngần ngừ, vội nói:

- Khác chỗ nào?

Nữ tử thần bí nói:

- Người khác tu luyện Ấn cảnh, sẽ chỉ rất nhẹ nhàng, thế nhưng, ngươi sẽ chỉ càng thêm thống khổ!

Diệp Huyền cảm thấy khó hiểu:

- Vì sao lại vậy?

Nữ tử thần bí nói:

- Bởi bọn hán chỉ tu cảnh giới, mà ngươi, tu gân cốt, ngũ tạng với toàn thân, rõ chưa?

Diệp Huyền: "..."

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhất Kiếm Định Sinh Tử

Đối với lời nữ tử thần bí nói, Diệp Huyền cũng không quá hiểu, thế nhưng hán cũng không so đo chuyện này, với hán mà nói, không phải chuyện xấu là được.

Như nghĩ tới điều gì đó, Diệp Huyền lại hỏi:

- Tiền bối, ngài cũng thấy rồi đấy, ngài thấy nữ tử vừa rồi thế nào?

Nữ tử vừa rồi, đương nhiên là nói tới An Lan Tú.

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Cũng bình thường, ngươi cùng muội muội ngươi, không hề kém nàng, đặc biệt là muội muội ngươi, còn càng tốt hơn nàng ta nhiều.

- Muội muội ta?

Diệp Huyền ngẩn người:

- Tiền bối có ý gì?

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi chưa cần quan tâm tới chuyện này, hiện ngươi đã nắm giữ kiếm thuật căn bản, giờ có thể thử luyện một chút kiếm kỹ.

Nghe vậy, Diệp Huyền vội vàng nói:

- Kiếm kỹ?

Kiếm kỹ!

Tồn tại của thứ này tương đối hiếm thấy, phải biết, Diệp gia bọn hán tồn tại cũng rất nhiều năm rồi, nhưng cũng chỉ có tầm mười loại võ kỹ, hơn nữa, đều là võ kỹ cấp thấp!

Võ kỹ cũng chia phẩm cấp: Thiên giai, Địa giai, Linh giai, Huyền giai, Nhân giai, Tục giai.

Mà võ kỹ tốt nhất Diệp gia, cũng chỉ là Nhân giai hạ phẩm, mà môn võ kỹ này, cũng chỉ có tộc trưởng mới được phép tu luyện. Tính cả Thanh thành, võ kỹ tốt nhất, cũng chỉ có Linh giai hạ phẩm của Phủ thành chủ!

Võ kỹ, có thể nói là thứ còn trân quý hơn cả đan dược! Mà kiếm kỹ, lại càng là tồn tại hiếm hoi, sợ là cả Thanh thành cũng không có một!

Nữ tử thần bí nói:

- Ta có hai loại kiếm kỹ cho ngươi chọn. Loại thứ nhất, là một loại kiếm kỹ tương đối không tồi, lực sát thương cực mạnh, thế nhưng tu tới cấp độ nhất

định sẽ bị giới hạn. Mà một loại khác, lại thuộc loại có thể tiến hóa, không ngừng cải thiện, nó không có phẩm giai chính thức, không có giới hạn, người càng mạnh, nó càng mạnh, nó có thể theo người cả đời cả thế, thế nhưng, môn kiếm kỹ này cũng có một thiếu hụt rất lớn, chính là nếu sát niệm cùng tín niệm đối với Kiếm đạo của người không đủ mạnh, nó sẽ ngày càng yếu, trái lại, nếu sát niệm cùng tín niệm của người càng mạnh, nó cũng sẽ càng mạnh, mạnh tới không có giới hạn!

Diệp Huyền trầm giọng:

- Tiền bối, ta có thể luyện cả hai không?

Nữ tử thần bí nói:

- Không thể, luyện kiếm, quý tính bất quý đa, luyện nhiều không bằng luyện tốt một loại, sau này người có thể luyện các loại kiếm kỹ khác, thế nhưng hiện tại, tốt nhất chỉ nên luyện một loại, bởi kiến thức căn bản của người với Kiếm đạo còn không sâu, học nhiều, căn bản không thể hấp thu được. Mỗi một loại kiếm kỹ, đặc biệt là kiếm kỹ mà ta truyền cho người, đều không phải kiếm kỹ bình thường, một loại kiếm, là một loại thái độ, một loại nhân sinh, một loại lý niệm riêng, người hiểu chứ?

Diệp Huyền nhìn thoáng bốn phía, sau đó nói:

- Tiền bối cũng là kiếm tu?

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Người hỏi quá nhiều.

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí nói:

- Chọn đi, một trong hai.

Diệp Huyền cười khổ:

- Đương nhiên là loại thứ hai.

Nữ tử thần bí nói:

- Tâm người rất lớn, thế nhưng phải nhớ kỹ, tâm lớn, phải có thực lực tương xứng.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ta hiểu.

Nữ tử thần bí nói:

- Môn kiếm kỹ này của ta, gọi là: Nhất Kiếm Định Sinh Tử. Tinh túy kiếm này ở chỗ, ta xuất kiếm, nhất định là muốn định sinh tử của người. Phương thức tu luyện của kiếm kỹ này, khác với các loại kiếm kỹ khác, nó là một loại tín niệm đối với Kiếm đạo, cho nên, người có thể luyện thành hay không, hoàn toàn phải trông chờ vào tạo hóa của người!

Thanh âm nữ tử thần bí vừa dứt, trong đầu Diệp Huyền lập tức như có thêm gì đó, đường hướng vận hành của một môn kiếm kỹ!

Diệp Huyền vội lấy Linh Tiêu kiếm, tựa theo phương thức vận hành của kiếm kỹ kia mà thi triển, nhưng hần lại kinh hãi phát hiện, dựa theo phương thức kia, căn bản không có hiệu quả, hơn nữa còn cảm thấy thâm hoảng hốt, rất là khó chịu!

Diệp Huyền có chút khó hiểu:

- Tiền bối?

Nữ tử thần bí nói:

- Phương thức tu luyện kiếm kỹ này chia thành sáu giai đoạn, giờ người còn chưa giải tỏa tới giai đoạn thứ nhất, tự nhiên là không thể thi triển được, khi nào có thể thi triển ra, phải xem tạo hóa của người.

Diệp Huyền có chút cổ quái, kiếm kỹ quý gì vậy? Còn phải chờ giải tỏa?

Nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Kiếm tu không xuất kiếm thì thôi, một khi xuất kiếm, tự nhiên sẽ phải định sinh tử. Căn bản của kiếm kỹ này, chính là ở sát niệm cùng tín niệm đối với Kiếm đạo. Người chờ có tận lực truy cầu, nếu cơ duyên tới, tự nhiên có thể thành.

Diệp Huyền cười khổ, hiện tạm thời cũng chỉ có thể như thế.

Thời gian kế tiếp, Diệp Huyền không hề ngừng nghỉ, điên cuồng đối luyện với hư ảnh, đối luyện với hư ảnh, tốc độ, lực lượng cùng sức phản ứng của hắn đều tăng lên cực lớn!

Vốn đã thân kinh bách chiến, hiện càng luyện tới Ân cảnh, còn trở thành Kiếm tu, chiến lực hiện tại của hắn, so với trước kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Mặc dù người ngoài nhìn vào mới chỉ là Lục phẩm Khí Biến cảnh, thế nhưng, Ngự Khí cảnh cũng không phải là đối thủ của hắn!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh, thời gian luận võ cũng đến.

Mà bởi Diệp Huyền cố gắng khuếch trương thanh thế, dưới sự truyền bá của đệ tử Diệp gia, cơ hồ cả thành đều biết hai người luận võ.

Diệp Huyền!

Đối với Diệp Huyền, người Thanh thành cũng không hề xa lạ, ngày trước chính là Diệp Huyền cứu vãn thế cục bất lợi của Diệp gia. Có thể nói, Diệp Huyền là đại công thần lớn nhất Diệp gia, đáng tiếc, hiện Diệp gia có Diệp Lang.

Hoàng gia vốn vô tình, thế gia cũng như thế, thậm chí sẽ còn càng thêm tàn khốc, ai mạnh, gia tộc sẽ ủng hộ người đó, mà trong một gia tộc, khẳng định sẽ không thể để có hai con hổ, dù sao, cũng chỉ có một vị trí tộc trưởng. Đơn giản mà nói, Diệp gia chỉ chọn một trong hai người Diệp Huyền cùng Diệp Lang. Mà chọn ai, kẻ ngu giờ cũng biết.

Hôm nay, chính là lúc Diệp Lang cùng Diệp Huyền quyết sinh tử, mà Diệp gia còn mới mấy đại gia tộc tới quan sát, không chỉ như thế, còn đem điểm quyết đấu đặt ngoài Diệp phủ.

Một đài luận võ dài rộng mấy chục trượng.

Ý đồ Diệp gia thế nào, chỉ cần suy nghĩ chút là rõ. Diệp Lang đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, giờ phút này, Diệp gia muốn thấp cho hắn một mối lửa, để uy vọng của hắn càng tăng thêm một tầng, tạo thế cho hắn. Đương nhiên, khẳng định cũng có ý chấn nhiếp, Diệp Lang rất ít lộ mặt ra ngoài, lần này hiển lộ, tự nhiên là có ý lập uy.

Diệp gia làm như vậy, chính hợp ý rất nhiều người trong Thanh thành, những người này, cũng muốn xem Thiên Tuyền Chi Nhân yêu nghiệt tới mức nào, thế là, cơ hồ toàn bộ người Thanh thành, đều chạy tới bên ngoài Diệp phủ.

Thời khắc này, ngoài cửa Diệp phủ, tới con kiến cũng chui không lọt, người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt.

...

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lên Đài

Diệp phủ.

Tổ từ.

Tất cả trưởng lão đều có mặt, Diệp Lang kia cũng có.

Diệp Lang mặc một thân hắc bào, trường bào này cũng không phải trường bào bình thường, bên trong dùng tơ vàng dệt, đao kiếm bình thường khó tổn thương, trừ đó ra, bên hông Diệp Lang còn mang một viên Ngọc bài lục sắc, Ngọc bài này không phải tục vật, tên là Ngưng Thần ngọc, có thể tĩnh tâm ngưng thần, trong lúc máu chót, có thể duy trì thân hồn thanh tỉnh, mà quan trọng hơn, trong miếng Ngọc bài này còn chứa đựng một đạo linh khí tinh thuần, hiện Diệp Lang đã đạt tới Ngự Khí cảnh, đã có thể ngự khí, giờ có thêm miếng Ngưng Thần ngọc này, đối với hắn mà nói, tựa như hổ thêm cánh.

Có thể nói, vì Diệp Lang, Diệp gia dám bỏ tiền. Có điều, trên dưới Diệp gia, đều cảm thấy đáng giá.

Đại trưởng lão cung kính thi lễ với tiên tổ linh bài:

- Thanh thiên chiếu cố, các vị tiên tổ phù hộ, Diệp gia ta xuất hiện một vị Thiên Tuyền Chi Nhân, từ hôm nay, Diệp gia sẽ tái hiện huy hoàng năm đó.

Nói xong, toàn bộ người trong tử đường đều cúi đầu thật sâu.

Bái xong, Đại trưởng lão mới quay người nhìn về phía Diệp Lang:

- Diệp Lang, hôm nay luận võ, ngươi không cần lưu thủ.

Nghe vậy, đám trưởng lão ở bên đều gật gật đầu. Diệp Huyền này quá phiền phức, vẫn nên trừ bỏ thì hơn. Diệp Lang mỉm cười:

- Đương nhiên sẽ không!

Đại trưởng lão nhẹ gật đầu:

- Ta đã nhận được tin tức, Viêm thành cùng La thành ở gần đây cũng phải người tới, hẳn là mấy thế gia kia tới, hôm nay ngươi tỉ thí với Diệp Huyền, chính là để tạo thế cho ngươi, sau khi chém giết Diệp Huyền, mấy thế lực kia tất sẽ lôi kéo Diệp gia ta, mà cũng có thể giúp danh tiếng ngươi truyền xa. Có bọn hắn hỗ trợ tuyên truyền, ngươi sẽ rất có cơ hội được các thế lực kia chú ý, thậm chí là Thương Mộc học viện chú ý!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ta hiểu.

Đại trưởng lão đi tới trước mặt Diệp Lang, nhẹ vỗ vai:

- Thiên Tuyền Chi Nhân, có được trí nhớ kiếp trước, bất kể kiếp trước ngươi là ai, thế nhưng trên người ngươi là huyết mạch Diệp gia ta, điểm này, ngươi không phản đối chứ?

Diệp Huyền cười nói:

- Đương nhiên, linh hồn cùng huyết dịch của ta đều tới từ Diệp gia.

Khóe miệng hắn thăm hiện một nụ cười trào phúng, Diệp Huyền là đá đặt chân của hắn, mà Diệp gia, cũng chỉ là một khối đá đặt chân mà thôi!

Đại trưởng lão mỉm cười:

- Như vậy thì tốt, đi thôi!

Rất nhanh, dưới sự dẫn đầu của Đại trưởng lão, đoàn người ra tới trước cửa Diệp phủ, tới chỗ luận võ đài mới dựng kia.

Vừa thấy Diệp Lang xuất hiện, bên dưới lập tức hóa thành một mảnh ồn ào.

Thiên tài yêu nghiệt!

Siêu cấp thiên tài có thể dẫn tới thiên địa dị tượng, Thanh thành chưa bao giờ xuất hiện người như vậy a.

Diệp Lang liếc qua đám người bên dưới, khóe miệng vênh lên một nụ cười, đôi mắt của hắn, cũng từng phải nhìn người khác như thế, mà kiếp này, trời cao đối với hắn không tệ, lại để hắn dẫn tới thiên địa dị tượng.

Kiếp này, hắn nhất định sẽ trở thành một trong những viên minh châu chói nhất Thanh Thương giới!

Yêu Nghiệt bảng trong truyền thuyết kia, Diệp Lang nhất định phải chiếm được một chỗ cắm dùi!

Nghĩ tới đây, nụ cười trên khóe miệng Diệp Lang dần mở rộng, sau một hồi, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp phủ:

- Diệp Huyền, ra nhận cái chết đi!

Âm như tiếng sấm, vang vọng chân trời.

Diệp Huyền!

Bên dưới, vô số người dồn dập nhìn về phía Diệp phủ.

Diệp Huyền đâu?

Đại môn Diệp phủ ở đó, Diệp Huyền cũng chưa hề xuất hiện.

- Chẳng lẽ sợ sao?

- Không thể nào? Diệp Huyền từng được gọi là Diệp ngoan nhân, hẳn không giống loại người sợ chết.

- Diệp ngoan nhân? Mẹ nó, người còn không nhìn đối thủ là ai, đây chính là Thiên Tuyền Chi Nhân, hơn nữa còn là Thiên Tuyền Chi Nhân có thể dẫn tới thiên địa dị tượng.

- Yên nào, chờ xem đi, Diệp gia nhất định sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng!

Cách đó không xa, trên khán đài mới dựng, Đại trưởng lão Diệp gia nhìn lại Diệp phủ, cau mày:

- Hẳn làm cái quỷ gì vậy? Người đi xem một chút.

Nghe vậy, Diệp Khô gật đầu, quay người đi vào.

Diệp phủ.

Trong tiểu viện, Diệp Huyền đang bưng một bát dược thiện, sau đó từng thìa dứt cho Diệp Linh dùng.

Một canh giờ trước, hắn đã rời Giới Ngục tháp.

- Ca, hôm nay là ngày luận võ của ca cùng Diệp Lang.

Diệp Linh nói khẽ.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Đừng lo lắng! Tới đây, uống thuốc đi, há mồm, nghe lời...

Sau một hồi, Diệp Huyền đứng dậy:

- Ca phải ra ngoài một chút.

Diệp Linh nhu thuận gật đầu.

Diệp Huyền cúi đầu hôn nhẹ lên trán Diệp Linh, sau đó quay người rời đi, vừa bước tới cửa, thanh âm Diệp Linh đã vang lên:

- Ca sẽ trở lại, đúng không?

Diệp Huyền gật đầu:

- Nhất định.

Nói xong, liền đẩy cửa ra ngoài.

Trên giường, Diệp Linh chậm rãi nhắm hai mắt, tay phải đưa lên đầu giường, nơi đó, có một cây kéo. Từ rất lâu trước đây, nàng đã không muốn liên lụy tới Diệp Huyền, từng muốn tự sát. Thế nhưng mỗi lần nhìn thấy Diệp Huyền, nàng lại không muốn chết.

Không phải nàng sợ chết, mà nàng sợ mình chết rồi, Diệp Huyền sẽ phải cô độc.

Diệp Linh lấy kéo, sau đó nắm thật chặt.

Nếu như Diệp Huyền không trở lại, nàng cũng không còn lý do để sống nữa!

Sinh, cùng ca ca, chết, cũng phải cùng ca ca!

...

- Diệp Huyền xuất hiện rồi!

Không biết là ai hô lớn, ánh mắt vô số người cùng đổ về đại môn Diệp phủ.

Nơi đó, một nam tử mặc trường bào xuất hiện!

Người tới, chính là Diệp Huyền!

Thấy Diệp Huyền, sắc mặt Đại trưởng lão liền trầm xuống, khóe miệng nở nụ cười lạnh.

Một bên khác, Chương gia gia chủ, Lý gia gia chủ cùng thành chủ được mời tới, cũng chú mục nhìn Diệp Huyền.

Thấy Diệp Huyền bình tĩnh bước tới luận võ đài, Chương gia gia chủ Chương Liệt khẽ gật đầu:

- Diệp Huyền này đúng là có khí độ đảm phách, quả thực không tệ, khó trách từng khiến đám tiểu tử Chương gia ta ăn không biết bao nhiêu là trái đắng!

Lý gia gia chủ Lý Ngọc gật nhẹ:

- Người này sát phạt quả đoán, có gan có mưu, thực sự là người không tệ, đáng tiếc, Diệp gia không dung được hắn, bằng không, Diệp Lang chủ nội, Diệp Huyền chủ ngoại, Diệp gia muốn không trở thành đại tộc cũng khó.

Thành chủ Khương Niệm lãnh đạm nói:

- Diệp Lang là huyết mạch dòng chính của Đại trưởng lão, người này tâm nhãn nhỏ hẹp, hắn không cho phép bất cứ ai có thể uy hiếp địa vị Diệp Lang, cho nên Diệp Huyền nhất định phải trừ. Có điều, hắn càng nghĩ như vậy, Diệp gia càng không thể trở thành đại gia tộc.

Lý Ngọc cùng Chương Liệt khẽ gật đầu.

Một thế gia, đúng là không thể chứa nổi hai người chủ sự. Thế nhưng, không có nghĩa là trong một gia tộc chỉ có một siêu cấp thiên tài. Một số siêu cấp thế gia, thường đều có một người chủ nội, một người chủ ngoại, ai nội ai ngoại, hoàn toàn phải xem bản lĩnh cá nhân.

Muốn chơi thủ đoạn, không phải không được, thế nhưng nếu gia tộc có bản lĩnh thực sự, những thế tử thiếu gia kia cũng không dám làm loạn!

Giống như Diệp gia vậy, giúp một thiên tài chen ép một thiên tài khác, chuyện này thế gian ít có!

Rất nhanh, Diệp Huyền tới trước Sinh Tử đài, đối diện hắn, chính là Diệp Lang kia.

Diệp Lang liếc nhìn Diệp Huyền, mỉm cười, sau đó nhìn về phía Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão lại nhìn về khán đài không xa, trên đài, còn có một trung niên cùng một mỹ phụ.

Hai người này không phải người Thanh thành, mà là người tới từ Viêm thành cùng La thành, hai người này đại biểu cho hai thế lực lớn nhất của hai thành, hai thế lực này, tự nhiên không phải là chỗ Diệp gia hiện tại có thể chọc tới!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Quyết Chiến!

Nhận thấy ánh mắt Đại trưởng lão, trung niên cùng mỹ phụ khẽ gật đầu, biểu thị đáp lại.

Thấy thế, Đại trưởng lão mỉm cười, hắn biết, đối phương đang lấy lòng hắn. Liền nhìn xuống dưới:

- Dựa theo quy củ Diệp gia ta, một khi lên Sinh Tử đài, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép nhúng tay, hai người các ngươi hôm nay quyết sinh tử, ai có thể bước khỏi Sinh Tử đài, kẻ đó sống, bên chết không được phép trả thù! Bắt đầu!

Bắt đầu!

Diệp Lang nhìn về phía Diệp Huyền, mỉm cười:

- Ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi, ngươi...

Diệp Lang còn chưa dứt lời, sắc mặt lập tức biến đổi, bởi Diệp Huyền đối diện, đã cuồng mãnh xông tới!

Nhìn thấy cảnh này, đám người bên dưới đều ngây cả người, một câu không nói, trực tiếp đánh?

Diệp Huyền trải qua số số lần sinh tử chiến, hắn hiểu, nhiều khi, người chết chính bởi nói nhiều!

Đã là sinh tử, còn muốn lời nhai hai câu?

Thật có lỗi, Diệp Huyền hẳn không có thói quen này!

Diệp Huyền xuất thủ trước, cũng có nghĩa là hẳn chiếm được tiên cơ, khi hẳn vọt tới trước mặt Diệp Lang, thế đã ngưng tụ, trực tiếp một quyền đánh thẳng tới!

Băng quyền!

Đây chính là võ kỹ cấp thấp của Diệp gia, thế nhưng hẳn đã luyện nó tới mức lô hỏa thuần thanh, một quyền này, có thể toái thạch nát kim!

Cảm nhận lực lượng trong nắm đấm của Diệp Huyền, sắc mặt Diệp Lang khê biến, hẳn không dám khinh thường, chân phải nhẹ nhàng chống ra sau, hai tay đan lại ngăn về trước.

Àm!

Một tiếng bạo thấp vang lên, Diệp Lang trực tiếp bị chấn lui về phía sau!

Nhìn thấy cảnh này, đám người bên dưới đều ngẩn lại.

Diệp Lang lại bị đánh xuống hạ phong?

Trên khán đài, sắc mặt đám trưởng lão cũng đều cực khó coi! Đặc biệt là Đại trưởng lão, thần sắc càng âm trầm tới đáng sợ!

Diệp Huyền một kích thành công, cũng không hề có ý dừng tay lại, tiếp tục cất bước, mượn thế lao tới, tiếp tục xuất quyền!

Thuần túy sử dụng lực lượng thân thể!

Ở cái Thanh thành nhỏ bé này, võ kỹ vô cùng hiếm, nhiều khi đánh nhau, chỉ dựa vào lực lượng thân thể cùng với kinh nghiệm tích lũy!

Diệp Lang lại lui, sắc mặt trở nên cực khó coi, hẳn không nghĩ tới, lực lượng của Diệp Huyền lại mạnh tới vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của hẳn! Nhìn thấy Diệp Huyền lại oanh tới, hẳn không chọn né, mà tay phải nắm thành quyền, một quyền đánh tới!

Trên nắm đấm, đã ẩn hiện từng tia sáng nhàn nhạt!

Khí Biến cảnh, đã có khí của bản thân, mà khí, có thể tăng lực lượng thân thể!

Àm!

Quyền quyền giao kích, Diệp Lang lập tức biến sắc, sau một khắc, toàn bộ thân hình liên tục lùi lại, một lùi, liền trọng vẹn hơn mấy chục trọng, người sáng suốt đều có thể thấy, cánh tay Diệp Lang đang run rẩy kịch liệt!

Khán đài, đám Đại trưởng lão đột nhiên đứng lên, trong mắt Đại trưởng lão, tràn đầy vẻ không thể tin nổi:

- Tại sao lực lượng của hẳn lại có thể mạnh như thế! Ngũ phẩm Bất Tức cảnh không thể làm được như vậy!

Đám Lý Ngọc ở bên cũng đầy kinh ngạc, lực lượng của Diệp Huyền này, quả thực có chút không bình thường!

Mà bên khác, trung niên cùng mỹ phụ tới từ Viêm thành cùng La thành đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn ra một tia kinh ngạc trong mắt đối phương!

Trên đài, Diệp Huyền một kích đánh lui Diệp Lang, chân phải tiếp tục đạp đất, lao thẳng phía trước.

Chỉ nháy mắt, đã bước qua mấy trọng!

Vừa tới trước mặt Diệp Lang, chân trái chống đất, chân phải bỗng quét ngang tới bả vai Diệp Lang!

Một cước đá tới, mơ hồ nghe tiếng khí bạo!

Thần sắc trong mắt Diệp Lang lóe lên một tia hung tợn, hẳn cũng không cần một cước này, tùy ý để Diệp Huyền đá tới, thế nhưng cùng lúc, hẳn cũng xuất quyền đánh tới bụng Diệp Huyền!

Phanh phanh!

Diệp Lang lảo đảo mấy vòng, mà Diệp Huyền cũng lui lại mấy bước!

Có điều, hẳn cũng không chịu bất cứ tổn thương nào!

Cứ thế mà dùng thân thể đỡ một quyền của Diệp Lang!

- Sao có thể?!

Khán đài, Đại trưởng lão đầy vẻ không thể tin nổi:

- Sao hắn có thể không có việc gì được?!

Bên cạnh, đám Lý Ngọc cũng nhú mày, Diệp Huyền trực tiếp đỡ một quyền của Diệp Lang, thế mà lại không có bất cứ việc gì!

Diệp Lang cũng không sao, bởi nội giáp trên người hắn đã triệt tiêu phần lớn lực lượng của Diệp Huyền. Vừa thấy Diệp Huyền cũng không có việc gì, lập tức nhú mày thật sâu:

- Sao ngươi có thể không bị sao được!

Một quyền vừa rồi, rõ là hùm đã dùng tới toàn lực!

Hơn nữa còn dùng tới cả Nguyên khí!

Thế nhưng, Diệp Huyền cứ thế mà gánh được!

Diệp Huyền nhìn lại, tay phải chậm rãi xiết thành nắm đấm, ống tay áo trực tiếp nổ tung, trên tay, nổi đầy gân xanh, có chút dọa người!

Diệp Lang nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền:

- Ngươi cố tình ẩn giấu thực lực, ngươi. . .

Nói tới đây, đồng tử hắn đã lại rụt lại, bởi Diệp Huyền đã vọt tới trước mặt hắn.

Ầm!

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, Diệp Lang lần nữa bị đánh lui, thân hình lao đảo lui tới rìa võ đài!

Khán đài, Đại trưởng lão cả giận nói:

- Đã là Sinh Tử luận võ, còn nói mấy lời vô dụng làm gì!

Hiển nhiên, lão cũng cực bất mãn với cách làm của Diệp Lang!

Không chỉ Đại trưởng lão, những trưởng lão còn lại cũng có chút bất mãn. Diệp Lang sớm đã chịu thiệt, thế mà vẫn tiếp tục phạm sai lầm, thực sự có chút ngu xuẩn!

Sinh Tử đài, Diệp Huyền cũng không dừng tay, lần nữa vọt tới trước mặt Diệp Lang.

Thần sắc Diệp Lang đột nhiên trở nên dữ tợn, hai tay nhấc lên.

Oanh!

Một cỗ khí lưu cường đại lập tức tràn ra!

- Ngự Khí cảnh!

Dưới đài, tiếng kinh hô nổi lên không ngớt!

- Trời đất quỷ thần, thực sự là Ngự Khí cảnh, Diệp Lang này mới mười tám tuổi à? Vậy mà đã đạt tới Ngự Khí cảnh!

- Không hổ là siêu cấp thiên tài có thể dẫn động thiên địa dị tượng. . .

Khán đài, rốt cục đám người Đại trưởng lão cũng nở nụ cười, hơn nữa còn cười vô cùng rục rờ!

Nhìn qua hai người Viêm thành cùng La thành cách đó không xa, trong mắt trung niên cùng mỹ phụ kia đều hiện lên một tia khiếp sợ.

Nhìn cảnh này, nụ cười trên mặt Đại trưởng lão lại càng thêm sáng!

Sinh Tử đài, Diệp Lang dữ tợn nhìn Diệp Huyền:

- Để ta cho ngươi biết, cái gọi là chênh lệch giữa người cùng sâu kiến!

Thanh âm vừa xuống, chân phải đã giẫm mạnh, thân hình lao ra như vũ bão!

Quanh người hắn, tản ra một cỗ khí lưu cường đại!

Ngự Khí cảnh, có nghĩa là đang có thể ngự khí, đây không phải là thứ mà Nhục thân cảnh có thể chống lại, một cỗ lực lượng cuộn cuộn như hải lăng!

Kim Thân cảnh!

Sau khi đạt tới Kim Thân cảnh, lực lượng của hắn tăng lên không chỉ mười lần!

Trong ánh mắt của vô số người, Diệp Huyền lần nữa vọt tới!

Khán đài, đám người nhẹ lắc đầu, Diệp Huyền này lại muốn lấy trứng chọi đá!

Khóe miệng Đại trưởng lão nhếch lên, cười lạnh cùng mĩa mai! Dùng lực lượng thân để đối cứng với Ngự Khí cảnh? Muốn chết cũng không cần làm thế!

Rất nhanh, trong mắt mắt của đám người, Diệp Huyền cùng Diệp Lang đã ngày càng gần.

Chóp mắt một cái.

Ầm!

Một bóng người trực tiếp bay ra ngoài!

Cả đám cùng ngây ra như phỗng!

Bởi người bay ra ngoài, cũng không phải là Diệp Huyền, mà là Diệp Lang!

- Sao có thể?!

Đại trưởng lão khó tin nhìn Diệp Lang bay ra ngoài, ngơ ngẩn như người mất hồn.

Mà bốn phía Sinh Tử đài, đám người cũng đơ người nhìn lên.

Bại?

Thiên Tuyển Chi Nhân bại?

Sinh Tử đài, Diệp Huyền cũng không dừng tay, mà tiếp tục hướng tới Diệp Lang đang bay ra kia!

- Cẩn rồi!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chuyện Này Dừng Ở Đây?

Đại trưởng lão đột nhiên gầm thét, sau một khắc, trực tiếp vọt lên đài, một chương võ thẳng tới Diệp Huyền!

Nhìn thấy Đại trưởng lão xuất thủ, hai mắt Diệp Huyền ánh lên một vệt dữ tợn, hắn cũng không nhượng bộ, phi tốc lao tới, một quyền đánh thẳng lại Đại trưởng lão!

Ầm!

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, Đại trưởng lão trực tiếp bị chấn bay ra mấy trượng!

Diệp Huyền đang muốn tiếp tục xuất thủ, có điều, đám trưởng lão Diệp gia kia đã lần lượt lên đài, mà xung quanh Sinh Tử đài, cũng đã xuất hiện vô số thị vệ Diệp gia cầm sẵn cường nỏ!

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, lạnh lùng nhìn bốn phía:

- Thế nào, quyết chiến sinh tử còn có mục quần ầu sao?

Đại trưởng lão nô chi Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, ngươi gian lận!

Diệp Huyền nhìn về phía Đại trưởng lão, Đại trưởng lão cả giận nói:

- Đan điền của ngươi rõ ràng đã bị phá, sao có thể có lực lượng cường đại như vậy được!

Diệp Huyền cười lạnh:

- Liên quan gì tới ngươi!

Mọi người: "..."

- Ngươi!

Đại trưởng lão phẫn nộ, mặt giận tái mét.

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn đám Đại trưởng lão, cười lạnh nói:

- Đại trưởng lão, đã nói rõ là sinh tử luận võ, nhưng các ngươi lại đột nhiên chặn ngang, chẹp chẹp, Đại trưởng lão, ngay cả cái mặt mo nát này mà các ngươi cũng không cần! Người trong thiên hạ đều đang nhìn đâu, ngươi không sợ, Diệp gia thành trò cười cho thiên hạ sao?

Nghe Diệp Huyền nói, đám người dưới đài đồn dập nhìn về phía Diệp gia, sắc mặt có chút cổ quái.

Vốn nói rõ là đơn đấu, mà Diệp gia lại đồng loạt xuất thủ chặn ngang, thế này còn là đơn đấu sao? Rõ là quần ầu a!

Bên dưới, đám người bàn tán sôi nổi!

Mà một bên khác, ba người Lý Ngọc liếc mắt nhìn nhau, trong mắt ba người, đều mang theo ý cười nghiền ngẫm.

Ngoài ý muốn!

Thực sự là vô cùng ngoài ý muốn!

Bọn hắn cũng không nghĩ tới, Diệp Lang đã đạt tới Ngự Khí cảnh, thế mà còn không phải đối thủ của Diệp Huyền!

Có điều, đối với ba nhà bọn hắn mà nói, chuyện này tự nhiên là chuyện tốt!

Lý Ngọc đứng lên, nhìn về phía Diệp gia Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, ngươi mời chúng ta tới quan sát luận võ là để xem Diệp gia các ngươi quần ầu một thiếu niên sao?

Chương Liệt ở bên cười lạnh:

- Đây là luận võ của Diệp gia sao? Vừa lên Sinh Tử đài liền quần ầu? Thực sự cười chết ta, ha ha...

Thành chủ Khương Niệm nhìn thoáng qua Đại trưởng lão, lãnh đạm nói:

- Đại trưởng lão, người trong thiên hạ còn đang nhìn đâu!

Sắc mặt Đại trưởng lão cực khó coi, nhìn thoáng qua Diệp Lang bên cạnh, hiện tại, giáp trụ trên người Diệp Lang đã vỡ vụn!

Không chỉ như thế, khoe miệng cũng không ngừng chảy máu, hiển nhiên đã bị thương cực nghiêm trọng!

Tiếp tục đánh, nhất định sẽ bị Diệp Huyền chém giết!

Nghĩ tới đây, Đại trưởng lão chậm rãi xiết chặt nắm đấm!

Ngay lúc này, Diệp Huyền cách đó không xa đột nhiên cười nói:

- Xem ra Đại trưởng lão không định để ta đơn đấu với Diệp Lang, không biết là ngài chuẩn bị có gì để diệt trừ ta đây?! Tới tới, nói đi, ta đang nghe đây! Mọi người cũng đang nghe đây!

Đại trưởng lão ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, lão phu hoài nghi ngươi gian lận, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền nộ chỉ Đại trưởng lão:

- Gian lận? Lão cầu ngươi còn có chút mặt mũi hay không? Lão tử đon đầu với hân, lão tử thắng thì là gian lận? Mặt ngươi còn dày hơn móng lão tử!

Đại trưởng lão gần giọng nói:

- Đệ tử Diệp gia nghe lệnh, Diệp Huyền phạm thượng làm loạn, bắt giết hân cho ta!

Hiển nhiên, lão đã không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác nữa!

Xoạt!

Dưới đài lập tức xôn xao!

- Diệp gia này thực sự không biết xấu hổ! Thua không chịu nổi sao!

- Nào chỉ là thua không nổi, quả thực vô sỉ tới cực điểm, người ta thắng liền đổ vấy gian lận? Đại trưởng lão Diệp gia chỉ được như thế thôi sao?

- Chịu thôi, Thiên Tuyền Chi Nhân kia là cháu ruột của hân! Hân sao nỡ để Diệp Lang kia chết? Chỉ có điều, làm như vậy thực sự quá vô sỉ!

“...”

Trên khán đài, trung niên cùng mỹ phụ tới từ Viêm thành, La thành đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu, trong mắt không chút che giấu vẻ xem thường.

Bốn phía Sinh Tử đài, đám thị vệ cầm cờ nỏ cũng đưa mắt nhìn nhau, lúc này, Đại trưởng lão thét lên giận dữ:

- Còn không mau bắt giết hân?

Đám thị vệ do dự một hồi, đang chuẩn bị xuất thủ, đột nhiên nghe tiếng:

- Tộc trưởng xuất quan!

Nghe vậy, thân thể Đại trưởng lão khẽ run lên, nhìn về phía cửa phủ, nơi đó, một trung niên đang chậm rãi đi tới.

Người này, chính là Diệp gia gia chủ Diệp Thương! Cũng là người mạnh nhất Diệp gia!

- Bái kiến tộc trưởng!

Đám người Diệp gia cùng quỳ bái.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Diệp Thương, không nói gì.

Diệp Thương tới trước Sinh Tử đài, nhìn liếc mắt nhìn Đại trưởng lão:

- Ngươi làm chuyện tốt!

Sắc mặt Đại trưởng lão có chút khó coi, hơi thi lễ:

- Tộc trưởng!

Diệp Thương không để ý tới Đại trưởng lão, ôm quyền hướng bốn phía:

- Đề các vị chê cười!

Nói xong, mới nhìn lại Đại trưởng lão:

- Từ giờ phút này, trừ bỏ thân phận Đại trưởng lão, biến thành trưởng lão bình thường, chung thân không được phép cầm quyền!

Nghe vậy, sắc mặt Đại trưởng lão khẽ biến, đang muốn lên tiếng, Diệp Thương lại nhìn về phía Diệp Huyền:

- Việc này dừng ở đây, được chứ?

Diệp Huyền lắc đầu, chỉ Diệp Lang cách đó không xa:

- Ta cùng hân có ước hẹn sinh tử, tới giờ còn chưa kết thúc!

Nghe vậy, Diệp Thương nhủ mày.

Lúc này, Đại trưởng lão cùng một đám trưởng lão đã tới bên cạnh Diệp Thương. Đại trưởng lão trầm giọng nói:

- Tộc trưởng, Diệp Lang là Thiên Tuyền Chi Nhân, hơn nữa còn có thể dẫn tới thiên địa dị tượng, ngày sau nhất định sẽ có tiền đồ vô lượng. Mặc dù hôm nay hắn thua Diệp Huyền, thế nhưng Diệp Huyền này đã bị phá đan điền, chỉ là một tên phế nhân, cực hạn cả đời cũng chỉ là võ phu, căn bản không thể bước khỏi Thanh thành này.

Diệp Thương lạnh lùng nhìn Đại trưởng lão:

- Chuyện đan điền của hắn, là người làm?

Đại trưởng lão xiết chặt nắm đấm:

- Là ta làm! Tộc trưởng, hắn đã không có tiềm lực đáng nói, mà Diệp Lang còn có tương lai vô hạn, hôm nay giữ Diệp Lang, sau này hắn nhất định có thể giúp Diệp gia ta quang diệu!

Chung quanh, đám trưởng lão khác cũng dồn dập phụ họa.

Không thể giết Diệp Lang!

Đây chính là chuyện quan hệ tới vinh nhục của Diệp gia!

Diệp Thương im lặng.

Bất kỳ một gia tộc nào, cũng đều cần có thiên tài, đan điền Diệp Huyền đã bị phá, tương lai tuyệt không thể gánh được trọng trách Diệp gia. Mà Diệp Lang này, không những là Thiên Tuyền Chi Nhân, còn là Thiên Tuyền Chi Nhân có thể dẫn tới thiên địa dị tượng!

Diệp gia cần người như vậy!

Nghĩ tới đây, Diệp Thương nhìn về phía Diệp Huyền:

- Từ ngày hôm nay, ngoại trừ danh hiệu thế tử, khôi phục tất cả đãi ngộ trước kia của ngươi, việc hôm nay bỏ qua, hiểu chứ?

Diệp Huyền cười.

Nụ cười mang theo vẻ bi thương!

Nhìn về phía Diệp Thương:

- Kỳ thực tộc trưởng hắn vẫn luôn nắm tình hình trong phủ, thế nhưng, tộc trưởng cũng không ra quân thúc, tùy ý để Đại trưởng lão làm như vậy với ta, nghĩ tới, tộc trưởng không chỉ kiêng kỵ đám đám trưởng lão, cũng kiêng kỵ ta, kiêng kỵ việc ta trưởng thành quá nhanh, sau đó uy hiếp ngược lại ngươi, đúng không?

Diệp Thương nhắm mắt:

- Ngươi không nên không biết tốt xấu!

- Tốt xấu?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đối Chiến An Lan Tú!

Diệp Huyền cười nói:

- Tộc trưởng, đám người Đại trưởng lão cùng Diệp Lang này chèn ép ta như vậy, đồng thời âm thầm hủy đan điền ta, tộc trưởng ngươi không có ý xử trí sao? Hay là, Diệp Huyền ta đã là phế nhân, định trước không thể đi xa, cho nên căn bản không có giá trị? Không đáng để ngươi vì ta mà đắc tội đám

Diệp Lang, đúng không?

Diệp Thương gật gao nhìn Diệp Huyền, không nói, nhưng trong mắt đã ẩn hiện sát ý!

Diệp Huyền dù từng là thiên tài Diệp gia, thế nhưng, không phải cháu Đại trưởng lão, cũng không phải dòng chính của Diệp Thương hân, như Diệp Huyền nói, hẳn thực sự có kiêng kỵ!

Mà vừa rồi, hẳn bề quan không ra, cũng chính như Diệp Huyền nói, thực sự muốn để Diệp Huyền cùng Đại trưởng lão đối đầu, sau đó hẳn xuất hiện làm suy yếu cả hai bên!

Cân bằng chi đạo!

Là một gia chủ, hẳn không hề thấy bản thân làm sai, thế nhưng hiện tại, Diệp Huyền trực tiếp xé rách tấm màn che, cũng có nghĩa, tất cả đã không còn đường quay về!

Bốn phía, im tới mức nghe được cả tiếng kim rơi, tất cả cùng nhìn về phía Diệp Huyền!

Giờ khắc này, cho dù là mấy người Lý Ngọc, cũng cảm thấy không đáng cho Diệp Huyền!

Mặc dù hiện thực tàn khốc như thế, nhưng đối với một công thần gia tộc, quả thực khiến người thất vọng đau khổ, cũng khiến người cảm thấy khinh thường!

Diệp Huyền cười, cười tới bi thương cực điểm. Hắn quay người nhìn qua Diệp phủ, sóng mắt gợn lên, dường như đang nhớ lại chuyện cũ:

- Diệp Huyền ta mười hai tuổi thành thế tử, vì Diệp gia chiến không biết bao nhiêu lần, nhưng, tất cả, lại đổi lấy kết quả hôm nay.

Nói xong, hắn liền gỡ tiêu chí Diệp gia trên ngực, ném xuống đất:

- Diệp Huyền ta tuyên bố, từ giờ phút này, Diệp Huyền ta cùng muội muội Diệp Linh, đời này không còn là người Diệp gia, sinh tử huynh muội ta, không quan hệ tới Diệp gia, chết, cũng không táng nhập Diệp gia tổ từ!

Nghe vậy, đám người cùng biến sắc!

Đặc biệt là đám người Diệp gia!

Rời khỏi gia tộc!

Chuyện này chưa từng có tiền lệ ở Thanh thành!

Cho dù là đám Lý Ngọc, cũng cảm thấy cực kỳ khó tin, Diệp Huyền này thực sự muốn quyết tuyệt với Diệp gia?!

Diệp Thương nhìn Diệp Huyền:

- Đây là lựa chọn của ngươi!

Diệp Huyền không nói gì, xoay người rời đi!

Ngay lúc này, Đại trưởng lão đột nhiên nói:

- Chậm đã!

Diệp Huyền dừng bước.

Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó nhìn về phía Diệp Thương:

- Tộc trưởng, dù đàn điền người này đã bị phá, nhưng chiến lược của hắn cũng không tầm thường, mà hiện tại, hắn đã ghi hận Diệp gia ta, nếu giờ không trừ bỏ hắn, ngày sau nhất định sẽ trở thành đại họa trong lòng Diệp gia ta!

Một trưởng lão hắc bào trầm giọng nói:

- Tộc trưởng, Diệp Huyền công nhiên phản bội Diệp gia, nếu giờ không giết hắn, ngày sau khó tránh khỏi sẽ có người bắt chước làm theo, hơn nữa, chiến lược người này không tầm thường, nếu bị những nhà khác mời chào, đối với Diệp gia ta mà nói, tất thành đại họa!

Nghe vậy, đám trưởng lão khác cũng phụ họa!

Diệp Thương đưa mắt nhìn Diệp Huyền, đột nhiên, tay phải nâng lên, đám thị vệ bên dưới lập tức giương cung nỏ, nhắm thẳng tới Diệp Huyền!

Ngay lập tức, thanh âm băng lãnh của Diệp Thương vang lên:

- Diệp Huyền công nhiên phản bội gia tộc, dựa theo gia quy, lập tức xử tử. Giết!

Ngay khi đám thị vệ muốn động thủ, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Chậm đã!

Đám người theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa, một nữ tử cảm thương bước tới!

Nhìn thấy nữ tử này, đám người Đại trưởng lão khé biến sắc!

Không chỉ Đại trưởng lão, ngay cả đám người Khương Niệm cũng biến sắc, đặc biệt là Khương Niệm, lão vội chạy tới trước mặt nữ tử kia, thi lễ thật sâu:

- Thuộc hạ Thanh thành thành chủ, bái kiến Quốc sĩ!

Quốc sĩ!

Người tới chính là An Lan Tú!

Quốc sĩ trẻ tuổi nhất Khương quốc!

Mà Quốc sĩ, đã là đại thần Nhất phẩm, thậm chí ngay cả Quốc chủ cũng không có quyền ước thúc bọn hắn, còn dưới Quốc chủ, bất luận quan viên nào gặp Quốc sĩ, đều phải hành lễ cúi chào!

Lúc này, hai người tới từ Viêm thành cùng La thành cũng vội vàng chạy tới, hơi hơi thi lễ:

- Tại hạ Mạc Hành, đại biểu Viêm thành Mạc gia bái kiến Quốc sĩ!

Mỹ phụ kia cũng theo sát:

- Tại hạ đại biểu La thành Vu gia, bái kiến Quốc sĩ!

Cả nhân bọn hắn không có tư cách tới nói, chỉ có thể dùng danh nghĩa gia tộc mới có thể nói một câu!

An Lan Tú khẽ gật đầu:

- Ta còn có việc cần xử lý.

Ba người vội nhường qua một bên.

Trong ánh mắt của vô số người, mũi chân An Lan Tú điểm nhẹ một cái, thân hình nhẹ nhàng phiêu phù, sau đó tiêu sái đáp lên Sinh Tử đài!

Lăng Không cảnh!

Đám người cùng hít một ngụm khí lạnh!

Lăng Không cảnh trẻ nhất Khương quốc!

An Lan Tú chậm rãi tới trước mặt Diệp Huyền:

- Ước hẹn hai ngày của chúng ta đã tới!

Bốn phía, đám người ngậy ra như phồng, đặc biệt là đám Đại trưởng lão, càng như mất hồn mất vía.

- Nàng muốn khiêu chiến Diệp Huyền?!

Bên dưới, có người kinh hô.

- Trời ạ, nàng thực sự muốn khiêu chiến Diệp Huyền! Chuyện này... sao có thể?

Cách đó không xa, Đại trưởng lão thì thảo như mất hồn:

- Sao... sao có thể khiêu chiến một tên đã bị phá đan điền... tuyệt đối không có khả năng này!

Diệp Thương xiết chặt nắm đấm, gắt gao nhìn Diệp Huyền cách đó không xa.

Trong ánh mắt đám người, Diệp Huyền nhìn về phía An Lan Tú:

- Được!

Thanh âm vừa dứt, lòng bàn tay hần mở ra, nháy mắt, một thanh kiếm bạc xuất hiện!

Linh kiếm!

Giờ khắc này, đám người xung quanh cùng hóa đá.

- Hần là một tên kiếm tu...

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Thanh âm này vừa hiện, khung cảnh lập tức yên tĩnh trở lại, tiếng muỗi bay cũng trở nên rõ mồn một.

Cả đám ngư ngạc nhìn Diệp Huyền trên đài, trong mắt đầy vẻ khó thể tin!

Mà sắc mặt Diệp Thương kia, lúc này cũng triệt để tái nhợt, xiết chặt nắm đấm, tựa như mất hồn!

Đến mức, đám Đại trưởng lão cũng triệt để hóa đá!

Kiểm tu!

Thanh thành chưa bao giờ có kiếm tu!

Diệp Huyền sao có thể trở thành kiếm tu?

An Lan Tú đang muốn nói, Đại trưởng lão đã hét lên giận dữ:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, nguoi không thể là kiếm tu!

Diệp Huyền nhìn Đại trưởng lão phát cuồng:

- Ngai quá, ta thực sự là kiếm tu, tức chết lão cẩu nguoi!

“Phốc!”

Đại trưởng lão thổ huyết, đưa tay chỉ Diệp Huyền, sắc mặt dữ tợn tới cực điểm!

Như nghĩ tới điều gì đó, vội quay đầu nhìn về phía Diệp Thương:

- Tộc trưởng, nguoi này tuyệt không thể giữ, nếu không ngày sau tất thành đại họa!

Ngay lúc này, An Lan Tú cau mày:

- Kẻ này tâm tính quá kém, chuyện như thế, ta cũng lần đầu nhìn thấy!

Nghe vậy, Đại trưởng lão khẽ biến sắc, đang muốn nói, An Lan Tú đã lên tiếng:

- Nguoi còn nói thêm một chữ, hôm nay ta nhất định lấy cái đầu trên cổ nguoi!

Sắc mặt Đại trưởng lão liền trắng bệch, không dám hé răng nói thêm.

Bởi đám Khương Niệm cách đó không xa, cũng đã nhìn hần bằng ánh mắt bất thiện!

An Lan Tú không quản đám người Diệp gia, chỉ nhìn về phía Diệp Huyền:

- Xuất kiếm đi!

Diệp Huyền hơi thi lễ, cảm Linh Tiêu kiếm chỉ xéo xuống đất.

Đối diện, An Lan Tú khẽ gạt đầu, nàng cũng bước lên một bước, mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên phóng lên, tốc độ nhanh chóng, lại tựa như một làn thanh phong!

Linh Tiêu kiếm trực chỉ An Lan Tú!

Chỉ một kiếm!

Rất đơn giản, trực tiếp!

An Lan Tú hơi nghiêng người, trường thương trong tay cũng đâm thẳng, một đâm này, trực tiếp đâm trên mũi kiếm Diệp Huyền.

Keng!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chung Kết Diệp Gia

Một thanh âm kim thiết va chạm vang lên chói tai.

Diệp Huyền trực tiếp bị chấn đến mép môi dài, thế nhưng hắn lập tức lại vọt tới trước mặt An Lan Tú, có điều, hắn còn chưa xuất kiếm, mũi thương của An Lan Tú đã trực chỉ mi tâm, khoảng cách không tới nửa tấc!

Chỉ là, đây mắt An Lan Tú đã ánh lên một tia kinh ngạc, bởi khi vừa giao kích, nàng từng nghĩ sẽ tới điểm là dừng, nhưng thực sự, nàng không dừng, một thương này cũng không giết được Diệp Huyền!

Khóe miệng hơi cuộn lên:

- Ý thức chiến đấu của ngươi không tồi!

Thanh âm vừa dứt, tay phải nhẹ lắc một cái, trường thương như một đầu độc xà, linh hoạt quỷ dị quật vào vai Diệp Huyền.

Cơ hồ cùng lúc, Diệp Huyền đột nhiên lao tới một cái, mượn lực một thương kia, Linh Tiêu kiếm đâm thẳng tới trước ngực An Lan Tú!

Dùng thương đổi cơ hội!

Khóe miệng An Lan Tú càng cong, cũng không thấy nàng làm gì, trường thương trong tay đã dựng thẳng, ngăn kiếm của Diệp Huyền!

Keng!

Lại một thanh âm kim thiết chói tai vang lên!

Một kiếm không thành, Diệp Huyền quỷ mị tung bay, sau đó, một kiếm quỷ dị đâm về mi tâm An Lan Tú!

Kiểm cách mi tâm chừng nửa tấc, liền đột nhiên dừng lại, bởi trường thương trong tay An Lan Tú, chẳng biết từ khi nào đã chống tại dưới nách Diệp Huyền, vốn cho rằng cứ vậy là kết thúc, nhưng ngay lập tức, Diệp Huyền nhẹ thả kiếm, hai tay nắm chặt trường thương, sau đó khẽ lách người, trực tiếp đánh tới An Lan Tú.

An Lan Tú hơi hít mũi, chân phải điểm nhẹ trên đất, cả người khẽ lướt về sai, thế nhưng, Diệp Huyền còn nắm trường thương của nàng, nàng lui, cũng kéo Diệp Huyền theo, Diệp Huyền thừa thế ôm lấy An Lan Tú, nhanh tới mức khiến An Lan Tú không kịp chuẩn bị!

Trong tầm mắt của vô số người, Diệp Huyền trực tiếp ôm An Lan Tú, sau đó hắn bỗng gầm thét, trực tiếp ôm quăng!

Ầm!

Hai người cùng rơi xuống đất, Sinh Tử đài cũng vì thế mà run lên.

Sau một khắc, một bóng người trực tiếp bay ra ngoài!

Vừa lên, trực tiếp bay ra khỏi Sinh Tử đài!

Người này, chính là Diệp Huyền!

Ngoài Sinh Tử đài, Diệp Huyền chậm rãi bò lên, lau máu nơi khóe miệng, sau đó nhìn về phía An Lan Tú:

- Ta không cố ý mạo phạm!

Đối diện, An Lan Tú khẽ đáng giá Diệp Huyền, cười nói:

- Ta hiểu, là người luyện võ, ta cũng không yếu ớt tới vậy. Vốn tưởng ngươi chỉ có kiếm thuật không tồi, không nghĩ tới, không chỉ kiếm thuật, mà khả năng cận thân chiến đấu cũng tốt như thế, hẳn là đã trải qua vô số sinh tử đúc kết.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, không nói thêm.

An Lan Tú lại nói:

- Lần này tỷ thế, ta ý vào ưu thế cánh giới, hơi có chút không công bằng, ngay sau ngươi ta lại chiến thế nào?

Diệp Huyền nhìn thoáng qua dlt, sau đó gật đầu:

- Tốt!

Người trước mắt này, mới thực sự là cao thủ, giao thủ với nàng, tốt hơn giao thủ với hư ảnh trong Giới Ngục tháp nhiều!

An Lan Tú gật đầu, như nghĩ tới gì đó, khẽ nắm tay, một mai ngọc bội bạch sắc trôi tới trước mặt Diệp Huyền:

- Nếu ngươi không có chỗ để đi, có thể tới Đế đô Thương Mộc học viện, đây là ngọc bội của ta, có ngọc bội này, ngươi có thể gia nhập Thương Mộc học viện, coi như là ta tiến cử.

Nghe vậy, Diệp Huyền liền động dung, hẳn không cự tuyệt mà nhận lấy ngọc bội, bởi hẳn thực sự cần gia nhập Thương Mộc học viện để cầu y cho muội muội!

Diệp Huyền thu ngọc bội, sau đó ôm quyền với An Lan Tú:

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết, việc này Diệp Huyền ta vĩnh sinh khắc ghi!

An Lan Tú lắc đầu:

- Ta quý tài, sau này còn gặp lại!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Hết sức tiêu sái, rất nhanh, An Lan Tú biến mất khỏi tầm mắt đám người.

Giờ khắc này, tất cả cùng nhìn về phía Diệp gia, đặc biệt là đám Khương Niệm, trên mặt không chút che giấu vẻ cười trên nỗi đau của người khác!

Trung niên nam tử cùng mỹ phụ kia đột nhiên tới trước mặt Diệp Huyền, hai người ôm quyền với Diệp Huyền, nam tử trung niên nói:

- Diệp công tử, nếu có cơ hội, mời tới Viêm thành vùng La thành làm khách.

Kết giao!

Bọn hắn vốn muốn lôi kéo, thế nhưng hiện An Lan Tú đã tiến cử Diệp Huyền tới Thương Mộc học viện, bọn hắn đương nhiên không dám lôi kéo, chỉ có thể chọn kết giao.

Diệp Huyền ôm quyền:

- Nếu có cơ hội, nhất định sẽ đi!

Nam tử trung niên cười nói:

- Cứ quyết định vậy đi, sau này còn gặp lại!

Nói xong, hai người liền rời đi.

Lúc này, Diệp Thương đột nhiên nói:

- Ngươi đâu, bắt Đại trưởng lão lại cho ta!

Đám người Diệp gia liền ngậy người, rất nhanh, mấy tên thị vệ chạy tới trước mặt Đại trưởng lão, Đại trưởng lão không biểu tình, cũng không phản kháng, mặc cho những thị vệ kia áp lại!

Diệp Thương nhìn về phía Diệp Huyền không xa, do dự một chút, sau đó nói:

- Diệp Huyền, từ giờ phút này, ngươi chính là thế tử Diệp gia ta, hơn nữa còn là tộc trưởng đời tiếp theo, ngươi...

- Thế tử?

Diệp Huyền cười lạnh:

- Lão tử cần cái ghế thế tử của các ngươi lắm đấy? Giờ phút này, Diệp Huyền ta nhắc lại một lần nữa, ta, đã không còn là người Diệp gia!

Nói xong, liền quay người đi vào.

Nghe Diệp Huyền nói, sắc mặt đám người Diệp Thương lại càng trở nên khó coi!

Vô cùng khó coi!

Bởi bọn hắn biết, Diệp Huyền này, không còn là người Diệp gia. Mà Diệp gia, cũng đã mất một siêu cấp thiên tài, mất một kiếm tu thiên tài. Mà quan trọng hơn, kiếm tu thiên tài này còn oán hận Diệp gia!

- Ha ha...

Chương gia gia chủ Chương Liệt đột nhiên phá lên cười:

- Hay cho một cái Diệp gia, ha ha... thế mà bức một vị tuyệt thế thiên tài rời đi, Diệp gia các ngươi quả là lợi hại, ha ha...

Lý Ngọc ở bên nói:

- Nào chỉ là một vị tuyệt thế thiên tài, thiên tài này, còn là kiếm tu! Hơn nữa, theo ta thấy, thiên địa dị tượng kia, tuyệt đối là do Diệp Huyền này dẫn tới, bằng không, An Quốc sĩ sẽ tuyệt không tìm hắn, buồn cười, Diệp gia này còn tưởng là Diệp Lang kia dẫn tới, thực sự cười chết lão tử!

Thành chủ Khương Niệm cười không nói, thế nhưng nụ cười trên mặt, lại đã đủ chứng minh hết thảy!

Diệp Thương xiết chặt nắm đấm, sắc mặt tái xanh, sau một hồi, mới nhìn về phía Khương Niệm:

- Khương thành chủ, Lý gia chủ, Chương gia chủ, chuyện lúc trước, Diệp gia ta có nhiều chỗ đắc tội, còn...

Chương Liệt vùng tay ngắt lời:

- Đắc tội? Diệp gia các ngươi đúng là rất oai phong, cái gì mà đệ nhất thế gia, hơn nữa còn muốn quyền khai thác mỏ vàng mười năm? Thế nào, giờ không oai phong nữa? Muốn bỏ qua chuyện lúc trước? Ta nhỏ vào, các ngươi nghĩ hay lắm!

Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn quét qua đám người Diệp phủ:

- Hôm nay lão tử nói rõ, từ giờ phút này, phàm là người Diệp phủ, ai dám bước ra khỏi cửa Diệp phủ nửa bước, Chương gia ta nhất định diệt trừ!

Lý Ngọc đột nhiên nói:

- Lý gia ta cũng thế, người Diệp gia, ai dám xuất hiện trong tầm mắt Lý gia, Lý gia ta cũng sát!

Nói xong, còn nhìn về phía Khương Niệm:

- Khương thành chủ, ngươi thấy thế nào?

Khương Niệm cười nhạt một tiếng:

- Lý huynh, Chương huynh, ta đương nhiên là đứng bên cách người.

- Ha ha...

Nghe vậy, Lý Ngọc cười phá lên.

Mà đám Diệp gia lại như tro tàn, khỏi phải nói, từ này về sau, ở Thanh thành này, Diệp gia khó mà sống nổi!

Đúng lúc này, Diệp gia gia chủ Diệp Thương đột nhiên tới trước mặt Đại trưởng lão, sau đó một tay tát mạnh:

- Đều là do lão cẩu người!

Ầm!

Đại trưởng lão trực tiếp bị một chưởng tát bay, mà đám người Diệp gia, cũng đều oán độc nhìn Đại trưởng lão, nếu không phải kẻ này, Diệp gia sẽ

không phải rơi vào tình cảnh như vậy!

Đại trưởng lão đột nhiên cuồng tiếu:

- Diệp Huyền kia nói không sai, Diệp gia này, một khi thất thế, người không bằng chó, ha ha...

Diệp Thương gắt gao nhìn Đại trưởng lão:

- Phế đan điền của hân, chung thân nhốt trong Thủy lao!

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Có Ca, Nên Vậy!

Diệp Huyền về tới tiểu viện, đi tới bên giường, Diệp Linh ở đó nhìn lại, cười, nhưng lại khóc!

Diệp Huyền cũng cười.

- Ca!

Diệp Linh đứng dậy, ôm chặt lấy Diệp Huyền, ôm rất chặt.

Diệp Huyền cố Diệp Linh rời phòng, sau đó rời Diệp phủ.

...

Hoàng hôn buông xuống.

Diệp phủ, tiểu viện của Diệp Lang.

Diệp Lang ngồi xếp bằng trên đất, tóc tai bù xù, khuôn mặt ánh lên vẻ dữ tợn:

- Diệp Huyền, chuyện của chúng ta còn chưa hết đâu! Mỗi nhục hôm nay, ngày khác sẽ trả lại gấp trăm lần!

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Lang, sau một khắc, một đạo sáng bạc lóe lên.

Xùy!

Đầu Diệp Lang trực tiếp rời cổ!

Người tới, chính là Diệp Huyền!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn đầu Diệp Lang dưới đất:

- Thật có lỗi, Diệp Huyền ta trước giờ không có thói quen để lại hậu hoạn.

Nói xong, liền quay người rời đi.

Ngoài Thanh thành.

Một thiếu niên cõng một tiểu nữ hài đi xa.

- Ca, sau này chúng ta không về Diệp phủ nữa sao?

- Không về nữa!

- Ca, vậy nhà chúng ta ở đâu?

- Nơi nào có muối, đối với ca nó chính là nhà!

- Khu... ca, muối hơi lạnh.

- Ca dẫn muối đi chữa bệnh!

- Ca, nếu không trị hết bệnh thì sao?

- Ca đi cùng người!

“...”

Diệp Huyền cũng muối muối đi được một đoạn, đột nhiên ngừng lại.

Trước mặt không xa, có ba người!

Chính là ba người Khương Niệm!

Ba người tới trước mặt Diệp Huyền, Khương Niệm mỉm cười:

- Ba người lão phu tới tiễn diệp công tử!

Diệp Huyền thả Diệp Linh xuống, ôm quyền với ba người:

- Đa tạ!

Khương Niệm cười cười, lấy ra một bình ngọc đưa Diệp Huyền:

- Trong này là ba mươi viên Dương Thân đan, là chút tâm lòng của ba nhà chúng ta, mong công tử vui lòng nhận lấy!

Dương Thân đan!

Diệp Huyền nhìn ba người, có chút không hiểu.

Như biết Diệp Huyền nghi vấn, Khương Niệm cười nói:

- Lão phu cũng nói thẳng, ba người lão phu muốn kết thiện duyên với Diệp công tử. Mặc dù Diệp công tử đã không phải là người Diệp gia, thế nhưng diệp công tử vẫn là người Thanh thành. Người từ nơi này ra ngoài, ngày sau dương danh, đám lão phu có lẽ cũng được dính chút ánh sáng!

Diệp Huyền nhận bạch ngọc bình, sau đó hơi thi lễ:

- Đa tạ!

Mặc dù hắn không muốn nợ ân tình người ta, thế nhưng hắn thực sự cần Dương Thân đan này. Vì muối muối, dù có là ân tình lớn hơn nữa, hắn cũng có thể chấp nhận!

Lý Ngọc đột nhiên nói:

- Diệp công tử muốn đi Đế đô sao?

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Lần này ta muốn tới Thương Mộc học viện.

Lý Ngọc mỉm cười:

- Lần này đi Đế đô, lộ trình xa xôi, nếu dựa vào sức chân hành tẩu, sợ là phải mất nửa năm mới tới. Hai huynh muội các người có thể đi xe ngựa tới Thiên Sơn thành, ở đó, có thể đi Vân thuyền tới Đế đô, vừa hay tháng sau, là thời gian Thương Mộc học viện tuyển sinh, người đi cũng vừa kịp.

Lý Ngọc nói xong, Chương Liệt lấy ra một túi tiền nhỏ cùng một cuộn tranh đưa tới:

- Diệp công tử, đây là chút tâm ý của chúng ta, lần này công tử đi Đế đô, cũng cần tiêu sài nhiều thứ, chỗ tiền này dù không nhiều, nhưng cũng có thể giải quyết được chút việc khẩn cấp. Mà cuộn tranh này, là địa đồ, trên đó có ghi chú lại một số địa phương nguy hiểm, ngàn vạn lần chớ đi qua những nơi này.

Diệp Huyền nhìn ba người, sau đó lại ôm quyền:

- Giúp đỡ của ba vị hôm nay, Diệp Huyền ra xin được khắc ghi, còn nhiều thời gian, ngày sau gặp lại, cáo từ!

Nói xong, hấn thu đồ, cõng muội muội lên xe ngựa.

Rất nhanh, huynh muội Diệp Huyền biến mất trong tầm mắt ba người!

Nhìn huynh muội Diệp Huyền đi xa, Lý Ngọc đột nhiên nói khẽ:

- Người này sẽ nhớ sao?

Khương Niệm cười nói:

- Thấy muội muội của hấn không?

Nghe vậy, tất cả cùng hiểu.

Khương Niệm nhìn về xe ngựa đã mờ dần ở xa, nói khẽ:

- Tâm tính người này đủ quả quyết, làm việc lại không hề có chuyện nhân từ nương tay, thực sự là kẻ hung ác, Diệp gia mà có người này, sợ là tương lai chúng ta nhất định phải cúi đầu phủ phục. Thực may, đám ngu ngốc Diệp gia, thế mà đi bợ đất một tên Thiên Tuyền Chi Nhân, mà coi như bợ đất thì cũng thôi, lại còn đi chen ép một vị thiên tài khác! Nhưng thế cũng tốt, để Diệp Huyền quyết liệt với Diệp gia! Tên Đại trưởng lão cùng tộc trưởng Diệp gia, thực sự đúng là đầu người nãi tôm!

Lý Ngọc cười nói:

- Đối với chúng ta mà nói, đây là chuyện tốt, không phải sao?

Khương Niệm cười cười:

- Đương nhiên!

Chương Liệt đột nhiên cười nói:

- Hai vị, khối bánh Diệp gia này, các người cảm thấy nên chia thế nào a?

Lý Ngọc cười ha ha:

- Đương nhiên là muốn chia sao thì chia, đi, chúng ta về chia bánh!

Ba người quay người rồi đi.

Một bên khác, trên một ngọn núi lớn, một nữ tử cảm thương nhìn về cỗ xe ngựa bên dưới.

Người này, đương nhiên là An Lan Tú!

Sau lưng An Lan Tú, còn một lão già cầm quạt trượng.

An Lan Tú nói:

- Linh lão, người thấy thế nào?

Lão già nhìn xuống, sau đó nói:

- Theo kết quả lúc trước hấn xuất thủ với người, có thể thấy được, kẻ này từng trải qua vô số trận chiến sinh tử, còn kiếm thuật của hấn, hiện còn chưa nhìn ra sư thừa nơi nào, nhưng có thể xác định, hấn thực sự là kiếm tu.

Nói tới đây, lão hơi do dự một chút, lại nói:

- Tiểu thư, mặc dù người này không tệ, thế nhưng không cùng thế giới với người, dù sao, người đã lên Võ bảng!

Võ bảng!

Toàn bộ Thanh Châu, có tới mấy trăm Tiểu quốc, Đại quốc cũng có bốn năm cái, còn có Ân thế gia tộc cùng với các loại Tông môn, tất cả đệ tử của các thế lực này, đều có chung một mục tiêu, đó chính là lên Võ bảng!

Võ bảng, là bảng xếp hạng quyền uy nhất Thanh Châu, người có thể lên bảng, đều là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Toàn bộ Khương quốc, cũng chỉ có hai người lên bâng!

Một là An Lan Tú!

An Lan Tú nhìn Linh lão, mỉm cười:

- Linh lão thấy ta tặng hấn ngọc bội, nghĩ ta có ý với hấn, sợ ta động tâm sao?

Linh lão không nghĩ tới An Lan Tú lại nói thẳng ra như vậy, lập tức hơi cúi đầu, không nói gì.

An Lan Tú nhìn về phía xe ngựa đã đi xa:

- Linh lão hiểu nhầm rồi, ý ta hỏi người, không phải là hỏi thiên phú, mà là hỏi con người của hấn.

Nghe vậy, Linh lão khẽ chau mày.

An Lan Tú cười nhẹ:

- Có ca, nên vậy!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Linh lão trầm mặc một hồi, sau đó mới quay người bước theo.

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Truy Sát

Diệp Huyền cười xe ngựa đi nhanh, bên cạnh, vẫn là Diệp Linh đang ôm tay hấn.

Diệp Huyền nhìn thoáng về nơi xa, sau đó lấy địa đồ mà Chương Liệt mới đưa, nhìn địa đồ, chân mày hơi cau lại, hấn chưa từng rời khỏi Thanh thành, nay đột nhiên phát hiện, thế giới này thực sự quá lớn a!

Bọn hấn đã đu được gần hai canh giờ, thế nhưng vẫn còn trong ranh giới Thanh thành, hơn nữa, muốn đi Thiên Sơn thành, dựa theo tốc độ hiện tại, ít nhất cũng phải mất tới bốn năm ngày!

Diệp Huyền cũng không chọn đường đi tiếp, sắc trời đã tối, hấn không dám mang theo muối muối vào thâm sơn trong lúc này.

Nếu như chỉ có mình hấn, hấn sẽ không sợ hãi, dù sao trước giờ hấn vẫn luôn chém giết với người trong những nơi như thế này, thế nhưng, hiện có muối muối ở bên, hấn không dám không kiêng nể như vậy!

Trên trời, trăng sáng sao thưa, xa xa mà tham thụy.

Diệp Huyền đốt một đồng lửa, hai huynh muội ngồi sát một chỗ, trên đồng lửa, là một con gà tây gần chín, thứ này là do mấy người Lý Ngọc chuẩn bị sẵn trên xe cho bọn hấn.

Diệp Linh nhìn thoáng bốn phía, trừ chỗ bọn họ đang ngồi có ánh lửa, xung quanh có thể nói là đưa tay không thấy năm ngón, bởi lúc này, trăng trên trời đã bị mây đen che khuất.

Khung cảnh an tĩnh dị thường!

Diệp Linh ôm chặt tay Diệp Huyền, Diệp Huyền mỉm cười:

- Đừng sợ!

Nói xong, hấn nhìn lướt qua bốn phía:

- Thực sự quen thuộc!

Quen thuộc!

Từ khi hấn trở thành thế tử Diệp gia, hấn thường xuyên phải thay Diệp gia tranh đoạt quặng mỏ với các đệ tử nhà khác, mà chiến trường của bọn hấn, cũng thường thường là những nơi rừng sâu núi thẳm như này. Đối với rừng rậm, hấn không chút lạ lẫm, đồng thời cũng quen đại chiến giữa đêm khuya!

Diệp Linh nghiêng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Ca, có ca ở đây, muội không sợ!

Diệp Huyền nhẹ vuốt đầu Diệp Linh:

- Không sợ thì tốt, nhớ lấy, trời có sập xuống, ca cũng gánh cho muội!

Diệp Linh cười ngọt.

Sau khi hai huynh muội ăn thịt, rất nhanh, Diệp Linh liền ngủ thiếp đi.

Diệp Huyền ôm Diệp Linh vào trong xe ngựa, mà hấn thì xếp bằng xuống, sau đó tiến vào Giới Ngục tháp.

Trận chiến với An Lan Tú vừa rồi, khiến hấn có thu hoạch không nhỏ!

Thấy tốc độ cùng năng lực phản ứng của nàng, còn cả ý thức chiến đấu kia. Hấn phát hiện, bản thân còn rất nhiều chỗ không đủ.

Diệp Huyền không đối luyện với hư ảnh, ngồi yên nhớ lại từng chi tiết khi đối chiến với An Lan Tú!

Ban đầu là hồi tưởng, sau hấn bắt đầu giả thiết, nếu hấn là An Lan Tú... phải nói, hấn đang học An Lan Tú, đồng thời cũng nhớ lại góc độ cùng thời cơ xuất kiếm của hấn khi trước.

Một hồi lâu sau, Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, sau đó bắt đầu luyện kiếm!

Tự mình độc luyện!

Không đứng, phải nói là hấn đang luyện với một địch nhân giả tưởng, mà tên địch nhân này, chính là An Lan Tú!

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền đột nhiên thu kiếm, sau đó lại ngồi trên đất, khóe môi khẽ nhếch lên.

- Có thu hoạch sao?

Nữ tử thần bí đột nhiên nói.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Lúc đối chiến với An Lan Tú, kiếm đầu tiên không nên xuất ra như vậy, chính là một kiếm kia thất thế, khiến sau đó ta bị áp chế, nếu không phải ta lập tức bỏ kiếm, sợ là đã hoàn toàn không sức hoàn thủ!

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi có thể hiểu được điểm này, rất tốt!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn sang:

- Tiền bối đã sớm biết, đúng không?

Nữ tử thần bí nói:

- Ta biết thì có quan hệ gì với ngươi? Có nhiều thứ chỉ để bản thân tự lĩnh ngộ, như vậy mới là thu hoạch, người khác nói cho ngươi, không có ý nghĩa thực tế!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ta hiểu!

Tu luyện một hồi, Diệp Huyền mới rời Giới Ngục tháp, nhìn qua Diệp Linh đang ngủ say, sau đó rời xe ngựa.

Đêm đã khuya!

Diệp Huyền hơi chau mày lại, quay đầu nhìn một bên, đã thấy tiếng bước chân dồn dập truyền tới!

Rất nhanh, một nữ tử xuất hiện trước mắt Diệp Huyền!

Người này chừng hai lăm hai sáu tuổi, khuôn mặt vũ mị, mặc một bộ váy dài bó sát, trước ngực lộ ra một mảnh trắng bóc, mà trên người, còn có mất vết thương!

Nữ tử thấy Diệp Huyền, hơi ngần ngại, thoáng qua, liền chạy tới bên cạnh:

- Công tử, có người muốn giết ta, mong công tử cứu ta!

Nói xong, nàng ôm tay Diệp Huyền, cọ cọ. Diệp Huyền lập tức cảm nhận được một cảm giác mềm mại.

Đúng lúc này, cách đó không xa đã xuất hiện ba người, cầm đầu là một trung niên, trong tay cầm trường đao, mà hai người khác đều là lão già.

Nhìn thấy ba người, Diệp Huyền thầm rung động, chỉ nhìn khí tức, có thể thấy kẻ cầm đầu chỉ ít đã đạt tới Ngự Khí cảnh, mà hai lão già còn lại, cũng đều là Khí Biến cảnh!

Ba người thấy Diệp Huyền, cũng hơi nhú mày lại.

Nam tử trung niên nhìn thẳng:

- Ngươi là ai?

Diệp Huyền còn chưa nói, nữ tử vũ mị kia đã chen ngang:

- Đồ đã tới tay, ngươi cản bọn họ lại, đợi lát nữa gặp chỗ cũ!

Nói xong, nàng quay người muốn chạy.

Thế nhưng, vừa bước một bước, Diệp Huyền đã đột nhiên đá ngang.

Nữ tử vũ mị biến sắc, nàng không nghĩ tới, Diệp Huyền lại đột nhiên xuất thủ, lập tức vội đưa hai tay ngăn lại.

Àm!

Nữ tử vũ mị trực tiếp bị Diệp Huyền đá bay.

Ba người kia đang muốn phóng tới, đột nhiên cùng ngần ngại.

Diệp Huyền nhìn qua nữ tử vũ mị, chân thành nói:

- Ngươi nói chỗ cũ là chỗ nào, nói rõ một chút a, ta sợ lạc đường không tìm thấy!

...

Nữ tử vũ mị gắt gao nhìn Diệp Huyền, không nói!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn lại, sau đó quay người nhìn về phía người cách đó không xa:

- Ta chỉ đi ngang qua, chuyện của các ngươi, ta không muốn dính vào.

Nói xong, hắn lui lại bên đồng lúa trước xe ngựa.

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Diệp Huyền hắn còn chưa có bị não tàn, thế gian nào có nhiều mỹ nữ để ngươi cứu như thế?

Ra ngoài, nhiều chuyện phức tạp, nếu không cẩn thận, sợ là chết còn không biết chết thế nào.

Hơn nữa, trước khi biết rõ mọi chuyện, hắn sẽ không xen vào chuyện của người khác. Hơn nữa, nữ tử này muốn lợi dụng hắn, rõ ràng mặc kệ hắn sống chết thế nào, chứng minh, nữ tử này cũng không phải kẻ tốt lành gì!

Thấy Diệp Huyền lui sang bên, ba người liếc mắt nhìn nhau, nam tử trung niên hơi ôm quyền với Diệp Huyền, sau đó mới nhìn về nữ tử vũ mị dưới đất:

- Tần Thương, đem đồ giao ra đây, ta cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng!

Nữ tử vũ mị lui lại trước một gốc cây, cười lạnh

- Mạc Thôn, nếu ta là người, ta sẽ lập tức quay người đào mộ.

Mạc Thôn hơi nhắm mắt:

- Người có ý gì!

Cộc cộc cộc cộc!

Thanh âm vỗ ngựa dồn dập truyền tới!

Nghe được thanh âm, Mạc Thôn liền biến sắc:

- Người có cứu binh?!

Nữ tử tên Tần Thường cười lạnh:

- Người nói xem?

Mạc Thôn nhìn lại gắt gao:

- Việc này, Mạc gia nhớ kỹ!

Nói xong, ba người quay người biến mất trong đêm tối!

Còn lại, chỉ có Diệp Huyền cùng Tần Thường!

Tần Thường nhìn về phía Diệp Huyền, lau máu nơi khóe miệng, sau đó đi tới trước mặt Diệp Huyền:

- Thế nào, người không trốn sao?

Diệp Huyền lắc đầu, hắn đương nhiên không thể trốn, hắn cũng không thể trốn, ở đây còn có muội muội hắn a.

Tần Thường liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Thực lực người cũng không tệ, nhưng nhìn quần áo trên người, hắn cũng không phải người phú quý gì. Nếu vừa rồi người giúp ta một chút, ta người có thể kết một phần thiện duyên, đối với người mà nói, chuyện này có ý nghĩa thế nào, biết không?

Diệp Huyền nhìn thoáng lại:

- Có lẽ là nghiệt duyên!

Tần Thường cười lạnh:

- Nghiệt duyên? Không sai, hiện tại là nghiệt duyên!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Linh Thạch

Lúc này, rèm xe ngựa bị xóc lên, Diệp Linh cuộn một lớp chăn đi ra.

Diệp Huyền vội vút nhánh cây còi lửa trong tay xuống, sau đó tới trước mặt Diệp Linh, ôn nhu nói:

- Làm ồn tới người sao?

Diệp Linh khẽ gạt đầu, nhìn thoáng qua Tần Thường cách đó không xa, nói khẽ:

- Ca, không sao chứ?

Diệp Huyền cười nói:

- Không có việc gì!

Thanh âm Diệp Huyền vừa dứt, hơn mười người đã phi ngựa tới sau lưng Tần Thường. Nam tử cầm đầu xuống ngựa, hơi khom người với Tần Thường:

- Tiểu thư, người không sao chứ?

Tần Thường quay người, một chưởng đánh lên mặt nam tử kia:

- Không sao chứ? Sao ngươi không đợi ta chết rồi tới nhặt xác một thể?

Nam tử vội quỳ gối xuống:

- Là thuộc hạ chậm trễ, mong tiểu thư thứ tội!

Tần Thường hừ lạnh một tiếng:

- Về ta tính sổ với ngươi sau!

Nói xong, nàng nhìn về huynh muội Diệp Huyền cách đó không xa:

- Hiện nên xử lý chuyện giữa hai chúng ta.

Diệp Huyền hơi suy nghĩ, sau đó nói:

- Hai huynh muội ta chỉ đi ngang qua, không muốn gây tai họa.

Tần Thường tới trước mặt Diệp Huyền, trên gương mặt xinh đẹp ánh lên một vết dữ tợn:

- Không muốn gây tai họa? Được, tới đây, ngươi quỳ xuống dập đầu một trăm cái, hôm nay ta bỏ qua cho hai huynh muội ngươi, thế nào?

Diệp Huyền nhú mày:

- Chỉ vì ta không bị ngươi lợi dụng? Thứ cho ta nói thẳng, ta không nợ ngươi bất cứ thứ gì, dựa vào cái gì muốn ta giúp ngươi?

Tần Thường tới trước mặt Diệp Huyền, nụ cười có chút dữ tợn:

- Ta muốn ngươi hiểu, hậu quả của việc không giúp ta. Ngươi...

Tần Thường nói tới đây, Diệp Huyền đã đột nhiên tiến tới, nàng còn chưa kịp phản ứng, Diệp Huyền đã một tay tát tới.

Ba!

Một tiếng tát tai vang vọng trong đêm tối.

Tần Thường trực tiếp bị tát bay, giờ khắc này, nàng thực sự có chút không thể hiểu nổi, trong tình cảnh này, kẻ trước mắt lại dám đánh nàng?!

Mà bên cạnh, những người kia vừa tỉnh hồn, lập tức vọt tới vây Diệp Huyền, thế nhưng rất nhanh liền ngừng lại!

Bởi, chân Diệp Huyền, đã đạp lên bụng Tần Thường!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn Tần Thường dưới chân:

- Sự thật chứng minh, có một số kẻ, không hiểu tiếng người!

Nói xong, hắn lại cúi người tát tới.

Ba!

Gương mặt xinh đẹp của Tần Thường trực tiếp sưng phồng lên.

- Càn rỡ!

Nam tử cầm đầu kia phẫn nộ:

- Ngươi có biết nàng là ai không? Nàng chính là Tàn tiểu thư của La thành!

La thành!

Diệp Huyền đương nhiên biết thành này, nó vốn rất gần Thanh thành!

Nhìn qua nam tử mới lên tiếng:

- Nếu ta là người, hiện ta sẽ tuyệt không uy hiếp, mà nên nhanh chóng xin lỗi nhận sai.

Uy hiếp?

Ai cũng biết nói! Thế nhưng, thường mấy lời uy hiếp, đều vô cùng vô dụng, người không có năng lực, mới đi dùng lời nói để uy hiếp!

- Thật, thật xin lỗi!

Tàn Thường dưới chân đột nhiên mở miệng:

- Vị công tử này, là tiểu nữ có mắt không trông, mong công tử đại nhân đại lượng không so đo, Tàn gia ta tất có thâm tạ!

Diệp Huyền cúi đầu nhìn Tàn Thường, sắc mặt người này đã hoàn toàn không còn vẻ dữ tợn lúc trước, thậm chí có chút đáng yêu đầm đìa, thế nhưng, hai tay lại chăm chú xiết chặt.

Diệp Huyền mỉm cười, nhắc nhẹ bàn chân, lập tức lại đạp mạnh xuống yết hầu Tàn Thường.

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, Tàn Thường trợn mắt, trong đôi mắt, đầy vẻ không thể tin được, trong đó, còn có một tia hối hận.

Thấy Diệp Huyền trực tiếp giết Tàn Thường, đám người kia lập tức ngậy đại!

Diệp Huyền thu chân, đi tới bên cạnh Diệp Linh, nhẹ vuốt tóc Diệp Linh:

- Nàng ta không hề có ý cầu xin tha thứ, chỉ là muốn tạm thời thoát thân, sau đó điên cuồng trả thù chúng ta!

Hắn không phải là người thích giải thích, thế nhưng, hắn không muốn tạo thành ấn tượng lãnh huyết vô tình trong mắt mọi người.

Diệp Linh khẽ lắc, ôm chặt tay Diệp Huyền:

- Bất kể ca làm đúng hay sai, mọi người sẽ vĩnh viễn ủng hộ ca!

Diệp Huyền thầm cảm thấy ấm áp, quay đầu nhìn về những người cách đó không xa:

- Thế nào, các người không động thủ sao?

Những tên thị vệ này, thực lực đều chỉ tầm Tứ phẩm trở xuống, đối với hắn mà nói, căn bản không thể tạo thành uy hiếp.

Nam tử cầm đầu kia nhìn Diệp Huyền:

- Đến cùng thì ngươi là ai?!

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Thanh thành, họ Diệp!

Nam tử trầm giọng:

- Thanh thành... họ Diệp... ngươi là người Diệp gia?!

Diệp Huyền bình thản:

- Ta không phải người Diệp gia!

Nam tử kia nào tin? Hắn vung tay lên, những người kia muốn mang thi thể Tàn Thường đi, Diệp Huyền lại đột nhiên động, tới cạnh thi thể Tàn Thường, chân phải ngoắc một cái, túi đen bên hông Tàn Thường trực tiếp bay tới trong tay hắn!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt nam tử trung niên kia liền trở nên khó coi.

Đưa mắt gắt gao nhìn Diệp Huyền, sau đó nói:

- Thanh thành Diệp gia, Tàn gia ta nhớ kỹ!

Nói xong, phất tay để người mang thi thể Tàn Thường rời đi.

Bọn hắn đương nhiên không dám động thủ, bởi Tàn Thường đã đạt tới Ngự Khí cảnh còn không thể ngăn nổi Diệp Huyền, dù có là do Diệp Huyền bắt ngờ xuất thủ, nhưng nếu không có thực lực, mấy cái bắt ngờ đó cũng chỉ là phù vân!

Bọn hắn hiểu rõ, Diệp Huyền không phải là người mà bọn hắn có thể đối kháng!

Nói đơn giản hơn một chút, chính là bọn hắn sợ chết!

Sau khi đám người này rời đi, Diệp Huyền mới mở cái túi đen, nhìn thoáng qua, thần sắc trong mắt liền hơi động!

Linh thạch!

Trong cái túi đen này, có mười sáu viên linh thạch!

Cái gọi là linh thạch, chính là một loại đá ẩn chứa thiên địa linh khí, linh khí trong linh thạch, có trợ giúp rất lớn đối với người tu luyện. Linh thạch bình thường chia thành hạ phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch, ngọc phẩm linh thạch, tiên phẩm linh thạch, tuyệt phẩm linh thạch.

Ở Thanh thành, dù là hạ phẩm linh thạch cũng cực hiếm, mà trong túi này, tất cả đều thượng phẩm linh thạch, không chỉ thế, thậm chí còn có một viên cực phẩm linh thạch!

Một viên hạ phẩm linh thạch, chỉ ít có thể đổi được trăm lượng vàng, đủ cho một người bình thường sống thoải mái mười năm.

Mà hiện tại, trong túi này có tới mười sáu viên thượng phẩm linh thạch!

Coi như Diệp gia, dốc cả nhà cũng không có nhiều linh thạch như thế!

Phát tài!

Diệp Huyền thu túi, thần sắc dần trở nên ngưng trọng!

Hắn không biết Tàn Thường này kiếm đâu nhiều thượng phẩm linh thạch như thế, nhưng có thể xác định, bất kể là Tàn gia hay thế lực sau lưng đám truy sát Tàn Thường trước đó, đều không dễ bỏ qua cho số linh thạch này!

Mệnh mạch của một thế gia là mỏ vàng, thế nhưng, muốn thoát ly phạm trù cấp thấp thế gia, chỉ có linh thạch, chỉ có linh thạch mới có thể bồi dưỡng được càng nhiều cường giả!

Mà nhiều linh thạch như thế, đủ để bồi dưỡng được mấy người đạt tới Ngự Khí cảnh, thậm chí là Lãng Không cảnh!

Nghĩ tới điểm này, Diệp Huyền vội dập đồng lửa, sau đó cùng Diệp Linh lái xe rời đi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hoàng Tử

Đúng như hắn nghĩ, hắn đi chừng nửa canh giờ, một nam tử trung niên cùng một lão già đã xuất hiện tại vị trí đồng lửa bị dập.

Nam tử trung niên này, chính là gia chủ Tàn gia Tàn Bá, cường giả Lãng Không cảnh thực sự! Mà lão già sau lưng hắn, cũng đạt tới Lãng Không cảnh!

Tàn Bá nhìn bốn phía, trầm giọng nói:

- Nghe nói Diệp gia có một tên Thiên Tuyền Chi Nhân Diệp Lang, hơn nữa còn dẫn tới thiên địa dị tượng, chẳng lẽ là người này?

Dù Thanh thành rất gần La thành, thế nhưng vẫn có khoảng cách nhất định, Tần gia vốn không phải đại thế lực, bởi vậy tình báo của bọn hắn cũng tương đối lạc hậu, còn không biết tình hình hiện tại của Diệp gia!

Lão già sau lưng trầm giọng:

- Bất kể có phải là Diệp Lang hay không, nhưng khẳng định là người Diệp gia, việc này không thoát khỏi liên quan tới Diệp gia!

Tần bá gật đầu, lạnh lùng nói:

- Ta đi Thanh thành một chuyến, tìm Diệp gia đòi một câu trả lời. Còn người kia, hắn vẫn chưa đi xa, Tần Dược, ngươi theo sau hắn, nếu đuổi tới, chớ nên khinh địch!

Lão già Tần Dược gật đầu, mũi chân điểm nhẹ, lập tức lẳng không vọt lên, linh hoạt biến mất trong đêm tối!

Tần Bá xiết chặt nắm đấm, sắc mặt băng lạnh:

- Tốt cho một cái Diệp gia, cánh tay vươn thật dài!

Nói xong, liền quay người biến mất.

Trong đêm tối, Diệp Huyền thúc ngựa đi nhanh, cũng may có ánh trăng nhàn nhạt, miễn cưỡng giúp hắn nhìn thấy đường.

- Ca, vì sao nữ nhân vừa rồi muốn làm khó chúng ta?

- Bởi nàng ta thấy chúng ta dễ bắt nạt!

- Dễ bắt nạt thì bắt nạt sao?

- Rất nhiều người như vậy, thấy người dễ bắt nạt thì sẽ bắt nạt. Thế giới này, không tàn nhẫn như vậy, sẽ rất khó sống!

- Ca, ca đã giết rất nhiều người, đúng không?

- Ừm, sau này có thể còn giết nhiều hơn.

- Vì sao?

- Tính ca không tốt, không nén giận được, người nào chọc ca, ca sẽ giết hắn!

“...”

...

Trong bóng đêm, thiếu niên thúc ngựa đi nhanh, trên xe ngựa, tiểu nữ hài ôm thật chặt lấy tay thiếu niên, đầu tựa trên vai, hai mắt khép hờ, hiển nhiên đã bước vào mộng đẹp.

Thiếu niên thỉnh thoảng nhìn qua tiểu nữ hài bên cạnh, trong mắt đầy vẻ cưng chiều.

- Ngươi hết sức yêu chiều muội muội ngươi!

Thanh âm nữ tử thần bí vang lên.

Nghe tiếng vang lên, Diệp Huyền hơi rung, lập tức người nói:

- Ta là ca của muội ấy, không sủng ái muội ấy thì sủng ái ai?

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi là một ca ca tốt.

Diệp Huyền cười cười, nói:

- Tiền bối, ta nghe nói Kiếm tiên có thể dùng một kiếm mà khai sơn đoạn hà, chuyện này là thật sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Là thật!

Nghe vậy, Diệp Huyền liền có chút ước ao.

Kiểm tiên!

Ngự kiểm phi thiên địa, nhìn khắp non sông, Diệp Huyền hấn cũng muốn!

Lúc này, nữ tử thần bí nói:

- Chỉ cần ngươi cố gắng, sẽ có cơ hội thành Kiểm tiên!

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Nhất định, chờ ta có thể ngự kiểm, ta sẽ mang muội muội ta đi nhìn khắp thế gian.

Nữ tử thần bí nói:

- Xem cái bộ dạng tiền đồ của ngươi này!

Diệp Huyền cười ha ha, thúc ngựa tăng tốc.

Một hồi lâu sau, chân trời đã ánh lên một vệt sáng, sắc trời đã sáng, nhưng lại bắt đầu mưa!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên, mưa càng lúc càng lớn, đã không thích hợp để tiếp tục di chuyển!

Hắn cố gắng tăng tốc, rầy nhanh, đã thấy một tòa phủ đệ trong núi, tòa phủ đệ này có chút cũ nát, hơn nữa còn có chút hoang vu.

Nhìn tòa phủ đệ này, Diệp Huyền nhíu mày, trong thâm sơn này, sao có thể có một tòa phủ đệ?

Vốn không định dừng lại, thế nhưng, mưa càng lúc càng lớn, hơn nữa còn có cả gió lớn, thực sự không thể đi xa!

Diệp Huyền trầm mặc một hồi, sau đó lấy địa đồ mà Lý Ngọc tặng ra đối chiếu, trên địa đồ, hắn tìm được địa phương hiện tại, mà trong đó, cũng không đánh dấu là địa phương nguy hiểm!

Diệp Huyền hơi yên tâm, sau đó thúc ngựa tới trước tòa phủ đệ, đại môn phủ đệ vẫn mở rộng.

Khẽ đưa mắt đánh giá, nhìn gần có thể thấy, tòa phủ đệ này đã hoang phế rất lâu, vách tường bốn phía mọc đầy cỏ dại.

Thấy cơn mưa không có ý tạnh, Diệp Huyền liền ôm Diệp Linh bước vào phủ đệ bỏ hoang, hai huynh muội tới trước đại sảnh, trong đại sảnh cũng đang có hai người, một lão già áo xám, cùng một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi. Hai người đứng sát gần nhau, hiển nhiên là người có quan hệ.

Nhìn thấy huynh muội Diệp Huyền, lão già liếc qua liền thu ánh mắt, mà thiếu niên kia lại gật đầu cười, xem như chào hỏi.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó cùng muội muội ngồi xuống một bên.

Tự nhóm một đống lửa, sau đó lấy ra hai con gà tây nướng.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt thiếu niên kia đột nhiên sáng lên, chạy tới trước mặt Diệp Huyền:

- Tại hạ Khương Mộc Kỳ, không biết vị huynh đệ này xưng hô thế nào

Diệp Huyền nhìn thoáng lại:

- Diệp Huyền!

Khương Mộc Kỳ cười hắc hắc:

- Quen biết là hữu duyên, ngươi thấy thế nào?

Diệp Huyền chỉ gà tây đang nướng:

- Muốn ăn?

Khương Mộc Kỳ hơi run, lập tức gật đầu cái rụp.

Diệp Huyền đưa qua một con gà tây:

- Cho ngươi!

Khương Mộc Kỳ không cự tuyệt, cầm gà tây nướng.

Khương Mộc Kỳ nhìn qua Diệp Huyền, cười hắc hắc:

- Huỳnh đệ ngươi dù chỉ đạt tới Khí Biến cảnh, nhưng ta thấy căn cơ hùng hậu, hoàn toàn không kém hơn ta!

Nghe vậy, tay Diệp Huyền có chút dừng lại, thế nhưng lại lập tức khôi phục như thường: “Thâm Bất Khả Trắc!”

Người thiếu niên trước mắt, khiến hắn cảm thấy như vậy!

Kỳ thực, hắn không biết, cảm giác mà hắn đem lại cho thiếu niên này cũng là như vậy!

Lông mày thiếu niên khẽ chau lại:

- Làm mấy chiêu chứ?

Dường như nghĩ tới điểm gì đó, lại nói:

- Điểm đến là dừng.

Lúc này, lão già kia đột nhiên lên tiếng:

- Chớ có bắt nạt người ta!

Nghe lão già nói, Diệp Linh bên cạnh có chút không vui, nhìn thoáng qua lão già:

- Lão già tử, ca ca ta rất lợi hại, không chừng là ca ca ta bắt nạt hắn a!

Lão già nhìn thoáng qua Diệp Linh:

- Phải không?

Diệp Linh nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền mỉm cười:

- Vậy thử mấy chiêu đi!

Diệp Huyền cùng Khương Mộc Kỳ đi tới một bên, Khương Mộc Kỳ mỉm cười:

- Có thể bắt đầu chưa?

Diệp Huyền gật đầu.

Diệp Huyền vừa gật một cái, Khương Mộc Kỳ đã lập tức biến mất, lúc nhìn thấy, nắm đấm đã đánh thẳng vào ngực Diệp Huyền, có điều, nắm đấm của Diệp Huyền, cũng đã đánh tới lồng ngực Khương Mộc Kỳ!

Phanh phanh!

Hai người đồng thời lui lại, tầm chục bước, mới có thể ngừng!

Khương Mộc Kỳ đưa mắt đánh giá Diệp Huyền, có chút kinh ngạc:

- Thân thể ngươi còn mạnh hơn ta tưởng!

Diệp Huyền nói:

- Ngươi cũng vậy!

Một quyền vừa rồi của hắn, như đánh phải khối sắt!

Khương Mộc Kỳ cười nói:

- Khương quốc chúng ta, thực đúng là nhân tài đông đúc, từ khi ta từ Hoàng cung đi ra, thấy...

- Ừm hừ!

Lão già cách đó không xa đột nhiên lên tiếng.

Khương Mộc Kỳ có chút bất đắc dĩ nhìn lại:

- Các lão, ra ngoài lịch luyện, nếu chuyện gì cũng cần cố kỵ, vậy còn ra làm gì nữa?

Lão già lắc đầu:

- Bên ngoài, lòng người phức tạp.

Khương Mộc Kỳ cười nói:

- Không sao, vị huynh đệ này vừa nhìn là có thể thấy không phải loại tiểu nhân.

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền, ôm quyền:

- Diệp huynh, tại hạ Khương Mộc Kỳ, Khương quốc Thập hoàng tử!

Hoàng tử!

Diệp Huyền có chút bất ngờ, hắn không nghĩ tới, ở nơi này lại có thể gặp được một vị Hoàng tử!

Khẽ thu suy nghĩ, Diệp Huyền đáp lễ:

- Diệp Huyền, vô danh tiểu tốt!

Nghe vậy, Khương Mộc Kỳ cười ha ha:

- Diệp huynh, với thực lực của ngươi, thành danh cũng chỉ là chuyện sớm muộn!

Diệp Huyền lắc đầu, không nói. Hắn xưa giờ chưa từng để ý tới hư danh, cái thứ này, nhiều khi có thể hại chết người!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngộ Kiếm

Mưa đã ngớt, lão già đứng dậy:

- Điện hạ, chúng ta cần phải lên đường.

Khương Mộc Kỳ khẽ gật đầu, cầm lấy gà tây đã nướng vàng óng, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền:

- Diệp huynh, ta còn có việc cần đi nơi khác, cáo từ!

Nói tới đây, như nghĩ tới điều gì đó, lại lấy ra một mai Ngọc bài cho Diệp Huyền:

- Diệp huynh, đây là Ngọc bài tùy thân của ta, tới Đế đô hẳn cũng có thể phát huy được chút tác dụng. Diệp huynh cũng đừng từ chối, nếu không, gà tây này của ngươi, ta cũng không dám ăn!

Diệp Huyền nhìn Khương Mộc Kỳ, sau đó nhận Ngọc bài.

Thấy Diệp Huyền thu Ngọc bài, Khương Mộc Kỳ cười hắc hắc:

- Ngày sau gặp lại!

Nói xong, cùng lão già quay người biến mất sau đại môn.

Diệp Huyền nhìn bóng lưng hai người, thật lâu không lên tiếng.

Ngoài phủ đệ, lão già trầm giọng nói:

- Điện hạ muốn lôi kéo hắn?

Khương Mộc Kỳ mỉm cười:

- Người này là một tên Kiếm tu, lúc trước không cả xuất kiếm mà còn có thể cân sức ngang tài với ta, nếu như hắn xuất kiếm, sợ là ta cũng không chắc có thể thắng được!

Nói xong, liền quay đầu nhìn lại tòa phủ đệ hoang vắng:

- Không hổ là người khiến An Quốc sĩ coi trọng, không uống ta lặn lội ngàn dặm tới đây.

Lão già có chút do dự, nói:

- Mặc dù người này có căn cơ hùng hậu, chiến lực không tầm thường, nhưng dù sao cũng chỉ là một tên tán tu, sau lưng không có thế lực, không có tông môn, tương lai của hắn sẽ chỉ có hạn, hơn nữa, không có bối cảnh, căn bản khó thể trợ giúp được gì cho điện hạ. Thậm chí có thể chính bởi vậy, nên Đại Hoàng tử cùng Cửu công chúa mới không phái người tới đây.

Khương Mộc Kỳ cười khê:

- Mẫu thân đại ca tới từ Ngọc gia, Ngọc gia lại là đệ nhị thế gia của Khương quốc ta, cho dù là phụ hoàng cũng kiêng kỵ ba phần. Mà thế lực sau lưng Cửu muội của ta lại là thống soái tam tâm, chương quân tới năm phần binh mã Khương quốc, hai người bọn hắn, đương nhiên chương mất thiên tài bình thường như vậy.

Lão già nói:

- Vậy sao điện hạ còn lặn lội tới đây?

Khương Mộc Kỳ nói khê:

- Ta không có ưu thế gì với bọn hắn, bọn hắn có thể không để ý, thế nhưng ta thì không. Có lẽ hôm nay kết giao, ngày khác sẽ thu được một trợ lực cường đại thì sao?

Lão già lắc đầu, kiếm tu đúng là hiếm gặp, thế nhưng chỉ là một tên kiếm tu, cũng không có ý nghĩa lớn, trừ phi là một vị Kiếm đạo Tông sư, từ Kiếm tu tới Kiếm đạo Tông sư, con đường này sao mà khó?

Cả Khương quốc, cũng chỉ có một vị!

Mà người kia, năm nay đã hơn chín mươi tuổi!

Gần năm mươi năm nay, Khương quốc chưa xuất hiện Kiếm đạo Tông sư mới!

...

Trong đại sảnh.

- Ca, người vừa rồi thực sự là Hoàng tử sao?

Diệp Linh tò mò hỏi.

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Hắn không phải giả.

Diệp Linh nói khê:

- Đường như hắn cố ý ở đây chờ ca!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Diệp Linh, cười nói:

- Trong thế gia, một số người muốn kết bè kéo phái, mở rộng thế lực của bản thân. Thế gia đã thế, huống chi Hoàng gia?

Nói xong, hắn nhẹ vuốt tóc Diệp Linh:

- Hiện ca chỉ muốn chữa bệnh cho muội, chuyện tranh quyền đoạt lợi, ca không có hứng thú.

Diệp Linh nhẹ nhàng ôm Diệp Huyền:

- Ca, sau này muội cũng có thể tu luyện sao?

Diệp Huyền cười nói:

- Nhất định có thể, đương nhiên, nếu không thì cũng không sao, ca sẽ cố gắng mạnh lên, sau đó bảo hộ muội cả đời!

Diệp Linh cười ngọt, ôm Diệp Huyền thật chặt:

- Mặc dù rất muốn được ca ca bảo hộ, thế nhưng, muội càng muốn bảo hộ ca!

Diệp Huyền đang muốn nói, một thanh âm đột nhiên truyền tới:

- Thực sự là huynh muội tình thâm!

Thanh âm này vừa dứt, một lão già đã bước tới!

Người tới, chính là trưởng lão Tàn gia, Tàn Dược.

Nhìn thấy người này, Diệp Huyền chậm rãi xiết nắm tay, nhìn Diệp Linh bên cạnh:

- Muội qua một bên!

Diệp Linh nhìn lão già, nói khẽ với Diệp Huyền:

- Ca, cẩn, cẩn thận!

Nói xong, nàng ngoan ngoãn lui qua một bên.

Tàn Dược liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Giao ra số linh thạch kia, ta cho huynh muội các người được toàn thân.

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, sắc mặt xanh mét, không nói.

Tàn Dược cười lạnh:

- Sao, muốn động thủ? Người mới chỉ đạt tới Khí Biến cảnh, lão phu lại đã đạt tới Lãng Không cảnh! Giết người, không cần đến một chiêu!

Lời dù nói thế, nhưng lão vẫn âm thầm đề phòng.

Sống tới mức này, đương nhiên sẽ không ngốc, sẽ không có chuyện chủ quan khinh địch!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta giao thứ kia, có thể cho huynh muội chúng ta một đường sống hay không?

Tàn Dược híp mắt:

- Còn muốn mặc cả?

Nói xong, tay phải lão chậm rãi nắm lại, trong nháy mắt, quần áo căng lên như gặp gió, thân hình như một đầu cuồng sư vận sức chờ phát động.

Diệp Huyền trầm mặc một chút, sau đó lấy túi đen ném về phía Tàn Dược. Nhìn thấy túi đen, Tàn Dược thầm vui vẻ, vội vàng nhận túi, vừa đưa tay tiếp, Diệp Huyền đã đột nhiên xuất hiện trước mặt lão!

Tàn Dược không chút do dự, cười lạnh:

- Lão phu sớm biết người làm ra vẻ!

Nói xong, tay phải khẽ lật, một chuồng đề xuống.

Xùy!

Một âm khí bạo vang lên giữa đại sảnh.

Ầm!

Diệp Huyền vừa mới xuất quyền, đã trực tiếp bị chấn bay ra mấy trượng.

Lão già một kích thành công, cũng không dừng tay lại, rào bước ép lên, Diệp Linh ở ngoài lập tức biến sắc:

- Ca!

Nàng lập tức nhào tới trước mặt Diệp Huyền, sau đó ôm thật chặt!

Mà một chương của lão giả này cũng không dừng lại, tiếp tục đánh thẳng tới hai huynh muội, chính xác là chụp về phía Diệp Linh!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền tròn trũng hai mắt, giờ khắc này, đầu óc hắn hoàn toàn không nghĩ được gì thêm,

Rất nhanh, chương kinh của lão giả đã ngày càng gần.

Diệp Huyền vội kéo Diệp Linh về sau, Linh Tiêu kiếm lập tức xuất hiện trong tay, thoáng qua, một tiếng kiếm minh trầm thấp vang lên.

Một kiếm này, hẳn chỉ có một suy nghĩ!

Giết kẻ trước mắt!

Nhất định phải giết kẻ trước mắt!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Mà cùng lúc đó, thanh âm nữ tử thần bí đột nhiên vang lên trong Giới Ngục thấp “Cái tên này... có người động tới muội muội hắn, hắn mới có dự vọng giết người...”

...

Xùy!

Chớp mắt khi Diệp Huyền xuất kiếm, thủ chương của lão giả chỉ còn cách Diệp Linh chừng nửa tấc liền dừng lại, đảo mắt đã thấy, cánh tay phải giờ cao kia, trực tiếp tách khỏi thân thể mà rơi xuống!

Máu tươi bắn ra như suối!

Sắc mặt Tần Dược đại biến, nhanh chóng lui lại sau.

Một bước lui, trọn vẹn tới mấy chục trượng, thế nhưng hắn vừa dừng lại, một Đạo kiếm mang nhân nhật đã chém tới trước mặt!

Kiếm mang này, không phải là Diệp Huyền xuất kiếm thứ hai, mà là kiếm mang do một kiếm vừa rồi gây dựng!

Giờ khắc này, Tần Dược kinh hãi gần chết, không kịp nghĩ nhiều, tay trái nắm thành quyền, oanh thẳng về phía trước!

Một quyền này, cơ hồ dùng tới cả sức bủ tí mẹ!

Đứng trước sinh tử, hắn đương nhiên không dám giữ lại!

Quyền ra, thanh âm khí bạo vang lên!

Kiếm tới!

Xùy!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gấp Rút

Quyền kiếm vừa chạm, tay trái Tần Dược nổi tiếp tay phải bay ra ngoài, máu tươi điên cuồng chảy xuống!

Cùng lúc đó, thân thể Tần Dược trực tiếp bị chấn bay ra ngoài mấy chục trượng.

Diệp Huyền không tiếp tục xuất kiếm, bởi giờ khắc này, tay phải hắn đã xuất hiện từng vết rạn đỏ, máu tươi không ngừng trào ra. Không chỉ như thế, sau một kiếm vừa rồi, hắn cảm thấy khí huyết trong cơ thể như đang bài sơn đảo hải, cực kỳ khó chịu, thậm chí xuất hiện cả cảm giác tứ chi vô lực, tựa như sức lực toàn thân bị rút sạch!

Cực kỳ khó chịu!

Nơi xa, Tần Dược không thể tin được mà nhìn Diệp Huyền:

- Kiếm mang... sao có thể... ngươi là Kiếm tu... không đúng, kiếm mang... ngươi là Đại kiếm tu... không đúng, ngươi mới đạt tới Khí Biển cảnh, căn bản không thể chém ra kiếm mang, càng không có khả năng trở thành Đại kiếm tu!

Nếu có thể thành thực nắm giữ một chút cơ sở Kiếm đạo, liền có thể xưng là Kiếm tu, mà Kiếm tu, lại chia thành Kiếm tu bình thường cùng Đại kiếm tu. Nếu Kiếm tu có thể dùng kiếm chém ra kiếm khí cùng kiếm mang, như vậy cũng có nghĩa, tạo nghệ Kiếm đạo của người này đã đạt tới trình độ Đại kiếm tu, mà Đại kiếm tu, lại thuộc về loại tồn tại tương đối hiếm gặp. Cả Khương quốc hiện tại, cũng không có quá trăm vị Đại kiếm tu, mà phần lớn trong đó, đều đã ba bốn mươi tuổi trở lên, còn Diệp Huyền trước mắt này, cũng lắm mới chỉ mười tám tuổi!

Tần Dược sao có thể không khiếp sợ?!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn Tần Dược:

- Còn không mau cút đi?

Tần Dược hơi ngẩn người, sau một khắc, lão quay người biến mất khỏi tầm mắt huynh muội Diệp Huyền!

Tần Dược vừa chạy, Diệp Huyền lập tức co quắp ngã xuống, Diệp Linh liền kinh hãi, vội đỡ lấy Diệp Huyền, run giọng nói:

- Ca, ca không sao chứ?

Diệp Huyền miễn cưỡng ngồi xuống, nhìn về mặt khăn trương của Diệp Linh, cố gắng nở nụ cười:

- Không, không sao, đừng lo lắng, ca nghỉ một chút là được!

Nói xong, hắn liền chậm rãi nhắm hai mắt.

...

- Tiền bối?

Diệp Huyền thăm hỏi.

Nữ tử thần bí nói:

- Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, Nhất Kiếm Định Sinh Tử này quá mạnh mẽ, thực lực ngươi hiện còn kém, căn bản không thể chịu được uy lực của nó, đối với ngươi mà nói, một kiếm này chẳng khác nào thương địch một ngàn mà tự tổn tám trăm. Sở dĩ ta truyền thụ kiếm này cho ngươi sớm như thế, chính là muốn ngươi hiểu một điều, Kiếm đạo, nhiều khi phải dựa vào ngộ, hoặc cũng là một loại thái độ, thái độ của ngươi thế nào, Kiếm đạo của ngươi sẽ là cái đó.

Diệp Huyền trầm mặc.

Ngộ? Thái độ?

Sở dĩ vừa rồi hắn giải tỏa được Nhất Kiếm Định Sinh Tử, không phải vì khổ tu khổ luyện, mà vì trong nháy mắt đó, hắn chỉ muốn mọi mọi an toàn. Đây là suy nghĩ của hắn!

Như nữ tử thần bí nói, Nhất Kiếm Định Sinh Tử này kỳ thực không tính là một loại kiếm kỹ, thực chất nói là lý niệm Kiếm đạo thì đúng hơn!

Nữ tử thần bí lại nói:

- Nhất Kiếm Định Sinh Tử hiện tại của ngươi, miễn cưỡng có thể tính là kiếm kỹ Huyền giai thượng phẩm, mà sở dĩ ngươi gặp phản phệ lớn như vậy, chính bởi ngươi còn chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, không thể thực sự ngự khí, kiếm mang vừa rồi của ngươi, không phải do ngươi tự luyện ra được, mà là do kiếm kỹ này vốn quá mạnh mẽ, cho nên ngươi mới bị phản phệ. Chờ ngươi đưa mọi mọi ngươi tới Đệ độ, ngươi phải nghĩ cách tì Linh kiếm mà thôn phệ, sớm ngày đột phá tới Ngự Khí cảnh!

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Ta hiểu, khó trách sau khi ta sử dụng nó, sức lực trong cơ thể lại như bị rút sạch, cực kỳ không thoải mái! Có điều vẫn tốt, một kiếm chém đứt cả hai tay lão già kia!

Nói tới đây, khóe miệng hắn hơi nhếch lên!

Lão già kia, chính là cường giả Lăng Không cảnh!

- Ngu xuẩn!

Nữ tử thần bí đột nhiên lạnh lùng nói:

- Cảnh giới của người kia rõ là vô cùng phù phiếm, nhưng cũng không phải người ngoại có thể đối kháng, sở dĩ người đắc thủ, phần nửa là do hắn chủ quan, nếu hắn biết người là Kiếm tu, sớm có phòng bị, người cảm thấy một kiếm của người có thể đoạn được hai tay của hắn sao?

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Huyền lập tức trở nên ngưng trọng.

Đúng vậy, nếu như lão già kia sớm phòng bị, hắn có thể thành công đoạn hai tay đối phương sao?

Phải biết, một quyền thử sức lúc đầu, là hắn hoàn toàn bại. Đây còn là do hắn đã luyện thành Kim Thân cảnh, bằng không một chiêu kia, đã đủ để trấn sát hắn!

Nữ tử thần bí lại nói:

- Chênh lệch giữa người và hắn quá lớn, muốn vượt hai giai khiêu chiến, dùng thực lực hiện tại của người còn chưa đủ, trừ phi người nắm giữ được một đạo Đạo tắc, thôi động Giới Ngục tháp trong cơ thể người.

Đạo tắc?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, trước đã nghe người nói Đạo tắc này, vậy Đạo tắc này đến cùng là gì? Phải đi đâu để tìm được nó?

Nữ tử thần bí nói:

- Chờ người trở thành Kiếm đạo Tông sư, người sẽ hiểu Đạo tắc là gì.

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí tiếp tục nói:

- Còn có một chuyện, người chớ nên chỉ chăm chăm muội muội người, tầng phong ấn thứ hai đã nói lung, nếu người còn không nhanh tăng thực lực lên, tới lúc phong ấn biến mất, khi đó, không ai cứu nổi người.

Phong ấn nói lung!

Diệp Huyền hít một hơi thật sâu, hắn đương nhiên không quên chuyện này! Tầng thứ nhất giam một vị Kiếm chủ, may mà vị Kiếm chủ này đã ngủm củ tỏi trước khi hắn tới... mà vị ở tầng thứ hai kia, lại chắc chắn là chưa chết. Tới lúc phong ấn bị phá, nói không chừng, hắn là kẻ tể thiên đầu tiên!

Cũng may, hắn còn có chút thời gian!

Diệp Huyền thu lại suy nghĩ, mở mắt, lúc này, dù hắn vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, thể nhưng đã ổn hơn trước nhiều, chỉ là sau này, nhất định phải cẩn thận khi dung Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này chém ra, đối phương không chết, chính là hắn chết!

Nếu vừa rồi lão già kia tiếp tục xuất thủ, tám chín phần là hắn không thể ngồi đây được!

Giữa hắn cùng cường giả Lăng Không cảnh, vẫn còn khoảng cách nhất định, có điều, nếu hắn liều mạng, vẫn có thể đánh một phen!

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên nói:

- Ca... ca không sao chứ?

Diệp Huyền nhìn về phía Diệp Linh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, mỉm cười:

- Đừng lo, nghỉ ngơi một chút là được.

Nghe vậy, thần sắc trên mặt Diệp Linh mới khẽ buông lỏng, như nghĩ tới điều gì đó, thần sắc nàng lại ảm đạm xuống:

- Ca, muội thực vô dụng, muội...

Diệp Huyền nghiêm mặt:

- Đừng suy nghĩ nhiều, chờ muối khỏi bệnh, ca liền để muối cùng tu luyện, tới lúc đó, muối thành võ giả, muối bảo hộ ca được không?

Diệp Linh nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Muối thực sự có thể tu luyện sao?

Diệp Huyền cười nói:

- Nhất định có thể!

Diệp Linh xiết chặt tay nhỏ, sắc mặt vô cùng kiên định:

- Ca, sau này muối nhất định phải trở thành siêu cấp cường giả, muối cũng muốn bảo vệ ca!

Diệp Huyền vuốt tóc Diệp Linh, cười nói:

- Ca chờ ngày đó!

Diệp Huyền không biết, một câu này của hắn, khiến cô bé trước mắt này nhớ cả đời!

Nghỉ ngơi một hồi, Diệp Huyền mới mang Diệp Linh tiếp tục lên đường.

Thiên Sơn thành!

Diệp Huyền tăng nhanh tốc độ, bởi hắn phát hiện, Diệp Linh hiện tại dù là ban ngày cũng phải mặc quần áo thật dày, hơn nữa, mỗi lần phát bệnh, phải dùng tới hai khối Dưỡng Thân đan mới tạm áp chế hàn khí!

Cứ theo tốc độ này, nửa tháng nữa sẽ không còn đủ Dưỡng Thân đan, mà cái này còn chưa phải trọng điểm, trọng điểm chính là, hắn sợ Diệp Linh sẽ có kháng tính với Dưỡng Thân đan!

Đến lúc đó, dù có càng nhiều Dưỡng Thân đan hơn cũng vô dụng!

Nhất định phải nhanh chóng tới Đế đô!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mẫu Thân Diệp Huyền

Ngay khi huynh muội Diệp Huyền rời đi không lâu, Tàn gia gia chủ Tàn Bá cùng lão giả Tàn Dược bị Diệp Huyền chém hai tay đã xuất hiện ở đại sảnh phủ đệ bỏ hoang.

Nhìn hai cánh tay cụt trên đất, sắc mặt Tàn Dược trở nên cực khó coi, mà Tàn Bá cũng trở nên âm trầm.

Sau một hồi, Tàn Bá trầm giọng nói:

- Hắn thực sự là một tên Đại kiếm tu?

Tàn Dược gật nhẹ:

- Nếu không phải Đại kiếm tu, sao có thể chém được hai tay của ta?

Tàn Bá xiết chặt nắm đấm, mặt trầm như nước, không biết đang nghĩ gì.

Sau một hồi, Tàn Bá mới thấp giọng thở dài:

- Thù này, chúng ta không thể báo!

Tần Dược âm trầm, không nói.

Đúng vậy, một tên Đại kiếm tu, còn là Đại kiếm tu trẻ tuổi như thế, ngẫm thôi cũng thấy đáng sợ! Tần gia nào dám đi trả thù?

Tần Bá lại nói:

- Có điều, việc này không thể cứ bỏ qua như vậy. Truyền tin ra ngoài, trên người Diệp Huyền có mấy chục mai thượng phẩm linh thạch. Tin tức này truyền ra, tin rằng sẽ có rất nhiều người “Quan tâm” tới hắn!

Nghe vậy, sắc mặt Tần Dược mới hơi thả lỏng:

- Cũng được, mặc dù Tần gia ta không thể tiếp tục trả thù, thế nhưng có thể để người khác làm thay.

Nói tới đây, như nghĩ tới cái gì đó, lại nhìn về phía Tần Bá:

- Người kia tên là Diệp Huyền? Là người Diệp gia?

Tần Bá gật đầu:

- Vốn là thế tử Diệp gia, thế nhưng Diệp gia vì một tên Thiên Tuyền Chi Nhân, mà chèn ép xa lánh người này, cuối cùng khiến người này tuyên bố từ bỏ Diệp gia, không còn là người Diệp gia nữa!

Tần Dược ngây người:

- Đầu đám cao tầng Diệp gia bị cửa kẹp hả?

Tần Bá gật nhẹ:

- Diệp gia hiện tại, cơ bản đã trở thành trò cười cho mấy thành xung quanh, phải biết, Diệp Huyền chính là người được An Quốc sĩ tự mình khiêu chiến, nghe nói An Quốc sĩ còn đặc biệt chiêu cố hắn, mà thiên địa dị tượng kia, cũng là do Diệp Huyền này dẫn tới, thế mà cao tầng Diệp gia còn cho rằng là Diệp Lang kia dẫn tới thiên địa dị tượng, trắng trợn chúc mừng... đám cao tầng Diệp gia này, thực sự đúng là đầu người nã heo, ngu xuẩn tới cực điểm!

Tần Dược gật nhẹ:

- Đúng là ngu xuẩn, hiện Diệp gia thế nào?

Tần Bá lãnh đạm nói:

- Bị mấy nhà khác chèn ép, cơ hồ không thờ nổi! Đúng rồi, mặc dù không thể đi tìm tên Diệp Huyền kia gây chuyện, nhưng có thể lấy đây làm cớ, đòi chút chỗ tốt từ Diệp gia. Đi, về dẫn người tới Thanh thành tìm Diệp gia tính sổ!

Nói xong, Tần Bá quay người rời đi.

Đại sảnh, Tần Dược nhìn thoáng qua hai cánh tay trên đất, thần sắc phức tạp, thù này, không có cách nào báo! Không chỉ thù hắn không thể báo, mà thù của Tần Thường cũng không thể báo!

Mặc dù hắn oán hận, nhưng hắn biết, chuyện tới đây là hết!

Là một tiểu thế gia, nhất định phải hiểu một điều, chính là phải biết, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc!

Nếu như Tần gia còn muốn trả thù, kết quả rất có thể đẩy Tần gia vào chỗ vạn kiếp bất phục! Dù sao, Diệp Huyền không chỉ có thực lực cá nhân đủ yêu nghiệt, mà còn là người được An Quốc sĩ coi trọng, Tần gia mà trả thù, mới là ngu xuẩn tới cực điểm!

Sau một hồi, Tần Dược mới quay người rời đi.

Mà sau đó không lâu, một đám người của Tần gia chạy tới Thanh thành...

Diệp Huyền không thể chọc, không thể trả thù, thế nhưng, Diệp gia thì được!

...

Thanh thành, Diệp gia.

Diệp gia hiện tại đã sớm không còn phong quang khi trước, phải nói là, Diệp gia đã tới nước son cùng thủy tận.

Lúc trước Diệp gia đắc thế, cơ hồ đã triệt để đắc tội với tất cả thế lực Thanh thành, mà hiện tại, ba nhà kia bắt đầu điên cuồng trả thù.

Địa bàn của Diệp gia, cơ hồ đều bị mấy nhà khác từng bước xâm chiếm, quan trọng nhất, đệ tử Diệp gia còn không cả dám bước ra ngoài!

Bọn hán dám ra ngoài, nhất định sẽ bị đánh hội đồng tới chết!

Diệp gia hiện tại, muốn có bao nhiêu thảm thì có bấy nhiêu thương!

Thủy lao, Đại trưởng lão giờ như một con chó chết bị giam bên trong.

Sau khi biết Diệp Lang bị giết, một chút hy vọng cuối cùng của Đại trưởng lão cũng diệt, tinh thần trở nên điên điên khùng khùng.

Một ngày này, Diệp Thương tới thủy lao.

Diệp Thương đi tới gian tù giam cầm Đại trưởng lão, nhìn Đại trưởng lão bên trong, Diệp Thương lạnh nhạt nói:

- Người ta đấu cả một đời, không ngờ, cuối cùng Diệp gia lại bại trong tay hai chúng ta!

Đại trưởng lão trong Thủy lao cười châm chọc:

- Diệp Thương, thế nhân đều nói ánh mắt ta thiên cận, người thì không phải sao?

Diệp Thương gật đầu:

- Đúng là tầm mắt ta thiên cận, có điều, Diệp gia sẽ không diệt vong, ngày khác tất sẽ quật khởi!

Đại trưởng lão cười lạnh:

- Người còn mong hán niệm tình, một ngày nào đó quan tâm tới Diệp gia? Nếu như thế, người cũng đừng mơ nữa! Tính người này, người hiểu hơn bất cứ ai, Diệp gia phụ hán, đời này cũng đừng mong hán quan tâm Diệp gia!

Diệp Thương trầm mặc hồi lâu, sau đó cười lạnh:

- Có mấy chuyện hán là người đã quên, nghe đồn, thực lực cá nhân đạt tới trình độ nhất định, huyết mạch sẽ thuế biến, một khi huyết mạch thuế biến, những người có liên hệ máu mủ với hán, cũng có thể thuế biến theo, thực lực sẽ tăng vọt.

- Người si nói mộng!

Đại trưởng lão cười lạnh:

- Phải đạt tới mức độ nào mới có thể có năng lực như vậy? Khương quốc ta sợ là cũng không có, bằng Diệp Huyền hán cũng muốn đạt tới cảnh giới đó?

Diệp Thương rảo bước, cười nói:

- Người biết vì sao năm đó ta mạnh mẽ đề cử hán làm thế tử?

Đại trưởng lão gất gao nhìn Diệp Thương, không nói.

Diệp Thương cười nói:

- Trừ thực lực bản thân hán, còn có một nguyên nhân, chính là mẫu thân hán!

Mẫu thân Diệp Huyền!

Đại trưởng lão nhú mày, đối với người này, lão đương nhiên có ấn tượng, một nữ nhân hết sức bình thường, khi Diệp Huyền mười mấy tuổi đã biến mất, đến nay chưa từng xuất hiện lại!

Diệp Thương xiết chặt nắm đấm, năm đó, khi mẫu thân Diệp Huyền cùng người áo đen kia rời đi, kỳ thực hán cũng có mặt, lúc đó, hán thấy rõ người áo đen sau lưng mẫu thân Diệp Huyền kia kinh khủng cỡ nào!

Lơ lửng!

Cường giả đạt tới mức nào mới có thể lơ lửng trên không?

Lăng Không cảnh nhiều lắm cũng chỉ có thể lơ lửng không một chút thời gian, mà người kia, hai chân rời đất, lơ lửng giữa không trung, hơn nữa, quanh thân không có nửa điểm gọn sóng!

Mà lúc hai người biến mất, là phá vỡ không gian mà đi!

Phá vỡ không gian!

Chuyện như vậy, hẳn mới chỉ nghe qua trong truyền thuyết!

Mà sau đó, hẳn lập tức lập Diệp Huyền làm thế tử, bởi hẳn cảm thấy, một ngày nào đó, nữ nhân kia nhất định sẽ quay lại đưa huynh muội Diệp Huyền đi, khi đó, Diệp gia nhất định sẽ thu được chỗ tốt vô tận!

Nhưng hẳn không nghĩ tới, nữ tử kia đi mười năm, chưa hề trở lại một lần, thậm chí ngay cả một chút tin tức cũng không có!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Tôn Chủ!

Chính vì vậy, hẳn hoài nghi!

Hoài nghi huynh muội Diệp Huyền đã bị đối phương vứt bỏ!

Đây đúng chính là nguyên nhân khiến hẳn thay đổi thái độ, mà hẳn không ngờ tới, Diệp Huyền lại trở thành kiếm tu, hơn nữa còn trở thành kiếm tu một cách bí ẩn, thực lực càng vô cùng cường đại. Hẳn biết, nhất định là có quan hệ với nữ nhân thần bí kia!

Diệp Thương thu lại suy nghĩ, lạnh lùng nhìn Đại trưởng lão trong Thủy lao:

- Diệp Huyền càng mạnh, Diệp gia ta sẽ càng bị người chế giễu, càng bị người si nhục, thế nhưng, chúng ta sẽ nhin, nhìn tới khi hẳn trở thành cường giả tiểu ngao phong vân, huyết mạch thuế biển, cho dù hy vọng xa vời, thế nhưng, chúng ta còn hy vọng. Còn Đại trưởng lão, cả đời này không có bất luận hy vọng. Không giết người, đã là muốn nói cho Diệp Huyền, Diệp gia ta nhận sai! Diệp gia ta sẽ chờ hẳn hết giận, dù là mất hai mươi, ba mươi năm cũng không sao. Còn người, cứ ở đây an tâm đợi, cho tới chết!

Nói xong, liền quay người rời đi!

Thủy lao, Đại trưởng lão trầm mặc hồi lâu, đột nhiên phá lên cười, cười tới điên cuồng!

Sau một hồi, mới cười lạnh:

- Diệp Thương a Diệp Thương, người còn ngây thơ hơn ta nghĩ!

Tính cách Diệp Huyền thế nào, hẳn hiểu hơn ai hết, kẻ này rõ ràng là người có thù tất báo, càng là người vô cùng mang thù.

Hết giận?

Nếu như hẳn hận Diệp gia, vậy chứng minh trong lòng hẳn còn có Diệp gia, Diệp gia còn hy vọng. Thế nhưng, Diệp Huyền căn bản không hận Diệp gia!

Nếu không hận, vậy sao có thể hết giận?

...

Ba ngày sau, Thiên Sơn thành.

Thiên Sơn thành là một tòa thành khá phồn hoa, nó tọa lạc mặt nam bắc Khương quốc, bốn phía vây bởi vô số đại sơn, bởi vậy mới gọi là Thiên Sơn thành. Sở dĩ Thiên Sơn thành phồn hoa, chính bởi nơi này có thương hội lớn nhất Khương quốc: Tủy Tiên lâu.

Tủy Tiên lâu, một thế lực thần bí, cơ hồ bất cứ quốc gia nào cũng có phân hội của nó, mà nơi có phân hội này, nhất định sẽ phồn hoa!

Bởi, nơi đó có một loại phương tiện giao thông: Vân thuyền!

Cái gọi là Vân thuyền, chính là một công cụ phi hành, có nó trợ giúp, khoảng cách giữa các thành thị đã không còn xa như trước, thậm chí có thể nói, khoảng cách giữa các nước cũng chẳng còn xa!

Mà lần này, hẳn muốn cưỡi Vân thuyền đi Đế đô!

Nơi phồn hoa nhất Khương quốc!

Đại môn Thiên Sơn thành, trên xe ngựa, Diệp Linh trừng mắt nhìn Thiên Sơn thành trước mặt:

- Oa, ca, tòa thành này thật lớn, còn lớn hơn cả Thanh thành chúng ta!

Diệp Huyền gật nhẹ, cười nói:

- Đúng là rất lớn!

Diệp Linh nhẹ nhàng lắc tay Diệp Huyền, có chút làm nũng:

- Ca, chút nữa chúng ta đi dạo phố được không?

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó nhẹ gật đầu:

- Được!

Mấy hôm nay, hai người đều ngồi trên xe ngựa, đừng nói là Diệp Linh, dù là hắn đều cảm thấy buồn tẻ!

Đi dạo một chút cũng tốt!

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền mang Diệp Linh vào thành.

Đường cái rất rộng, chừng mấy chục trượng, mà trong nội thành, xe cộ đông đúc, người đi đường cũng rất nhiều, xác thực náo nhiệt hơn Thanh thành không ít!

Diệp Huyền mang Diệp Linh đi tìm một khách sạn, hắn chỉ cần một gian phòng, tình thế hiện tại của Diệp Linh còn không ổn, hắn đương nhiên không thể để nàng ở một mình.

Chuẩn bị chỗ ở, Diệp Huyền mới đưa Diệp Linh đi dạo phố!

Trên đường, Diệp Linh hết nhìn chỗ này lại nhìn tới chỗ khác, nhảy nhót khắp nơi, khoan khoái như tiểu tinh linh.

Sau một hồi, trên tay Diệp Linh đã có rất nhiều món đồ nhỏ.

Nhìn Diệp Linh vui vẻ như thế, Diệp Huyền cũng nở nụ cười.

Lúc đi ngang qua một quán nhỏ, thanh âm nữ tử thần bí đột nhiên vang lên:

- Chờ một chút!

Nghe vậy, Diệp Huyền hơi run lên, lập tức giữ Diệp Linh ngừng lại.

- Tiền bối?

Diệp Huyền trầm hồi.

Nữ tử thần bí nói:

- Trong gánh hàng rong bên cạnh ngươi, có một chiếc nhẫn màu tím, mua lại!

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía gánh hàng rong, khẽ lướt qua, liền thấy một chiếc nhẫn màu tím nằm ở góc, không chút thu hút.

Chủ quán làm một nam tử trung niên, hắn nhìn qua Diệp Huyền, cười nói:

- Vị huynh đệ này, cần mua gì đó sao?

Diệp Huyền cầm lấy chiếc nhẫn màu tím:

- Cái này bán thế nào?

Hắn không hỏi vì sao nữ tử thần bí muốn mua chiếc nhẫn bình thường này, nhưng hắn biết, nhất định là có nguyên nhân! Phải biết, bình thường nữ tử thần bí đều im lặng, ít khi thấy nàng chủ động nói chuyện!

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trong tay Diệp Huyền, cười nói:

- Mươi mai kim tệ!

Nghe vậy, Diệp Huyền hơi nhú mảy, mười mai kim tệ, đúng là có chút đắt! Thế nhưng hắn cũng không do dự, trực tiếp lấy mười mai kim tệ đưa cho chủ quán.

Thấy Diệp Huyền không cả trả giá, chủ quán cười hắc hắc, vội thu kim tệ, vui vẻ vừa lòng! Đừng nói mười mai kim tệ, Diệp Huyền có mặc cả xuống ba mai kim tệ, hắn cũng sẽ bán!

Diệp Huyền muốn quay người rời đi, một thanh âm đột ngột truyền tới:

- Chậm đã!

Diệp Huyền theo tiếng nhìn lại, một tiểu nữ hài chừng tuổi Diệp Linh bước tới.

Tiểu nữ hài môi hồng răng trắng, mặc một bộ áo bông tuyết bạch, tóc trên đầu cột thành bím, nhìn qua rất đáng yêu.

Tiểu nữ hài nhìn chiếc nhẫn trong tay Diệp Huyền, sau đó quay đầu nhìn chủ quán:

- Chiếc nhẫn này, ta trả hai mươi kim tệ!

Chủ quán ngây người, sau đó có chút khó khăn, bởi hắn đã bán cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn qua tiểu nữ hài, cười nói:

- Tiểu muội muội, chiếc nhẫn này...

- Ai là tiểu muội muội của ngươi?

Tiểu nữ hài đột nhiên lạnh lùng cắt ngang lời Diệp Huyền.

Diệp Huyền có chút bất ngờ, nhất thời im lặng, tính cách của cô bé này cũng thật là!

Bên cạnh, Diệp Linh bất mãn nhìn tiểu nữ hài:

- Sao ngươi lại nói chuyện như vậy? Ca ca ta cũng không có ác ý!

Tiểu nữ hài nhìn thấy Diệp Linh, vừa thấy liền có chút run lên, lập tức, đáy mắt lại lóe lên một tia kinh ngạc, kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành khiếp sợ, rồi rất nhanh lại biến thành mừng như điên.

Nhìn sắc mặt tiểu nữ hài biến hóa, Diệp Huyền hơi chút ngẩn người.

Diệp Linh cũng bị nhìn tới mức có chút mất tự nhiên, lập tức hỏi:

- Ngươi, ngươi nhìn ta làm gì.

Tiểu nữ hài nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, định mở miệng nói, nhưng như có điều kiêng kỵ, trầm mặc một hồi mới nói:

- Ngươi tên là gì?

Thấy thái độ tiểu nữ hài kia không còn vênh váo như trước, Diệp Linh trả lời:

- Diệp Linh.

Nói xong, liền ôm tay Diệp Huyền:

- Đây là ca ca ta, Diệp Huyền!

Tiểu nữ hài lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, sau đó tầm mắt lại rơi lên người Diệp Linh, có thể thấy được, cô bé này đang do dự chuyện gì đó.

Diệp Huyền kéo tay Diệp Linh chuẩn bị đi, mà lúc này, tiểu nữ hài đột nhiên lấy một viên đá hồng sắc chừng nắm tay cho Diệp Linh:

- Cho ngươi!

Huỳnh muội Diệp Huyền ngẩn người!

Tiểu nữ hài cầm viên đá nhét vào ngực Diệp Linh:

- Đây là Thiên Hỏa noãn ngọc, có thể tạm thời áp chế hàn khí.

Nghe vậy, Diệp Huyền liền biến sắc:

- Ngươi...

Tiểu nữ hài không để ý tới Diệp Huyền, lại nói:

- Hiện ta có việc gấp cần xử lý, không thể mang ngươi đi, chậm nhất ba tháng, lúc đó ta sẽ tới tìm ngươi.

Nói xong, nàng lạnh lùng nhìn qua Diệp Huyền:

- Nề mặt muối muối ngươi, chiếc nhẫn này cho ngươi!

Nói xong, nàng lại liếc mắt nhìn Diệp Linh, sau đó quay người rời đi.

Diệp Huyền ngây người, định đuổi tới, thế nhưng tiểu nữ hài đã bước ra mấy chục trượng, lại nháy mắt một cái, đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Diệp Huyền!

Diệp Huyền ngẩn người tại chỗ.

Một góc nào đó.

Tiểu nữ hài đi tới góc tường, nàng vừa dừng lại, một người áo đen lặng yên xuất hiện, người áo đen quỳ một gối:

- Tôn chủ!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chuẩn Bị Tới Đế Đô

Tiểu nữ hài lạnh lùng:

- Trông chừng huynh muội vừa rồi cho ta, ngươi không thể đi theo, ngươi đi sẽ khiến người khác chú ý, ngươi tìm người nào đó có thực lực bình thường đi là được, không thể để cô bé kia có chuyện.

Người áo đen trầm giọng nói:

- Tôn chủ muốn thu nhận cô bé kia?

Tiểu nữ hài chậm rãi nhắm mắt lại, ngữ khí có chút hưng phấn:

- Không nghĩ tới, một cái Khương quốc nhỏ nhỏ lại xuất hiện thể chất bậc này, nếu không phải động phủ của Thương Giới kiểm chủ quá mức quan trọng, ta đã muốn mang nàng rời đi!

Người áo đen trầm giọng nói:

- Động phủ của Thương Giới kiểm chủ dù đã bị phát hiện, thế nhưng kiểm trận của hắn lại không ai có thể phá, nghe đồn cần bội kiểm của hắn mới có thể giải trừ trận pháp. Có điều, Thương Giới kiểm chủ đã biến mất hơn ngàn năm nay, biết đi đâu mà tìm bội kiểm của hắn?

Tiểu nữ hài lãnh đạm nói:

- Không sao, lần này mọi người tụ lại, chính là để tìm phương pháp phá giải!

Người áo đen gật nhẹ, như nghĩ tới điều gì đó, lại hỏi:

- Ca ca của cô bé kia, Tôn chủ có ý nhận lấy hay không?

Tiểu nữ hài lắc đầu:

- Dù cơ sở không tồi, có điều đan điền đã bị phá, thể chất lại thường thường, thu làm gì? Phí cơm sao?

Nói xong, liền quay người rời đi!

...

Tiểu nữ hài rời đi, Diệp Huyền mất một hồi mới khôi phục tinh thần!

Hắn đưa Diệp Linh về khách sạn, trong phòng, Diệp Linh nhìn khối Thiên Hỏa noãn ngọc kia, kinh ngạc nói:

- Ca, tảng đá này thật ấm áp, muội cảm nó, thân thể không còn thấy lạnh nữa!

Diệp Huyền cười nói:

- Ấm áp là được rồi!

Diệp Linh cao hứng gật đầu, nắm chặt khối đá trong tay!

Mà Diệp Huyền thì ngồi xuống một bên, chậm rãi nhắm mắt lại.

- Tiền bối? Người vừa rồi?

Diệp Huyền hỏi.

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi cùng đối phương không cùng tầng thứ, hỏi cũng không có ý nghĩa!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí lại nói:

- Lấy chiếc nhẫn ta nói ngươi mua ra đây!

Diệp Huyền liền lấy chiếc nhẫn màu tím, chiếc nhẫn này có chút cũ, nhiều chỗ như còn bị sứt một miếng, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt.

- Biết đây là cái gì không?

Nữ tử thần bí hỏi.

Diệp Huyền lắc đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Đây là một mai Trần Pháp chi giới, bên trong có một tòa tiểu trận pháp, dù cấp bậc tương đối thấp một chút, nhưng thủ pháp chế tác lại rất cao minh, có giá trị nghiên cứu nhất định, tiểu nữ hài kia muốn nó, hẳn cũng là do vậy. Còn ngươi, trận pháp này có thể dùng để phòng thân.

Diệp Huyền hỏi kinh ngạc:

- Một chiếc nhẫn nho nhỏ, lại có thể cất giấu một trận pháp?

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Sau này ngươi đi nhiều nơi trên thế giới, ngươi sẽ hiểu, thế giới này còn lớn hơn tưởng tượng của ngươi rất nhiều, mà trong thế giới này, cái gì cũng có.

Diệp Huyền gật đầu:

- Chờ ta có thể ngự kiếm, nhất định sẽ đi nơi khác dạo chơi!

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn lên nhẫn trong tay:

- Tiền bối, dùng trận pháp này thế nào?

Nữ tử thần bí nói:

- Nhỏ một giọt máu của ngươi lên đó, sau đó dùng pháp quyết mà ta truyền thụ để khống chế nó là được.

Nghe vậy, Diệp Huyền vội làm theo, rất nhanh, máu hắc vừa chạm vào chiếc nhẫn, một liên kết kỳ dị đột nhiên xuất hiện, mà trong não hải của hắc, cũng tự nhiên có thêm một tòa trận pháp!

Ngũ Lôi trận!

Trận pháp trong giới chỉ là Ngũ Lôi trận, một khi thôi động, có thể giáng Thần Lôi oanh địch!

Thần Lôi!

Diệp Huyền có chút cả kinh:

- Tiền bối, trận pháp này thực sự có thể dẫn Thần Lôi tới?

Nữ tử thần bí nói:

- Đương nhiên là không, Thần Lôi là thiên địa chi uy, một trận pháp nhỏ nhỏ sao có thể dẫn tới, Thần Lôi trong trận pháp này, chỉ là một loại lôi điện cho người sáng tạo trận pháp này chế tạo ra, mặc dù uy lực kém xa Thần Lôi chân chính, thế nhưng với người hiện tại cũng có thể tạo thành tác dụng cực lớn, một khi người sử dụng nói, coi như Lăng Không cảnh cũng khó có thể ngăn cản. Có điều, chiếc nhẫn này cũng sẽ theo đó mà bị hao tổn, nên nhiều nhất chỉ có thể sử dụng năm lần.

Nghe vậy, Diệp Huyền liền mừng rỡ, dùng thực lực của hắc mà thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, có thể liều mạng đánh với Lăng Không cảnh, thế nhưng, cái giá phải trả thực sự quá lớn! Tôn thượng địch một ngàn thì bản thân cũng phải gánh tám trăm!

Mà nay có chiếc nhẫn này, tương đương với hắc có thêm một thủ đoạn bảo mệnh!

Thế nhưng rất nhanh, Diệp Huyền lại trầm khổ sở. Bởi hắc phát hiện, muốn thôi động trận pháp trong nhẫn, lại cần tới linh thạch, còn là thượng phẩm linh thạch, mỗi lần thôi động, ít nhất phải dùng tới năm mai thượng phẩm linh thạch!

Hiện, hắc cũng chỉ có mười sáu viên a!

Nháy mắt, Diệp Huyền lập tức cảm thấy bản thân quá nghèo!

Như nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt Diệp Huyền đột nhiên sáng lên:

- Tiền bối, ánh mắt người tốt như vậy, không bằng chúng ta đi đào bảo đi? Lấy kiến thức, ánh mắt sắc bén của tiền bối, chúng ta nhất định có thể kiếm lời lớn, ta...

- Ban ngày ban mặt, mơ mộng cái gì?

Nữ tử thần bí đột nhiên ngắt lời:

- Muốn ta đi đào bảo với người? Trí tưởng tượng thật phong phú!

Diệp Huyền ngượng ngùng cười cười, không nói gì.

Thế nhưng thanh âm nữ tử thần bí lại lạnh xuống:

- Làm bất cứ chuyện gì, cũng không được phép có tâm lý may mắn, hôm nay người nhặt được thứ này, đó là may mắn, đó là thứ người nên được, thế nhưng nếu ngày nào cũng muốn kiếm chỗ tốt, vậy tâm tính của người sẽ bị hủy. Đừng cho là ta dọa người, người tu kiếm, trọng nhất là tâm tính, người phải nhớ kỹ.

Diệp Huyền gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Tiền bối không nên tức giận, ta hiểu.

Nữ tử thần bí không nói.

Thấy thế, Diệp Huyền liền thở dài một hơi, đối với nữ tử thần bí này, hắc không sợ, nhưng hắc tôn kính!

Một hồi lâu sau, Diệp Linh đi ngủ, hắc mới tiến vào Giới Ngục tháp.

Tu luyện!

Hiện dù hắc không thể đột phá tới Ngự Khí cảnh, thế nhưng hắc có thể luyện kiếm, kỳ thực, hắc vốn không có kiếm chiêu, luyện với hư cảnh kia, phần lớn là dựa vào phản ứng bản năng!

Chiêu thức là chết!

Hắn đối luyện với cái bóng, chính là để luyện lực lượng, tốc độ, phản ứng!

Mặc dù hiện hắn không thể đột phá Ngự Khí cảnh, nhưng hắn lại có thể đem Khí Biến cảnh đẩy tới cực hạn. Cùng một cảnh giới, cũng có mạnh yếu phân chia!

Tầng thứ nhất Giới Ngục tháp, tiếng kim thiết va chạm không ngừng vang lên, mà thực tế, tất cả chỉ có tiếng kim thiết va chạm...

Cách bình minh chừng một canh giờ, Diệp Huyền mới đi ngủ.

Mà một lúc sau, Diệp Huyền lại tỉnh đúng giờ.

Xuống dưới trà tiền, liền bán chiếc xe ngựa kia cho khách sạn, sau đó dẫn muội muội rời khách sạn, tới bến thuyền trong Thiên Sơn thành.

Hai huynh muội vừa tới bến thuyền, lập tức bị cảnh tượng trước mắt khiến cho bị choáng ngợp không nhẹ, trước mắt là một con sông rộng chừng ngàn trượng, bên trong là vô số thuyền lớn thuyền nhỏ, độ rộng mỗi thuyền chỉ ít phải tới trăm trượng, cực kỳ to lớn!

Hai người thực sự chưa bao giờ thấy con thuyền nào lớn tới vậy!

Diệp Linh có chút hưng phấn:

- Ca, thuyền này thật lớn! Chút nữa chúng ta sẽ lên đó sao?

Diệp Huyền gật đầu, cười nói:

- Chút nữa chúng ta sẽ lên đó để tới Đế đô!

Diệp Linh nghiêng đầu nhìn Diệp Huyền, hiếu kỳ nói:

- Ca, Đế đô còn lớn hơn Thiên Sơn thành này sao?

Diệp Huyền vuốt nhẹ đầu Diệp Linh:

- Đương nhiên là lớn hơn Thiên Sơn thành! Lúc tới Đế đô, ca đưa muội đi xem náo nhiệt, dạo hết một vòng, có được không?

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Linh sáng lên:

- Ca là tốt nhất!

Nói xong, nàng liền nhón chân, nhẹ nhàng hôn lên má Diệp Huyền một cái!

Diệp Huyền cười ha ha, sau đó kéo Diệp Linh đi về phía xa!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đại Kiếm Tu!

Trước đó, hắn đã tìm hiểu cơ chế hoạt động của vân thuyền, bởi vậy, hai huynh đệ dễ dàng mua được vé tàu, leo lên một chiếc vân thuyền!

Diệp Huyền có chút đau lòng, hai tấm vé tàu đi Đế đô lại mất tới bốn mươi mai kim tệ!

Hiện tại, hắn chân chính trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, bởi hắn chỉ còn không tới mười mai kim tệ!

Giờ khắc này, hắn thực sự có chút muốn đi đánh cướp!

Vân thuyền, có đủ các gian phòng to nhỏ khác nhau! Diệp Huyền nghe nói, phòng loại tốt có giá lên tới một trăm năm mươi mai kim tệ, phòng kém chút cũng cần một trăm mai, thậm chí, loại đặc biệt, phòng hạng nhất lại lên tới ba trăm mai kim tệ!

Ba trăm mai kim tệ, một người bình thường ở Thanh thành, sợ là cả đời cũng không thể kiếm được nhiều như vậy!

Mà ở đây, chỉ là giá của một chuyến tàu.

Diệp Huyền phát hiện, nghèo làm hạn chế trí tưởng tượng của hần!

Diệp Huyền cùng muối muối tới gian phòng hạn chót nhất, phòng này rất nhỏ, chỉ có một cái giường, hai cái ghế, một cái bàn, thực sự đơn sơ!

Diệp Huyền vuốt tóc Diệp Linh:

- Còn nửa canh giờ nữa thuyền mới bay lên, chờ thuyền ổn định, chúng ta có thể ra boong thuyền, lúc đó có thể ngắm phong cảnh bên dưới.

Diệp Linh cười ngọt, như nghĩ tới điều gì đó, nàng quay người, lục trong túi quần áo, rất nhanh, đã lấy ra một đôi giày vải, tựa như hiến vật quý đưa tới trước mặt Diệp Huyền:

- Ca, giày này là muối làm, ca thử xem, có vừa chân không!

Nói xong, nàng ngồi xổm xuống, sau đó bắt đầu thay giày cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền có chút ngây người.

Muối làm lúc nào?

Đúng lúc này, Diệp Linh đột nhiên “Oa” một tiếng, Diệp Huyền vội cúi đầu, Diệp Linh che mũi lờm lên:

- Ca, chân ca thối quá!

Nói xong, liền quay người chạy ra ngoài.

Rất nhanh, nàng lại quay về, mà lần này, có mang theo một chậu nước, đặt chậu nước dưới chân Diệp Huyền, sau đó để hai chân hần vào trong chậu.

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Để ca tự làm!

Diệp Linh trừng mắt liếc hần, sau đó cúi đầu, chậm rãi rửa chân cho Diệp Huyền.

Một hồi, nước mắt Diệp Linh trào ra, bởi chân Diệp Huyền chẳng chịt những vết thương, thậm chí còn có những vết chưa lành!

Những thứ này, đều là khi hần làm thế từ để lại!

Thấy Diệp Linh khác thường, Diệp Huyền nói khẽ:

- Sao tự nhiên khóc rồi?

Diệp Linh lau nước mắt:

- Ca, sau này ta nhất định trở thành siêu cấp cường giả, kiếm thật nhiều tiền, để ca hưởng phúc thật tốt.

Nàng được Diệp Huyền nuôi lớn, thế nhưng, rất nhiều người không biết, lúc mẫu thân hai người rời đi, Diệp Huyền mới có mười tuổi, mới là một đứa trẻ mới lớn, mà lúc đó nàng mới bốn, năm tuổi. Những ngày đầu, hai huynh muội sống ở Diệp gia chẳng khác nào hai tên ăn mày, chỉ có thể dùng cơm thừa canh cặn sống qua ngày. Trong hoàn cảnh đó, Diệp Huyền cứ thế mà nuôi lớn nàng. Khó cực trong đó, dù là nàng cũng không thể biết hết được.

Đặc biệt sau khi Diệp Huyền thành thế tử, ra ngoài liều sống liều chết tranh đoạt với người ta!

Nàng chỉ nhớ rõ, mỗi lần Diệp Huyền ra ngoài là ban ngày, tới ban đêm mới trở lại, mà mỗi lần trở lại, trên người đều có thêm các vết thương!

Nghe Diệp Linh nói, Diệp Huyền thăm âm áp, nhẹ vuốt cái đầu nhỏ của Diệp Linh:

- Muối khỏe mạnh là được, lần này đi Đế đô, nhất định có thể kiếm được người tài chữa bệnh cho muối, chờ muối khỏi bệnh rồi, ca sẽ dạy muối tu luyện!

Diệp Linh nhẹ nhàng rửa chân cho Diệp Huyền, ngữ khí kiên định:

- Ca, nếu bệnh của muối khỏi, muối nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, coi như có khổ cực thế nào, muối cũng không sợ!

Diệp Huyền cười cười, đang muốn nói, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử trung niên cùng hai lão giả bước vào phòng.

Diệp Linh kinh hãi, vội đứng lên:

- Ngươi, các ngươi là ai!?

Nam tử trung niên cầm đầu nhìn Diệp Huyền:

- Còn nhớ ta không?

Diệp Huyền gật đầu, hắn đương nhiên nhớ, ba người trước mắt này, chính là ba người truy sát Tần Thường kia, mà hắn còn nhớ, nam tử trung niên trước mắt tên là Mạc Thôn.

Diệp Huyền yên lặng, khỏi phải nghĩ, ba người này tới vì túi linh thạch kia!

Chỉ là, hắn không nghĩ tới, đối phương lại đuổi tới cả vân thuyền!

Lúc này, Mạc Thôn đột nhiên nói:

- Giao thứ kia ra đây, ba người chúng ta tha cho huynh muội ngươi một đường sống!

Diệp Huyền trầm giọng:

- Trên vân thuyền, cấm chỉ đánh nhau!

Mạc Thôn cười lạnh:

- Chỉ cần giết hai huynh muội các ngươi, sau đó tìm cơ hội ném thi thể các ngươi đi, ai có thể tra được chúng ta?

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau liền nói:

- Đồ có thể cho các ngươi, nhưng các ngươi sẽ trả cho chúng ta một đường sống sao?

Mạc Thôn híp mắt:

- Đương nhiên, chúng ta chỉ cầu tài!

Diệp Huyền hít một hơi thật sâu:

- Thôi được, coi như ta không có số hưởng.

Nói xong, hắn lấy một cái túi đen, đưa tới trước mặt Mạc Thôn:

- Mong ngươi có thể giữ lời!

Thấy cái túi đen, ánh mắt Mạc Thôn liền trở nên nóng bỏng:

- Đương nhiên giữ lời!

Tay phải hắn chậm rãi nắm lại.

Diệp Huyền chỉ còn cách mấy bước, liền ném túi đen cho một lão già bên cạnh, lão già bản năng đưa tay tiếp, mà Mạc Thôn lại bản năng muốn đoạt.

Cùng lúc, một điểm hàn mang lóe lên!

Xùy!

Một thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, Mạc Thôn vừa lấy lại tinh thần, một kiếm đã xuyên qua cổ họng hắn.

Thoáng cái, đầu Mạc Thôn trực tiếp bay ra ngoài!

Máu tươi bắn tung tóe!

Bên cạnh, hai lão già thâm kinh hãi, lập tức quay người chạy, thế nhưng kiếm của Diệp Huyền càng nhanh hơn, hai lão già vừa quay người, Linh Tiêu kiếm đã xuyên qua một người trong đó!

Thuấn sát!

Thế nhưng, lão già còn lại đã xông ra ngoài, hơn nữa, không chỉ xông ra, mà còn điên cuồng hô cứu mạng, giờ khắc này, toàn bộ khách ở tầng thứ nhất đều bị kinh động!

Thần sắc Diệp Huyền hơi trầm xuống, thu kiếm, chuyện này có chút phiền phức.

Rất nhanh, một nữ tử mặc tử y, mang mạng che mặt cùng một đám thị vệ trên thuyền đi tới.

Diệp Huyền xiết chặt nắm tay, sắc mặt trầm trầm. Hắn không cảm nhận được thực lực của nữ tử che mặt này, nhưng lại có thể cảm nhận được thực lực của mấy tên thị vệ kia, ba tên Lăng Không cảnh, hai tên Ngự Khí cảnh đỉnh phong!

Đội hình này, thực sự có chút khủng bố!

Phải nói, Túy Tiên lâu này quá khủng bố!

Nữ tử che mặt nhìn qua thi thể trên đất, chân mày hơi cau lại, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền:

- Là người giết?

Diệp Huyền gật đầu, giải thích một chút:

- Bọn hắn muốn...

Nữ tử che mặt phát tay áo:

- Xuống dưới đất giải thích với Diêm Vương đi, giết hai người này, ném thi thể xuống thuyền.

Đúng lúc này, Diệp Huyền mở tay phải, một thanh kiếm lơ lửng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Nữ tử che mặt đột nhiên ngừng lại, quay người nhìn Diệp Huyền, trong mắt ánh lên một tia kinh ngạc:

- Kiếm tu?

Diệp Huyền gật đầu.

Nữ tử che mặt lắc đầu:

- Tuổi nhỏ đã trở thành Kiếm tu, khó được, có điều, cũng chỉ thế thôi. Quy củ vân thuyền còn lớn hơn trời, dù ngươi có là Kiếm tu, cũng không thể xâm phạm, giết cho ta.

Nói xong, nàng lại muốn quay người.

Lúc này, Diệp Huyền hơi híp mắt lại, tay phải nắm chặt kiếm, nháy mắt, kiếm trong tay khẽ rung lên, trên thân kiếm, một Đạo kiếm mang nhàn nhạt lấp lánh!

Đám người lập tức ngây người!

Mà nữ tử che mặt, cũng lần nữa ngừng lại!

Diệp Huyền nhìn thẳng nữ tử che mặt:

- Thật có lỗi, ta là Đại Kiếm tu!

Mặt không đỏ, thở không gấp, trấn định vô cùng.

Kỳ thực, lòng hắn đang thầm hoảng.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Oa, Ca Lừa Người!

Đại Kiếm tu?

Hắn đương nhiên không phải Đại Kiếm tu, sở dĩ kiếm của hắn có thể tản ra kiếm mang, chính bởi hắn đang sử dụng Nhất Kiếm Định Sinh Tử, mà kiếm mang này, là đặc tính của bản thân kiếm kỹ.

Có điều, bản thân hắn cách Đại Kiếm tu cũng không xa!

Linh kiếm trong tay Diệp Huyền tản ra kiếm mang, gian phòng lập tức trở nên yên tĩnh!

Mấy tên thị vệ mới chạy tới trước mặt Diệp Huyền cũng ngừng lại, trong mắt đầy vẻ kính hãi cũng ngưng trọng!

Trong mắt bọn hắn, Kiếm tu hiếm có, nhưng Kiếm tu bình thường cũng không phải gì quá khó gặp, thế nhưng Đại Kiếm tu lại khác!

Cả Khương quốc này, liệu có được bao người?

Số Đại Kiếm tu được biết, tuyệt không hơn một trăm, mà quan trọng hơn, thiếu niên này mới bao tuổi?

Thế lực phải khủng bố tới cỡ nào, mới có thể bồi dưỡng được Đại Kiếm tu trẻ tuổi như thế?

Nữ tử che mặt đột nhiên nhìn về hai bộ thi thể dưới đất:

- Ném hai bộ thi thể này cho chó ăn, còn nữa, người vừa chạy trốn kia, bắt hắn đánh chết sau đó ném xuống thuyền cho ta!

Nói xong, đưa mắt nhìn về phía Diệp Huyền:

- An bài cho vị công tử này phòng hạng nhất, không được phép lơ là!

Nói xong, liền quay người rời đi.

Mà trong phòng, những thị vệ kia hơi khom người với Diệp Huyền, sau mới quay người rời đi.

Một thị vệ trong đó cung kính nói:

- Công tử, mới theo ta!

Diệp Huyền hơi trầm ngâm một chút, sau đó mới mang Diệp Linh đi theo.

Dưới sự dẫn đường của thị vệ, hai huynh muội tới một gian phòng hạng nhất, vào trong phòng, hai người liền hoàn toàn ngây dại.

Lớn!

Rất lớn!

Phòng hạng nhất phải lớn hơn phòng cũ của bọn hắn cả chục lần, mà đồ đạc bên trong cũng cực kỳ xa hoa, bố trí xung quanh như một tòa cung điện, ngay cả thảm dưới chân, cũng là dùng da thú mà hai người không biết để trải, xúc cảm mềm mại!

Thị vệ dẫn hai người tới vội khom người thi lễ, sau đó lui ra ngoài.

- Oa!

Diệp Linh kinh ngạc tán thán quan sát:

- Ca, phòng này thật lớn!

Diệp Huyền vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Diệp Linh, nhẹ cười, không nói.

Diệp Linh như nghĩ tới cái gì đó, khẽ ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Ca, là do ca là Đại Kiếm tu, cho nên bọn hắn mới đối đãi với chúng ta như thế sao?

Diệp Huyền gật đầu:

- Vì sao?

Diệp Linh có chút không hiểu.

Diệp Huyền cười nói:

- Bởi vì hiện thực!

Diệp Linh còn muốn hỏi thêm, lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Diệp Huyền quay người:

- Mời vào!

Cửa mở, một nữ tử bước tới!

Chính là nữ tử che mặt lúc trước!

Nữ tử che mặt ngồi xuống một bên, tiện tay chỉ:

- Công tử, mời ngồi!

Diệp Huyền ngồi xuống đối diện, mà Diệp Linh thì ngoan ngoãn ngồi một bên, tò mò nhìn nữ tử che mặt.

Nữ tử che mặt rót cho Diệp Huyền một chén trà:

- Đây là Linh Tiên trúc giác, mời công tử dùng thử!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Cô nương khách khí.

Nói xong, hần nhẹ nhấp một ngụm, nước trà vào cổ, ngọt thanh mát lạnh, thoải mái dễ chịu vô cùng!

Trà ngon!

Diệp Huyền đặt chén trà xuống, nhìn về phía nữ tử che mặt:

- Tại hạ Diệp Huyền, người Thanh thành!

Nữ tử che mặt nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Hàn Hương Mộng.

Diệp Huyền cười cười, không nói. Đối phương chỉ nói một cái tên, hiển nhiên là không muốn có quan hệ quá nhiều.

Hàn Hương Mộng nhẹ nhàng uống trà, nói:

- Công tử còn nhỏ đã luyện tới Đại Kiếm tu, không biết sư thừa nơi nào?

Nghe ngóng lai lịch!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng.

Thấy thế, Hàn Hương Mộng khẽ cau mày:

- Công tử có ý gì?

Diệp Huyền nhìn thẳng Hàn Hương Mộng:

- Hàn cô nương, thứ cho ta nói thẳng, muốn kết giao, phải xem bối cảnh?

Hàn Hương Mộng hơi nheo mắt, hiển nhiên, nàng không nghĩ Diệp Huyền lại nói như thế.

Diệp Huyền lại nói:

- Hàn cô nương, kết giao với người, quý ở chân thành, mà không phải thủ đoạn, càng không phải bối cảnh, đương nhiên, nếu đây là quy củ kết giao bằng hữu của cô nương, vậy thứ cho ta không phụng bồi.

Nói xong, hần đứng dậy, nhìn về Diệp Linh ở bên:

- Chúng ta đi!

Diệp Linh ngoan ngoãn chạy tới bên cạnh Diệp Huyền!

Diệp Huyền nói đi là đi, không chút do dự, có điều hai huynh muội vừa bước tới cửa, Hàn Hương Mộng đột nhiên nói:

- Công tử, xin dừng bước!

Diệp Huyền dừng chân, Hàn Hương Mộng nói khẽ:

- Là ta đường đột, công tử chớ trách!

Diệp Huyền quay người nhìn Hàn Hương Mộng:

- Hàn cô nương, chuyện ta giết người lúc trước, cô nương không tính toán với ta, ân tình này ta nhớ! Ngày khác nhất định hoàn trả!

Hắn nói vậy, tự nhiên là có ý muốn phân rõ!

Hàn Hương Mộng cũng hiểu ý trong lời Diệp Huyền, có điều, nàng cũng không giải thích gì, chỉ khẽ gật đầu:

- Sắc trời đã tối, công tử nghỉ sớm!

Nói xong, liền quay người rời khỏi phòng.

...

Bên ngoài, một lão giả bí ẩn xuất hiện:

- Tiểu thư?

Hàn Hương Mộng dừng bước:

- Không hổ là Kiếm tu, tính tình quả không bình thường!

Lão giả gật đầu:

- Kiếm tu vốn độc lai độc vãng, tính tình nhiều ít đều quái dị. Tiểu thư lộ tên đã là rất thành ý, mà tên này, lại còn nghĩ tiểu thư cao ngạo, thực sự là...

Hàn Hương Mộng khẽ lắc đầu:

- Không sao, tính hắn càng ngay thẳng, mặc dù khiến người khó chịu, nhưng so với đám nói một đằng làm một nẻo thì tốt hơn nhiều. Truyền lệnh của ta, trước khi bọn hắn tới Đế đô, vẫn sẽ ở phòng hạng nhất này, cung ứng mỗi ngày cũng theo quy cách phòng hạng nhất, không được chậm trễ!

Nói xong, liền bước nhanh rời khỏi.

...

Trong phòng.

- Ca? Đại Kiếm tu rất lợi hại sao?

- Ừm, rất lợi hại!

- Ca, không phải ca là Đại Kiếm tu sao?

- Ca đương nhiên là Đại Kiếm tu, ừm, rất nhanh sẽ là!

- Oa, ca gạt người...

- Hừ... muội biết quá nhiều, ca phải giết người diệt khẩu!

- Hi hi, muội không sợ...

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền thấy Diệp Linh đã ngủ say, nhẹ nhàng kéo chăn cho nàng, sau đó liền vào Giới Ngục tháp.

Tu luyện!

Chỉ có cường giả, mới có thể được tôn trọng!

Xã hội hiện thực, không ngừng nói cho hắn đạo lý này!

Hiện hắn đã đạt tới Khí Biến cảnh đỉnh phong, càng là Tiểu Kiếm tu đỉnh phong, tốc độ, lực lượng cùng phản ứng cơ bản đều đã tới cực hạn.

Có thể nói, dù hiện tại chỉ là Khí Biến cảnh, thế nhưng thực lực lại không phải Ngự Khí cảnh có thể chống lại, trong cùng cảnh, không dám nói vô địch,

nhưng cũng tuyệt ít có đối thủ!

Có điều hắn biết, võ đạo như đi ngược dòng, không tiến ắt lùi, bởi vậy, hắn không dám có bất kỳ lơ là!

Hiện, hắn đã cân sức với hư ảnh, có điều, hắn cũng không vừa lòng với chuyện đó, hắn muốn hạ gục hư ảnh!

Giới Ngục tháp, chỉ có một mình Diệp Huyền, mà hắn cũng đã quen chỉ có một mình. Còn nữ tử thần bí, bình thường nàng sẽ không lên tiếng. Diệp Huyền cũng không đi quấy rầy. Bởi hắn biết, đối phương tuyệt sẽ không tán gẫu với hắn.

Tu luyện, buồn tẻ và tịch mịch!

Sau hai canh giờ, Diệp Huyền mới ngừng lại, cảm kiếm đứng tại chỗ, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiểu Mập Mạp

Khẽ nhìn Linh Tiêu kiếm trong tay, nói khẽ:

- Tiền bối, vì sao mỗi lần ta đối luyện với hư ảnh này, ta đều cảm giác đây đã là cực hạn của bản thân, nhưng lần sau tu luyện, lại vẫn cứ cảm thấy như vậy, là tiền bối tăng cường thực lực cái bóng sao?

Một hồi yên lặng, thanh âm nữ tử thần bí mới vang lên:

- Người có cảm giác như vậy, chứng minh mỗi lần người đều có tiến bộ, đạt tới cực hạn, cơ sở hiện tại của người dù đã không tột, nhưng cũng chỉ là không tột ở Thanh thành cùng Khương quốc này thôi, nếu đặt ở những đại quốc đại tông kia, cũng chỉ tính là bình thường. Cho nên người dừng ở Khí Biến cảnh một thời gian nữa cũng tốt, đương nhiên, cũng không thể dừng quá lâu, chuyện Linh kiếm, người phải nghĩ cách nhanh chóng giải quyết!

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta hiểu.

Điều hắn cần làm hiện tại, chính là đột phá tới Ngự Khí cảnh, để các phương diện đều có thể tăng lên!

Không tiếp tục tu luyện, Diệp Huyền tắm rửa rồi về nghỉ ngơi.

Tu luyện cũng phải có hạn độ, nếu không, tuyệt đối có thể luyện chết bản thân!

Ngủ chừng một canh giờ, Diệp Huyền liền tỉnh lại!

Mà Diệp Linh cũng tỉnh!

Rất nhanh, có người đưa bữa sáng tới, đồ ăn phong phú, hai huynh muội ăn sạch sành sanh!

Bắt đặc dĩ a, bình thường nghèo túng đã quen, giờ gặp được bữa ngon hiếm có, không thể lãng phí a!

Ăn xong, Diệp Huyền dùng Diệp Linh mới rời khỏi phòng, đi tới trước boong thuyền.

Hiện tại, vãn thuyền đã bay lên, cách mặt đất chỉ ít mét trăm trượng.

Trên boong thuyền có vô số người, hai huynh muội đi tới trước đầu thuyền, nơi này, chỉ có người ở phòng hạng nhất mới có thể tới, đây cũng là vị trí tốt nhất.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn ra, xa xa dãy núi uốn lượn, thỉnh thoảng có phi cầm bay lượn.

- Oa!

Diệp Linh hưng phấn nói:

- Ca, xem xem, mấy ngọn núi kia đều rất nhỏ.

Diệp Huyền vượt nhẹ đầu Diệp Linh, sau đó ngẩng đầu nhìn về xa, nhìn núi xanh mây trắng, có chút nhập thần.

Hắn đi từng đi dưới đất, phong cảnh nhìn được có hạn, thế nhưng hiện tại, hắn đứng trên không trung, thứ hắn thấy hoàn toàn khác trước, mà suy nghĩ, cũng khác trước.

Thanh thành rất nhỏ, thế giới rất lớn!

Bản thân rất nhỏ, thiên địa rất lớn!

Diệp Linh thấy Diệp Huyền hơi xuất thần, nàng cũng trở nên yên tĩnh, nàng biết, ca ca đang có chuyện cần suy nghĩ, thế là, nàng tới một góc không xa, đưa tay bắm lan can, sợ hãi than:

- Thật là đẹp!

- Đúng là đồ nhà quê!

Một thanh âm đột nhiên truyền tới, Diệp Linh quay đầu nhìn lại, cách đó không xa là một tiểu nam hài, tuổi chừng với nàng, ăn mặc cực xa hoa. Chỉ là vóc người hơi mập, con mắt gần như bị thịt ép tới chỉ còn một khe!

Diệp Linh thu lại ánh mắt, nàng cũng không muốn gây phiền phức cho ca ca.

Nhưng tiểu nam hài kia lại chủ động bước tới, đánh giá nhìn Diệp Linh, sau đó lại xem thường:

- Nhìn quần áo của ngươi, còn có cả miếng vá, không phải ngay cả quần áo cũng không mua nổi chứ?

Diệp Linh thần nhiên:

- Quần áo cái gì, có thể mặc là được. Dù sao, có ca ca là đủ rồi!

Tiểu nam hài vỗ quần áo trên người, đắc ý nói:

- Biết đây là cái gì không? Áo này dùng da Linh Hồ chế tạo, một bộ có thể đổi lấy mười vạn cái áo này của ngươi!

Diệp Linh nhìn thoáng qua quần áo trên người tiểu nam hài, sau đó nói:

- Không thềm, ta có ca ca.

Tiểu nam hài lấy ra một viên ngọc thạch lấp lánh, ánh mắt Diệp Linh lập tức bị hấp dẫn.

Ngọc thạch thuần khiết vô tà, rất là đẹp mắt!

Thấy Diệp Linh bị hấp dẫn, tiểu nam hài đắc ý:

- Đây chính là thượng phẩm linh ngọc, đáng giá thiên kim, ngươi có không?

Diệp Linh hừ một tiếng:

- Ta có ca ca!

Tiểu nam hài cả giận:

- Có thể đừng nhắc tới ca ca nữa được không?

Diệp Linh không để ý tới hắn, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nói khẽ:

- Ta chỉ có ca ca...

...

Chỉ có ca ca!

Diệp Linh đột nhiên cười.

Bởi vì có ca ca là đủ rồi!

Tiểu nam hài đột nhiên nói:

- Ca ca ngươi rất lợi hại phải không?

Diệp Linh gật đầu, chân thành nói:

- Đương nhiên là lợi hại!

Tiểu nam hài hừ lạnh một tiếng:

- Có lợi hại cũng không bằng cha ta.

Diệp Linh nhìn thoáng qua tiểu nam hài:

- Cha ngươi mà cũng lợi hại?

Tiểu nam hài lập tức hăng hái, gật đầu:

- Đương nhiên lợi hại, cha ta là thành chủ Thiên Sơn thành, người Thiên Sơn thành đều phải nghe cha ta!

Thành chủ!

Diệp Linh trừng mắt nhìn:

- Oa, vậy rất lợi hại a!

Tiểu nam hài đắc ý:

- Đương nhiên, ở Thiên Sơn thành này, nhà chúng ta là lớn nhất.

Diệp Linh đánh giá tiểu nam hài, sau đó nói:

- Ca ca ta nói, làm người phải khiêm tốn, nếu không rất dễ bị người đánh!

Tiểu nam hài lắc đầu:

- Muốn đánh thì cũng là đánh cha ta, sẽ không đánh ta!

Diệp Linh trợn mắt, thế là hổ cha đó?

Tiểu nam hài đột nhiên chỉ Diệp Huyền cách đó không xa:

- Hẳn là ca ca ngươi cao?

Diệp Linh gật đầu:

- Là ca ta, đẹp trai a?

Tiểu nam hài hừ lạnh:

- Đẹp trai thì có tác dụng gì? Cũng không thể mài ra làm cơm!

Diệp Linh cười hi:

- Đẹp trai, sau này có thể cưới vợ tốt.

Tiểu nam hài hừ hừ hai tiếng:

- Ta có tiền, muốn cưới bao nhiêu cũng được!

Diệp Linh lắc đầu:

- Tiểu mập mập, ta nói cho ngươi biết, tiền không phải vạn năng!

Tiểu nam hài phản đối:

- Không đúng, cha ta nói, có tiền có thể xui khiến ma quỷ, thế gian không có gì mà tiền không làm được, nếu có, vậy là do không đủ tiền, cho nên, ta muốn kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền!

Nói tới đây, như nghĩ tới điều gì đó, có chút cả giận nói:

- Người gọi ta là tiểu mập mập? Ta rất mập sao?

Diệp Linh liếc mắt, vốc người này, chỉ ít cũng phải hai trăm cân trở lên a! Nàng giang tay ra nói:

- Không mập sao?

Tiểu nam hài cả giận:

- Cha ta nói cái này là trắng, cường cứng!

Diệp Linh lắc đầu, tội nghiệp nhìn tiểu nam hài:

- Cha người thật là “Thiện lương”...

Tiểu nam hài có chút khó coi, sau một hồi, lại nói:

- Ta thực sự mập sao?

Diệp Linh gật đầu:

- Vô cùng mập!

Tiểu nam hài xiết chặt nắm đấm, cả giận nói:

- Bọn họ đều gạt ta!

Diệp Linh không để ý tới tiểu nam hài, bước tới bên cạnh Diệp Huyền, nàng không quấy rầy Diệp Huyền, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy tay hắn, sau đó dựa nhẹ lên!

Thấy cảnh này, tiểu nam hài hừ lạnh một tiếng, quay người chạy tới chỗ một nam tử trung niên đang nói chuyện với một người khác:

- Cha, sinh cho ta một ca ca a!

Nam tử trung niên: “...”

...

Vân thuyền vượt qua Thiên Sơn, đi tới một mảnh đại hà, sông lớn dài không thấy đầu, rộng tới mấy ngàn trượng, thực sự là sông lớn!

Mà Diệp Huyền, còn đứng yên đó không nhúc nhúc, hấn cứ vậy mà nhìn về phía trước, tựa như lão tăng nhập định.

Suy nghĩ!

Trong thời gian này, hấn rất ít suy nghĩ, cũng không có thời gian suy nghĩ, giờ phút này, hấn lên vân thuyền, nhìn thấy sông hà mờ mịt, lòng có cảm ngộ, lập tức nghĩ rất nhiều!

Trước kia, hấn chưa bao giờ có nhiều suy nghĩ tới vậy!

Trong một phòng nào đó.

Một lão giả áo xám lạnh lùng nhìn Hàn Hương Mộng:

- Nghe nói người để một tên thiếu niên vô danh tới phòng hàng nhất?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Kiểm Tâm Thông Minh

Hàn Hương Mộng gật đầu xác nhận:

- Có việc này, sao, chuyện chuyện nhỏ này mà Cổ trưởng lão cũng quản sao?

Thanh âm lão già lạnh lùng:

- Phòng hạng nhất không phải ai cũng có thể ở, điểm này, ngươi rõ hơn bất cứ ai!

Hàn Hương Mộng cười nhẹ:

- Hẳn không phải người bình thường, hẳn là Đại Kiểm tu, ta lôi kéo một chút, cũng không vấn đề chứ?

- Đại Kiểm tu?

Lão già áo xám cười lạnh:

- Ngươi lừa trẻ nít sao? Một tên thiếu niên mười mấy mười tám tuổi lại là Đại kiểm tu? Sao ngươi không nói hẳn là An Quốc sĩ luôn đi?

Hàn Hương Mộng cau mày:

- Cổ trưởng lão, ngươi muốn cố ý gây chuyện?

Cổ trưởng lão cười lạnh:

- Ta nào dám? Hàn tiểu thư, mặc dù trên kia phái ngươi tới tiếp quản thương hội ở Thiên Sơn thành cùng Đế đô, thế nhưng, dựa theo tộc quy, sau khi ngươi tới Đế đô, quyết định này mới có hiệu lực. Người đâu!

Cổ trưởng lão lạnh lùng hạ lệnh, hai tên thị vệ tiến đến.

Cổ trưởng lão lãnh đạm nói:

- Hai huynh muội kia không có tư cách ở phòng hạng nhất, ném bọn hắn ra ngoài cho ta.

Hai tên thị vệ cung kính thi lễ, sau đó lui ra ngoài.

Hàn Hương Mộng lạnh lùng nhìn Cổ trưởng lão:

- Xem ta Cổ trưởng lão quyết tâm muốn biểu lộ trung thành với một số người!

Cổ trưởng lão cười lạnh một tiếng:

- Ngại quá, ta không hiểu Hàn tiểu thư đang nói gì. Ta chỉ làm chuyện ta nên làm, nếu Tam tiểu thư thấy không đúng, có thể khiếu nại ta với bên trên!

Hàn Hương Mộng gật nhẹ:

- Việc này, ta nhớ kỹ!

Nói xong liền quay người đi.

Trong phòng, Cổ trưởng lão cười lạnh:

- Ngươi muốn lôi kéo người? Ta lại không để ngươi được như ý!

Nói xong, hắn cũng rời khỏi phòng, hắn muốn đã sắp tới tuổi nghỉ, nếu lúc này còn không thể hiện trung tâm hơn nữa, sợ là sẽ sắp phải về dưỡng lão. Trước mắt, chính là cơ hội mà hắn vẫn luôn tìm kiếm!

Boong thuyền.

Cổ trưởng lão cùng hai tên thị vệ tới sau lưng Diệp Huyền, Diệp Linh nhìn thấy, liền thả tay Diệp Huyền, sau đó nhìn về phía ba người Cổ trưởng lão:

- Xin hỏi, các ngươi là?

Cổ trưởng lão nhìn qua Diệp Huyền, cười lạnh một tiếng, dùng thực lực của hắn, đương nhiên có thể nhìn thấu cảnh giới của Diệp Huyền, Diệp Huyền này mới chỉ đạt tới Khí Biến cảnh, một tên Khí Biến cảnh mà thành tựu Đại Kiểm tu? Quả thực quá hoang đường!

Quay đầu nhìn một tên thị vệ, người sau khẽ gạt đầu, sau đó đem túi đồ của huynh muội Diệp Huyền quăng trước mặt Diệp Linh.

- Các người...

Diệp Linh hoàn toàn bối rối, không biết chuyện gì xảy ra.

Mà giờ khắc này, cũng đã có vô số ánh mắt đổ tới.

Cổ trưởng lão cười lạnh:

- Các người không xứng ở phòng hạng nhất!

Diệp Linh vội giải thích:

- Là vị tỷ tỷ kia nói chúng ta tới ở, nàng...

- Người trả tiền sao?

Cổ trưởng lão cắt ngang lời Diệp Linh:

- Có vé tàu không?

Diệp Linh có chút bối rối, vội lần nữa giải thích:

- Là tỷ tỷ kia nói chúng ta tới ở, các người có thể hỏi tỷ tỷ kia, người...

Cổ trưởng lão cười lạnh:

- Không có vé tàu, nói năng bậy bạ, ta thấy là các người cố ý trà trộn vào phòng hạng nhất.

Nói tới đây, thần sắc hần lạnh xuống:

- Người đâu, bắt giết hai người này cho ta, ném thi thể bọn hần xuống vãn thuyền!

Hai tên thị vệ lập tức lao tới chỗ Diệp Huyền cùng Diệp Linh. Khuôn mặt nhỏ của Diệp Linh liền trở nên trắng bệch, nàng vội che trước người Diệp Huyền, úy khuất nói:

- Rõ ràng là các người nói chúng ta vào ở, các, các người sao có thể như thế, các người bắt nạt người!

Cổ trưởng lão cười lạnh:

- Các người không có vé, lại dám ở phòng hạng nhất, chính là không tôn trọng Túc Tiên lâu chúng ta, đừng nói giết huynh muội các người, có tru cửu tộc các người cũng không đủ!

Ý thế hiếp người!

Đám người xung quanh đồng thời có một suy nghĩ.

Có điều, cũng không ai lên tiếng nói giúp, đối phương chính là Túc Tiên lâu. Không ai muốn vì hai kẻ vô danh mà đắc tội Cổ trưởng lão!

Rất nhanh, một thị vệ trong đó tới bắt Diệp Linh lại, sau đó kéo sang một bên.

- A!

Tay phải Diệp Linh bị kéo tới trật khớp, gương mặt nhỏ ánh lên vẻ đau đớn, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thế nhưng, nàng vẫn liên mạng kéo về phía Diệp Huyền!

Thị vệ kia nhú mày, một cước đá tới bụng Diệp Linh.

Ầm!

Diệp Linh trực tiếp bị một cước đá bay ra ngoài, ầm ầm đập vào vách thuyền, sau đó ngất đi!

Nơi xa, tiểu nam hài mập mạp kia nhìn thấy cảnh này, vội muốn xông tới, nhưng đã bị nam tử trung niên bên cạnh giữ chặt.

Tiểu nam hài căm tức nhìn nam tử trung niên:

- Cha, bọn hấn khi dễ người!

Nam tử trung niên lắc đầu:

- Trước xem là có chuyện gì đã.

Mà ngay lúc này, Diệp Huyền đột nhiên mở mắt.

Tầm mắt vẫn nhìn thẳng về trước:

- Thiên địa rất lớn, ta rất nhỏ, thế nhưng, tâm lại có thể vô cùng. Thiên địa có thể tù thân ta, nhưng lại không thể tù tâm ta, tâm vô hạn, kiếm vô hạn!

Nghĩ tới đây!

Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy toàn thân thư thái, trong nháy mắt, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hấn đột nhiên lao ra ngoài cơ thể.

Ông!

Một tiếng kiếm minh réo rất chấn vang chân trời!

Mà Linh Tiêu kiếm thì xoay quanh cùng trời trên vân thuyền!

Giờ khắc này, vô số ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Huyền!

Cách đó không xa, cha của tiểu nam hài nói chuyện với Diệp Linh lúc trước, nam tử trung niên kia có chút khó thể tin nổi:

- Sao có thể... Kiếm Tâm Thông Minh...

Cái gì là Kiếm Tâm Thông Minh?

Kiếm Tâm Thông Minh, đương nhiên là kiếm tâm trong sáng, tâm cảnh sáng tỏ, hiểu rõ mục tiêu Kiếm đạo của bản thân, không bị ngoại vật mê hoặc... đây chính là một cảnh giới huyền diệu khó giải của Kiếm tu!

Mà cảnh giới này, thường được xưng là Chuẩn Kiếm đạo Tông sư!

Lịch sử Thanh Thương giới xưa nay, phàm là người đạt tới Kiếm Tâm Thông Minh, ngày sau đều đạt tới Kiếm đạo Tông sư, mà vị Kiếm đạo Tông sư duy nhất Khương quốc hiện nay, thời trẻ cũng từng lĩnh ngộ Kiếm Tâm Thông Minh!

Một bên khác, Hàn Hương Mộng cũng ngẩn cả người, trong đôi mắt trong veo, tràn đầy thần sắc không thể tin nổi!

Diệp Huyền vừa tỉnh hồn, lại nhìn về bên cạnh, cười nói:

- Linh nhi, ca...

Lập tức, hấn ngây dại.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của Diệp Linh cách đó không xa, toàn thân hấn cứng ngắc như bị điểm huyết, rất nhanh, hấn điên cuồng vọt tới bên cạnh Diệp Linh, run rẩy ôm lấy nàng:

- Sao... chuyện gì xảy ra?

Nói xong, hấn quay nhìn bốn phía, tiếng gầm như dã thú:

- Ai làm!

Lúc này, tiểu mập mập vội chỉ đám Cổ trưởng lão cách đó không xa:

- Là bọn hấn, bọn hấn đánh nàng, kẻ đánh chính là tên thị vệ kia.

Diệp Huyền bỗng ngừng đầu nhìn về phía tên thị vệ, thoáng qua, trong ánh mắt của vô số người, Diệp Huyền trực tiếp xông ra ngoài!

Thấy Diệp Huyền động thủ, Cổ trưởng lão đột nhiên phần nộ quát:

- Cản rờ, nơi này không phải nơi ngươi có thể giương oai!

Nói xong, hấn liền muốn động thủ, nhưng kiếm trong tay Diệp Huyền đã đột nhiên biến hướng, trực chỉ Cổ trưởng lão!

Đám người xung quanh đều sợ tới ngây người!

Cố trưởng lão này là cường giả Lăng Không cảnh a!

Cố trưởng lão híp mắt:

- Không biết tự lượng sức mình!

Nói xong, hắn chậm rãi nắm hai tay lại, một cỗ lực lượng vô hình thoáng qua!

Mà lúc này, kiếm đã tới!

Một Đạo kiếm mang đột nhiên bạo phát!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Kiếm mang!

Đại Kiếm tu!

Đại Kiếm tu trẻ như thế!

Đám người xung quanh trực tiếp hóa đá!

Mà Cố trưởng lão cũng ngây dại.

Thực sự là Đại Kiếm tu!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tâm Cơ

Cố trưởng lão thâm hoảng hốt, những giờ khắc này, hắn lại không lo được nhiều như vậy, hai tay xiết chặt, bỗng oanh thẳng ra trước, trên nắm tay, lực lượng cường đại tràn ra như dê vỡ.

Thế nhưng, vừa tiếp xúc với kiếm, hai cỗ lực lượng này lập tức bị xé nát, thoáng qua, trong ánh mắt vô số người, hai tay Cố trưởng lão trực tiếp bay ra ngoài!

Cố trưởng lão hét thảm một tiếng, liên tục lui lại, hai tên thị vệ bên cạnh đang muốn xuất thủ, nhưng Diệp Huyền đã quỷ mị xuất hiện cạnh bọn hắn!

Xuy xuy!

Hai cái đầu đâm máu trực tiếp bay ra ngoài!

Thuấn sát Ngự Khí cảnh!

Đám người xung quanh thâm hoảng hốt, rất nhiều người không kịp được mà lui sau!

Tiểu mập mập cũng tròn mắt hốc mồm:

- ca của nàng, thực lợi hại a...

Thuấn sát hai tên thị vệ, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về Cố trưởng lão, Cố trưởng lão hoảng hốt:

- Ta là trưởng lão Túy Tiên lâu, người mà giết ta, người...

Diệp Huyền cầm kiếm áp tới phía cố trưởng lão, nhìn thấy cảnh này, Cố trưởng lão hoảng hốt, liên tiếp lui về sau.

Mà lúc này, Hàn Hương Mộng đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, Hàn Hương Mộng trầm giọng nói:

- Diệp công tử, nên có chừng mực. Nếu còn náo nữa, sẽ không thể thu thập được! Ngươi...

Thanh âm Hàn Hương Mộng ngưng lại, bởi Diệp Huyền đã xiết chặt yết hầu của nàng.

Hàn Hương Mộng nhìn Diệp Huyền, không nói, rất bình tĩnh.

Diệp Huyền dừng lại:

- Là ngươi để huynh muội ta vào ở phòng hạng nhất, chuyện hẳn làm khó huynh muội ta, là liên quan tới ngươi, đúng không?

Nữ tử thần bí đã kể lại mọi chuyện cho hẳn, bởi vậy, hẳn cũng rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện.

Hàn Hương Mộng nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Nếu còn náo nữa, sẽ không thể thu thập được!

Diệp Huyền cười gằn:

- Chuyện nội bộ các ngươi, lại muốn liên lụy tới muội muội ta, chuyện này nếu thế thì cũng thôi, nhưng chuyện này vì ngươi mà tới, ngươi lại không xuất thủ ngăn cản, ngươi đánh chết!

Nói xong, hẳn liền dùng sức.

Thực sự muốn hạ sát thủ!

Nhưng mà, khi hẳn vừa xiết tay, Hàn Hương Mộng đã vô thanh vô tức lui ra sau mấy trượng, cùng lúc đó, một lão giả xuất hiện!

Lão giả lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Diệp công tử, không nên chuốc họa cho thế lực sau lưng ngươi.

Diệp Huyền nhìn qua Diệp Linh đang hôn mê, giờ khắc này, tâm hẳn đau như dao cắt.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười cực kỳ điên cuồng:

- Chuốc họa? Hai huynh muội chúng ta đang yên đang lành, muội muội ta đột nhiên rơi vào kết quả như vậy?

Thanh âm hạ xuống, lòng tay mở ra, Linh Tiêu kiếm lần nữa xuất hiện.

Linh Tiêu kiếm rung lên kịch liệt, không chỉ như thế, tựa như cảm ứng được sát khí cùng nộ hỏa của Diệp Huyền, Linh Tiêu kiếm lại phát ra một tiếng kiếm minh!

Muốn thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Thấy Diệp Huyền muốn tiếp tục động thủ, lão giả hơi híp mắt, mà bên khác, sắc mặt Hàn Hương Mộng trở nên cực khó coi, kẻ này muốn ngọc thạch câu phân a! Giờ phút này, nàng đã thăm hỏi hẳn, sớm biết như thế, nàng nên xuất thủ ngăn cản!

Một vị Đại Kiếm tu trẻ tuổi như thế, hơn nữa còn lĩnh hội Kiếm Tâm Thông Minh... tuy Túy Tiên lâu không sợ, nhưng trở mặt cùng một thiên tài như thế, khỏi phải nói, đời này nàng đừng mong được trọng dụng!

Mà điều kinh khủng nhất, chính là có thể đưa tới mâu thuẫn giữa hai đại thế lực! Thiên phú cùng chiến lực của Diệp Huyền như thế, sau lưng tuyệt không phải một thế lực đơn giản!

Nếu như vậy, bất kể nàng, hay Cố trưởng lão, hay bất cứ người nào thuộc Túy Tiên lâu trên thuyền này, đều sẽ phải gánh trách nhiệm!

Ngay khi Diệp Huyền muốn động thủ, thanh âm nữ tử thần bí đã vang lên:

- Hậu quả một kiếm này, ngươi nghĩ tới rồi chứ?

- Ha ha...

Diệp Huyền cười điên cuồng:

- Muội muội ta đã như vậy, ta còn nghĩ hậu quả gì?

Thanh âm vừa hạ, kiếm trong tay cũng chém ra!

...

Ngay chớp mắt này, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Ca...

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, thế nhưng Diệp Huyền lại nghe được rõ ràng.

Diệp Huyền ngừng lại, trực tiếp quay người tới bên cạnh Diệp Linh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hai tay run rẩy!

Đời này của hấn, có thể vì muối muối xuất kiếm, cũng có thể vì muối muối thu kiếm!

Nhìn thấy Diệp Huyền không xuất thủ nữa, hmm cùng lão già đều thầm thở nhẹ một hơi!

Một khi Diệp Huyền xuất thủ, như vậy sẽ không còn đường cứu vãn.

Cũng may, tiểu cô nương kia còn sống!

Nếu không, kết quả xấu nhất chính là Diệp Huyền chết, bọn hấn cũng bị nghiêm trị, thậm chí sẽ bị thể lực sau lưng Diệp Huyền điên cuồng trả thù!

Bất kể là kết quả thế nào, đều không phải thứ mà bọn hấn mong muốn!

Cố trưởng lão muốn lặng lẽ chuẩn bị, nhưng lại bị lão già bên cạnh Hàn Hương Mộng vỗ ngã xuống đất, Hàn Hương Mộng lạnh lùng nhìn qua Cố trưởng lão:

- Người chờ thăm phán đi!

Nghe vậy, sắc mặt Cố trưởng lão liền tái xám!

Diệp Huyền cẩn thận ôm lấy Diệp Linh, nhìn bộ dạng tái nhợt của nàng, thiếu niên xưa nay chưa từng khóc, giờ phút này lại đổ lệ!

Diệp Linh nhìn Diệp Huyền, ôn nhu nói:

- Ca, đừng khóc, muối, muối không sao...

Diệp Huyền ôm Diệp Linh thật chặt, khóc như một đứa bé:

- Là ca không tốt, là ca không tốt...

Đúng lúc này, nam tử trung niên kia dẫn theo tiểu mập mập đi tới:

- Tiểu hữu, ta có dẫn theo một vị y sư, có thể để hấn xem một chút hay không?

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Được, được, đa, đa tạ!

Nam tử trung niên mỉm cười, quay người nhìn lão già áo đen bên cạnh, lão già áo đen gật nhẹ, sau đó ngồi xuống trước mặt Diệp Linh, sau một hồi, nói khẽ:

- Không sao, chỉ là chút ngoại thương thôi, nặng nhất là trật khớp tay, lão phu đã chỉnh lại rồi, giờ tu dưỡng một chút là ổn, có điều, trong cơ thể nàng có một luồng hàn khí... lão phu chưa từng thấy qua!

Nói xong, lão nhìn về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Không sao, chỉ cần chỗ khác không sao là được, còn hàn khí này, sau này ta sẽ tự nghĩ cách!

Lão già áo đen gật đầu, không nói, lui qua một bên.

Diệp Huyền ôm quyền với nam tử trung niên:

- Tại hạ Diệp Huyền, các hạ là?

Nam tử trung niên cười nói:

- Thiên Sơn thành thành chủ, Lục Tiêu Nhiên!

Thành chủ!

Diệp Huyền hơi ngẩn người, lại lần nữa ôm quyền:

- Chuyện của tiểu muội ta, đa tạ!

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Việc nhỏ thôi.

Diệp Huyền gật nhẹ, sau đó cầm kiếm quay về phía cổ trưởng lão.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Tiêu Nhiên hơi ngẩn người, không chỉ Lục Tiêu Nhiên, mà đám người xung quanh cũng sửng sốt, tên gia hỏa này còn không bỏ qua?

Sắc mặt Hàn Hương Mộng cùng lão già bên cạnh nàng cũng trầm xuống, Cổ trưởng lão chính là trưởng lão của Túy Tiên lâu, mặc dù chỉ là một tên trưởng lão nhỏ nhỏ ở ngoại lâu, nhưng cũng là trưởng lão của Túy Tiên lâu!

Dù thế nào, bọn hắn cũng không thể để Cổ trưởng lão bị Diệp Huyền giết! Nếu không, chẳng khác nào tát một cái vào mặt Túy Tiên lâu!

Diệp Huyền đi tới trước mặt Cổ trưởng lão, mà Hàn Hương Mộng lại xuất hiện ngăn trước mặt:

- Diệp công tử, việc này Túy Tiên lâu chúng ta sẽ xử lý, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ nghiêm trị hắn, sẽ cho công tử một câu trả lời thỏa đáng, hắn...

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn Hàn Hương Mộng:

- Cút xa một chút!

Hàn Hương Mộng cau mày, đang muốn nói, Diệp Huyền đã áp sát, nhìn thẳng:

- Là ngươi mời chúng ta tới ở, hẳn làm khó huynh muội chúng ta mà ngươi không ngăn cản. Để ta đoán một chút, hẳn là ngươi muốn xem thế lực bối cảnh sau lưng ta đi? Đồng thời muốn ta trở mặt với người này, để chúng ta lưỡng bại câu thương, sau đó ngươi ngư ông đắc lợi, đúng không?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Xuất Hai Kiếm, Coi Như Ta Thua

Hàn Hương Mộng xiết chặt nắm tay, lòng có chút khiếp sợ.

Bời lời Diệp Huyền nói, chính là suy nghĩ lúc trước của nàng!

Bên cạnh, Cổ trưởng lão cười lớn:

- Nàng ta chính là muốn như thế, chỉ có điều, nàng ta đánh giá thấp tình cảm của ngươi với tiểu nha đầu kia, càng đánh giá thấp thực lực của ngươi, nếu không, nàng sẽ liều mạng bảo hộ tiểu nha đầu kia, sau đó kết giao với ngươi, cho ngươi một ân tình! Đáng tiếc, nàng ta tính sai, ha ha...

Đúng lúc này, kiếm trong tay Diệp Huyền đã xuyên qua mi tâm Cổ trưởng lão.

Xùy!

Máu tươi bắn tung tóe!

Thấy cảnh này, đám người xung quanh liền biến sắc, làm như vậy, chính là công nhiên khiêu khích Túy Tiên lâu a!

Sắc mặt Hàn Hương Mộng cũng trở nên tái nhợt!

Chuyện này chưa phải kết thúc, mà là mới bắt đầu!

Diệp Huyền thu kiếm, quay người đi tới trước mặt Diệp Linh:

- Bất kỳ ai khi dễ muội, ca muốn hấn không nhìn được mặt trời ngày mai!

Diệp Linh òa khóc.

Đúng lúc này, vân thuyền đột nhiên ngừng lại, đối diện vân thuyền, một đầu Tiên Hạc bay tới, Tiên Hạc rất lớn, cánh dài mười mấy trượng, mà trên lưng Tiên Hạc, một nam tử trung niên nho nhã xuất hiện, trong tay nam tử trung niên kia, nắm một cây quạt ngọc.

Rất nhanh, dưới ánh mắt vô số người, Tiên Hạc đáp lên vân thuyền, một cỗ kính phong cường đại nhanh chóng chắn đám người lui sau.

Nam tử trung niên xuống khỏi Tiên Hạc, Hàn Hương Mộng cùng lão giả bên cạnh liền biến sắc, hai người không nghĩ tới lại là người này, vội đi tới thi lễ:

- Bái kiến Hàn lâu chủ.

Nghe vậy, Thiên Sơn thành thành chủ Lục Tiêu Nhiên cũng ngưng trọng!

Túy Tiên lâu có cửu lâu, mỗi lâu có một lâu chủ, mà mỗi vị lâu chủ đều có quyền lực cực lớn, thực lực cũng càng thâm bất khả trắc!

Mà vị Hàn lâu chủ trước mắt này, chính là kẻ chương quân hết thấy cơ sở Túy Tiên lâu ở Khương quốc, cho dù là Quốc chủ Khương quốc nhìn thấy hấn, cũng phải có ba phần lễ ngộ!

Hàn lâu chủ khẽ gật đầu, nhìn qua thi thể Cổ trưởng lão cách đó không xa, nói:

- Chết rồi?

Hai người Hàn Hương Mộng không dám trả lời, hơi hơi cúi đầu.

Hàn lâu chủ đưa mắt nhìn Diệp Huyền cách đó không xa, đánh giá Diệp Huyền, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc:

- Cơ sở vững chắc như thế, thực sự hiếm thấy, mà thể thi cũng thôi, lại còn là một vị Kiếm tu, lại lĩnh ngộ Kiếm Tâm Thông Minh, thực sự khó được. Không nghĩ tới, Khương quốc lại nhiều nhân tài đến thế!

Nói xong, hấn nhìn thoáng qua bốn phía:

- Chư vị, đây là việc riêng của Túy Tiên lâu ta, mời chư vị về phòng nghỉ ngơi!

Nghe vậy, đám người kia nào dám ở lại, vội càng xoay người, ai về phòng nấy.

Mà Lục Tiêu Nhiên cũng nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau liền dắt tiểu mập mạp về phòng.

Boong thuyền chỉ còn lại mấy người.

Hàn lâu chủ lần nữa nhìn Diệp Huyền:

- Nơi bình thường không thể có người như vậy, nói xem, ngươi là người của thế lực nào, ta rất hiếu kỳ, đến cùng là dựa vào đâu mà ngươi dám giết người Túy Tiên lâu ta?!

Diệp Huyền lắc đầu cười:

- Thế nào, nếu thế lực sau lưng ta đủ lớn, ta có thể sống sót sao?

Hàn lâu chủ lắc đầu:

- Không thể, ngươi công nhiên giết trưởng lão Túy Tiên lâu ta, chính là diệt thị Túy Tiên lâu ta, cho nên, bất kể sau lưng ngươi là ai, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết. Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng mặt mũi Túy Tiên lâu, không thể để mất!

Nói xong, như nghĩ tới điều gì đó, lại nói:

- Hồi thế lực sau lưng ngươi, không phải là sợ thế lực sau lưng ngươi, mà chính là để quyết định có truy cứu trách nhiệm thế lực sau lưng ngươi không, tại Khương quốc này, không có thế lực nào mà Túy Tiên lâu ta không chọc nõi!

Diệp Huyền im lặng.

Thế lực?

Hắn nào có thế lực gì, sau lưng quý cũng không có!

Có điều, hấn vẫn không hối hận vì giết những người kia.

Ngốc nghếch? Xúc động?

Hấn thừa nhận hấn ngốc nghếch, cũng thừa nhận hấn xúc động, nhưng nếu cho hấn chọn lại, hấn vẫn làm thế mà không chút do dự. Bởi nếu hấn không giết những người kia, Túy Tiên lâu cùng lắm chỉ trừng phạt những người kia một chút, thậm chí còn không cả trừng phạt.

Như vậy, muội muội hấn bị đánh vô ích sao?

Không!

Đánh hấn, hấn có thể vì muội muội hấn mà nhịn, nhưng đánh muội muội hấn, Diệp Huyền hấn chết cũng không đành lòng!

Hàn lâu chủ lãnh đạm nói:

- Thế nào, không muốn nói?!

Diệp Huyền cười nói:

- Không có thể lực, ta không lừa người!

Hàn lâu chủ hít mắt:

- Không có thể lực đứng sau, lại dám giết người Túy Tiên lâu ta?

Diệp Huyền nhìn thẳng nam tử nho nhã trước mắt:

- Túy Tiên lâu ý thế hiếp người, ta muốn giết, chỉ đơn giản như vậy.

Nam tử nho nhã cười nhẹ:

- Ý thế hiếp người? Thế giới này vốn là cường giả vi tôn, Túy Tiên lâu ta ý thế hiếp người, người nhịn một chút là được, nay vì một chút tức giận, lại chôn vùi tiền đồ tương lai, như vậy là ngu xuẩn, biết không?

Diệp Huyền đứng thẳng:

- Sóng lưng Kiếm tu, sao có thể cong?

Nam tử nho nhã mỉm cười:

- Kiếm tu, cũng đúng. Nếu người đã nói sau lưng không có thể lực, vậy chuyện này chỉ để mình người gánh chịu.

- Ta, ta cùng ca ca ta!

Đúng lúc này, Diệp Linh đột nhiên ôm lấy Diệp Huyền, gắt gao nhìn nam tử nho nhã:

- Huynh muội chúng ta cùng gánh!

Hàn lâu chủ nhìn qua Diệp Linh, cười nói:

- Được, ta thành toàn huynh muội các người.

Nói xong, lại nhìn về phía lão giả cách đó không xa:

- Treo thi thể bọn hấn lên mạn thuyền, để thế nhân đều biết, kết cục của việc phạm vào Túy Tiên lâu ta, cũng cho thế nhân biết, Túy Tiên lâu ta chính là muốn cây thế khinh người, không phục, cứ tới!

Nói xong, hấn liền muốn quay người rời đi.

Cùng lúc, kiếm bên hông Diệp Huyền đột nhiên rung động kịch liệt.

Diệp Huyền hơi ngẩn người.

Mà Hàn lâu chủ đột nhiên quay đầu nhìn về phía đình thuyền, không chỉ Hàn lâu chủ, mấy người trong sân cũng đều quay người nhìn về đó.

Đình thuyền, một nữ tử bất ngờ xuất hiện.

Tóc dài tới eo, thân mặc tổ y, đưa lưng về phía mấy người, tay phải thả lỏng phía sau, đầu ngón tay, có hai vật một đen một trắng xoay tròn.

Nữ tử cứ thế đứng trên đỉnh thuyền, nhìn xuống vãn thuyền, mặc cho gió nhẹ thổi qua.

Đám người bên dưới cùng ngậy người.

Người kia là ai?

Sắc mặt Hàn lâu chủ trầm xuống, bởi hắn không biết, nữ tử kia xuất hiện thế nào.

Đang muốn nói chuyện, nữ tử kia đột nhiên lên tiếng:

- Ta tới dạy cho ngươi biết, cái gì mới là ý thế hiếp người, giờ ta xuất kiếm, xuất hai kiếm coi như ta thua!

...

Nghe thanh âm này, Diệp Huyền liền ngậy người!

Thanh âm rất quen thuộc!

Sau một khắc, toàn thân hắn run lên, bởi thanh âm nữ tử trước mắt, chính là thanh âm nữ tử thần bí trong Giới Ngục tháp!

Nàng ra rồi sao?

Nàng có thể đi ra?

Diệp Huyền hoàn toàn bối rối.

Nghe thanh âm nữ tử thần bí, Hàn lâu chủ hơi hít mắt lại:

- Dạy Túy Tiên lâu chúng ta? Khẩu khí các hạ thật lớn! Đừng nói các hạ, coi như đệ nhất đại quốc Thanh châu, Đại Hán đế quốc gần đây cũng không dám tùy tiện nói lời ấy.

Phải biết, thế lực Túy Tiên lâu không chỉ trong phạm vi Khương quốc, mà là trải rộng toàn bộ Thanh châu!

Thanh châu này, đã đổi qua vô số triều đại, nhưng Túy Tiên lâu vẫn tồn tại như cũ!

Điều này đủ để chứng minh, Túy Tiên lâu khủng bố ra sao!

Nữ tử thần bí không nói, trong ánh mắt đám người, tay nàng khẽ vung lên, trong nháy mắt, nước sông bên dưới đột nhiên ngưng lại, thoáng cái, ngưng thành một thanh Thủy kiếm!

Mà nước sông bên dưới, cơ hồ bị rút khô.

Nhìn thấy cảnh này, đám người bên dưới cùng biến sắc.

Ngay cả Hàn lâu chủ!

Thủ đoạn này?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kiếm Tiên?!

- Nhìn cho rõ!

Thanh âm nữ tử thần bí vang lên trong đầu Diệp Huyền:

- Thế nào mới là Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Thanh âm vừa dứt, Thủy kiếm trong tay nữ tử thần bí đột nhiên hóa thành kiếm quang, kiếm quang lóe lên.

Tốc độ? Kiếm quang lướt chậm, đám người bên dưới đều có thể thấy rõ!

Thế nhưng, sắc mặt Hàn lâu chủ đã đại biến, mục tiêu kiếm này chính là hắn, trong mắt hắn, tốc độ Đạo kiếm quang này rất chậm, cũng có nghĩa là, hắn căn bản không nhìn được bản chất một kiếm này!

Một kiếm này, vượt qua phạm trù nhận biết của hắn!

Mặc dù như thế, nhưng Hàn lâu chủ cũng không ngồi chờ chết, hai tay đột nhiên chắp trước ngực, quanh thân liền xuất hiện một vệt kim sắc quang mang, sau đó, hai tay hắn kết ấn, không gian phía trước liền chấn động:

- Vạn Sơn Ngự Thủ!

Thanh âm vừa dứt, một vòng kim sắc quang mang đột nhiên hiện, mà bốn phía, vô số đại sơn đột nhiên rung lên, rất nhanh, vô số năng lượng từ các núi lớn bắn tới, năng lượng vàng óng như hải nộ bách xuyên, tràn vào trong vòng kim sắc, giờ khắc này, vòng kim sắc đột nhiên rung lên, kim sắc quang mang bắn ra rục rờ, ngay cả liệt nhật trên trời cũng có chút ảm đạm!

Trong ánh mắt mấy người, kiếm quang của nữ tử thần bí đã tới.

Vốn cho sẽ thấy một cảnh băng thiên liệt địa, nhưng mà cảnh tượng kế tiếp lại khiến đám người hoàn toàn hóa đá.

Thủy kiếm chỉ cách vòng sáng chừng một trượng, vòng sáng liền ầm ầm vỡ tan, hóa thành năng lượng tản mát đầy trời. Mà Thủy kiếm vẫn duy trì tốc độ chậm chạp, trong ánh mắt khó tin của Hàn lâu chủ, từng chúng tiếp cận hắn, mà hắn không có bất luận lực lượng phản kháng, chỉ có thể mặc cho chuỗi Thủy kiếm này áp sát mi tâm!

Nữ tử thần bí kia vẫn duy trì một tư thái, căn bản không chút quay người!

Bại! Bại hoàn toàn!

Một kiếm liền bại!

Hàn Hương Mộng cùng lão giả bên cạnh run rẩy!

Diệp Huyền không biết thực lực Hàn lâu chủ thế nào, nhưng hắn cũng hiểu, thực lực Hàn lâu chủ này tuyệt đối trong top năm người mạnh nhất Khương quốc, thế nhưng một kiếm liền bại?

Nữ tử trước mắt này, là cường giả cấp kiếm chủ sao?

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí vang lên:

- Nhất Kiếm Định Sinh Tử, một kiếm này, ta muốn hắn sinh, hắn liền sinh, ta muốn hắn tử, hắn liền tử, ta đã xuất kiếm, sinh tử đối phương, chính do một kiếm của ta, hiểu chứ.

Diệp Huyền khẽ nuốt nước miếng:

- Ta, ta không quá rõ!

Nữ tử thần bí gật đầu:

- Tốt, nếu ngươi mà nói rõ, ta còn không nhận được muốn đánh ngươi một chầu. Tâm ảo trong kiếm kỹ này, không phải ngươi hiện có thể hiểu rõ, có điều, hiện ngươi đã thấy kiếm của ta, hắn cũng đã hiểu đại khái, đối với ngươi mà nói, có chỗ tốt vô cùng.

Diệp Huyền thi lễ thật sâu:

- Ta hiểu!

Nữ tử thần bí gật đầu, lại nói:

- Để kẻ mạnh nhất Túy Tiên lâu các ngươi tới đây, một kiếm không giải quyết được, coi như ta thua!

Đám người: "..."

Hàn lâu chủ nhìn qua nữ tử thần bí, cười đắng:

- Tiền bối, lần này là Túy Tiên lâu ta...

Thanh âm Hàn lâu chủ đột nhiên hơi ngừng, bởi Thủy kiếm đã cắm vào mi tâm hán nửa tắc!

Máu tươi trào ra!

Thanh âm nữ tử thần bí vang lên:

- Ngươi quá yếu, không có tư cách nói chuyện. Không giết ngươi, chính là để các ngươi biết, ta ý thế hiếp đáp Túy Tiên lâu các ngươi thế nào. Hiện tại, gọi kẻ mạnh nhất Túy Tiên lâu các ngươi tới đây!

Giờ khắc này, sắc mặt Hàn lâu chủ khó coi như ngậm phân.

Hắn biết, lần này Túy Tiên lâu đã phải tấm sắt lớn!

Chỉ là, Khương quốc nhỏ nhỏ này, tại sao lại xuất hiện cường giả kinh khủng như thế?

Đúng lúc này, một điểm đen từ xa phóng tới, rất nhanh, điểm đen càng lúc càng lớn, cùng lúc đó, một tiếng cười to vang lên:

- Tại hạ Bất lâu lâu chủ Túy Tiên lâu, không biết Túy Tiên lâu đắc tội các hạ ở đâu? Lại khiến các hạ tức giận như vậy...

Thủy kiếm trước mắt Hàn lâu chủ đột nhiên phóng lên, trực tiếp xuyên tới nơi xa.

Thoáng qua.

- A!

Một thanh âm thâm thiết vang lên, một cái đầu già nua đầm máu rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Hàn lâu chủ càng thêm ảm đạm, hắn biết, hắn thực sự đã đánh giá thấp thực lực nữ tử trước mắt.

Người này, căn bản không chỉ là kiếm chủ, thậm chí rất có thể là Kiếm hoàng!

Kiếm hoàng, Kiếm trung hoàng giả!

Nghĩ tới đây, sắc mặt Hàn lâu chủ càng thêm tái nhợt. Cường giả như vậy, coi như Túy Tiên lâu có thể chống cự, thế nhưng tự dung chọc phải một cường giả tuyệt thế như thế, coi như hắn còn sống rời khỏi đây, vị trí lâu chủ hiện tại cũng tuyệt không giữ được. Không chỉ như thế, thậm chí còn có nguy cơ gánh nổi khối luyện ngục!

Bởi, lần này khiến Túy Tiên lâu tổn thất một vị lâu chủ, mà nhìn tư thái của nữ tử này, dường như không có dấu hiệu dừng tay!

Động tĩnh trên vân thuyền đương nhiên lớn, cường giả từ bốn phía đều cảm nhận được, thế nhưng, tuyệt không ai dám tới gần vân thuyền, chỉ dám xa xa đứng nhìn.

Tất cả đều biết, ở đây có một vị tuyệt thế Kiếm tu đang giết người!

Vân thuyền, Thủy kiếm trôi nổi bên cạnh nữ tử thần bí, nữ tử thần bí cầm Thủy kiếm trong tay, chỉ thẳng Hàn lâu chủ:

- Gọi người, tiếp tục gọi người cho ta!

Hàn lâu chủ cười thâm:

- Tiền bối, việc này là chúng ta sai, còn mong tiền bối bớt giận, chúng ta nhất định...

Xùy!

Một cánh tay Hàn lâu chủ trực tiếp rút ra ngoài!

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Nếu còn nói nhảm, liền cắt đầu của ngươi, ta nói ngươi gọi người, ngươi liền gọi người cho ta, rõ chưa?

Hàn lâu chủ thầm bắt đầu đi, gọi người? Hắn đương nhiên có thể gọi, nhưng nhìn cảnh hiện tại, có gọi cũng chết! Không gọi? Nữ tử thần bí trước mắt hiển nhiên sẽ không bỏ qua!

Như vậy, Túy Tiên lâu chết chắc!

Nghĩ tới đây, hắn nhìn qua Diệp Huyền cách đó không xa, mẹ nó, không phải ngươi nói sau lưng ngươi không có người sao? Cái này là không có người? Ngươi có thì nói sớm một chút a, ngươi nói sau lưng ngươi có một vị Kiếm hoàng, ta còn làm khó ngươi làm gì?

Có điều, hần không biết, hiện Diệp Huyền còn đang có chút ngơ ngác.

Hần biết nữ tử thần bí tuyệt không bình thường, thực lực mạnh mẽ, thế nhưng lại không nghĩ tới, lại mạnh tới như vậy!

Càng không nghĩ tới, nữ tử thần bí lại ra ngoài trợ giúp hần!

Mặc dù nữ tử thần bí xuất hiện hỗ trợ, thế nhưng hần vẫn có cảm giác chẳng lành, bởi Giới Ngục tháp trong cơ thể hần như có gì đó bất thường xuất hiện, tựa như mây tồn tại bị giam cầm trong đó muốn đi ra!

Nghĩ tới đây, chính hần cũng kinh hãi đổ mồ hôi lạnh!

Đúng lúc này, một lão giả áo xám quý dị xuất hiện.

Lại có người tới!

Diệp Huyền vội nhìn lão giả áo xám, người này thoát nhìn rất già, mái tóc trắng bạc, có chút khí chất tiên phong đạo cốt.

Lão giả áo xám bỏ qua tất cả mọi người, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử thần bí, hơi thi lễ:

- Tại hạ Túy Tiên lâu tam lâu chủ, bái kiến Kiếm tiên tiền bối!

Kiếm tiên!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Đa tạ sai.vn đã ủng hộ 1000TLT và đẩy 30 Kim phiếu, cũng muốn dịch nhanh lắm, nhưng không có lương trả cho thành viên trong nhóm a:(Cầu ủng hộ:(

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hả Giận Chứ?

Nghe vậy, Hàn lâu chủ lập tức trợn mắt, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Kiếm tiên?

Thế giới này có mấy vị Kiếm tiên?

Dù sao, Thanh châu cũng chưa từng xuất hiện Kiếm tiên!

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi không tệ, tu luyện tới cấp độ này, có tư cách tiếp một kiếm của ta!

Nói xong, Thủy kiếm khẽ rung lên.

Mà lúc này, lão giả vội nói:

- Tiền bối bớt giận, thực lực tiền bối đã vượt qua phạm trù Thanh châu, vẫn bối tự nhiên không dám tiếp một kiếm của tiền bối! Mà lấy thực lực cùng thân phận tiền bối, có lẽ cũng sẽ không so đo làm khó đám tiểu bối chúng ta!

Hiển nhiên, lời nói có ý, ta không đánh lại ngươi, ngươi đừng ý lớn hiếp nhỏ!

- Làm khó?

Nữ tử thần bí cười nhẹ:

- Là Túy Tiên lâu các ngươi muốn đem đệ... ừm, là thi thể tiểu gia hỏa kia treo lên đầu thuyền, còn nói Thanh châu này không có thể lực nào mà Túy Tiên lâu các ngươi không chọc nổi, Túy Tiên lâu các ngươi muốn ý thế hiếp người! Khẩu khí Túy Tiên lâu các ngươi đúng là lớn a!

Lão già không giải thích, bởi giải thích với loại cường giả như vậy, thực chẳng khác nào muốn chết.

Nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, tiếp theo, liền đi tới trước mặt Diệp Huyền, thì lễ thật sâu:

- Tiểu hữu, trước đó là Túy Tiên lâu ta đắc tội, còn mong tiểu hữu rộng lòng tha thứ!

Diệp Huyền biết, người này xin lỗi là do nữ tử thần bí kia, cũng không kinh thường, có điều, cũng không nói.

Lúc này, giữ yên lặng là tốt nhất!

Lão già quay đầu, nhìn qua chỗ Hàn lâu chủ, người sau đang muốn nói chuyện, lão già đã vung tay, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp bao phủ Hàn lâu chủ.

Oanh!

Nháy mắt, Hàn lâu chủ trực tiếp biến thành tro tàn!

Lão già quay người, thì lễ với nữ tử thần bí:

- Còn mong tiền bối bớt giận!

Nữ tử thần bí không nói, tay ngọc ẩn nhẹ, Thủy kiếm đột nhiên bay xuống, rơi xuống dòng sông khô cạn...

Oanh!

Nháy mắt, sông lớn lại hiện! Không không chỉ xuất hiện, mà ngay cả sinh linh bên trong cũng đều còn sống!

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử lão già hơi co lại, rung động tới tột đỉnh!

Mà nữ tử thần bí thì dần biến hư ảo, rất nhanh, đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mấy người. Ngay chớp mắt nàng biến mất, thanh âm của nàng lần nữa vang lên:

- Nếu Túy Tiên lâu không phục, cứ tới trả thù, nhiều người ít người đều được, ta vô địch, các ngươi tùy ý!

...

Boong thuyền đột nhiên yên tĩnh.

Lão già áo xám không nói, thần sắc bình tĩnh, không rõ hi nộ.

Nội tâm của hắn đương nhiên phần hận, Túy Tiên lâu chưa bao giờ bị người đối đãi như thế, mặc dù có nộ, nhưng hắn cũng không dám phát tác.

Kiểm tiên!

Nữ tử thần bí này có thể là một vị Kiểm tiên, nếu quả thực là một Kiểm tiên, như vậy Túy Tiên lâu thực sự không thể trêu chọc.

Dù là Túy Tiên lâu dốc toàn lực cũng có thể chống lại một vị Kiểm tiên, thế nhưng, chỉ là chống lại, hơn nữa, ai biết vị Kiểm tiên này có bạn bè thân thích gì không? Hoặc sau lưng có thể lực lớn hơn nữa cũng không chừng?

Coi như không có bằng hữu, không có thể lực, nhưng chỉ bằng một mình nàng, cũng đủ để Túy Tiên lâu phải sụp!

Kiểm tiên a!

Chiến lực của loại người này, khủng bố tới mức nào cơ chứ?

Trong thiên địa này, có mấy loại người không nên chọc, ngoại trừ người thù hận thiên địa, thì chính là Kiểm tu! Mà loại người tuyệt không nên chọc, chính là người thù hận còn là Kiểm tu.

Bởi vậy, dù nữ tử thần bí kia có ngang ngược thế nào, lão già áo xám cũng không dám nói gì.

Phải biết, tính tình của đám Kiểm tu đều vô cùng cổ quái, nếu hắn nói thêm một câu, nói không chừng, hôm nay sẽ phải bỏ mạng tại đây!

Nhanh chóng thu lại suy nghĩ, nhìn qua Diệp Huyền, hiển nhiên, nữ tử thần bí kia thu tay, chính là vì thiếu niên trước mắt.

Kiểm tu độc lai độc vãng, nhưng một khi có đệ tử, vậy đã không còn độc lai độc vãng.

Đệ tử của Kiểm tiên!

Thần sắc lão già đầy phức tạp, loại người này, vốn nên phải lôi kéo, nhưng giờ lại đã nháo tới mức như vậy.

Nghĩ tới đây, lão già đi tới trước mặt Diệp Huyền, đánh giá qua một cái, sau đó bấm tay điểm, một tấm thẻ tử kim sắc xuất hiện trước mặt Diệp Huyền:

- Tiểu hữu, chuyện lúc trước đã qua, đây là thẻ khách quý Túy Tiên lâu ta, chút tâm ý nho nhỏ, mong tiểu hữu nhận lấy.

Hàn Hương Mộng ở bên đột nhiên giải thích:

- Đây là Tử Kim thẻ, người có thẻ này, có thể được giảm năm phần khi mua đồ ở Túy Tiên lâu, trừ đó ra, nếu người bán đồ ở Túy Tiên lâu, Túy Tiên lâu sẽ hoàn toàn không thu bất kỳ phí thủ tục. Không chỉ thế, tấm thẻ này còn rất nhiều chỗ tốt khác, ngày sau Diệp công tử sẽ biết.

Diệp Huyền cũng không cự tuyệt, nhận thẻ xong ôm quyền:

- Văn bối muốn đi nghỉ chút, cáo từ.

Nói xong, hắn kéo Diệp Linh quay người rời đi.

Huỳnh muội Diệp Huyền vừa đi, Hàn Hương Mộng liền quỳ xuống trước mặt lão già.

Lão già áo xám chậm rãi nhắm mắt:

- Gia gia ngươi từng là thủ hạ của ta, dĩ nhiên, ta coi hắn là huynh đệ. Ngươi là tôn nữ của hắn, cũng coi như nửa tôn nữ của ta.

Hàn Hương Mộng hơi hơi cúi đầu, không dám nói nửa lời.

Lão già áo xám lắc đầu:

- Ngươi là huyết mạch duy nhất của hắn, ta không muốn giết ngươi, nhưng chuyện sau này của Túy Tiên lâu, ngươi tạm thời không nên nhúng tay, trở về tự nghĩ lại hành động vừa rồi của bản thân trước.

Nghe vậy, thần sắc Hàn Hương Mộng liền trở nên âm trầm

Bao năm cố gắng, giờ phút này hoàn toàn tan thành bọt nước!

Lão già áo xám nhìn sông lớn bên dưới, tay phải chậm rãi nắm chặt:

- Kiếm tiên... không ngờ tới, đời này lại có thể nhìn thấy một vị Kiếm tiên, hơn nữa còn dùng tới phương thức này...

Nói xong, hắn xoay người biến mất.

Boong thuyền, Hàn Hương Mộng thê lương cười một tiếng:

- Ta sai rồi sao?

Lão già bên cạnh trầm giọng nói:

- Tiểu thư, thế sự vô thường, không nên quá tự trách.

Hàn Hương Mộng lắc đầu:

- Nếu là trước kia chân thành kết giao, dùng tiềm lực của hắn cùng với người sau lưng hắn, ngày sau ta muốn trở thành hạch tâm Túy Tiên lâu, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay... đáng tiếc, ta quá tính toán, bỏ qua cơ hội thay đổi vận mệnh!

Lão già hơi cúi đầu, không nói.

Hàn Hương Mộng đứng lên, nhìn tới cuối chân trời:

- Thôi được, coi như hôm nay là một bài học đi.

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Diệp Huyền cùng Diệp Linh về phòng, là gian phòng phổ thông kia, còn phòng hạng nhất, hai người đều không muốn ở!

Trong phòng, Diệp Huyền vỗ cho Diệp Linh ngủ, sau đó liền vào Giới Ngục tháp, mới vào Giới Ngục tháp, hắn liền phát hiện bất thường!

Tầng thứ hai, đang không ngừng rung động!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền liền biến sắc, đang muốn hỏi một chút, thanh âm nữ tử thần bí đã vang lên:

- Hà giận không?

Diệp Huyền thì lễ thật sâu:

- Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp!

Nữ tử thần bí lạnh lùng:

- Cứu giúp? Ngươi biết vì sao ta xuất thủ không?

Diệp Huyền lắc đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Còn nhớ lúc trước ta từng nói với ngươi một câu? Ta hỏi ngươi, hậu quả một kiếm này, ngươi nghĩ tới rồi chứ?

Diệp Huyền gật đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Lúc ấy, nếu ngươi không xuất một kiếm kia, hôm nay ta nhất định sẽ không xuất thủ!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tác Dụng Của Kiếm Tâm Thông Minh

Diệp Huyền ngây người, có chút không hiểu:

- Vì sao? Nếu ta không xuất kiếm, chuyện này sẽ có thể lắng lại!

- Hừ!

Nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Lắng lại? Làm người khéo đưa đẩy, không có gì đáng trách, nhưng nếu người thân nhất bị đối đãi như thế, mà còn nghĩ tới hậu quả, vậy có tư cách gì cầm kiếm? Hơn, nếu ngươi không xuất một kiếm kia, tâm cảnh sẽ khó chịu, kiếm tâm vỡ vụn, đời này không còn cơ hội trở thành một Kiếm tu mạnh mẽ.

- Kiếm tâm vỡ vụn? Tại sao?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Nữ tử thần bí nói:

- Kiếm tu Kiếm tu, tu chính là Kiếm, cũng là tu tâm, mà bản tâm, mới là “Tâm” chân thực nhất. Lúc đó, ngươi muốn đòi lại công đạo cho muội muội, ngươi muốn giết ngươi, nhưng nếu ngươi lại vì cố kỵ hậu quả, vì phạm bản tâm, đương nhiên, ngươi có thể sẽ không cảm thấy gì, nhưng kiếm của ngươi lại sẽ bị trói buộc, Kiếm Tâm Thông Minh mà ngươi vừa lĩnh ngộ cũng sẽ tiêu tán.

Diệp Huyền cười khổ:

- Tiền bối, nếu Kiếm tu đều phải cương như thế, sợ là sẽ không sống được bao lâu a!

Nữ tử thần bí nói khẽ:

- Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Kiếm tu ít như thế, đặc biệt là Kiếm tiên chân chính, đã ít lại càng ít! Đây cũng là nguyên nhân ta từng nói với ngươi, Kiếm đạo, còn khó hơn ngươi tưởng tượng!

Diệp Huyền hít một hơi thật sâu, hiện hấn cũng có thể cảm giác được một chút.

Nữ tử thần bí lại nói:

- Ta vốn không thể xuất thủ, lần này ra ngoài, ngươi biết hậu quả thế nào không?

Hậu quả?

Diệp Huyền ngậy người, vô thức nói:

- Hậu quả gì?

Nữ tử thần bí nói:

- Trước đó ta đã nói với ngươi, phong ấn trong Giới Ngục tháp đã bị nói lỏng, mà lần này ta xuất thủ, phong ấn trong tháp cũng bị chịu ảnh hưởng, nói đơn giản hơn, chính là phong ấn tầng thứ hai sẽ sớm bị giải, nhiều lắm là bốn tới năm tháng, phong ấn tầng hai sẽ hoàn toàn biến mất. Nếu tới lúc đó mà ngươi còn chưa tìm được Đạo tắc, ngươi chết chắc không thể ngờ. Cũng đừng trông chờ vào ta, nếu ta xuất thủ đối phó với người ở tầng thứ hai, phong ấn tháp này sẽ hoàn toàn bị coi bỏ, lúc đó, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa, ta không thể vì ngươi mà làm hỏng phong ấn tháp này, ngươi hiểu chứ?

Diệp Huyền trầm mặc một hồi, sau nói:

- Sao tiền bối không thể xuất thủ?

Nữ tử thần bí nói:

- Ít nhất là trước khi ngươi tìm được một đạo Đạo tắc, ta không thể xuất thủ lần nữa, thậm chí không thể ra ngoài. Đương nhiên, coi như có thể xuất thủ, ta cũng sẽ không xuất thủ, thứ cho ta nói thẳng, vừa rồi là ra thấy ngươi dám rút kiếm đòi công đạo, cũng là ngứa mắt kẻ kia, ngươi hiểu?

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta hiểu.

Hắn hiểu, người nhất định phải tự dựa vào bản thân, rất rõ ràng, người ta giúp hắn một lần, không có nghĩa là sẽ giúp lần thứ hai, hắn cũng không có tư cách để người ta giúp lần thứ hai!

Ngươi ta giúp một lần đã là thiên đại ân tình!

Diệp Huyền hấn không phải kẻ vô ơn bạc nghĩa, sẽ không nghĩ nghĩ người ta giúp hắn là chuyện đương nhiên, cũng sẽ không nghĩ tới, gặp phiền phức là sẽ để người ta xuất thủ!

Tự dựa vào bản thân mới là vương đạo.

Bởi vậy, hấn không có bất cứ tâm ý ý lại, ngược lại, lời cuối của nữ tử thần bí lại khiến hấn hiểu rõ, vạn sự đều phải dựa vào bản thân! Đem hy vọng ký thác lên người khác, vốn là chuyện không thực tế, cũng là chuyện vô cùng ngu xuẩn!

Vấn đề phong ấn... Đạo tắc, muốn tìm Đạo tắc, hấn nhất định phải nhanh chóng đạt tới Ngự Khí cảnh, thậm chí là Lãng Không cảnh, bởi nữ tử thần bí nói cho hấn biết, hấn còn chưa có thực lực thu phục đạo tắc!

Chuyện này thực sự phiền phức!

Diệp Huyền lắc đầu thờ dãi, rất nhiều chuyện hấn cần giải quyết, quan trọng nhất là bệnh của muội muội, thứ hai là phong ấn Giới Ngục tháp.

Hắn cảm thấy, Giới Ngục tháp có chút không bình thường, càng cảm thấy sự ngưng trọng trong lời nttv, hấn biết, nữ tử thần bí không nói đùa, nếu như phong ấn bị nói lỏng, đôi phương tuyệt sẽ không xuất thủ vì hấn!

Việc này, nhất định phải dựa vào chính bản thân hấn giải quyết!

Như nghĩ tới cái gì đó, Diệp Huyền liền vội hỏi:

- Tiền bối, Kiếm Tâm Thông Minh là cái gì?

Hắn vẫn nhớ, vừa rồi hấn tiến vào một cảnh giới huyền diệu khó giải.

Trầm mặc một hồi, nữ tử thần bí nói:

- Kiếm Tâm Thông Minh, tựa như soi gương, người bình thường không biết bản thân trông thế nào, nhưng sau khi soi gương, ngươi sẽ biết bản thân đẹp xấu. Mà Kiếm Tâm Thông Minh, cũng có thể hiểu như vậy, hiện tại, ngươi đã hiểu rõ con đường Kiếm đạo của bản thân, càng biết phải đi thế nào. Đón

giản để nói, là hiểu rõ bản tâm, hiểu rõ Kiếm đạo!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Cái này có hữu dụng không?

Nữ tử thần bí nói:

- Đường như ngươi đã quên một điểm, lần này ngươi dùng Nhất Kiếm Định Sinh Tử, nhưng cũng không có quá nhiều phản phệ!

Nghe vậy, Diệp Huyền liền hơi ngẩn người.

Đúng a!

Hắn vừa sử dụng Nhất Kiếm Định Sinh Tử, nhưng thân thể hiện cũng không thoải mái như trước, chỉ cảm thấy một chút mệt mỏi!

Thanh âm nữ tử thần bí lại vang lên:

- Kiếm Tâm Thông Minh, đó là một loại tâm cảnh trong kiếm đạo, ngày sau khi đối địch, ngươi có thể miễn dịch với hết thảy huyền cảnh cùng giả tượng, đương nhiên, nếu đối phương mạnh hơn ngươi quá nhiều lại là chuyện khác. Trừ đó ra, tâm ngươi thông thấu, độ phù hợp với kiếm càng cao, thi triển kiếm kỹ cũng có tác dụng làm ít công to... ta mệt rồi, không muốn giải thích mấy thứ vô ích này với ngươi, ngươi tự đi đối luyện với hư ảnh là hiểu.

Diệp Huyền: "..."

Sau một hồi, Diệp Huyền bắt đầu đi đối luyện với hư ảnh.

Vừa xuất một kiếm, hắn lập tức ngây người.

Bởi hắn cảm giác hoàn toàn khác trước, không chỉ như thế, lúc hư ảnh xuất kiếm thứ nhất, hắn cũng lần nữa ngây người, bởi hắn cảm giác rất khác, loại cảm giác này, hắn không thể diễn tả thành lời, nhưng nếu nhất định phải nói, cảm giác của hắn chính là, một kiếm này, thật đơn giản...

Một khắc sau, Diệp Huyền ngừng lại.

Trước ngực hư ảnh, đã cắm một thanh trường kiếm!

Thoáng qua, hư ảnh chậm rãi tiêu tán.

Diệp Huyền hơi hơi cúi đầu, yên lặng.

Sau một hồi, hắn thu Linh Tiêu kiếm, nhìn Linh Tiêu kiếm trong tay, trầm mặc một hồi, sau đó nhẹ giọng lầm bầm:

- Hiện tại, mới cảm thấy kiếm này là của ta...

...

Lúc trước, giữa hắn cùng Linh Tiêu kiếm, luôn có chút gì đó xa lạ.

Cảm giác này, tựa như kiếm này không phải của hắn, khi sử dụng, lại có chút không lưu sướng.

Thế nhưng hiện tại, tuy không phải vô cùng quen thuộc, nhưng đã không còn cảm giác xa lạ kia, tốt hơn trước rất nhiều!

Giờ hắn mới phát hiện, độ phù hợp giữa một thanh kiếm cùng chủ nhân của nó!

Thu kiếm, Diệp Huyền rời khỏi Giới Ngục tháp, sau đó tắm rửa một phen.

Đi ngủ!

Tu luyện quan trọng, nghỉ ngơi cũng quan trọng!

Bất kể hắn muốn mạnh lên thế nào, điên cuồng tu luyện thế nào, thì vẫn cần nghỉ ngơi. Bởi sau khi nghỉ ngơi, tinh lực dồi dào, mới có thể tiếp tục tu luyện.

Bên ngoài.

Vân thuyền đã tiếp tục di chuyển, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, không ai quên được thiếu niên kia, càng không quên được động tĩnh bên ngoài vân thuyền.

Tất cả cùng tò mò, tò mò xem thiếu niên kia chết chưa?

Hắn là đã chết!

Dù sao, đã giết người của Túy Tiên lâu cũng không dễ sống như vậy.

Vân thuyền bay qua sông lớn, đi tới một dãy núi vô tận, đứng trên vân thuyền nhìn xuống dưới, vạn sơn thu vào tầm mắt, phong cảnh đẹp không tả xiết.

Boong thuyền đã lại trở nên đông đúc, ai nấy đều vô cùng bình tĩnh, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bởi Túy Tiên lâu đã cảnh cáo, chuyện lúc trước, tất cả phải giữ bí mật, nếu không, Túy Tiên lâu sẽ nghiêm trị!

Không có bất cứ ai dám đắc tội Túy Tiên lâu.

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lưỡng Giới Thành

Trong phòng.

Diệp Huyền cảm thấy trên mặt hơi ngứa, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là một đôi mắt to tròn linh động.

Diệp Linh nắm một lọn tóc, cào cào lên mặt hắn!

Thấy Diệp Huyền tỉnh lại, Diệp Linh liền cười ngọt:

- Ca!

Diệp Huyền quay đầu nhìn bốn phía:

- Mấy giờ rồi?

Diệp Linh cười nói:

- Đã trưa rồi! Hôm nay ca ngủ nướng nha! Có điều không sao, ca có thể ngủ tiếp, muội sẽ coi chừng!

Diệp Huyền véo mũi Diệp Linh, cười nói:

- Đi, chúng ta ra ngoài hít thở không khí.

Nói xong, hắn liền rời giường đi tắm rửa, sau đó liền mang theo Diệp Linh tới boong thuyền.

Hai huynh muội vừa xuất hiện, ánh mắt tất cả đám người đều dồn dập đi qua!

Không chết?

Đám người không thể hiểu nổi.

Giết người của Túy Tiên lâu, lại vẫn không chết?

Một bên khác, Lục Tiêu Nhiên nhìn chăm chú Diệp Huyền một hồi, nói khẽ:

- Thiếu niên này, không đơn giản a!

Bên cạnh hắn, tiểu mập mập lại trực tiếp chạy tới trước mặt huynh muội Diệp Huyền, nhìn qua Diệp Huyền, liền quỳ một gối:

- Đại ca, thu ta làm đồ đệ đi, bao nhiêu tiền, ngươi cứ mở miệng, cha ta có rất nhiều tiền!

Diệp Huyền: “...”

Diệp Linh ôm miệng nhỏ bật cười.

Lục Tiêu Nhiên đi tới trước mặt huynh muội Diệp Huyền, đá lên mông tiểu mập mập, cười mắng:

- Ngươi biết muốn trở thành Kiếm tu khó thế nào không?

Tiểu mập mập bắt mỡ sờ đầu:

- Khó thì sợ cái gì? Dùng tiền giải quyết là được rồi!

Lục Tiêu Nhiên có chút xấu hổ, ôm quyền với Diệp Huyền:

- Là ta không biết dạy bảo, khiến tiểu hữu chê cười.

Diệp Huyền cười cười, sau đó nhìn về phía tiểu mập mập:

- Ngươi muốn trở thành Kiếm tu?

Tiểu mập mập vội gật đầu.

Diệp Huyền cười nói:

- Có thể, nhưng trước tiên phải giảm béo!

Nghe vậy, thần sắc tiểu mập mập liền trở nên khổ sở.

Giảm béo?

Sợ là còn khó chịu hơn giết hấn a!

Nhìn thấy biểu lộ của tiểu mập mập, Diệp Huyền cùng Lục Tiêu Nhiên đều bật cười.

Lúc này, Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Diệp Huyền tiểu hữu, lần này ngươi tới Đế đô sao?

Diệp Huyền gật đầu:

- Đúng vậy.

Lục Tiêu Nhiên liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, sau lại hỏi:

- Ngươi muốn tới tham gia Thương Mộc học viện?

Diệp Huyền hơi run lên:

- Sao tiền bối biết?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Chuyện Thương Mộc học viện chiêu sinh ba năm một lần, náo nhiệt khắp Khương quốc, tiểu hữu còn trẻ như thế, lại đi Đế đô, thêm nữa đúng thời gian Thương Mộc học viện chiêu sinh, bởi vậy, có lẽ hẳn là đi Thương Mộc học viện.

Nói xong, hấn chỉ tiểu mập mập:

- Đây là khuyến tử Lục Minh, lần này đưa hấn tới Đế đô, cũng là hy vọng xem hấn có thể gia nhập Thương Mộc học viện hay không.

Tiểu mập mập Lục Minh vỗ ngực:

- Cha yên tâm, ta nhất định có thể gia nhập Thương Mộc học viện, nếu bọn hấn không cho ta gia nhập, ta liền mua Thương Mộc học viện lại.

Huynh muội Diệp Huyền: “...”

Lục Tiêu Nhiên lắc đầu thờ dãi:

- Trước đó không nên chiều người như thế!

Diệp Huyền gật đầu, Đế đô là nơi phồn hoa nhất Khương quốc, nơi đó ngựa hồ tàng long, tiểu mập mập này có thể hồ phong hoán vũ ở Thiên Sơn thành, nhưng tới Đế đô mà còn tùy hứng như vậy, sợ là sẽ chịu thua thiệt.

Lục Tiêu Nhiên nhìn về nơi xa, nói khẽ:

- Đã sắp tới Lưỡng Giới thành.

- Lưỡng Giới thành?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Lục Tiêu Nhiên giải thích:

- Diệp tiểu hữu hân chưa biết, Lưỡng Giới thành này ở biên giới Khương quốc cùng Đường quốc, mà sở dĩ Khương quốc cùng Đường quốc luôn có giao chiến, chính là bởi tranh đoạt Lưỡng Giới thành này, Lưỡng Giới thành có địa thế khá cao, hai bên lại có hỏa sơn hiểm yếu, có thể nói, nước nào đạt được Lưỡng Giới thành, sẽ thu được ưu thế xuất kích, mà tới giờ, Lưỡng Giới thành này không phải của Khương quốc thì là của Đường quốc, mặc dù hiện là thành trì của Khương quốc, nhưng Đường quốc cũng cho là của bọn hắn, tóm lại... nơi này rất loạn.

Diệp Huyền trầm giọng:

- Chúng ta sẽ dừng lại ở đó sao?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Vân thuyền cần bổ sung nhiên liệu, cho nên, hẳn là sẽ dừng lại đó nửa ngày.

Diệp Huyền nói:

- Tiền bối sợ sẽ xảy ra chuyện?

Lục Tiêu Nhiên cười cười:

- Xảy ra chuyện thì không, chỉ là sẽ khá ồn ào, bởi hiện tại, tuy là thuộc Khương quốc chương quân, nhưng người Đường quốc cũng có thể tùy ý xâm nhập, thậm chí công nhiên khiêu khích dưới thành, ừ, một lời khó nói hết!

Diệp Huyền gật đầu, không nói gì thêm.

Nói chuyện với Lục Tiêu Nhiên một hồi, Diệp Huyền mới cùng Diệp Linh tới đầu thuyền, nhìn thiên sơn vạn thủy bên dưới, Diệp Huyền xiết nắm tay:

- Sẽ có một ngày, ta ngự kiếm nhìn xuống thiên địa này!

Nói xong, hắn liền trầm hồi:

- Tiền bối, hiện ta có thể ngự kiếm không?

- Có thể!

Nữ tử thần bí nói.

Nghe vậy, Diệp Huyền liền mừng rỡ, mà lúc này nữ tử thần bí lại nói:

- Có thể nằm mơ!

Diệp Huyền: "..."

Một hồi lâu sau, vân thuyền vượt qua thiên sơn, một tòa thành trì xuất hiện. Tòa thành kia nằm giữa hai ngọn núi lớn, cả tòa thành tựa như một cánh cửa, mà đối diện, là một mảnh minh nguyên, cuối bình nguyên, mơ hồ có thể nhìn thấy một tòa thành khác.

Bên kia, là một quốc gia khác: Đường quốc!

Đúng lúc, một thanh âm vang vọng:

- Chư vị, vân thuyền cần bổ sung nhiên liệu, chúng ta dừng lại Lưỡng Giới thành hai canh giờ, sau hai canh giờ, mời chư vị lập tức trở lại thuyền. Hơn nữa, Lưỡng Giới thành có chút hỗn loạn, nếu không cần thiết, mong chư vị không nên đi xa.

Thanh âm vừa dứt, vân thuyền liền rung nhẹ, chậm rãi hạ xuống.

Diệp Linh nắm chặt tay Diệp Huyền.

Vân thuyền hạ xuống càng thấp, Lưỡng Giới thành càng lúc càng lớn.

Từ trên vân thuyền nhìn xuống, Lưỡng Giới thành xác thực kém hơn Thiên Sơn thành không ít. Nội thành cũ nát, người cũng thưa thớt, thoạt nhìn có chút hoang vu.

Vân thuyền vững vàng dừng trên một con sông lớn, rất nhanh, vô số người rời khỏi vân thuyền, huynh muội Diệp Huyền cũng xuống, có điều bọn hắn cũng không ra ngoài, chỉ nghỉ ngơi ở điểm mà Túy Tiên lâu an bài.

Quảng trường mà Túy Tiên lâu dùng để nghỉ rất lớn, ngay sát mặt đường, gần cửa thành.

Mà trong quảng trường, cũng bán đủ loại thức ăn!

Diệp Huyền cùng muội muội đi tới trước một quán mì:

- Ông chủ, cho hai bát mì!

- Có ngay!

Ông chủ lên tiếng, chỉ chốc lát, hai bát mì nóng hổi bùng lên, trong bát còn có một quả trứng cùng chút thịt vụn.

Diệp Huyền đem trứng cùng thịt trong bát mình qua bát Diệp Linh, Diệp Linh tròn mắt liếc Diệp Huyền, sau đó lại đem trứng cùng thịt trả Diệp Huyền:

- Ca, đừng nói với muội là ca không thích ăn trứng, hừ, muội sẽ không mắc bẫy của huynh!

Trước kia hai huynh muội nương tựa lẫn nhau, Diệp Huyền luôn lừa nàng, nói không thích cái này, không thích cái kia, sau đó đều cho nàng, lúc trước nàng tin thật, mãi tới sau, mới phát hiện, đâu phải ca ca không thích ăn, mà là không nỡ ăn!

Diệp Huyền vuốt nhẹ đầu Diệp Linh, sau đó cười nói:

- Ông chủ, cho chúng ta thêm hai quả trứng!

- Có ngay...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hắc Kỵ

Một bên khác, Hàn Hương Mộng nhìn hai huynh muội, nói khẽ:

- Tình cảm này, trong gia tộc chưa từng xuất hiện qua.

Lão giả bên cạnh Hàn Hương Mộng lại lắc đầu:

- Người này quá mức coi trọng tiểu nha đầu kia, ngày sau, không chừng tiểu nha đầu kia sẽ thành nhược điểm của hắn.

Hàn Hương Mộng nhìn về phía Diệp Linh, nói khẽ:

- Nha đầu kia thực hạnh phúc.

Nói xong, liền quay người rời đi.

Sau một hồi, huynh muội Diệp Huyền đều no căng bụng, Diệp Huyền nhìn về phía ông chủ:

- Ông chủ, tính tiền!

Ông chủ cười tủm tỉm, đi tới trước mặt Diệp Huyền:

- Khách quan, bốn kim tệ!

Diệp Huyền đang muốn lấy tiền, đột nhiên ngăn người, nghe nhảm sao:

- Bốn kim tệ?

Ông chủ gật đầu:

- Bốn kim tệ!

Diệp Linh đang uống canh, trực tiếp sừng sờ tại chỗ, ánh mắt tròn to, bốn kim tệ? Ở Thanh thành, một tô mì mới chỉ đáng giá năm đồng tệ a!

Huynh muội đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, Diệp Huyền đứng lên:

- Ông chủ, hai bát mì, hai quả trứng, bốn kim tệ? Ngươi, chắc chắn chứ?

Ông chủ thu nụ cười:

- Thế nào, khách quan muốn quịt tiền?

Diệp Huyền trầm giọng:

- Ông chủ, ngươi mở hắc điểm sao?!

Ông chủ lạnh lùng nói:

- Chúng ta ở đây buôn bán mấy năm, vẫn luôn bán giá như thế, sao lại nói là hắc điểm? Ta thấy là ngươi không muốn trả tiền!

Diệp Huyền đang muốn nói, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Đại ca, ta mời khách!

Huynh muội Diệp Huyền nghe tiếng nhìn lại, người tới chính là Lục Minh, sau lưng không xa, còn có Lục Tiêu Nhiên.

Lục Minh đi tới trước mặt ông chủ, móc ra bốn mai kim tệ, cả giận nói:

- Đây là đại ca ta, đại ca ta không ăn nổi một tô mì của ngươi sao?

Ông chủ liếc Lục Minh, không nói, thu kim tệ liền rời đi.

Lục Minh quay người nhìn Diệp Huyền, hì hì cười một tiếng:

- Đại ca tốt!

Diệp Huyền có chút buồn cười, đoán chừng tiểu mập mạp này vẫn muốn học kiếm!

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, rất nhanh, trong tầm mắt đám người, tầm mười tên kỵ binh phi ngựa vào thành.

- Người Đường quốc!

Lục Tiêu Nhiên trầm giọng nói:

- Đây là Hắc giáp kỵ binh của Đường quốc, tại sao bọn hắn lại ở đây? Chẳng lẽ lại muốn khai chiến?

Hắc giáp kỵ binh?

Diệp Huyền nhìn về phía đám kỵ binh, đám kỵ binh vừa xông vào thành, khoái mã lao vút trên phố, gặp người thì giết, gặp hàng thì đoạt.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền khẽ cau mày:

- Không ai quản sao?

- Quản cái gì?

Một bên, ông chủ cười lạnh:

- Đám binh lính thủ thành, sợ là đang chui rúc đầu đó trong mặt thất rồi. Mấy vị khách quan, ta hữu nghị nhắc các người một chút, đừng ra khỏi ranh giới Tùy Tiên lâu này, bằng không, các người cũng khó sống!

Diệp Huyền đang muốn nói, đám Hắc kỵ đột nhiên từ trong thành vọt ra, mà trên lưng ngựa của bọn hắn, lại nhiều hơn một chút bao hàng, còn có một vài nữ tử đang thút thít.

- Ha ha...

Hắc kỵ cầm đầu cuồng tiếu:

- Nam nhân Khương quốc, không có tên nào có trứng đá, đều là một đám phế vật, ha ha...

Nói xong, hắn cuồng bạo xé rách quần áo một nữ tử, trong nháy mắt, trên người nữ tử kia chỉ còn nội y.

Chung quanh, đám người thầm cảm phẫn, thế nhưng không ai can thiệp.

- Ha ha...

Hắc kỵ cầm đầu cười lớn:

- Nam nhân Khương quốc nhìn đi, lão tử không chỉ muốn cướp tiền của các người, còn muốn ngủ với nữ nhân của các người, ha ha...

Cùng lúc, Diệp Huyền quay đầu nhìn Lục Tiêu Nhiên:

- Phiền tiền bối coi chừng muội muội giúp ta!

Nói xong, Diệp Huyền liền cầm băng ghế bên cạnh xông ra.

Đám người sau lưng lập tức vây người.

Diệp Huyền muốn xen vào việc này?

Đây là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Thấy Diệp Huyền vọt tới chỗ đám Hắc kỵ, tất cả xác định, Diệp Huyền muốn xen vào việc này.

Muốn chết!

Lưỡng Giới thành hiện thuộc Khương quốc, nhưng cũng có thể nói là phạm vi Đường quốc, đừng nói là Diệp Huyền, coi như có là Lục Tiêu Nhiên cũng không dám tùy tiện động thủ, sợ chọc phải vô số Hắc kỵ khác.

Nhưng, Diệp Huyền xuất thủ rồi!

Vô số người cùng thầm oán trách, oán Diệp Huyền rảnh rỗi kiếm chuyện, nếu thực sự chọc phải đám Hắc kỵ, chẳng phải là chuốc họa cho mọi người?

Nơi nào đó, Hàn Hương Mộng nhìn qua Diệp Huyền, lắc đầu:

- Người này làm việc không nghĩ tới hậu quả, gây họa vô số.

Lão giả bên cạnh gật đầu:

- Chuyện tổn công mà không kết quả này, thực sự đúng là không có ý nghĩa, thậm chí có thể dẫn tới tai họa càng lớn hơn.

Hàn Hương Mộng gật nhẹ, nhìn về nơi xa, nơi đó, Diệp Huyền đã vọt tới cửa thành.

Trong ánh mắt vô số người, tên Hắc kỵ kia vốn định xông ra khỏi thành, đã đột nhiên quay đầu, hắn vừa quay đầu, một băng ghế đã đập thẳng tới.

Hắc kỵ biến sắc, vội dùng tay đỡ lấy.

Ầm!

Băng ghế vỡ vụn, Hắc kỵ cũng trực tiếp bị đập bay ra ngoài.

Diệp Huyền nhanh chóng tóm được thót hắc mã đang hoảng loạn, tay phải dùng sức, cứ thế kéo ngựa đứng yên tại chỗ, tay trái nhẹ đưa lên, lập tức ôm nữ tử trên ngựa xuống, hắn trực tiếp cõng ngoại bào choàng lên người nữ tử, sau đó chỉ vào chỗ đám Diệp Linh cách đó không xa:

- Qua bên kia đi, an toàn!

Nữ tử nhìn Diệp Huyền, không nói.

Diệp Huyền vỗ nhẹ nàng:

- Nhớ, chỉ có người vô năng mới đi tìm chết, người sống, mới có vô hạn tương lai.

Nói xong, hấn lại nhặt nửa băng ghế gãy trên đất, vọt tới đám Hắc kỵ cách đó không xa.

Tốc độ Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, mà đám Hắc kỵ kia cũng lao tới, tên Hắc kỵ cầm đầu đứng trên đất cuồng hồng:

- Giết hấn, giết hấn cho lão tử!

Rất nhanh, Diệp Huyền cùng đám Hắc kỵ ngày càng gần, khi hấn chỉ còn cách một tên Hắc kỵ nửa trượng, hấn đột nhiên nhảy người lên, càn nửa băng ghế đập thẳng mặt tên Hắc kỵ.

Ầm!

Tên Hắc kỵ lập tức bị đánh bay, Diệp Huyền cũng không dừng tay, mảnh gỗ bén nhọn trong tay đột nhiên ném ra.

Xùy!

Yết hầu tên Hắc kỵ trực tiếp bị mảnh gỗ xuyên qua, mất mạng tại chỗ.

Cùng lúc, mấy tên kỵ binh khác đã vọt tới, Diệp Huyền dữ tợn, hấn cũng không xuất kiếm, mà trực tiếp xông ra ngoài.

Dưới ánh mắt vô số người, Diệp Huyền xuyên qua đám Hắc kỵ, rất nhanh, mấy tên Hắc kỵ dồn dập ngã xuống, đều mất mạng tại chỗ, chỉ chốc lát, giữa sân chỉ còn tên Hắc kỵ cầm đầu.

Đám Hắc kỵ này đều dày dặn kinh nghiệm sa trường, chiến lực đương nhiên không thường, thế nhưng, Diệp Huyền cũng là người thân kinh bách chiến, số trận mà hấn trải qua, so với tổng của số Hắc kỵ này còn nhiều hơn. Thêm nữa đám Hắc kỵ này còn chưa cả tới Ngũ phẩm Bất Tử cảnh, bởi vậy, đương nhiên không thể là đối thủ của hấn!

Diệp Huyền nhìn về tên Hắc kỵ cầm đầu không xa, giờ phút này, tên Hắc kỵ cũng có chút luống cuống. Hấn muốn trốn, nhưng tốc độ Diệp Huyền lại càng nhanh, lao ra như cuồng phong.

Thấy Diệp Huyền vọt tới, Hắc kỵ biết không thể trốn, lập tức trở nên dữ tợn, quay người cầm trường thương đâm thẳng tới Diệp Huyền.

Khí Biến cảnh!

Diệp Huyền cũng không tránh thương, mặc cho thương này đâm tới ngực trái.

Ầm!

Diệp Huyền lui nửa bước, mà trường thương cũng không thể xuyên thân thể hấn.

Kim Thân cảnh!

Thân thể của hấn, mạnh hơn người thường không biết bao nhiêu lần.

Hắc kỵ biến sắc, muốn thu thương, nhưng Diệp Huyền đã ép người lên, một cước quét ngang đầu gối Hắc kỵ.

Ầm!

Hắc kỵ trực tiếp bay lên, đập mạnh vào tường.

Hắc kỵ vừa muốn vùng vẫy đứng lên, Diệp Huyền lại đạp một cước lên ngực hấn, Hắc kỵ oán độc nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi chết chắc rồi, ngươi chết chắc rồi!

Diệp Huyền đang muốn xuất thủ, một thanh âm đã truyền tới:

- Cho, cho ta giết hấn, được không?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Độc Cản Ba Ngàn Hắc Kỵ

Diệp Huyền quay đầu nhìn lại, hơi kinh ngạc, người nói chuyện, chính là nữ tử lúc nãy.

Người này chừng mười tám mười chín tuổi, bộ dạng thanh tú, tư thái mỹ lệ, chỉ là sắc mặt có chút băng lãnh.

Diệp Huyền hơi nghĩ, sau đó gật đầu, rút đao của Hắc kỵ cho nữ tử, nữ tử này nhìn qua Diệp Huyền, sau đó cầm đao, ngay khi muốn xuất thủ, một tiếng phần nộ đột nhiên truyền tới:

- Dừng tay!

Diệp Huyền theo tiếng nhìn lại, một nam tử mập mạp cùng một đám binh sĩ vội chạy tới.

Không phải binh sĩ Đường quốc, mà là binh sĩ Khương quốc!

Mà nam tử mập mạp này, chính là Lương Giới thành thành chủ.

Nam tử mập mạp dẫn một đám người, phần nộ vọt tới trước mặt Diệp Huyền cùng nữ tử kia, nộ chi Diệp Huyền:

- Ai cho ngươi xuất thủ?

Diệp Huyền cau mày.

Nam tử mập mạp cả giận nhìn nữ tử kia:

- Bỏ đao cho ta.

Một tên binh sĩ vọt tới trước mặt nữ tử, nữ tử vô thức lui tới sau lưng Diệp Huyền, binh sĩ kia cũng không dừng lại, đúng lúc, Diệp Huyền đột nhiên đưa tay một bạt.

Ba!

Tên lính kia, trực tiếp bị Diệp Huyền một bạt đập bay ra ngoài.

Nam tử mập mạp ngây người, cả giận nói:

- Ngươi muốn tạo phản sao?

Diệp Huyền chậm rãi xiết nắm đấm:

- Đám binh sĩ Đường quốc này vào thành gian dân cướp bóc, các ngươi mặc kệ. Hiện ta xuất thủ giết bọn hắn, các ngươi lại ra ngăn cản, thế nào, các ngươi là người Đường quốc sao?

Nam tử mập mạp cả giận nói:

- Ngươi giết bọn hắn, có nghĩ tới hậu quả hay không? Ngoài thành không xa, chính là doanh địa của Hắc kỵ, ngươi giết bọn hắn, chẳng khác nào cho bọn hắn lấy cớ xuất binh, như vậy sẽ càng khiến nhiều người phải chết, ngươi biết hay không?

Diệp Huyền cười lạnh:

- Là ngươi sợ ngươi bị giết?

Nam tử mập mạp trở nên khó coi:

- Bớt nói nhảm, đây là Lương Giới thành, nơi này do ta làm chủ, ngươi...

Diệp Huyền không thèm nhìn hắn, quay đầu nói với nữ tử kia:

- Đi giết hắn!

Nữ tử nhìn qua Diệp Huyền, sau đó quay người đi tới chỗ Hắc kỵ dưới đất.

Nhìn thấy cảnh này, nam tử mập mạp biến sắc, cả giận:

- Bắt bọn hần cho ta!

Cùng lúc, Diệp Huyền đã xiết chặt yết hầu nam tử mập mạp, đám binh sĩ muốn xông lên lập tức dừng lại, không dám động.

Diệp Huyền gắt gao nhìn nam tử mập mạp:

- Ta hận nhất chính là mấy kẻ hèn với ngoại, ác với nội mềm yếu phé vạt như các ngươi, ngươi dám nói thêm một câu, lão tử liền bẻ cổ ngươi!

- Ngươi!

Nam tử mập mạp nhìn Diệp Huyền, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi, không dám nói tiếp.

- A!

Một tiếng hét thảm vang lên.

Đám người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy nữ tử kia cầm đao, đâm vào cổ họng Hắc kỵ, mà trên mặt nàng, còn đầy máu tươi!

Sau khi giết tên Hắc kỵ, nữ tử buông đao, mềm oạt dựa vào tường, ánh mắt vô thần, không biết đang suy nghĩ gì.

- Ngươi, ngươi gây họa rồi!

Nam tử mập mạp chỉ Diệp Huyền, toàn thân run rẩy.

Diệp Huyền không quan tâm tới hắn, mà đi tới trước mặt nữ tử kia, không nói gì thêm, chỉ lấy ra tầm mười mai kim tệ, đặt trong tay nữ tử:

- Sống cho tốt!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nữ tử nhìn bóng lưng Diệp Huyền, có chút ngầy ngời.

Đúng lúc, tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, lần này, không phải chỉ là một chút tiếng vó ngựa, mà là vô số tiếng vó ngựa!

Nghe thấy âm này, đám người trong nội thành đều biến sắc.

Ngay cả đám người Lục Tiêu Nhiên cách đó không xa.

Nam tử mập mạp nhìn qua ngoài thành, sau một khắc, thần sắc ảm đạm:

- Xong rồi, là Hắc kỵ, bọn hần tới, bọn hần tới...

Nói xong, lại nộ chỉ Diệp Huyền:

- Đều là do ngươi, ngươi hại người cả thành, là ngươi!

Bốn phía, dân chúng trong thành cũng oán độc nhìn Diệp Huyền, hiển nhiên, đang trách Diệp Huyền xen vào việc của người khác, dẫn tới mầm tai vạ!

Đúng lúc này, thanh âm nữ tử thần bí đột nhiên vang lên:

- Làm việc nghĩa, lại bị đối xử như thế, ngươi có cảm tưởng gì?

Diệp Huyền lãnh đạm:

- Ta làm chỉ vì bản tâm ta, không phải để người khác đánh giá, bọn hần thấy thế nào, đó là chuyện của bọn hần!

Nữ tử thần bí không nói.

Diệp Huyền chậm rãi đi tới cửa thành, lúc này, Diệp Linh đột nhiên hô:

- Ca!

Diệp Huyền khẽ run lên, hắn dừng bước lại, quay đầu nhìn Diệp Linh, cười nói:

- Không sao, gọi thêm cho ca một tô mì, ca sẽ lập tức trở về!

Nói xong, quay người ra khỏi thành.

Sau lưng, Diệp Linh nhìn một chút, nước mắt liền chảy ra.

Diệp Huyền đi tới cửa thành, mới ra tới ngoài, hắn đột nhiên ngừng lại, sau lưng hắn, nữ tử kia theo sát, nữ tử kia cứ thế đi theo hắn, không nói lời nào.

Mà đúng lúc này, cửa thành đã đóng lại.

Trước cửa thành, một nam một nữ, mà đối diện, là mấy ngàn Hắc kỵ!

Mấy ngàn Hắc kỵ cùng vọt tới, thanh thế to lớn, dù là Diệp Huyền cũng phải động dung.

Hắn biết hấn đánh không lại!

Thực sự đánh không lại!

Đừng nói là hấn, coi như là An Lan Tú đã đạt tới Lăng Không cảnh, cũng tuyệt không thể chống lại mấy ngàn Hắc kỵ!

Đánh không lại, thế nhưng, hấn muốn đánh!

Diệp Huyền cũng không biết vì sao phải đánh, nhưng hấn thực sự muốn đánh.

- Ta là A Ngư!

Nữ tử sau lưng Diệp Huyền lên tiếng.

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta là Diệp Huyền.

A Ngư nhìn qua Diệp Huyền:

- Diệp Huyền... ta nhớ, đời sau, đời đời sau, ta cũng sẽ không quên!

Diệp Huyền không nghe được A Ngư nói gì, bởi hấn đã bắt đầu nhìn tới phía những Hắc kỵ kia, nhìn khí thế hung hăng của đám Kỵ sĩ, tâm mắt Diệp Huyền dần có chút ngây dại.

Hắn không phát hiện, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hấn đang rung động kịch liệt.

Sợ chết?

Diệp Huyền hấn cũng sợ chết, thế nhưng, có nhiều chuyện, dù có chết cũng muốn làm.

Quốc gia đại sự, Diệp Huyền hấn không hiểu, nhưng hấn biết, hấn là người Khương quốc.

Quốc gia có nhiều chỗ thiếu sót, thế nhưng, đây là quốc gia của hấn, hấn là người Khương quốc, Khương quốc có không tốt, thì vẫn cứ là nhà hấn.

Quốc gia của hấn, dù có không tốt, cũng không đến lượt người ngoài vũ nhục!

Chiến!

Lần này, hấn không vì muội muội, cũng không vì bản thân!

Diệp Huyền rảo bước, nhìn đám Hắc kỵ hung hăng lao tới, trong mắt hấn hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, chỉ có Chiến ý thao thiên!

- Ha ha...

Diệp Huyền đột nhiên cười phá lên:

- Tôi đi!

Thanh âm vừa dứt, thân thể hấn đột nhiên khẽ run lên, sau một khắc, một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể hấn chấn động.

“Cái quỷ gì vậy!”

Giới Ngục tháp, nữ tử thần bí kinh ngạc bật thốt: “Chiến ý? Một Kiếm tu không lĩnh ngộ Kiếm ý mà lại đi lĩnh ngộ Chiến ý? Ta đang dạy một Kiếm tu sao?”

Chiến ý!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ngân Giáp, Kim Dao!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ý cảnh!

Một loại cảnh giới hư vô mờ mịt, nhưng nó lại thực sự là tồn tại chân thực!

Thế gian có rất nhiều loại ý cảnh, Kiểm ý, Thương ý, Quyền ý, Sát ý, Chiến ý... bất kỳ ý cảnh nào cũng cực khó để lĩnh ngộ, ví như Kiểm ý, cả Khương quốc này, cũng chỉ có một vị Kiểm đạo Tông sư, nói cách khác, cả Khương quốc chỉ có một người lĩnh ngộ Kiểm ý.

Sở dĩ khó lĩnh ngộ ý cảnh, chính bởi không có bất cứ ai biết luyện nó thế nào, lĩnh ngộ hay không, đều dựa vào cơ duyên mỗi người!

Nhưng một khi lĩnh ngộ, chiến lực sẽ lập tức tăng rất nhiều, cũng có nghĩa, từ đây bước vào một cấp độ khác!

Diệp Huyền hiện tại có vô tận Chiến ý, mà Chiến ý này, không phải vì cá nhân hắn, không phải vì muội muội hắn, đến cùng là vì cái gì, hắn cũng không thể nào nói rõ.

Hắn chỉ biết, đừng nói là trước mắt có tới mấy ngàn Hắc kỵ, coi như có gấp lên mười lần, hắn cũng không lùi bước!

Chiến!

Cước bộ Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, nơi hắn đi qua, Chiến ý như uyên, bụi đất bay lên cuộn cuộn, tạo thành một con lốc bao lấy hắn!

Thế nhưng, công kích của mấy ngàn Hắc kỵ, khí thế kia còn khủng bố hơn Diệp Huyền vô số lần.

Có điều, Diệp Huyền hắn cũng không chút sợ hãi, ngược lại, tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh.

Sau lưng hắn, A Ngư vẫn cứ thế nhìn thiếu niên vọt tới đám Hắc kỵ, nhìn một chút, ánh mắt nàng đã có chút ngậy đại.

Khi Diệp Huyền chỉ còn cách đám Hắc kỵ chừng trăm trượng, một tên nam tử cầm đầu đột nhiên vung tay phải, mấy ngàn Hắc kỵ cùng đứng ổn tại chỗ!

Chình tề, không chút ngổn ngang!

Nam tử trung niên nhìn về bên phải Diệp Huyền, nơi đó, một nữ tử cưỡi ngựa chậm rãi đi tới.

Nữ tử này mặc một bộ Ngân giáp, tóc dài sau lưng buộc thành đuôi ngựa, bên hông treo một thanh Kim đao, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng đôi mắt lại sắc bén như đao. Nàng cứ vậy cưỡi ngựa chậm rãi đi tới, không nhanh không chậm.

Mấy ngàn Hắc kỵ khê biến sắc.

Toàn bộ Khương quốc, chỉ có một người mặt Ngân giáp, đeo Kim đao, chính là người được xưng là soái tài Khương quốc, Cửu công chúa!

Cũng là một trong những người mà Đường quốc kiêng kỵ nhất!

Không chỉ Đường quốc, mà cả mấy nước xung quanh cũng đều kiêng kỵ!

Cửu công chúa của Khương quốc, cùng An Lan Tú được xưng là tuyệt thế song kiều, hai người đều là truyền kỳ!

Trước mấy ngàn Hắc kỵ, nam tử trung niên thu lại ánh mắt, liếc nhìn Diệp Huyền cách đó không xa, sau đó liền quay người phát tay, cùng mấy ngàn Hắc kỵ biến mất tại cuối chân trời!

Đến nhanh, đi cũng nhanh!

Diệp Huyền ngậy người.

Bị hấn hù chạy?

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền không kim được mà có chút đắc ý, đúng lúc này, thanh âm nữ tử thần bí đột nhiên vang lên:

“Ta phát hiện, da mặt người nào đó còn dày hơn đại địa!”

Diệp Huyền: “...”

Cùng lúc, nữ tử mặc Ngân giáp kia đã tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền cũng không ngốc, hấn lập tức hiểu, sờ đi đám Hắc kỵ kia rồi đi, đoán chừng chính là do nữ tử trước mắt này!

Diệp Huyền tò mò đánh giá, người này không có dung mạo tuyệt sắc như An Lan Tú, thế nhưng, trên người lại toát ra một khí chất đặc thù, khí chất này, hấn chưa từng thấy qua ở bất cứ đâu, đặc biệt là đôi mắt kia, sắc bén như đao, dù là hấn, cũng khó nhìn thẳng. Có điều, cảm giác này chỉ thoáng qua liền mất!

Cả đời này, Diệp Huyền hấn chỉ kính người, chứ không sợ người!

Diệp Huyền đối mặt với Ngân giáp nữ tử.

Ánh mắt hấn khác với đôi phương, ánh mắt đối phương quá mức sắc bén, quá có tính xâm lược, khiến người ta không dám đối mặt. Còn ánh mắt hấn thì rất bình tĩnh, tựa như một ngọn đèn, mặc cho gió nhẹ thổi qua.

Ngân giáp nữ tử thu ánh mắt:

- Theo ta vào thành.

Nói xong, liền quay người về hướng cửa thành.

Diệp Huyền nhún vai, sau đó nhìn A Ngư:

- Chúng ta đi!

A Ngư khẽ gật đầu, sau đó theo bên cạnh Diệp Huyền.

Dưới sự dẫn đường của ngân giáp nữ tử, ba người đi tới trước cửa thành đang đóng chặt, ngân giáp nữ tử nhìn qua cửa thành, lập tức, mấy đạo tàn ảnh quỷ dị xuất hiện, thoáng cái, cửa thành chia năm xẻ bảy, mà mấy đạo tàn ảnh kia, đã lập tức thu lại sau lưng ngân giáp nữ tử.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền lập tức ngưng trọng!

Thực lực thật khủng khiếp!

Thực lực những người vừa rồi, chỉ ít cũng trên Lãng Không cảnh!

Diệp Huyền lần nữa đánh giá ngân giáp nữ tử, ánh mắt đầu về tò mò, nữ nhân này là ai?

Ngân giáp nữ tử cùng Diệp Huyền và A Ngư vào thành, mà lúc này, Lưỡng Giới thành thành chủ cùng đám vệ binh đã lao tới, thành chủ mập mạp phần nộ chỉ ngân giáp nữ tử:

- Người là ai, người...

Chưa dứt lời, ánh mắt hấn đã đập vào kim đao bên hông nữ tử.

Thấy thanh kim đao này, thành chủ mập mạp trực tiếp ngây dại.

Sau một khắc, toàn thân run rẩy, dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, thành chủ mập mạp chậm rãi quỳ xuống, run giọng nói:

- Bái, bái kiến Cửu công chúa!

Cửu công chúa!

Một lời vừa ra, đám người xung quanh trực tiếp hóa đá!

Cửu công chúa!

Thống soái trẻ nhất Khương quốc trước giờ, tồn tại trong truyền thuyết song song với An Lan Tú!

Một bên khác, Hàn Hương Mộng ngăn người, vội cùng lão già bên cạnh đi tới, mà Lục Tiêu Nhiên vừa tỉnh hồn, cũng vội vàng đi qua:

- Thiên Sơn thành thành chủ Lục Tiêu Nhiên, bá kiển Cửu công chúa!

Ngân giáp nữ tử nhìn qua Lục Tiêu Nhiên:

- Lục thành chủ, dù Lưỡng Giới thành này không phải là nơi người quân hạt, nhưng dù sao người cũng là người Khương quốc, lần này Đường quốc tới phạm, người lại mặc kệ không hỏi, nhất định phải phạt. Trước phạt người bỗng lộc năm năm, hậu sự của người trong thành, cũng do người phụ trách.

Lục Tiêu Nhiên thì lễ thật sâu:

- Thuộc hạ cam nguyện chịu phạt!

Hàn Hương Mộng đi tới trước mặt ngân giáp nữ tử, hỏi thì lễ:

- Túy Tiên lâu Hàn Hương Mộng, bá kiển Cửu công chúa.

Ngân giáp nữ tử thân nhiên liếc mắt nhìn Hàn Hương Mộng:

- Nếu lúc trước người có thể vì bách tính mà nói hai câu, bản soái nhất định bảo đảm người có thể có địa vị ở Túy Tiên lâu, đáng tiếc, thân là người Khương quốc, một chút suy nghĩ vì nước cũng không có. Người như vậy có tư cách gì trở thành người Khương quốc ta? Từ giờ phút này, người không còn là người Khương quốc, nếu Túy Tiên lâu dám để người chường quân việc Túy Tiên lâu ở Khương quốc, ta là người đầu tiên không tha cho người!

Nghe vậy, sắc mặt Hàn Hương Mộng lập tức tái xám!

Vốn nàng còn mong một chút hy vọng, bởi lúc trước Tam lâu chủ để nàng về Đế đô, kỳ thực chính là cho nàng một cơ hội, thế nhưng tới hiện tại, nữ tử trước mặt đã hoàn toàn chặt đứt khả năng của nàng!

Túy Tiên lâu sẽ không vì nàng mà đắc tội với một người có thực quyền lớn như thế ở Khương quốc, bởi, nàng không đáng giá!

Ngân giáp nữ tử quay đầu nhìn đám Lưỡng Giới thành thành chủ:

- Đường quốc đột kích, thân là thành chủ lại sợ chiến không ra, mặc cho dân chúng vô tội trong thành bị đồ sát, tội không thể tha, lập tức lăng trì. Binh lính còn lại, hết thảy nhận năm mươi trượng, đường thương tốt, xung vào tử quân, ngày sau nếu có lập công, có thể miễn tội hôm nay, dẫn đi!

Nghe vậy, thành chủ mặt mày trực tiếp ngất xỉu.

Ngân giáp nữ tử vừa dứt lời, mấy tên hắc y nhân đã đột nhiên xuất hiện, trực tiếp kéo thành chủ cùng mấy tên binh lính kia đi.

Ngân giáp nữ tử quay người, ánh mắt rơi lên người Diệp Huyền:

- Lúc trước, cả thành không ai dám xuất chiến, người lại dám, vì sao?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Võ Đạo, Kiếm Đạo

Diệp Huyền nhìn thẳng ngân giáp nữ tử:

- Mặc dù ta không phải là người Lưỡng Giới thành, nhưng ta là người Khương quốc, thấy người trong nước bị nhục, không nhịn được, nên xuất thủ thôi.

Ngân giáp nữ tử khẽ gật đầu, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng:

- Nếu nam nhi Khương quốc ta đều được như người, vậy còn sợ gì Đường quốc nữa? Nhập quân ta, bắt đầu từ Tham tướng, thế nào?

Nghe vậy, sắc mặt Hàn Hương Mộng cùng Lục Tiêu Nhiên đều khê biến!

Cửu công chúa này coi trọng Diệp Huyền a!

Hơn nữa, vừa vào đã làm Tham tướng, đãi ngộ này, thực sự quá cao!

Phải biết, một Tham tướng, cũng có thể mang theo trăm binh a!

Gia nhập?

Diệp Huyền ngáy người, sau đó lắc đầu.

Cự tuyệt!

Lục Tiêu Nhiên ở bên muốn nói lại thôi, phải biết, một khi Diệp Huyền đáp ứng, vậy có nghĩa sau lưng Diệp Huyền là Cửu công chúa, đây chính là đại cơ duyên a!

Hàn Hương Mộng cũng hơi kinh ngạc, có điều, nghĩ tới sau lưng Diệp Huyền còn có một vị Kiếm tiên, lại cũng cảm thấy bình thường.

Cái tên này, há sẽ để ý tới cái danh Tham tướng thường thường?!

Thấy Diệp Huyền cự tuyệt, ngân giáp nữ tử hỏi:

- Không muốn?

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta còn nhiều chuyện phải làm, hiện không có suy nghĩ sẽ vào quân đội!

Cửu công chúa gật nhẹ:

- Ta cũng không ép, có điều, niệm tình công lao của ngươi, vị trí này ta vẫn sẽ tạm giữ lại, ngày khác nếu ngươi có ý, tùy thời có thể tới quân ta.

Nói xong, nàng quay người muốn rời đi.

Mà đúng lúc này, A Ngư đột nhiên quỳ xuống trước mặt Cửu công chúa:

- ta muốn đầu quân.

Cửu công chúa nhìn qua A Ngư:

- Ngươi biết khó nhọc trong quân?

A Ngư xiết chặt nắm đấm:

- Có khổ ta cũng không sợ.

Cửu công chúa gật đầu nhìn A Ngư:

- Đi theo ta!

Nói xong, nàng cưỡi ngựa mà đi.

A Ngư đứng lên, quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Nhớ kỹ, ta là A Ngư.

Nói xong, nàng quay người đuổi theo Cửu công chúa.

- Ca!

Lúc này, Diệp Linh chạy tới bên người Diệp Huyền, ôm tay hắn thật chặt, sợ không thấy Diệp Huyền.

Diệp Huyền vỗ nhẹ lên tay Diệp Linh, cười nói:

- Không sao, ca không sao!

Nói xong, hắn nhìn về phía Lục Tiêu Nhiên:

- Lục tiền bối, người vừa rồi là Cửu công chúa?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Đúng là nàng.

Nghe vậy, Diệp Huyền quay đầu nhìn xa xa cuối chân trời.

Cửu công chúa!

Hắn cũng từng nghe qua danh tiếng của nàng, cùng An Lan Tú được xưng là tuyệt thế song kiều của Khương quốc!

Như nghĩ tới điều gì đó, Diệp Huyền hỏi:

- Lục tiền bối, thành này là yếu điểm của Khương quốc ta, sao lại không có trọng binh trấn thủ?

Lục Tiêu Nhiên nói khẽ:

- Trước đó ta cùng Đường quốc có hiệp nghị đình chiến, cũng bởi không dễ mâu thuẫn càng lớn hơn, cho nên mới không phái trọng binh tới trấn thủ, bởi một khi phải trọng binh tới đây, cũng có nghĩa là muốn khai chiến. Nhưng nước ta chọn yếu thế nhượng bộ, đổi lấy Đường quốc được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Hiện Cửu công chúa đến, sợ là chiến tranh sẽ lập tức tới.

Chiến tranh?

Diệp Huyền chưa từng trải qua, nhưng hắn biết rõ, nếu khai chiến, sẽ có rất nhiều người phải chết.

Nếu như có thể, vẫn là không chiến thì hơn.

Nửa canh giờ sau, mọi người lại lên vân thuyền, vân thuyền khởi động, sau lưng, Lưỡng Giới thành ngày càng nhỏ...

Mà Đế đô, lại ngày càng gần!

...

Thời gian trên vân thuyền có chút nhàm chán.

Trừ cùng muội muội ra ngoài đi dạo, Diệp Huyền cũng chỉ biết điên cuồng tu luyện.

Hắn mới lĩnh ngộ Chiến ý, giờ chiến với hư ảnh kia, tùy thời có thể hạ gục đối phương!

Chiến ý!

Đối với Chiến ý mới lĩnh ngộ này, Diệp Huyền cũng không quá hiểu rõ. Hắn chỉ biết, khi đối chiến với hư ảnh, nếu sử dụng tới Chiến ý này, chiến lực của hắn sẽ tăng mạnh!

Hơn nữa, còn là càng đánh càng mạnh!

Chuyện này, khiến hắn thậm chí thấy hưng phấn cùng xúc động!

Điều đáng tiếc nhất, chính là thứ này không phải kiếm ý, nếu là kiếm ý, vậy cũng có nghĩa, hắn đã không phải là Chuẩn Kiếm đạo Tông sư nữa, mà là Kiếm đạo Tông sư hàng thật giá thật. Còn hiện tại, dù hắn lĩnh ngộ Chiến ý, lại cũng không thể xưng là Võ đạo Tông sư.

Bởi, hắn không hiểu Võ đạo thể nào.

Bất kể là kiếm ý hay Chiến ý đều là tượng trưng cho thân phận Võ đạo Tông sư hay Kiếm đạo Tông sư, có điều, không có nghĩa cứ lĩnh ngộ Chiến ý cùng kiếm ý, thì nhất định sẽ là Võ đạo Tông sư và Kiếm đạo Tông sư.

Trong đó, còn có rất nhiều khác biệt.

Hiện tại, chỉ có thể nói là hắn sớm lĩnh ngộ ý cảnh mà hắn vốn chưa tới lúc lĩnh ngộ, mà quá trình này, hắn nhất định phải đi.

Đương nhiên, muốn trở thành một Võ đạo Tông sư, cũng chỉ là vấn đề thời gian, hoặc có thể nói, chỉ cần hắn đạt tới Ngự Khí cảnh, có thể ngự khí, vậy có thể nói, hắn chính là một tên Võ đạo Tông sư, còn trình độ tới đâu, phải xem lý giải đối với Võ đạo của hắn.

Bất kể thế nào, lần này, hắn cũng đã thỏa mãn!

Kiểm Tâm Thông Minh, Chiến ý.

Thứ hiện tại hẳn muốn làm, chính là chiến với An Lan Tử kia một trận!

- Hiện tại, ngươi còn chưa phải đối thủ của nữ tử kia!

Nữ tử thần bí như hiểu suy nghĩ của Diệp Huyền, lập tức nói:

- Lần trước đối chiến, nữ tử kia không chỉ áp chế cảnh giới, mà còn áp chế một số năng lực đặc thù khác, nói tóm lại, nữ tử kia cũng miễn cưỡng tạm được.

Miễn cưỡng!

Diệp Huyền có chút cổ quái:

- Tiền bối, trong mắt ngươi, nàng ta chỉ đạt tới mức miễn cưỡng tạm được thôi sao?

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Miễn cưỡng tạm được của ta, đã đủ để nàng ngạo thị vô số thiên tài.

Diệp Huyền có chút hiếu kỳ:

- Tiền bối, trước kia người rất lợi hại phải không?

Nữ tử thần bí:

- Ngươi đoán xem!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí lại nói:

- Tiểu tử, thấy ngươi tốt với muội muội ngươi như vậy, ta miễn phí tặng ngươi mấy câu. Trên đời này, thiên phú, thể chất... kỳ thực đều chỉ là phù vân. Từ xưa tới nay, những kẻ dùng phạm thể có thể sánh vai với thần linh cũng không ít. Võ đạo, Kiếm đạo, Vạn đạo trên đời đều không có điểm cuối, thiên phú có tốt, nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi một chút ưu thế ban đầu, muốn đi được xa, đi được thẳng, càng phải xem nghị lực cùng tâm tính.

Diệp Huyền im lặng.

Nghị lực? Tâm tính?

Cái trước hẳn hiểu, hẳn và muội muội có thể sống tới giờ, chính là nhờ nghị lực, còn về tâm tính, hẳn lại không hiểu, không phải hoàn toàn không hiểu, nhưng với hẳn mà nói, mọi thứ hẳn làm, không hỏi đúng sai, chỉ dựa vào tâm!

Cảm thấy đúng, thì làm, cảm thấy sai, sẽ không làm.

Mọi chuyện trên đời khó được như ý, không thẹn lương tâm là được!

Thanh âm nữ tử thần bí vang lên:

- Giờ ngươi đã lĩnh ngộ Chiến ý, có thể tự học thêm Võ đạo, chớ có phạm Chiến ý này, Võ đạo chi lộ, ngươi tự mình tìm tòi học hỏi đi.

Diệp Huyền ngây người, vội nói:

- Tiền bối không hiểu Võ đạo?

Nữ tử thần bí nói:

- Không phải là không hiểu, mà là quá hiểu, tương lai, bất kể là Kiếm đạo, hay là Võ đạo, đều cần ngươi tự đi tìm tòi, ta chỉ có thể chỉ lối trong bóng tối cho ngươi mà thôi.

Nói tới đây, nàng hơi dừng lại, sau đó lại nói:

- Đường của ngươi khác đã đi, không phải là đường của ngươi, cũng đừng bắt chước đường của người khác, tự đi một con đường, thứ ngươi lĩnh ngộ được mới là của ngươi. Cũng như Chiến ý này, đây là ngươi tự lựa chọn, khiến ngươi lĩnh ngộ được Chiến ý, mà nếu như ta nói ngươi đi làm, như vậy ngươi sẽ tuyệt không thể lĩnh ngộ được Chiến ý. Nhiều khi, cố sức, sẽ lại biến khéo thành vụng... ăi, thực sự không muốn nói mấy thứ vô ích này với ngươi, ngươi tự đi gia nhập học viện kia đi, bớt tới phiền ta!

Diệp Huyền: “...”

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Tới Đế Đô

Diệp Huyền không quấy rầy nữ tử thần bí nữa, bởi hắn đã hiểu ý nữ tử thần bí nói.

Tựa như leo núi, người khác nói leo núi rất mệt, rất khó. Nhưng người cũng chỉ biết nó mệt, nó khó mà không hề cảm nhận được, chỉ khi nào người tự leo núi, người mới biết, mệt ở đâu, khó ở chỗ nào.

Võ đạo cùng Kiếm đạo cũng như thế, chỉ khi tự mình thử, mới có thể hiểu được nó khó ở đâu, mệt ở chỗ nào.

Một hồi lâu sau, Diệp Huyền rời Giới Ngục tháp.

Vừa rời Giới Ngục tháp, tiểu mập mập Lục Minh đã tới thăm phòng hắn, sau khi chứng kiến Diệp Huyền đại triển thần uy ở Lưỡng Giới thành, tiểu mập mập đã càng thêm điên cuồng sùng bái Diệp Huyền!

Bản thân hắn đã vốn sùng bái Kiếm tu, lại thêm Diệp Huyền hiệp can nghĩa đảm, khiến hình ảnh Diệp Huyền trong lòng Lục Minh càng trở nên vĩ ngạn.

Sùng bái!

Vô hạn sùng bái!

Tiểu mập mập như vô cùng thân thiết, vừa vào phòng, hắn đã ôm một đồng hoa quả bỏ lên bàn, sau đó cười hi hi:

- Đại ca, Linh tỷ, ăn này, ngon lắm.

Huynh muội Diệp Huyền nhìn nhau cười một tiếng.

Lúc này, Lục Tiêu Nhiên cũng vào phòng, ôm quyền với Diệp Huyền, cười nói:

- Không quấy rầy chứ?

Diệp Huyền cười nói:

- Không sao, mời Lục tiên bồi ngồi.

Lục Tiêu Nhiên ngồi xuống, mà hai tiểu gia hỏa thì hiểu chuyện lui qua một bên.

Lục Tiêu Nhiên nói:

- Còn chừng nửa ngày sẽ tới Đế đô, tiểu hữu có người quen ở Đế đô không?

Diệp Huyền lắc đầu.

Lần này đi Đế đô, hắn cũng không biết ai.

Lục Tiêu Nhiên mỉm cười:

- Đế đô long xà hỗn loạn, nếu tiểu hữu không chê, có thể đến chỗ ta ở tạm, chờ tiểu hữu tới Thương Mộc học viện, lúc đó đi hay ở, tiểu hữu có thể tự lựa chọn, thế nào?

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Vậy thì quấy rầy tiên bối!

Lục Tiêu Nhiên có thiện ý, hắn cũng sẽ không cự tuyệt, tục ngữ nói rất hay, thêm một người bạn thêm một con đường, nếu đối phương đã có thiện ý, sao

hắn lại phải cự tuyệt?

Thấy Diệp Huyền đáp ứng, nụ cười trên mặt Lục Tiêu Nhiên càng thêm rực rỡ.

Hắn là người đứng đầu một thành, quyền cao chức trọng, giờ kết giao Diệp Huyền, đương nhiên là do coi trọng tiềm lực của Diệp Huyền.

Lục Tiêu Nhiên cũng không ở lại lâu, chỉ chốc liền kéo tiểu mập mập rời đi.

Trong phòng, chỉ còn lại Diệp Huyền cùng Diệp Linh.

Diệp Linh ngồi xuống bên cạnh Diệp Huyền, nói khẽ:

- Ca, trước đó là vì muội nên ca mới không đáp ứng làm Tham tướng sao?

Diệp Huyền nhìn Diệp Linh, Diệp Linh nói khẽ:

- Muội đã hỏi tiểu mập mập, hắn nói Tham tướng là quan rất lớn, làm quan a, sao ca ngốc vậy, sao lại cự tuyệt a!

Diệp Huyền búng cái mũi Diệp Linh:

- Ca đi làm Tham tướng, muội thì phải làm sao?

Diệp Linh nhìn thẳng:

- Muội là vương vãi của ca, đúng không?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Muội là người quan trọng nhất đời ca, ca vì muội, có thể làm bất cứ việc gì, cũng có thể từ bỏ hết thảy.

Nói xong, hắn nắm chặt tay Diệp Linh:

- Nếu không có muội, coi như ca có trở thành Kiếm tiên, cũng không có ý nghĩa.

Nước mắt Diệp Linh chảy xuống, không nói, chỉ ôm Diệp Huyền thật chặt.

Sau một hồi, Diệp Linh buồn ngủ, mắt đã nhắm lại.

Tham ngủ!

Nhìn Diệp Linh an tường, sắc mặt Diệp Huyền âm nhu như nước, Diệp Linh càng lúc càng ngủ nhiều. Còn may có Thiên Hỏa noãn ngọc kia, nàng đã không phải chịu hàn khí hành hạ, nhưng tình huống cũng không tốt đẹp gì, bởi sắc mặt Diệp Linh càng lúc càng tái nhợt.

Đừng thấy Diệp Linh bình thường không nói gì, nhưng Diệp Huyền rất rõ, Diệp Linh chỉ làm thế để không muốn hắn lo lắng!

Diệp Huyền kéo chân đắp cho Diệp Huyền, sau đó rời phòng, tới trước buồng thuyền.

Đầu thuyền, Diệp Huyền đưa mắt nhìn nơi xa, giờ đã gần tới hoàng hôn, chân trời ánh lên màu hồng hồng, tựa như một tấm vải hồng to lớn. Dưới tà dương, thiên sơn mờ mịt.

Đã sắp tới Đế đô!

- Tiểu hữu!

Lúc này, thanh âm Lục Tiêu Nhiên truyền tới.

Diệp Huyền quay đầu, Lục Tiêu Nhiên đi tới bên cạnh, cười nói:

- Nhìn bộ dáng của tiểu hữu, là đang nóng lòng tới Đế đô sao?

Diệp Huyền gật đầu:

- Tiền bối, có thể nói cho ta một chút tình huống của Thương Mộc học viện được không?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Thương Mộc học viện cũng không phải thế lực của Khương quốc, tương tự Túy Tiên lâu, bọn hắn trải rộng các quốc gia, mà sở dĩ, bọn hắn được hoan nghênh như thế, trừ do có đội ngũ đạo sư cùng tài nguyên hùng hậu, còn một nguyên nhân khác, chính là danh tiếng Thương Mộc học viện, chỉ cần gia

nhập Thương Mộc học viện, chẳng khác nào dán lên người cái mác thiên tài, ngày sau ra ngoài, sẽ được thế lực các nơi mời chào.

Nói xong, hắn mỉm cười:

- Người tốt nghiệp từ Thương Mộc học viện, đi đâu cũng được ăn ngon, thậm chí được hoàng thất mời chào, đối với đệ tử hàn môn mà nói, đây quả thực là một con đường đổi đời. Mà đối với những đệ tử thế gia hoàng thất mà nói, thân phận học viên Thương Mộc học viện lại là một tầng bảo hộ cho bọn hắn, hơn nữa, tới Thương Mộc học viện, bọn hắn có thể kết giao với rất nhiều thiên tài, phải biết, sống ở Đế đô, quan hệ mới là quan trọng nhất!

Diệp Huyền gật đầu, như nghĩ tới điều gì đó, hắn lại hỏi:

- An Quốc sĩ kia, cũng là học viên Thương Mộc học viện?

Lục Tiêu Nhiên lắc đầu:

- An Quốc sĩ không phải học viên Thương Mộc học viện.

Diệp Huyền hơi kinh ngạc:

- Vì sao?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Viện trưởng Thương Mộc học viện tự mình mời An Quốc sĩ, hy vọng nàng gia nhập Thương Mộc học viện, có điều, nghe nói nàng cự tuyệt.

- Cự tuyệt?

Diệp Huyền sững sờ:

- Vì sao?

Lục Tiêu Nhiên lắc đầu cười:

- Bởi trong Thương Mộc học viện, không có ai có thể dạy nàng! Phải nói, nàng là người đã có khả năng trở thành đạo sư. Người nói, để nàng gia nhập Thương Mộc học viện, không phải là hạ thân phận của nàng xuống sao?

Diệp Huyền: "..."

Lục Tiêu Nhiên lại nói:

- Có điều, dù nàng không gia nhập Thương Mộc học viện, nhưng Thương Mộc học viện vẫn cho nàng một tôn vinh, chính là vinh dự đạo sư, mặc dù không có thực quyền, nhưng trừ viện trưởng cùng một vài cao tầng quan trọng của Thương Mộc học viện ra, những người còn lại thấy nàng đều phải hành lễ.

Nói tới đây, hắn có chút ngừng lại:

- Theo ta được biết, thế lực sau lưng An Quốc sĩ cũng không đơn giản! Có điều, đó không phải chuyện chúng ta nên quản!

Diệp Huyền gật đầu:

- Tiền bối, nghe nói Thương Mộc học viện có y sư tốt nhất, đúng không?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Tốt nhất thì không dám nói, có điều, thủ đoạn trị liệu ở đó đúng là cao minh nhất Khương quốc ta, coi như ngự y trong hoàng cung, cũng thường xuyên tới đó thỉnh giáo, thậm chí, một số ngự y vốn là từ đó mà ra.

Nghe vậy, Diệp Huyền thầm vui vẻ, quay đầu nhìn nơi xa, nơi mà cuối tầm mắt, có thể thấy một toàn cổ thành hùng vĩ...

Đế đô!

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Quấy Rầy!

Đế đô, trung tâm quyền lực Khương quốc, cũng là nơi phồn hoa nhất Khương quốc.

Mà nơi này, cũng là nơi vô số người trẻ tuổi theo dõi giấc mộng.

Vân thuyền đã tới gần, Đế đô cũng trở nên rõ ràng trong tầm mắt.

Lục Tiêu Nhiên đột nhiên nói:

- Diệp Huyền tiểu hữu, Đế đô này long xà hỗn độn, làm việc gì cũng phải khéo đưa đẩy một chút, nếu không, sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức!

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta sẽ không gây chuyện!

Lục Tiêu Nhiên lắc đầu cười nhẹ:

- Ta cũng không sợ người gây chuyện, mà là nơi này thực sự rất lộn xộn, dù là ta đứng đầu một thành, ở đây cũng phải cẩn thận từng li từng tí, sợ đắc tội người không nên đắc tội.

Nói xong, hần nhìn Diệp Huyền:

- Diệp Huyền tiểu hữu, Đế đô này, không phải không gây chuyện là được, nếu có khả năng, hãy kết giao thêm một số người, như vậy lợi nhiều hơn hại.

Kết giao!

Diệp Huyền gật đầu, hần đương nhiên biết chỗ tốt khi có nhiều bạn.

Vân thuyền càng lúc càng tới gần Đế đô, từ vị trí hiện tại nhìn lại, đã có thể thấy rõ ràng, quy mô Đế đô cũng không quá lớn, nhân khẩu chỉ chừng trăm vạn, tường thành cũng hết sức cổ lão, hiển nhiên đã có lịch sử nhất định.

Có điều, nơi này lại vô cùng phồn hoa!

Còn chưa tới gần, đã có thể thấy vô số vân thuyền từ bốn phía cũng đang hướng về Đế đô, cũng có vô số vân thuyền từ Đế đô đi ra.

Diệp Huyền nhìn cảnh tượng nơi chân trời, nói khẽ:

- Thật náo nhiệt!

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Bên trong còn náo nhiệt hơn!

Diệp Huyền gật nhẹ, hần cũng hiếu kỳ với Đế đô này.

Vân thuyền cách Đế đô chừng ngàn trượng thì dừng lại, sau đó chậm rãi hạ xuống, bên dưới là một lưu vực sông rộng lớn, trong sông, chỉ ít đang có mấy chục chiếc vân thuyền đang đậu, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Đã tới Đế đô, mọi chur vị chuẩn bị xuống thuyền.

Diệp Huyền quay người về phòng, thấy Diệp Linh còn chưa tỉnh, hần cũng không đánh thức nàng, mà công nàng lên, đi tới boong thuyền.

Lục Tiêu Nhiên nhìn qua Diệp Huyền, cười nói:

- Diệp Huyền tiểu hữu, trước tới phủ đệ của ta đi!

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Quấy rầy tiên bối.

Nghe Diệp Huyền nói, tiểu mập mập Lục Minh liền hớn hờ, bởi một mình hấn vào Đế đô sẽ rất nhàm chán, hiện có thêm hai người đồng hành, tự nhiên thấy vui vẻ.

Vân thuyền chậm rãi hạ xuống, rất nhanh đã ổn định lại trên sông, bên cạnh có một bậc thang dài, vô số người từ vân thuyền đi xuống.

Diệp Huyền cũng muội muội xuống vân thuyền, theo Lục Tiêu Nhiên đi tới cửa thành cách đó không xa.

...

Trên vân thuyền, Hàn Hương Mộng nhìn bóng lưng Diệp Huyền, nói khẽ:

- Thương Mộc học viện này, sợ là sẽ không được yên ổn.

Lão già bên cạnh trầm giọng nói:

- Vì sao tiểu thư không lấy lòng hấn?

Hàn Hương Mộng lắc đầu:

- Ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất, hiện có đi kết giao, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi.

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Đế đô, nói khẽ:

- Hiện chỉ có gia nhập Thương Mộc học viện, mới có thể có một tia hy vọng. . .

...

Cửa thành, Diệp Huyền nhìn cửa thành trước mắt, lòng thầm cảm khái, giờ phút này, hấn mới phát hiện Thanh thành nhỏ tới mức nào, cửa thành của Thanh thành, còn chưa lớn bằng một phần mười cửa thành của Đế đô!

Đây mới thực sự là thành, còn Thanh thành, nhiều lắm là một trấn!

Sau khi vào thành, cảm giác đầu tiên xâm nhập vào đầu hấn: Lớn, đường lớn dưới chân rộng tới hai mươi trượng, phòng ốc xung quanh cũng đan xen tinh tế, không chút cảm giác chật chội, thoạt nhìn còn cực dễ chịu. Mà cảm giác thứ hai chính là náo nhiệt, ngựa xe như nước, tiếng người ồn ào huyền ảo, nếu nói nhỏ một chút, sợ là khó mà nghe thấy.

Lúc này, Diệp Linh cũng đã tỉnh.

Diệp Linh kinh thần nhìn bốn phía:

- Ca, nơi này náo nhiệt hơn Thanh thành chúng ta nhiều.

Diệp Huyền cười cười, sau đó nhìn về phía Lục Tiêu Nhiên:

- Lục tiên bối, Thương Mộc học viện ở đây vậy?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Tiểu hữu chớ vội, mười ngày nữa Thương Mộc học viện mới bắt đầu tuyển sinh, hiện Thương Mộc học viện sẽ không mở cửa cho người ngoài, cho nên giờ có đi cũng vô ích. Trước cứ tới phủ đệ của ta ở tạm, nghỉ ngơi mấy ngày, chuẩn bị xong xuôi lại cùng khuyến tử của ta tới Thương Mộc học viện, thế nào?

Diệp Huyền gật đầu:

- Như vậy cũng tốt!

Dưới sự dẫn đường của Lục Tiêu Nhiên, mấy người đi tới trước một tòa phủ đệ, phủ đệ rất rộng, cũng vô cùng xa hoa, dù sao Lục Tiêu Nhiên cũng là người đứng đầu một thành.

Lục Tiêu Nhiên an bài cho huynh muội Diệp Huyền một gian tiểu viện độc lập, còn để cho ba tiểu nha hoàn, khiến Diệp Huyền có chút ngượng ngùng.

Sau khi tới nơi, còn chưa tới nửa canh giờ, Diệp Linh đã lần nữa ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng Diệp Huyền liền trầm xuống.

Một ngày mười hai canh giờ, Diệp Linh phải ngủ tới chín canh giờ!

Điều này, khẳng định không bình thường!

Kéo chân cho Diệp Linh, Diệp Huyền rời phòng, đi tới giữa sân.

Mười ngày nữa!

Thương Mộc học viện chính là hy vọng của hắn.

Có điều, hắn vẫn có chút lo lắng, bởi hắn còn chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, mà điều kiện thấp nhất của Thương Mộc học viện chính là Ngự Khí cảnh!

Như nghĩ tới cái gì đó, Diệp Huyền lấy ra một viên Ngọc bội, đây là Ngọc bội mà An Lan Tú cho hắn, mặc dù hắn rất muốn tự mình thi vào Thương Mộc học viện, nhưng nếu như lúc đó thực sự không được, hắn cũng chỉ có thể dùng miếng ngọc bội này!

Linh kiếm!

Diệp Huyền biết, chờ tới Thương Mộc học viện, hắn phải bắt đầu tìm Linh kiếm.

Hắn khác người khác, muốn tăng cảnh giới, chỉ có thể tìm Linh kiếm mà thôn phệ, có điều, Linh kiếm trân quý tới mức nào? Cho dù có, cũng vô cùng đắt, với giá trị bản thân hắn hiện tại, sợ là vô kiếm cũng không mua nổi!

Hiện, hắn sâu sắc cảm nhận một điều, người thường muốn tu luyện, là chuyện khó tới mức nào!

Tu luyện!

Diệp Huyền tiến vào Giới Ngục tháp, hắn không đi đối luyện với hư ảnh nữa, hiện hư ảnh kia đã không phải là đối thủ của hắn, điều hắn cảm làm, chính là làm thế nào để nắm vững Chiến ý. Đối với thứ Chiến ý hư vô mờ mịt này, hắn cũng không hoàn toàn hiểu rõ!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt chỉ còn hai ngày!

Giới Ngục tháp, Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, trên tay hắn, một cỗ lực lượng vô hình không ngừng chấn động.

Chiến ý!

Hiện tại, hắn đã có thể không cần dùng Nhất Kiếm Định Sinh Tử mới có thể đối kháng với Lăng Không cảnh, chỉ nhờ Chiến ý này, hắn đã có thể liều mạng với Lăng Không cảnh một phen, có điều, có thể thắng hay không, hắn cũng không biết.

Đáng tiếc đây là Chiến ý chứ không phải kiếm ý, nếu không, đối đầu với Lăng Không cảnh, tuyệt không chút áp lực!

Nửa canh giờ, Diệp Huyền mới rời Giới Ngục tháp.

Bởi Lục Tiêu Nhiên đã tới tiểu viện của hắn, thấy Diệp Huyền, Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Máy ngày nay tiểu hữu ở quen chứ?

Diệp Huyền cười cười:

- Nói một lời thật lòng, ta và muội muội còn chưa từng ở chỗ nào tốt như thế!

Lục Tiêu Nhiên cười ha ha:

- Tiểu hữu cũng thật biết nói đùa, đúng rồi, tối nay có một yến hội, nếu tiểu hữu có thời gian, có thể cùng muội muội người theo ta tới.

- Yến hội?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Yến Hội Bắt Đầu

Diệp Huyền ngáy người, sau đó hỏi:

- Yến hội gì?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Đại hoàng tử tổ chức yến hội, mỗi lần Thương Mộc học viện chiêu sinh, đều có vô số thiên tài tới Đế đô, đối với những thiên tài này, hoàng thất Khương quốc đương nhiên sẽ không kinh thị, bởi vậy, Quốc chủ sẽ phái các hoàng tử tiếp đãi những thiên tài này.

Diệp Huyền hơi trầm ngâm:

- Hẳn là không phải ai cũng có thể tham gia chứ?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Đương nhiên, chỉ có những người có thân phận, có thực lực mới có tư cách tham gia yến hội này, hoặc có thể nói, phải là người tham gia yến hội, cơ bản đều có thể gia nhập Thương Mộc học viện, nếu không, bên trên cũng không mời bọn hắn.

Diệp Huyền cười khỏ:

- Tiền bối, ta cũng không được mời a!

Lục Tiêu Nhiên nghiêm mặt:

- Tiểu hữu, ngươi đi cùng ta là được, còn mời mọc cái gì, ta mời ngươi cũng vậy. Nếu như có thể, vẫn nên đi một chuyến thì hơn, ở đó đều là thiên tài yêu nghiệt, nếu có thể kết giao với vài người, đối với ngươi cũng tốt, ngươi thấy sao?

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Đúng như Lục Tiêu Nhiên nói, có thể kết giao với vài người, như vậy cũng không tệ. Kiếm tu cũng không phải là một người cô độc, hơn nữa, hắn cũng muốn xem thiên tài Khương quốc yêu nghiệt tới đâu!

Lục Tiêu Nhiên gật đầu, cười nói:

- Vậy tiểu hữu chuẩn bị trước đi, chút nữa chúng ta sẽ xuất phát!

Nói xong, liền quay người rời đi.

Diệp Huyền về tới phòng, lúc này, Diệp Linh cũng đã tỉnh.

Diệp Huyền nhẹ vuốt tóc Diệp Linh, ôn nhu nói:

- Chút nữa đừng ngủ, ca dẫn muội đi ăn uống!

Diệp Linh trừng mắt, sau đó cười ngọt:

- Được!

Diệp Linh búng nhẹ cái mũi Diệp Linh:

- Mau đi rửa mặt, chúng ta lập tức xuất phát!

Sau nửa canh giờ, Lục Tiêu Nhiên dẫn huynh muội Diệp Huyền cùng một đoàn người rời phủ, tới trước một tòa lầu trong thành.

Tiên Khách lâu!

Có thể nói, Tiên Khách lâu là lầu lớn nhất Đế đô, diện tích lên tới cả ngàn thước vuông, cao tới sáu tầng, bên ngoài mạ vàng, vô cùng xa hoa. Mà tòa lầu này, chính là sản nghiệp Túy Tiên lâu.

Nhìn thấy lầu, huynh muội Diệp Huyền đều hơi kinh ngạc.

Bọn hắn chưa từng thấy lầu nào lớn như vậy, xa hoa như vậy?

Đừng nói bọn hắn, dù là tiểu mập mập Lục Minh cũng có chút khiếp sợ, Thiên Sơn thành cũng không có lầu lớn như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt ba người, Lục Tiêu Nhiên cười ha ha một tiếng:

- Nơi này còn vẫn rất bình thường, sau này các ngươi ra ngoài xem nhiều, các ngươi sẽ phát hiện, thế giới to lớn, không gì không có!

Diệp Huyền gật đầu, hần hiểu điều này!

Còn may là hần quyết định rời Thanh thành, nếu không, cả đời này hần cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng!

Lục Tiêu Nhiên dẫn ba người vào trong, một nữ tử đoan trang ôn nhu tới tiếp:

- Là Lục thành chủ sao?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu.

Nữ tử cười ngọt:

- Còn nửa canh giờ nữa yến hội mới bắt đầu, Đại hoàng tử đã chuẩn bị một ít “tiết mục giải trí” cho Lục thành chủ, Lục thành chủ có muốn thử một chút không?

Nghe vậy, cái mặt mo của Lục Tiêu Nhiên khế đỏ, vội lắc đầu:

- Không cần, dẫn ta đi gặp Đại hoàng tử.

Nữ tử gật nhẹ, dẫn Lục Tiêu Nhiên cùng bọn Diệp Huyền lên lầu, vừa tới tầng thứ tư, huynh muội Diệp Huyền đã bị cảnh tượng trước mắt chấn trụ.

Tầng thứ tư như một quảng trường, vô cùng rộng lớn, so với cả Diệp gia của bọn hần còn lớn hơn, mà trong này, mọi thứ đều cực kỳ xa hoa, vàng son lộng lẫy, tựa như cung điện, ngay cả dưới chân, cũng là một tầng da thú thật dày, đập lên liền cảm thấy mềm mại dễ chịu.

- Oa!

Tiểu mập mập Lục Minh đột nhiên bước chân lên da thú, sợ hãi than:

- Cha, đây là da Xích Hồ a, tấm da này, ít nhất phải giá mấy trăm kim tệ, chỗ này phải trải tới mấy vạn tấm... mẹ nó, Túy Tiên lâu còn có tiền hơn cả nhà chúng ta!

Nghe vậy, Diệp Huyền cùng Diệp Linh liếc mắt nhìn nhau, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Nghèo khó làm hạn chế suy nghĩ của ca!

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Tiểu hữu, Túy Tiên lâu phú khả địch quốc, coi như hoàng thất cũng không có tiền bằng bọn hần.

Nói xong, Lục Tiêu Nhiên nhìn về nơi xa, sau đó lại nói:

- Tiểu hữu chờ một chút, ta đi sẽ trở lại ngay.

Nói xong, hần bước nhanh về trước.

Đúng lúc này, một thanh niên bước với, người này ôm quyền với Diệp Huyền:

- Vị huynh đệ này vừa tới sao?

Diệp Huyền gật đầu, ôm quyền hoàn lễ:

- Vừa tới!

Thanh niên cười nói:

- Tại hạ thế tử Dư gia của Xuyên thành, Dư Bất Nhị, xin hỏi huynh đệ là?

Diệp Huyền cười nói:

- Thanh thành Diệp Huyền, tán tu!

- Tán tu?

Thanh niên hơi rung động, lập tức đánh giá Diệp Huyền:

- Người là tán tu?

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Đúng vậy!

Thanh sắc thanh niên nam tử liền lạnh xuống:

- Quấy rầy!

Nói xong, liền quay người rời đi.

Diệp Huyền: "..."

Thanh niên nam tử đi tới bên khác, ôm quyền với một người khác:

- Tại hạ thế tử Dư gia của Xuyên thành, Dư Bất Nhị, xin hỏi huynh đệ là?

Nam tử kia ôm quyền hoàn lễ:

- Tại hạ thế tử Mạc gia Càng thành, Mạc Tiêu!

Nghe vậy, thanh niên kia liền giật mình:

- Là Mạc gia có tới mấy chục mỏ vàng?

Nam tử gật đầu:

- Đúng vậy!

Thanh niên kia liền vội kéo tay, cười nói:

- Mạc huynh, hôm nay ta ngại mới quên đã thân, đến, chúng ta nâng ly uống mấy chén. . .

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền cùng Diệp Linh đều ngây người.

Một hồi sau, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Thật quen thuộc!

Ở Thanh thành, kỳ thực cũng như thế, ai có giá trị, mới được người kết giao. Mà người có giá trị, cũng sẽ chỉ đi kết giao với người có giá trị.

Lục Minh tức giận:

- Đại ca, tên này mắt chó nhìn người thấp, để ta giúp ngươi hả giận?!

Diệp Huyền nhìn qua tiểu mập mạp, lắc đầu cười một tiếng:

- Vật tự theo loài, bình thường thôi.

Tiểu mập mạp như muốn nói thêm, lúc này, Lục Tiêu Nhiên đã quay lại, mà bên cạnh, còn có một nam tử mặc hoàng bào, tuổi chừng hai sáu, dung mạo tuấn tú, hai đầu lông mày mang theo uy nghiêm nhân nhạ.

Nam tử hoàng bào đi tới trước mặt Diệp Huyền, khẽ đánh giá liền cười nói:

- Vị này là Diệp Huyền huynh đệ?

Diệp Huyền nhìn về phía Lục Tiêu Nhiên, Lục Tiêu Nhiên vội nói:

- Diệp Huyền tiểu hữu, vị này chính là Đại hoàng tử Khương quốc chúng ta, Khương Niệm Sinh.

Đại hoàng tử!

Diệp Huyền hơi rung động, lập tức ôm quyền:

- Thanh thành Diệp Huyền!

Không kiêu không tỉ!

Đại hoàng tử gật nhẹ, cười nói:

- Nếu Diệp Huyền huynh đệ đã là người được Lục thành chủ xem trọng, ngày sau chúng ta tự nhiên nên thân cận hơn chút mới được!

Diệp Huyền đang muốn nói, đúng lúc một thanh âm hưng phấn vang lên:

- Mạt Tùy Thanh tới.

Mạt Tùy Thanh!

Nghe được cái tên này, đám người trong sân đề nhìn về hướng cầu thanh.

Đại hoàng tử trước mặt Diệp Huyền cũng đưa mắt nhìn, hơi sửa lại quần áo, sau đó đi tới.

Thấy cảnh này, Lục Tiêu Nhiên muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói. Hắn mời Đại hoàng tử tới đây, tự nhiên là muốn dẫn tiền Diệp Huyền cho Đại hoàng tử biết, mà vì không để Diệp Huyền phản cảm, hắn cũng không lộ quá nhiều chuyện của Diệp Huyền, hiện thấy Đại hoàng tử bình thản như thế, hắn cũng có lòng muốn nói hai câu, có điều nghĩ tới Diệp Huyền là Kiếm tu, tính tình đặc biệt, thế nên cũng không nói.

Dẫn tiền không thành thì thôi, nếu để Diệp Huyền phản cảm, như vậy được không bù nổi mất.

Trong tầm mắt đám người, một nữ tử từ dưới bậc thang đi lên.

Nữ tử này chừng hai mươi tuổi, mặc một bộ váy dài đỏ lửa, tư thái thanh mảnh, lại cực tinh tế. Dung mạo càng vô cùng tinh xảo, phượng mi tinh mục, da thịt trắng nõn như ngọc, vô cùng mịn màng, nhất là đôi mắt kia, tựa như một bầu trời tinh thần, nhìn qua một cái, tựa như bị cuốn vào trong đó.

Rất đẹp!

Cho dù là Diệp Huyền, cũng nhìn thêm mấy lần.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Tặng mã 10% không giới hạn số chương cho truyện Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game: 59823497

Đây 20-39 Kim phiếu nhận ngay mã 15%

Đây 40-59 Kim phiếu nhận mã 20%

Đây 60 Kim phiếu trở lên tặng mã 25%

Đây Kim phiếu xong mình gửi mã qua tin nhắn nhé!

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đế Đô Đế Nhất Mỹ

Đối với những thứ đẹp, hắn cũng sẽ không cự tuyệt, có điều, cũng chỉ là thưởng thức đơn thuần, hoàn toàn không có ý nghĩ khác.

Diệp Huyền thu lại ánh mắt, nhìn về phía Lục Tiêu Nhiên bên cạnh:

- Tiền bối, người này là?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Mạt Tùy Thanh, đệ nhất mỹ nhân Đế đô!

Đệ nhất mỹ nhân!

Diệp Huyền ngây người, sau đó vô thức hỏi:

- An Lan Tú thì sao?

Nữ tử trước mắt dù đúng là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng nếu nói nàng vượt quá An Lan Tú, vậy thì có chút hơi quá.

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- An Quốc sĩ nổi tiếng trăm nước, nhưng thứ mà nàng nổi danh, không phải dựa vào dung mạo, tiểu hữu hảo chứ?

Nghe vậy, Diệp Huyền liền hiểu.

Mạt Tùy Thanh vừa tới, ánh mắt đám người đều dồn dập đổ qua, tựa như chúng tinh ủng nguyệt.

Lục Tiêu Nhiên đột nhiên nói:

- Mạt Tùy Thanh này cũng không chỉ đơn thuần là mỹ mạo, sau lưng nàng ta chính là Mạt gia, Mạt gia là một thế gia cổ lão, cho dù là hoàng thất cũng phải kiêng kỵ. Hiện, Khương quốc có hai vị hoàng tử muốn tranh vị trí Thái tử, nếu như bọn hắn có thể cưới được Mạt Tùy Thanh, vậy cơ bản liền có thể nắm vững vị trí Thái tử này. Đáng tiếc, ánh mắt Mạt Tùy Thanh này rất cao, nàng từng tuyên bố, Khương quốc không có người xứng với nàng.

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên nói:

- Ta thấy ca ta có thể nha!

Diệp Huyền liếc Diệp Linh:

- Ca chỉ là bảo bối trong lòng muội thôi, trong mắt người khác, sợ là không cả bằng cọng cỏ!

Diệp Linh cười ngọt, ôm chặt tay Diệp Huyền.

Trong lòng nàng, ca ca nàng xứng với bất cứ người nào trên thế gian!

Lục Tiêu Nhiên cười ha ha một tiếng:

- Tiểu hữu chớ tự coi nhẹ bản thân, tiểu hữu tuổi trẻ tài cao, nếu có lòng, hết thảy đều có thể.

Hắn không biết người sau lưng Diệp Huyền là ai, nhưng hắn biết, Diệp Huyền giết trưởng lão Túy Tiên lâu mà vẫn có thể sống tốt như vậy, thậm chí, lâu chủ Túy Tiên lâu còn chết!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, nhìn thoáng qua Mạt Tùy Thanh ở xa, loại nữ nhân này tâm cao khí ngạo, ánh mắt hơn trời, hắn cũng không tự đi làm mất mặt.

Hắn thấy, hai người muốn ở cùng nhau, phải xem cảm giác cùng tính cách thế nào, dù thiên phú cùng tiềm lực cũng cần đấy, nhưng nếu tình cảm mà xây dựng trên mấy thứ đó, như vậy cũng không có ý nghĩa.

Ta có tiền nguoi mới yêu ta, ta không có tiền nguoi liền không yêu ta, yêu như vậy, có để làm gì?

Yến hội bắt đầu, Diệp Huyền cùng Diệp Linh với hai người Lục Tiêu Nhiên một bàn, trên bàn, chất đầy các loại món ăn, hơn nữa, còn không ngừng được bổ sung.

Hai huynh muội cùng tiểu mập mập ăn tới quên trời quên đất. Hắn cùng Diệp Linh đã quen cực khổ, thực sự chưa được ăn qua sơn hào hải vị, còn tiểu mập mập, thuần túy là tham ăn!

Người bốn phía bắt đầu mời rượu, trò chuyện lẫn nhau, chỉ có bàn của bọn hắn là tập trung chuyên môn nhất!

Thấy cảnh này, Lục Tiêu Nhiên lắc đầu cười khổ, có điều hắn cũng bất đắc dĩ, con trai hắn thế nào, hắn hiểu hơn ai hết, để tiểu mập mập đi nói mấy lời dối trá kia, tiểu mập mập tuyệt không làm được, thậm chí còn có thể đắc tội với người ta. Mà Diệp Huyền... hắn cảm thấy, ánh mắt Diệp Huyền cũng phải cực cao, khinh thường kết giao với người khác... kỳ thực hắn không biết, mỗi lần Diệp Huyền giới thiệu bản thân là tán tu, người ta đều sẽ chạy!

Diệp Huyền cũng đành chịu!

Mẹ nó, kết giao bằng hữu còn phải hỏi nhà nguoi làm gì, con mẹ nó còn kết giao cái quái gì?

Sau một hồi, Lục Tiêu Nhiên quay đầu nhìn về một phía, sau đó nói:

- Các nguoi cứ ăn, ta thấy mấy nguoi quen cũ, cần qua đó chào hỏi một chút!

Ba người Diệp Huyền đều không đáp, Lục Tiêu Nhiên lắc đầu đứng dậy.

Diệp Linh đưa cho Diệp Huyền một cái đùi gà lớn:

- Ca, bồi bổ thêm chút.

Nói xong, lại cầm một cây cải trắng bỏ vào trong bát tiểu mạp mạp:

- Tiểu mạp mạp, người nên giảm béo, rau xanh này rất ngon, ăn nhiều một chút đi!

Tiểu mạp mạp nhìn qua miếng cải, u oán nói:

- Linh tỷ, người thật bất công.

Nghe vậy, Diệp Linh cười ngọt, lại gấp cho Diệp Huyền một miếng thịt kho:

- Ca, cái này rất ngon, mềm a...

Tiểu mạp mạp im lặng:

- Hừ, trở về nhất định nói mẹ sinh một cái muối muối, không, là hai cái!

Huỳnh muội Diệp Huyền nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Một bên khác, bên cạnh Mạt Tùy Thanh xuất hiện một nữ tử che mặt, người này, chính là Hàn Hương Mộng.

Dù đang nói chuyện với Mạt Tùy Thanh, nhưng ánh mắt Hàn Hương Mộng lại luôn tập trung lên người Diệp Huyền, nàng cũng không nghĩ tới, Diệp Huyền lại xuất hiện ở đây.

Nhận thấy ánh mắt Hàn Hương Mộng, Mạt Tùy Thanh nhìn qua Diệp Huyền:

- Hương Mộng, người biết người kia?

Hàn Hương Mộng gật đầu.

Mạt Tùy Thanh cười nói:

- Có thể khiến người chú ý như thế, thật không đơn giản, nói xem, là công tử nhà nào?

Hàn Hương Mộng lắc đầu:

- Chỉ là biết mặt, cũng không quá quen.

Khóe miệng Mạt Tùy Thanh hơi nhếch lên, nở nụ cười hồ ly xảo quyệt:

- Không quá quen, người lại nhìn hấn nhiều như thế, thế nào, động phạm tâm rồi sao?

Nói xong, nàng cũng nhìn qua Diệp Huyền:

- Tướng mạo không tồi, ánh mắt cũng tạm được!

Hàn Hương Mộng lắc đầu:

- Đừng nói lung tung, ta với hấn cũng chỉ biết mặt, chỉ là không nghĩ tới, hấn sẽ lại xuất hiện ở đây thôi.

Mạt Tùy Thanh nhìn qua bốn phía:

- Xuất hiện ở đây, cũng không có gì kỳ quái a, nơi này tụ tập thiên tài cả Khương quốc, tới đây kết giao một chút là chuyện đương nhiên, xã hội hiện tại, ngoại trừ thực lực bản thân, còn phải xem quan hệ thế nào, không phải sao?

Hàn Hương Mộng lãnh đạm nói:

- Người thấy hấn đi kết giao với ai sao?

Mạt Tùy Thanh hơi rung động, lần nữa nhìn qua Diệp Huyền, hơi kinh ngạc:

- Người nói vậy, hấn cũng có chút đặc biệt.

Hàn Hương Mộng lắc đầu:

- Không nói hấn nữa, chuyện của hấn, không liên quan tới chúng ta.

Mạt Tùy Thanh lại lắc đầu:

- Ta cũng có chút hứng thú, đi, chúng ta qua xem!

Hàn Hương Mộng vội biến sắc:

- Tùy Thanh, chớ chọc vào hắn, hắn...

- Chọc vào?

Mạt Tùy Thanh cười nói:

- Người dùng từ hơi lạ a, ta thấy người như đang kiêng kỵ hắn vậy, đến cùng là vì sao?

Hàn Hương Mộng đang muốn nói, Mạt Tùy Thanh đã tiếp:

- Được rồi, hắn càng lúc càng khiến ta tò mò. Đi, theo ta tới xem một chút!

Nói xong, nàng kéo Hàn Hương Mộng tới chỗ Diệp Huyền.

Hành động của hai người Mạt Tùy Thanh tự nhiên khiến vô số người chú ý, nhìn thấy hai nữ tới trước bàn của Diệp Huyền, đám người lại dồn dập nhìn Diệp Huyền.

Hiếu kỳ!

Tự nhiên là hiếu kỳ thân phận của Diệp Huyền, có thể khiến Mạt Tùy Thanh để ý, ở đây cũng không nổi mấy người!

Mạt Tùy Thanh đưa mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói:

- Ở đây còn chỗ, không ngại cho tỷ muội chúng ta ngồi chứ?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Sĩ Nhục

Diệp Huyền nhìn thoáng qua, tự nhiên thấy Hàn Hương Mộng, chỉ là không biết, hai người này muốn làm gì?

Không đợi Diệp Huyền trả lời, Mạt Tùy Thanh đã kéo Hàn Hương Mộng ngồi xuống, đánh giá nhìn Diệp Huyền:

- Không biết công tử xưng hô thế nào? Tới từ thế gia nào?

Diệp Huyền buông đũa, ôm quyền:

- Diệp Huyền, tán tu!

Tán tu!

Mạt Tùy Thanh càng thêm hứng thú:

- Chỉ là tán tu?

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Chỉ là tán tu!

Mạt Tùy Thanh cười nói:

- Tán tu không có tư cách tới đây.

Diệp Huyền cười nói:

- Chúng ta chỉ theo chân Lục thành chủ tới đây ăn chực!

Ăn chực!

Nghe Diệp Huyền nói, đám người xung quanh lập tức cười ồn.

Mạt Tùy Thanh cũng mỉm cười:

- Ta lần đầu thấy có người tới đây ăn chực.

Diệp Huyền hơi trầm ngâm:

- Mạt cô nương, ngươi có chuyện gì thì cứ vào thẳng vấn đề đi.

Ánh mắt đám người chung quanh cũng tụ lại đây, đối với hắn mà nói, chuyện này cũng không phải chuyện tốt. Hắn không muốn tự nhiên gây thù hằn!

Mạt Tùy Thanh cười nói:

- Không có việc gì, chỉ là tới chơi, không được sao? Thế nào, Diệp Huyền công tử thấy ta không xứng ngồi với ngươi?

Nói xong, khóe miệng nàng hơi nhếch lên.

Lời vừa ra, sắc mặt đám người xung quanh lập tức biến, một kẻ trong đó đi tới bên cạnh Mạt Tùy Thanh, lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Mạt cô nương, hắn là cái thá gì, cũng xứng ngồi cùng bàn với Mạt cô nương?

Ba!

Đúng lúc, tiểu mập mập đột nhiên vỗ bàn, nộ chỉ kẻ mới lên tiếng:

- Con mẹ nó chó ở đâu tới, cũng xứng sửa soạn với đại ca ta?

Người kia khẽ híp mắt:

- Ngươi muốn chết!

Tiểu mập mập đang muốn nói, Diệp Huyền đã kéo lại, sau đó nhìn về phía Mạt Tùy Thanh:

- Mạt cô nương, ta có đắc tội với cô sao? Sao lại muốn kéo cừu hận cho ta?

Mạt Tùy Thanh trừng mắt nhìn hắn, ngây thơ:

- Kéo cừu hận? Ta không có a! Ngươi đừng oan uổng ta!

Nói tới đây, nàng thấp giọng thở dài:

- Ta thấy công tử khí độ bất phàm, có ý kết giao, không nghĩ tới lại khiến công tử hiểu lầm, ai... xem ra, Diệp công tử, khinh thường kết giao với ta.

Diệp Huyền trầm giọng:

- Có thể ngươi cũng đã thấy, lời của ngươi, hiện khiến ta trở thành mục tiêu công kích!

Mạt Tùy Thanh nhếch miệng cười:

- Đó là chuyện của ngươi, không phải sao?

Diệp Huyền nhìn qua Mạt Tùy Thanh, nữ nhân này tới gây chuyện, hắn đứng dậy kéo Diệp Linh cùng tiểu mập mập:

- Chúng ta đi!

Diệp Linh nhu thuận gạt đầu, cầm một quả táo trong tay, Diệp Huyền thích ăn hoa quả sau khi ăn đồ ăn.

Thấy ba người muốn đi, sắc mặt Mạt Tùy Thanh lạnh xuống:

- Diệp công tử không nề mặt thế sao?! Thế nào, thực sự xem thường ta?

Nam từ bên cạnh cười nói:

- Mặt cô nương, không cần so đo với loại người này?

Nói xong, hắn nhìn qua Diệp Huyền, chăm chọc:

- Tối ăn chực thì cũng thôi, giờ đi lại còn muốn “lấy phần”, ta thực sự chưa từng thấy, chưa từng nghe qua trên đời lại có người đê tiện như vậy, sợ là chuyện đê tiện hơn, các ngươi cũng làm được!

Nghe kẻ này nói, sắc mặt Diệp Linh liền hơi tái lại, nàng vội đặt quả táo kia lại bàn.

Mà Hàn Hương Mộng nghe nam tử này nói, sắc mặt lập tức đại biến.

Thảm án vân thuyên thế nào? Cũng chính bởi tiểu nữ hài này a!

Quả nhiên, thanh âm kẻ này vừa dứt lời, Diệp Huyền đã lập tức biến mất, lúc xuất hiện, đã ngay trước mặt người kia, người kia còn chưa kịp phản ứng, một quyền đã đánh thẳng tới miệng.

Ầm!

Cả người người kia lập tức bay ra mấy trượng, răng trong miệng cũng bay ra, máu tươi tung tóe!

Nhìn thấy cảnh này, đám người xung quanh lập tức biến sắc!

Động thủ!

Lại dám động thủ ngay tại đây!

Mặt Tùy Thanh cũng không nghĩ tới, Diệp Huyền lại sẽ động thủ, nàng lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi rất can đảm!

Diệp Huyền một đám đám bay người kia, lại đi tới trước mặt Mặt Tùy Thanh:

- Ý mấy phần mỹ mạo, không coi người khác vào trong mắt, không biết tôn trọng người khác, thích đem nam nhân xung quanh coi như trò đùa, nhìn thấy bọn hắn làm việc ngu xuẩn vì ngươi, rất vui sao? Thứ cho ta nói thẳng, người như ngươi, có cỏi hết năm trước mặt lão tử, lão tử cũng không có hứng thú!

Nói xong, hắn liền cầm lấy quả táo trên bàn, kéo theo Diệp Linh cùng tiểu mập mập quay người rời đi.

Diệp Huyền vừa nói, đám người xung quanh lập tức yên tĩnh.

Không ai nghĩ tới, Diệp Huyền lại dám vũ nhục Mặt Tùy Thanh ngay trước mặt nhiều người như vậy!

Đây là Mặt Tùy Thanh, là tình nhân trong mộng của vô số nam nhân Đế đô a!

Ầm!

Đúng lúc này, Mặt Tùy Thanh bỗng nhiên vỗ bàn.

Cái bàn kia lập tức hóa thành bột mịn!

Thân hình Mặt Tùy Thanh lóe lên, đã xuất hiện trước mặt ba người Diệp Huyền, gắt gao nhìn Diệp Huyền, khoe miệng nở nụ cười:

- Có gan lặp lại?

Diệp Huyền đi tới trước mặt Mặt Tùy Thanh, hai người cách nhau rất gần, tới mức có thể cảm nhận được tiếng hít thở của nhau, Diệp Huyền cứ vậy nhìn Mặt Tùy Thanh:

- Ý mấy phần mỹ mạo, không coi người khác vào trong mắt, không biết tôn trọng người khác, thích đem nam nhân xung quanh coi như trò đùa, nhìn thấy bọn hắn làm việc ngu xuẩn vì ngươi, rất vui sao? Thứ cho ta nói thẳng, người như ngươi, có cỏi hết năm trước mặt lão tử, lão tử cũng không có hứng thú!

Nụ cười trên mặt Mặt Tùy Thanh vẫn còn như cũ, chỉ là đã lạnh xuống.

Ai cũng có thể thấy, đệ nhất mỹ nhân trước mắt đang tức giận!

Mặt Tùy Thanh xuất thủ!

Bàn tay nàng hơi xoay tròn, một cỗ khí lưu cường đại như bão tố tuôn ra.

Ngự Khí cảnh!

Thứ nàng đang thi triển, hiển nhiên là một loại võ kỹ mạnh mẽ nào đó, luồng khí kia vừa xuất hiện, mấy cái bàn xung quanh đã lập tức hóa thành bột mịn, nhưng Diệp Huyền một bước cũng không lui, một quyền đánh thẳng tới!

Bành!

Quyền ra, khí lưu tan vỡ, vô số phong bạo chấn động bay ra, hai người đều tụt lui mấy trượng!

Mặt Tùy Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Có chút năng lực!

Nói xong, nàng lại xuống xuất thủ, lúc này, Hàn Hương Mộng đột nhiên ngăn lại, Mặt Tùy Thanh trầm giọng nói:

- Hương Mộng, tránh ra.

Hàn Hương Mộng trầm giọng nói:

- Tùy Thanh, việc này tới đây thôi, coi như cho ta mặt mũi, được không?

- Tới đây thôi?

Mặt Tùy Thanh cười lạnh:

- Hương Mộng, hấn nhục ta như thế, ngươi lại nói ta dừng tay?

Hàn Hương Mộng lại kéo tay Mặt Tùy Thanh:

- Nghe ta, được không?

Mặt Tùy Thanh nhún mày:

- Hương Mộng, đến cùng kẻ này lai lịch ra sao, sao lại khiến ngươi kiêng kỵ như vậy?

Hàn Hương Mộng đang muốn nói, đúng lúc, Đại hoàng tử cùng Lục Tiêu Nhiên đã tới, vừa thấy cảnh giữa sân, Lục Tiêu Nhiên lập tức trầm xuống.

Đại hoàng tử nhìn qua, sau đó đi tới trước mặt Mặt Tùy Thanh:

- Mặt cô nương, chuyện gì khiến cô nương tức giận như thế?

Mặt Tùy Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Khương Niệm Sinh, người này là người mời tới sao?

Khương Niệm Sinh nhìn qua Diệp Huyền, sau đó lại nói:

- Mặt cô nương, liệu có hiểu lầm gì không?

- Hiểu lầm?

Mặt Tùy Thanh cười nhẹ, ngồi xuống một bên, sau đó nói:

- Khương Niệm Sinh, người người mời tới vũ nhục ta trước mặt mọi người ở đây, ngươi nói ta là hiểu lầm? Thế nào, người trước mắt này là bằng hữu của ngươi?

Bằng hữu?

Lục Tiêu Nhiên thầm run lên, nhìn về phía Đại hoàng tử, hẳn biết, có thể lôi kéo được Diệp Huyền hay không, tất cả phải xem lựa chọn hiện tại của Đại hoàng tử.

- Đại hoàng tử sao có thể là bằng hữu của người này?

Lại có người nói:

- Kẻ này thấp kém, lại công nhiên vũ nhục Mặt cô nương, loại người này, nên lập tức giết, lấy răn đe!

- Đúng thế, kẻ thô tục như thế, căn bản không có tư cách ngồi cùng chúng ta.
- Đại hoàng tử, ngài nên lập tức cho người tống cổ hắn ra ngoài, tránh cho làm bẩn mắt Mạt cô nương!

“...”

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Xuất Hiện

Đại hoàng tử hơi trầm ngâm, sau đó lắc đầu:

- Ta cũng không quen người này, cũng chưa từng mời hắn!

Nghe Đại hoàng tử nói, Lục Tiêu Nhiên lập tức thấp giọng thở dài, kỳ thực, hắn đã đoán được kết quả. Sau lưng Mạt Tùy Thanh là Mạt gia, mà hiện tại Diệp Huyền lại chọc quá nhiều người tức giận, Đại hoàng tử căn bản không thể đứng bên Diệp Huyền!

Nghe Đại hoàng tử, Diệp Huyền bình thản như cũ, chỉ kéo Diệp Linh.

Đúng lúc này, có người lên tiếng châm chọc:

- Khó trách vừa rồi ăn uống hăng say như vậy, hóa ra là trà trộn vào đây, thật là, đám tôi tớ ở ngoài thật kém cỏi, lại để loại người này trà trộn vào đây!

Lục Tiêu Nhiên đứng dậy, ôm quyền với bốn phía:

- Tại hạ Thiên Sơn thành thành chủ Lục Tiêu Nhiên, vị tiểu hữu này là do ta dẫn tới, khiến chư vị không vui, ta ở đây xin lỗi chư vị.

Nói xong, hắn nhìn Diệp Huyền, cười khỏ:

- Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, Diệp Huyền tiểu hữu, xin lỗi!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không có quan hệ với người.

Lục Tiêu Nhiên gật nhẹ, quay đầu nhìn Đại hoàng tử Khương Niệm Sinh, Khương Niệm Sinh gật gao nhìn hắn:

- Lục lão, người biết người đang làm gì không?

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Đại hoàng tử, quấy rầy!

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền:

- Tiểu hữu, chúng ta đi thôi!

Hiển nhiên, hắn chọn đứng bên Diệp Huyền!

Đám người xung quang có chút không thể tin được, đặc biệt là Đại hoàng tử, không nghĩ tới, Lục Tiêu Nhiên lại chọn ở bên Diệp Huyền, đồng thời cũng có chút kinh hãi, Diệp Huyền này có thân phận thế nào?

Diệp Huyền gật đầu, sau đó kéo Diệp Linh theo Lục Tiêu Nhiên rời đi, mà lúc này, Mạt Tùy Thanh lại lạnh lùng nói:

- Thế nào? Cứ thế muốn rời đi?

Lục Tiêu Nhiên hơi trầm ngâm, đi tới trước mặt Mạt Tùy Thanh:

- Mặt cô nương, chuyện lúc trước là hiểu lầm, mong Mặt cô nương cho lão hủ chút tình mọn, việc này đừng ở đây, thế nào?

Mặt Tùy Thanh lãnh đạm nói:

- Muốn bỏ qua chuyện này, có thể, để hắc quỷ xuống xin lỗi ta, ta có thể bỏ qua chuyện này, thế nào?

Nghe vậy, Lục Tiêu Nhiên liền cau mày.

Lúc này, Hàn Hương Mộng đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Huyền, hơi thi lễ:

- Diệp công tử, việc này dù không phải ta chủ động gây nên, nhưng nguyên nhân cũng bắt nguồn từ ta, thật có lỗi!

- Hương Mộng!

Mặt Tùy Thanh cả giận nói:

- Đến cùng ngươi đứng ở đâu?

Hàn Hương Mộng nhìn thoáng qua Mặt Tùy Thanh:

- Tùy Thanh, nếu ngươi coi ta là bạn, việc này bỏ qua, được không?

Sắc mặt Mặt Tùy Thanh có chút khó coi.

- Việc này sao có thể bỏ qua?

Đúng lúc, một thanh âm vang lên.

Một thanh niên nam tử từ bậc thang đi lên, người tới chừng mười tám mười chín tuổi, dáng người khôi ngô, tóc húi cua, vẻ mặt đầy hung tợn.

- Thương Kỳ!

Có người kinh hô:

- Là thiên tài Thương gia? Nghe nói hắc được Thương Mộc học viện tuyển từ sớm...

Tuyển sớm!

Đa phần muốn vào Thương Mộc học viện, phải qua một kỳ khảo hạch, nhưng cũng có ít người, không cần sát hạch, những người này đều có điểm đặc biệt riêng, mà năm nay, chỉ có năm suất không cần sát hạch như thế!

Thương Kỳ này là một trong số đó!

Mà Thương Kỳ, chính là người theo đuổi của Mặt Tùy Thanh, đây chính là chuyện mà cơ hồ ai ai cũng biết!

Thương Kỳ tới trước mặt Mặt Tùy Thanh, lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Tùy Thanh, ta giúp ngươi hả giận!

Mặt Tùy Thanh nhíu mày:

- Thương Kỳ, chuyện này không quan hệ tới ngươi!

Thương Kỳ gằn giọng nói:

- Hắc nhục ngươi, cũng là nhục ta.

Nói xong, liền quay người nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi là cái thứ chó gì? Cũng dám làm nhục Tùy Thanh? Hôm nay lão tử muốn nghiền xương ngươi.

Nói xong, lập tức xông ra ngoài.

Thế lên như mãnh hổ hạ sơn, người còn chưa tới, một cỗ khí thế đã đập lên người Diệp Huyền!

Diệp Huyền nắm tay phải thành quyền, cỗ khí thế kia lập tức biến mất, mà sau một khắc, trong mắt vô số người, Thương Kỳ đâm một quyền lên ngực Diệp Huyền, mà Diệp Huyền cũng đâm một quyền lên ngực Thương Kỳ.

Phanh phanh!

Diệp Huyền lui sau hơn trượng, thế nhưng Thương Kỳ lại lui tới mười trượng, cuối cùng đụng lên vách tường, mới dừng lại được!

Nhìn thấy cảnh này, đám người xung quanh lập tức ngây người!

Khương Niệm Sinh nheo mắt, hơi chút khiếp sợ, mà Mạt Tùy Thanh cũng cau mày.

Thực lực Thương Kỳ thế nào, bọn hắn đều biết rõ, đặc thù của Thương Kỳ chính là ở thể chất của hắn, lực lượng thân thể cực mạnh, trong cùng cảnh giới, cơ hồ rất ít người có thể chống lại!

Mà hiện tại, Thương Kỳ lại bị đánh xuống hạ phong!

Thương Kỳ đẩy về khó tin:

- Sao ngươi có thể...

Diệp Huyền không chút biểu tình, so thân thể? Từ khi luyện tới Ân cảnh Kim Thân cảnh, đừng nói nhân loại, coi như vật lộn với yêu thú cũng không thành vấn đề!

- Lão tử không tin!

Thương Kỳ đột nhiên gầm thét, lần nữa vọt tới trước mặt Diệp Huyền, mà thân hình Diệp Huyền hơi rung lên, đã bước lên trước, trong mắt vô số người, hai người lần nữa đối quyền.

Ầm!

Rắc!

Một tiếng xương gãy vang lên, tay phải Thương Kỳ thực tiếp đứt gãy, ngay sau đó, cả người lập tức bay ra, đập ầm ầm vào vách tường.

Ầm!

Vách tường rung lên kịch liệt, mà Thương Kỳ vùng vẫy một hồi, cũng không thể đứng dậy!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn bốn phía, sau đó kéo tay Diệp Linh:

- Chúng ta đi!

- Chậm đã!

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Là Đại hoàng tử Khương Niệm Sinh!

Đại hoàng tử đi tới trước mặt Diệp Huyền, cười nói:

- Diệp huynh, chuyện vừa rồi, xác thực là người vũ nhục Mạt cô nương, mời người xin lỗi Mạt cô nương!

- Đại hoàng tử uy vũ!

Một số người thi lễ với Khương Niệm Sinh:

- Mời Đại hoàng tử chủ trì công đạo!

- Người này ý thế hiếp người, vũ nhục Mạt cô nương, tội không thể tha, mong Đại hoàng tử hạ lệnh bắt người này lại!

“...”

Khương Niệm Sinh ồm quyền với bốn phía:

- Chư vị yên tâm, công đạo rõ ràng, ta quyết không nhắm mắt làm ngơ, chắc chắn đòi một câu trả lời cho Mạt cô nương!

Nói xong, hắn lại nhìn Diệp Huyền:

- Diệp huynh, nếu hôm nay người không xin lỗi, bản điện hạ sợ là không thể để người rời Tiên Khách lâu này.

Diệp Huyền cười nói:

- Đại hoàng tử thủ đoạn cao mình, hiện còn đang lôi kéo nhân tâm, quả là một công nhiều việc!

Khương Niệm Sinh lãnh đạm nói:

- Xin lỗi đi! Vì biểu đạt thành ý, mời người quý xuống xin lỗi!

Thanh âm hân vừa hạ, một đám thị vệ từ bốn hướng đã áp tới, ai nấy đều là tinh binh ngàn dặm mới có một.

Quý xuống xin lỗi!

Diệp Huyền khẽ nở nụ cười, nhìn về phía Lục Tiêu Nhiên:

- Lục tiên bối, còn có Hàn cô nương, nhờ hai vị trông chừng muối muối ta một chút!

Sở dĩ mời Hàn Hương Mộng, là bởi giờ thêm một người, cũng là thêm một phần bảo hộ cho Diệp Linh!

Nghe Diệp Huyền nói, Lục Tiêu Nhiên hơi do dự, sau đó liền gật đầu, Hàn Hương Mộng thấp giọng thở dài, không nói.

Diệp Huyền quay người nhìn Khương Niệm Sinh, Khương Niệm Sinh chậm rãi nhắm mắt:

- Người đầu, kẻ này tự tiện xông vào Tiên Khách lâu, công nhiên vũ nhục Mạt cô nương, đồng thời đã thương người, tội không thể tha, lập tức bắt giết.

Đám thị vệ lập tức vọt tới.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân vang lên chỗ đầu bậc thang, sau một khắc, đám người lập tức ngưng lại.

Nơi bậc thang, một nữ tử đứng đó, áo trắng như tuyết, tựa như Cửu Thiên Thần Nữ.

An Lan Tú!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Diệp Huynh, Có Thể Rồi Bước Nói Chuyện Không?

Nhìn thấy An Lan Tú, đám thị vệ lập tức quý một gối, đám người khác cũng vội thi lễ thật sâu:

- Bái kiến An Quốc sĩ!

Cho dù là Đại hoàng tử Khương Niệm Sinh, cũng vội vàng thi lễ, Mạt Tùy Thanh ở bên vội vàng đứng lên, hơi hơi thi lễ:

- Mạt gia Mạt Tùy Thanh, bái kiến An Quốc sĩ!

An Lan Tú khẽ gật đầu, trong mắt vô số người, nàng đi tới trước mặt Diệp Huyền, đánh giá một phen, trong mắt nàng ánh lên một tia kinh ngạc:

- Chiến...

Lại lập tức mỉm cười:

- Người khiến ta có chút khiếp sợ, gần gũi có mấy ngày, người lại đã đạt tới trình độ này... Diệp huynh, có thể dời bước nói chuyện không?

Diệp huynh!

Tiếng Diệp huynh này vừa hiện, đám người bên trong lập tức ngưng như phỗng.

...

Diệp huynh!

Bọn hấn thực sự khiếp sợ!

Người có thể được An Lan Tú gọi một tiếng “Huỳnh”, Đế đô được nổi bao người? Có lẽ có, thế nhưng, tuyệt đối là tồn tại phượng mao lân giác.

Người đạt tới cấp độ như An Lan Tú, có thể khiến nàng nguyện ý tương giao ngang hàng, há lại là người bình thường?

Tất cả cùng dồn dập nhìn Diệp Huyền, giờ khắc này, trong mắt bọn hấn càng nhiều hơn là tò mò!

Cho dù là Mạt Tùy Thanh, cũng ánh lên vẻ kinh ngạc.

Nàng biết An Lan Tú, người có thể được An Lan Tú coi trọng, toàn bộ Đế đô, sợ là không tới số một bàn tay.

Thiên niên trước mắt có tài đức gì?

Mà một bên, sắc mặt Đại hoàng tử Khương Niệm Sinh trở nên cực khó coi.

Giờ khắc này, hấn biết, bản thân hấn đã cực sai!

Trước mặt An Lan Tú, Diệp Huyền mỉm cười:

- Được!

Đúng lúc này, một thanh niên đi tới trước mặt An Lan Tú, thi lễ thật sâu:

- An Quốc sĩ, người này vũ nhục Mạt cô nương, đồng thời công khai ấu đả, nên nghiêm trị! Mong An Quốc sĩ chủ trì công đạo!

An Lan Tú nhìn qua người nói chuyện:

- Ngươi là ai?

Nghe vậy, nam tử thâm vui vẻ, ôm quyền:

- Tại hạ Lý gia Lý Phượng, bá kiến An Quốc sĩ!

An Lan Tú vội nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền không nói, Diệp Linh đã vội giải thích:

- An tỷ tỷ, là bọn hấn khi dễ người...

Nói xong, nàng nhanh chóng kể lại chuyện lúc trước.

Sau một hồi, An Lan Tú quay đầu nhìn Mạt Tùy Thanh, Mạt Tùy Thanh khẽ biến sắc, Mạt gia đúng là mạnh, nhưng đứng trước mặt nữ tử trước mắt này, đừng nói là Mạt gia, coi như là Thương Mộc học viện cùng Túy Tiên lâu, cũng không dám tùy tiện đắc tội!

An Lan Tú thu lại ánh mắt:

- Mạt cô nương, Mạt gia là đại thế gia, ngươi là đại biểu thế hệ trẻ Mạt gia, mỗi tiếng nói hành động của ngươi đều là đại biểu cho Mạt gia, mấy hành động gây thơ như vừa rồi, vẫn nên bớt làm thì hơn, thế nào?

Mạt Tùy Thanh có chút khó coi, không trả lời.

An Lan Tú nhìn thẳng Mạt Tùy Thanh:

- Không trả lời, thâm oán, không phục?

Thanh âm vừa dứt, một cỗ ý cảnh cường đại từ trong cơ thể An Lan Tú bạo phát mà ra, thoáng cái, Mạt Tùy Thanh như bị đại sơn áp đỉnh, thân thể trực tiếp cong xuống, không chỉ thế, hai chân cũng bị ép cong.

Nhìn thấy cảnh này, đám người xung quanh lập tức biến sắc!

Tức giận!?

Giờ khắc này, không có bất cứ ai dám đứng ra nói giúp Mạt Tùy Thanh!

Trong ánh mắt của đám người, Mạt Tùy Thanh quỳ xuống đất, thế nhưng hai tay nắm chặt, sắc mặt dữ tợn.

Nàng cũng là thiên chi kiêu tử, đã bao giờ bị đối xử như vậy?

Đúng lúc, một lão già đột nhiên xuất hiện, vội thi lễ với An Lan Tú:

- An Quốc sĩ, tiểu thư nhà ta tuổi trẻ không hiểu chuyện, đắc tội An Quốc sĩ, mong An Quốc sĩ nể mặt gia chủ nhà ta, bỏ qua cho nàng lần này, Mạt gia vạn phần cảm tạ!

An Lan Tú thu lại ý cảnh, mà Mạt Tùy Thanh cũng lập tức ngã đổ trên đất.

An Lan Tú nhìn qua Mạt Tùy Thanh, lãnh đạm nói:

- Trở về nói với gia chủ các người, Diệp huynh là bằng hữu của ta. Mạt gia nếu có bất mãn với hành động của ta, cứ tới tìm ta là được, nếu để ta biết Mạt gia vì chuyện này mà sinh hận, trả thù huynh muội Diệp huynh, An Lan Tú ta nhất định tới Mạt gia, thay hai người họ đòi một câu trả lời!

Lão già vội gật đầu, sau đó dẫn Mạt Tùy Thanh rời đi.

An Lan Tú quay người nhìn Đại hoàng tử, người sau khẽ biến sắc, An Lan Tú lãnh đạm nói:

- Đại hoàng tử có biết, mỗi nhân tài của Khương quốc ta đều không dễ mà có! Hôm nay người vì lợi ích một người, chèn ép nhân tài nước ta, việc này, thực sự thiên cận, thậm chí là ngu xuẩn!

Về mặt Khương Niệm Sinh đây khó coi, nhưng lại không dám đáp lời!

Người trước mắt, coi như là phụ hoàng hấn cũng phải lấy lễ tiếp đón.

Người khác không biết địa vị An Lan Tú ở Khương quốc này thế nào, nhưng thân là người Hoàng thất, hấn lại rất rõ ràng, Hoàng thất cùng vô số thế gia khác, nguyện hy sinh hấn, cũng tuyệt không muốn đắc tội An Lan Tú!

Bởi cả Khương quốc hiện tại, cũng chỉ có An Lan Tú có thể trấn áp thiên tài yêu nghiệt chư quốc xung quanh. Cũng bởi có nàng, các nước mới kiêng kỵ Khương quốc, không dám tùy tiện xâm phạm!

An Lan Tú hơi nhắm mắt:

- Tự người từ chức chiêu đãi tân sinh, năm năm tới, không được tái nhậm chức này!

Đại hoàng tử thi lễ thật sâu, sau đó quay người rời đi. Có điều lúc đi, hấn lại nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

An Lan Tú nhìn về phía Diệp Huyền:

- Diệp huynh, mời đi!

Diệp Huyền kéo tay Diệp Linh:

- Có thể dẫn theo muội muội ta không?

An Lan Tú cười nói:

- Tự nhiên!

Cứ như vậy, trong mắt đám người, An Lan Tú cùng huynh muội Diệp Huyền quay người rời đi.

Trong đại sảnh, đám người im lặng thật lâu.

Hiện đã là đêm, đường phố yên tĩnh, ba người sóng vai đi chuyển.

An Lan Tú nói khẽ:

- Không ngờ tới, mới từ biệt mấy hôm, Diệp huynh đã lĩnh ngộ Kiếm Tâm Thông Minh, đồng thời lĩnh ngộ cả Chiến ý, hiện tại, Diệp huynh đã có thể nói là chuẩn Võ đạo tông sư.

Diệp Huyền trầm giọng:

- Vì sao người liếc mắt đã có thể nhìn thấu ta?

Vấn đề này, từ khi ở Thanh thành hấn đã muốn hỏi.

An Lan Tú cười khẽ:

- Hai mắt ta hơi chút đặc thù, có thể thấy được bản chất.

Thấy An Lan Tú chỉ nói qua, Diệp Huyền cũng không hỏi thêm.

An Lan Tú dừng bước, nàng đứng đối diện Diệp Huyền:

- Lưỡng Giới thành, người trực diện mấy ngàn Hắc kỵ Đường quốc, là người?

Diệp Huyền hơi kinh ngạc:

- Sao người biết?

An Lan Tú mỉm cười:

- Cứu công chúa là bạn thân của ta! Nàng nói với ta chuyện ngày đó, thiếu niên áo xanh, còn mang theo một muội muội, ta tin chắc đó là người!

Diệp Linh ôm chặt tay Diệp Huyền, cười ngọt.

An Lan Tú chậm rãi tiến lên:

- Diệp huynh, lòng người Đế đô rất phức tạp, người người chỉ làm vì lợi cá nhân, lại có mấy người chịu để ý quốc gia đại sự? Những người có mặt hôm nay, đặt ở Lưỡng Giới thành ngày đó, sợ là không người nào sẽ đứng ra như Diệp huynh.

Diệp Huyền nói khẽ:

- An cô nương rất quan tâm Khương quốc?

An Lan Tú cười nói:

- Có nước, mới có nhà, có nhà, mới có người. Thứ ta quan tâm, không phải Hoàng thất Khương quốc, mà là mảnh đất này, là người trên đó, người hiểu chứ?

Nghe vậy, Diệp Huyền gật đầu:

- Ta hiểu.

Kỳ thực, suy nghĩ của hắn cũng giống với An Lan Tú.

Có thể nói, hắn là một người cực kỳ ích kỷ, nhưng nếu quốc gia gặp nạn, hắn nhất định sẽ đứng ra. Tương tự An Lan Tú, hắn không hiệu trung với Hoàng thất Khương quốc, thứ hắn để ý chỉ là Khương quốc này.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đứng Thành Hàng

An Lan Tú chậm rãi đi tước, mà Diệp Huyền cùng muội muội lại chậm rãi theo sau.

Dưới ánh trăng, An Lan Tú một thân bạch y, tựa như Cửu Thiên Thần Nữ trích lạc thế gian!

Thật đẹp!

Lúc này, An Lan Tú lại nói:

- Diệp huynh, lòng người Đế đô phức tạp, người là Kiểm tu, tính tình thẳng thắn, mọi chuyện nên cẩn thận cho thỏa đáng.

Diệp Huyền nhìn qua An Lan Tú:

- Đa tạ!

Nói xong, hắn hơi dừng lại, lại nói:

- Có thể đánh thêm một trận?

Chiến!

Hắn khát vọng được chiến, đối chiến với cường giả, bởi hư ảnh trong Giới Ngục tháp đã không phải đối thủ của hắn. Hiện, hắn cũng có chút mơ hồ với thực lực bản thân, đến cùng hắn đã đạt tới trình độ nào?

Nghe Diệp Huyền nói, An Lan Tú hơi quay đầu, mỉm cười.

Nụ cười này, như khiến thiên địa thất sắc, Diệp Huyền cũng có chút hốt hoảng thất thần, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần.

Bên cạnh, Diệp Linh nói khẽ:

- Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp!

An Lan Tú vuốt nhẹ cái đầu Diệp Linh:

- Cái gọi là đẹp, kỳ thực chỉ là một lớp da thôi, mạnh mẽ cùng đẹp của mỗi người, kỳ thực đều ở tâm!

Nói xong, nàng nhìn về phía Diệp Huyền, cười nói:

- Chờ ngươi đạt tới Ngự Khí cảnh, chúng ta lại chiến một trận, thế nào?

Ngự Khí cảnh!

Diệp Huyền nghĩ một hồi, sau đó nhẹ gật:

- Được!

An Lan Tú dừng bước:

- Diệp huynh, chúng ta tạm biệt ở đây!

Diệp Huyền ôm quyền:

- An cô nương, sau này còn gặp lại!

Nói xong, kéo tay Diệp Linh quay người rời đi.

Diệp Linh hoạt bát vẫy tay với An Lan Tú, hiển nhiên, nàng hết sức thích An Lan Tú.

Nhìn huynh muội Diệp Huyền rời đi, An Lan Tú thu lại ánh mắt, tiếp tục bước lên. Mà cạnh nàng, một lão giả lặng lẽ xuất hiện!

Lão giả trầm giọng nói:

- Tiểu thư, ngươi càng tiếp cận hắn, phiền phức của hắn sẽ càng lớn!

An Lan Tú nói khẽ:

- Linh lão, ngươi đi nói với bọn hắn, ai dám vì ta mà đối phó huynh muội bọn hắn, ta nhất định không tha cho kẻ đó!

Linh lão cười khổ:

- Tiểu thư, ngươi không tiếp cận bọn hắn nữa không phải là tốt sao?

An Lan Tú nói khẽ:

- Ngươi cảm thấy, hắn không xứng kết giao với ta?

Linh lão lắc đầu:

- Người này còn nhỏ đã lĩnh ngộ Chiến ý, đồng thời còn có Kiếm Tâm Thông Minh, thiên phú cùng cơ duyên như vậy, đều rất khó được, nếu chỉ là bằng hữu bình thường, hắn miễn cưỡng có tư cách này, nhưng nếu...

Nói tới đây, lão không nói nữa. Bởi lão phát hiện, tiểu thư của mình có mấy phần cảm giác đặc thù với người kia. Đây không phải chuyện tốt!

An Lan Tú cười khẽ:

- Linh lão, người sợ ta thích hấn, đúng không?

Linh lão cười khỏ, tính tình tiểu thư của lão cũng quá thẳng a!

Không thể uyển chuyển hàm súc hơn chút sao?

An Lan Tú quay đầu nhìn nơi huynh muội Diệp Huyền biến mất:

- Gặp bọn hấn ở Thanh thành, tình cảm giữa huynh muội bọn hấn khiến ta thương thức, mà chuyện ở Lưỡng Giới thành, ta đã không chỉ là thương thức.

Nói xong, nàng thu tâm mắt, cười nhạt một tiếng:

- Nam nhi tốt, đáng ra nên thế!

Nghe vậy, thần sắc Linh lão liền hơi trầm xuống.

Mà An Lan Tú đã đi xa.

Linh lão thấp giọng thở dài:

- Tiểu gia hỏa, tốt nhất người không nên có suy nghĩ không chính đáng! Bằng không, người sẽ sống rất vất vả, thậm chí rất bị thảm...

Không ai hiểu sự khủng bố của An Lan Tú hơn lão, muốn ở cùng tiểu thư của lão, thân phận, thực lực, thiên phú, bối cảnh, thiếu một thứ cũng không được!

Mà Diệp Huyền, hấn đã điều tra rõ... thực sự chỉ là một đứa con rơi của một thế gia nho nhỏ!

Chỉ riêng thân phận, đã cách nhau vạn dặm.

Một hồi sau, Linh lão thấp giọng thở dài, đuổi theo An Lan Tú.

Cuối con đường, Diệp Huyền cũng Diệp Linh chậm rãi đi.

- Ca, An tỷ tỷ thật đẹp...

- Ừm!

- Ca, ca có thích An tỷ tỷ không?

“...”

- Ca, nếu không người cưới An tỷ tỷ đi, muội thấy hai người rất xứng đôi...

- Ca người chẳng có cái gì, để người ta cùng mình uống gió tây bắc sao?

- Vậy ca có thích An tỷ tỷ không?

- Ca chủ muốn muội vĩnh viễn bình an!

- Ca... sau này muội sẽ ở cùng ca cả đời

- Đồ ngốc, muội còn phải lập gia đình nữa!

- Không kấy, không lấy chồng!

- Vì sao?

- Bởi vì... muội sẽ không bao giờ gặp được người tốt với muội hơn ca...

“...”

Diệp Huyền cũng muội muội về phủ đệ, vừa trở lại phủ, Diệp Linh đã ngủ thiếp đi.

Đặt Diệp Linh xuống giường, Diệp Linh lập tức co lại thành một cục, thân thể run lấy bầy.

Diệp Huyền thầm kinh hãi, vội lấy chăn đắp cho Diệp Linh, thế nhưng Diệp Linh vẫn run lạnh.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền thầm hoảng hốt, như nghĩ tới cái gì đó, vội lấy Thiên Hỏa Noãn Ngọc trên cổ Diệp Linh, vừa thấy Thiên Hỏa Noãn Ngọc, hân liên ngay đại.

Bề ngoài Thiên Hỏa Noãn Ngọc, thậm chí đã kết thành một tầng băng sương!

- Tiền bối?

Diệp Huyền thầm kêu lớn:

- Tiền bối, cái này...

- Đem viên ngọc kia đưa vào!

Thanh âm nữ tử thần bí vang lên.

Diệp Huyền vội đem Thiên Hỏa Noãn Ngọc đưa vào trong Giới Ngục tháp, sau một hồi, Thiên Hỏa Noãn Ngọc lần nữa xuất hiện trong tay Diệp Huyền, mà lần này, Thiên Hỏa Noãn Ngọc đã khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Diệp Huyền vội đặt Thiên Hỏa Noãn Ngọc lại trên cổ Diệp Linh, thời gian dần trôi qua, vẻ mặt Diệp Linh đã khá hơn một chút.

Thấy cảnh này, Diệp Huyền thầm thở nhẹ một hơi.

Lúc này, thanh âm nữ tử thần bí lại vang lên:

- Linh lực trong Thiên Hỏa Noãn Ngọc sớm đã tiêu hao hết chín mươi chín phần trăm, nhiều lắm chỉ có thể duy trì một ngày, Thiên Hỏa Noãn Ngọc sẽ biến thành một khối phế thạch, ngươi nên sớm tính toán.

Phế thạch!

Diệp Huyền dần trở nên ngưng trọng, nếu Thiên Hỏa Noãn Ngọc mất hiệu lực, như vậy muội muội hấn sao chống lại được hàn khí này?

Sau một hồi, Diệp Huyền rời phòng.

Ngoài cửa, nhìn trời đêm trăng sáng, Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm.

Ngày mai là ngày Thương Mộc học viện tuyển sinh!

Thương Mộc học viện!

Học viện lớn nhất Khương quốc, một khi hấn gia nhập Thương Mộc học viện, liền có thể cầu y giúp muội muội. Mà muội muội hấn, cũng sẽ không còn cần phải chịu nỗi khổ đau ốm!

Đúng lúc này, Lục Tiêu Nhiên đi tới.

Lục Tiêu Nhiên cười khổ:

- Diệp tiểu hữu, chuyện tối nay, thực sự xin lỗi.

Diệp Huyền lắc đầu:

- Chuyện này không có quan hệ với tiền bối!

Lục Tiêu Nhiên nói khẽ:

- Ta vốn xem trọng Đại hoàng tử, nhưng chuyện hôm nay khiến ta thấy, hấn cũng không anh minh như tưởng tượng của ta...ai, đám đệ tử Hoàng thất này, năng lực giả bộ thực sự rất tốt!

Diệp Huyền do dự một chút, lại nói:

- Lục tiền bối, thứ ta nói thẳng, hiện còn quá sớm để chọn vị trí, giờ ngươi chọn bất cứ chỗ nào, sợ là vị trên kia sẽ đều không muốn thấy!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thương Mộc Học Viện

Lục Tiêu Nhiên cười khổ:

- Chuyện này ta hiểu, chỉ có điều, hiện tại còn không xác định vị trí, sau này muốn chọn, sợ là đã không kịp!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Thứ ta nói thẳng, hiện Lục tiên bối chỉ cần hiệu trung với Hoàng đế Bệ hạ là được, chỉ cần Bệ hạ chưa chết, Lục tiên bối cùng Lục gia đều sẽ không có chuyện gì.

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Ta cũng nghĩ tới việc này, Thái tử chi tranh, Lục gia chúng ta cũng không muốn cuốn vào.

Diệp Huyền gật nhẹ, không nói.

Lúc này, Lục Tiêu Nhiên lại cười nói:

- Tiểu hữu, ngày mai là ngày Thương Mộc học viện chiêu sinh, đưa nhi tử kém cỏi của ta, sau này nhờ tiểu hữu quan tâm một chút!

Diệp Huyền cười nói:

- Lục tiên bối, còn chưa chắc ta có thể được chọn vào đâu!

Lục Tiêu Nhiên khẽ lắc đầu:

- Nếu Thương Mộc học viện không tuyển ngươi, sẽ là tổn thất lớn nhất của bọn hần!

Diệp Huyền cười cười, không nói.

Sau khi Lục Tiêu Nhiên rời đi, Diệp Huyền lại tới Giới Ngục tháp.

Vừa trở lại Giới Ngục tháp, hần đã phát hiện một tiếng vang từ lầu trên.

Rất nhẹ, nhưng thực sự là có:

- Tiên bối, đó là?

Nữ tử thần bí:

- Ngươi cảm thấy sẽ là cái gì?

Diệp Huyền cười khổ:

- Tiên bối, người trên tầng thứ hai là ai?

Một hồi yên lặng, nữ tử thần bí mới nói:

- Không phải người lương thiện, tóm lại, sau khi tiến vào học viện, ngươi phải tìm Linh kiếm để tăng cảnh giới. Hết thầy phải làm nhanh.

Diệp Huyền gật đầu, Giới Ngục tháp hiện tại, đã khiến hần khó mà an tâm, phải nói là, thời thời khắc khắc đều thấp thòm!

Nói hần cũng cảm giác được, kẻ trên tầng thứ hai tuyệt không phải người hiền!

Không có căn cứ, nhưng đó là cảm giác, là cảm giác mà Giới Ngục tháp mang tới cho hần, hoặc phải nói, Giới Ngục tháp đang cảnh báo cho hần!

Như nữ tử thần bí nói, hần nhất định phải tăng tốc.

Đương nhiên, việc cấp bách hiện tại là gia nhập Thương Mộc học viện đã!

Một tối trôi qua.

Sáng sớm, mặt trời chậm chạp nhô lên.

Diệp Huyền kéo Diệp Linh rời phủ đệ, mà ngoài cửa lớn, Lục Tiêu Nhiên cùng mập mạp Lục Minh đã chờ.

Lục Tiêu Nhiên đánh giá nhìn Diệp Huyền, hôm nay Diệp Huyền thay một bộ trường bào tuyết trắng, tướng mạo vốn đã tuấn tú, giờ hơi đổi cách ăn mặc, lại toát ra khí độ ngọc thụ lâm phong, nếu giờ đeo thêm một thanh bội kiếm, lộ thân phận Kiếm tu, sợ là sẽ mê hoặc không ít thiếu nữ Đế đô.

Mà Diệp Linh cũng đổi một thân thanh y, tóc cũng buộc lên, thắt một bím tóc thật dài, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng mặc ai nhìn thấy, cũng có thể thấy đây là một mỹ nhân bại hoại, qua mấy năm, nhất định sẽ nghiêng nước nghiêng thành.

Nhìn thấy dung mạo huynh muội Diệp Huyền, Lục Tiêu Nhiên càng thêm xác định, lai lịch hai người này tuyệt không đơn giản!

Thu lại suy nghĩ, Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Diệp tiểu hữu, chúng ta đi thôi!

Diệp Huyền gật đầu, sau đó kéo Diệp Linh theo Lục Tiêu Nhiên đi.

Chỗ của bọn hắn cũng không xa Thương Mộc học viện, bởi vậy, mấy người chọn đi bộ.

Đế đô hôm nay vô cùng náo nhiệt, Thương Mộc học viện chiêu sinh, có thể nói là đại sự hàng đầu, toàn bộ Khương quốc này, muốn trở thành người nổi bật, cách tốt nhất là tiến vào Thương Mộc học viện!

Vào Thương Mộc học viện, có thể nói là cá chép vượt long môn, bởi vậy, mỗi lần Thương Mộc học viện chiêu sinh, thiên tài từ khắp Khương quốc đều sẽ chạy tới, mà cùng những thiên tài này, người nhà của bọn hắn cũng tự nhiên tới theo.

Thế nên, Đế đô liên náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều.

Kỳ thực, Diệp Huyền hẳn không biết, nếu không có Lục Tiêu Nhiên, sợ là hắn cùng Diệp Linh còn không cả tìm được chỗ ở, bởi toàn bộ khách sạn Đế đô, một tháng trước cũng đã hết phòng!

Hôm nay Diệp Linh vô cùng vui vẻ, bởi hôm nay Diệp Huyền sẽ gia nhập Thương Mộc học viện, một khi Diệp Huyền gia nhập Thương Mộc học viện, Diệp Huyền sẽ không còn là người cô đơn nữa, hắn sẽ có chỗ ở, có tiền đồ, có đồng bạn... khi đó, dù bệnh của nàng không thể trị được, nàng cũng có thể yên tâm.

Nghĩ tới đây, Diệp Linh nghiêng đầu nhìn Diệp Huyền, chăm chú kéo tay Diệp Huyền, nếu như có thể, nàng vẫn muốn sống, bởi từ khi mẫu thân hai người rời đi, ca ca nàng đã sống quá mệt mỏi. Nàng không sợ chết, nhưng nàng sợ sau khi chết, ca ca nàng sẽ cô độc.

Trên đường phố, người càng lúc càng đông, mà những người này đều hướng về một phía mà đi.

Thương Mộc học viện!

Mặt bắc Đế đô, có một ngọn núi lớn, tên núi là Thương sơn, núi cao gần ngàn trượng, đứng trên sườn núi là đã có thể nhìn thấy toàn cảnh Đế đô.

Mà trên Thương sơn này, chính là Thương Mộc học viện.

Trên đường, Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Thương Mộc học viện này có lịch sử rất lâu đời, trên mảnh đất này, đã đổi qua vô số triều đại, nhưng Thương Mộc học viện vẫn một mực tồn tại tới nay, nó cùng Tủy Tiên lâu, đều là quái vật khổng lồ!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Các nước khác cũng có Thương Mộc học viện sao?

Lục Tiêu Nhiên gật đầu:

- Đương nhiên là có, nghe nói, tổng bộ Thương Mộc học viện ở Trung thổ Thần châu... nơi này rất xa!

Nói xong, hắn lắc đầu cười một tiếng, sau đó nhìn Diệp Huyền:

- Diệp tiểu hữu, sau này nếu ngươi có cơ hội, có thể rời Khương quốc, rời thanh châu, đi xem thế giới rộng lớn bên ngoài, như thế mới không uổng công sinh ra ở thế giới này!

Diệp Huyền cười nói:

- Tạm thời còn quá xa vời, trước mắt phải ổn định mới là quan trọng!

Lục Tiêu Nhiên cười ha ha một tiếng:

- Điều này đương nhiên!

Rất nhanh, đám người tới chân Thương sơn, đứng dưới nhìn lên, tự nhiên cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Mà lúc này, dưới chân Thương sơn đã đông nghịt người, hiển nhiên, những người này đều tới để tham gia chiêu sinh.

Diệp Huyền cũng có chút kinh hãi, bởi những người trước mắt này, chỉ ít đều đạt tới Ngự Khí cảnh, hơn nữa tuổi còn đều rất trẻ!

Như biết suy nghĩ của Diệp Huyền, Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Đừng sợ hãi, thiên tài khắp Khương quốc đều tập trung ở đây, ngơoi thử nghĩ xem, mấy chục triệu người mà chỉ có từng này thiên tài, có nhiều sao?

Diệp Huyền gật đầu, ở Thanh thành, một Ngự Khí cảnh mười tám tuổi đã được coi là siêu cấp thiên tài, thế nhưng Thanh thành chỉ là một thành nhỏ, nếu đặt thiên tài Thanh thành vào thành lớn, căn bản chỉ có thể được coi là thiên tài bình thường, thậm chí chỉ tốt hơn người thường một chút!

Đúng lúc này, một đầu Tiên Hạc từ trên bay xuống, trên lưng Tiên Hạc có một lão giả ngồi xếp bằng, rất nhanh, con tiên hạc kia bay tới đỉnh đầu đám người, lão giả nhìn xuống dưới:

- Lão phu chính là ngoại viện trưởng lão Thương Mộc học viện, Thương Lê, cũng là người chủ trì việc chiêu sinh hôm nay. Số lượng chiêu sinh hôm nay là hai mươi. Có tất cả ba cửa, nếu như số người thông qua ba cửa lớn hơn hai mươi, như vậy giữa số này sẽ luận bàn để chọn ra hai mươi người mạnh nhất!

Hai mươi!

Nghe được con số này, bên dưới lập tức ồn ào!

Ở đây chỉ ít có hơn nghìn người, nhưng chỉ có hai mươi người được ở lại, cũng có nghĩa là chín mươi tám phần trăm người sẽ bị đào thải?

Diệp Huyền cũng trở nên ngưng trọng.

Chỉ lấy hai mươi, như vậy cũng có nghĩa cạnh tranh sẽ vô cùng tàn khốc!

Bên trên, thanh âm lão giả lần nữa vang lên:

- Ài thứ nhất, lên núi. Phạm là người không thể tự lên lưng núi, lập tức đào thải!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Leo Núi

Lên núi?

Diệp Huyền ngây người, sau đó nhìn Lục Tiêu Nhiên:

- Đơn giản vậy sao?

Lục Tiêu Nhiên lắc đầu:

- Đương nhiên sẽ không đơn giản, trên núi có trận pháp áp chế, ải này định ra để đào thải những người có cảnh giới không ổn định, mặc dù đại đa số người ở đây đều đạt tới Ngự Khí cảnh, nhưng rất nhiều người là mượn ngoại lực mà lên, căn cơ phù phiếm!

Diệp Huyền gật đầu, sau đó nhìn về phía mập mạp Lục Minh:

- Tiên bối, dường như tiểu Minh còn chưa đạt tới Ngự Khí cảnh!

Lục Tiêu Nhiên cười khổ:

- Đương nhiên là chưa, lần này hẳn dùng danh ngạch đặc thù để vào Thương Mộc học viện.

- Danh ngạch đặc thù?

Diệp Huyền có chút không hiểu:

- Ý gì?

Lục Tiêu Nhiên có chút xấu hổ:

- Kỳ thực là dùng tiền mua học vị, có điều, không phải là học viên chính thức, sẽ học thấp hơn một lớp, trong lớp này cũng sẽ có đạo sư chỉ dạy, nhưng kém hơn học viên chính thức nhiều, hơn nữa, cũng không có thân phận học viên chính thức.

Một bên, Lục Minh có chút bất mãn nói:

- Đại ca, cha, hai người làm gì cũng nên chừa cho ta chút mặt mũi a!

Nghe vậy, Lục Tiêu Nhiên giận không chỗ tiết, cả giận nói:

- Ngươi còn muốn mặt mũi cái lông, nếu không phải ngươi không đủ cố gắng, cha ngươi phải đi đau khổ cầu người ta cho ngươi tranh thủ học vị sao?

Lục Minh nhếch miệng, không dám mạnh miệng.

Diệp Huyền cùng Diệp Linh nhìn nhau cười.

Lúc này, Lục Tiêu Nhiên đột nhiên nói:

- Diệp tiểu hữu, chúng ta tới điểm xuất phát đi.

Diệp Huyền gật đầu, cứ như vậy, bốn người tới một con đường nhỏ dưới chân núi, mà bên đường nhỏ, có một cọc gỗ, trên cọc gỗ, xuyên một tên nam tử đã chết không biết bao lâu!

Đám người xung quanh ồn ào nghị luận!

Diệp Huyền nhìn qua người này, sau đó nhìn Lục Tiêu Nhiên:

- Tiền bối, đây là?

Lục Tiêu Nhiên trầm giọng nói:

- Học viên Thương Lan học viện!

Thương Lan học viện!

Diệp Huyền ngây người, sau đó nói:

- Cũng ở Đế đô chúng ta sao?

Lục Tiêu Nhiên gật nhẹ:

- Ngươi chưa nghe qua cũng là bình thường, hiện người Khương quốc cơ bản chỉ biết Thương Mộc học viện, ít người biết Thương Lan học viện. Kỳ thực ở tiền triều Thương Lan học viện cùng Thương Mộc học viện đều nổi danh, không biết vì sao, hai nhà lại biến thành tử địch, mỗi ba năm đều có một hồi sinh tử luận võ, không chết không thôi. Sau này, cũng không biết vì sao, thực lực Thương Lan học viện dần suy yếu, mà Thương Mộc học viện ngày càng lớn mạnh, thế nên... năm mươi năm gần đây, học viên Thương Lan học viện cơ hồ toàn bại, mà những người đại biểu Thương Lan học viện tham gia luận võ, đều bị đóng trên con đường nhỏ này, người từ đây đi lên, sẽ còn gặp được rất nhiều thi thể.

Nói xong, hắn lắc đầu thờ dãi:

- Dựa theo ước định hai bên, nếu Thương Lan học viện có thể thắng một lần, liền có thể mang thi thể số học viên này đi, đáng tiếc, mấy chục năm nay, Thương Lan học viện chưa có bất cứ người nào có thể thắng học viên Thương Mộc học viện!

...

Thương Lan học viện!

Diệp Huyền nhìn qua thi thể của nam tử trước mắt, lòng thầm cảm khái, lúc còn ở Thanh thành, vì lợi ích thế gia mà tranh đoạt, thủ đoạn cũng cực kỳ tàn nhẫn, nhưng hắn không nghĩ tới, tranh đấu giữa các đại thế lực, lại còn càng thêm tàn nhẫn, hơn nữa một chút thể diện cũng không để lại.

Lúc này, Lục Tiêu Nhiên đột nhiên chỉ một cái đài nhỏ bên đường:

- Tiểu hữu biết đây là gì không?

Diệp Huyền quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, đài nhỏ chỉ rộng chừng bốn mươi trượng, mà trên đài, có chín con rối gỗ cầm kiếm.

Chín con rối gỗ, chính tề đứng đó!

- Thứ này là?

Diệp Huyền có chút hiếu kỳ hỏi.

Lục Tiêu Nhiên nói nhỏ:

- Đây là Cửu Cung trận nổi danh củi Thương Mộc học viện, nghe nói là do tổ sư Thương Mộc học viện sáng tạo, bách quốc Thanh châu này, phàm là nơi nào có Thương Mộc học viện, nơi đó đều sẽ có một trận này. Mà mục đích tồn tại của nó, nghe nói là để sát hạch, một sát hạch đặc biệt, phàm là người dưới hai mươi tuổi có thể phá được trận này, viện trưởng Thương Mộc học viện nhất định phải thu người này thành học viên thân truyền, cũng có nghĩa là đệ tử nhập thất của viện trưởng.

Nói xong, hắn lắc đầu cười một tiếng:

- Đáng tiếc, đã hơn năm mươi năm nay, chưa có ai phá được trận này.

Cửu Cung trận!

Diệp Huyền đánh giá đám rối gỗ:

- Trận này rất lợi hại phải không?

Lục Tiêu Nhiên cười khỏ:

- Không phải lợi hại bình thường, từng có một tên Lăng Không cảnh muốn thử, đáng tiếc, còn không chống được mười giây, đã bị trực tiếp chém giết. Mà trước hai mươi có thể đạt tới Lăng Không cảnh, đã ít lại càng ít!

Nói tới đây, hắn có chút dừng lại:

- Nghe đồn Thương Mộc học viện từng mời An Quốc sĩ tới đây phá trận, có điều, đến cùng là nàng có tới không, cũng không ai biết.

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một âm thanh già nua đột nhiên vang lên:

- Sát hạch bắt đầu!

Thanh âm này vừa xuống, người tụ tập bên dưới lập tức xông lên...

Diệp Huyền quay đầu vượt đầu Diệp Linh, sau đó nhìn Lục Tiêu Nhiên:

- Lục tiên bối, phiền tiên bối chiếu cố muội muội ta!

Lục Tiêu Nhiên cười nói:

- Được!

Diệp Linh ôm nhẹ Diệp Huyền:

- Ca, cố lên!

Diệp Huyền cười hắc hắc, sau đó lập tức gia nhập đám người.

Nhìn Diệp Huyền biến mất trong đám người, Diệp Linh mỉm cười, thế nhưng rất nhanh, toàn thân nàng run lên một cái, tựa như rơi vào hầm băng, hàn khí tản ra bốn phía, tựa như một khối băng.

Nhìn thấy cảnh này, Lục Tiêu Nhiên vội vàng nói:

- Đi, chúng ta về trước!

Diệp Linh lắc đầu:

- Lục bá bá, không, không sao, ta...

Nói xong, nàng lấy ra khỏi Thiên Hỏa Noãn Ngọc kia:

- Có cái này, ta, ta sẽ không sao!

Lục Tiêu Nhiên đang muốn nói thêm, Diệp Linh lại ngẩng đầu nhìn về nơi xa, nói khẽ:

- Chỉ khi thấy ca gia nhập Thương Mộc học viện, ta, ta, ta mới có thể an tâm!

Lục Tiêu Nhiên thấp giọng thở dài, nhẹ vỗ Lục Minh:

- Đi lấy cho Linh tỷ hay tắm da nhưng, tốc độ nhanh một chút!

Tiểu mập mập Lục Minh vội gật đầu, sau đó quay người chạy đi.

Nơi xa, Diệp Huyền đã biến mất trong đám người, trông tự như người khác, Diệp Huyền cũng có chút hưng phấn kích động, bởi Thương Mộc học viện đã ở trước mắt, một khi gia nhập Thương Mộc học viện, muội muội hẳn sẽ có hy vọng chữa bệnh!

Trong đám người, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên sườn núi, hít sâu một hơi:

- Liều đi! Vì muội muội, cũng là vì chính ta!

Nói xong, hần bước nhanh hơn.

Vốn lúc đầu mọi người xông rất nhanh, thế nhưng, khoảng chừng mười dặm, cơ hồ chín phần người đã phải giảm tốc độ, hơn nữa càng lúc càng chậm!

Không, chính xác hơn là bị ép chậm lại, bởi trên người đột nhiên xuất hiện một cổ áp lực vô hình, mỗi khi tiến lên một bước, áp lực này sẽ lại càng nhiều hơn một phần. Thế nên, khi người trước nhất đi được chừng hai mươi dặm, bên dưới đã có người dần bị đào thải!

Có điều, mấy người dẫn đầu vẫn giữ được tốc độ rất nhanh!

Dễ để nhận thấy, có người rất kém, nhưng cũng có người rất cường đại.

Diệp Huyền không nhanh không chậm, cổ áp lực kia, hoàn toàn không ảnh hưởng tới hần!

Bởi, gân cốt cùng thân thể của hần hiện tại, cho dù là Lăng Không cảnh cũng không thể so hơn.

Ấn cảnh!

Ưu thế của Ấn cảnh lộ ra một cách rõ ràng!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thương Lê, Thương Kỳ

Thời gian từng chút trôi qua, càng lên cao, số người lại càng ít, một hồi lâu sau, số người tiếp tục đã không tới một trăm! Mà trong đó, đại đa số muốn bước thêm đều rất gian nan!

Có điều, vẫn có thể nhận thấy, tên đi trước nhất là một nam tử mặc cẩm y, người này dẫn đầu từ khi mới bắt đầu, bỏ đám người phía sau mấy chục trượng, vốn còn nghĩ tốc độ hần sẽ dần chậm lại, nhưng không ngờ tới, tới tận đây rồi, tốc độ người này vẫn rất nhanh!

Mà cách dưới không xa, là một tên mặc hoa bào cùng một tên đeo trường đao.

Mà sau hai người này, chỉ còn lại không tới trăm người, phần lớn trong đó một tới bỏ hơi tai, bước bước duy gian.

Còn Diệp Huyền, hần vẫn duy trì tốc độ không nhanh không chậm, cổ áp lực kia không thể ảnh hưởng tới hần, thậm chí, càng đi lên, cổ áp lực kia lại càng khiến hần thoải mái!

Có điều hần cũng không có ý đi nhanh, dù sao chỉ cần tới điểm cuối là được.

Đơn giản để nói, không cần tận lực, muốn đi thể nào thì đi!

Sau nửa canh giờ, số người còn đi chỉ còn lại chừng bốn mươi người, mà giờ khắc này, người đi đầu đã tới điểm cuối, nam tử mặc hoa bào cùng nam tử đeo trường đao cũng lần lượt cán đích theo.

Vừa tới gần điểm cuối, Diệp Huyền đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn một cọc gỗ ven đường, trên cọc có treo một bộ thi thể, từ ngoài nhìn có thể thấy, người này chừng hai mươi tuổi, bộ dạng có chút thô thả, tứ chi không còn, thậm chí con ngươi cũng bị móc, chỉ còn hai cái lỗ trống rỗng đen ngòm.

Khỏi phải nói, đây cũng là thi thể học viên Thương Lan học viện, hơn nữa, nhìn bộ dạng này, xem ra mới chết không lâu.

Diệp Huyền lắc đầu thờ dãi, Thương Mộc học viện cùng Thương Lan học viện hần phải có huyết hải thâm cừ.

Không dừng lại lâu, Diệp Huyền liền nhanh chóng tới điểm kết thúc.

Sau khi bốn mươi hai người đều tới điểm cuối, đầu Tiên Hạc lúc trước lại bay tới, trên Tiên Hạc, Thương Lê nhìn một vòng, ánh mắt rơi lên người Diệp Huyền, ánh mắt trở nên băng lãnh.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền hơi cau mày lại, bởi hần cảm nhận được địch ý của đối phương.

Chỉ là hần có chút không hiểu, hần vốn không biết đối phương, vì sao thái độ của đối phương lại như thế?

- Ngươi đứng ra!

Trên lưng Tiên Hạc, Thương Lê nhìn Diệp Huyền, thanh âm băng lãnh, không chút tình cảm.

Diệp Huyền nhìn qua Thương Lê, sau đó bước ra.

Thương Lê nhìn xuống:

- Yêu cầu thấp nhất của Thương Mộc học viện ta là trước mười tám đạt tới Ngự Khí cảnh, mà ngươi, chưa tới Ngự Khí cảnh đứng không?

Chưa tới Ngự Khí cảnh!

Lời vừa ra, đám người xung quanh lập tức ngẩn ngơ, rất nhanh, đều dồn dập nhìn Diệp Huyền.

Phải biết, yêu cầu thấp nhất của Thương Mộc học viện là trước mười tám đạt tới Ngự Khí cảnh, mà Diệp Huyền chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, nếu nói nghiêm trọng một chút, Diệp Huyền đang gian dối.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Thương trưởng lão, dù ta chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, nhưng ta đã thông qua ải thứ nhất! Ta...

- Thì sao?

Trên lưng Tiên Hạc, Thương Lê lạnh lùng nói:

- Quy củ của Thương Mộc học viện chính là trước mười tám chưa đạt Ngự Khí cảnh thì không thể tham gia khảo hạch, dù ngươi thông qua ải thứ nhất, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Cho nên, ta tuyên bố, lần này ngươi không có tư cách sát hạch, theo quy củ, nên chịu trăm trượng độc côn, đồng thời lập tức đuổi khỏi Thương sơn!

Thanh âm Thương Lê vừa hạ, đã có hai tên cường giả Lăng Không cảnh tới trước mặt Diệp Huyền.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhìn thẳng Thương Lê:

- Thương trưởng lão, trước kia ta ngươi chưa từng gặp mặt, mà ngươi vừa thấy đã nhắm vào ta như vậy, trước đó ta có đắc tội ngươi sao!

Hần không ngốc, tự nhiên biết kẻ này có ý nhắm vào hần!

Thương Lê khẽ nở nụ cười mỉa mai:

- Nhắm vào ngươi? Hừ, nếu đã sớm biết, sao trước còn như thế?

Thương Lê!

Diệp Huyền nheo mắt, hần đột nhiên nghĩ tới chuyện tối qua, tối qua hần đánh một người, mà kẻ đó tên là Thương Kỳ, giờ phút này, nhìn kỹ có thể thấy,

trước ngực Thương Lê trưởng lão có một huy chương tương tự của Khương Kỳ.

Huỳnh chương này, bình thường đều là huy chương gia tộc, cũng là một loại đại biểu cho thân phận. Không thể nghi ngờ, người trước mắt chính là trưởng bối của Thương Kỳ!

Diệp Huyền đang muốn nói, lúc này, một tên nam tử gần đó đột nhiên đứng dậy:

- Diệp Huyền, ngươi thực sự ngu ngốc!

Diệp Huyền nhìn qua người kia, kẻ này có chút quen mắt. Rất nhanh, hắn liền nhớ tới, người này chính là người ra mặt giúp Mạt Tùy Thanh, Lý Phượng.

Lý Phượng cười lạnh:

- Ngươi cho rằng ngươi có An Quốc sĩ che chở liền có thể không để ai vào mắt? Hôm nay, để ngươi thấy lực lượng chúng ta thế nào!

Nói xong, hắn hơi thi lễ với Thương Lê:

- Thương trưởng lão, người này chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, lại muốn tham gia khảo hạch lần này, như vậy rõ là coi thường quy củ Thương Mộc học viện, xâm phạm uy nghiêm học viện, mong Thương trưởng lão nghiêm trị người này.

Thanh âm Lý Phượng vừa dứt, bên cạnh Diệp Huyền, lại có bảy tám người đứng dậy, đồng thời nói:

- Mong Thương Lê trưởng lão nghiêm trị người này!

Thương Lê cười lạnh:

- Đúng, lão phu lại quên chuyện này, người đâu, bắt lấy kẻ này, loạn côn đánh chết, lấy đó răn đe.

Hai tên Lăng Không cảnh đang muốn động thủ, Diệp Huyền đột nhiên lấy ra một viên ngọc bội, nhìn Thương Lê:

- Đây là ngọc bội của An Quốc sĩ, ta được nàng dẫn tiến vào học viện!

Nghe vậy, đám người xung quanh đều khiếp sợ.

An Quốc sĩ dẫn tiến!

Chuyện này không thể xem thường!

Cho dù là nam tử mặc cảm y dẫn đầu kia, cũng không nhận được mà ghé mắt nhìn Diệp Huyền, trong mắt có chút tò mò.

An Quốc sĩ, đây chính là thần tượng trong lòng thế hệ trẻ Khương quốc!

Trên không, sắc mặt Thương Lê trở nên khó coi, hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại có ngọc bội của An Lan Tú.

Mặt mũi của An Quốc sĩ, nhất định phải cho!

Nhìn thấy Thương Lê yên lặng, Lý Phượng ở bên lại quỳnh lên, hoàn toàn không chút suy nghĩ, nộ chi Diệp Huyền:

- Cẩn rồi, một tên phế vật Khí Biến cảnh nho nhỏ, sau có thể được An Quốc sĩ dẫn tiến, ngọc bội này nhất định là giả, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện, đã đứng trước mặt Lý Phượng, dưới ánh mắt mấy chục người xung quanh, Diệp Huyền trực tiếp một tát bịch lên mặt Lý Phượng:

- Nói nhảm nhiều vậy...

Ba!

Lý Phượng trực tiếp bị tát bay.

Đám người cùng ngây người.

Đánh người?

Đánh người ngay trước cửa Thương Mộc học viện?

Lý Phượng cũng ngờ ngác, bởi hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại xuất thủ, đây chính là Thương Mộc học viện a, mà Thương Lê còn ở trên kia.

Cho dù là Thương Lê, cũng hơi ngần ngại, bởi hắn không nghĩ tới, lại có người dám động thủ ngay trước mặt hắn!

Hơn nữa, còn động thủ trắng trợn như thế!

Lúc này, Lý Phượng từ dưới bò dậy, nội chi Diệp Huyền, gằn giọng nói:

- Ngươi lại càn rỡ như thế, ngươi...

Lời còn chưa nói xong, Diệp Huyền đã lần nữa lấn người mà lên, ngay sau đó, khi Lý Phượng còn chưa lấy lại tinh thần, Diệp Huyền đã lần nữa bạt tai.

Ba!

Một tiếng da thịt va chạm vang lên vang dội, Lý Phượng lần nữa bị tát bay!

Thấy cảnh này, đám người xung quanh không kìm được khiếp sợ nhìn Diệp Huyền!

Lý Phượng rõ ràng là Ngự Khí cảnh, nhưng lại hoàn toàn không thể hoàn thủ trước Diệp Huyền!

Nếu lần đầu có thể nói là Diệp Huyền đánh lên, nhưng lần thứ hai, Lý Phượng đã sớm cảnh giác, thế nhưng, lại vẫn không thể kháng nổi một tát!

Thực lực tuyệt đối!

- Càn rỡ!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cho Ngươi Nói Nhảm

Thương Lê đột nhiên gầm thét, thoáng qua, một cỗ áp lực trực tiếp bao phủ Diệp Huyền!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn Thương Lê:

- Thương trưởng lão, dùng công mưu tư, không tốt lắm đâu?

Thương Lê cười lạnh:

- Dùng công mưu tư? Ta dùng công mưu tư khi nào? Tiêu chuẩn tuyển sinh của Thương Mộc học viện đã quá rõ, không tới Ngự Khí cảnh, không được tham gia khảo hạch, mà ngươi, hiện mới chỉ đạt tới Khí Biển cảnh, lão phu hủy tư cách khảo thí của ngươi, ngươi nói sai ở đâu?

Nói tới đây, ánh mắt hấn dần băng lãnh:

- Mà ngươi, công nhiên đánh người, ngươi đang xem thường Thương Mộc học viện ta sao, An Quốc sẽ là vinh dự đạo sư của Thương Mộc học viện ta, lão phu tin tưởng, coi như nàng ở đây, cũng sẽ không cho phép ngươi gia nhập Thương Mộc học viện!

Đúng lúc này, Lý Phượng ở bên đột nhiên bò lên, căm tức nhìn Diệp Huyền không xa, mặt mũi đầy dữ tợn cùng điên cuồng:

- Tên tạp chủng nhà ngươi...

Lời còn chưa dứt, Diệp Huyền đã đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn!

Lý Phượng biến sắc, có điều lần này hấn đã sớm phòng bị, Diệp Huyền vừa xuất hiện, hấn đã xuất quyền đánh tới!

Quyền ra, một cỗ khí lưu cường đại như uyên bao phủ lấy năm đám hấn.

Rất uy thế!

Diệp Huyền cũng xuất một quyền.

Quyền quyền va chạm

Rắc!

Tiếng gãy xương vang lên, Lý Phượng trực tiếp bị đánh bay ra mấy trượng, vừa tiếp đất, đã điên cuồng kêu rên. Xương cốt bên tay phải của hắn, đã triệt để vỡ vụn!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn qua Lý Phượng:

- Lại nói thêm một câu, lão tử đánh chết ngươi!

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn Thương Lê, Thương Lê lạnh lùng nhìn lại, trong mắt không chút che giấu sát ý:

- Hôm nay, ngươi hành hung người trước mặt lão phu, hoàn toàn không coi Thương Mộc học viện ra gì, coi như An Quốc sĩ cũng không bảo hộ được ngươi! Người đâu, trực tiếp đánh chết kẻ này cho ta!

Thanh âm vừa dứt, hai tên cường giả kia lại muốn động thủ.

Diệp Huyền nhìn thẳng thương lên:

- Mặc dù ta không đạt tới Ngự Khí cảnh, nhưng Thương trưởng lão cũng đã thấy, ta có thực lực Ngự Khí cảnh!

Thương Lê châm chọc:

- Ai quan tâm ngươi có thực lực Ngự Khí cảnh hay không, lão phu chỉ biết là, ngươi chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, nếu chưa đạt tới Ngự Khí cảnh, vậy không có tư cách tham gia sát hạch gia nhập Thương Mộc học viện.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng áp tay:

- Bắt lại, đánh chết tại chỗ!

Nghe thương lên nói, hai tên Lăng Không cảnh trước mặt Diệp Huyền liền vọt thẳng!

Thực lực hai người này rất mạnh, ngay khi bọn hắn xông lên, Diệp Huyền đã cảm nhận được một luồng áp bách vô hình.

Thấy hai người động thủ, sắc mặt Diệp Huyền liền trầm xuống, hắn biết, chuyện này đã không còn cách nào khác!

Nếu không thể hòa hoãn, vậy chiến đi!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Diệp Huyền khẽ cười dữ tợn, chân phải đạp xuống.

Bành!

Mặt đất nổ tung, một cỗ uy áp cường đại từ trong cơ thể hắn trào ra, hai tên Lăng Không cảnh trực tiếp bị đẩy lui mấy trượng!

Khí Biến cảnh đẩy lui hai tên Lăng Không cảnh?

Nhìn thấy cảnh này, đám người xung quanh thậm chí sợ không thôi, không thể tin nổi!

Hơn kém nhau tới hai đại cảnh giới đó a!

Trên lưng Tiên Hạc, Thương Lê cũng tỏ vẻ không thể tin được, Diệp Huyền có thực lực đánh bại Lý Phượng thì thôi, dù sao cũng có Thương Kỳ ở trước làm ví dụ!

Thế nhưng, hai người này đều là cường giả Lăng Không cảnh, mặc dù hai người này còn chưa xuất toàn lực, nhưng cũng không phải tồn tại mà một tên Khí Biến cảnh có thể chống lại!

Thương Lê nhìn Diệp Huyền, giờ phút này, hắn đã hiểu kẻ trước mắt tuyệt không bình thường, thậm chí còn có thể nói là thiên tài, thiên tài hiếm có khó gặp.

Nghĩ tới đây, Thương Lê có chút do dự.

Bởi hắn kiêng kỵ, nếu như bức một vị thiên tài ra khỏi Thương Mộc học viện, hậu quả này một trưởng lão ngoại viện nho nhỏ như hắn gánh không nổi. Thế nhưng cừu hận đã kết, nếu để Diệp Huyền vào Thương Mộc học viện, ngày sau Diệp Huyền nhất định sẽ trả thù, trả thù từ một vị thiên tài...

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn liền lạnh xuống!

Thiên tài?

Thương Mộc học viện trước giờ không thiếu thiên tài! Không thể để lại hậu hoạn!

Thương Lê xiết tay, trong nháy mắt, xung quanh Diệp Huyền liền xuất hiện một cỗ khí lưu cường đại, cỗ khí lưu này vừa hiện, Diệp Huyền đột nhiên phát hiện toàn thân bắt đầu căng cứng!

Diệp Huyền thầm giật mình, Thương Lê này căn bản không phải cường giả Lăng Không cảnh, rõ ràng là tồn tại trên Lăng Không cảnh!

Không thể địch lại!

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, sau đó đấm thẳng.

Oanh!

Một quyền xuất, khí lưu chung quanh hắn liền bị chấn nát, mà khi Thương Lê muốn lần nữa xuất thủ, Diệp Huyền đã lui lại sau, nhảy cái tới chân núi.

Nhìn cảnh này, Thương Lê khẽ nở nụ cười mỉa mai:

- Muốn chạy trốn? Thực sự cười chết ta!

Nói xong, hắn đang muốn xuất thủ, nhưng đúng lúc này, dưới ánh mắt tất cả mọi người, Diệp Huyền đã vọt vào trong Cửu Cung trận kia!

Nhìn thấy cảnh này, đám người giữa sườn núi cùng dưới chân núi đều ngẩn người!

Dù là Thương Lê cũng ngẩn người.

Diệp Huyền muốn làm gì?

Ngay khi Diệp Huyền vừa đạp chân vào Cửu Cung trận, Cửu Cung đài đã rung lên kịch liệt, ngay sau đó, một vệt sáng giữa đài đột nhiên phóng lên, bắn thẳng cửu tiêu!

Giờ khắc này, vô số người trong Thương Mộc học viện dồn dập nhìn chân trời.

- Cửu Cung quang trụ... trời ạ, là ai vậy? Lại muốn xông Cửu Cung trận? Chẳng lẽ là An Quốc sĩ?

- Cửu Cung trận... mấy chục năm nay chưa từng khởi động qua a!

- Chẳng lẽ là An Quốc sĩ?

- Đến cùng là người nào?

“...”

Rất nhanh, từng bóng người từ trên đỉnh núi chạy xuống.

Cửu Cung đài khởi động, rõ là có người muốn xông Cửu Cung trận!

Thương Lê cũng sùng sốt, hắn vốn cho là Diệp Huyền muốn chạy trốn, lại không nghĩ tới, Diệp Huyền lại lên Cửu Cung trận đài, muốn khiêu chiến Cửu Cung trận!

Xác định Diệp Huyền muốn khiêu chiến Cửu Cung trận, Thương Lê liền bật cười:

- Diệp Huyền, hôm nay lão phu muốn xem, ngươi tự tìm đường chết thế nào. Cũng tốt, ngươi tự tìm đường chết, cũng bớt cho lão phu không ít phiền toái!

Cửu Cung trận!

Trận pháp này được tạo thành từ chín con rối gỗ, chín con rối gỗ đồng loạt xuất thủ, đừng nói là Lăng Không cảnh, coi như ném lão lên đó, lão cũng không có lòng tin phá trận!

Trận này, không chỉ kiểm tra thực lực, càng nhiều hơn là kiểm tra cơ sở, tâm tính, thiên phú, và cả thực lực thực chiến.

Tổ sư Thương Mộc học viện lưu lại trận này, chính là vì sợ Thương Mộc học viện thiếu thốn thiên tài chân chính.

Rất nhanh, bốn phía Cửu Cung trận đài đã tụ tập vô số người, tất cả cùng nhìn Diệp Huyền trên đài, âm âm nghị luận.

Lục Tiêu Nhiên dẫn tiểu mập mập và Diệp Linh cùng tới, vừa thấy Diệp Huyền, sắc mặt ptn liền hơi biến đổi, Diệp Huyền muốn khiêu chiến Cửu Cung trận?

Mà một bên, Diệp Linh khoác một lớp áo da thật dài, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nàng có thể cảm giác được, đây tuyệt không phải chuyện tốt.

Sắc mặt Diệp Linh trở nên tái nhợt, khẩn trương:

- Lục, Lục bá bá, ca ca, ca ca ta không sao chứ?

Lục Tiêu Nhiên thấp giọng thờ adì, nhìn qua Diệp Linh, do dự một chút, sau đó nói:

- Đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu!

Nói xong, ngẩng đầu nhìn về Diệp Huyền, trong mắt ánh lên một tia âu lo.

Cửu Cung trận, mấy chục năm nay Khương quốc chưa có ai khiêu chiến thành công.

Mà phạm là người khiêu chiến Cửu Cung trận, cơ bản đều chết thảm trên đó!

Mặc dù hẳn biết thực lực Diệp Huyền không tệ, lai lịch cũng thần bí, thế nhưng đây là Cửu Cung trận!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Vô Địch Kiếm Thể

Trên Cửu Cung trận đài, ngay khi Diệp Huyền đạp vào Cửu Cung trận, chín con rối gỗ lập tức đồng thời thức tỉnh, chúng nó chậm rãi di chuyển vây Diệp Huyền lại.

Diệp Huyền mặt không biểu tình, nhưng trong mắt đầy sát ý, chính hắn cũng không nghĩ tới, chuyện lại phát triển tới mức này.

Rõ ràng là Thương Lê muốn nhắm vào hắn, nhưng liệu mạng với đối phương? Chỗ này là Thương Mộc học viện, có một vạn hắn cũng không đấu lại đối phương!

Giờ khiêu chiến Cửu Cung trận, cũng là hắn bắt đầu đi!

Bỏ qua tạp niệm trong đầu, Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, chín con rối gỗ cầm mộc kiếm, không hề động, thế nhưng, đã cho hắn một cảm giác nguy cơ!

Diệp Huyền không dám khinh thường, toàn thể đề phòng.

Đúng lúc, một con rối gỗ trước mặt hắn đột nhiên xuất kiếm, một kiếm này trực chỉ trước ngực Diệp Huyền.

Khi thấy con rối gỗ đầu tiên xuất thủ, đám người xung quanh lập tức càng thêm ồn ào.

- Sao có thể!

Có người kinh hô:

- Tốc độ xuất kiếm của rối gỗ sao có thể nhanh như vậy... chẳng lẽ, chín con rối gỗ này đều là Kiếm tu?

- Chỉ tên Kiếm tu Ngự Khí cảnh... sợ là Lăng Không cảnh cũng không chịu nổi một kích a!

“...”

Thương Lê cũng có chút khiếp sợ, hắn sớm biết rối gỗ này không đơn giản, nhưng lại không nghĩ tới, rối gỗ lại là Kiếm tu. Dù sao, Cửu Cung trận này đã lâu không được kích hoạt!

Thoáng cái, Thương Lê lại nở nụ cười.

Rối gỗ này dù chỉ là Ngự Khí cảnh, nhưng nếu là Kiếm tu, như vậy đã không thể dùng cảnh giới đơn thuần để cân nhắc thực lực của bọn hắn. Chín vị Kiếm tu Ngự Khí cảnh, lại thêm trận pháp gia trì, đừng nói là trong Ngự Khí cảnh, mà là trong Lăng Không cảnh cũng có thể nói là tồn tại vô địch.

Trong số thế hệ trẻ Khương quốc, e cũng chỉ có tồn tại như An Quốc sẽ có thể thử một lần...

Còn Diệp Huyền?

Thương Lê nhìn Diệp Huyền, cười lạnh:

- Diệp Huyền, muốn gây náo động, muốn được dương danh? Cũng không xem lại bản thân có bao nhiêu năng lực!

Cửu Cung trận, khi rời gỗ thứ nhất xuất kiếm, cảm giác đầu tiên đem tới cho Diệp Huyền chính là: Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Thế nhưng, hắn lại hơi kinh ngạc, bởi một kiếm này rất nhanh, nhưng lại rất yếu.

Hắn cũng không biết vì sao lại thấy như vậy, nhưng đúng thực là rất yếu!

Cứ như vậy, trong ánh mắt của vô số người, chuỗi kiếm gỗ này trực tiếp đâm vào trước ngực Diệp Huyền!

Diệp Huyền không tránh không né!

Đám người bên ngoài sùng sốt.

Thoáng qua, dưới ánh mắt kinh ngạc vô số người, chuỗi kiếm gỗ rung lên kịch liệt, sau đó hóa thành một điểm sáng, chui vào cơ thể Diệp Huyền.

Gần như đồng thời, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hắn cũng phản ứng!

Mà bốn phía, tám con rối gỗ kia đã đồng thời tới trước mặt Diệp Huyền, tương tự, hắn đều không tránh!

Kiếm gỗ vừa tiếp xúc với hắn, lập tức biến mất vô tung vô ảnh!

Không chỉ đám người xung quanh, mà ngay cả Diệp Huyền cũng ngây dại: “Tiền bối? Chuyện này là thế nào? Là ngài xuất thủ sao?”

Yên lặng một chóp mắt, thanh âm nữ tử thần bí vang lên: “Thứ ngươi tu luyện là Vô Dịch Kiếm Thể quyết, ngươi có thể thôn phệ vô số các kiếm yếu hơn Linh kiếm, rõ chưa?”

Diệp Huyền đang muốn hỏi thêm, đúng lúc này, Thương Lê đột nhiên gầm thét:

- Ngươi gian lận!

Diệp Huyền nhìn qua Thương Lê:

- Tôi cần ta đi!

- Ngươi!

Thương Lê gắt gao nhìn Diệp Huyền, giận tím mặt.

Nếu như không phải do Diệp Huyền đang trên đài, hắn đã sớm động thủ. Bởi Thương Mộc học viện có quy định, chỉ cần có người lên Cửu Cung trận, không cho phép bất cứ ai can thiệp, đặc biệt là Thương Mộc học viện, nói rằng ra, chính là do tổ sư Thương Mộc học viện sợ trường lão đạo sư của học viện làm việc thiên tư mà bỏ lỡ thiên tài chân chính!

Bởi vậy, dù là Thương Lê tức muốn nổ phổi, nhưng cũng không dám động thủ!

Cửu Cung trận, Diệp Huyền cũng không để ý tới thương lên, nhìn lướt qua rối rối bốn phía, thấy bọn chúng đều không động, hơi suy nghĩ một chút, liền nói:

- Bây giờ, có thể tính là phá trận rồi chứ?

- Phá trận?

Thương Lê cười lạnh:

- Ngươi dùng thủ đoạn gian lận phá hủy trận pháp, cái này cũng gọi là phá trận? Ngươi...

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn Thương Lê, ngắt lời:

- Gian lận? Ngươi có chứng cứ sao?

Thương Lê cả giận nói:

- Chứng cứ? Một tên Khí Biến cảnh nho nhỏ, sao có thể nháy mắt phá hủy những kiếm gỗ kia? Ngươi còn nói không phải gian lận?

Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, thấp giọng thở dài:

- Xem ra ta hiểu vì sao bao năm nay không ai phá được Cửu Cung trận, hóa ra, phá trận được thì đều là gian lận, chắc chắn, thực sự thêm hiểu biết!

Xung quanh lập tức ồn ào.

Lúc này, một tên học viên Thương Mộc học viện đi tới trước mặt Diệp Huyền, đánh giá Diệp Huyền một hồi:

- Ngươi chỉ mới đạt tới Khí Biến cảnh, có năng lực gì phá Cửu Cung trận?

Diệp Huyền nhìn thẳng đối phương:

- Thế nhưng ta đã phá!

Người kia lắc đầu:

- Việc này tất có kỳ quái, như Thương Lê trưởng lão nói, nhất định là ngươi dùng thủ đoạn gian lận.

Nghe vậy, đám học viên Thương Mộc học viện xung quanh đều gât đầu.

Bọn hắn đương nhiên không tin có người có thể phá Cửu Cung trận, hơn nữa còn phá đơn giản như thế. Bởi lúc trước khi gia nhập Thương Mộc học viện, căn bản không có cả một chút ý đồ với Cửu Cung trận này!

Cho dù là mấy tên thiên tài yêu nghiệt trong Thương Mộc học viện, lúc trước cũng không thể qua được Cửu Cung trận. Mà kẻ trước mắt này, dựa vào cái gì mà có thể qua?

Gian lận!

Cơ hồ, tất cả cùng nhất trí cho rằng Diệp Huyền gian lận!

Diệp Huyền nhìn qua rồi gỗ bốn phía, rồi gỗ đã bắt động. Hơi trầm ngâm một chút, thẳm nói: “Tiền bối, cái này tính là ta gian lận sao?”

“Ngươi có bị ngốc hay không?”

Nữ tử thần bí đột nhiên nói: “Dù ngươi chưa lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng đã đạt tới Kiếm Tâm Thông Minh, lại luyện Vô Địch Kiếm Thể quyết, lấy kiếm đức thân, dù chưa đại thành, nhưng đã có chút thành tựu, đám rối gỗ này chỉ có thể tính là Kiếm tu cấp thấp, mặc dù có trận pháp, uy lực không tầm thường, nhưng ngươi là Đại Kiếm tu hàng thật giá thật, thậm chí nói là nửa bước Kiếm đạo Tông sư cũng không ngoa, thêm Vô Địch Kiếm Thể quyết, có thể thôn phệ kiếm, nếu chúng nó không phải Kiếm tu, có khi ngươi còn phải tốn sức một chút, nhưng nếu đã là Kiếm tu, từ bản chất ngươi đã khắc chế chúng nó.

Nghe vậy, Diệp Huyền cười khò, sờ dĩ hần hỏi vậy, kỳ thực do hắn nghĩ quá đơn giản. Giờ nghe nữ tử thần bí nói, hắn lại thực sự hiểu ra.

Nghĩ tới đây, nhìn về phía Thương Lê, đang muốn nói, đúng lúc, một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện, nhìn thấy người này, đám học viên Thương Mộc học viện bốn phía vội thi lễ:

- Bái kiến Lê Tu Phó Viện trưởng!

Cho dù là Thương Lê, cũng vội vàng thi lễ.

Phó Viện trưởng!

Trong Thương Mộc học viện, có cả thầy ba vị Phó Viện trưởng, mà cả ba người này, đều là nhân vật có thực quyền chân chính!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nhập Thương Lan Học Viện

Lê Tu!

Diệp Huyền nhìn qua Lê Tu trước mặt, lòng thầm rung động!

Thâm bất khả trắc!

Thực lực của người trước mắt này, hẳn cũng chỉ kém hơn tên Cửu lâu chủ trên vân thuyền lúc trước một chút!

Đại lão chân chính xuất hiện!

Có điều, đây cũng là mục đích của hắn, mục đích mà hắn xông Cửu Cung trận, chính là để đại lão Thương Mộc học viện đi ra.

Lê Tu nhìn qua Thương Lê:

- Việc công là việc công, việc tư là việc tư, dùng công mưu tư là chuyện sai trái. Từ giờ trở đi, ngươi không cần lo việc chiêu sinh nữa, đi thư viện hậu sơn làm công tác đưa tin đi!

Nghe vậy, Thương Lê liền biến sắc, vội cung kính thi lễ:

- Phó Viện trưởng, người này chưa đạt tới ngự khi cảnh, thuộc hạ ngăn hắn vốn không sai lầm, ta...

Lê Tu cắt ngang lời Thương Lê:

- Ta không biết ân oán giữa ngươi và hắn thế nào, nhưng việc chiêu sinh quan hệ tới tương lai Thương Mộc học viện, há có thể xen lẫn ân oán cá nhân? Không cần nhiều lời.

Sắc mặt Thương Lê trở nên khó coi tới cực điểm, nhưng cũng không dám nói gì thêm, có điều cũng không rời đi, chỉ bước lui qua một bên, gắt gao nhìn Diệp Huyền.

Lê Tu quay đầu nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền hơi thi lễ:

- Bái kiến Phó Viện trưởng!

- Mặc dù ta không biết ngươi dùng cách nào phá những kiếm gỗ kia, nhưng cơ sở cùng chiến lực của ngươi đều đủ tư cách gia nhập Thương Mộc học viện ta, ta...

Nói tới đây, lông mày hắn đột nhiên nhíu lại, như phát hiện điều gì, bước nhanh tới trước mặt Diệp Huyền, một tay đặt lên vai Diệp Huyền.

Trong cơ thể Diệp Huyền, Linh Tiêu kiếm lặng yên biến mất.

Rất nhanh, Lê Tu thu tay lại, liếc mắt nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi không có đan điền!

Lời ấy vừa ra, bốn phía đều ngậy người.

Thương Lê cũng hơi ngẩn người, thế nhưng thoáng qua, hắn lại mừng như điên, kém chút cuồng khiếu.

Diệp Huyền yên lặng, trầm hỏi: “Tiền bối, vì sao lại ẩn Linh Tiêu kiếm, không thể lộ ra đặc thù đan điền của ta sao?”

“Đương nhiên không thể!”

Nữ tử thần bí nói: “Bí pháp này quá mức kinh hãi thế tục, nếu ngươi bị bọn hắn biết ngươi lấy kiếm thay đan, dùng thực lực hiện tại của ngươi, ắt phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn, bởi đây là một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới!”

Nghe vậy, Diệp Huyền hơi nghĩ, cảm thấy có lý, sau đó nhẹ gật đầu:

- Ta không có đan điền! Ta...

- Ha ha...

Thương Lê đột nhiên phá lên cười:

- Không có đan điền? Nói cách khác, cả đời Diệp Huyền ngươi nhiều nhất chỉ có thể làm một tên vũ phu, vũ phu cấp thấp, có tư cách gì gia nhập Thương Mộc học viện ta?

Diệp Huyền không để ý tới Thương Lê, chỉ nhìn về phía Lê Tu.

Lê Tu yên lặng một hồi:

- Người không có đan điền, cả đời khó có thể tiến vào Tiên Thiên cảnh, học viện không thể đem tài nguyên cho một người không có đan điền, cho nên, người không thể trở thành học viên Thương Mộc học viện... có điều, cơ sở người rất không tồi, có thể ở lại học viện làm võ đồ!

Võ đồ, chính là một loại chuyên môn làm việc vất vả trong học viện.

Võ đồ?

Diệp Huyền sầm mặt lại, hẳn đương nhiên sẽ không đi làm võ đồ, hẳn muốn gia nhập Thương Mộc học viện, đang muốn phóng thích Chiến ý, mà đúng lúc này, thanh âm Lục Tiêu Nhiên lo lắng vang lên:

- Diệp tiểu hữu...

Diệp Huyền theo tiếng nhìn lại, thấy Diệp Linh bên cạnh Lục Tiêu Nhiên, lập tức biến sắc!

Diệp Linh hiện tại, đầu đầy sương trắng, toàn thân không ngừng tản ra hàn khí, cả người như một khối hàn băng!

Diệp Huyền thầm hoảng, vội chạy tới trước mặt Lục Tiêu Nhiên, ôm lấy Diệp Linh, vừa chạm vào Diệp Linh, hàn khí trên người Diệp Linh đã khiến hắn cảm thấy lạnh cóng!

- Chuyện này?

Diệp Huyền hoảng tới mất bình tĩnh!

Như nghĩ tới điều gì, liền vội nhìn về phía Lê Tu, khẩn cầu:

- Tiên bối, mong ngài để y sư Thương Mộc học viện xem bệnh cho muội muội ta một chút!

Lê Tu nhìn qua Diệp Linh, lắc đầu:

- Thương Mộc học viện chỉ có ba vị Y đạo Tông sư, bọn hắn há có thể tùy tiện ra ngoài xem bệnh cho người?

Y đạo Tông sư, cả Khương quốc cũng không có tới mười vị, mà Thương Mộc học viện có tới ba, mà những người này, có thể nói đều là tồn tại cấp quốc bảo, muốn mời được bọn hắn, thực sự quá khó khăn! Cho dù là Lê Tu hẳn, cũng không nhất định có thể mời được một vị Y đạo tông sư, coi như có thể mời, cũng sẽ phải đánh đổi rất nhiều! Mà thiếu niên trước mắt, không đáng để hắn bỏ công bỏ sức đi mời Y đạo Tông sư?

Diệp Huyền còn muốn nói thêm, Lê Tu lại đã lắc đầu:

- Đan điền của người đã bị phá, cả đời chỉ có thể dừng chân ở Khí Biến cảnh, nếu người muốn, có thể ở lại Thương Mộc học viện làm võ đồ, nếu không muốn, hiện lập tức rời đi.

Nói xong, hắn phất tay áo rời đi.

Đan điền bị phá, không có bất cứ ý nghĩa với Thương Mộc học viện.

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền ôm theo Diệp Linh đã ngày càng yếu, quỳ một gối xuống trước Lê Tu, hai mắt đỏ bừng:

- Nếu Thương Mộc học viện nguyện cứu muội muội ta, cả đời Diệp Huyền ta nhất định vì Thương Mộc học viện mà xông pha khói lửa, muôn chết không từ!

Lê Tu nhìn Diệp Huyền, sau một hồi, ánh mắt dần trở nên băng lãnh:

- Người không có tư cách!

Nói xong, hắn quay người lên núi.

Diệp Huyền còn muốn nói thêm, đúng lúc này:

- Ca...

Diệp Linh đột nhiên kêu lên đau đớn:

- Không, không cần trị. Ca, ca... mau... mau dậy đi...

Trong mắt Diệp Linh, nước mắt không ngừng chảy xuống, nước mắt vừa ra khỏi hốc mắt, đã lập tức kết thành băng!

Diệp Linh ôm Diệp Huyền thật chặt, nàng thực sự không đành lòng, không phải không đành lòng vì bản thân, mà là không đành lòng cho Diệp Huyền, ca

ca nàng đã bao giờ phải quỳ xuống trước người khác như vậy? Không trị, nàng thực sự không muốn trị bệnh!

Diệp Huyền co quắp ngồi dưới đất, ôm Diệp Linh đang ngày càng lạnh, hấn cứ thế ôm thật chặt, toàn thân run rẩy, nước mắt như vỡ òa, khóc như đứa bé:

- Thực xin lỗi... ca, ca vô dụng... thực xin lỗi...

Trong ngực Diệp Huyền, Diệp Linh cọ đầu vào ngực hấn, hàn khí trên người ngày càng dày đặc, khí tức của nàng cũng ngày càng yếu.

Diệp Linh ôm Diệp Huyền thật chặt, ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền, cố gắng nở nụ cười:

- Ca, đừng khó, đừng khóc... chết trong ngực ca ca, muội, muội đã rất hạnh phúc...

Diệp Huyền ôm Diệp Linh thật chặt, lòng như đao cắt, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hấn không ngừng rung động, mà cả người hấn, như đứng ở biên giới sụp đổ.

Diệp Linh đưa tay nâng mặt Diệp Huyền, nàng cứ vậy nhìn Diệp Huyền, nhìn một chút, nàng đột nhiên cười:

- Ca, sau khi muội chết, hãy mang theo tro cốt muội trên người, muội muốn tiếp tục cùng ca... còn nữa, sống thật tốt, nhất định phải sống thật tốt...

Nói xong, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, khí tức như có như không:

- Ca... kiếp sau muội sẽ tiếp tục làm muội muội ca...

Diệp Huyền ôm chặt lấy Diệp Linh, toàn thân không ngừng run rẩy, mà khóe miệng hấn, máu tươi không ngừng tràn ra.

Bốn phía, vô số người đều đang nhìn hai huynh muội.

Nhìn huynh muội Diệp Huyền, ánh mắt Lục Tiêu Nhiên đầy phức tạp, hấn không nghĩ tới, chuyện lại tới mức này, càng không nghĩ tới, Diệp Huyền lại không có đan điền!

Không có đan điền, cũng có nghĩa là cả đời không thể tụ khí!

Đúng lúc này, Thương Lê đột nhiên cười lạnh:

- Người đâu, tới đuổi huynh muội này xuống Thương sơn cho ta.

Ngay khi mấy tên cường giả phóng tới chỗ Diệp Huyền, một lão giả lặng yên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, quần áo nhếch nhác, thậm chí có thể nói là rách nát, trên người tản ra một mùi rượu cay nồng.

Nhìn thấy lão giả đột nhiên xuất hiện, Thương Lê liền nhú mày, bởi hấn cũng không biết, lão giả này xuất hiện thế nào!

Mà mấy tên cường giả đang phóng tới chỗ huynh muội Diệp Huyền cũng dừng lại!

Thương Lê gắt gao nhìn lão giả:

- Ngươi là ai?

Lão giả không trả lời thương lên, chỉ nhìn về phía huynh muội Diệp Huyền, đánh giá Diệp Linh:

- Ta có thể cứu nàng!

Nghe vậy, Diệp Huyền bỗng ngẩng đầu.

Lão giả nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Có nguyện vào Thương Lan học viện?

Thương Lan học viện?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: An Lan Tú Chiến Lê Tu

Bốn phía lập tức xông vào.

Đây chính là tử địch của Thương Mộc học viện, không đúng, hiện Thương Lan học viện đã không có tư cách làm đối thủ của Thương Mộc học viện!

Thương Lê nhìn lão già:

- Ngươi là người của Thương Lan học viện?!

Lão già không để ý tới Thương Lê, chỉ nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn thẳng lại lão già:

- Chỉ cần ngươi có thể cứu muội muội ta, đời này Diệp Huyền ta quyết không phụ Thương Lan học viện!

Lão già chỉ tay vào con đường bên cạnh:

- Từ chân núi đi lên, hết thảy có ba mươi sáu cỗ thi thể học viên Thương Lan học viện, mỗi một người, đều chết rất thảm, ngày sau, ngươi có thể trở thành một phần trong đó.

Diệp Huyền nhìn thẳng lão già:

- Chỉ cần ngươi có thể cứu muội muội ta, Diệp Huyền ta coi như có trở thành một trong số đó, cũng không oán không hối!

Lão già nhìn Diệp Huyền:

- Có thể mang những thi thể kia về sao?

Diệp Huyền nhìn lão già:

- Nếu ngươi có thể cứu muội muội ta, đời này ta sẽ dùng hết khả năng làm việc đó.

Lão già liếc thật sâu:

- Từ giờ phút này, ngươi chính là học viên Thương Lan học viện ta.

Nói xong, hắn ngồi xuống, một tay đặt lên chủ mạch của Diệp Linh, sau một hồi, lại liếc nhìn Diệp Huyền, không nói, ngón tay sờ lên một viên hắc sắc giới chỉ, thoáng cái, một đóa hỏa liên thật nhỏ xuất hiện trong tay. Đóa hỏa liên này vừa bay lên, nhiệt độ bốn phía lập tức tăng lên mấy độ.

- Hỏa linh!

Có người kinh hô.

Thương Lê cũng đầy kinh ngạc!

Giữa thiên địa này, có một số thiên địa kỳ vật, mà những thiên địa kỳ vật này đều vô cùng trân quý, ví như hỏa linh này, tuyệt đối là thứ có tiền cũng không mua được.

Cho dù là trong Thương Mộc học viện, cũng cực hiếm kỳ vật như vậy.

Trong nháy mắt vô số người, lão già khẽ điểm tay, hỏa linh trực tiếp chui vào mi tâm Diệp Linh, rất nhanh, hàn khí trên người nàng thối lui như thủy triều, mà lão già lại tiếp tục điểm lên vai Diệp Linh, một cỗ lực lượng thần bí không ngừng quán trú, thời gian dần trôi qua, dưới cái nhìn khẩn trương của Diệp Huyền, sắc mặt Diệp Linh đã có chút hồng nhuận.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền mừng như điên.

Qua chừng một khắc đồng hồ, Diệp Linh chậm rãi mở mắt, Diệp Huyền vội nắm tay nàng, run giọng nói:

- Sao, thế nào?

Diệp Linh mờ mịt nhìn bốn phía, cuối cùng, nhìn về phía Diệp Huyền, nước mắt thoáng trào ra:

- Ca, muội, muội còn chưa chết sao?

Diệp Huyền cười, thế nhưng trên mặt hần đã đầy nước mắt.

Lúc này, mi tâm Diệp Linh đột nhiên ngưng tụ một đóa hỏa diễm thật nhỏ.

Lão giả nói:

- Hỏa linh này có thể tạm thời chế trụ hàn khí trong cơ thể nàng, thế nhưng, theo ta dự tính, nhiều nhất chỉ có thể trấn áp hơn một tháng, sau thời gian này, hỏa linh sẽ biến mất!

Diệp Huyền kéo tay muội muội, thi lễ thật sâu với lão giả, Diệp Huyền nói:

- Ân tình này, Diệp Huyền cả đời khắc ghi!

Lão giả khẽ gật đầu:

- Cùng ta về Thương Lan học viện đi!

Diệp Huyền gật đầu:

- Được!

Ba người muốn rời đi, mà lúc này, Thương Lê đột nhiên chăm chọc:

- Thú vị, Thương Lan học viện lại phải nhặt rác rưởi của Thương Mộc học viện, a, cũng đúng thôi, hiện còn ai muốn gia nhập Thương Lan học viện nữa đâu?

Lão giả nhìn qua Thương Lê, không nói.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt vô số người, lão giả dẫn huynh muội Diệp Huyền rời đi.

Sau lưng lão, Thương Lê cười không kiêng nể:

- Thú vị, thú vị, Thương Lan học viện đã tới mức nhặt rác rưởi của Thương Mộc học viện ta, ha ha...

Mà đúng lúc này, một đạo bạch ảnh đột nhiên từ xa lướt đến, vừa thấy bạch ảnh này, đám người lập tức ngây người.

- Là An Quốc sĩ!

Không biết ai nói, trong nháy mắt, lập tức sôi trào.

An Quốc sĩ!

Đại biểu cho toàn bộ thể hệ trẻ Khương quốc, cũng có thể nói là thần tượng của thể hệ trẻ Khương quốc.

Vô số người đưa mắt nhìn thân ảnh bạch sắc, trong mắt, chỉ có sùng bái cùng tôn kính!

Bởi An Lan Tú, là kiều ngạo của cả Khương quốc!

Nàng ưu tú tới mức, không ai đồ kỵ nổi!

Dưới ánh mắt đám người, An Lan Tú đứng trước lão giả cùng huynh muội Diệp Huyền, tầm mắt nâng đặt lên người Diệp Huyền:

- Thật có lỗi!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không quan hệ với người!

An Lan Tú đưa tay:

- Ngọc bội!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Để ta giữ đi.

An Lan Tú nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Vì sao?

Diệp Huyền đối mặt:

- Đây là một phần tình nghĩa.

An Lan Tú nhìn Diệp Huyền một hồi, gật nhẹ, sau đó nhìn về lão già bên cạnh Diệp Huyền, lão già cũng nhìn qua An Lan Tú, thấp giọng thở dài:

- Không hổ là người ưu tú nhất Khương quốc, người đã đạt tới cấp độ này.

An Lan Tú yên lặng một hồi:

- Khương quốc không được phép loạn!

Lão già lắc đầu, cười khẽ:

- Ba mươi sáu bộ thi thể còn treo ở đây.

An Lan Tú yên lặng.

Lão già không nói, quay người xuống núi.

Diệp Huyền ôm quyền với An Lan Tú:

- Cáo từ.

Nói xong, nàng kéo Diệp Linh rời đi.

Tại chỗ, An Lan Tú nhắm mắt lại, lúc này, Thương Lê vội tới trước mặt An Lan Tú, cung kính thi lễ:

- An đạo sư, ta...

Đúng lúc này, Thương Lê đột nhiên bay ra mây trắng!

Đám người kinh hãi, dồn dập nhìn An Lan Tú, trong mắt đầy sự khó hiểu!

Bởi vì, là An Lan Tú xuất thủ!

An Lan Tú lạnh lùng nhìn qua Thương Lê:

- Người ta tiến cử, người cũng dám làm khó.

Thương Lê thầm hoảng hốt, đang muốn nói, một thanh trường thương đã phá không mà tới.

Xùy!

Một tay Thương Lê trực tiếp bay ra ngoài!

Máu tươi tung tóe!

Bốn phía, trở nên tịch mịch!

An Lan Tú muốn làm gì?

Trong ánh mắt đám người, An Lan Tú ngẩng đầu nhìn lên Thương sơn:

- Lê Tu, cút xuống đây!

Thanh âm vừa dứt, ngón tay nàng khẽ vẫy một cái, một thanh ngân thương bắn lên trường, bốn phía, đột nhiên ngưng thành một đầu cự long mấy trăm trượng, cự long xông thẳng lên Thương sơn.

Một tiếng long ngâm chấn cả Thương sơn!

Chớp mắt yên lặng.

Oanh!

Phía trên Thương sơn, một tiếng nổ vang rung trời, ngay sau đó, một tiếng kinh hãi vang lên:

- Thương ý hóa hình... người đã đạt tới Thương đạo Tông sư...

Thương đạo Tông sư!

Lời vừa ra, tiếng hít lạnh vang lên khắp nơi!

Thương đạo Tông sư!

An Lan Tú đã đạt tới Thương đạo Tông sư?

Nàng mới mười chín tuổi!

Thương đạo Tông sư mười chín tuổi, đám người hoàn toàn hóa đá! Đừng nói trước giờ Khương quốc chưa từng có, cho dù là các đời tiền triều cũng chưa từng xuất hiện qua!

Đúng nghĩa xưa nay chưa từng có!

Rất nhanh, Lê Tu xuất hiện, sắc mặt đầy ngưng trọng!

Thương đạo Tông sư cũng không đáng sợ, đáng sợ là còn trẻ vậy mà đã là thương đạo Tông sư, thiên phú kinh khủng như vậy, trong lịch sử thnrv cũng chỉ có một người có thể sánh vai, chính là truyền kỳ Cổ Thiên Trần, dùng sức một người cứu vớt cả Thương Mộc học viện!

Mà hiện tại, An Lan Tú lại tuyệt không kém hơn!

Lê Tu thu lại suy nghĩ:

- An Quốc sĩ lại tức giận như vậy?

An Lan Tú nhìn Lê Tu:

- Nhìn người ngựa mắt!

Thanh âm vừa dứt, nàng điểm nhẹ mũi chân, lập tức phóng ra ngoài, cùng lúc đó, trường thương trong tay đã bắn ra.

Đối diện, Lê Tu cũng không dám chủ quan, chột lui nửa bước, tay phải đẩy ra, không khí bốn phía lập tức tụ lại trong tay hắn, một con phong bạo theo đó mà hiện, bắn ra vô số phong nhận mỏng như cánh ve.

Mà lúc này, trường thương đã tới.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Nhận Đồ Bỏ

Một tiếng nổ rung trời vang lên, thoáng qua, vô số phong nhận âm âm phá toái, một bóng người liên tục lui lại.

Người này, chính là Lê Tu, mà hắn vừa lui, đã trọn vẹn mấy chục trọng, vừa dừng lại, khóe miệng đã trào máu, cùng lúc đó, cánh tay cũng rạn thành hình mạng nhện!

Xung quanh, yên tĩnh!

An Lan Tú đánh bại Phó Viện trưởng Thương Mộc học viện!

Bọn hắn không biết Lê Tu đạt tới cảnh giới nào, nhưng có thể làm Phó Viện trưởng Thương Mộc học viện, sao có thể kém cỏi? Có thể nói, Lê Tu chỉ ít đạt tới Thông U cảnh, thậm chí là cao hơn!

Mà hiện tại, lại bại dưới tay An Lan Tú!

Lê Tu gắt gao nhìn An Lan Tú, trong mắt không có lửa giận, chỉ có kiên kỳ thật sâu.

Người khác không biết sau lưng An Lan Tú là ai, nhưng hẳn biết, bởi vậy, nắm đó An Lan Tú từ chối gia nhập Thương Mộc học viện, Thương Mộc học viện cũng không dám làm bất cứ điều gì quá phận. Phải biết, với một thể lực đạt tới mức như Thương Mộc học viện, đối với một số thiên tài, không phải lôi kéo, thì chính là hủy diệt!

Mà đối với An Lan Tú, Thương Mộc học viện không dám có bất luận suy nghĩ nào không chính đáng!

An Lan Tú không tiếp tục xuất thủ, nhìn lên Thương sơn, lắc đầu:

- Từ giờ trở đi, ta không còn liên quan tới Thương Mộc học viện.

Nói xong, nàng liền quay người rời đi.

Nghe An Lan Tú nói, Lê Tu vội biến sắc:

- An Quốc sĩ, tuyệt đối không được, nếu có đắc tội, chúng ta xin lỗi người, mong...

Nơi xa, An Lan Tú đã biết mất trong tầm mắt đám người.

Tại chỗ, sắc mặt Lê Tu trở nên cực khó coi.

Mà đúng lúc này, trên Cửu Cung trận đài, tám con rối gỗ đột nhiên quy vị, thoáng qua, một hư ảnh xuất hiện trên Cửu Cung trận đài.

Hư ảnh xuất hiện, đám người liền biến sắc!

Bởi hư ảnh này, chính là nhân vật truyền kỳ đã rời Khương quốc từ ba trăm năm trước, Cổ Thiên Trần!

Cổ Thiên Trần vừa xuất hiện, toàn bộ cao tầng Thương Mộc học viện đều bị kinh động, ngoại trừ Viện trưởng đang bế quan, hai vị Phó Viện trưởng cùng với đám Thái thượng trưởng lão còn lại đều dồn dập chạy tới dưới Cửu Cung trận đài, sau đó dồn dập hành lễ.

Cổ Thiên Trần nhìn qua bốn phía, mỉm cười:

- Ta tới hơi muộn... người phá trận đâu? Tuổi còn nhỏ, cơ sở chắc như bàn thạch, không chỉ lĩnh ngộ Chiến ý, lại còn là một Đại Kiếm tu, kiếm võ song tu đạt tới trình độ như vậy, khó được, khó được, khó được!

Nghe vậy, Lê Tu lập tức run lên, mà Thương Lê trực tiếp tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu!

Ba câu khó được!

Xung quanh, lặng thinh như tờ!

Nhận thấy tình thế quý dị, Cổ Thiên Trần khẽ nhíu mày, nhìn qua bốn phía:

- Sao?

Lúc này, Lê Tu đứng dậy, thi lễ thật sâu với Cổ Thiên Trần, sau đó kể lại chuyện lúc trước một lần, không dám có bất cứ giấu diếm!

Sau khi nghe xong, xung quanh càng thêm yên tĩnh!

Đám Thái thượng trưởng lão cùng hai vị Phó Viện trưởng khác lạnh lùng nhìn Lê Tu, sắc mặt cực bất thiện.

Nếu không phải hư ảnh Cổ Thiên Trần còn ở đây, sợ là bọn hắn đã bạo phát.

Sau một hồi, Cổ Thiên Trần khẽ lắc đầu:

- Trận này là Mộc Viện trưởng sáng tạo, sau này ta cảm thấy hơi yếu, nên đổi rồi gỗ thành Kiếm tu, dưới hai mươi tuổi, có thể phá trận này, coi như có gian lận thì cũng là năng lực của hắn. Mà người phá trận vừa rồi, căn bản không gian lận, dù không có đan điền, lại càng chứng tỏ hắn bất phàm, không phải nói là đáng sợ. Không có đan điền mà có thể phá trận này, các ngươi không cảm thấy đáng sợ sao?

Nghe vậy, sắc mặt Lê Tu đại biến, lại nghĩ tới thái độ An Lan Tú lúc trước, sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt.

An Lan Tú là người thế nào?

Người được một thiên tài kinh khủng như thế ưu ái, há lại là người tầm thường?

Đương nhiên không thể!

Nghe tới đây, Lê Tu cười đắng, thi lễ thật sâu với Cổ Thiên Trần:

- Là ánh mắt ta kém cỏi!

Cổ Thiên Trần lắc đầu:

- Duyên phận, không cưỡng cầu được.

Nói xong, hẩn nhìn qua bốn phía:

- Ta rời Thanh châu đã được mấy trăm năm, năm đó để lại hư ảnh này, chính là muốn xem ngày sau có ai có thể phá được trận pháp của ta cùng Mục Viện trưởng hay không, không nghĩ tới lại là kết quả như vậy... cũng được, chuyện Thương Mộc học viện hiện tại, ta cũng khó nhúng tay, các người tự giải quyết cho tốt.

Nói xong, hư ảnh mờ dần, biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, đám người bên dưới lập tức vội thi lễ:

- Cung tiễn Cổ Viện trưởng!

Rất nhanh, hư ảnh Cổ Thiên Trần triệt để tiêu tán.

Hai vị Phó Viện trưởng cùng một loại Thái Thượng trưởng lão, đạo sư dồn dập nhìn Lê Tu.

Lê Tu cười đắng:

- Từ giờ phút này, ta đi Tư Quá nhai diện bích, đợi Viện trưởng xuất quan, hết thầy mặc cho Viện trưởng xử lý.

Nói xong, hẩn nhìn một lão giả tóc trắng cách đó không xa:

- Mặc Tùng huynh, hết thầy mọi việc trong học viện, tạm giao cho người xử lý!

Mặc Tùng, một Phó Viện trưởng khác của Thương Mộc học viện!

Mặc Tùng thấp giọng thở dài:

- Việc lần này, là người xử lý không tốt... thôi, giờ nói gì cũng vô dụng, người đi Tư Quá nhai diện bích đi, đợi Viện trưởng xuất quan lại nói...

- Chậm đã!

Đúng lúc, một lão giả hắc bào đột nhiên đứng dậy.

Người này, cũng là một Phó Viện trưởng khác, Khô Mặc.

Nghe Khô Mặc, đám người xung quanh đều nhìn lại.

Khô Mặc lạnh lùng:

- Chỉ là một tên yêu nghiệt không tài mà thôi, hẩn không gia nhập Thương Mộc học viện ta, đó là tổn thất của hẩn, không phải tổn thất của chúng ta, thứ cho ta nói thẳng, người kia còn chưa có tư cách để chúng ta trách phạt một Phó Viện trưởng.

Đám người yên lặng.

Khô Mặc tiếp tục nói:

- Nếu Thương Mộc học viện ta xử phạt Lê Tu, chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ? Hơn nữa, dù đối phương không tệ, nhưng còn chưa đủ tư cách để Thương Mộc học viện hy sinh một Phó Viện trưởng. Truyền lệnh xuống, Diệp Huyền là rác rưởi Thương Mộc học viện đào thải! Chúng ta muốn để thế nhân biết, hẩn có thiên tài, hẩn có yêu nghiệt, thì vẫn là rác rưởi trong mắt Thương Mộc học viện chúng ta!

Đám trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, có ít người lưỡng lự, nhưng cũng có người biểu thị đồng ý.

Khô Mặc lại nói:

- Từ thời Cổ Viện trưởng tới nay, chúng ta nào có thấp đầu hơn ai? Trước kia sẽ không, sau này cũng sẽ không!

Nói xong, hẩn lướt nhìn qua bốn phía:

- Hôm nay, để học viên Thương Mộc học viện nhớ kỹ, Diệp Huyền gia nhập Thương Lan học viện, năm sau, ta muốn các người đem đầu hân treo trên đường lên núi, Thương Mộc học viện chúng ta muốn để thế nhân biết, không gia nhập Thương Mộc học viện, là tổn thất không thể hối hận của Diệp Huyền!

Vô số học viên Thương Mộc học viện dồn dập hành lễ, cùng nhau nói:

- Nhất định để đầu Diệp Huyền treo trên đường lên núi!

Nghe vậy, Khô Mạc khẽ gạt đầu, mà đám trưởng lão, tính cả Lê Tu cũng gạt đầu theo.

Rất nhanh, chuyện Diệp Huyền chọn gia nhập Thương Lan học viện truyền khắp Đế đô.

Thương Lan học viện nhặt rác của Thương Mộc học viện!

Trong lúc nhất thời, cái tên Diệp Huyền truyền khắp Đế đô, đương nhiên, không phải mỹ danh, mà là bị đàm tiếu, không chỉ Diệp Huyền trở thành đối tượng đàm tiếu, mà ngay cả Thương Lan học viện cũng trở thành nhân vật trong câu chuyện!

- Thương Lan học viện thậm chí tới mức phải nhận học viên bị Thương Mộc học viện từ chối. . .

Toàn bộ Đế đô đều lưu truyền câu nói này.

Mà thanh danh Thương Mộc học viện, cũng lần nữa đạt tới đỉnh phong!

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ta Chỉ Thích Nam Nhân

Một nơi vắng vẻ nào đó, Diệp Huyền cống Diệp Linh theo lão giả, lão giả cứ đi mấy bước lại cầm bầu rượu lên uống một ngụm.

- Ca... muội thấy thân thể thật ấm áp!

- Có dễ chịu không?

- Ừm!

- Vậy thì tốt!

- Ca... đồng ý với muội, sau này không được vì muội mà quỳ xuống trước bất cứ ai, được không?

Diệp Huyền yên lặng.

Diệp Linh ôm chặt cổ Diệp Huyền:

- Ca, dù muội chết, cũng không muốn ca quỳ xuống.

- Ca nguyện quỳ xuống, cũng không muốn muội chết!

- Ca... kiếp sau, muội sẽ tiếp tục làm muội muội của ca, được không? Không, kiếp sau nữa, sau sau sau sau sau. . .

“...”

Một hồi sau, lão giả đi trước mới dừng lại.

Diệp Huyền cũng dừng lại.

Trước mặt ba người, có hai mỏm núi nhỏ, hai mỏm núi nhỏ cũng không cao, chỉ không tới mấy trăm trượng, so với Thương sơn của Thương Mộc học

viện thực sự quá nhỏ bé.

Giữa hai mỏm núi, có một lối đi nhỏ, bên cạnh lối đi, là một tấm bia đá, cở đại bao phủ rậm rạp, mà trên bia, có bốn chữ đen kịt: “Thương Lan học viện”

Bốn chữ đầy vẻ đìu hiu!

Dưới sự dẫn dắt của lão già, Diệp Huyền cõng muội muội đi qua lối nhỏ, cuối con đường, lại là một ngọn núi, có điều cũng không xao, chỉ cao hơn hai mỏm núi lúc trước một chút, mà đỉnh núi này, mơ hồ có thể thấy được một ít kiến trúc.

Lão già chậm rãi đi phía trước, mà Diệp Huyền cứ vậy cõng muội muội theo sau.

Lúc này, lão già đột nhiên nói:

- Đã không biết bao nhiêu năm, ngươi là người đầu tiên nguyện ý gia nhập Thương Lan học viện.

Diệp Huyền hơi ngẩn ngời, thoáng cái kinh ngạc:

- Tiền bối, mạo muội hỏi một câu, Thương Lan học viện hiện có mấy học viên?

- Tính cả ngươi, là hai!

Lão già cũng không quay đầu.

Diệp Huyền ngậy người tại chỗ.

Một hồi sau, hấn vội cõng muội muội tới bên cạnh lão già:

- Tiền bối, người xác định không nói đùa chứ?

Lão già nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi cảm thấy ta nói đùa với ngươi?

- Không phải...

Yết hầu Diệp Huyền khê lên xuống:

- Thương Lan học viện... tính cả ta, thực sự chỉ có hai học viên?

Lão già gật đầu.

Thấy lão già không nói đùa, Diệp Huyền có chút đáng chất:

- Tiền bối... hai người... cái này...

Hấn thực sự có chút cảm lạnh.

Lão già nhẹ vỗ vai Diệp Huyền:

- Yên tâm, ta đã lừa... a không phải, ta đã chiêu thêm hai người, lập tức sẽ tới. Đến lúc đó, Thương Lan học viện ta sẽ có bốn học viên.

Nói xong, lão liền đi lên núi.

Diệp Huyền ngậy ngốc tại chỗ.

Trên lưng Diệp Huyền, Diệp Linh nhìn qua lão già, sau đó nói khê:

- Ca, có vẻ ca vị hổ!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Lão cứu được muội, chỉ cần như thế, hổ nào ca cũng có thể nhảy!

Nói xong, hấn cõng Diệp Linh bước nhanh đi theo.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của lão già, ba người đi tới đỉnh núi, mà đỉnh núi, chỉ có một gian đại điện cũ nát cùng mười mấy cái phòng, màu sơn ngoài đại điện đã tróc mờ, thậm chí còn có nơi nứt thành khe lớn, không chỉ như thế, cửa điện cũng chỉ còn một cánh... liếc mắt có thể thấy, chỗ nào cũng có cỏ dại...

Diệp Huyền nhìn lão già, lão già nói:

- Thương Lan điện, bình thường dùng để nghỉ sự cùng đón khách, có điều, đã nhiều năm không được sử dụng. Ừm, có chút hoang phế, chút nữa người quét dọn nhé!

Diệp Huyền: "..."

Lão già chỉ đại điện phía sau:

- Máy phòng kia đều trống, người có thể tự chọn một chỗ ở lại, ta hơi mệt, đi nghỉ trước.

Nói xong, lão già liền biến mất.

Diệp Huyền cùng Diệp Linh nhìn đại điện cũ nát, im lặng thật lâu.

Hắn biết Thương Lan học viện chắc chắn sẽ không được tốt lắm, nhưng lại không nghĩ tới, nó lại không tốt tới mức này... không đúng, không phải là không tốt, mà là quá nát!

Một lão già không biết lai lịch, hai học viên!

Cái này gọi là học viện?

Cô nhi viện thì có!

Sau một hồi, Diệp Huyền thấp giọng thở dài, lúc này, Diệp Linh cũng nhảy xuống, kéo tay Diệp Huyền:

- Ca, đi chọn phòng của chúng ta thôi, để muội quét dọn đại điện này.

Diệp Huyền có chút lưỡng lự:

- Muội...

Diệp Linh nhảy lên, hi hi cười một tiếng:

- Hiện đã không sao rồi, ca mau đi đi, muội không sao!

Thấy Diệp Linh hoạt bát, Diệp Huyền gật nhẹ, khẽ vuốt cái đầu nhỏ của Diệp Linh:

- Từ từ sẽ đến, ca đi chọn hai phòng với tìm một chút thức ăn, sau đó tới hỗ trợ muội.

Diệp Linh nhu thuận gật gật đầu!

Diệp Huyền cười cười, sau đó quay người rời đi!

Mà Diệp Huyền thì tiến vào đại điện, sau đó tìm một cây chổi, bắt đầu quét dọn.

Ngoài đại điện chừng chục trượng, một mảnh kiến trúc rải rác khắp nơi, nhìn từ ngoài vào, có thể thấy những kiến trúc này đều từng rất rực rỡ, nhưng hiện tại... thực sự quá khó coi, đặc biệt là cái trước mặt hắn, ngay cả nóc phòng cũng đã bị mất hơn nửa.

Diệp Huyền lắc đầu, đi qua con đường đầy cỏ dại, đột nhiên ngừng lại, bởi cách đó không xa, có một tiểu viện không tồi, nơi này không nát như mấy cái trước, chung quanh còn có một ít hoa cỏ, thoạt nhìn không tệ.

Diệp Huyền thăm vui vẻ:

- Có thể để muội muội ở đây!

Nói xong, hắn bước nhanh tới, rất nhanh, Diệp Huyền đẩy cửa vào, vừa đẩy cửa, lập tức ngã người. Trước mặt hắn không xa, có một cái ao nước, mà giờ khắc này, trong ao nước có một nữ tử, lưng dựa vách ao, hai chân buông thả, tựa như chữ đại.

Nước vô cùng tinh khiết, tinh khiết tới mức có thể nhìn thấy hết thảy mọi thứ bên trong.

Đương nhiên, cái này không phải thứ quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, nữ tử kia đang trong tình trạng không mảnh vải che thân.

Nữ tử cứ vậy nhìn Diệp Huyền, rất bình tĩnh.

Diệp Huyền ngã người, sau đó quay người đi, đúng lúc này, hắn phát hiện sau lưng hiện lên một luồng khí tức kinh khủng. Ngay lập tức, một lưỡi đao mỏng như cánh ve gác trên cổ hắn.

Diệp Huyền biến sắc, vội đưa tay lên:

- Ta chỉ thích nam nhân!

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nữ Tử An Chi

Giờ khắc này, thời gian như ngưng kết lại!

Diệp Huyền ngưng trọng, mồ hôi lạnh tuôn ra, thực lực nữ tử này thực sự ngoài dự đoán của hắn, vừa rồi nếu hắn không quay người, có lẽ có thể liều mạng với đối phương, nhưng chính bởi cái quay người này, đã làm hắn mất tiên cơ, hiện có chút không biết phải làm sao.

Yên lặng một hồi, lưỡi đao gác trên cổ hắn mới rút lại.

Diệp Huyền thở nhẹ.

Hắn cũng không bước đi, lại quay người, lúc này, nữ tử đã mặc quần áo.

Một bộ hắc y đen như mực, trên váy dài, vẽ sơn thủy, dáng người thon dài, bên hông thắt một dải gấm, uyển chuyển vừa tay, lộ ra tư thái tinh tế, hai con ngươi như mực, mang theo một chút băng lãnh nhân nhạ, tựa như có thể nhìn thấy hết thảy.

Thập đẹp!

Đây là ấn tượng cùng cảm giác đầu tiên của Diệp Huyền!

Vừa nghĩ tới hình ảnh lúc trước, hắn liền cảm thấy có chút khô nóng.

Mặc dù Diệp Huyền hắn chưa từng gần nữ sắc, nhưng không có nghĩa là hắn không có cảm giác, những thứ mà một nam nhân bình thường nên có, hắn đều có.

Nữ tử chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Huyền, nàng cứ vậy nhìn Diệp Huyền, nhìn tới mức khiến hắn có chút tê dại.

Diệp Huyền đối mặt đối phương, trong mắt hắn... chất đầy chán ghét!

Tựa như, nhìn thân thể của một nữ tử, chính là chuyện vô cùng si nhục...

Khương quốc cũng không quá thoải mái về vấn đề này, nữ tử thường rất chú trọng trong sạch của bản thân, Diệp Huyền biết điều này, cho nên hắn làm vậy, mong bớt được chút phiền phức, dù sao chuyện này cũng là hắn đuối lý.

Thế nhưng hắn cũng hết sức biệt khuất, trời mới biết trong này còn có người... hơn nữa nữ tử này còn tắm rửa ngay giữa ban ngày ban mặt... có điều, thực sự đẹp a, nếu có thể nhìn thêm một chút, hắn cũng sẽ không từ chối!

Ý niệm này vừa dâng lên, ngay cả hắn cũng giật mình, còn muốn nhìn nhiều thêm một chút?

Đúng lúc này, nữ tử kia đột nhiên mở miệng:

- Người là người phương nào?

Thanh âm băng lãnh, trong mắt còn mang theo một tia sát ý.

Diệp Huyền vội thu suy nghĩ:

- Diệp Huyền, học viên mới tới!

Nói xong, hấn lui sau mấy bước, như vậy, không phải là muốn chạy, mà như muốn cách xa nữ tử một chút... hơn nữa, trong mắt hấn còn có một tia chán ghét như có như không.

Nhận thấy động tác của Diệp Huyền, nữ tử khẽ cau mày:

- Ta khó coi vậy sao?

Diệp Huyền nhìn qua, không nói, thế nhưng lại lùi thêm hai bước, không nói mà hơn cả nói.

Nữ tử đánh giá nhìn Diệp Huyền, lắc đầu:

- Nhìn người cũng tuần tú lịch sự, lại... nam nhân cùng nam nhân, sao làm được chuyện kia?

Diệp Huyền: "..."

Diệp Huyền không trả lời, nữ tử cũng không truy vấn, nàng thương hại nhìn Diệp Huyền, sau đó quay người vào phòng.

Nhìn thấy nữ tử rời đi, Diệp Huyền liền thở dài một hơi, việc này xem như qua!

Vội rời khỏi tiểu viện, sau đó tìm hai phòng bên cạnh, quét dọn một phen, sau đó ra hậu sơn một vòng, lúc trở lại, trên tay đã có thêm một chút thịt rừng.

Hắn rất hiểu sinh tồn dã ngoại, bởi hấn đã từng dựa vào việc vào rừng bắt thú, để nuôi sống bản thân cùng muối muối!

Diệp Huyền tới Thương Lan điện, mà lúc này, Diệp Linh cũng đã quét dọn sạch sẽ bên trong.

Thấy Diệp Huyền, Diệp Linh vội chạy tới, cười ngọt:

- Ca.

Diệp Huyền nhẹ vuốt cái đầu nhỏ của Diệp Linh:

- Có mệt không?

Diệp Linh lắc đầu:

- Không mệt!

Diệp Huyền cười nói:

- Dọn mấy cái bàn lớn bên kia một chút, ca đi làm cơm.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Linh liền sáng lên, tràn đầy chờ mong.

Nấu cơm!

Nàng thích nhất là ăn đồ Diệp Huyền nấu, mà đồ ăn Diệp Huyền nấu, dù là đầu bếp ở Diệp gia cũng không thể so nổi.

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền cùng Diệp Linh đã ngồi bên một cái bàn lớn cũ nát trong Thương Lan điện, trên mặt bàn, có bốn năm món ăn, mùi thơm xông vào mũi.

Hai huynh muội cười một tiếng, đang muốn động đũa, mà đúng lúc này, một bóng người từ ngoài đi tới, người tới, chính là lão giả kia, toàn thân lão tản ra một mùi rượu cay nồng khó ngửi, quần áo càng như đã mấy năm không giặt, không thể nhìn được màu ban đầu.

Lão giả không chút khách khí, trực tiếp ngồi chủ vị, đang muốn động đũa, ở ngoài lại có người đi tới.

Nhìn thấy người tới, Diệp Huyền hơi nheo mắt, người tới chính là nữ tử kia!

Nữ tử ngồi bên trái lão giả, nhìn qua đồ ăn trên bàn, sau đó nhìn Diệp Huyền:

- Làm cho ta?

Diệp Huyền: "..."

Diệp Linh trừng mắt, nhìn qua Diệp Huyền, sau đó nhìn nữ tử...

Người tới không nói chuyện, cầm đũa gắp một miếng nấm nhỏ ăn, sau một hồi, mới nhẹ gật đầu:

- Không tệ.

Nghe vậy, lão già cũng gắp một miếng nộm, nhai nhai mấy cái, cũng nhìn qua Diệp Huyền:

- Được đó, sau này việc nấu ăn của Thương Lan học viện giao cho ngươi!

Khóe miệng Diệp Huyền khẽ co lại, hẳn muốn đánh người!

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên nghiêng đầu nhìn lão già:

- Nhưng ca ta là học viên!

Lão già nhìn qua Diệp Linh:

- Nấu cơm, cũng là tu luyện.

Diệp Linh: "..."

Diệp Huyền thực sự có chút không nhịn được:

- Tiền bối...

- Viện trưởng!

Lão già quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Gọi ta là Viện trưởng, Kỳ Viện trưởng!

Diệp Huyền gật đầu:

- Kỳ Viện trưởng, học viện lớn như vậy, không phải nên tuyển mấy người tạp dịch sao?

Lão già hỏi lại:

- Ngươi trả tiền?

- Ách!

Diệp Huyền ngẩn ra một hồi, sau đó mới nói:

- Không phải ngài là Viện trưởng sao?

Kỳ Viện trưởng lắc đầu:

- Không có tiền, rượu cũng sắp hết rồi!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử không nói, tập trung ăn, hung hăng ăn, tốc độ ăn khiến huynh muội Diệp Huyền mặc cảm.

Chỉ một hồi, mấy đĩa thức ăn trên bàn đã bị quét sạch.

Nữ tử liếm đĩa, sau đó quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Còn gì nữa không?

Diệp Huyền: "..."

Diệp Linh buông đĩa, sau đó nói:

- Còn chưa lắm, ta đi rửa đồ.

Nói xong, nàng quay người đi qua một bên đại điện.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Nơi này an toàn không?

Kỳ lão gật đầu nhẹ:

- An toàn.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó lại hỏi:

- Kỳ Viện trưởng, đây là học viện, tự nhiên phải có chỗ học! Ta...

- Không có!

Kỷ lão đầu hết sức trực tiếp:

- Tự học!

Diệp Huyền: "..."

- Võ Điện!

Đúng lúc này, nữ tử kia đột nhiên nói, sau lại tiếp tục liếm đầu.

Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền:

- Hậu sơn có một cái Võ Điện, bên trong có một ít tâm đắc của các đời học viên, nếu may mắn, người có thể tìm được mấy bản võ kỹ.

- Ai!

Diệp Huyền thấp giọng thở dài:

- Ta đi nấu đồ ăn!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Ở lại, chỉ còn nữ tử cùng lão giả.

Nữ tử để đầu xuống:

- Lừa ở đâu vậy?

Kỷ lão đầu uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Nhặt ở Thương Mộc học viện!

Nữ tử trầm mặc một hồi, lại hỏi:

- Vì sao chọn hắn!

Lão giả nói:

- Có tiềm lực!

Nữ tử lãnh đạm:

- Một mình ta, là đủ.

Tay lão giả khẽ run lên, một hồi sau, lại cầm hồ lô rượu uống một hớp, sau đó khẽ nói:

- An Chi, người đã có quá nhiều trách nhiệm.

Nữ tử lãnh đạm nói:

- Đây là mệnh của ta, cũng là trách nhiệm của ta!

Nói xong, nàng quay đầu nhìn ra ngoài:

- Dù bọn hắn đã bỏ mình, nhưng linh hồn lại vẫn bị giam cầm trong thân thể, một ngày không đưa bọn hắn về, một ngày bọn hắn không thể nghỉ ngơi... còn có đại ca, nhị ca... phụ thân...

Lão giả chậm rãi nhắm hai mắt lại:

- Ngươi là huyết mạch duy nhất còn lại của Kỳ gia!

Nữ tử cười khê:

- Ta càng không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Lão giả lắc đầu:

- Hai người kia, trong Khương quốc cũng chỉ có An Lan Tú có thể ép bọn hán một bậc...

Nữ tử đứng dậy:

- Chuyện do người làm!

Nói xong, nàng đi ra ngoài, khi tới cửa đại điện, nàng đột nhiên ngừng lại, cười nói:

- Kết quả tệ nhất, cũng chỉ là trên Thương sơn thêm một cỗ thi thể thôi.

Nói xong, nàng biến mất.

Trong điện, chỉ còn tiếng lão giả uống rượu.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Mạc Vân Khởi

Ban đêm, Diệp Huyền chờ Diệp Linh ngủ rồi mới vào Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền xếp bằng dưới đất, hỏi:

- Tiền bối, ta có thể được tính là Đại Kiểm tu không?

- Được!

Nữ tử thần bí đáp.

- Vì sao?

Diệp Huyền có chút không hiểu, bởi hán còn không thể chủ động sử dụng kiếm mang.

Nữ tử thần bí nói:

- Thứ ngươi còn thiếu là cảnh giới, chỉ cần đạt tới Ngự Khí cảnh, kiếm khí trong cơ thể ngưng tụ, dùng cơ sở hiện tại của ngươi, lại thêm tạo nghệ trên Kiếm đạo, tùy thời có thể thôi động kiếm khí.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Còn Chiến ý...

- Ngươi hiểu Võ đạo?

Nữ tử thần bí hỏi.

Diệp Huyền lắc đầu.

Nữ tử thần bí nói:

- Tình huống hiện của ngươi là sớm lĩnh ngộ Chiến ý, nhưng lại không có một quá trình tìm hiểu Võ đạo, cho nên ngươi căn bản không được tính là Võ

đạo Tông sư, hơn nữa, muốn trở thành Tông sư chân chính, còn phải đạt tới cảnh giới Chiến ý hóa hình, hiện tại, ngươi còn không có năng lực như thế, thứ ngươi cần làm, chính là tích lũy kiến thức Võ đạo, đương nhiên, Kiếm đạo cũng không được lơ là. Hơn nữa, chuyện tìm Linh kiếm, ngươi có thể bắt đầu.

Linh kiếm!

Diệp Huyền cười đắng, hắn biết đi đâu tìm Linh kiếm?

Mua?

Mua không nổi!

Đây thực sự là vấn đề lớn!

Một hồi sau, Diệp Huyền lại bắt đầu tu luyện, ngoại trừ luyện kiếm, hắn luyện cả quyền cước, môn võ kỹ duy nhất mà hắn biết là Băng Quyền, sau khi có thêm Chiến ý gia trì, hắn phát hiện Băng Quyền đã có biến hóa về chất!

Nếu thêm Chiến ý, phẩm giai Băng Quyền này chỉ ít phải đạt tới Huyền giai.

Giờ phút này, hắn mới chính thức nhận thấy điểm đáng sợ của Chiến ý, mà nếu như hắn lĩnh ngộ kiếm ý, uy lực Nhất Kiếm Định Sinh Tử kia sợ là sẽ càng thêm đáng sợ!

Một đêm trôi qua, sớm sau, Diệp Huyền đột nhiên hạ sơn.

Bởi Kỳ lão đầu nói, dưới núi có một nữ tử họ An tới tìm hắn.

Rất nhanh, Diệp Huyền xuống chân núi, trước tấm bia đá, một nữ tử bạch y, không nhuộm bụi trần, đẹp tới mức làm người ta nín thở.

An Lan Tú!

Diệp Huyền đi tới trước mặt An Lan Tú, cười nhẹ:

- An cô nương!

An Lan Tú gật đầu, đang muốn nói, đột nhiên một thanh niên bất cẩn từ xa đi tới, nam thanh niên này cầm một cây gậy sắt, bước đi xiên xẹo, vừa nhìn thấy An Lan Tú, hai mắt người này liền sáng lên:

- Đẹp... mỹ nữ...

Diệp Huyền đột nhiên ngăn trước An Lan Tú, nhìn qua người xuất hiện:

- Ta cũng rất đẹp trai, có thể cho ngươi xem miễn phí!

Người tới: "..."

An Lan Tú nhìn qua Diệp Huyền, không nói.

Mà trước mặt Diệp Huyền, nam tử khề đánh giá Diệp Huyền:

- Tiểu tử, ta thấy ngươi muốn ăn đòn!

Thanh âm vừa dứt, nam tử nắm gậy sắt đánh thẳng tới Diệp Huyền.

Diệp Huyền nắm chắc thành quyền, một cổ Chiến ý ngưng tụ trên nắm tay.

Quyền ra!

Xùy!

Một tiếng khí bạo vang lên!

Bành!

Thanh âm nổ vang vừa hiện, nam tử kia liền lui sau mấy trượng, cây gậy đen kẹt trên tay cũng rung động kịch liệt, mà Diệp Huyền chỉ lui hơn một trượng, tay phải còn hơi rung rung.

Đối diện, nam tử nhìn qua gậy sắt, lại nhìn Diệp Huyền:

- Thực sự mạnh!

Thanh âm vừa dứt, hấn liền cầm gậy... ném thẳng vào Diệp Huyền.

Xùy!

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên!

Diệp Huyền không chút biểu tình, gậy sắc vừa tới trước mặt, tay phải hấn đã lần nữa xuất quyền!

Một quyền đơn giản!

Băng Quyền!

Một quyền xuất, Băng Kim Liệt Thạch!

Bành!

Gậy sắt rung động, bay ngược về sau, nhưng lúc này, một bóng người đã đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, thoáng qua, một đạo hàn quang bức thẳng yết hầu!

Nguy hiểm!

Diệp Huyền nhắm hai mắt lại, đây là cảm giác đầu tiên của hấn, không dám giữ lại, tay phải nhẹ xoay tròn.

Ông!

Một tiếng kiếm minh trầm thấp vang lên!

Ầm!

Bóng người trực tiếp chấn về sau mười trượng!

Chính là nam tử kia!

Nam tử vừa dừng lại, kinh ngạc nhìn Diệp Huyền:

- Kiếm tu, ngươi lại là Kiếm tu!

Diệp Huyền nhìn qua đối phương:

- Còn muốn đánh sao?

Nam tử cười hắc hắc:

- Đánh, đương nhiên đánh! Mạc Vân Khởi ta đời này chưa từng sợ ai? Ta...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đã xuất hiện trước mặt hấn, một khắc sau, một sợi hàn mang lóe lên.

Sắc mặt Mạc Vân Khởi đại biến:

- Ngươi không nói đã đánh a...

Vừa nói, gậy sắt trong tay đã vung nghiêng!

Cứng rắn va chạm!

Bành!

Một tiếng kim thiết giao kích vang lên, thoáng qua, Mạc Vân Khởi lui sau mười trượng.

Lần này, Diệp Huyền không xuất thủ, mà lui lại bên người An Lan Tú, nhìn qua An Lan Tú:

- Thất thố rồi!

An Lan Tú cười không nói.

Diệp Huyền có chút mất tự nhiên, hoặc phải nói, có chút quần bách, tựa như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên nhìn về phía Mạc Vân Khởi không xa:

- Còn đánh nữa không!

Thanh âm vừa ra, Diệp Huyền lại lập tức vọt ra ngoài!

Mạc Vân Khởi: "..."

An Lan Tú nhìn qua Diệp Huyền, không biết đang nghĩ gì.

Ước chừng qua nửa khắc đồng hồ, một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Được rồi!

Thanh âm Kỳ lão đầu!

Thanh âm vừa hiện, Kỳ lão đầu đã xuất hiện cách An Lan Tú không xa, khẽ gạt đầu với An Lan Tú, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi, có điều, hai người cũng không dừng lại.

Kỳ lão đầu đột nhiên nhìn An Lan Tú:

- An Quốc sĩ rất quan tâm hấn sao?

Hấn này, đương nhiên là chỉ Diệp Huyền!

An Lan Tú nhẹ vuốt tóc mai:

- Đúng vậy!

Nghe vậy, Kỳ lão đầu hơi híp mắt:

- An Quốc sĩ, người biết người đang nói gì?

An Lan Tú cười khẽ:

- Chỉ bằng hấn dám đứng trước mặt mấy ngàn Hắc kỵ Đường quốc, hấn đã có tư cách trở thành bằng hữu của ta. Đương nhiên, hiện tại chúng ta là bằng hữu!

Bằng hữu!

Kỳ lão đầu thấp giọng thở dài, số người có tư cách trở thành bằng hữu của nữ tử này, khắp khơi quốc sợ là không tới một bàn tay!

Bành!

Lúc này!

Một tiếng bạo tang vang lên, ngay sau đó, Mạc Vân Khởi trực tiếp bị đánh lui mười trượng.

Diệp Huyền không tiếp tục xuất thủ, lần nữa lui tới bên người An Lan Tú, Mạc Vân Khởi nhìn qua Diệp Huyền cùng An Lan Tú, cũng không tiếp tục ra tay.

Kỳ lão đầu nhìn qua Mạc Vân Khởi:

- Hai người các người, đều là học viên Thương Lan học viện!

Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi đều sững sốt!

Học viên Thương Lan học viện?

Mạc Vân Khởi chỉ Diệp Huyền:

- Hấn, hấn cũng là học viên Thương Lan học viện?

Kỳ lão đầu lãnh đạm nói:

- Thế nào? Có vấn đề gì sao?

Mạc Vân Khởi nhìn qua Kỳ lão đầu:

- Lão đầu, học viện chúng ta có mấy học viên?

Kỷ lão đầu nói:

- Tính cả người, tổng cộng có ba! Có điều, có một người đang tới, đến lúc đó sẽ là bốn!

Bốn!

Mạc Vân Khởi ngậy người, qua hồi lâu, hần quay người rời đi:

- Lão tử muốn đi Thương Mộc học viện!

Kỷ lão đầu nhìn qua Mạc Vân khởi:

- Không cần quyền hạ Hoành Thiên côn pháp sao?

Nơi xa, Mạc Vân Khởi dừng bước, quay người nhìn Kỷ lão đầu:

- Lão đầu, ông nội, một học viện bốn học viên... người... xác định học viện này có tương lai sao?

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Người đã ký thư mời của Thương Lan học viện, giờ người mà đi Thương Mộc học viện, bọn hần hần sẽ xem người như đối tượng khiêu chiến!

Nghe vậy, Mạc Vân Khởi nộ chỉ Kỷ lão đầu:

- Lão đầu, người hỏ ta a!

Kỷ lão đầu nhún vai:

- Trước đó ta cũng không ép người! Là người xin ta đề người gia nhập Thương Lan học viện!

Nghe vậy, Mạc Vân Khởi tức tới thổ huyết:

- Người còn không biết xấu hổ, người nói Thương Lan học viện với Thương Mộc học viện đều như nhau, người...

- Đúng là đều như nhau a!

Kỷ lão đầu nói:

- Đều ở Đê đô, đều là học viện... có vấn đề gì sao?

- Ta...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ta Sẽ Vượt Qua Người

Mạc Vân Khởi thiếu chút tức tới tắt thở, cái này là đều như nhau? Rõ là khác biệt ngày đêm a! Nếu như không phải là đánh không lại, đoán chừng hần đã muốn động thủ!

Lúc này. Kỷ lão đầu bấm tay một cái, một quyền trực đen tuyền bay tới trước mặt Mạc Vân Khởi, Mạc Vân Khởi nhìn lướt qua, sau một khắc, ánh mắt lập tức sáng lên, vội thu quyền trực.

Kỷ lão đầu chỉ đỉnh núi.

Mạc Vân Khởi có chút giãy dụa, nhìn qua quyền trực trong tay, sau cùng hần thở dài thật sâu, sáu đó hết sức miễn cưỡng đi lên đỉnh núi.

Có điều, lúc đi qua Diệp Huyền cùng An Lan Tú, hần đột nhiên nhìn Diệp Huyền:

- Chờ ta luyện được quyền hạ, chúng ta lại đánh tiếp!

Diệp Huyền nhún vai:

- Tùy thời kính đợi!

Đánh?

Hần thích đánh!

Cách đó không xa, Kỳ lão đầu đột nhiên nói:

- Tiểu tử, đây là Đế đô, tốt nhất là người khiêm tốn một chút!

Mạc Vân Khởi hừ lạnh một tiếng:

- Khiêm tốn? Lão đầu, lão tử ưu tú như vậy, ngươi lại nói ta phải khiêm tốn sao? Không phải ta nói mạnh miệng, Đế đô này, có người ưu tú hơn ta sao?

Nói tới đây, hần ngửa mặt nhìn trời, hào khí vượt lãng tiêu:

- Đệ nhất thiên tài Khương quốc chúng ta không phải là An Lan Tú gì đó sao? Đó chỉ là trước kia thôi, Mạc Vân Khởi ta đã xuất thế, An Lan Tú thì tính là cái gì? Chờ đó, hôm nào rảnh ta sẽ đi đánh nàng tới khóc thì thôi!

Diệp Huyền có chút cổ quái.

Một bên, Kỳ lão đầu lắc đầu:

- Lần đầu ta thấy, tự tìm đường chết là thế nào!

Mạc Vân Khởi đang muốn nói, đúng lúc này, một đạo bạch quang lóe lên, sắc mặt hần đại biến, muốn xoay người, thiết côn trong tay cũng nện xuống.

Ầm!

Một tiếng bạo tạc vang lên, cả người hần bay ngược ra sau, sau một khắc, mặt đất run lên kịch liệt, ngay sau đó, một tình cảnh quý dị xuất hiện giữa sân.

Một bóng người không ngừng bay lên lại đập xuống đất, còn không ngừng kêu rên...

Cứ như vậy, kéo dài tới một khắc đồng hồ sau, hình ảnh đó mới dừng lại.

Bóng người kia đương nhiên chính là Mạc Vân Khởi, giờ hần nằm rạp trên đất, như một đám bùn nhão, mặt mũi sẫm đã biến thành đầu heo.

An Lan Tú nhìn về phía Diệp Huyền:

- Theo ta đi?

Diệp Huyền mỉm cười:

- Được!

Hai người sóng vai bước tới lối nhỏ bên cạnh.

Sau lưng, Mạc Vân Khởi gào thét:

- Chờ đã, chờ đã, thù này không báo, ta...

- Nàng ta chính là An Lan Tú!

Chẳng biết từ lúc nào, Kỳ lão đầu đã xuất hiện bên cạnh Mạc Vân Khởi.

Thanh âm Mạc Vân Khởi hơi ngừng, thoáng cái, đầu hần ngo sang một bên, không chút động tĩnh.

Kỳ lão đầu đá đá Mạc Vân Khởi:

- Đừng giả bộ chết! Đứng lên tiếp tục kêu gào đi a, An Lan Tú thì tính là cái gì? Đáng tới khóc đi!

Mạc Vân Khởi không nhúc nhích.

Kỷ lão đầu cũng không nói, kéo một chân Mạc Vân Khôi, sau đó cứ vậy kéo hấn lên núi.

Nơi nào đó trên con đường nhỏ, Diệp Huyền cùng An Lan Tú sáng vai bước đi, An Lan Tú nói khẽ:

- Không nghĩ tới, người lại gia nhập Thương Lan học viện!

Diệp Huyền yên lặng.

Hắn cũng không nghĩ tới, trời xui đất khiến thế nào lại gia nhập Thương Lan học viện, chỉ có thể nói, thế sự vô thường!

An Lan Tú đột nhiên ngừng lại:

- Ta muốn rời Khương quốc! Hôm nay tới để từ biệt!

Rời Khương quốc!

Diệp Huyền quay đầu nhìn An Lan Tú, An Lan Tú nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ta không quá yên tâm về người!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không hiểu!

An Lan Tú tiến thêm một bước, giờ phút này, nàng cách Diệp Huyền rất gần, Diệp Huyền đã có thể cảm nhận rõ mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể An Lan Tú.

An Lan Tú cứ vậy nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Tất cả đều đã đánh giá thấp người. Thậm chí ta cũng đã đánh giá thấp người, ta không biết người có kỳ ngộ gì, cũng không biết át chủ bài chân chính của người đạt tới mức nào, thế nhưng, người cho ta một cảm giác nguy hiểm.

Nói xong, nàng chợt lắc đầu cười:

- Cả Khương quốc này, rất ít người có thể cho ta cảm giác nguy hiểm, hơn nữa, cảm giác này, cũng không phải là cảm giác “Nguy hiểm” bình thường.

Diệp Huyền yên lặng.

An Lan Tú tiếp tục đi thẳng, Diệp Huyền chậm rãi đi theo.

Một hồi sau, An Lan Tú nói khẽ:

- Sau khi ta đi, có thể Khương quốc này sẽ không còn bất cứ ai có khả năng ép người, mà tính cách của người, lại quá hấp tấp thẳng thắn, ta sợ có một ngày, Đế đô sẽ vì người mà loạn!

Nói tới đây, nàng quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Đáp ứng ta một chuyện, sau khi ta đi, nếu sau này người có khả năng, hãy chiếu cố Khương quốc!

Diệp Huyền cười khổ:

- Người quá coi trọng ta!

An Lan Tú mỉm cười:

- Người còn chưa trả lời ta!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta đáp ứng người, sau này nếu có khả năng, ta sẽ quan tâm tới Khương quốc.

- Biết ta thích người ở điểm nào không?

Diệp Huyền sững sờ, có chút ngốc.

An Lan Tú cũng hơi run run, nàng biết, bản thân dường như vừa nói lời lờ lởi. Thế nhưng này cũng không nói rõ lý do là gì, chỉ cười cười, tiếp tục đi về hướng xa.

Diệp Huyền ngăn người, sau đó lại đi theo.

Trong lúc nhất thời, cả hai không nói chuyện, cứ vậy đi thẳng.

Một hồi sau, An Lan Tú ngừng lại, lấy ra một viên ngọc bội đen nhánh đưa Diệp Huyền.

- Đây là?

Diệp Huyền không hiểu.

An Lan Tú nói khẽ:

- Phía bắc Khương quốc, cũng chính là vị trí Lưỡng Giới thành, mấy thế lực ẩn thế phát hiện trên đó có một tòa di tích, là di tích của một vị Kiếm chủ để lại, bọn hắn đã khai phá được rất nhiều, nhiều nhất thêm một tháng nữa là có thể tiến vào bên trong. Đây là vật chứng mà bên trên phát cho ta, cầm nó, có thể tiến vào di tích kia, đối với ta mà nói, vào đó cũng không có gì đặc biệt, nhưng ngươi là Kiếm tu, hẳn là sẽ có trợ giúp không nhỏ với ngươi! Hơn nữa, chỗ kia nằm ở vị trí núi lửa, dưới đó có thể có vật cực nhiệt, nếu ngươi có thể thu được, hẳn sẽ có trợ giúp không nhỏ cho mọi người. Có điều, phải cẩn thận, ngoại trừ một hai người đứng đầu Khương quốc, thiên tài các quốc gia khác cũng sẽ tới, không thể khinh thường.

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó nhận ngọc bội.

An Lan Tú mỉm cười:

- Cáo tử!

Nói xong, nàng đi về hướng xa.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại sao?

Diệp Huyền đột nhiên hỏi.

An Lan Tú dừng bước:

- Bước chân của ta, sẽ rất nhanh.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Ta sẽ vượt qua ngươi!

An Lan Tú quay đầu nhìn Diệp Huyền, cười nói:

- Cố gắng lên!

Thanh âm vừa dứt, nàng quay người biến mất cuối đường nhỏ.

Diệp Huyền nhìn bóng người xinh xắn kia biến mất, thật lâu mới khôi phục về bình tĩnh, bàn tay trái khẽ đảo, trong tay, là một miếng ngọc bội khác mà An Lan Tú cho hắn!

Hai miếng ngọc bội!

Nhìn hai miếng ngọc bội, Diệp Huyền đột nhiên nở nụ cười, nụ cười có chút ngây ngốc.

Từ nhỏ hắn cùng mọi người nương tựa lẫn nhau, rất ít người đối tốt với hắn, dù cho là có vài người đối tốt, cũng chỉ là lợi dụng, mà An Lan Tú lại khác... người đối tốt với hắn, cả đời hắn cũng không quên!

Một hồi sau, Diệp Huyền nắm chặt ngọc bội trong tay, quay người đi lên núi, mặt nở nụ cười, cười ngây ngốc...

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chúng Ta Đều Sống Tốt

Yêu?

Diệp Huyền không biết cái gì gọi là yêu, trước kia hắn chưa từng yêu, hắn chỉ biết, hắn rất thích cạnh An Lan Tú.

Còn những thứ khác, hắn chưa nghĩ qua!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên dừng bước, trước mặt hắn không xa, một lão già xuất hiện.

Người tới, chính là Linh lão đi theo An Lan Tú.

Diệp Huyền nhìn qua lão già, không nói.

Linh lão đánh giá Diệp Huyền, sau đó trầm giọng nói:

- Lão phu Linh Hủ, người hầu bên cạnh tiểu thư!

- An cô nương?

Diệp Huyền hỏi.

Linh lão gật đầu.

Diệp Huyền khẽ gật:

- Tiền bối tôi có chuyện?

Linh lão trầm giọng nói:

- Diệp công tử, lời sau đây của lão hủ, có thể có chỗ đắc tội, mong được thứ lỗi.

Diệp Huyền gật đầu:

- Ngươi nói.

Linh lão nói:

- Mặc dù tiểu thư là người Khương quốc, thế nhưng hắn là người cũng thấy, lai lịch nàng không đơn giản, nói một câu không dễ nghe, hôm nay ngươi cùng nàng có duyên gặp mặt, sau này cả đời có thể chỉ ngưỡng vọng nhìn lên, thậm chí ngay cả tư cách ngưỡng vọng cũng không có, ngươi hiểu ý ta không?

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Ngươi muốn nói ta, để ta không nên tiếp cận nàng, đúng không?

Linh lão gật đầu:

- Diệp công tử được tiểu thư coi trọng, có lẽ cũng có chỗ bất phàm, thế nhưng, tiểu thư không chỉ có bản thân yêu nghiệt, mà thế lực sau lưng nàng, cũng không phải tồn tại mà Diệp công tử có thể tương đương. Nếu Diệp công tử có ý khác với tiểu thư, như vậy thứ cho lão hủ nói thẳng, Diệp công tử sẽ phải rất rất mệt mỏi, thậm chí là hết sức thê thảm, mà tiểu thư, không thể bị ngươi liên lụy!

Diệp Huyền yên lặng.

Linh lão nhìn qua Diệp Huyền:

- Diệp công tử, lời vừa rồi của lão hủ, mong ngươi nghĩ thêm, cáo từ.

Nói xong, không gian trước mặt hắn đột nhiên nứt ra, sau một khắc, Linh lão bước vào vết nứt không gian, lập tức biến mất.

Phá vỡ không gian!

Thủ đoạn như vậy, chỉ có đạt tới Thông U cảnh mới có thể làm được!

Trên Ngự Khí cảnh là Lăng Không cảnh, trên Lăng Không cảnh mới là Thông U cảnh, đối phương cao hơn hắn những mấy cảnh giới, hơn nữa Thông U

cảnh như vậy, lại mới chỉ là một người hầu! Đối phương có ý thể hiện thực lực trước mặt hắn, ý đồ rất rõ ràng!

Diệp Huyền hơi trầm mặc, sau đó chậm rãi đi lên núi.

- Cảm thấy áp lực?

Nữ tử thần bí đột nhiên hỏi.

Diệp Huyền gật đầu.

Nữ tử thần bí nói

- Hỏa linh trong cơ thể muội muội ngươi, nhiều nhất có thể kiên trì một tháng, một tháng sau, nếu ngươi không tìm thấy vật thay thế, nàng sẽ vô cùng nguy hiểm. Trừ đó ra, ngươi bị giam trong tầng thứ hai đã sắp tỉnh. Một khi nó thức tỉnh, mà ngươi lại không thể tìm được đạo tặc, ngươi chắc chắn phải chết không thể ngờ, nếu ngươi chết, muội muội ngươi sẽ càng thảm hơn.

Diệp Huyền hít một hơi thật sâu:

- Ta muốn tu luyện! Ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn!

Nói xong, hắn bước nhanh hơn.

Mạnh lên, vì muội muội, cũng vì chính hắn, cũng vì sống sót, càng có thể theo đuổi mục tiêu mong muốn.

Tương tự như thế tục, không có tiền, nói gì tới yêu? Nói gì tới sống thoải mái?

Rất nhiều chuyện, phải được xây dựng trên cơ sở vật chất, mặc dù không phải tuyệt đối, nhưng phần lớn đều là như thế.

Rất nhanh, Diệp Huyền về tới trước Thương Lan điện, vừa tới Thương Lan điện, hắn liền biến sắc.

Nơi xa, Diệp Linh ngồi dưới đất thút thít, mà bên cạnh, chính là Mạc Vân Khởi kia, giờ phút này, Mạc Vân Khởi đang khoa tay múa chân gì đó trước mặt Diệp Linh, mà Diệp Linh càng khóc càng lớn!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Huyền lập tức trở nên dữ tợn:

- Ngươi dám bắt nạt muội muội ta!

Thanh âm vừa dứt, một thanh kiếm lấp ló xuất hiện trong tay!

Sau một khắc, một cỗ uy áp cường đại cùng một Đạo kiếm mang nhàn nhạt ngưng tụ, mảnh lớn thực vật trước mặt hắn lập tức bị khí thế cùng kiếm mang này chém đứt...

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nhìn thấy Diệp Huyền đột nhiên nổi khùng, Mạc Vân Khởi tràn đầy ngờ ngạc, hắn đang muốn nói, Diệp Huyền đã cầm kiếm lao tới, nhận thấy kiếm uy trong tay Diệp Huyền, Mạc Vân Khởi thầm hoảng hốt, căn bản không dám đón đỡ, vội thả người nhảy lên, leo tường chạy trốn.

Nhưng hắn vừa vượt tường, mảnh tường kia đã trực tiếp hóa thành bột mịn!

- Con mẹ nó!

Nhận thấy mảnh tường sau lưng đã hóa thành bột mịn, khoe miệng Mạc Vân Khởi khẽ co quắp, vội tăng tốc chạy xa.

Mà sau lưng, Diệp Huyền điên cuồng bạo khởi, những nơi đi, qua hóa thành một vùng phế tích...

Trong đại điện, Diệp Huyền nhìn Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi biến mất, lập tức ngăn ra, sau đó vội chạy theo, Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi đã biến mất ở xa, nàng chỉ có thể mơ hồ nghe thanh âm bối rối của Mạc Vân Khởi:

- Đại ca... ta không bắt nạt muội muội ngươi, ngươi bình tĩnh một chút...

Nhưng rất nhanh, thanh âm giải thích đã bị tiếng kiếm minh bao trùm!

Diệp Linh ngẩn người:

- Nếu ca ca tự làm bị thương thì sao giờ...

Nói xong, nàng vội chạy tới chỗ Kỳ lão đầu, trong sân, Kỳ lão đầu nằm dài trên ghế, trong miệng còn ngậm một hồ lô rượu, đang nằm ngáy o o.

Diệp Linh ôm cánh tay Kỳ lão đầu, dùng sức lắc, lo lắng nói:

- Kỳ già già, ca ca cùng tên kia đánh nhau, người mau đi xem một chút.

Kỳ lão đầu không động, say như một đồng bần nhão.

Diệp Linh bắt đầu đi, đành phải chạy tới chỗ Kỳ An Chi, Kỳ An Chi nhìn qua Diệp Linh, Diệp Linh đầy lo lắng:

- Kỳ tỷ tỷ, ca ca ta cùng tên kia đánh nhau, tỷ đi khuyên nhủ chút được không? Ta sợ ca ca tự làm bản thân bị thương!

Kỳ An Chi vội chạy tới trước mặt Diệp Linh:

- Biết nấu cơm không?

Diệp Linh vô thức gật đầu.

Kỳ An Chi nói:

- Ta đói.

Diệp Linh: "..."

...

Phía sau Thương Lan điện, trừ một mảnh phòng ốc bỏ hoang, chỉ có một vùng núi, mà giờ khắc này, hai đạo nhân ảnh đang không ngừng điên cuồng vọt qua!

Đi đầu là Mạc Vân Khởi, hai chân hắn xuất hiện hai đạo gió xoáy, có hai đạo gió xoáy này gia trì, tốc độ hắn như một con gió, vô cùng nhanh chóng. Mà sau lưng hắn, lại là Diệp Huyền cầm Linh Tiêu kiếm đuổi theo!

Giờ phút này, trên người Diệp Huyền tràn đầy khí tức thô bạo, nơi hắn đi qua, hoa hoa cỏ cỏ cơ bản đều bị chém tận gốc.

Mạc Vân Khởi chạy chừng nửa canh giờ, hắn lại chọn liều mạng với Diệp Huyền, nhưng mà Diệp Huyền vừa thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, hắn lại quả quyết lựa chọn chạy trốn. Bởi thiết côn trong tay hắn, còn chưa tới gần Diệp Huyền, đã bị kiếm mang của Diệp Huyền chém vỡ!

Trực tiếp chém vỡ!

Không thể đánh!

Mạc Vân Khởi điên cuồng chạy vào rừng sâu, mà sau lưng hắn, Diệp Huyền vẫn bám theo không bỏ...

Cứ như vậy, một người trốn, một người đuổi, đuổi từ đêm tối tới hừng đông...

Mặt trời bắt đầu nhô lên, Mạc Vân Khởi chạy về trước Thương Lan điện, hắn vừa dừng lại, Diệp Huyền đã liền xuất hiện ở phía sau, Diệp Huyền đang muốn động thủ, Diệp Linh ngồi trước thềm đá đợi với vầng chạy tới ôm Diệp Huyền:

- Ca ca, ca không sao chứ? Hắn không làm ca bị thương chứ?

Cách đó không xa, Mạc Vân Khởi nằm trên đất thở hổn hển, nghe Diệp Linh nói câu này, tức tới kém chút không thở nổi:

- Ta... ta...

Giờ phút này, thấy Diệp Linh, Diệp Huyền cũng hơi bình tĩnh lại, nhẹ vuốt đầu muội muội:

- Muội không sao chứ?

Diệp Linh vội lắc đầu:

- Muội không sao.

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi nằm dưới đất, người sau biến sắc, đề phòng:

- Ngươi, ngươi, ngươi chớ làm loạn, ta, ta không bắt nạt muội muội ngươi, ngươi, tự ngươi hỏi nàng đi!

Diệp Huyền thu lại ánh mắt, nhìn về Diệp Linh:

- Lúc trước có chuyện gì?

Diệp Linh hơi cúi đầu, không nói.

- Thế nào?

Diệp Huyền ôn nhu nói.

Diệp Linh nói khẽ:

- Là muối nhớ tới lúc ở Diệp gia, lúc đó ca ca nhặt được cái bánh báo, nhưng lại không ăn, đều cho muối ăn, ca ca bởi vậy mà kém chút chết đói, muối...

Nói xong, nước mắt nàng lại chảy xuống.

Diệp Huyền ôm lấy Diệp Linh:

- Nha đầu ngốc, chuyện lúc trước đã qua. Sau này ca tuyệt đối sẽ không để muối chịu khổ!

Diệp Linh ôm chặt Diệp Huyền:

- Ca ca cũng không thể khổ, được không?

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Được, sau này chúng ta đều sống tốt, được không?

Diệp Linh ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền, nín khóc cười một tiếng:

- Được.

Rất nhanh, Diệp Linh liền ngủ thiếp trong ngực Diệp Huyền.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Cảm ơn AOSpaDes vì đã ủng hộ và khích lệ nhóm nhé:))

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Sơ Hiểu

Diệp Huyền ôm Diệp Linh trở về phòng, sau đó mới quay lại Thương Lan điện, ngồi cách Mạc Vân Khởi không xa, Mạc Vân Khởi ngưng mắt đề phòng.

Diệp Huyền lấy một hồ lô rượu, ném cho Mạc Vân Khởi:

- Thật có lỗi!

Mạc Vân Khởi nhìn qua Diệp Huyền, cầm hồ lô rượu uống một hớp, sau đó nói:

- Chiêu vừa rồi của ngươi là gì?

- Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Diệp Huyền trả lời.

Mạc Vân Khởi gật đầu:

- Rất mạnh, ta không ngăn được!

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi:

- Trước đó, dưới chân người xuất hiện hai đạo gió xoáy, đó là võ kỹ sao?

Mạc Vân Khởi gật đầu:

- Vạn Lý Truy Phong kỹ, huyền giai hạ phẩm

Nói xong, hắn nằm xuống thêm đá:

- Nếu không có môn võ kỹ này, đoán chừng vừa rồi đã bị người một kiếm bỏ chết!

Diệp Huyền cũng nằm xuống, hai tay ôm đầu, nhìn lên trời:

- Thực xin lỗi!

Mạc Vân Khởi lắc đầu:

- Cũng phải trách ta phạm tiện, thấy mười người đang khóc, ta liền đùa nàng một chút, nói người bị ta đánh, nàng mới càng khóc lớn hơn...

Diệp Huyền: "..."

Đúng lúc này, tại cuối tầm mắt hai người, một tên đầu trọc đi tới.

Người tới chừng mười tám mười chín tuổi, đầu trọc, dáng người khô ngô, so với Mạc Vân Khởi cùng Diệp Huyền còn lớn hơn một vòng, mà trên người hắn, chỉ mặc một chiếc quần, bắp thịt toàn thân săn chắc, nhìn có chút dọa người.

Trên cổ người này, còn treo một chút xương cốt, thậm chí, một số vẫn còn dính máu tươi!

Mạc Vân Khởi nói khẽ:

- Tên này, hắn cũng là học viên học viện chúng ta.

Nói xong, quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Đánh hắn một trận?

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó nói:

- Người lên trước?

Mạc Vân Khởi nhún vai:

- Lên thì lên!

Nói xong, hắn nhẹ điểm chân, trực tiếp bay ra, cực kỳ tiêu sái, tốc độ cũng cực nhanh, tốc độ này, khiến Diệp Huyền mặt cảm!

Rất nhanh, Mạc Vân Khởi xuất hiện trước mặt người tới, một cước trực tiếp quét về phía bả vai đối phương.

Nam tử đầu trọc không né không tránh.

Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vang lên, Mạc Vân Khởi trực tiếp bị đẩy lui mấy thước, chân phải không ngừng run lên, mà nam tử đầu trọc, không chút nhúc nhích!

Nam tử đầu trọc nhìn về phía Mạc Vân Khởi, thần sắc bất thiện.

Mạc Vân Khởi khẽ biến sắc, quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Cùng lên!

Diệp Huyền đi tới trước mặt nam tử đầu trọc, nam tử đầu trọc có chút đề phòng, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ôm quyền:

- Thương Lan học viện, hoan nghênh người!

Mạc Vân Khởi kinh ngạc nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi...

Nam tử đầu trọc ôm quyền với Diệp Huyền:

- Đa tạ!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn Mạc Vân Khởi, Mạc Vân Khởi ngượng ngùng cười cười:

- Hiểu lắm, hoàn toàn là hiểu lắm...

Nam tử đầu trọc đột nhiên vọt tới, Mạc Vân Khởi biến sắc, xoay người chạy:

- Diệp Huyền, cái tên vương bát đần nhà ngươi, ngươi bán đứng ta...

...

Giữa trưa, Thương Lan điện.

Kỷ lão đầu ngồi chủ vị, lão thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, lúc nào cũng trong trạng thái say khướt. Bên phải là Kỷ An Chi, Kỷ An Chi cầm đũa liếm láp. Mà bên trái Kỷ lão đầu, là nam tử đầu trọc, người này cầm một chuỗi thiết châu, thiết châu rất bóng loáng, hơn nữa còn lóe lên u quang nhàn nhạt, rõ ràng không phải vật phàm.

Bên cạnh nam tử đầu trọc, chính là Mạc Vân Khởi, bộ dạng Mạc Vân Khởi hiện có chút thảm, mặt mũi sưng vù, trên người còn có vô số dấu chân. Mà nam tử đầu trọc cách đó không xa, thỉnh thoảng lại nhìn hắn một cái, thần sắc bất thiện!

Đúng lúc này, một mùi thơm đập vào mặt.

Kỷ lão đầu vừa mở mắt, Kỷ An Chi lập tức ngồi thẳng, tay cầm đũa dài, vận sức chờ động.

Diệp Huyền cùng Diệp Linh bung đĩa đi tới, Diệp Huyền bung gà quay, vàng óng ánh, thoát nhìn cực mê người. Mà Diệp Linh thì bung một đĩa cá hấp, thoát nhìn cũng khiến người muốn ăn!

Hai huynh muội vừa đặt đĩa lên bàn, Kỷ lão đầu cùng Kỷ An Chi lập tứ hạ đã!

Tốc độ nhanh chóng, trực tiếp khiến nam tử đầu trọc cùng Mạc Vân Khởi ngáy người, đừng nói bọn ả, dù là Diệp Huyền cùng ldh cũng ngốc tại chỗ.

Kỷ lão đầu còn tốt, chủ yếu là Kỷ An Chi, tốc độ của nàng, còn hơn cả thổ phi cần quét thôn lân, không tới mười hơi thở, con gà quay bày trước mặt Kỷ An Chi đã biến thành một đồng xương, mà con cá kia, cũng hết sạch.

Nam tử đầu trọc cùng Mạc Vân Khởi nhìn tới ngáy người, bọn hắn, mới cầm đũa lên.

Kỷ lão đầu nhìn qua Kỷ An Chi:

- Hàm súc một chút!

Kỷ An Chi liếm đũa, nhìn Diệp Huyền:

- Còn gì nữa không?

Mọi người: "..."

Qua hồi lâu, Thương Lan điện chìm trong mảnh yên tĩnh, mọi người ngồi quanh bàn, bảy tám cái đĩa trên bàn, đều sạch sẽ!

Nam tử đầu trọc cùng Mạc Vân Khởi hận sinh không thể luyến, bởi bọn hắn mới ăn được có mấy miếng...

Diệp Huyền cùng Diệp Linh lại nhìn nhau cười, bởi trong phòng bếp, hai huynh muội đã sớm ăn no!

Lúc này, Kỷ lão đầu đột nhiên nói:

- Giới thiệu người mới một chút.

Nói xong, hắn chỉ nam tử đầu trọc:

- Bạch Trạch, đến từ phía bắc Mang sơn, bán yêu chi thể.

Nam tử tên Bạch Trạch đứng dậy, hơi thi lễ với mọi người, nhưng lại bất thiện nhìn Mạc Vân Khởi.

Khóe miệng Mạc Vân Khởi hơi co rút, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền: “...”

Lúc này, Kỳ lão đầu chỉ Mạc Vân Khởi:

- Mạc Vân Khởi, đến từ biên thùy Cực nam, Mặc trần, Kinh Linh chỉ thể, luyện các loại võ kỹ thiên về tốc độ, có thể làm ít công to. Thiện dùng côn, phi đao!

Phi đao!

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi, gia hỏa này còn giấu tài!

Mạc Vân Khởi đột nhiên chỉ chỉ Diệp Huyền:

- Lão đầu, hấn thì sao!

Kỳ lão đầu nhìn qua Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, đến từ Thanh thành Diệp gia, Kiếm tu! Đại Kiếm tu!

Kỳ An Chi cùng Bạch Trạch nhìn Diệp Huyền, ánh mắt ánh lên vẻ kinh ngạc cùng tò mò!

Đại Kiếm tu!

Thực sự hiếm thấy, đặc biệt còn là Đại Kiếm tu trẻ như thế!

- Diệp Huyền!

Đúng lúc này, Mạc Vân Khởi đột nhiên đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn Diệp Huyền:

- Đại ca, ngươi là rác rưởi mà Thương Mộc học viện không cần sao? Ngươi...

- Ngươi mới là rác rưởi!

Diệp Linh đột nhiên cảm tức nhìn Mạc Vân Khởi:

- Sau này không nấu cơm cho ngươi!

Bạch Trạch gật đầu:

- Đùng cho hấn ăn!

Khóe miệng Mạc Vân Khởi khẽ co quắp, nhẹ nhàng phẩy phẩy, tự giễu:

- Tiểu muội muội, là ta lỡ lời, đừng nóng giận ha...

Hắn hiểu rõ, Thương Lan học viện này chỉ có huynh muội hai người này biết làm cơm, nếu bọn hắn không nấu, như vậy sau này hắn chỉ có thể gặm cỏ mà sống qua ngày!

Diệp Linh hừ lạnh một tiếng, không nói thêm.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Cảm ơn Thịnh_Lục đã ủng hộ truyện, hy vọng bạn sẽ đồng hành cùng nhóm!))

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tới Túy Tiên Lâu

- Hẳn chính là Diệp Huyền trong lời truyền ở Đê đô!

Diệp Huyền trong lời truyền ở Đê đô!

Dưới sự tuyên truyền của Thương Mộc học viện, danh tiếng của Diệp Huyền tại Đê đô hiện cực lớn, đương nhiên, đây không phải danh tiếng tốt đẹp gì.

Mạc Vân Khởi đánh giá nhìn Diệp Huyền, lắc đầu:

- Chắc chắn, Thương Mộc học viện thực quá trâu! Người như vậy mà cũng không cần, từ bao giờ, cánh cửa Thương Mộc học viện lại cao như vậy rồi?

Diệp Huyền cười cười, không nói.

Kỷ lão đầu đột nhiên nói:

- Ở hậu sơn có một tòa Võ Điện, đó từng là nơi học tập của học viên Thương Lan học viện, không có việc gì thì các người có thể tới đó chơi một chút, biết đâu lại có thu hoạch!

- Có võ kỹ không?

Mạc Vân Khởi vội hỏi:

- Công pháp các loại cũng được!

Kỷ lão đầu lắc đầu.

- Vì sao?

Mạc Vân Khởi không hiểu.

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Đều bị ta bán lấy tiền rồi!

Mọi người: "..."

Kỷ lão đầu đứng lên:

- Một năm rưỡi, còn một năm rưỡi nữa là thời gian ba năm sinh tử luận võ một lần với Thương Mộc học viện, ta không hy vọng một năm rưỡi sau, lại có thêm mấy bộ thi thể treo trên Thương sơn. Ngoài ra, bình thường các người cũng đừng tùy tiện ra ngoài, nếu để học viên Thương Mộc học viện nhìn thấy các người, khẳng định đều sẽ muốn "chơi" các người một chút!

Nói xong, lão quay người rời đi.

Kỷ An Chi đột nhiên quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Làm thêm chút gì ăn đi!

Diệp Huyền: "..."

Nửa canh giờ sau, Kỷ An Chi ăn no mới đứng lên:

- Hữu nghị cho các người một nhắc nhở, Thương Mộc học viện có hai đại thiên tài tuyệt thế, một nam một nữ, nam gọi là Phần Tuyết, nữ là Bắc Thần, hai người này đều chưa tới hai mươi tuổi nhưng tu vi đều đã đạt tới Lăng Không cảnh, thậm chí có thể đã là Bán bộ Thông U, tính cả Khương quốc, cũng chỉ có một người có thể ép được hai người bọn họ, người này, hẳn các người cũng biết là ai!

Mấy người đương nhiên biết, ngoại trừ An Lan Tú, còn có thể là ai?

Kỷ An Chi lại nói:

- Ngoại trừ hai người này, bên dưới bọn hắn còn có tam đại kỳ tài, thân phận ba người này cực bí ẩn, chỉ biết là mỗi người đều có một bản lĩnh đặc thù, nghe đồn nếu ba người này liên hợp, dù đối mặt An Lan Tú cũng có thể chiến một trận.

Lúc này, Mạc Vân Khởi gờ tay phải, có chút yếu ớt:

- Hiện, hiện nghị học, còn kịp sao?

Kỷ An Chi nhìn qua Mạc Vân Khởi:

- Hiện tự sát còn kịp!

- Ai!

Mạc Vân Khởi nằm nhoài trên bàn, thờ dài:

- Ta bị lừa thảm

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Mọi người đều ở đây, nên ta có chuyện muốn thương lượng một chút.

Mọi người nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ta đã kiểm tra một chút, Thương Lan học viện chúng ta còn thiếu rất nhiều vật dụng hàng ngày, củi gạo dầu muối đều không có, còn rất nhiều thứ khác nữa, ngay cả giấy vệ sinh cũng không luôn, tóm lại, cái gì cũng không có...

- Ta muốn về nhà!

Mạc Vân Khởi kêu rên, nằm sấp trên bàn, hận sinh không thể luyến.

Diệp Huyền liếc mắt nhìn mấy người:

- Ta quyết định xuống núi mua một ít vật dụng hàng ngày, thế nhưng lại không đủ tiền, các người góp một chút, mọi người đều góp một chút!

Mọi người: "..."

Thấy ba người Kỳ An Chi không nói, Diệp Huyền nhún vai:

- Các người không góp cũng không sao, sau này mọi người mệnh ai nấy làm, không vấn đề chứ?

Nghe vậy, khoe miệng ba người Mạc Vân Khởi hơi rút lại, mạnh ai nấy làm? Làm gì, làm cỏ mà ăn hả?

Một hồi sau, Bạch Trạch lấy một cái túi cho Diệp Huyền:

- Hai mươi mại kim tệ.

Diệp Huyền cũng không khách khí, trực tiếp thu lại, sau đó nhìn Kỳ An Chi, người sau cứ vậy nhìn Diệp Huyền, nhìn tới mức khiến hắn có chút tê dại. Một hồi sau, Diệp Huyền khoát tay áo:

- Được được, người không cần góp, người muốn làm gì thì làm thôi!

Kỳ An Chi xoay người rời đi, không chút do dự.

Diệp Huyền quay đầu nhìn Mạc Vân Khởi, Mạc Vân Khởi cũng nhìn hắn y như Kỳ An Chi, cứ vậy nhìn hắn!

Diệp Huyền đột nhiên đập bàn một cái, phẫn nộ quát:

- Nhìn cái lông, mau mau đưa tiền, nếu không cho người ăn cỏ!

Mạc Vân Khởi: "..."

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền dẫn muối muối xuống núi.

Mà bên cạnh bọn hắn, còn có Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch.

Lần này xuống núi mua đồ, mua không ít đồ, hắn cùng muối muối hắn sẽ không mua được nhiều đồ như vậy, cho nên, hắn kéo Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch theo.

Một đường đi tới, Diệp Linh nhảy nhót tung bưng, rất vui vẻ.

Nhìn Diệp Linh, Diệp Huyền lại có một tia ưu sầu, bởi hiện tại hòa linh có thể tạm áp chế hàn khí trong cơ thể Diệp Linh, mà hòa linh nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một chút, sau một tháng, nếu không có vật mới thay thế...

Nghĩ tới đây, hắn lấy viên ngọc đen mà An Lan Tú đưa tặng.

Lường Giỏi son, động phủ Kiếm chủ!

“Nhất định phải đi một chuyến!”

Diệp Huyền nói khẽ.

Bên trái Diệp Huyền, Mạc Vân Khởi ngâm một cây cò đại, miệng hừ hừ khúc hát không biết tên, có chút cà lờ phát phơ, mà bên phải Diệp Huyền, Bạch Trạch cúi đầu bước đi, rất yên lặng, phải nói là cơ bản không nói lời nào.

Lúc này, Mạc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Ta phải nói một chút, năm sau, các ngươi có nắm chắc hay không?

Diệp Huyền nhẹ vỗ bả vai Mạc Vân Khởi:

- Sợ cái gì, cứ tới thôi!

Mạc Vân Khởi giờ ngón cái với Diệp Huyền:

- Đại ca, ngươi nói thật nhẹ, vấn đề là tới rồi làm sao thắng được? Nếu không thắng, sẽ bị giết, sau đó thi thể bị treo trên Thương sơn!

Diệp Huyền buông tay:

- Mặc kệ? Vậy làm sao giờ? Tới Thương Mộc học viện cầu xin tha thứ?

Mạc Vân Khởi thấp giọng thở dài:

- Đều tại ta bị ma quỷ ám ảnh, lại đi tin Kỳ lão đầu, bị hấn lừa tới đây, ai, đều là nước mắt!

Nói tới đây, hấn như nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nhìn Bạch Trạch:

- To con, sao ngươi bị lừa tới đây?

Diệp Huyền cũng nhìn Bạch Trạch, hấn cũng muốn biết đối phương tới thế nào... dưới tình huống bình thường, hấn cũng không nguyện tới nơi này.

Bạch Trạch do dự, sau đó nói:

- Kỳ lão đầu nói ta cốt cách kinh kỳ, thiên tư thông minh, là võ học kỳ tài vạn người không một, nói hòa bình Khương quốc đều phải dựa vào ta.

Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi trực tiếp ngây ngốc, một hồi sau, yết hầu Mạc Vân Khởi hơi lặn lặn, sau đó nói:

- Ngươi tin?

Bạch Trạch liếc mắt nhìn hai người, sau đó gật đầu:

- Tin!

Diệp Huyền: “...”

Nghe Bạch Trạch, Diệp Huyền lắc đầu, cái thế giới này, lại có chuyện như thế... người đơn thuần!

Mạc Vân Khởi thương hại nhìn Bạch Trạch, lắc đầu.

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên hỏi lại:

- Chẳng lẽ ta không phải võ học kỳ tài?

Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi nhìn nhau, hai người đều đẩy nhanh cước bộ.

Phía sau, Bạch Trạch sờ đầu, có chút ngây ngốc.

Rất nhanh, mấy Diệp Huyền đi tới Đệ đồ xa hoa.

Bởi có thể khách quý Túy Tiên lâu, nên Diệp Huyền đi thẳng tới Túy Tiên lâu, có tiện nghi mà không chiếm, sẽ có lỗi với bản thân!

Rất nhanh, ba người đi tới khu vực phồn hoa nhất, nơi này có một tòa lầu cao, cao tới chín tầng, cực kỳ xa hoa, nơi này chính là Túy Tiên lâu tiếng tăm lừng lẫy.

Diệp Huyền mang theo Diệp Huyền cùng Mạc Vân Khởi đi vào, rất nhanh, một nữ tử thanh tú tới đón, nữ tử thanh tú hơi thi lễ mấy người:

- Xin hỏi chư vị có gì cần?

Diệp Huyền lấy thẻ khách quý, vừa thấy thẻ khách quý, nữ tử thanh tú đột nhiên đổi sắc, nàng lần nữa thi lễ thật sâu:

- Mời quý khách theo ta!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gây Sự

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của nữ tử thanh tú, bốn người đi tới một gian phòng xa hoa, vừa ngồi xuống, lập tức liền có người đưa linh trà thượng hạng. Chỉ chốc lát, một lão già đi tới!

Lão già bước vào, hơi thi lễ Diệp Huyền, cuối cùng hẩn nhìn Diệp Huyền:

- Không biết khách quý xưng hô thế nào?

Diệp Huyền nói:

- Diệp Huyền!

Diệp Huyền!

Nghe được hai chữ này, lão già hơi ngẩn người, đánh giá liếc mắt nhìn Diệp Huyền, rất nhanh, hẩn xác định. Vị trước mắt, lại là Diệp Huyền đang nổi tiếng Đế đô?!

Lão già vẫn tự nhiên:

- Không biết Diệp công tử có gì phân phó!

Diệp Huyền nghĩ một hồi, sau đó nói:

- Cho ta ba trăm cân gạo, năm mươi con gà, ba mươi con vịt, mười con heo, mười con trâu, còn năm thùng dầu...

Mấy người Túy Tiên lâu lập tức ngây người.

Lão già trước mặt Diệp Huyền cũng trợn mắt hốc mồm.

Mà đám Mạc Vân Khởi cách đó không xa lại ép sát vào góc, nhìn lên trần nhà, ra bộ không quen biết Diệp Huyền.

Ngay cả Bạch Trạch, cũng cực mắt tự nhiên.

Tới Túy Tiên lâu mua mấy thứ này?

Ai từng thấy người tới Túy Tiên lâu mua dầu mua gạo...

Qua một hồi lâu, rốt cục Diệp Huyền cũng nói xong, có điều, như nghĩ tới cái gì đó, hẩn lại nói:

- Giảm giá, nhớ giảm giá! Giảm 50%

Lão già: "..."

Nhìn thấy biểu lộ của lão già, Diệp Huyền nhủ mảy:

- Thế nào, các người không bán?

Lão già cười khở:

- Diệp công tử, cũng không phải chúng ta không bán, mà chúng ta không có mấy thứ này...

Diệp Huyền lãnh đạm:

- Người cho ta thẻ này nói, ngày sau chỉ cần không có yêu cầu quá đáng, Túy Tiên lâu đều có thể thỏa mãn, ai, xem ra hẳn nói khoác.

Nghe vậy, lão già khẽ biến sắc, hẳn vội thi lễ một cái thật sâu:

- Mời Diệp công tử chờ một chút, mặc dù Túy Tiên lâu ta không có, thế nhưng bên ngoài có rất nhiều, lão hủ lập tức đi chuẩn bị cho Diệp công tử, mong công tử chờ một chút!

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Vậy làm phiền!

Lão già thi lễ liền xoay người rời đi.

Trong phòng, chỉ còn lại bốn người Diệp Huyền.

Lúc này, Mạc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Thứ này của người là Tử Kim tạp, ở Túy Tiên lâu này chỉ kém Hắc Tinh tạp, người không đơn giản!

Diệp Huyền cười nói:

- Chỉ là một tấm thẻ mà thôi!

Mạc Vân Khởi lắc đầu:

- Đại ca, Túy Tiên lâu này có thể nói là nơi xa hoa nhất Đế đô, người tới đây mua chút thịt gạo dầu muối... người thực sự dám làm!

Diệp Huyền thân nhiên nhìn Mạc Vân Khởi:

- Không tới đây, đi bên ngoài thì có đủ tiền không? Không đủ người trả sao?

Mạc Vân Khởi không nói.

Rất nhanh, lão già quay lại, hơi thi lễ Diệp Huyền:

- Diệp công tử, thứ ngài cần đã có, đồng thời đã để vào trong xe ngựa, còn an bài mấy người giúp ngài chờ về, không biết công tử còn cần gì không?

Diệp Huyền ôm quyền:

- Đa tạ, ừm, hết bao nhiêu?

Lão già cười nói:

- Coi như Túy Tiên lâu tặng công tử!

Miễn phí!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, lấy ra một cái túi đặt lên bàn:

- Trong này có ba mươi sáu mai kim tệ, có lẽ hẳn là đủ rồi. Cáo từ!

Nói xong, hẳn kéo Diệp Linh ra ngoài.

Trong phòng, lão già cười khở, hẳn vốn muốn cho Diệp Huyền một cái ân tình nhỏ, nhưng rõ ràng, Diệp Huyền không muốn nợ chút ân tình này.

Thu tiền, lão già đi ra ngoài.

Cửa chính Túy Tiên lâu, hai cỗ xe ngựa đã sớm chờ ở ngoài, trên xe đầy đồ, mà sau xe ngựa, còn có ba cái lồng sắt, trong lồng đầy các loại gia súc...

Còn may Túy Tiên lâu cho người hỗ trợ, bằng không bọn hắn thực sự khó có thể mang mấy vật này đi.

Diệp Huyền nhìn về phía Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch:

- Đi thôi!

Hai người thả người vọt lên xe ngựa, mà Diệp Huyền cũng mang Diệp Linh nhảy lên một chiếc xe ngựa, cứ như vậy, đoàn người trùng điệp đi xa.

Đám người Diệp Huyền đi, lão giả nhìn túi tiền trong tay, lắc đầu.

Trên đường, đoàn người Diệp Huyền tự nhiên dẫn tới sự chú ý của người khác, bởi số đồ này thực sự rất nhiều!

Diệp Huyền cũng bất đắc dĩ, Thương Lan học viện cách trung tâm Đế đô rất xa, hán không thể chờ từng chút một được, như vậy thực sự rất lãng phí thời gian.

Đúng lúc này, đột nhiên có người kinh hô:

- Đó là Diệp Huyền!

Diệp Huyền!

Theo tiếng kinh hô vang lên, ánh mắt vô số người cùng dồn dập đẩy qua!

Thấy ánh mắt từ bốn phía dồn tới, Diệp Huyền cũng có chút yên lặng, danh tiếng của hán lớn vậy sao?

- Thực sự là Diệp Huyền!

Có người nói:

- Hán chính là tên rác rưởi mà Thương Mộc học viện từ bỏ... chắc chắn, Thương Lan học viện này đúng là bãi rác, rác của Thương Mộc học viện mà cũng cần! Khó trách bị Thương Mộc học viện ép tới không thở nổi!

- Nhưng ta nghe nói, An Quốc sẽ rất coi trọng hán...

- An Quốc sẽ cũng có lúc nhìn lầm?! Người nhìn hán xem, hiện mới đạt tới Khí Biến cảnh, ngay cả Ngự Khí cảnh cũng không... thứ như vậy, ngay cả tư cách làm tập dịch cho Thương Mộc học viện cũng không có!

“...”

Xung quanh, đám người nghị luận âm ỉ, hơn nữa không chút kiêng nể, không chút cổ kị.

Diệp Huyền không biểu tình, xã hội chính là như vậy, rất nhiều người thích thể hiện cảm xúc ưu việt trên người người khác.

- Không được nói ca ca ta!

Diệp Linh căm tức nhìn bốn phía:

- Ca ta không đắc tội các người, các người dựa vào cái gì mà nói ca ta!

Một thanh niên nam tử cười hắc hắc:

- Lão tử muốn nói vậy thì sao, ca người chỉ là một tên rác rưởi, một tên rác rưởi bị Thương Mộc học viện từ bỏ, thế nào, tới cắn ta đi, ha ha...

Diệp Linh tức tới đỏ bừng, nộ chỉ người kia:

- Ca, đánh hán!

Trên xe ngựa, Diệp Huyền nhanh chóng bước xuống, sau một khắc, thanh niên vừa lên tiếng trực tiếp bay ra ngoài, một phát này, trực tiếp bay năm sáu trượng, phải đập vào tường mới dừng lại.

Thanh niên nam tử nằm rạp trên đất không ngừng kêu, khoe miệng chảy đầy máu tươi, trước ngực, xương sườn đều đứt gãy!

Nhìn thấy cảnh này, đám người ngây dại.

Diệp Huyền công nhiên đánh người?

Một bên khác, Mạc Vân Khởi lắc đầu, hán nhận ra, có thể đắc tội Diệp Huyền, thế nhưng, tuyệt đối không được đắc tội muội muội hán, bằng không, Diệp Huyền sẽ cho kẻ đó hối hận vì đã tới thế giới này!

- Hấn lại dám đánh người, quá càn rỡ!

- Trong mắt hấn còn có vương pháp hay không?

“...”

Đám người chỉ trỏ Diệp Huyền, nhưng không ai dám động thủ.

Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, gằm thét:

- Câm miệng cho lão tử!

Bốn phía lập tức yên tĩnh.

Diệp Huyền quét mắt một vòng:

- Bớt nói nhảm, thấy ta khó chịu thì tới đi! Tới!

- Lão tử tới!

Lúc này, một thiếu niên đột nhiên vọt ra, nhưng hấn vừa vọt tới trước mặt Diệp Huyền, đã bị Diệp Huyền trực tiếp một quyền đánh bay, đồng thời, kẻ lúc trước đã lồm cồm bò lên.

Diệp Huyền nhìn qua bốn phía:

- Còn gì nữa không?

Bốn phía yên tĩnh.

Rất nhiều người đều như vậy, sợ mạnh hiếp yếu.

- Chà chà! Từ lúc nào mà chó Thương Lan học viện cũng dám phách lối như vậy?

Đúng lúc, một thanh âm đột nhiên truyền tới, ba tên nam tử mặc bạch bào từ xa đi tới!

- Là học viên Thương Mộc học viện!

Có người kinh hô.

Rất nhanh, bốn phía sôi trào.

Những kẻ vừa trầm mặc lập tức oai oai, rõ ràng, học viên Thương Mộc học viện xuất hiện đã tiếp thêm dũng khí cho bọn hấn.

Nhìn thấy học viên Thương Mộc học viện, Mạc Vân Khởi hơi hít mắt lại, sắc mặt Bạch Trạch cũng lạnh xuống. Hai người không hẹn mà cùng nhảy xuống xe ngựa, sau đó tới bên cạnh Diệp Huyền.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tới Nhỏ, Ta Đánh, Tới Già, Kỷ Lão Đầu Đánh!

Học viên Thương Mộc học viện cùng Thương Lan học viện vốn là tử địch, địch ý giữa hai học viện vốn là trời sinh! Lúc trước, chỉ cần học viên hai bên gặp mặt, tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt phát sinh!

Có điều, Thương Lan học viện ngày càng xuống dốc, mãi tới sau, học viên Thương Lan học viện cơ bản đều tránh học viên Thương Mộc học viện!

Ba người Thương Mộc học viện đi tới trước mặt Diệp Huyền, tên đi đầu liếc mắt đánh giá, chăm chọc:

- Hóa ra người chính là tên rác rưởi mà Thương Mộc học viện chúng ta từ bỏ, Khí Biến cảnh? Chắc chắc, Thương Lan học viện thực sự càng sống càng kém! Ngay cả mặt hàng này...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất một cước, một cước đập giữa ngực kẻ đang nói chuyện.

Ầm!

Trong mắt vô số người, người kia cong người lên liền lập tức bay ra, trên không, tinh huyền nhuộm một mảnh trời!

Đám người ngây dại!

Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch cũng ngây dại, bởi bọn hắn không nghĩ tới Diệp Huyền lại sẽ động thủ!

Hoàn toàn yên tĩnh!

Diệp Huyền một cước đá bay đối phương, lại tiếp tục đưa chân quét ngang, hai người còn lại không kịp đề phòng, cũng trực tiếp bị đá bay ra ngoài!

Diệp Huyền cũng không dừng lại, hất vọt tới trước mặt ba người, sau đó giật lấy túi tiền bên hông, tiếp đó mới lui lại bên người Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch:

- Chạy!

- Chạy?

Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch đang chuẩn bị làm vố lớn, lập tức ngây người, nghe làm sao?

Mà Diệp Huyền đã ôm lấy Diệp Linh lên xe ngựa, sau đó lái xe đi.

Đánh người, cướp đồ, xong chạy...

Đám người: "..."

...

Không chỉ Bạch Trạch cùng Mạc Vân Khởi, đám người xung quanh cũng ngây người.

Đánh người xong chạy?

Hai người Mạc Vân Khởi lấy lại tinh thần, lập tức vội vàng đi theo.

Đám người đưa mắt nhìn ba tên học viên Thương Mộc học viện, giờ phút này, sắc mặt bọn hắn đều vô cùng dữ tợn!

Bao năm qua, đã khi nào Thương Mộc học viện bị ăn quả đắng như thế? Không chỉ bị đánh, còn bị cướp tiền, hơn nữa đối thủ còn tới từ Thương Lan học viện!

Vô cùng nhục nhã!

Học viên cảm đầu đột nhiên gầm thét:

- Đuổi cho lão tử!

Nói xong, hắn trực tiếp vọt tới.

Hai người khác cũng vọt theo sau.

Đối với ba người mà nói, chuyện vừa rồi cực kỳ nhục nhã, nếu như không rửa mối nhục này, bọn hắn sẽ trở thành trò cười cho cả Thương Mộc học viện, không chỉ như thế, sẽ còn bôi đen uy danh Thương Mộc học viện!

Mấy chục năm nay, chỉ có Thương Mộc học viện bắt nạt Thương Lan học viện, có khi nào Thương Mộc học viện bị Thương Lan học viện khi dễ qua?

Sì nhục, chỉ có máu tươi mới có thể rửa!

Trong mắt ba người, tràn ra sát ý lạnh lẽo!

Mấy người Diệp Huyền mang theo cả đồng đồ, tốc độ đương nhiên không thể nhanh, chỉ chớp lát, ba tên học viên Thương Mộc học viện đã đuổi tới kịp.

Diệp Huyền ngừng lại, nhảy xuống xe ngựa, quay người nhìn ba tên học viên Thương Mộc học viện đang đuổi theo.

Rất nhanh, ba người đã cách Diệp Huyền ngày càng gần, nam tử cầm đầu gần giọng nói:

- Tên tạp chủng nhà ngươi, dám...

Còn chưa nói xong, Diệp Huyền đã đột nhiên lóe lên, lúc xuất hiện, đã đứng trước mặt hắn, cùng lúc đó, Diệp Huyền trực tiếp tung một cước!

Một cước ra, tiếng xé gió vang lên!

Thanh niên nam tử biến sắc, chỉ kịp đưa tay lên đỡ.

Ầm!

Rắc!

Một tiếng vang trầm cùng tiếng xương gãy vang lên, thanh niên nam tử trực tiếp bay ngời đập vào vách tường ngoài mây trắng.

Bành!

Vách tường rung lên kịch liệt, lập tức ầm ầm sụp đổ, còn may người này cũng phản ứng nhanh, co người lẩn về sau, không bị vách tường bao phủ. Thế nhưng, hắn vừa dừng lại, đã thấy một chân đập lên bụng!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn người dưới chân, người kia đầy vẻ điên cuồng:

- Ngươi có gan thì giết lão tử đi, nếu không, lão tử nhất định diệt cả nhà ngươi! Ngươi...

Đúng lúc, Diệp Huyền đột nhiên đạp một cước lên yết hầu thanh niên nam tử.

Rắc!

Thanh âm của thanh niên nam tử hơi ngừng, máu tươi không ngừng tràn qua khóe miệng, một khắc tắc thở này, hai mắt hắn trợn lên, tràn đầy vẻ không thể tin nổi!

Thấy Diệp Huyền giết người, hai tên học viên Thương Mộc học viện khác lập tức hoảng!

Sở dĩ bọn hắn dám đuổi theo Diệp Huyền, chính là bởi bọn hắn tin, dù thế nào, học viên Thương Lan học viện cũng không dám hạ sát thủ với bọn hắn!

Nhưng, sự thật chứng minh, bọn hắn sai!

Hai người chậm rãi lui về sau, bọn hắn đã sớm không nghĩ tới chuyện sỉ nhục hay rửa nhục, bọn hắn giờ chỉ cần mạng!

Một bên khác, Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch có chút ngưng trọng, nếu như lúc trước chỉ là trò đùa, thì chuyện giờ đã không còn đơn giản vậy nữa!

Phiền lớn rồi!

Cách đó không xa, Diệp Huyền giết nam tử kia, sau liền quay người lên ngựa:

- Đi!

Bạch Trạch cùng Mạc Vân Khởi vội vàng đi theo.

...

Nửa khắc sau, một đám người mặc bạch bào đi tới chỗ lúc trước của Diệp Huyền, vừa thấy thi thể nằm trên đất, đám người lập tức trở nên dữ tợn!

Trong đám người, kẻ cầm đầu cầm hắc sắc trường thương, mày kiếm mắt sáng, dáng người thon dài, có thể nói là tuấn tú lịch sự.

Mà người này, chính là một trong tam đại thiên tài ngoại viện Thương Mộc học viện: Tà Lập!

- Tà Lập học trưởng!

Một tên học viên gần giọng nói:

- Thương Lan học viện này lại dám ăn gan hùm mật gấu, dám công nhiên giết học viên Thương Mộc học viện ta, Tà Lập học trưởng, ta xin chiến, nếu không giết sạch đám học viên Thương Lan học viện, ta nguyện tự vẫn trước đại môn học viện chúng ta!

Nói xong, hắn muốn xông ra, nhưng đã lại bị một thanh trường thương ngăn lại.

Đám người dồn dập nhìn Tà Lập, Tà Lập nhìn qua cuối đường:

- Nợ máu, trả bằng máu! Hôm nay, ta muốn diệt Thương Lan học viện!

Nói xong, hắn trực tiếp xông ra ngoài.

Mà sau lưng hắn, có tới hai mươi tên học viên Thương Mộc học viện!

...

Nơi nào đó ngoài dã ngoại, mấy người Diệp Huyền đang cười xem ngựa chạy như điên.

Mạc Vân Khởi nhìn qua Diệp Huyền:

- Vừa rồi có phải quá vội động hay không?

Diệp Huyền lãnh đạm:

- Ta đã cho hắn cơ hội sống!

Mạc Vân Khởi yên lặng.

Diệp Huyền lại nói:

- Không giết hắn, bọn hắn sẽ đuổi theo không bỏ, hơn nữa, nếu cho bọn hắn cơ hội, bọn hắn sẽ không chút hạ thủ lưu tình với chúng ta, không phải sao?!

Bạch Trạch đột nhiên gật đầu:

- Đúng, nên giết!

Mạc Vân Khởi cười khò:

- Đúng là nên giết, nhưng giết thì được gì? Thương Mộc học viện chắc chắn sẽ không bỏ qua!

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi:

- Tôi nhỏ, ta đánh, tôi già, Kỳ lão đầu đánh!

- Đánh không lại thì sao?

Mạc Vân Khởi hỏi.

Diệp Huyền nhún vai:

- Đánh không lại thì là đánh không lại, còn có thể làm sao?

Mạc Vân Khởi còn muốn nói thêm, Bạch Trạch đã ngắt lời:

- Người có thể bắt nói nhầm được không?

Mạc Vân Khởi: "..."

Đúng lúc này, ba người đột nhiên quay đầu, sau lưng tầm trăm trượng, một đám người đang điên cuồng đuổi theo.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tả Lập

Học viên Thương Mộc học viện!

Nhìn thấy những người này, sắc mặt Diệp Huyền liền lạnh xuống, thu lại tầm mắt, sau đó nhìn Mạc Vân Khởi:

- Giúp ta đưa muội muội ta về Thương Lan học viện!

Diệp Linh muốn nói thêm, lại bị Diệp Huyền trừng mắt ngăn lại, ngoan ngoãn trầm mặc.

Mạc Vân Khởi nhìn sau lưng, sau đó bắt lấy Diệp Linh, dưới chân lập tức xuất hiện hai đạo gió xoáy, thoáng cái, hắn cùng Diệp Linh đã xuất hiện ngoài mây chục trượng.

Diệp Huyền nhìn Bạch Trạch:

- Ngươi cũng đi đi!

Bạch Trạch lắc đầu.

Diệp Huyền cười nói:

- Việc này là ta chộc tới!

Bạch Trạch lần nữa lắc đầu:

- Bọn hắn nhằm vào Thương Lan học viện, chứ không phải chỉ mình ngươi.

Hắn cười cười, không nói, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, sau đó chủ động đi tới chỗ đám học viên Thương Mộc học viện, Bạch Trạch cũng bước theo.

Nhìn đám học viên Thương Mộc học viện xông tới, Diệp Huyền liền trở nên dữ tợn.

Đánh?

Xưa nay hắn chưa từng sợ đánh!

Một thân cảnh giới cùng thực lực của hắn, không phải tu luyện mà ra, mà là đánh nhau mà tới. Đặc biệt là khi hắn vừa trở thành thế tử Diệp gia, gần như mỗi ngày hắn đều liều chết với người ta!

Với hắn, đánh nhau đã sớm thành chuyện thường ngày!

Tả Lập đột nhiên dựng trường thương, sau lưng hắn, đám người kia cũng dừng lại, Tả Lập lạnh lùng nói:

- Một mình ta là đủ!

Thanh âm vừa dứt, chân phải hắn đột nhiên giẫm mạnh.

Ầm!

Mặt đất nổ vang, mà dưới chân hắn, một cỗ khí lưu bay lên, thoáng qua, trường thương trong tay Tả Lập đã bắn thẳng tới chỗ Diệp Huyền cùng Bạch Trạch!

Ngự Khí cảnh!

Diệp Huyền đột nhiên ngừng hắn, hắn vừa dừng lại, trường thương trong tay Tả Lập đã tới, Diệp Huyền lập tức gấp người về sau, trực tiếp tránh một thương, cùng lúc đó, chân phải hắn đá lên một cước.

Bành!

Trường thương trong tay Tả Lập rung lên kịch liệt, cả người lui sau hơn trượng, mà hắn vừa dừng lại, Diệp Huyền đã mãnh liệt vồ tới.

Tả Lập hí mắt, cầm chắc trường thương trong tay quét qua:

- Hoành Tảo Thiên Quân!

Xùy!

Một thương này quét ra, trực tiếp xé rách không khí, phát ra tiếng khí bạo.

Diệp Huyền hơi nhếch miệng cười, không hề trốn tránh, tay phải nắm chắc thành quyền, sau đó đâm thẳng tới!

Băng Quyền!

Môn đệ giai võ kỹ có thể Chiến ý gia trì, uy lực đã vượt qua phạm trù đệ giai võ kỹ!

Quyền thương va chạm!

Bành!

Một tiếng bạo tạc vang lên, Tả Lập nắm thương trực tiếp bay sau mấy trượng, trong quá trình lui lại, hai chân kéo trên đất hai đường rãnh thật sâu!

Tả Lập vừa dừng lại, Diệp Huyền đã lần nữa vọt tới, cùng lúc đó, một quyền lại đánh tới!

Lại là Quyền Băng!

Không có bất cứ kỹ xảo đáng nói, chỉ đơn giản một quyền, một quyền đầy bạo lực!

Lực lượng áp chế trực diện!

Nhận thấy lực lượng trong một quyền của Diệp Huyền, đồng tử Tả Lập lập tức co lại, hắn không dám khinh thường, nguyên khí trong cơ thể điên cuồng tràn vào trong trường thương, sau đó đâm thẳng về trước, thương mang theo hàn mang lấp lánh, cùng lúc đó, một tiếng xé rách chói tai vang lên!

Là thanh âm trường thương xé rách không khí!

Trong ánh mắt đám người, quyền thương lần nữa dùng phương thức bạo lực nhất mà va chạm!

Bành!

Vừa mới tiếp xúc, Diệp Huyền cùng Tả Lập đồng thời lui sau, thế nhưng rất nhanh, Diệp Huyền đã ổn định lại, lập tức xông tới Tả Lập còn đang lùi!

Lần này, Tả Lập không có thời gian ứng đối!

Diệp Huyền đánh thẳng một quyền, quyền thật va chạm, trực tiếp đánh tới ngực đối phương!

Phốc!

Tả Lập phun tinh huyết, ngay sau đó, thân thể cong như tôm mà bắn ra ngoài.

Ngay khi Diệp Huyền muốn tiếp tục xuất thủ, sau lưng Tả Lập, đám học viên Thương Mộc học viện đã đột nhiên lao lên!

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Bạch Trạch lập tức lộ hung quang, một khắc sau, hắn đã vọt tới!

Chớp mắt vọt tới, bàn chân hắn đạp xuống đất, mặt đất xuất hiện từng dấu chân thật sâu...

Mà Diệp Huyền cũng không nói nhảm, vọt tới giữa đám người.

Hắn không sợ đơn đấu, và cũng chẳng sợ quần ẩu!

- Chờ lão tử một chút!

Đúng lúc này, một thanh âm truyền tới.

Người tới chính là Mạc Vân Khởi, Mạc Vân Khởi lao tới như gió, tốc độ vô cùng nhanh, nháy mắt đã vọt tới bên cạnh Diệp Huyền cùng Bạch Trạch.

Mạc Vân Khởi nhìn đám học viên Thương Mộc học viện vọt tới, cười gằn:

- Có thể giết người không?

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Người cảm thấy bọn hắn đến đây làm gì?

- Ha ha...

Mạc Vân Khởi cười to:

- Thế mà lão tử lại hỏi vấn đề ngu xuẩn như thế, đương nhiên là tới nạp mạng! Ta muốn cho chúng biết, Thương Lan học viện không phải đối tượng để bọn hán bắt nạt!

Thanh âm vừa dứt, hai tay hán đột nhiên chắp trước ngực, vừa tách ra, hai vết sáng đã lóe lên.

Phi đao!

Nơi xa, hai tên học viên Thương Mộc học viện trực tiếp rơi đầu ngã xuống.

Thế nhưng sau một khắc, Mạc Vân Khởi đã bị một tên học viên khác của Thương Mộc học viện đánh bay, thế nhưng thoáng qua, tên học viên kia đã bị Diệp Huyền oanh bạo đầu, có điều, rất nhanh, một tên khác đã đâm thẳng tới Diệp Huyền...

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng xương gãy đoạn không ngừng vang lên!

Hội đồng!

Khung cảnh lộn xộn.

Ba người Diệp Huyền dù có thực lực cường hãn, thế nhưng đám học viên Thương Mộc học viện lại hơn ở chỗ nhiều người, bởi vậy, càng về sau, ba người Diệp Huyền cũng không chiếm được quá nhiều lợi. Dù sao, có thể gia nhập Thương Mộc học viện, cũng không phải hạng giá áo túi cơm.

Có điều, Thương Mộc học viện cũng không được lợi gì, phải nói là hết sức thảm, bởi tới giờ, đã có tới sáu bảy tên học viên chết thảm.

Bành!

Diệp Huyền đánh bay một tên học viên Thương Mộc học viện, đang muốn thừa thắng xông lên, mà lúc này, một thanh trường thương đã phá không mà tới!

Là Tà Lập!

Diệp Huyền dừng bước, không tránh không né, mặc cho trường thương của Tà Lập đâm tới trước ngực.

Ầm!

Diệp Huyền lui sau một trượng, mà Tà Lập đột nhiên biến sắc, hán thực sự không nghĩ tới Diệp Huyền lại dùng thân thể mà chặn một thương của hán, mà đã không nghĩ tới, đương nhiên sẽ có hậu quả hết sức nghiêm trọng.

Quả nhiên, Diệp Huyền đột nhiên bắt lấy trường thương, sau một khắc, hán theo thương mà lún lên, sau đó, đột nhiên lún gổ.

Bành!

Tà Lập lập tức bị chấn bay ra mấy trượng.

Ầm!

Tà Lập ầm ầm rơi trên đất, máu tươi phun ra, mà ngũ tạng bên trong cũng bị một gổ này của Diệp Huyền đánh vỡ.

Diệp Huyền đi tới trước mặt Tà Lập, Tà Lập ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền, thần sắc dữ tợn:

- Đánh giá thấp người, thế nhưng, sau hôm nay, học viện sẽ không đánh giá thấp người nữa!

Nói xong, hán đột nhiên gầm thét:

- Đi!

Giờ khắc này, đám học viên Thương Mộc học viện bốn phía dòn dập ngừng lại, vừa thấy Tà Lập, liền muốn phóng thẳng tới chỗ Diệp Huyền.

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn qua, đám người lập tức bị chấn trụ, không phải sợ Diệp Huyền, mà là sợ Diệp Huyền giết Tà Lập.

Bạch Trạch cùng Mạc Vân Khởi đi tới bên cạnh Diệp Huyền, trên người đều có những vết thương nhất định, đặc biệt là Mạc Vân Khởi, khoe miệng còn đang rỉ máu, trên người Bạch Trạch cũng xuất hiện rất nhiều vết rạn!

Đám học viên Thương Mộc học viện ở đây, thấp nhấp cũng là Ngự Khí cảnh, hơn nữa còn không phải Ngự Khí cảnh bình thường, ba người bọn hán đỡ hai mươi người, giờ có thể còn sống, đã là vô cùng kinh khủng!

Trước mặt Diệp Huyền, Tà Lập chậm rãi đứng lên, lần nữa gầm thét với những học viên phía sau:

- Nhanh!

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Thương Lan Học Viện Sắp Quật Khởi?

Hắn không ngờ, giao chiến một hồi, hắn đã biết, bọn hắn đã đánh giá thấp thực lực ba người này!

Nếu còn đánh nữa, sẽ chỉ hy sinh vô ích!

Mà bốn phía, đám học viên Thương Mộc học viện, không có bất cứ người nào chạy trốn.

Diệp Huyền đột nhiên quay người đi tới phía xa.

Bạch Trạch cùng Mạc Vân Khởi nhìn Tà Lập đã bị Diệp Huyền đánh nát ngũ tạng, sau đó cũng quay người rời đi.

Mà lúc này, Tà Lập đột nhiên nở nụ cười gần:

- Thế nào, muốn làm nhục ta sao? Ha ha, học viên Thương Mộc học viện ta, thà chết cũng sẽ không bị học viên Thương Lan học viện làm nhục!

Thanh âm vừa dứt, trước mặt đám người, Tà Lập nắm chắc hai tay, sau đó đột nhiên đánh mạnh tới yết hầu bản thân.

Rắc!

Xương vỡ, thân thể Tà Lập lập tức ngưng tại chỗ.

- Tà Lập học trưởng!

Đám học viên Thương Mộc học viện vội chạy tới, nước mắt chảy xuôi.

Các đó không xa, Mạc Vân Khởi lau máu nơi khóe miệng:

- Mẹ nó, làm như ba người chúng ta là người xấu không bằng, đến cùng con mẹ nó là ai tới khi dễ ai vậy?!

Bạch Trạch vượt vượt người, rất nhanh, những vết rạn trên người dần hồi phục như cũ, nhìn qua Diệp Huyền:

- Thân thể ngươi thực lợi hại!

Vừa rồi, hắn phát hiện, thân thể Diệp Huyền sợ là không kém hắn chút nào!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Ngươi cũng rất lợi hại!

Hắn không chỉ khen xuông, thực sự cho tới giờ, trong thế hệ trẻ cũng chỉ có Bạch Trạch mới có thể so thân thể với hắn!

Đúng lúc này, một nam tử trung niên xuất hiện trước mặt ba người Diệp Huyền, nam tử trung niên mặc một bộ Kim ti trường bào, trên ngực trái, có tiêu chí Thương Mộc học viện.

Người tới, Diệp Huyền biết, chính là vị Lê Tu kia, cũng chính là Phó Viện trưởng Thương Mộc học viện!

Chuyện này lớn rồi!

Lê Tu gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Giết người xong, muốn đi?

Diệp Huyền cười nhạo:

- Giết người? Thế nào? Chỉ cho phép Thương Mộc học viện các người giết người, không cho phép Thương Lan học viện ta giết người? Hay là, Thương Mộc học viện không còn ai nữa, phải để Phó Viện trưởng đại nhân tới báo thù?

Lê Tu cười lạnh:

- Khích tướng? Yên tâm, ta sẽ không ý lớn hiệp nhỏ!

Nói xong, hắn quay người nhìn về khối đá lớn nào đó, nơi đó, có một lão đầu, không phải ai lạ, chính là Kỳ lão đầu.

Khỏe miệng Lê Tu trở nên dữ tợn:

- Kỳ lão đầu, từ giờ phút này ta tuyên bố, Thương Mộc học viện khiêu chiến Thương Lan học viện, bắt...

Kỳ lão đầu đã đột nhiên đứng lên, sau một khắc, lão rút một cây cỏ đại bên cạnh, tiện tay ném tới.

Lê Tu biến sắc, hay tay vội ngăn trước ngực, nháy mắt, một võ khí trắng vô hình bao lấy hắn, cùng lúc, một cỗ cường lực như thủy triều không ngừng chấn động mà ra!

Ba người Diệp Huyền trực tiếp bị cỗ lực lượng này đẩy ra mấy chục trượng!

Mà lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của ba người Diệp Huyền, cây cỏ đại kia như hóa thành bảo kiếm, trực tiếp xuyên phá lực lượng của Lê Tu, khí tràng mà Lê Tu tạo ra cũng trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung!

Xùy!

Tay phải Lê Tu trực tiếp bay ra!

Khung cảnh lập tức yên tĩnh!

Nhìn thấy cảnh này, ba người Diệp Huyền cũng trợn mắt hốc mồm.

Yết hầu Mạc Vân Khởi khẽ lăn lăn:

- Lão đầu này... trâu như vậy sao? Lần sau nói chuyện với lão, phải tôn kính hơn một chút mới được...

Diệp Huyền cũng có chút khiếp sợ, thực lực lão đầu này thực sự khủng bố! Chỉ sợ so với tam lâu chủ Túy Tiên lâu mà hắn từng thấy còn mạnh hơn một điểm!

Nơi xa, Kỳ lão đầu nhìn qua Lê Tu:

- Khai chiến? Người chắc chắn chứ?

Lê Tu gắt gao nhìn Kỳ lão đầu, sắc mặt khó coi tới cực điểm!

Kỳ lão đầu uống một hớp rượu, lắc đầu:

- Biết tại sao tới giờ Thương Lan học viện cũng chưa ngã không?

Nói xong, lão chỉ chính bản thân:

- Bởi vì ta, ta chưa chết, Thương Lan học viện sẽ không đóng cửa, người muốn khai chiến? Được, cho người giết ba tên gia hỏa này, thế nhưng, lão phu cam đoan, người Thương Mộc học viện chưa tới ba mươi tuổi các người, tuyệt không nhìn thấy nổi mặt trời ngày mai, nếu không tin, người cứ tới xem. Dù sao ba tên này cũng là ta nhặt được, không quan trọng!

Nghe vậy, ba người Diệp Huyền kém chút nổi điên.

Nhặt được?

Mẹ nó!

Mạc Vân Khởi hung hãn trừng mắt nhìn Kỳ lão đầu:

- Đánh lão một trận?

Diệp Huyền nhìn Mạc Vân Khởi:

- Ngươi lên trước?

- Lên ông nội ngươi!

Mạc Vân Khởi trừng mắt nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi lại muốn bán đứng ta!

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Đại ca, sau này có muốn đánh người, có thể tự tính một chút được không? Đánh thắng thì hăng đánh, được không? Đừng con mẹ nó đánh không lại cũng nhảy lên đánh, cái này không phải đánh người, mà là đi gọi đồn đấy!

Mạc Vân Khởi: "..."

Lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên liếc mắt:

- Nói nhảm cái gì? Đi thôi!

Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch muốn đi, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cười nói:

- Chờ một chút!

Đám người nhìn lại, Diệp Huyền đi tới thi thể đám học viên Thương Mộc học viện đã chết, thu lại từng túi tiền cùng vũ khí, có điều, hán cũng không thu của Tả Lập kia.

Thấy Diệp Huyền động, đám người lại sợ ngây người.

Kỳ lão đầu cũng trực tiếp nằm xuống tảng đá, giả chết!

Cách đó không xa, Mạc Vân Khởi vội đi tới bên cạnh Diệp Huyền, kéo tay áo:

- Đại ca, ngươi có thể giữ chút mặt mũi được không? Bao nhiêu người còn đang nhìn đó.

Diệp Huyền trừng mắt liếc Mạc Vân Khởi:

- Mặt mũi? Ngươi muốn ăn cơm hay là gặm cỏ?

Mạc Vân Khởi yên lặng, ngoan ngoãn về tới bên cạnh Bạch Trạch.

Hai tay bịt mắt, lắc đầu:

- Mất mặt! Mất mặt a...

Cứ như vậy, trong mắt đám người, Diệp Huyền thu lại tám chín cái túi nhỏ cùng năm sáu kiện binh khí, nhìn thoáng qua số binh khí, đều không phải phạm vật, có thể bán được không ít tiền!

Diệp Huyền hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Bạch Trạch cùng Mạc Vân Khởi:

- Còn đứng ngây đó làm gì, qua giúp ta đánh xe ngựa!

Hai người không hề động.

Diệp Huyền lãnh đạm:

- Tối nay các ngươi nhịn cơm!

Mạc Vân Khởi vội vàng chạy tới, sau đó nhảy lên một chiếc xe ngựa, mà Bạch Trạch do dự một chút, cũng chậm rãi đi tới...

Cứ như vậy, dưới cái nhìn soi mói của đám Thương Lan học viện, ba người Diệp Huyền đánh xe ngựa chậm rãi đi xa.

Kỳ lão đầu vẫn lười biếng nằm đó, tựa như đã ngủ thiếp đi.

Lê Tu nhìn Kỳ lão đầu:

- Hôm nay, chưa phải kết thúc, tất cả mới bắt đầu thôi!

Nói xong, hán quay người dẫn đám học viên Thương Mộc học viện rời đi.

Trên tảng đá, Kỳ lão đầu vẫn khép hờ hai mắt, ngáy khò khò.

Chuyện giữa Thương Mộc học viện cùng Thương Lan học viện, nháy mắt truyền khắp Đê đô!

Toàn bộ Đê đô đều khiếp sợ!

Học viện Thương Lan học viện giết học viện Thương Mộc học viện!

Chuyện này đã bao năm chưa xuất hiện?

Chẳng lẽ, Thương Lan học viện sắp quật khởi?

Trong lúc nhất thời, cả Đê đô bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

...

Hoàng cung Khương quốc, Dưỡng Tâm điện.

...

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Diệp Quốc Sĩ

Một nam tử mặc hoa bào nhìn mật thư trong tay, một hồi, đột nhiên cười khẽ.

Nam tử trung niên đứng dậy đi tới cửa đại điện, hơi ngẩng đầu nhìn ra ngoài:

- Trong thư báo của Tiểu Cửu nói, lúc ở Lương Giới thành thiếu niên dám một mình đối mặt với mấy ngàn Hắc kỵ, chính là Diệp Huyền đang được lưu truyền kia!

Trong một góc nào đó, một thanh âm nữ tử vang lên:

- Ta đã điều tra tư liệu của hắn, tới từ Thanh thành, từ nhỏ không có phụ mẫu, lớn lên cùng muối muối, vì Diệp gia mà cúc cung tận tụy, tuy nhiên lại bị Diệp gia vứt bỏ, vì để chữa bệnh cho muối muối, nên mới tới Đê đô!

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua góc vắng, mỉm cười:

- Mấy chuyện này hẳn đều công khai.

Trong góc, một chiếc xe lăn chậm rãi lăn ra, trên xe, một nữ tử hắc y ngồi đó, người này thoạt nhìn rất trẻ, cũng rất xinh đẹp, thế nhưng mái tóc lại một màu tuyết trắng!

Trừ đó ra, hai mắt nữ tử này cũng nhắm lại, vẫn luôn nhắm lại.

Nữ tử hắc y nói:

- An Quốc sĩ coi trọng hắn, trên vân thuyền giết trưởng lão Túy Tiên lâu mà không sao, chi tiết cụ thể trong này, không thể tra được.

Nam tử trung niên cười nói:

- Giết trưởng lão Túy Tiên lâu mà còn có thể sống được, không đơn giản.

Nói xong, hắn đi tới trước án thư, lấy một tấm Viên bài, tiếp đó, lấy một cái bút lông viết lên trên một chữ Diệp.

Mà sau Viên bài, còn hai chữ “Quốc sĩ”.

Nam tử trung niên quay đầu nhìn nữ tử:

- Ngươi không phản đối chứ?

Nữ tử hỏi lại:

- Sao lại phản đối? Vốn là trăm lợi không hại!

Nam tử trung niên cười ha ha một tiếng, sau đó lại nói:

- Hiện có rất nhiều người trẻ chỉ biết bản thân, đặc biệt là đám đệ tử thế gia cùng học viện học viện, trong lòng bọn hắn chỉ có thế gia với học viện, còn quốc gia? Lòng bọn hắn vốn không có quốc gia. Thiếu niên kia dám ngang nhiên đứng ra ngăn cản Đường quân mà không vì bất cứ lợi ích gì, chỉ bằng điểm này, hắn đã xứng với hai chữ “Quốc sĩ”.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn nữ tử hắc y:

- Phiền Lục quốc sư thay ta đi Thương Lan học viện một chuyến!

...

Thương Lan học viện, Thương Lan điện.

Trong điện, mọi người tề tụ quanh bàn ăn, Diệp Huyền cùng mọi người thỉnh thoảng mang món ăn lên bàn, mỗi món đều không quá đẹp, nhưng mùi đều rất thơm, khiến người ra hết sức muốn ăn.

Một bên, Kỳ An Chi liếm đĩa, nhiều lần muốn động đĩa, có điều đều bị Kỳ lão đầu cùng đám Bạch Trạch dùng ánh mắt ngăn lại.

Nếu để nữ nhân này động đĩa, lúc đó xương cốt cũng khog còn.

Qua một hồi lâu, rốt cục các món cũng được dâng lên.

Mười hai món ăn!

Chay mặn đều có!

Diệp Linh khéo léo lấy com cho mọi người, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Diệp Huyền.

Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu:

- Hôm nay các ngươi đã xúc động.

Mọi người yên lặng.

Diệp Huyền nghĩ một chút, sau đó nói:

- Bọn hắn muốn bắt nạt chúng ta!

Kỳ lão đầu:

- Có thể nhịn nhất thời!

Diệp Huyền hỏi:

- Nhịn, bọn hắn sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?

Nói xong, hắn lắc đầu:

- Sẽ không, càng nhẫn, bọn hắn sẽ càng làm tới. Lúc ta ở Thanh thành, tận mắt chứng kiến một số người, ngày thường bọn hắn đều rất hung ác, ngươi càng mềm yếu, bọn hắn sẽ càng khi dễ ngươi, chỉ khi ngươi đánh bọn hắn thật đau, bọn hắn mới sẽ tôn kính ngươi, mới không dám tùy tiện bắt nạt ngươi.

Kỳ lão đầu yên lặng.

Mạc Vân Khởi yên lặng.

Kỳ An Chi chỉ lo ăn.

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Hắn nói rất đúng, lúc ta ở Mang sơn, thường vật lộn với yêu thú, gặp yêu thú, ngươi tuyệt không nên chạy, ngươi càng chạy, nó sẽ càng hung dữ, càng sẽ công kích ngươi, chỉ khi ngươi đánh với nó, đánh cho nó sợ, lần sau thấy ngươi nó sẽ không dám tùy tiện lên nữa, thậm chí sẽ tránh lui.

Nói xong, hắn bung chén rượu với Diệp Huyền:

- Làm rất tốt!

Diệp Huyền cũng cầm chén rượu, nhìn qua Mạc Vân Khôi, người sau nghĩ một chút, sau đó cũng cầm chén rượu, ba người đưa mắt nhìn nhau, sau đó uống một hơi cạn sạch!

Bọn hắn từng là những người không quen biết, nhưng hiện bọn hắn có chung một thân phận, học viên Thương Lan học viện!

Kỷ lão đầu không nói, bắt đầu ăn cơm.

Mấy người chung quanh đều như quý đôi đầu thai, không tới nửa khắc, đồ ăn trên bàn đã bị quét sạch.

Sau khi ăn xong, Kỷ lão đầu lại hưng hăng uống một ngụm, sau đó nói:

- Tối nay giờ Tý tới hậu sơn.

Nói xong, lão quay người rời đi.

Kỷ An Chi để đĩa xuống, nhìn qua Diệp Huyền:

- Có thể làm thêm được không?

Khóe miệng Diệp Huyền hơi rút lại, chỉ một bên:

- Trong phòng bếp còn để lại một chút cho ngươi.

Kỷ An Chi gật đầu:

- Đa tạ!

Nói xong liền cầm đĩa vào bếp.

Diệp Linh khóe léo thu dọn đồ trên bàn, mà hai người Bạch Trạch ăn xong liền trực tiếp chuẩn bị... rửa chén? Lấy mạng bọn hắn đi còn hơn!

Thấy hai người chạy trốn, Diệp Linh bùm miệng cười cười.

Diệp Huyền có chút bất đắc dĩ, tiến lên hỗ trợ thu dọn, sau đó nói:

- Đi, ca rửa cùng muối.

Diệp Linh đang muốn nói, đúng lúc ngoài điện có tiếng vang truyền tới.

Diệp Huyền quay người, ngoài điện xuất hiện một chiếc xe lăn, trên xe là một nữ tử hắc y.

- Có chuyện?

Nữ tử hắc y đột nhiên nói.

Diệp Huyền chỉ bản thân:

- Ta?

Nữ tử hắc y gật đầu.

Diệp Linh cười ngọt với Diệp Huyền:

- Ca, đi đi! Muối thu dọn được!

Diệp Huyền nhẹ vuốt đầu Diệp Linh:

- Cần thận một chút!

Diệp Linh gật nhẹ, sau đó xách bát đĩa đi tới một bên.

Diệp Huyền đi tới trước mặt nữ tử hắc y:

- Có việc?

Nữ tử hắc y đi đưa tay phải, trong lòng bàn tay, một Viên bài bay tới trước mặt Diệp Huyền.

- Đây là?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Nữ tử hắc y nói:

- Phụng mệnh Quốc chủ, phong ngươi làm Quốc sĩ!

Quốc sĩ!

Diệp Huyền ngây người.

Một hồi sau, lắc đầu đưa lại Viên bài:

- Vô công bất thụ lộc.

Nữ tử hắc y không nhận:

- Lưỡng Giới thành, ngươi xuất thủ đối kháng Hắc ky.

Diệp Huyền cười nói:

- Chỉ như vậy?

Nữ tử hắc y không nói.

Diệp Huyền ngồi xuống một bên thềm đá:

- Đó là chuyện từ rất lâu, hiện mới tới phong ta làm Quốc sĩ... thứ ta nói thẳng, các ngươi còn mục đích khác?

Nữ tử hắc y trầm mặc.

Diệp Huyền lại nói:

- Giờ ta đã gia nhập Thương Lan học viện, đồng thời phát sinh xung đột với Thương Mộc học viện... để ta đoán một chút, nếu như ta đoán không sai, Hoàng thất không muốn Thương Mộc học viện một nhà độc đại, bởi Thương Mộc học viện càng lớn, càng mạnh, đối với Hoàng thất sẽ càng bất lợi. Mà hiện tại, các ngươi cảm thấy Thương Lan học viện có thể đối kháng Thương Mộc học viện, thế nên muốn lôi kéo, để hai học viện đấu tới ngươi chết ta sống, đúng không?

Nữ tử hắc y đặt tay lên đùi:

- Ngươi thông minh hơn ta tưởng.

Diệp Huyền nhìn nữ tử hắc y:

- Ta không muốn bị người khác lợi dụng.

Nữ tử hắc y lắc đầu:

- Từ khi ngươi gia nhập Thương Lan học viện, ngươi đã định sẵn phải gánh lấy cừu hận giữa hai học viện. Thù truyền kiếp này không có đúng sai, chỉ là vấn đề lập trường. Như ngươi nói, xác thực Khương quốc hy vọng có người có thể ngăn Thương Mộc học viện, thế nhưng, đây không phải nguyên nhân muốn phong ngươi làm Quốc sĩ!

Diệp Huyền đi tới trước mặt nữ tử hắc y:

- Vậy nguyên nhân thực sự là gì?

Nữ tử hắc y ngẩng đầu, vẫn không mở mắt:

- Có người, dám ở Lưỡng Giới thành dùng sức một người đối mặt mấy ngàn Hắc ky.

Diệp Huyền yên lặng.

Nữ tử hắc y lại bắt lấy tay phải Diệp Huyền, sau đó đem Viên bài đặt trong tay hắc:

- Bất kể là Thương Lan học viện hay là Thương Mộc học viện, kỳ thực đều là người Khương quốc, chỉ tiếc, rất nhiều người quên mất chuyện này. Trong lòng có quốc, lấy quốc làm ưu, lại có năng lực, mới được xưng làm Quốc sĩ, người xứng với hai chữ Quốc sĩ này, mà danh xưng này cũng sẽ không hạn chế người bất luận thứ gì, ngược lại, ở bất cứ đâu trên Khương quốc này, người cũng có thể thu được quốc gia trợ giúp.

Ní xong, sau lưng nữ tử hắc y lặng yên xuất hiện một người thần bí, người thần bí đẩy nữ tử hắc y rời đi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đánh Núi

Người thần bí dẫn nữ tử hắc y hạ sơn, đột nhiên lại ngừng lại, trước mặt bọn hắc, một lão đầu say khướt cản đường.

Nữ tử hắc y hơi cúi người:

- Kỳ lão!

Kỳ lão đầy không nói.

Nữ tử hắc y lại nói:

- Mặc dù lòng có ý lợi dụng, nhưng Quốc chủ không có ác ý.

Kỳ lão nghiêng đầu:

- Chuyện hắc làm Quốc sĩ, không được phép truyền đi, hiện tại, hắc còn chưa chịu được quá nhiều ánh mắt đổ lại!

Nữ tử hắc y hơi cúi người:

- Hiểu rõ, đa tạ!

Nói xong, người thần bí đẩy nữ tử hắc y rời đi.

Kỳ lão đầu nằm ngáy o o.

Nửa đêm

Diệp Huyền cùng Bạch Trạch, Mạc Vân Khởi tới hậu sơn, hậu sơn có một thác nước, chiều rộng chừng mười trượng, nước xiết vô cùng.

Mà lúc này, Kỳ lão đầu cùng Kỳ An Chi đã sớm đợi sẵn.

Mạc Vân Khởi cười hắc hắc:

- Kỳ lão đầu, có phải muốn truyền thụ tuyệt thế võ kỹ không a?

Kỳ lão đầu huyết sáo một tiếng, sau một khắc, một đầu Ác lang đen nhánh từ xa chạy tới.

Ác lang cao tới mấy trượng, lông tóc toàn thân như lợi kiếm, đôi mắt tản ra hung quang khiến người sợ hãi!

- Ma Lang!

Bạch Trạch thâm trầm phòng:

- Lãng Không cảnh!

Kỷ lão đầu chỉ Mạc Vân Khởi, người sau ngậy cả người:

- Kỷ lão đầu, lão có ý gì?

Đúng lúc này, đầu Ma Lang kia vọt thẳng tới Mạc Vân Khởi, tốc độ nhanh tới mức khiến Diệp Huyền chỉ thấy một đạo tàn ảnh. . .

- Mẹ nó . . . Kỷ lão đầu người nổi điên làm gì a!

Mạc Vân Khởi xoay người chạy, tốc độ của hắn cũng rất nhanh, khó phân cao thấp với Ma Lang. Thế nhưng về thể lực, Mạc Vân Khởi chắc chắn không bì kịp Yêu thú.

Mà đúng lúc này, Kỷ lão đầu lại nhìn về Bạch Trạch, Bạch Trạch ưỡn ngực, ánh mắt kiên định không chút sợ hãi, thứ hắn không sợ nhất, chính là Yêu thú! Lúc còn ở Mang sơn, ngày ngày hắn đều cùng Yêu thú vật lộn đánh nhau!

Kỷ lão đầu đột nhiên tóm Bạch Trạch, Bạch Trạch bản năng muốn phản kháng, nhưng hắn dùng sức lại kinh hãi phát hiện, lực lượng toàn thân không thể động nổi một chút!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, Kỷ lão đầu móc một cái xích sắt thật to lên chân Bạch Trạch, tiếp theo, đột nhiên ném Bạch Trạch tới thác nước, toàn thân Bạch Trạch lập tức chìm trong nước.

Mà lúc này, lại xuất hiện thêm một đầu Ma Lang, đầu Ma Lang này nhảy tới bên cạnh thác nước, nó bắt lấy một sợi xích sắt trên vách núi, sau đó đột nhiên dùng sức kéo.

Trong thác nước, Bạch Trạch cứ thế ngược dòng nước bị kéo lên, nước thác mạnh mẽ trùng kích tạo thành từng vết đỏ thật dài trên người hắn. . . lúc đầu còn đỡ, càng về sau, nước càng chảy xiết, nước lúc này còn kinh khủng hơn cả lưỡi đao!

Lúc này, Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền nheo mắt, cách huấn luyện của lão đầu này không bình thường a!

Kỷ lão đầu đánh giá nhìn Diệp Huyền, sau đó lắc đầu:

- Nếu tính cơ sở, cả Đề đồ này trừ An Lan Tú, người không kém bất cứ ai. . .

Diệp Huyền cười ngượng:

- Cũng bình thường thôi!

Kỷ lão đầu trầm mặc, như hồi lúc tưng, bởi cơ sở tên trước mắt này thực sự quá tốt, mà cảnh giới, lại không thể cưỡng ép tăng lên.

Sau một hồi, Kỷ lão đầu đột nhiên hỏi:

- Người đã lĩnh ngộ Chiến ý?

Diệp Huyền gật đầu.

Kỷ lão đầu cũng gật đầu:

- Vậy thì dễ làm

Nói xong, lão quay người đi sang bên:

- Đi theo ta!

Diệp Huyền lật đật đi theo, Kỷ An Chi cũng theo sát sau lưng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Kỷ lão đầu, Diệp Huyền đi tới chân một ngọn tiểu sơn, tiểu sơn này đã gọi là tiểu sơn thì đương nhiên không lớn, có điều cũng không nhỏ, lớn hơn Thương Lan điện khoảng chục lần.

Kỷ lão đầu chỉ ngọn tiểu sơn trước mắt:

- Quyền pháp mà người am hiểu nhất là gì?

Diệp Huyền nói:

- Quyền băng! Chỉ là một môn võ kỹ đệ giai.

Kỷ lão đầu chỉ ngọn tiêu sơn:

- Dùng Quyền băng của ngươi, đánh ngọn núi này, đánh tới khi ngọn núi này bị ngươi đánh băng mới thôi.

Diệp Huyền sửng ngời.

- Có vấn đề gì sao?

Kỷ lão đầu hỏi.

Yếu hèn Diệp Huyền khẽ lẩn lẩn, sau đó chỉ ngọn tiêu sơn kia:

- Kỷ lão đầu... tôi... tôi nay ngươi uống say sao? Hay là, để mai chúng ta nói lại chuyện này đi?

Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền hồi lâu, cuối cùng, lão quay người:

- Dẫn muội muội ngươi đi đi!

Nói xong, lão đi ra ngoài.

- Đánh, ta đánh!

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Lập tức đánh!

Nói xong, hắn vọt tới ngọn núi nhỏ...

Phanh phanh phanh...

Chỉ chớp lát, hai tay hắn đã be bét máu thịt.

Dùng nắm đấm đánh núi?

Lúc trước, Diệp Huyền hắn chưa từng nghĩ tới, thế nhưng hiện tại, hắn lại đang làm vậy!

Hắn cùng muội muội nhất định phải ở lại Thương Lan học viện!

Một là, Kỷ lão đầu có thể trị liệu cho muội muội hắn. Thứ hai, nếu hiện bọn hắn rời đi, không có Kỷ lão đầu che chở, kết cục của hắn cùng muội muội nhất định sẽ rất thảm!

Hắn nhất định phải ở lại đây!

Vì muội muội, đừng nói là một ngọn núi nhỏ, mười ngọn núi lớn hắn cũng có thể san bằng!

Nhìn Diệp Huyền một quyền lại một quyền đánh núi, lúc đột nhiên nói:

- Ngươi nên để bọn hắn rời đi!

Kỷ lão đầu lắc đầu:

- Hiện bọn hắn rời đi, chắc chắn phải chết!

Kỷ An Chi nói:

- Lúc trước không nên để bọn hắn tới!

Kỷ lão đầu nhìn Kỷ An Chi:

- Bọn hắn tới đây, cũng có nghĩa là sẽ đối đầu với Thương Mộc học viện, thế nhưng, tới đây, cũng là cơ hội của bọn hắn? Hơn nữa, nếu không gặp ta, nhân sinh bọn hắn so với hiện nay sẽ thảm hơn nhiều.

Kỷ An Chi yên lặng.

Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền:

- Bất kể bọn hắn tới đây vì cái gì, hiện tại, bọn hắn đều là học viên Thương Lan học viện, mà bọn hắn cũng coi bản thân là học viên Thương Lan học viện, như vậy, ta sẽ phụ trách dạy dỗ bọn hắn tới cùng.

Nói xong, lão quay người rời đi, có điều, vừa đi được mấy bước, đã lại say ngã xuống.

Kỷ An Chi cũng không tới đỡ, bởi nàng đã quá quen với cảnh này. Quay đầu nhìn nơi xa, Diệp Huyền còn đang điên cuồng đánh núi, thế nhưng, so với chính thể cả ngọn núi, hắn còn chưa đánh được một góc!

Ngược lại, hai tay hắn đã be bét máu thịt.

Kỷ An Chi lắc đầu, quay người rời đi.

Như Kỷ lão đầu nói, đã trở thành học viên Thương Lan học viện, nếu thực lực không mạnh, ngày sau trên Thương sơn sẽ thêm một cỗ thi thể.

Trong bóng đêm, Diệp Huyền từng quyền đánh núi, lòng hỏi:

- Tiền bối, loại phương pháp này có hiệu quả không?

Nữ tử thần bí không trả lời.

Diệp Huyền lại hỏi liên tiếp hai lần, nữ tử thần bí vẫn không đáp, bất đắc dĩ, hắn liền yên lặng tiếp tục đánh núi.

Có đau không?

Đương nhiên là đau!

Mặc dù hắn đã đạt tới Kim Thân cảnh, thân thể mạnh hơn võ giả bình thường rất nhiều, nhưng cũng không có nghĩa là hắn vô địch. Có điều, hắn cũng không hoài nghi phương pháp dạy của Kỷ lão đầu, mặc dù hắn không hiểu ý nghĩa, nhưng hắn biết, có thể rất nhanh thôi, hắn sẽ hiểu.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thương Mộc Học Viện Tới

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã sắp tới hừng đông, Diệp Huyền ngừng lại, hắn vừa dừng, Kỷ lão đầu đã xuất hiện, Kỷ lão đầu ném tới một bao thảo dược:

- Nghiền nát, đắp lên năm tay ngươi!

Nói xong, lão quay người rời đi.

Diệp Huyền mở bao dược, sau đó dùng sức nghiền nát, tiếp đó đắp lên tay, thảo dược vừa chạm tới tay, một cảm giác đau sót điên cuồng trùng kích đại não!

Sốt tới mức khiến hắn nhảy dựng lên!

Có điều, hắn vẫn nhịn được!

Bởi hắn phát hiện, vết thương trên tay, đang từ từ khép lại!

Kỷ thực, chút đau sót này cũng không phải cái gì khó đỡ, lúc hắn luyện Kim Thân cảnh, thống khổ lúc đó, mới khiến hắn cả đời không thể quên... giờ nghĩ lại, vẫn còn thấy sợ!

Một hồi sau, Diệp Huyền nhìn hai tay, giờ phút này, hai tay hắn đỏ bừng, tựa như một khối sắc nung, hắn lần nữa quay người vọt tới trước ngọn núi nhỏ.

Bành bành bành...

Từng tiếng nổ vang không ngừng nổi tiếp.

Cứ như vậy, đến tận giữa trưa mới dừng lại.

Giờ là lúc phải đi nấu cơm trưa!

Diệp Huyền đi tới thác nước, rửa ráy một phen, đang muốn rời đi, lại thấy bóng người lơ lửng dưới thác, chính là Bạch Trạch.

Hiện tại, có thể nói Bạch Trạch vừa mới lột một lớp gia... không, thực sự là đã lột một lớp da... vô cùng thâm!

Bạch Trạch bò tới cạnh một tảng đá, ném một túi thảo dược cho Diệp Huyền:

- Giúp, giúp một chút...

Diệp Huyền nhặt túi thảo dược, đi tới bên cạnh Bạch Trạch, sau đó nghiền nát thảo dược bên trong, tiếp đó đổ chúng lên người Bạch Trạch...

Bạch Trạch hít một ngụm khí lạnh, kềm chút bật thành tiếng, nhưng hấn cứ thế nhịn lấy! Có điều, toàn thân đang không ngừng run lên.

Nhìn vết thương trên người Bạch Trạch khéo lại, Diệp Huyền nói khẽ:

- Thảo dược này không tồi!

Bạch Trạch hít một hơi thật sâu:

- Đương nhiên, đây chính là Ưu Linh thảo thượng hạng, một chiếc lá cũng có giá ít nhất năm mươi kim tệ!

Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, nhìn dược liệu còn lại trong tay:

- Thật?

Bạch Trạch gật đầu:

- Đương nhiên không giả!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Hay là, chúng ta đừng dùng nữa, đem đi bán?

- Đại ca... đừng nói giỡn...

- Chia năm năm?

- Mau bồi giúp ta...

- Bảy ba?

- Ta... có thể đánh chết ngươi không?

“...”

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền cùng Bạch Trạch về tới Thương Lan điện, mà cửa điện, đã thấy Mạc Vân Khởi nằm sấp ở đó!

Mạc Vân Khởi gục trước thềm, hai chân không ngừng co quắp. Đêm qua hấn bị đầu Ma Lang kia đuổi cả một đêm, chạy tới mức kềm chút đứt cả chân.

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi, quay người rời đi.

Sau nửa canh giờ, mọi người đã tụ lại quanh bàn, hôm nay, không khí có chút khác thường.

Diệp Linh lấy cơm cho mọi người, Mạc Vân Khởi trực tiếp bắt đầu càn quét, Bạch Trạch cũng do dự một chút, lập tức ăn như vũ bão, Diệp Huyền cũng không kém cạnh.

Rèn luyện một đêm, bọn hấn đều vừa mệt vừa đói!

Thấy Diệp Huyền ăn như hổ đói, Diệp Linh nhìn mà đau lòng, vội múc canh cho Diệp Huyền, sau đó vỗ nhẹ sau lưng:

- Ca, ăn từ từ, ăn từ từ, đừng để nghẹn...

Cách đó không xa, Mạc Vân Khởi nhìn qua huynh muội Diệp Huyền, thấp giọng thờ dài:

- Vì sao muội muội nhà người ta lại nghe lời như thế, còn nhà ta... ai...

Nói xong, hắn tiếp tục vùi đầu khổ ăn.

Lúc này, Kỳ lão đầu đứng dậy:

- Từ hôm nay trở đi, không được tùy tiện xuống núi!

Nói xong, lão quay người rời đi.

- Vì sao?

Mạc Vân Khởi đột nhiên hỏi.

Kỳ lão đầu không dừng bước:

- Muốn chết thì cứ xuống!

Mạc Vân Khởi nhìn về phía Kỳ An Chi, người sau liếm đũa:

- Dưới núi có một đám học viên Thương Mộc học viện, ngày ngày đều chờ các ngươi xuống núi.

Mạc Vân Khởi cười lạnh:

- Sợ cái rắm!

Kỳ An Chi liếc mắt nhìn Mạc Vân Khởi:

- Ngươi có thể đánh thắng một người hai người, nhưng ngươi có thể đánh thắng mười người hai người người sao? Hơn nữa, nghe nói có cả đệ tử nội viện tới, tóm lại, chớ có xem thường Thương Mộc học viện, lần trước là bọn hắn khinh thị các ngươi, bị các ngươi đánh trở tay không kịp, lần này sẽ không có chuyện đó nữa. Dám đến, đều không phải người thường, đương nhiên, nếu các ngươi cảm thấy rèn luyện nhàm chán, muốn tìm một chút kích thích, cũng có thể xuống núi làm mấy hiệp!

Nói xong, nàng đứng dậy đi tới bếp.

Bởi mỗi bữa, Diệp Huyền đều sẽ để riêng cho nàng một phần thức ăn...

Cơm nước xong xuôi, Diệp Huyền đổi một bộ quần áo, sau đó tiếp tục đi đánh núi.

Mà Bạch Trạch lại về thác nước, còn Mạc Vân Khởi lại vào đại sơn, sau lưng hắn, lại là đầu Ma Lang kia...

Hậu sơn, Diệp Huyền từng quyền từng quyền đánh núi, mỗi một đám, hắn đều dùng tới Chiến ý, thời gian đầu còn không có gì đặc biệt, nhưng thời gian dần qua, hắn phát hiện, Chiến ý đang không ngừng mạnh lên!

Không chỉ Chiến ý, mà uy lực Quyền băng cũng trở nên mạnh!

Phát hiện điểm này, Diệp Huyền thầm vui vẻ, rõ ràng, loại rèn luyện này có hiệu quả, thế nên hắn càng ra sức!

Cứ như vậy, ba người Diệp Huyền ngày ngày rèn luyện, từng ngày trôi qua...

Mỗi ngày, đều có học viên Thương Mộc học viện tới chân núi Thương Lan học viện, lúc đầu bọn hắn chỉ chờ, chờ đám người Diệp Huyền xuống núi, thế nhưng thời gian dần trôi qua, bọn hắn phát hiện, đám Diệp Huyền như không hề có ý xuống núi!

Thế là, một số người bắt đầu kết thành đám lên núi.

Cầm đầu là một tên nam tử mặc cẩm bào, người này chừng hai mươi tuổi, thân hình cao lớn, bên hông đeo hai thanh loan đao.

Người này, chính là một trong tam đại thiên tài ngoại viện Thương Mộc học viện: Trần Diễm!

Mà sau lưng hắn, là sáu tên học viên khác, người người đều đạt tới Ngự Khí cảnh đỉnh phong, khí tức hùng hậu, rõ ràng đều là cao thủ hàng đầu!

Bên cạnh Trần Diễm, một học viên đột nhiên nói:

- Trần Diễm học trưởng, ta nghe nói, thực lực ba người Diệp Huyền kia không yếu, đặc biệt là Diệp Huyền, hắn là một tên Kiếm tu, ngay cả An Quốc sĩ cũng coi trọng hắn, lần này chúng ta không thể chủ quan!

Trần Diễm gật đầu:

- Đương nhiên không được chủ quan, Tả Lập chết vì khinh thị đối phương, có điều, nói đi phải nói lại, đừng nói là Tả Lập, dù là lúc đó ta gặp học viên

Thương Lan học viện, ta cũng sẽ khinh thị đối phương.

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn lên:

- Đám người Tả Lập bỏ mình, cho chúng ta một lời cảnh tỉnh.

Đám người gật đầu.

Thương Mộc học viện có thể khinh thị Thương Lan học viện một lần, nhưng sẽ không có lần thứ hai, dù sao cũng là học phủ tồn tại cả ngàn năm nay, học viên của Thương Mộc học viện cũng không phải mấy kẻ nhược trí.

Rất nhanh, đám Trần Diễm đã tới trước Thương Lan điện, trước Thương Lan điện, một tiểu nữ hải đang giặt quần áo, đương nhiên chính là Diệp Linh.

Vừa thấy đám Trần Diễm, Diệp Linh vội xoay người chạy, chạy tới tiểu viện của Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu nằm trên ghế, trên người vẫn tản ra mùi rượu cay mũi!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đối Chiến

Kỳ lão đầu không động.

Mà lúc này, đám Trần Diễm đã tới tiểu viện của Kỳ lão đầu, nhìn thấy cảnh này, Diệp Linh vội núp sau lưng Kỳ lão đầu.

Trần Diễm nhìn qua lão đầu trên ghế, hơi khom người thi lễ:

- Văn bối Trần Diễm, học viên Thương Mộc học viện, đặc biệt tới đầu lĩnh giáo học viên Thương Lan học viện.

Nói xong, hắn liền nhìn thẳng Kỳ lão đầu:

- Quyết sinh tử!

Khiêu chiến sinh tử!

Hiện cả Đế đô đều đang nhìn chăm chăm vào Thương Mộc học viện, nếu Thương Mộc học viện không thể báo thù cho Tả Lập, như vậy, danh vọng Thương Mộc học viện sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ, mà thanh danh Thương Lan học viện tất sẽ tăng vọt!

Quan trọng nhất, với tình thế mà Thương Mộc học viện đè ép Thương Lan học viện nhiều năm như vậy, bọn hắn không thể để chuyện này đảo ngược ngay tại thế hệ bọn hắn, nếu không, bọn hắn sẽ trở thành sỉ nhục của Thương Mộc học viện!

Lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên mở miệng:

- Hậu son, tự đi!

Đám Trần Diễm quay người rời đi.

Hôm nay, hậu son Thương Lan, định sẵn chỉ một bên sống sót!

...

Tiểu viện, Diệp Linh đứng sau Kỳ lão đầu, nói khẽ:

- Kỳ gia gia, mấy người ca ca sẽ không sao chứ?

Kỳ lão đầu đứng dậy, nhìn Diệp Linh, ánh mắt có chút phức tạp. Nhẹ vuốt đầu Diệp Linh:

- Yên tâm, bọn hấn sẽ không sao, ở đây cùng Kỳ gia gia, không nên chạy loạn, được không?

Diệp Linh nhu thuận gật đầu:

- Kỳ gia gia, ta đi làm đồ ăn cho người!

Nói xong, nàng quay người đi tới phòng bếp.

Thân thể nàng run lên nhẹ nhẹ, bởi nàng lo lắng an toàn của Diệp Huyền. Thế nhưng, nàng hiểu rõ, lúc này nàng không thể tới đó, bởi nàng tới cũng sẽ không giúp được bất cứ thứ gì. Có đi, cũng chỉ thêm phiền cho ca ca.

Phòng bếp, Diệp Linh cuộn người rúc trong góc, hai tay ôm gối, không khóc, cứ thế nhìn lửa cháy trong bếp.

Giờ khắc này, tựa như về nơi Diệp gia năm đó.

Lúc đó, Diệp Huyền ra ngoài, nàng liền cuộn người trong góc chờ Diệp Huyền về...

Trong thế giới của nàng, không có phụ thân, không có mẫu thân, chỉ có ca ca!

Ca ca là duy nhất, cũng là toàn bộ của nàng!

Tiểu viện, sau khi Diệp Huyền rời đi, đối diện Kỳ lão đầu đột nhiên xuất hiện một lão giả.

Lão giả mặc một bộ ma bào, râu ria dài tới ngực, tóc chải thành một chùm rối ở sau đầu, thoát nhìn vô cùng tao nhã, so với bộ dạng say khướt của Kỳ lão đầu thực sự quá tương phản!

Người này, chính là Viện trưởng Thương Mộc học viện, Lý Huyền Thương!

Cũng là một trong những cao thủ đứng đầu nhất Khương quốc!

Lý Huyền Thương nhìn qua Kỳ lão đầu, lắc đầu:

- Đã bao năm như vậy, ngươi vẫn không thay đổi chút nào.

Kỳ lão đầu cười nói:

- Ngươi cũng càng sống càng xảo trá.

Lý Huyền Thương nhìn qua bốn phía, nói:

- Khương quốc chỉ cần một học viện, ta thấy thế là tốt nhất.

Kỳ lão đầu cười khê:

- Hiện tại, không phải chỉ có mình Thương Mộc học viện các ngươi một nhà độc đại sao?

Lý Huyền Thương nhìn Kỳ lão đầu:

- Ngươi tìm ba người này, ta biết ý của ngươi, bọn hấn sẽ cũng như những người ngươi từng tìm, sau này đều trở thành một bộ thi thể treo trên Thương sơn.

Kỳ lão đầu gật đầu:

- Rửa mắt đại!

Lý Huyền Thương cười nói:

- Vậy thì rửa mắt đại!

Hậu sơn.

Mạc Vân Khởi ngừng lại, Bạch Trạch cũng bò lên từ dưới nước, mà Diệp Huyền cũng ngừng đánh núi.

Trước một mảnh rừng rậm, ba người Diệp Huyền sánh vai đứng thẳng, Diệp Huyền ở giữa, trái Mạc Vân Khởi, phải Bạch Trạch.

Đối diện ba người, chính là đám Trần Diễm của Thương Mộc học viện.

Mạc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Kỳ lão đầu cứ thế để bọn hấn tới đây?

Diệp Huyền nhìn đám Trần Diễm, yên lặng.

Nói thật, mặc dù hấn không gia nhập Thương Mộc học viện, nhưng hấn cũng không có địch ý hay ác ý gì với Thương Mộc học viện, có điều, nhiều khi thân bất do kỷ!

Từ một khắc khi hấn gia nhập Thương Lan học viện, đã định trước phải đối đầu với Thương Mộc học viện. Coi như hấn không có ý gây phiền phức với Thương Mộc học viện, thì Thương Mộc học viện cũng sẽ tìm hấn để gây sự!

Thù truyền kiếp, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung!

Thế nhưng, Diệp Huyền hấn xưa nay chưa bao giờ là người sợ phiền, ngược lại, nếu nói tới đánh nhanh, Diệp Huyền hấn cũng chưa từng sợ qua ai!

Trần Diễm đột nhiên bước lên một bước:

- Ba đối ba?

Diệp Huyền nhìn Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch, hai người gật đầu, biểu thị không thành vấn đề!

Sau lưng Trần Diễm, hai tên học viên bước lên, một người mặc hắc y, đẹp mà không mất đại ý, lại thêm dung mạo thanh tú, thoát nhìn vô cùng khí chất. Người còn lại mặc bạch y, dáng người thon dài, mày kiếm mắt sáng, dung mạo thanh lãnh, tựa như thiên nhân.

Hai người đều toát ra khí độ bất phàm!

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt Diệp Huyền liền hơi trầm xuống.

Hấn cảm thấy nguy hiểm!

Đây là bản năng của hấn, trước giờ, bản năng của hấn chưa từng sai, bởi đây chính là thứ hấn rèn luyện được từ vô số sinh tử!

Sự thực chứng minh, Thương Mộc học viện không chút khinh thị ba người bọn hấn, sẽ không phải đám tôm tép tới cho bọn hấn luyện tập!

Diệp Huyền nhìn qua Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch:

- Cần thận!

Hai người gật đầu.

Nam tử bạch y tới trước mặt Mạc Vân Khởi, mà nam tử hắc y lại tới trước mặt Bạch Trạch, rõ ràng Diệp Huyền đối mặt Trần Diễm!

Đúng lúc này, nam tử hắc y đột nhiên biến mất, Bạch Trạch đối diện biến sắc, hai tay đan trước, mà lúc này nam tử hắc y đã tới.

Bành!

Một tiếng ầm vang, Bạch Trạch trực tiếp bị đẩy lui bảy tám trượng!

Mà trên tay, đã xuất hiện một thủ ấn đỏ bùng!

Nam tử hắc y không dừng lại, cả người lăng không vọt tới trước mặt Bạch Trạch, tốc độ cực nhanh, tựa như điều hầu bắt gà.

Lăng Không cảnh!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Huyền khẽ biến, người này rõ ràng chưa tới hai mươi, thế nhưng đã đạt tới Lăng Không cảnh!

Lăng Không cảnh trẻ như thế?!

Nơi xa, Bạch Trạch biến sắc, hai chân đột nhiên hạ thấp, dùng chân chống đại điện, cùng lúc đó, hai tay chấp trước ngực, cơ bắp lập tức bành trướng, từng đạo gân xanh ngo ngoáy, vô cùng dọa người!

Nam tử hắc y đánh tới, một chưởng này, tựa như một cây đại phù, mang theo uy áp cùng lực lượng mạnh mẽ, xé rách cả không khí.

Bạch Trạch đột nhiên ngừng đầu, hai tay chấp trước ngực kết thành ấn, trong tay, một cỗ năng lượng hoàng sắc vọt ra.

Vô kỹ!

Một chưởng của nam tử hắc y vừa đánh xuống, một tiếng bạo tác chói tai lập tức vang theo, Bạch Trạch lần nữa bị đẩy lui bảy tám trượng, mà nam tử

áo đen cũng không dừng lại, thân hình rung động, tựa như yên vụ, nhẹ nhàng trôi tới trước mặt Bạch Trạch.

Một bên khác, nam tử bạch y đối diện Mạc Vân Khôi cũng biến mất, Mạc Vân Khôi hơi đổi sắc, mũi chân điểm nhẹ trên đất, toàn thân lui sau mười trượng, nhưng hắn vừa dừng lại, nam tử bạch y đã lẳng không bay tới tiếp cận.

Lăng Không cảnh!

Mạc Vân Khôi thâm kinh hãi, hắn không dám khinh thường, lại lui về sau, cùng lúc đó, từ trong thay tay, một thanh phi đao nháy mắt chém ra!

Trên không, thân thể nam tử bạch y đột nhiên lóe lên, tránh khỏi ngọn phi đao, mà lúc này, Mạc Vân Khôi cũng đã lui ra ngoài mười trượng, triết đề kéo dài khoảng cách với đối phương, thế nhưng, thân sắc đã trở nên vô cùng ngưng trọng!

Nam tử bạch y không nói nhảm, lần nữa vọt tới trước mặt Mạc Vân Khôi...

Cách đó không xa, Diệp Huyền thu lại sự chú ý, thân sắc trở nên ngưng trọng, bởi hắn phát hiện, Mạc Vân Khôi cùng Bạch Trạch lại bị hai người kia áp chế!

Rõ ràng, trước khi những người kia tới, đã có điều tra trước về ba người bọn hắn.

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngự Khí Cảnh

Diệp Huyền nhìn về phía Trần Diễm, không thể nghi ngờ, người này cũng tuyệt không bình thường!

Trần Diễm đột nhiên lao tới, hai đạo hàn quang bức thẳng tới Diệp Huyền.

Song đao!

Diệp Huyền phản ứng cực nhanh, ngay khi Trần Diễm xuất đao, hai tay hắn đã nắm thành nắm đấm tới.

Vẫn là Băng quyền, Băng quyền cộng thêm Chiến ý!

Mà lúc này, quỹ tích song đao của Trần Diễm đột nhiên thay đổi, lưỡi đao đi theo một góc độ quỷ dị đánh về cổ tay Diệp Huyền, ngay cùng lúc đó, hai tay Diệp Huyền đột nhiên tách ra, một cước đá mạnh về phía Trần Diễm!

Chân dài hơn đao!

Mà ngay khi Diệp Huyền xuất cước, song đao của Trần Diễm lập tức quay lại phòng thủ!

Ầm!

Trần Diễm nắm chắc song đao, lui sau mấy trượng, còn chưa dừng lại, Diệp Huyền đã lại vọt lên, một quyền đánh tới!

Băng quyền!

Hắn chỉ biết một võ kỹ này, thế nhưng uy lực của võ kỹ này cũng không yếu, một quyền đánh ra, trực tiếp đánh ra khí bạo...

Bành!

Trần Diễm lần nữa bị đánh lui, mà Diệp Huyền lần nữa vọt lên... nháy mắt, Trần Diễm đã bị Diệp Huyền áp chế, dùng quyền áp chế!

Mà Diệp Huyền hiện tại, đã coi Trần Diễm trước mắt chính là toàn tiểu sơn kia, một quyền lại mạnh hơn một quyền, Chiến ý cũng một lần lại mạnh hơn một lần!

Lấy thế đè người!

Phanh phanh phanh phanh. . .

Trần Diễm liên tục lui lại, hiện tại, đao của hắn không tìm được bất cứ cơ hội chém ra, chỉ có thể bị động phòng ngự, toàn thân trên dưới, đã bị quyền thế của Diệp Huyền bao phủ.

Quyền của Diệp Huyền, vốn không được như thế, nhưng sau một thời gian điên cuồng phá núi, quyền của hắn đã dần xuất hiện thế. Lại thêm Chiến ý gia trì, một môn võ kỹ cấp thấp, lại khiến người cảm giác như đối mặt võ kỹ Linh giai thượng phẩm!

Tiểu viện nào đó.

Đối diện Kỳ lão đầu, Lý Huyền Thương thu lại ánh mắt, cười khề:

- Tốt cho một cái Chiến ý, tuổi nhỏ lại có thể lĩnh ngộ Chiến ý, cơ sở của hắn dù là xếp trong nội viện chúng ta cũng có thể đứng đầu, đáng tiếc, đáng tiếc!

Liên tục hai lần đáng tiếc!

Bởi thiếu niên này, vốn muốn gia nhập Thương Mộc học viện bọn hắn, nếu như Diệp Huyền gia nhập Thương Mộc học viện, đương nhiên sẽ là Thương Mộc học viện có thêm một vị thiên tài!

Kỳ lão đầu như muốn nói, Lý Huyền Thương đã lại cười:

- Kỳ thực, cũng không có gì đáng tiếc, không gia nhập Thương Mộc học viện ta, là tổn thất của hắn. Hơn nữa, một vị thiên tài mà thôi, thiên tài mà chết, sẽ không phải là thiên tài nữa.

Nói xong, hắn nhìn qua Kỳ lão đầu:

- Người thấy thế nào?

Kỳ lão đầu nhìn qua Lý Huyền Thương:

- Thiên tài mà không gia nhập Thương Mộc học viện người, đều sẽ phải chịu kết cục này, đúng không?

Lý Huyền Thương cười nói:

- Không phải người cùng phe, vậy chỉ có thể là địch nhân.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn ra sau núi:

- Ba người bọn hắn, đều rất không tệ, đặc biệt là Diệp Huyền đã lĩnh ngộ Chiến ý, đáng tiếc, hắn chọn sai chỗ.

Kỳ lão đầu cười lạnh:

- Hình như là các người không cần hắn!

Sắc mặt Lý Huyền Thương dần lạnh lại:

- Thà rằng để Thương Mộc học viện ta phụ người trong thiên hạ, thế nhưng, ai dám phụ Thương Mộc học viện ta, kẻ đó nhất định không được chết yên lành.

Tự phụ?

Không, với Lý Huyền Thương mà nói, đây là tự tin, mà Thương Mộc học viện, cũng có năng lực để tự tin như thế!

Kỳ lão đầu nằm dài trên ghế, uống rượu, khóe miệng nhếch nhếch một nụ cười. Từng có lúc, Thương Lan học viện cũng can rờ như thế, không, thậm chí còn càng can rờ hơn! Mà hiện tại. . .

Hậu sơn, đại chiến còn chưa dứt!

Bánh!

Một tiếng bạo tạc, một bóng người trực tiếp bị chấn bay ra ngoài!

Chính là Trần Diễm!

Diệp Huyền đang muốn tiếp tục xuất thủ, sắc mặt đột nhiên đại biến, một thanh kiếm lạnh yên xuất hiện gác lên cổ hắn.

Kiểm này vô cùng sắc bén!

Vốn định sẵn là đòn đầu, nay có người đột nhiên đánh lên, hơn nữa tốc độ còn vô cùng nhanh, Diệp Huyền căn bản không kịp né, mặc cho chuôi kiếm này chém tới.

Trong tiểu viện, Kỳ lão đầu đột nhiên đứng lên, gắt gao nhìn Lý Huyền Thương:

- Ngươi giờ trò!

Lý Huyền Thương cũng đứng, cười nói:

- Sau ngày hôm nay, tất cả mọi người sẽ biết một chuyện, đó chính là hết thầy học viên của Thương Lan học viện đã bị chém giết. Tất cả đều sẽ chỉ chú ý kết quả, không ai đi để ý quá trình! Kết thúc!

Nói xong, hắn quay đầu muốn rời đi, mà ngay lập tức, hai người đột nhiên cùng quay người nhìn hậu sơn.

Hậu sơn, chuôi kiếm vừa chém tới Diệp Huyền, Diệp Huyền chẳng những không sao, mà chuôi kiếm trực tiếp hóa thành năng lượng, chui vào trong cơ thể hắn...

Vô Địch Kiếm Thể quyết, dùng thân đúc kiếm, chỉ cần kiếm của đối phương không cao hơn kiếm trong cơ thể hắn, như vậy hắn có thể miễn dịch, đồng thời có thể hấp thu thôn phệ!

Năng lượng chuôi kiếm này vừa bị Diệp Huyền hấp thu, một cỗ khí tức khủng bố từ trong cơ thể Diệp Huyền cũng dâng trào!

Khí tức Ngự Khí cảnh!

...

- Sao có thể!

Lý Huyền Thương bật thốt lên, gắt gao nhìn hậu sơn, trong mắt mang theo một tia khó hiểu:

- Kiếm chém tới, lại bị hấp thu, không có khả năng... chẳng lẽ, đây là Tiên Thiên kiếm thể trong truyền thuyết?

Nói tới đây, đồng tử hắn đột nhiên co lại.

Trong truyền thuyết, có một số loại thể chất đặc thù, Tiên Thiên kiếm thể chính là một trong số đó, có thể thôn phệ kiếm, lớn mạnh bản thân. Người có loại thể chất này, có thể nói chính là trời sinh Kiếm tu! Mà thể chất này, cũng vô cùng hiếm có!

Một khi xuất hiện, tuyệt đối là tồn tại nghịch thiên!

Hậu sơn.

Nháy mắt khi Diệp Huyền đột phá Ngự Khí cảnh, hắn quay đầu đánh ra một quyền.

Một quyền này, uy lực chỉ ít phải gấp đôi khi trước, đây chính là chỗ tốt mà đột phá mang lại!

Bành!

Bóng người trước mắt Diệp Huyền lập tức lui hơn mười trượng.

Mà hiện tại, Diệp Huyền đã nhìn rõ kẻ đánh lên là ai, đối phương mặc hắc bào, chừng hai mươi tuổi, ánh mắt lạnh lẽo, rõ ràng, cũng là một tên Kiếm tu! Hơn nữa, khả năng còn suýt soát đột phá Đại Kiếm tu!

Bởi vậy vừa rồi, Diệp Huyền cảm nhận được một cỗ kiếm mang nhàn nhạt!

Nam tử Kiếm tu nhìn Diệp Huyền:

- Sao ngươi có thể thôn phệ kiếm của ta!?

Diệp Huyền có chút dūr tợn:

- Đã nói là đòn đầu, ngươi lại chơi trò hề này, chết cho lão tử!

Thanh âm vừa dứt, hắn đã xông ra ngoài, cùng lúc, Linh Tiêu kiếm đã xuất hiện trong tay.

Vừa đạt tới Ngự Khí cảnh, hắn đã có thể ngự khí, thế nên, Linh Tiêu kiếm vừa xuất hiện, từng dải kiếm mang đã không ngừng chém ra.

Kiểm mang!

Tiêu chí của Đại Kiếm tu!

Nhìn thấy cảnh này, đám học viên Thương Mộc học viện còn lại đều kinh hãi!

Nam tử Kiếm tu kia cũng đầy khó hiểu:

- Đại Kiếm tu, ngươi đã đạt tới Đại Kiếm tu... .

Chớ thấy hắn đã suýt soát đạt tới Đại Kiếm tu, nhưng chỉ một chút khoảng cách này, đã có thể vậy khốn hắn mười hai mươi năm, thậm chí là càng lâu hơn!

Nam tử Kiếm tu không kịp nghĩ nhiều, bởi Diệp Huyền đã tới trước mặt hắn, một kiếm chém xuống, kiếm cương vừa hiện, mấy Đạo kiếm quang đã như lợi tiễn bắn ra.

Nam tử Kiếm tu biến sắc, chân phải giẫm mạnh, muốn mượn mặt đất để lui lại sau, nhưng kiếm quang kia còn nhanh hơn hắn, phốc một cái đã xuyên qua lồng ngực.

Xuy xuy xuy xuy!

Nam tử Kiếm tu ngã xuống đất, máu tươi trước ngực bắn tung tóe!

Diệp Huyền dừng lại, đúng lúc này, hắn bỗng nghiêng người, một đạo bạch quang đã bắn tới.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tiếng Bước Chân Trên Lầu Hai

Chính là nam tử bạch y vừa giao thủ với Mạc Vân Khởi lúc này, hiện tại, hiển nhiên là đối phương muốn xuất thủ cứu nam tử Kiếm tu.

Diệp Huyền không chút do dự, trường kiếm trong tay đâm thẳng.

Mũi kiếm, một Đạo kiếm quang lấp lánh!

Đồng tử nam tử bạch y hơi co lại, hai tay đột nhiên rung lên, một cỗ khí lưu thanh lam cường đại từ trong cơ thể bắn ra, tạo thành một lá chắn, thế nhưng, lại vẫn không thể ngăn được một kiếm của Diệp Huyền!

Giờ khắc này, hai tay nam tử bạch y tuôn ra một cỗ đạm thanh hỏa diễm, ngọn lửa này, chặn lại kiếm quang của Diệp Huyền!

Cùng lúc, Diệp Huyền đột nhiên lún người lên, đập một cước về phía nam tử bạch y, người này cũng phản ứng cực nhanh, trực tiếp đề kiếm mang của Diệp Huyền xuống.

Bành!

Hai người đồng thời lui lại mấy trượng!

Diệp Huyền vừa dừng lại, Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch đã tới hai bên, trên người Bạch Trạch đã chất đầy thương án, đặc biệt là trước ngực, nơi đó đã lõm hẳn thành hố, thoát nhìn khiến người sợ hãi. Mạc Vân Khởi cũng không khá hơn, tay phải đã triệt để buông lỏng, hiển nhiên là đã gãy xương, căn bản không thể động được, khóe miệng còn tràn máu tươi, thụ thương không nhẹ.

Mà nam tử bạch y cùng nam tử áo đen ban đầu đều nhìn tới Diệp Huyền, đang muốn động thủ, một lão giả đã đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người.

Chính là Kỳ lão đầu!

Kỳ lão đầu vừa hiện, Lý Huyền Thương cũng hiện theo.

Kỷ lão đầu hưng hân uống một ngụm rượu, sau đó nhìn Lý Huyền Thương:

- Thế nào? Ta để ngươi giết ba tiểu gia hỏa này đây, giết đi?

Lý Huyền Thương nhắm mắt, hân đương nhiên hiểu ý Kỷ lão đầu, một khi hân giết ba người Diệp Huyền. Như vậy, Kỷ lão đầu tất sẽ liều mạng cá chết lưới rách, đạt tới cấp độ của bọn hân, nếu cố tình làm loạn. Thương Mộc học viện tất sẽ phải chịu cảnh nguyên khí đại thương, đặc biệt nếu Kỷ lão đầu xuất thủ với thế hệ trẻ, Thương Mộc học viện căn bản không dám nói có thể bảo vệ những người kia.

Cường giả như Kỷ lão đầu, rất khó ngăn cản!

Một hồi sau, Lý Huyền Thương đột nhiên quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi thực sự khiến ta cảm thấy ngoài ý liệu, có điều cũng chỉ thế, năm sau, thi thể của ngươi tất sẽ phải treo trên Thương sơn.

Nói xong, hân quay người mang đám học viên Thương Mộc học viện rời đi.

Đám người Lý Huyền Thương rời đi, Kỷ lão đầu mới nhìn ba người Diệp Huyền:

- Biết hai người vừa rồi là ai không?

Ba người Diệp Huyền lắc đầu.

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Chính là hai trong Tam đại kỳ tài của Thương Mộc học viện, các ngươi nên cảm thấy may mắn vì người còn lại không tới, bằng không hiện ta chỉ có thể nhật xác cho các ngươi!

Ba người Diệp Huyền yên lặng.

Kỷ lão đầu lại nói:

- Hai người vừa rồi vốn không xuất toàn lực, mà các ngươi, cơ bản đều đã dùng hết sức. Ta để bọn hân lên, chính là muốn cho các ngươi biết, thực lực hiện tại của các ngươi yếu thế nào. Như lời lão bát tử kia nói, nếu các ngươi không cố gắng, năm sau, thi thể ba người các ngươi sẽ thực sự bị treo trên Thương sơn. Khi đó, lão phu có muốn nhật xác cho các ngươi cũng không được!

Nói xong, lão quay người rời đi, có điều đi vài bước lại ngừng lại:

- Đúng rồi, hai người vừa rồi, còn chưa phải người đứng đầu nhất của Thương Mộc học viện, trên bọn hân còn có Phần Tuyết cùng Bắc Thần, với thực lực hiện tại của các ngươi, đối mặt bọn hân, thập tử vô sinh.

Ba người Diệp Huyền yên lặng.

Thần sắc ngưng lại, bọn hân biết, Kỷ lão đầu không nói đùa, thực lực hai người vừa rồi thế nào, bọn hân đều thấy được!

Rất mạnh!

Cho dù là Diệp Huyền đã đạt tới Ngự Khí cảnh, cũng không dám nói nhất định có thể thắng được đối phương, trừ khi sử dụng Nhất Kiếm Định Sinh Tử, mới may có cơ hội đánh bại đối phương! Mà trong Thương Mộc học viện, hai người kia còn chưa phải mạnh nhất!

Nguy hiểm!

Lần này, ba người đều cảm nhận được nguy hiểm. Lúc trước, bọn hân đều không lo không nghĩ, cho dù là tu luyện, cũng là do bị Kỷ lão đầu buộc tu luyện, trong đó rất ít là tự nguyện.

Thế nhưng hiện tại, ba người đều rõ, nếu như không cố gắng, ngày sau tất bị người treo trên đường!

Cho dù là Diệp Huyền, cũng cảm nhận được nguy cơ.

Bất kể trước đó thế nào, hiện hân phải thừa nhận, hân hiện là học viên Thương Lan học viện, ân oán giữa Thương Lan học viện và Thương Mộc học viện, hân không muốn cũng phải gánh. Hơn nữa, từ khi Kỷ lão đầu cứu mười muội hân, hân đã đáp ứng Kỷ lão đầu, ngày sau tất sẽ toàn lực nghiêng chiến Thương Mộc học viện, đem thi thể treo trên Thương sơn đưa về!

Tu luyện!

Ba người yên lặng rời bước, sau đó bắt đầu tự tu luyện.

Diệp Huyền vẫn đi đánh núi, trận chiến vừa rồi giúp hân ngộ ra một điều, lần này, hân đã không chỉ đơn thuần đánh nữa, mà với Chiến ý gia trì, cố gắng

tạo Quyền thế.

Quyền thế!

Chính là mục đích mà Kỳ lão đầu!

Quyền xuất, thế tới! Một quyền chi thế, liệt địa toái sơn!

Ngô ra điểm này, lực lượng cùng khí thế trong quyền của hắn ngày càng mạnh, đương nhiên, cái giá phải trả cũng càng lớn, hai tay đã sớm ứa máu thịt!

Ban đêm, Diệp Huyền mệt mỏi dựa vào vách núi, ngẩng đầu nhìn sao trời, thở lớn từng ngụm.

Hiện tại, cảm giác của hắn đã không đơn thuần là mệt mỏi, mà còn có thoải mái!

Vô cùng thoải mái!

Hắn cảm thấy, sau khi lực lượng toàn thân được phát ra, cảm giác thoải mái lập tức tràn tới!

Như nghĩ tới chuyện gì đó, Diệp Huyền đột nhiên ngồi dậy, tay phải mở ra, một thanh kiếm lơ lửng xuất hiện!

Linh Tiêu kiếm!

Linh Tiêu kiếm hiện tại, có chút khác lúc trước, khác biệt này, chỉ có thể cảm nhận, khó thể nói nên lời!

Theo hắn đoán, chính là do hắn thôn phệ chuỗi kiếm của tên Kiếm tu kia, chuỗi kiếm hắn đã đạt tới cấp Linh kiếm, đương nhiên, khẳng định là không tốt bằng Linh Tiêu kiếm, nếu không một kiếm kia, đã trực tiếp lấy cái mệnh của hắn!

Hạch tâm Vô Địch Kiếm Thể quyết của hắn là kiếm, kiếm trong đan điền càng mạng, công pháp của hắn sẽ càng thêm cường hãn, mà hắn cũng có thể dùng công pháp để thôn phệ càng nhiều kiếm!

Kiếm!

Nghĩ tới điểm này, Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, thấy bốn phía không người, liền lập tức tiến vào Giới Ngục tháp.

Trong tình không vô cùng vô tận, Diệp Huyền đứng dưới tháp, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, nơi đó có ba thanh kiếm!

Từ góc nhìn của hắn, chỉ có thể nhìn được đại khái của ba thanh kiếm kia, hắn cũng muốn nhìn gần hơn một chút, đáng tiếc là hắn còn chưa đạt tới Lăng Không cảnh, không thể lửng không bay lên, bởi vậy chỉ có thể đứng dưới nhìn lên.

Nhìn ba thanh kiếm kia, ánh mắt Diệp Huyền có chút nóng bỏng, trực giác nói cho hắn biết, nếu dùng ba thanh kiếm này làm đan điền, thiên hạ sợ là không có kiếm nào mà hắn không thể thôn phệ!

Đúng lúc, Giới Ngục tháp đột nhiên rung lên, Diệp Huyền ngây người, vội vào tầng thứ nhất, nhìn qua bốn phía:

- Tiền bối?

Nữ tử thần bí không đáp!

Diệp Huyền hơi cau mày, đang muốn nói, đúng lúc hắn ngẩng đầu.

Một cái chớp mắt yên lặng.

Ông...

Đỉnh đầu, một tiếng bước chân vang lên.

Vừa nghe được tiếng bước chân này, Diệp Huyền liền ngây người, vốn còn nghĩ là nghe lầm, thế nhưng từng tiếng...

Ông ông ông ông...

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang!

Diệp Huyền nheo mắt lại:

- Ai...

Không ai đáp lại, thế nhưng, tiếng bước chân đã càng lúc càng nhanh, một hồi toàn bộ tầng thứ nhất Giới Ngục tháp cũng rung lên.

Đúng lúc, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn cửa vào tầng hai, nơi đó đột nhiên rung lên kịch liệt, nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền nhắm mắt:

- Cái tên này, không phải sẽ đi ra chứ...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Một trảo!

Hoảng!

Thực sự, Diệp Huyền hơi hoảng!

Bởi nữ tử thần bí đã nói, người trên tầng thứ hai tuyệt không phải kẻ lương thiện, nếu đã không phải người lương thiện vậy rất khó để trao đổi, mà khó trao đổi, cũng có nghĩa là, rất có thể, đối phương vừa ra sẽ không cả cho hắn cơ hội nói chuyện.

- Tiền bối?

Diệp Huyền lui sau, nhìn qua bốn phía:

- Tiền bối, người còn ở đây chứ?

Nữ tử thần bí vẫn không đáp.

Diệp Huyền chuẩn bị muốn chạy ra!

Mà đúng lúc này, Giới Ngục tháp đột nhiên khẽ rung lên, rất nhanh, tiếng bước chân trên tầng hai liền ngừng lại, động tĩnh nơi lối vào tầng hai cũng biến mất.

Diệp Huyền ngây người, sau đó vội hỏi:

- Tiền bối? Là người xuất thủ sao?

Vẫn không có người trả lời!

Diệp Huyền đang muốn nói thêm, từ lối vào tầng hai, một tờ giấy trắng đột nhiên bay ra.

Giấy!

Diệp Huyền ngây người, sau đó tiến hai bước, lúc này, tờ giấy kia đã bay tới trước mặt hắn, trên giấy có một khuôn mặt tươi cười, bên dưới, còn có hai dấu vuốt, có vẻ như là vuốt mèo.

Diệp Huyền: "..."

Mà đúng lúc này, lại một tờ giấy nữa bay ra, chậm rãi bay tới trước mặt Diệp Huyền, lần này, trên giấy có một khuôn mặt đầy ủy khuất, bên dưới, cũng có hai dấu vuốt nhỏ.

Đột nhiên, lại một tờ giấy bay ra, rất nhanh đã tới trước mặt Diệp Huyền, lần này, trên có mặt khóc, bên dưới, vẫn là hai dấu vuốt nhỏ.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn cửa vào tầng hai:

- Người muốn ta thả người ra không?

Thanh âm vừa dứt, một tiếng nhẹ nhẹ vang lên.

Diệp Huyền cười khò:

- Có điều, tạm thời không thể thả người ra...

Yên lặng, đột nhiên...

Oanh!

Toàn bộ tầng một tầng hai Giới Ngục tháp rung lên, lực trùng kích trực tiếp chấn Diệp Huyền bay ra ngoài.

Ầm!

Diệp Huyền đập thẳng vào vách, kêu rên một trận, giờ khắc này, hắn cảm thấy tứ chi như tan thành từng mảnh!

Nhưng hắn còn chưa đứng lên, một cỗ khí tức ác lệ đã đột nhiên bao phủ tầng thứ nhất, cỗ khí tức tà ác này lập tức khiến Diệp Huyền biến sắc, vội lui ra ngoài tháp, cỗ khí tức kia muốn đuổi theo, một thanh kiếm trên đỉnh tháp khẽ rung lên.

Oanh!

Cỗ khí tức tà ác kia lập tức bị chấn nát, Giới Ngục tháp lại khôi phục bình tĩnh!

Qua một hồi lâu, Diệp Huyền thấy Giới Ngục tháp trở lại bình thường, lòng thâm thở dài. Không dám dừng lại, vội rời Giới Ngục tháp!

Hiện thực, Diệp Huyền hít một hơi thật sâu:

- Tìm đạo tặc!

Giờ khắc này, hắn chân chính ý thức được khủng bố của Giới Ngục tháp, đây mới chỉ là tầng thứ hai, còn tầng ba, tầng bốn... tồn tại trong đó cường đại tới mức nào?

Nhất định phải tìm cho được đạo tặc!

Diệp Huyền tỉnh lại, lập tức thanh tẩy một phen, sau đó vội về tiểu viện, trước tiểu viện, một thân ảnh yêu kiều đã ngồi trước thềm đá.

Diệp Linh!

Như mọi lần bất kể là hắn ra ngoài bao lâu, lúc trở về, đều sẽ thấy muội muội Diệp Linh chờ hắn!

Diệp Huyền đi tới trước mặt Diệp Linh, lúc này, Diệp Linh đã ngủ, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Linh, lúc này, Diệp Linh vô thức ôm chặt lấy Diệp Huyền, dúi đầu vào ngực hắn.

- Ca...

Diệp Huyền cười cười, sau đó ôm Diệp Linh về phòng của nàng, đắp kín chăn cho Diệp Linh, Diệp Huyền mới rời đi.

Mà bên ngoài, chẳng biết từ lúc nào mà Kỳ lão đầu đã xuất hiện.

Kỳ lão đầu nói:

- Theo ta!

Nói xong, lão quay người đi ra ngoài.

Diệp Huyền đi theo.

Bên đường, Kỳ lão đầu hưng hăng uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Chuyện Thương Mộc học viện, tạm thời dừng ở đây. Có điều, ngày sau các người xuống núi, vẫn cần cẩn thận thì hơn, hiện đám học viên Thương Mộc học viện đều rất muốn báo thù, có điều đều bị cao tăng áp xuống. Đương nhiên, không phải là bọn hắn bỏ qua, mà là chờ Phần Tuyết cùng Bắc Thần trở về.

- Bọn hắn không có ở Thương Mộc học viện sao?

Diệp Huyền hỏi.

Kỳ lão đầu lãnh đạm nói:

- Nếu bọn hắn ở Thương Mộc học viện, ngày đó đã sớm tới khiêu chiến các người, Thương Mộc học viện đã không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ, tuyệt đối là tử thủ.

Diệp Huyền yên lặng.

Kỷ lão đầu lại nói:

- Có ta ở đây, Thương Mộc học viện không dám phá vỡ cương cố tới ám sát các ngươi, nhưng mọi thứ đều không có tuyệt đối, cho nên lúc ra ngoài, vẫn phải lấy cẩn thận làm trọng.

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta hiểu!

Kỷ lão đầu đột nhiên ngừng lại:

- Chừng nửa tháng nữa, ngươi sẽ đi Lưỡng Giới sơn đúng không?

Diệp Huyền nhìn Kỷ lão đầu:

- Viện trưởng biết?

Kỷ lão đầu gật đầu:

- Cả Khương quốc, cũng chỉ có hai ba người thu được tư cách này, An nha đầu đem tư cách kia cho ngươi, xem ra, nàng thực sự hết sức ưu ái ngươi.

Diệp Huyền không nói.

Kỷ lão đầu do dự một chút, sau đó lại nói:

- Tiểu tử, ngươi không phải người thường, thế nhưng An nha đầu kia càng không phải người thường, Thương Mộc học viện bá đạo như vậy, thế nhưng An Lan Tú nói không gia nhập liền không gia nhập, Thương Mộc học viện không dám đánh một cái rắm, từ điểm có, có thể thấy nàng khủng bố ra sao.

Diệp Huyền cười nói:

- Ý tiền bối là?

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Ý ta là gì, ngươi hẳn đã hiểu!

Diệp Huyền cười cười:

- Viện trưởng sợ ta tiếp cận nàng, sẽ rước họa vào thân, đúng không?

Kỷ lão đầu gật đầu:

- An nha đầu không có ý xấu, hưng thế lực sau lưng nàng thì không nói chắc được. Tốt nhất là tránh xa nàng ra, hoặc chờ khi có thực lực tuyệt đối, lúc đó lại tới gần, như vậy, với cả hai ngươi đều là chuyện tốt!

Diệp Huyền lắc đầu.

Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền nói khẽ:

- Ta cùng nàng hiểu nhau, tương giao lẫn nhau, không có ý khác.

Kỷ lão đầu lắc đầu:

- Ngươi quá lý tưởng hóa, ngươi cùng nàng không có ý khác, nhưng người khác sẽ nghĩ như thế sao? Hoặc nói, ngươi cảm thấy thế giới này rất quy tắc? Ai ai cũng biết nói lý?

Diệp Huyền nhún vai:

- Nếu thế lực sau lưng nàng ngăn cản ta, ta đánh với bọn hắn là được! Đánh bọn tới khi bọn hắn không dám ngăn cản nữa thì thôi!

Kỷ lão đầu giờ ngón cái:

- Có dũng khí, đáng tiếc, chỉ thế thôi!

Diệp Huyền có chút im lặng:

- Nếu không thì phải làm sao? Hay là ta đi nói với An cô nương, ta sợ thể lực sau lưng người, chúng ta đừng làm bạn nữa?

Kỷ lão đầu nhìn Diệp Huyền:

- Tiểu tử người thực sự chỉ muốn làm bạn với người ta? Không có ý khác?

Diệp Huyền trừng mắt nhìn lại:

- Ta không hiểu lão đang nói cái gì!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chờ ca trở về

Kỷ lão đầu thấp giọng thở dài, tiến lên một bước, một bước này tới thẳng bên cạnh Diệp Huyền, lại nói:

- Đây là lựa chọn của người, ta sẽ không có ý kiến. Cuối cùng, lúc tới Lương Giới sơn, người phải chú ý ba điểm, thứ nhất, chính là Thương Mộc học viện, rất có thể, hai đại yêu nghiệt cùng tam đại kỳ tài Thương Mộc học viện đều sẽ tới, nếu có gặp, đừng sinh cường, nên chạy thì chạy. Thứ hai, cẩn thận người Đường quốc, Đường quốc cũng sẽ có người tới, quan hệ giữa Khương quốc cùng Đường quốc cũng như giữa Thương Lan học viện cùng Thương Mộc học viện vậy, người hiểu.

Nói tới đây, lão hơi ngừng lại:

- Thứ ba, phải cẩn thận thiên tài các nước khác, ra khỏi Thương Lan sơn này, chuyện giết người đoạt bảo là chuyện hết sức bình thường. Phải biết, thiên tài đều phải giẫm lên thi thể các thiên tài khác mà quật khởi. Ta biết người từ nhỏ đánh giết mà lớn, thể nhưng, sinh tồn bên ngoài sẽ càng thêm tàn nhẫn.

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Ta sẽ nhớ kỹ!

Kỷ lão đầu lại uống một hớp rượu, tiếp tục nói:

- Hòa linh trong cơ thể muội muội người không kiên trì được bao lâu, lần này tới động phủ của Kiếm chủ, động phủ kia ở khu vực núi lửa, nếu có cơ hội, người có thể tìm một ít hỏa hệ thiên tài địa bảo, càng nóng càng tốt.

Diệp Huyền hơi thì lễ:

- Muội muội ta ở lại đây, làm phiền Viện trưởng chiếu cố!

Kỷ lão đầu nói:

- Yên tâm, ở Thương Lan sơn này, an toàn không lo.

Nói xong, lão dừng bước:

- Trước khi tới Lương Giới sơn, luyện cho thành quyền thể đã, giờ thể của người còn chưa đủ, quyền thể quyền thể, quyền chưa ra, thể đã xuất, tới mức đó mới gọi là quyền thể. Còn Chiến ý của người, chớ có vội vàng, khoảng cách giữa người và Võ đạo Tông sư còn một quá trình nữa, quá trình này phải từ từ bước chắc, không được phép vội vàng, hết thầy phải để nước chảy thành sông!

Diệp Huyền thì lễ thật sâu:

- Thụ giáo!

Kỷ lão đầu gật nhẹ:

- Trở về tu luyện đi, luyện thành quyền thế, sẽ có trợ giúp không nhỏ cho ngươi lúc tới Lưỡng Giới sơn!

Diệp Huyền lần nữa thi lễ, sau đó quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Huyền, Kỷ lão đầu nói khẽ:

- Không nóng không vội, thực sự là hạt giống tốt...

Nói xong, lão lại hưng hăng uống một ngụm, sau đó quay người biến mất nơi xa.

Hậu sơn.

Diệp Huyền lần nữa đi tới trước ngọn núi nhỏ kia, rất nhanh, từng tiếng nổ rền vang, mà dưới thác nước, Bạch Trạch điên cuồng từ trong thác nước ngược dòng lên. Trong núi, Mạc Vân Khôi điên cuồng chạy trốn, mà lần này, không chỉ có một đầu Ma Lang đuổi theo hắn!

Khô tu!

Trải qua trận chiến vừa rồi, ba người Diệp Huyền đều điên cuồng tu luyện.

Bởi ba bọn hắn, nhận thấy được thực lực của Thương Mộc học viện, mà sau này, bọn hắn lại nhất định phải đối đầu với đối phương.

Không ai muốn thua, càng không ai muốn chết!

Tu luyện, điên cuồng tu luyện!

Một thời gian sau đó, ba người Diệp Huyền điên cuồng tu luyện, trừ lúc ăn cơm đi ngủ, tất cả thời gian còn lại đều dành để tu luyện. Đặc biệt là Mạc Vân Khôi cùng Bạch Trạch, lần giao chiến vừa rồi, hai người bọn hắn bị áp chế tới thảm, cơ hồ không có sức hoàn thủ, với tâm cao khí ngạo như bọn hắn, chuyện này, bọn hắn tuyệt không muốn lặp lại!

Nửa tháng sau.

Điên cuồng khổ tu, quả nhiên có hiệu quả.

Mạc Vân Khôi đã có thể thành thạo trước thế truy của hai đầu Ma Lang, đồng thời còn có thể tùy thời phóng phi đao phản kích, mà Bạch Trạch dưới thác, hiện không cần xích sắt kéo, mà đã có thể tự ngược dòng leo lên, thân thể cùng lực lượng của hắn đều đã có bước tiến thật lớn.

Còn Diệp Huyền...

Trước ngọn tiểu sơn.

Hai mắt Diệp Huyền hơi ngưng lại, toàn thân như một bức tượng điêu. Không biết qua bao lâu, hắn lần nữa mở mắt, tay nắm thành quyền.

Oanh!

Một cỗ uy thế vô hình từ trong cơ thể trào ra.

Nơi xa.

Bành!

Một khối cự thạch to tới mấy trượng ầm ầm vỡ vụn!

Thế!

Quyền thế!

Ngay lập tức, Diệp Huyền lại đột nhiên đánh xuống đất!

Oanh!

Lấy hắn làm trung tâm, phương viên mấy chục trượng cùng lúc nổ tung, vô số đá vụn bắn lên đầy trời!

Diệp Huyền đứng lên, nhìn qua nắm đấm, ánh mắt đầy hưng phấn:

- Ta con mẹ nó thật lợi hại!

Mà đúng lúc này, biến cố chợt hiện.

Ba!

Một tiếng tát tai vang dội vang lên, Diệp Huyền trực tiếp bị đánh bay ra mấy chục trượng, đập mạnh vào vách núi!

Ầm!

Vách núi rung lên, vô số đá vụn rơi xuống.

Một hồi sau, Diệp Huyền chậm rãi bò lên, mà lúc này, bên má phải của hắn, đã nhiều thêm một cái dấu vuốt nhỏ nhỏ...

...

Diệp Huyền hoàn toàn bất ngờ!

Ai đánh hắn?

Hắn nhảy dựng lên, triệu hồi Linh Tiêu kiếm, đề phòng nhìn bốn phía, thế nhưng lại chẳng phát hiện bất cứ thứ gì.

Thu lại ánh mắt, nhìn về phía Linh Tiêu kiếm, thân kiếm bóng loáng, phản chiếu dung mạo anh tuấn, vừa nhìn thấy dấu vuốt nhỏ trên mặt, sắc mặt Diệp Huyền liền trầm xuống!

Hắn nhận ra dấu vuốt này!

Chính là dấu vuốt trên tờ giấy bay ra từ tầng hai!

Tồn tại ở tầng thứ hai xuất hiện?

Nghĩ tới điểm này, Diệp Huyền đổ mồ hôi lạnh. Hắn vội trở lại Giới Ngục tháp, thế nhưng Giới Ngục tháp lại bình tĩnh vô cùng, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có!

Diệp Huyền nhìn qua lối vào tầng hai, sắc mặt có chút cổ quái.

Hắn có thể xác định, kẻ đánh hắn nhất định là gia hỏa trên tầng hai, nhưng hắn lại chẳng thể làm gì đối phương!

Lên đó đánh một trận? Muốn chết cũng không cần làm thế?!

Không thể trêu!

Diệp Huyền sờ má phải nóng rát, sau đó quay người rời Giới Ngục tháp.

Giữa trưa.

Bàn dài trong Thương Lan điện, bày tới mười mấy món ăn, chay mặn đều có, mùi thơm nức mũi.

Lần này, Kỳ An Chi không hề động đũa, bình tĩnh liếm đũa, không chút cố kỵ, mà đám người cũng đã sớm quen.

Kỳ lão đầu đột nhiên nói:

- Ăn xong bữa này, cũng là lúc các ngươi nên rời đi!

Rời đi?

Diệp Huyền nhìn Kỳ lão đầu:

- Bọn hắn cũng muốn đi Lưỡng Giới sơn?

Kỳ lão lắc đầu:

- Ta muốn đưa bọn hắn đi chỗ khác rèn luyện!

Diệp Huyền gật nhẹ, sau đó nhìn Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch:

- Bảo trọng!

Bạch Trạch gật đầu:

- Ngươi cũng vậy!

Mạc Vân Khởi cười hắc hắc:

- Lần sau gặp lại, chúng ta lại luận bàn!

Diệp Huyền cười cười, đang muốn nói, Diệp Linh đã tranh trước hừ lạnh:

- Ngươi nhất định không đánh lại ca ca ta!

Mạc Vân Khởi tròn trắng mắt:

- Đúng đúng, ca ca của ngươi là lợi hại nhất!

Hắn sớm hiểu rõ, ở cái Thương Lan học viện này, người không nên đắc tội nhất chính là tiểu nha đầu này, bởi địa vị của nàng vô cùng cao, ngoại trừ biết nấu cơm, còn biết rót rượu cho Kỳ lão đầu, nửa đêm còn làm cơm cho Kỳ An Chi... đặc biệt, nàng còn giúp bọn hắn giặt đồ... ngay cả Bạch Trạch cũng vô cùng yêu thích nàng! Nếu hắn tùy tiện đắc tội, chẳng khác nào đắc tội với tất cả mọi người.

Diệp Linh cười nhếch miệng, sau đó gấp cho Diệp Huyền một miếng thịt:

- Ca, ăn đi!

Diệp Huyền vượt đầu Diệp Linh, ánh mắt đầy cung chiêu.

Mạc Vân Khởi đột nhiên lắc đầu thờ dài:

- Ai, muối muối nhà người ta a!

Mọi người nhìn nhau bật cười.

Nửa canh giờ sau, Kỳ lão đầu dẫn theo Mạc Vân Khởi cùng Bạch Trạch xuống núi.

Dưới núi, Mạc Vân Khởi vẫy tay với Diệp Huyền:

- Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ lại tới một trận!

Diệp Huyền cười cười:

- Được!

Bạch Trạch lại hơi thi lễ:

- Bảo trọng!

Nói xong, hắn cùng Mạc Vân Khởi bước nhanh theo Kỳ lão đầu.

Diệp Huyền kéo tay Diệp Linh đi tới trước mặt lac, nhìn thẳng Kỳ An Chi:

- Muối muối ta ở lại đây, có an toàn không?

Kỳ An Chi nhìn Diệp Huyền, không nói.

Diệp Huyền cũng nhìn thẳng nàng, không hỏi.

Kỳ An Chi đột nhiên nghiêng người, sau một khắc, trên tay nàng đã xuất hiện một thanh đao mỏng như cánh vèm thoáng cái, đã lướt ra ngoài mười trượng, nàng vừa dừng lại, mặt đất phía sau đã “xùy” một tiếng nứt ra.

Sâu không thấy đáy!

Không chỉ như thế, trong khe nứt kia, còn chất chứa một cỗ lực lượng không tan.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Diệp Huyền hơi ngưng lại, lòng thầm chấn động!

Ý cảnh!

Đao ý!

Con hàng tham ăn trước mắt này, lại lợi hại như thế?

Nghĩ một hồi, lại lại có chút sợ, bởi còn hàng tham ăn này, từng suất nữa cầm đao chém hấn!

Lúc này, Diệp Linh đi tới trước mặt Diệp Huyền, đưa ra một cái túi:

- Ca, trong này có một đôi giày muối mới làm, còn có một ít lương khô, đều là muối làm, sau khi rời khỏi đây, ca chú ý bớt đánh nhau, chớ có làm bản thân bị thương, hơn nữa, muối ở đây sẽ ngoan ngoãn, không cần lo cho muối.

Diệp Huyền vuốt đầu muối muối:

- Chờ ca trở về!

Nói xong, hấn liền khoác túi rồi đi.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Lại thấy Mạt Tùy Thanh

Hấn không phải người khách sáo, mặc dù không nở để muối muối lại, nhưng nam nhi chí ở bốn phương, đã quyết làm gì, sẽ quyết chí đi làm, tuyệt không lè mề!

Dưới ánh mắt chăm chú của Diệp Linh, bóng lưng Diệp Huyền đã ngày càng mờ nhạt.

Diệp Linh không khóc, nằng cứ vậy nhìn qua, mãi tới khi Diệp Huyền hoàn toàn biến mất, nằng còn chưa thu lại ánh mắt.

Qua hồi lâu, mới quay người tới bên cạnh Kỳ An Chi, sau đó kéo tay Kỳ An Chi:

- Kỳ tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!

Kỳ An Chi nhìn qua Diệp Linh:

- Chớ lo lắng.

Diệp Linh nhếch miệng cười một tiếng:

- Ca ca nói chúng ta chờ ca ấy trở về, như vậy ca nhất định sẽ trở về! Chuyện ca ca đáp ứng ta, chưa từng nuốt lời!

Kỳ An Chi gật đầu, quay đầu nhìn nơi xa, như nghĩ tới cái gì đó, khẽ lắc đầu: “Nam nhi không tệ, đáng tiếc lại thích nam nhân...”

Diệp Huyền xuống núi, trực tiếp tới thẳng bến thuyền của Túy Tiên lâu, hấn muốn đi Lưỡng Giới sơn, đương nhiên phải ngồi vân thuyền.

Có điều, hấn vừa tới nội thành, đã thấy một đám người lao tới.

Nhìn cách ăn mặc, rõ ràng đều là học viên Thương Mộc học viện!

Sau lần Diệp Huyền giết Tả Lập, đám học viên Thương Mộc học viện chưa bao giờ bỏ qua suy nghĩ báo thù, có điều bọn hấn đều còn có cổ kị, không dám trực tiếp tới Thương Lan học viện tìm Diệp Huyền. Thế nhưng, bọn hấn cũng không từ bỏ ý đồ, thời khắc đều phái người canh ở cửa Thương Lan học viện, giờ Diệp Huyền xuống núi, bọn hấn nhận được tin liền lập tức chạy tới.

Diệp Huyền dừng bước.

Thấy Diệp Huyền dừng lại, đám học viên Thương Mộc học viện cũng dồn dập dừng theo.

Diệp Huyền quay đầu nhìn đám học viên Thương Mộc học viện:

- Đón đầu?

Đón đầu?

Đám người sững sốt, trực tiếp vậy sao?

Một tên học viên Thương Mộc học viện đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Huyền, gằn giọng nói:

- Diệp Huyền, ngươi giết học viên Thương Mộc học viện ta, hôm nay ta...

Diệp Huyền đã lập tức biến mất.

Àm!

Người kia còn chưa nói xong, đã trực tiếp bị đập bay!

Nghiền ép!

Nhìn thấy cảnh này, đám học viên Thương Mộc học viện trực tiếp ngây dại.

Mạnh vậy sao?

Đám học viên liếc mắt nhìn nhau, vốn muốn cùng tiến lên, Diệp Huyền đã nói:

- Các ngươi nhiều người như vậy, chỉ bằng cùng lên đi? Dù sao Thương Mộc học viện các ngươi vốn cũng không cần thể diện, tới đi, cùng lên!

Nghe vậy, sắc mặt đám học viên liền trở nên khó coi.

Cùng lên?

Vốn bọn hắn cũng muốn cùng lên, thế nhưng Diệp Huyền đã nói như vậy, bọn hắn lại không dám cùng lên. Hiện ban ngày ban mặt, dù bọn hắn có thắng, chuyện này truyền đi cũng tuyệt không dễ nghe!

Thấy đám học viên Thương Mộc học viện không có ý động thủ, Diệp Huyền chỉ chỉ:

- Đám mềm trứng!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Sau lưng, sắc mặt đám học viên Thương Mộc học viện càng thêm khó coi, nhưng lại không có ai dám động thủ.

Bọn hắn không ngốc, Diệp Huyền đã sớm tính trước, trong số bọn hắn không ai có thể đơn đầu nổi Diệp Huyền. Tiếp tục đánh, sẽ chỉ là tự rước nhục. Đơn giản để nói, bọn hắn nhận rõ một điều, chỉ có người trong nội viện, mới có thể đối phó được Diệp Huyền.

Cứ thế, dưới ánh mắt soi mói của đám học viên Thương Mộc học viện, Diệp Huyền biến mất nơi xa.

...

Nửa canh giờ sau, Diệp Huyền lên vân thuyền, lần này hắn ở phòng hạng nhất, đương nhiên chính bởi tấm Tử Kim tạp kia, có tấm thẻ kia, hắn có thể ở phòng hạng nhất miễn phí. Đối với chuyện tốt này, Diệp Huyền hắn đương nhiên không từ chối, có tiện nghi mà không chiếm, chính là có lỗi với muội!

Vân thuyền khởi hành, Diệp Huyền liền tới boong thuyền.

- Là ngươi!

Một thanh âm truyền tới.

Diệp Huyền quay đầu nhìn lại, cách hắn không xa, là một nữ tử mặc hồng y, dung mạo cực đẹp, đặc biệt là tư thái thon dài, khiến người không nhìn được mà muốn ôm vào ngực!

Người này cũng không phải ai xa lạ, chính là mỹ nhân từng có khúc mắc với hắn, Mạt Tùy Thanh!

Bên cạnh Mạt Tùy Thanh, còn có một nam tử mặc cẩm y, kim quan đai ngọc, mặt như bạch ngọc, bộ dạng anh tuấn.

Tầm mắt nam tử cẩm y cũng rơi vào trên người Diệp Huyền, không ngừng đánh giá.

Diệp Huyền nhìn qua Mạt Tùy Thanh, liền thu lại ánh mắt, sau đó đi tới đầu thuyền, nhìn quang cảnh bên dưới không ngừng thu nhỏ lại, lòng càng hướng tới Kiếm tiên.

Ngự kiếm phi thiên địa!

Đây chính là mộng tưởng của mỗi một Kiếm tu!

Thấy Diệp Huyền không thèm để ý tới bản thân, sắc mặt Mạt Tùy Thanh liền lạnh xuống, từ khi nàng có nhận thức tới nay, bất kể là ở đâu, cũng đều là tiêu điểm của vạn ánh mắt, nào bị người bỏ qua như vậy?

Lập tức bước tới bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền quay đầu nhìn lại, nhú mày. Nữ nhân này thực sự rất đẹp, bất kỳ nam nhân nào cũng đều muốn xem, nhưng hẳn thực sự lại có chút chán ghét!

Hắn vô cùng ghét loại nữ nhân tự cho là đúng, không biết tôn trọng người khác như vậy!

Vẫn là An Lan Tử tốt nhất!

Nghĩ tới nữ tử bạch y như tuyết kia, lông mày Diệp Huyền hơi giãn, khẽ nở nụ cười.

- Diệp Huyền!

Mạt Tùy Thanh đột nhiên cười nói:

- Thế nào, ta không đáng để ngươi chào một tiếng hay sao?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Mạt cô nương, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Mạt Tùy Thanh hí mắt:

- Nghe nói ngươi gia nhập Thương Lan học viện?!

Diệp Huyền gật đầu.

- Chúc mừng!

Mạt Tùy Thanh cười nói, nụ cười hết sức sáng lạn, nhưng nghe âm lại hết sức chói tai.

Diệp Huyền gật nhẹ, không nói, cũng không muốn nói, quay người ra chỗ khác.

Mạt Tùy Thanh lại không có ý bỏ qua, lập tức đuổi theo:

- Một năm sau, chính là thời điểm quyết đấu giữa hai học viện.

Diệp Huyền không trả lời.

Mạt Tùy Thanh lại nói:

- Đến lúc đó, ta nhất định sẽ tới xem.

Diệp Huyền nhìn qua Mạt Tùy Thanh, sau đó liền bước tới chỗ khác.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Mạt Tùy Thanh liền trầm xuống, như nghĩ tới điều gì đó, lại nhìn qua nam tử cẩm y bên cạnh, cười nói:

- Mộc huynh, ngươi xem, người ta rất không chào đón ta a!

Nam tử nhìn qua Diệp Huyền, lại liếc mắt nhìn Mạt Tùy Thanh, không nói. Hắn không ngờ, tự nhiên hiểu nữ nhân này muốn coi hắn làm công cụ sử dụng!

Mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên quay người nhìn Mạt Tùy Thanh:

- Ngươi không thấy ta rất chán ghét ngươi sao? Ngươi có thể con mẹ nó đừng tới gần ta được hay không? Còn tới gần, ta sợ không nhận được mà một quyền đâm chết ngươi mất!

Mạt Tùy Thanh: "..."

...

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Lưỡng giới sơn

Mạt Tùy Thanh gắt gao nhìn Diệp Huyền, hai tay xiết chặt, toàn thân run lên.

Nam tử cảm y lại kinh ngạc nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền nói xong, liền quay người rời đi, mà Mạt Tùy Thanh lại gần giọng:

- Ngươi dám nhục ta!

Diệp Huyền dừng bước, quay người nhìn Mạt Tùy Thanh:

- Nhục ngươi? Ta đã nhường ngươi hai lần, là ngươi muốn bám tới cùng?

Nói xong, hắn nhẹ bóp mặt Mạt Tùy Thanh:

- Mạt cô nương, ngươi để tay lên ngực tự hỏi xem, ngoại trừ gương mặt này, thân phận này, ngươi còn có cái gì? Hoặc nói, không có gương mặt này, không có thân phận Mạt gia, ngươi cảm thấy, còn có người sẽ vây quanh ngươi sao? Ngươi cho rằng bọn hắn thực sự thích ngươi sao? Không, bọn hắn chỉ thích cái túi da này của ngươi, thích thân phận của ngươi, không có cái túi da này, không có thân phận Mạt gia này, trong mắt bọn hắn, ngươi không đáng một đồng!

Nói xong, hắn hơi lỏng tay:

- Ngươi cảm thấy, ngươi đang đùa bọn những kẻ kia, thứ ta nói thẳng, ngươi đùa bọn hắn thì có ý nghĩa gì sao? Có ý nghĩa sao? Chỉ cần là kẻ hơi có chút đầu óc, chắc chắn sẽ không bị ngươi đùa bỡn. An cô nương nói không sai, dù Mạt gia ngươi cũng là đại tộc, mà ngươi lại tốn thời gian vào mấy chuyện vô ích, ngươi không thấy ngươi đang làm Mạt gia mất mặt sao? Ngươi nghĩ cho kỹ đi, còn nữa, không nên động tới ta. Ta không muốn sau khi một quyền đâm chết ngươi, lại phải đi diệt Mạt gia ngươi!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Ở lại, Mạt Tùy Thanh xiết chặt nắm đấm, sắc mặt tái nhợt, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Huyền trở lại phòng, đối với Mạt Tùy Thanh, dù hắn không thực sự quá chán ghét, nhưng cũng không hề có một tia hảo cảm, loại nữ nhân này, thực sự quá tự đại.

Không tiếp tục nghĩ tới Mạt Tùy Thanh, hắn liền vào Giới Ngục tháp.

- Tiền bối?

Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, nói khẽ.

An tĩnh, nữ tử thần bí không đáp.

Sắc mặt Diệp Huyền liền trầm xuống, nữ tử thần bí không có ở đây, hắn thực sự có chút hoảng hốt!

Đúng lúc này, một tờ giấy lại bay ra từ tầng thứ hai.

Diệp Huyền hơi nheo mắt, lại tới sao?

Rất nhanh, tờ giấy đã bay tới trước mặt hắn, trên giấy vẽ một cái mặt bình thân, không rõ hi lộ. Mà dưới hình khuôn mặt, là một dấu vuốt.

Khóe miệng Diệp Huyền hơi rút lại, nhìn qua bốn phía, vội rời khỏi Giới Ngục tháp.

Đến cùng, tồn tại trong tầng thứ hai là cái gì?

Diệp Huyền đầy nghi hoặc.

Có điều, bất kể là thứ gì, hần cũng có thể xác định, đó tuyệt không phải tồn tại mà hần có thể chống lại!

Tranh thủ tìm đạo tặc thì hơn!

Diệp Huyền quyết định!

Thời gian tiếp đó, hần liền bắt đầu điên cuồng tu luyện!

Hiện hần đã đạt tới Ngự Khí cảnh, với cảnh giới này, hần còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, đặc biệt là vận dụng kiếm khí cùng kiếm mang, đáng tiếc nữ tử thân bí lại im lặng không nói, bởi vậy, hần cũng chỉ có thể tự mày mò tìm tòi!

Chuyện đáng nói nhất, chính là hiện hần đã có thể thoải mái thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, mà uy lực cùng mạnh hơn rất nhiều, một kiếm, hoàn toàn có thể đánh giết một vị cường giả Lăng Không cảnh!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử này, có thể nói chính là sát chiêu cùng át chủ bài lớn nhất của hần!

Mấy ngày liền, không kiếm thì quyền!

Bất kể là kiếm hay quyền, hần đều không muốn bỏ qua.

Thời gian qua nhanh, hai ngày sau, vân thuyền đã chậm rãi hạ xuống.

Đã tới Lưỡng Giới thành!

Diệp Huyền rời khỏi phòng, đi tới boong thuyền, đứng trên đầu thuyền nhìn xuống, Lưỡng Giới thành càng lúc càng lớn, vừa thấy Lưỡng Giới thành, hần liền hơi kinh ngạc, bờ trên tường thành, xuất hiện vô số binh sĩ, không chỉ như thế, dưới thành cũng có cả ngàn binh sĩ thao luyện, động tác chỉnh tề, khí thế sát phạt, tuyệt đối là một chi tinh nhuệ!

Rất nhanh, vân thuyền liền dừng vững trong Lưỡng Giới thành, Diệp Huyền nhảy xuống khỏi vân thuyền, đúng lúc này, một bóng người xuất hiện.

Chính là Mạt Tùy Thanh kia!

Diệp Huyền nhú mày, đáng muốn nói, Mạt Tùy Thanh đột nhiên nói:

- Ngươi nhớ kỹ cho ta!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

- Không hiểu!

Diệp Huyền lắc đầu, lấy một tấm bản đồ, bản đồ này là do Kỳ lão đầu đưa hần, trên đó có viết vị trí chính xác của Động phủ Kiếm chủ, rất nhanh, hần đã tìm được vị trí kia.

Không dừng lại trong thành, Diệp Huyền trực tiếp vọt ra ngoài thành, sau đó chạy về phía sơn mạch. Rất nhanh, hần đã tiến vào một mảnh đại sơn mờ mịt, đối với hoàn cảnh trong rừng núi này, hần không chút lúng túng!

Theo hướng địa đồ chỉ, chừng hai canh giờ sau, Diệp Huyền đã vào sâu trong núi, không khí xung quanh ngày càng nóng, qua hồi lâu, ba ngọn núi kết thành thế chân vạc đã hiện ra trước mắt hần, ở giữa, có một hẻm núi thật lớn!

Đến!

Diệp Huyền đang muốn tiến thêm, một luồng áp lực vô hình đột nhiên xuất hiện.

Diệp Huyền hơi biến sắc, nhìn qua bốn phía, lại không phát hiện bất cứ người nào.

- Chứng minh tư cách?!

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Diệp Huyền vội lấy miếng ngọc bội mà An Lan Tú đưa, cầm ngọc bội đưa lên, cổ uy áp kia lập tức biến mất.

Diệp Huyền tiếp tục đi tới, bước vào một hạp cốc, vừa tiến vào hạp cốc, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hần đột nhiên khê động, như muốn xông ra khỏi cơ thể!

Diệp Huyền thăm kinh hãi, vội trấn áp Linh Tiêu kiếm.

Chuyện gì vậy?

Diệp Huyền chau mày, lòng đầy nghi hoặc.

- Ngươi tới rồi!

Một thanh âm đột nhiên vang lên, Diệp Huyền theo tiếng nhìn lại, một nữ tử xuất hiện bên phải.

Nữ tử mặc ngân y, bên hông đeo Kim đao!

Cửu công chúa!

Diệp Huyền tới trước mặt Cửu công chúa, kinh ngạc nói:

- Ngươi biết ta sẽ tới?

Cửu công chúa đánh giá nhìn Diệp Huyền, gật đầu:

- Theo ta!

Nói xong, nàng quay người đi sang một bên.

Trên đường, Cửu công chúa cũng không nói, Diệp Huyền lại không nhịn được mà hỏi:

- Ngươi biết ta sẽ tới?

- Nàng là khuê mật của ta!

Cửu công chúa trả lời.

An Lan Tú!

Diệp Huyền hiểu, không cần nói thêm, An Lan Tú đã nói chuyện đưa ngọc bội cho hắn cho Cửu Công trận trước mắt này!

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Cửu công chúa, hai người đã tới một khu đất trống.

Cửu công chúa ngồi trên mặt đất, ra hiệu cho Diệp Huyền ngồi theo, Diệp Huyền không phải đối, trực tiếp ngồi xuống.

Cửu công chúa cầm nhánh cây vẽ một vòng trên đất:

- Động phủ này là do Thương Giới kiểm chủ lưu lại, còn Thương Giới kiểm chủ là ai, ta cũng không nói nhiều. Hắn là nhân vật từng khiến cả Thanh Thương giới phải kinh động. Động phủ này, không phải động phủ lúc đỉnh phong của hắn, mà là từ trước đó rất nhiều, nhưng dù vậy, giá trị của động phủ này cũng tuyệt không tầm thường, mà lần này, ngoại trừ đám đại lão bên trên, còn có mấy quốc gia cùng vài tông môn ẩn thế.

Nói tới đây, nàng hơi dừng lại, nhìn Diệp Huyền:

- Không có bất cứ thế lực nào có thể độc chiếm tòa động phủ này, thế nên, nhất định sẽ có một hồi tranh chấp, bên trên phát ngọc bội tư cách, chính là để thế hệ trẻ các thế lực tới trước tìm cơ duyên. Nói tóm lại, lần này không chỉ có người Khương quốc, còn có thiên tài tới từ các quốc gia, tông môn khác, lần này, ngươi sẽ được thấy rất nhiều thiên kiêu chỉ từ tới từ các nơi.

Diệp Huyền đột nhiên hỏi:

- Người Thương Mộc học viện cũng tới sao?

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Có, nhưng không biết là ai tới!

Diệp Huyền gật đầu, không nói thêm, dù sao tới lúc đó thì đánh một trận thôi.

Như biết suy nghĩ của Diệp Huyền, Cửu công chúa nhìn hắn một cái:

- Nhớ kỹ, lần này ngươi tới tìm cơ duyên, không phải tới để đánh giết!

Diệp Huyền cười khẽ:

- Ta sẽ không chủ động tìm bọn hắn, nhưng ta sợ là bọn hắn thấy ra liền sẽ tới đánh ta, ngươi cũng biết chuyện giữa Thương Lan học viện và Thương Mộc học viện thế nào mà!

Cửu công chúa gật nhẹ:

- Tôi lúc đó rồi nói sau!

Nói tới đây, như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Nếu ta nhớ không lầm, dường như ngươi là Kiếm tu thì phải?

Diệp Huyền gật đầu.

Cửu công chúa trầm mặc một hồi, lại nói:

- Chút nữa, chờ tùy tiện bại lộ thân phận Kiếm tu của ngươi.

- Vì sao?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Cửu công chúa trầm giọng nói:

- Đây là động phủ của Thương Giới kiếm chủ, kiếm chủ đương nhiên là Kiếm tu, Kiếm tu ở đây sẽ có ưu thế nhất định. Nếu ngươi bại lộ thân phận, rất dễ khiến người khác nhầm vào.

Nói xong, nàng nhìn qua bên phải:

- Sau khi đi vào, cơ duyên không phải chỉ tìm là được, mà là cướp, ai cướp được thì là của người đó.

Diệp Huyền: "..."

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Không giết người sẽ bị người giết

Cửu công chúa lại lấy hai khóa đan dược thanh sắc, cong tay búng ta, một khóa bay tới trước mặt Diệp Huyền:

- Tị Độc đan, ngừa chuyện không đáng có!

Diệp Huyền gật đầu, trực tiếp phục dụng.

Cửu công chúa thấy Diệp Huyền dùng không chút do dự, nhìn qua Diệp Huyền:

- Tin ta thế sao?

Diệp Huyền nói khẽ:

- Ta tin nàng!

An Lan Tú!

Nếu Cửu công chúa là khuê mật của An Lan Tú, như vậy, tuyệt đối có thể tin được!

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi thích nàng?

Diệp Huyền: "..."

Cửu công chúa thu lại ánh mắt, sau đó nuốt viên Tị Độc đan còn lại:

- Cố lên!

Diệp Huyền đang muốn nói, một tiếng bước chân không xa đã ngăn lại, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa quay đầu nhìn.

Người tới là một tên nam tử, tuổi chừng hai mươi, dáng người khôi ngô, trên mặt còn để râu quai nón.

Nhìn thấy người tới, Diệp Huyền hơi cau mày lại, bởi người trước mặt sử dụng phục sức của Đường quốc.

Vừa thấy Diệp Huyền cùng Cửu công chúa, người kia cũng hơi ngần ngại, mà lúc này, hắn lập tức nhìn về Cửu công chúa, hai mắt hí lên:

- Khương quốc!

Cửu công chúa thu lại ánh mắt, nghiêng người dựa vào một gốc cây.

Nam tử khôi ngô đánh giá nhìn Cửu công chúa, khóe miệng nhếch lên, nụ cười có chút thâm tặc:

- Ta rất thích lên giường với nữ nhân Khương quốc, thực sự rất thoải mái. Ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên nhảy lên, sau một khắc, thân thể hắn như hóa thành báo săn, vọt thẳng tới trước mặt nam tử khôi ngô, người sau biến sắc!

Đã không tránh kịp, nam tử khôi ngô chỉ có thể vội vàng xuất quyền!

Mà lúc này, Diệp Huyền đã đâm tới.

Băng Quyền!

Một quyền này, không chỉ có Chiến ý gia trì, còn có một cỗ uy áp quyền thế mạnh mẽ!

Quyền quyền va chạm!

Bánh!

Rắc!

Nam tử khôi ngô trực tiếp bị đánh bay, cùng lúc, xương tay hắn cũng trực tiếp bị đánh thành hình bánh quai chèo!

Diệp Huyền một quyền đắc thủ, lần nữa ép tới.

Một hơi sau, Diệp Huyền mới kéo tên kia tới trước mặt Cửu công chúa, đá một cái:

- Xin lỗi!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Xin lỗi cái gì?

Sau một khắc, nàng rút Kim đao bên hông, nhẹ cắt qua một cái.

Xùy!

Đầu người kia lập tức dọn nhà!

Cửu công chúa thu lại Kim đao, cầm cái đầu kia, nhìn qua Diệp Huyền:

- Ngươi còn chưa đủ ác, nên học thêm một chút! Hắn là hắn còn có đồng bạn, đi, ta dẫn ngươi đi giết người!

Diệp Huyền: "..."

Hắn có chút ngơ ngác.

Hắn còn chưa đủ ác?

Bình tĩnh mà nói, hắn cảm thấy bản thân đã đủ hung ác!

Đương nhiên, vị Cửu công chúa trước mắt này, cũng là một nhân vật hung ác!

Đứng lúc, Cửu công chúa đã đi một đoạn liền ngừng lại, quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Còn ngây ra đó làm gì? Đi giết người a!

Diệp Huyền: "..."

Cứ vậy, Diệp Huyền theo Cửu công chúa đi.

Có điều, trước khi đi, hần còn lục trên thi thể nam tử kia một chút, thu hoạch không nhỏ, thượng phẩm linh thạch có mấy miếng, kim tệ cũng gần trăm!

Xem như số tài sản không nhỏ!

Dưới sự dẫn dắt của Cửu công chúa, hai người tới một khe suối, trong khe suối, Diệp Huyền lại thấy hai người.

Hai tên nam tử, nhìn phục sức, đều là người Đường quốc không thể nghi ngờ!

Phong cách ăn mặc giữa Khương quốc cùng Đường quốc có mấy chỗ khác biệt, đặc biệt là khẩu âm, càng có khác biệt rõ ràng!

Nơi xa, hai tên nam tử nhìn thấy Cửu công chúa cùng Diệp Huyền, đầu tiên là ngần người, người Khương quốc?

Rất nhanh, hai người nhìn thấy cái đầu trên tay Cửu công chúa, vừa thấy cái đầu đầm máu, thần sắc hai người liền trầm xuống, mà đứng lúc, Cửu công chúa ném cái đầu kia về phía một tên, cùng lúc, thân hình nàng như hóa thành phong, nháy mắt xông tới.

Tốc độ thật nhanh!

Ánh mắt Diệp Huyền hơi co lại, thực lực của Cửu công chúa, thực sự ngoài dự liệu của hần!

Không nghĩ thêm, hần cũng xông lên, bởi một trong hai tên đã lao tới phía hần, Diệp Huyền không chút do dự đâm tới!

Quyền thế!

Một quyền xuất, thế đã bao phủ khoảng không, đất đá xung quanh ầm ầm nổ bể!

Kẻ đối diện nhận thấy lực lượng trong một quyền của Diệp Huyền, lập tức kinh hãi, không dám có chút khinh thường, vội dừng lại, thân thể nửa ngồi, hai tay đột nhiên đan xen.

Rắc!

Mặt đất dưới chân hần trực tiếp nứt ra, cùng lúc, tay áo nổ bạo, hai tay hóa thành Xích Kim sắc, cứng rắn như kim!

Mà cùng lúc, nắm đấm của Diệp Huyền cũng đã tới.

Bành!

Một tiếng bạo trầm vang, nam tử trực tiếp bị đánh lui mấy trượng, mà Diệp Huyền cũng lui sau hơn trượng.

Diệp Huyền vừa dừng lại, hai mắt hơi híp, người tới đây, quả không ai đơn giản!

Đứng lúc, nam tử đối diện bước tới, một bước trực tiếp xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, nắm tay đột nhiên đập xuống, hai tay hạ xuống, từng tiếng khi bạo vang lên!

Lực lượng thực kinh khủng!

Diệp Huyền nắm tay phải, trên quyền đầu, Chiến ý ngưng tụ, đang muốn xuất thủ, một đạo tàn ảnh đã lóe lên, đầu người trước mắt đã dọn nhà khỏi cỏ!

Diệp Huyền kinh ngạc nhìn qua, trước mặt ý, một nữ tử xuất hiện.

Bạch y, Kim đao!

Chính là Cửu công chúa!

Một đao giãy sát!

Diệp Huyền có chút ngơ ngời!

Cửu công chúa thu lại Kim đao, quay người nhìn Diệp Huyền, cứ vậy nhìn chăm chú:

- Sao không xuất toàn lực?

Diệp Huyền: “...”

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi là Kiếm tu, rõ ràng có thể xuất toàn lực mà giết hắn trong giây lát, vì sao lại muốn giữ lại? Ngươi có biết, ở những nơi như này, nếu ngươi không giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn nhất, rất có thể sẽ dẫn tới càng nhiều kẻ địch, sau đó lại bị càng nhiều người vây công?

Diệp Huyền yên lặng.

Cửu công chúa tiến thêm một bước, ánh mắt như đao, thanh âm như băng:

- Chỗ này, không phải chỗ để ngươi rèn luyện, ở đây, không giết người thì sẽ bị người giết.

Diệp Huyền cười khổ:

- Ta hiểu.

Cửu công chúa lạnh lùng:

- Nghiêm túc một chút!

Diệp Huyền nghiêm mặt:

- Ta hiểu!

Cửu công chúa khẽ gật:

- Theo ta!

Diệp Huyền lại thu chiến lợi phẩm, lần này lại thu được năm mai thượng phẩm linh thạch cùng hơn năm mươi mai kim tệ!

Nhìn túi nhỏ bên hông, Diệp Huyền cười ngốc, sau đó vội bước theo.

Dưới dẫn dắt của Cửu công chúa, hai người tới một sơn động bí mật, Cửu công chúa xếp bằng trên đất, sau đó đốt một đồng lửa, tiếp đó, không biết từ đâu, nàng đột nhiên lấy ra một con gà, bắt đầu nướng.

Diệp Huyền tròn mắt, bởi hắn nhìn rất kỹ, lúc tới, trên tay Cửu công chúa không có bất cứ thứ gì cả!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Thế nào, tò mò?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ai Tới Trước?

Diệp Huyền vội gạt đầu.

Cửu công chúa bày ra một chiếc nhẫn trên tay:

- Nạp giới, trong này có không gian, có thể để đồ, đương nhiên không thể để vật sống.

Diệp Huyền trừng mắt:

- Có thể cho ta xem một chút không?

Cửu công chúa cũng hào phóng, nắm tay điểm một cái, nạp giới trực tiếp bay tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền quan sát tỉ mỉ, mắt đầy tò mò:

- Cái này có thể để bao nhiêu đồ?

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Khoảng chừng một gian phòng!

Diệp Huyền ngẩng người, sau đó hỏi:

- Muốn mua một cái cần bao nhiêu kim tệ?

Cửu công chúa thân nhiên liếc mắt:

- Năm mươi vạn kim tệ, có tiền không mua được!

Năm mươi vạn!

Diệp Huyền cứng ngắc, trả nạp giới lại cho Cửu công chúa. Năm mươi vạn, đùa, bán hẵn đi cũng không mua nổi!

Cửu công chúa nhìn qua nạp giới, sau đó nói:

- Nếu ngươi muốn, ta có thể tặng nó cho ngươi.

Diệp Huyền quả quyết lắc đầu.

Cửu công chúa có chút ngoài ý liệu:

- Vì sao?

Diệp Huyền nói:

- Không công bất thụ lộc.

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền, chân thành nói:

- Gia nhập quân ta, ta bảo kê ngươi!

Diệp Huyền cười khỏ:

- Ta đã đáp ứng Kỳ lão đầu, hiện ta là học viên Thương Lan học viện, làm người, vẫn phải giữ một chữ tín!

Cửu công chúa gật nhẹ, không nói. Nếu Diệp Huyền thoải mái đáp ứng nàng, ngược lại sẽ khiến nàng nghi ngờ quyết định của bản thân. Một người, có thực lực, nhưng càng phải có nhân phẩm!

Diệp Huyền quay đầu nhìn ra cửa động:

- Bao giờ chúng ta có thể vào động phủ?

Cửu công chúa nói:

- Ngày mai! Mai là hạn chót, người nên tới đều sẽ tới.

Diệp Huyền nhìn qua Cửu công chúa:

- Ngươi rất mạnh!

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Đó là bởi ngươi còn chưa thấy qua càng nhiều yêu nghiệt thiên tài hơn, Khương quốc rất nhỏ, Thanh châu rất lớn, sau này ngươi sẽ phát hiện, người ưu tú trên thế giới này còn rất nhiều. Điều càng đáng sợ hơn, là những người yêu tú kia đều vô cùng cố gắng!

Diệp Huyền ngồi xuống trước mặt Cửu công chúa:

- Ngươi và An cô nương đều hết sức ưu tú!

Cửu công chúa bẻ một đùi gà cho Diệp Huyền:

- Tiểu An dù sinh ở Khương quốc, nhưng lai lịch không tầm thường, làm bạn với nàng, sẽ phải chịu áp lực rất lớn, nếu như có ý khác, áp lực sẽ càng lớn hơn, lớn hơn cả trời.

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Ta sẽ cố gắng mạnh lên!

Cửu công chúa hơi nhếch miệng:

- Ta bắt đầu thích cái tính của ngươi rồi đấy!

Nói xong, nàng dựa lên một vách đá:

- Ăn xong thì ngủ đi, mai lên núi giết người!

Diệp Huyền: "..."

Sớm ngày thứ hai, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa rời khỏi sơn động, thẳng tiến vào sâu trong núi.

Hai người tới trước một ngọn núi lớn, lưng núi có một hang động, bốn phía chớp động kiếm quang!

- Đây chính là cửa vào sao?

Diệp Huyền hỏi.

Cửu công chúa gật đầu:

- Trên đó là một lối vào do đám đại lão cường ép phá vỡ, nghe nói lúc tạo ra nó, đã phải hy sinh hai tên cường giả Thông U cảnh. Cho nên chút nữa tiến vào, ngoại trừ phải cẩn thận người xung quanh, càng phải cẩn thận một số tồn tại bí ẩn bên trong.

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta hiểu.

Hai người tăng tốc, đúng lúc này, một nam tử hắc y đột nhiên vọt qua, tốc độ cực nhanh!

Diệp Huyền thăm rung động, tốc độ người này, không hề kém Mạc Vân Khởi.

Quả nhiên, người tới đây, không ai đơn giản!

Nam tử hắc y vượt qua hai người, lại đột nhiên quay đầu nhìn Diệp Huyền cùng Cửu công chúa, cười lạnh, sau đó đưa tay ra hiệu cắt cổ!

Diệp Huyền: "..."

Nam tử hắc y cũng không dừng lại, tiếp tục tăng tốc, nhanh chóng biến mất ở nơi xa.

Diệp Huyền đang muốn lên tiếng.

- A!

Một tiếng hét thảm vang lên, thoáng cái, một cái đầu đầm máu lăn tới trước mặt Diệp Huyền cùng Cửu công chúa!

Nhìn thấy cái đầu này, Diệp Huyền liền ngậy người. Bởi cái đầu này, chính là của nam tử hắc y vừa mới vượt qua bọn hắn!

Quay trước quay sau đã mất đầu?

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Thứ này vừa nhìn là có thể biết, hắn là lần đầu ra ngoài xã hội, nếu không phải đặc biệt lợi hại, ví như Tiểu An chẳng hạn, như vậy tốt nhất là làm việc khiêm tốn một chút.

Diệp Huyền nghiêm túc gật đầu:

- Ta sẽ khiêm tốn!

Cửu công chúa đột nhiên quay đầu nhìn hắn:

- Khiêm tốn cái gì? Lúc cần khiêm tốn thì nên khiêm tốn, lúc cần khoa trương thì cứ khoa trương, nếu không người khác sẽ nghĩ ngươi dễ bắt nạt!

Thanh âm vừa dứt nàng đột nhiên rút Kim đao, chém thẳng tới nơi xa.

Xùy!

Một đạo Kim sắc đao mang lóe lên, ngoài mấy chục trượng, một cây đại thụ trực tiếp bị chém đôi, cùng lúc đó, một bóng người bị chấn bay ra mấy chục trượng.

Cửu công chúa lạnh lùng nhìn bóng người kia:

- Cút!

Người kia không dám nói, thân hình run lên một cái, trực tiếp xoay người bỏ chạy.

Cửu công chúa ngẩng đầu nhìn qua bốn phía:

- Cận bã thì đừng tới, lãng phí đao khí của ta!

Diệp Huyền: "..."

Cửu công chúa quay đầu nhìn hắn:

- Đi thôi!

Hai người tiếp tục đi, rất nhanh đã tới cửa vào sơn động, mà ngoài cửa, có một tên nam tử tóc dài, tóc rất dài, còn dài hơn của con gái, mái tóc xõa xuống, che khuất nửa bên mặt.

Trong tay nắm một thanh huyết đao, dưới chân, còn bày mấy cái đầu lâu đầm máu.

Lúc này, nam tử tóc dài ngẩng đầu nhìn Cửu công chúa cùng Diệp Huyền, khẽ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng khè, nụ cười khiến người sợ hãi. Trừ đó ra, dung mạo người này cũng vô cùng xấu, tựa như bị người thiêu sống vậy!

Nam tử tóc dài cầm trường đao chà chà trên đất, khàn giọng nói:

- Một trăm mai thượng phẩm linh thạch, phí qua đường!

Cửu công chúa nhìn qua nam tử tóc dài:

- Xấu không phải lỗi của ngươi, thế nhưng khiến ta buồn nôn thì tội ngươi đáng chết.

Nói xong, nàng quay người nhìn Diệp Huyền:

- Đánh chết hắn!

Diệp Huyền: "..."

Diệp Huyền còn chưa xuất thủ, nam tử tóc dài đã nhấc đao chém tới.

Một đạo này, thẳng thấn thoải mái, bá đạo vô cùng!

Sắc mặt Diệp Huyền lạnh xuống, hắn cũng không nương tay, Chiến ý lập tức bao phủ tay phải, cùng lúc đó, tay phải nắm chắc thành quyền.

Oanh!

Một cổ quyền thế trào ra, quyền thế chặn lại khí thế bá đạo của nam tử tóc dài!

Nam tử tóc dài hơi híp mắt, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên đập nhẹ xuống đất.

Ầm!

Mặt đất nổ tung!

Thân hình hắn như một mũi tên rời cung!

Bành!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, thoái qua, Diệp Huyền cùng nam tử tóc dài cùng lùi lại, rất nhanh, Diệp Huyền đã ổn định, mà hắn vừa dừng lại, nam tử tóc dài cũng đưa tay cầm đao, mượn lực trong đao để ổn định lại thân hình.

Diệp Huyền đang muốn động thủ, nam tử tóc dài đã lên tiếng:

- Các nguoi vào đi!

Rõ ràng, hắn nhận ra hai người Diệp Huyền không tầm thường, không muốn liều mạng!

Nghe nam tử tóc dài nói, Diệp Huyền hơi run lên, quay đầu nhìn Cửu công chúa, lúc này, Cửu công chúa đã không còn ở vị trí lúc trước!

Diệp Huyền bỗng quay đầu nhìn nam tử tóc dài, lúc này, Cửu công chúa đã xuất hiện ở đó.

Xuy xuy xuy!

Cửu công chúa liên tục rút ba đao!

Mỗi lần rút đao, đều kéo theo một tiếng bén nhọn!

Mà đao thứ ba vừa dứt, mọi thứ lập tức trở nên yên tĩnh.

Thu đao, Cửu công chúa quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Người xấu như vậy, không xứng sống sót!

Nói xong, nàng quay người bước vào động.

Diệp Huyền nhìn qua thân thể nam tử tóc dài, chỉ một cái chớp mắt, thân thể kia trực tiếp chia năm xẻ bảy, máu tươi cùng ngũ tạng bắn tung tóe...

Diệp Huyền lắc đầu:

- Lão huynh, kiếp sau đầu thai chỗ nào đẹp trai một chút.

Nói xong, hắn lại sờ mó một phen, vội vàng đuổi theo.

Thu hoạch không nhỏ.

Hiện tổng tài sản của hắn đã có năm mươi mai thượng phẩm linh thạch, hơn bốn trăm mai kim tệ! Rõ ràng, nam tử tóc dài này đã đánh cướp không ít!

Nhìn túi bên hông phình lên, Diệp Huyền thầm thở dài, phương pháp kiếm tiền nhanh nhất, quả thực chính là đi đánh cướp. Hắn phát hiện, dường như hắn hơi chút thích cảm giác này.

Hai người bước vào sơn động, trong động chia thành vô số ngõ ngách.

Nhìn thấy cảnh này, Cửu công chúa khẽ cau mày.

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền khẽ biến sắc, bởi hắn phát hiện, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hắn lại bắt đầu rung động.

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Sao vậy?

Diệp Huyền trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên nhìn về một phía lối nhỏ:

- Đi hướng này!

Cảm giác!

Hắn cảm giác được, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể hắn đang chỉ dẫn cái gì đó.

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền, hỏi:

- Chắc chứ?

Diệp Huyền gật đầu.

Cửu công chúa gật nhẹ:

- Vậy đi thôi!

Diệp Huyền tin nằng, là bởi Diệp Huyền tin An Lan Tú, mà nằng cũng tin Diệp Huyền, thứ nhất là vì nhân phẩm, dám một mình cản mấy ngàn Hắc kỵ Đường quốc, mà thứ hai càng quan trọng hơn, cũng là vì An Lan Tú.

Người mà An Lan Tú nhìn trúng, nhân phẩm tuyệt không vấn đề!

Hai người đi tới lối nhỏ, càng đi xuống, sắc mặt Diệp Huyền càng thêm ngưng trọng.

Bởi trên đường, hai người gặp vô số thi thể!

Đều chết rất thảm!

Đúng như Cửu công chúa nói, cơ duyên không phải chỉ tìm là đủ, mà phải dựa vào cướp đoạt!

Hai người một đường đi xuống, chừng nửa canh giờ, Diệp Huyền phát hiện bọn hắc đã đi xuống dưới lòng đất.

- Xác định không sai chứ?

Cửu công chúa đột nhiên hỏi.

Diệp Huyền gật nhẹ:

- Đi xuống dưới đi!

Linh Tiêu kiểm trong cơ thể hắc cho hắc cảm giác, nên đi xuống dưới.

Cửu công chúa gật nhẹ, không nói, tiếp tục theo Diệp Huyền đi xuống, chừng nửa canh giờ, hai người ngừng lại, trước mắt, là một vách núi.

Hết đường?!

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền đi tới trước vách núi, đâm ra một quyền.

Oanh!

Vách núi trực tiếp bị Diệp Huyền đánh vỡ, nhìn qua, bên trong còn đường khác.

Cửu công chúa tới bên cạnh Diệp Huyền, ngưng mắt nhìn lại, bên trong, mơ hồ có thể thấy một tòa cung điện, mà trên cung điện, lại treo một thanh kiếm đen nhánh.

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Sao ngươi biết vị trí động phủ thực sự?

Diệp Huyền cười khò, lấy Linh Tiêu kiểm:

- Thanh kiếm này nói cho ta biết!

Cửu công chúa nhìn qua Linh Tiêu kiểm, sau đó nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi bị ngốc sao, ta hỏi ngươi, ngươi liền trả lời sao?

Nói xong, nằng vỗ vai Diệp Huyền:

- Sau này vẫn nên giữ lại chút tâm nhãn!

Nói xong, nằng quang người bước tới tòa cung điện.

Diệp Huyền có chút im lặng, hắc đương nhiên hiểu phải lưu lại tâm nhãn, có điều, Cửu công chúa là khuê mật của An Lan Tú, hơn nữa, đi cùng một thời gian, hắc cũng cảm thấy Cửu công chúa này có thể kết giao, bởi vậy mới không giấu diếm.

Kết giao bằng hữu, quý ở hai chữ “Chân thành”!

Không kết giao thì thôi, một khi đã xác định, Diệp Huyền hắc nhất định sẽ chân thành đối đãi, đây là nguyên tắc của hắc!

Hai người đi qua, tới trước cung điện, cung điện này không quá lớn, mặc dù bốn phía có u quang thần bí chiếu rọi, nhưng chỉ càng khiến tòa cung điện này càng thêm âm u khiến người sợ hãi!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên thanh hắc kiếm trên đỉnh, kiếm dài chừng ba thước, chính thể đen kịt, tựa như thâm uyên, thế nhưng mũi kiếm lại ánh lên huyết quang, tựa như một điểm chu sa, cứ vật lơ lửng trên bầu trời cung điện!

Nhìn chuôi kiếm này, ánh mắt Diệp Huyền liền trở nên nóng bỏng.

Trực giác cho hắn biết, phẩm giai chuôi kiếm này không thấp!

Lúc này, Cửu công chúa đột nhiên đi tới cửa chính, Diệp Huyền vội kéo tay nàng lại. Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền lắc đầu, sau đó mới thả tay, ngẩng đầu nhìn cửa chính, hơi cau mày, bản năng cho hắn biết, nơi đó nguy hiểm!

Đúng lúc này, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa quay đầu, bên phải bọn hắn, một đôi nam nữ đi tới, nam mặc bạch bào, nữ mặc bạch y, khí độ bất phàm.

Hai người nhìn qua Diệp Huyền cùng Cửu công chúa, không nói.

- Hắc hắc!

Một tiếng cười lớn vang lên, một đạo tàn ảnh lướt tới, ngay sau đó, trên thềm đá cung điện đã xuất hiện một tên nam tử, người này mặc hắc bào rộng rãi, hai tay giấu trong áo, nở nụ cười tà.

Bộp bộp!

Lại có tiếng bước chân vang lên.

Đám người theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa, một nữ tử bước tới.

Người này mặc vân bào, dáng người uyển chuyển thon dài, eo nhỏ quần một dải lụa, càng lộ vẻ tinh tế, ngũ quan cực tinh xảo, mỗi phần đều như thượng thiên điêu khắc. Chỉ là, vẻ tuyệt mỹ này lại có chút lạnh, không chứa bất kỳ một chút tình cảm, tựa như một khối băng điêu, khiến người nhìn mà sợ.

- Là nàng!

Cửu công chúa khẽ nhú mày.

Diệp Huyền quay đầu hỏi:

- Ai?

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Một trong hai đại yêu nghiệt Thương Mộc học viện: Bắc Thần!

Thương Mộc học viện!

Diệp Huyền nhìn qua Bắc Thần, nữ nhân này sẽ không trực tiếp tìm hắn đánh một trận chứ? Mặc dù hắn không sợ, nhưng nếu đánh ở đây, đối với hắn sẽ chỉ là xấu mà không tốt!

Trong ánh mắt mọi người, Bắc Thần đi đến một bên, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, không nói nửa lời! Thế nhưng, rất nhanh nàng đã lại mở mắt, ánh mắt nhìn về phía sau lưng Diệp Huyền cùng Cửu công chúa.

Diệp Huyền cùng Cửu công chúa quay người, trước mặt bọn hắn không xa, một tên nam tử đi tới, mái tóc hỗn loạn, ăn mặc đơn sơ, thậm chí còn có chút rách rưới, sau lưng, công một thanh Huyền thiết trọng phủ!

Nhìn thấy người này, đám người xung quanh đều trở nên ngưng trọng.

Dù là Cửu công chúa, đáy mắt cũng ánh lên một tia đề phòng.

Nam tử rách rưới nhìn mọi người, sau đó liền đi tới một bên, cũng không nói.

Không khí xung quanh lập tức có chút trầm lại.

Đúng lúc này, nam tử hắc bào trên thềm đã đột nhiên nhìn Cửu công chúa:

- Vị này hẳn là Cửu công chúa đại danh鼎鼎鼎鼎 của Khương quốc?!

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Có gì chỉ giáo?

Nam tử hắc bào cười hắc hắc:

- Không dám, nghe nói Cửu công chúa là khuê mật của đệ nhất thiên tài Khương quốc An Lan Tú, thế nào, hôm nay An Quốc sĩ không tới?

An Quốc sĩ!

Nghe ba chữ này, đám người xung quanh đều hơi đổi sắc. Dù là nam tử công trọng phủ kia, cũng quay đầu nhìn Cửu công chúa.

An Lan Tú, danh tiếng không chỉ có ở Khương quốc, mà trong chư quốc, cũng vô cùng nổi tiếng, không chỉ là chư quốc, mà ngay cả các tông môn ẩn thế cũng lưu truyền tên tuổi của nàng!

Cửu công chúa trừng mắt nhìn:

- Sao ngươi biết nàng không tới?

Nghe Cửu công chúa nói, nam tử hắc bào hơi nhếch miệng, nụ cười có chút tà mị:

- Tới mới tốt, để ta xem đệ nhất thiên tài Khương quốc có danh xứng với thực hay không, hay là lại có tiếng mà không có miếng?!

- Nàng sẽ đánh chết ngươi!

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Ngươi cùng nàng, không cùng một đẳng cấp!

Là khuê mật của An Lan Tú, có lẽ không ai hiểu được kinh khủng của An Lan Tú hơn nàng, An Lan Tú là loại có thể khiến thiên tài yêu nghiệt cũng phải tuyệt vọng!

Nam tử hắc bào cười cười:

- Thật sao? Ta lại rất chờ mong a!

Cửu công chúa không để ý tới đối phương, nàng nhìn qua bốn phía, nói:

- Nếu không ai tới thử trước, vậy để ta tới đi. Chúng ta đều đã tới đây, lại không ai dám lên thử trước, hẳn là đều nhận ra chỗ nguy hiểm. Cứ giảng co như vật, ai cũng cố kỵ lẫn nhau, như vậy không ai chiếm được chỗ tốt, ta có một đề nghị, chúng ta tạm thời hợp tác, lúc nào cần kết thúc, tin rằng mọi người đều tự hiểu, các ngươi thấy thế nào?

Yên lặng một hồi, đám người gật đầu, biểu thị đồng ý.

Cửu công chúa ngẩng đầu nhìn cửa điện:

- Ai tới trước?

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Linh U Kiếm

Trên thềm đá, nam tử hắc bào cười hắc hắc:

- Vậy để ta tới mở đầu đi!

Thanh âm vừa dứt, hán cong ngón tay búng ra, đầu ngón tay, một thứ màu đen bắn tới.

Bành!

Đại môn cung điện trực tiếp ầm ầm vỡ vụn.

Đám người bên ngoài, đề phòng như lâm đại địch!

Đúng lúc này, một thanh âm trong đại điện truyền ra:

- Người đã tới!

Đám người: "..."

Người đã tới?

Ai tới?

- Tới đi!

Thanh âm trong điện lần nữa vang lên.

Đám người đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám động.

Bởi không ai nghĩ tới, trong điện lại có người!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên bước lên, đám người xung quanh liền đưa mắt nhìn Diệp Huyền, Cửu công chúa bên cạnh cũng vội kéo hắn lại:

- Người muốn làm gì?

Diệp Huyền ngậy người, hắn muốn làm gì?

Không đúng, là Linh Tiêu kiếm!

Diệp Huyền hơi trầm mặt, vừa rồi, một cỗ lực lượng thần bí điều khiển hắn đi vào trong, mà cỗ lực lượng thần bí này, tuyệt đối là tới từ Linh Tiêu kiếm!

Linh Tiêu kiếm này, quả là có quan hệ với Kiếm chủ?

Kiếm chủ?

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền đột nhiên tỉnh ngộ, người trong tầng thứ nhất Giới Ngục tháp, không phải cũng là một vị Kiếm chủ sao? Chẳng lẽ có quan hệ với Kiếm chủ ngoài này?

Đúng lúc, nam tử hắc bào đột nhiên nói:

- Gan lớn ăn no, gan nhỏ chết đói, ta vào trước!

Nói xong, hắn trực tiếp hóa thành một sợi hắc vụ, nhẹ nhàng bay vào trong.

Nhìn thấy nam tử hắc bào vào trước, đám người xung quanh cũng vội theo.

Diệp Huyền cùng Cửu công chúa cũng vội theo, vừa vào cung điện, đám người đều kinh ngạc tới ngây người.

Trong điện, chất đầy các pho tượng gỗ, nhìn qua cũng thấy cả ngàn, các pho tượng này, đều có chung một diện mạo, đều là diện mạo thiếu niên, mà bên hông, đều có một thanh kiếm gó, vừa nhìn thấy kiếm, Diệp Huyền liền ngây người.

Linh Tiêu kiếm!

Những thanh kiếm gó này, đều tương tự như Linh Tiêu kiếm, quan trọng nhất, chính là trên thân kiếm còn khắc hai chữ Linh Tiêu.

Cái quý gì vậy?

Diệp Huyền ngăn người!

Đúng lúc, đám người cùng quay đầu nhìn về một góc hẻo lánh, một nữ tử tóc dài ngồi điều khắc một mảnh gỗ. Nữ tử ngồi xổm trên đất, váy dài bao phủ, không nhìn ra diện mạo, tóc nàng cũng thật dài, trực tiếp quét trên đất, có điều, tóc dài lại trắng xóa. Nàng tỉ mỉ khắc từng nhát một, hết sức cẩn thận, vô cùng chân thành.

Nhìn thấy nữ tử này, đám người lập tức thẩm đề phòng!

Đúng lúc này, nữ tử tóc dài đột nhiên nói:

- Nếu tới tìm bảo, có thể tới tiểu trúc gian sau đại điện này, bên đó, có một ít đồ mà hấn để lại.

Nghe nữ tử tóc dài nói, đám người đưa mắt nhìn nhau, sau một khắc, nam tử hắc bào đã nhanh chân rời đại điện, Cửu công chúa vốn cũng muốn đi, thế nhưng thấy Diệp Huyền không có ý định đi, lập tức ngừng lại theo:

- Không đi?

Diệp Huyền nhìn qua nữ tử tóc dài, nói:

- Người đi trước, ta có việc cần hỏi một chút!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Cần thận.

Nói xong, nàng quay người rời đại điện.

- Địa giai võ kỹ!

Ngay khi Cửu công chúa bước ra, một thanh âm kinh ngạc đã vang lên, tiếp đó, tiếng kim thiết va chạm vang lên không ngớt.

Diệp Huyền không để ý bên ngoài, đi tới trước mặt nữ tử tóc dài, người này liền ngừng lại, quay đầu nhìn Diệp Huyền, khẽ lắc đầu:

- Người không phải hấn.

Nói xong, nàng tiếp tục khắc gỗ.

Diệp Huyền mở tay, Linh Tiêu kiểm lập tức xuất hiện.

Nữ tử tóc dài ngừng lại.

Một hồi sau, nàng lại tiếp tục khắc gỗ:

- Kiếm chi Chân đã tiêu tán, chỉ còn lại một tia Linh... hấn chết rồi sao?

Diệp Huyền im lặng, hấn có thể xác định, vị kiếm chủ chết trong Giới Ngục tháp, chính là người mà nữ tử này đang điều khiển.

Lúc này, Linh Tiêu kiểm đột nhiên khẽ rung động, sau đó tự chủ bay tới trước mặt nữ tử tóc dài.

Nữ tử tóc dài đưa tay ngừng giữa không, qua hồi lâu, nàng mới rời tay khỏi miếng gỗ, nhẹ nhàng cầm Linh Tiêu kiểm, nhìn một cái, đột nhiên cười, thế nhưng, nụ cười vừa hiện, hai hàng nước mắt trong veo đã nhỏ xuống Linh Tiêu kiểm.

Diệp Huyền yên lặng, không biết nên nói gì.

Một hồi sau, nữ tử tóc dài khẽ nói:

- Chuôi kiếm này, là ta chế tạo cho hấn.

Diệp Huyền nhìn nữ tử tóc dài, nàng khẽ vuốt Linh Tiêu kiểm:

- Năm đó, hấn nói với ta, để ta ở đây chờ hấn, hấn nhất định sẽ về. Ta chờ, chờ tới tóc xanh hóa trắng, hấn lại không về nữa... không về cũng tốt, cuối cùng vẫn luôn có một tia tưởng niệm, còn bây giờ, một tia tưởng niệm cũng mất...

Nói xong, nàng quay đầu nhìn Diệp Huyền:

- Người là đệ tử của hấn sao?

Diệp Huyền nghĩ một hồi, nói:

- Xem như thế đi.

Nữ tử tóc dài chậm rãi đứng lên, nàng hơi chỉnh lại y phục đầu tóc, nhìn Diệp Huyền:

- Mặc dù hấn không cho ta danh phận... nói chính xác thì ta cũng không phải đệ tử của hấn, thế, thế nhưng, người có thể gọi ta một tiếng sư nương không?

Diệp Huyền yên lặng, thi lễ thật sâu:

- Sur nương!

Nữ tử tóc dài cười, nụ cười mang theo nước mắt! Nàng khẽ vuốt khuôn mặt của Diệp Huyền:

- Người giống y như hắc năm đó, đều rất nhanh nhẹn, cũng là Kiếm tu... ngày sau nếu có thích ai đó, chớ nên phụ người ta.

Diệp Huyền hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Sur nương đau khổ chờ đợi nhiều năm như vậy, người có từng hối hận không?

Nữ tử tóc dài lắc đầu cười khẽ:

- Nếu như thực lòng yêu một người, dù là vì hắc mà phải trả giá hết thảy, cũng sẽ không hối hận.

Diệp Huyền yên lặng.

Nữ tử tóc dài nhìn qua đám tượng gỗ, trong mắt ánh lên từng tia gọn sáng, như nhớ lại chuyện năm nào, một hồi sau, lại khẽ vuốt mảnh gỗ điêu khắc dở:

- Kỳ thực, ta biết, hắc đã quên ta. Nếu không, với thực lực của hắc, muốn tới bất cứ nơi nào của Thanh Thương giới này cũng không cần tới hai canh giờ... có điều không sao, ta nhớ hắc là được...

Nói xong, nàng đột nhiên mở tay, thanh hắc kiếm trôi nổi bên ngoài lập tức hóa thành một ánh kiếm bay vào trong điện, hắc kiếm vững vàng rơi vào tay nữ tử tóc dài.

Nữ tử tóc dài quay người nhìn Diệp Huyền:

- Kiếm này tên Linh U, vì lâu nay ta không ôn dưỡng nó, nên phẩm chất cũng từ Chân kiếm mà hạ xuống Linh kiếm. Kiếm này cùng Linh Tiêu kiếm vốn là một đôi, hai kiếm có thể dung hợp, cũng có thể tách ra, nếu dung hợp, phẩm chất sẽ tăng một cấp, cực hạn chính là Thiên kiếm. Kiếm này cần tự ôn dưỡng, không ngừng tăng độ phù hợp giữa người cùng bọn chúng, ngày sau có thể để chúng nó trưởng thành tới mức nào, tất cả phải xem chính người.

Nói xong, nàng cầm Linh U kiếm cùng Linh Tiêu kiếm đưa cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền do dự một hồi, sau đó nhận lấy hai thanh kiếm, nắm chắc hai thanh kiếm, hắc liền cảm nhận được một cỗ liên hệ vô hình.

Nữ tử tóc dài mỉm cười:

- Đi đi!

Diệp Huyền nhìn nàng:

- Sur nương, cùng ta ra ngoài chứ?

Nữ tử tóc dài lắc đầu:

- Ta quen hắc ở đây, cũng nên kết thúc ở đây.

Nói xong, nàng khẽ vuốt đầu Diệp Huyền:

- Ngày sau nếu có thích ai đó, chuyện đáp ứng người ta, nhất định, chớ có thất ước...

Diệp Huyền không nói, chỉ thi lễ thật sâu, sau đó quay người rời đại điện.

Trong đại điện, nữ tử tóc dài lại nhìn mảnh gỗ khắc dở, nhẹ ôm lấy nó, sau đó dựa đầu lên vai mảnh gỗ, hai mắt chậm rãi khép lại, lần này, không mở ra nữa.

Ngoài điện, Diệp Huyền quay người thi lễ lần nữa, lòng có chút phức tạp.

Chờ!

Hắc không biết nữ tử trong đại điện đã chờ Kiếm chủ bao lâu, nhưng có thể xác định, nhất là đã rất lâu... còn Kiếm chủ kia, là vì bận việc không tới, hay là thực sự đã quên nữ tử trong điện này?

Hắc không muốn nghĩ nhiều!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Địa Giai Thượng Phẩm Võ Kỹ

Đúng lúc này, sau đại diện lại truyền tới tiếng đánh nhau, Diệp Huyền thầm giật mình, vội thu hai thanh kiếm, chạy nhanh tới hậu điện, giờ phút này, hậu điện đã có không ít người tụ tập, rõ ràng, bởi đám người đầu tiên đánh nhau, khiến những người khác ở ngoài chú ý tới!

Diệp Huyền nhìn qua bốn phía, đột nhiên, một bóng người rơi vào trước mặt hắn, chính là Cửu công chúa!

Diệp Huyền đang muốn nói, Cửu công chúa đã kéo tay hắn chạy ra ngoài.

- Đừng để bọn hắn chạy, cuốn địa giai thượng phẩm võ kỹ đang trong tay nữ nhân kia!

Phía sau, có người phản nộ hét lớn. Ngay sau đó, vô số người đuổi tới. Cùng lúc, trước mặt cũng xuất hiện một đôi nam nữ!

Hai người này, chính là đôi nam nữ lúc trước.

Nam tử lạnh lùng nhìn Cửu công chúa:

- Để lại thứ kia!

Cửu công chúa nhếch miệng:

- Muốn thì tới lấy!

Nam tử khẽ điểm chân lên đất.

Rắc!

Mặt đất nứt toác, cùng lúc, thân hình hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, xông thẳng tới hướng Cửu công chúa.

Cửu công chúa khẽ nhếch miệng, ánh lên một đường cong dữ tợn, Kim đao đột nhiên chém tới.

Xùy!

Một đạo Dao mang chột lóc.

Bành!

Một tiếng bạo tạc vang lên, Cửu công chúa cùng nam tử kia đều lui lại.

Mà lúc này, bốn phía đã có vô số người lao tới vây lấy Diệp Huyền cùng Cửu công chúa.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Cửu công chúa hơi trầm xuống.

Địa giai thượng phẩm võ kỹ!

Độ trân quý của nó, đã đạt tới mức không thể đo đếm. Phải biết, cả Khương quốc, còn chưa tới mười bản Địa giai võ kỹ, mà đạt tới Địa giai thượng phẩm, dù là Hoàng thất Khương quốc cũng không có, chỉ có Túc Tiên lâu cùng Thương Mộc học viện may ra mới có!

Võ kỹ trân quý như thế, Cửu công chúa đương nhiên không thể dễ dàng buông tha!

Đối diện, nam tử kia gắt gao nhìn Cửu công chúa:

- Để lại võ kỹ, người có thể đi!

Bốn phía, vô số người nhìn chăm chăm vào Cửu công chúa, hiển nhiên kiêng kỵ thực lực của nàng, không dám tùy tiện xuất thủ.

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Người thấy thế nào?

Thấy thế nào?

Diệp Huyền nhẹ giọng:

- Nếu bán Địa giai võ kỹ, có thể bán được bao nhiêu tiền?

Cửu công chứa hơi nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ít nhất năm ngàn vạn kim tệ trở lên, hơn nữa còn là có tiền mà không mua được!

Năm ngàn vạn!

Diệp Huyền nheo mắt, quay đầu nhìn Cửu công chúa:

- Còn có thể thế nào? Đương nhiên là đánh, chết cũng phải đánh a!

Thanh âm vừa dứt, hai tay hắn đã xiết thành nắm đấm, một cỗ Chiến ý kinh khủng trào ra, ngay lập tức, vọt thẳng tới nam tử trước mắt, điên cuồng.

Cửu công chúa: "..."

Không thể không nói, sau khi Diệp Huyền phóng thích Chiến ý, khí thế cùng uy áp mà hắn tạo ra đã đạt tới mức độ vô cùng kinh khủng!

Chiến ý!

Trong cái thanh châu này, chỉ khi lĩnh ngộ ý cảnh, mới được tính là yêu nghiệt thiên tài!

Diệp Huyền vừa vọt tới, nắm tay đã hóa quyền!

Băng quyền!

Một quyền mang theo ý cùng thế.

Quyền vừa xuất, không khí lập tức bạo tạc nổ tung.

Đối diện, nam tử kia hơi híp mắt, không dám khinh thường, hai tay cũng nắm chặt, sau đó oanh thẳng xuống đất!

Oanh!

Mặt đất trực tiếp nứt ra, vô số đá vụn bắn ra như tiễn, bao phủ Diệp Huyền!

Oanh!

Vô số đá vụn trực tiếp hóa thành bột mịn, Diệp Huyền đã xuất hiện trước mặt nam tử, một quyền mạnh mẽ đánh xuống!

Trực tiếp, bạo lực!

Quyền chưa tới, quyền thế đã trực tiếp khiến mặt đất phía sau nam tử kia rạn nứt!

Nam tử hơi ngưng mắt, hắn không đỡ quyền của Diệp Huyền, chân phải đạp mạnh xuống đất, thân hình lui lại mười trượng, kéo dài khoảng cách với Diệp Huyền.

Diệp Huyền không tiếp tục xuất thủ, lui lại bên người Cửu công chúa, lạnh lùng nhìn qua bốn phía, Chiến ý trong cơ thể tuôn ra như thủy triều:

- Còn ai?

Đám người thấy Diệp Huyền, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc!

Nơi xa, một nam một nữ khẽ ngưng mắt, đặc biệt là nam tử, chớp mắt giao thủ vừa rồi, quyền của Diệp Huyền mạnh hơn dự liệu của hắn!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền, Chiến ý dâng cao:

- Đánh, đánh chết bọn hắn!

Nói xong, nàng rút Kim đao, đúng lúc này, Diệp Huyền liền kéo tay nàng chạy.

Tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã vọt ra hơn chục trượng...

Đám người lập tức ngơ ngác.

Chạy... chạy?

Không phải là muốn đánh sao?

Đám người đưa mắt nhìn nhau, chừng mấy hơi thở, mới tỉnh hồn!

- Bị lừa rồi!

Có người gầm thét, rất nhanh, đám người liền đuổi theo Diệp Huyền cùng Cửu công chúa.

Mà đôi nam nữ kia là nhanh nhất, một ngựa đi đầu!

Diệp Huyền kéo Cửu công chúa chạy như điên, tốc độ của hắn cũng tương đối nhanh, dù sao nội tình cơ sở của hắn cũng không tồi.

Vừa chạy như điên, Cửu công chúa đột nhiên hỏi:

- Không phải muốn đánh sao?

Diệp Huyền tròn mắt:

- Nhiều người như thế, đánh không lại!

- Nói như vậy, vừa rồi người giả bộ?

Diệp Huyền nghiêm mặt:

- Cái này gọi là chiến lược rút lui!

Cửu công chúa hơi nhếch miệng:

- Tốt cho một cái chiến lược rút lui... chỉ là, người có thể thả tay ta được rồi?

Nghe vậy, mặt mo của Diệp Huyền hơi đỏ, vội buông tay Cửu công chúa.

Tốc độ của hai người rất nhanh, rất nhanh đã chạy tới lối ra, nhưng vừa tới lối ra, hai người đồng thời biến sắc, một đạo tàn ảnh quỷ mị xuất hiện ngay bên trái Cửu công chúa, cùng lúc, một đạo hàn mang chém tới!

Đạo hàn mang này, nhanh như chớp!

Ngay lúc nguy cấp, Diệp Huyền trầm kinh hãi, bản năng kéo Cửu công chúa, dùng thân thể ngăn lại hàn mang!

Xùy!

Ầm!

Một bóng người trực tiếp bị Diệp Huyền dùng thân thể đụng bay ra ngoài, nhưng trước ngực Diệp Huyền, cũng bắn ra một dải máu!

Cửu công chúa nhìn vết thương trên ngực Diệp Huyền, ngẩn người.

Diệp Huyền không để ý thương thế trên ngực, lạnh lùng nhìn tới đối diện.

Người xuất thủ này cũng không quá lạ, chính là nam tử hắc bào lúc trước. Nam tử hắc bào nhìn Diệp Huyền, cười gằn:

- Anh hùng cứu mỹ nhân? Người...

Còn chưa nói dứt, Diệp Huyền đã xông tới.

Xùy!

Một tiếng xé rách vang lên!

Đó là tiếng thân thể xé rách không khí!

Thấy Diệp Huyền vọt tới, nam tử hắc bào cười dữ tợn, đột nhiên, hai tay vốn ẩn trong áo của hắn nâng lên.

Vù vù!

Hai đạo hắc quang bắn ra!

Là hai mũi tên thật nhỏ!

- - - - -

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Tới Thêm Lần Nữa A!

Diệp Huyền không tránh không né, mặc cho hai mũi tên kia bắn lên ngực, hai mũi tên vừa chạm tới, lập tức không thể tiến thêm. Thấy cảnh này, nam tử hắc bào liền biến sắc, vốn muốn xuất đại chiêu, lại cũng quên mất, bởi hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại không tránh không né!

Mà lúc này, nắm tay Diệp Huyền đã hóa quyền đánh tới!

Một quyền này, Diệp Huyền dùng toàn lực!

Quyền xuất, chỉ riêng khí thế đã trực tiếp đánh nát trường bào của nam tử hắc bào.

Nam tử hắc bào biến sắc, giờ phút này muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể đưa tay lên đỡ quyền của Diệp Huyền.

Bành!

Rắc!

Hai tay nam tử hắc bào trực tiếp bị Diệp Huyền đánh gãy, mà nam tử hắc bào cũng bị chấn bay mười mấy trượng, đập thẳng lên vách núi!

Nam tử hắc bào định đứng lên, Diệp Huyền đã lập tức lao tới, nam tử hắc bào thảm hoảng, vội nói:

- Ta là hoàng tử Ninh quốc, nếu nguoi...

Diệp Huyền lạnh lùng ngắt lời:

- Hoàng tử Ninh quốc? Lão tử không biết!

Nói xong, Diệp Huyền liền đá một cước lên đầu nam tử hắc bào.

Ầm!

Đầu nam tử hắc bào lập tức bay ra ngoài, máu tươi bắn như suối!

Diệp Huyền nhanh tay giật lấy cái túi bên hông thân thể nam tử hắc bào, sau đó lui lại bên cạnh Cửu công chúa, mà lúc này, một nam một nữ kia đã đuổi tới, Diệp Huyền không chút chần chờ, kéo tay Cửu công chúa liền chạy!

Đôi nam nữ kia cũng không từ bỏ, trực tiếp đuổi theo Diệp Huyền cùng Cửu công chúa, sau lưng đôi nam nữ này, còn có năm sáu người.

Trên đường, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa chạy như điên, mà trước ngực Diệp Huyền, còn có máu tươi không ngừng tràn ra.

Dù thân thể hắn rất cường hãn, nhưng còn chưa tới mức vô địch, cảnh giới của nam tử hắc bào kia chỉ ít cũng phải đạt tới Lăng Không cảnh, một kích toàn lực của đối phương, hắn có thể dùng thân thể để đỡ đã là vô cùng kinh khủng!

Nếu đối lại là người khác, sợ là đã trực tiếp bị một đạo chém đoạn!

Còn không chạy được bao xa, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa lần nữa ngừng lại, trước mặt không xa, đã xuất hiện một nữ tử!

Bắc Thần!

Nhìn thấy Bắc Thần, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa đều hơi trầm xuống!

Bắc Thần nhìn Cửu công chúa cùng Diệp Huyền, không nói một lời, thân hình trực tiếp hóa hư!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền đang muốn xuất thủ, Cửu công chúa đã kéo hắn lại, bước nhanh một bước, rút đao chém:

- Tê Phong!

Cửu công chúa vừa chém xuống, một sợi đao mang chọt lóe lên giữa sân.

Xùy!

Một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, là thanh âm đao khí chém xé rách không khí!

Mà trước mặt Cửu công chúa, một đao lục mang đã bao lấy đao khí kia!

Chớp mắt yên lặng!

Oanh!

Một sóng khí vô hình bộc phát, Cửu công chúa lui tới bên cạnh Diệp Huyền, mà Bắc Thần đã đứng trước Diệp Huyền cùng Cửu công chúa mấy trượng!

Giữa hai người, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt sâu không thấy đáy!

Bắc Thần đánh giá nhìn Cửu công chúa:

- Thế nhân đều nói Cửu công chúa là Soái tài, không nghĩ tới, đao pháp của Cửu công chúa cũng sắc bén như thế, thực sự khiến người ngoài ý liệu!

Cửu công chúa nhìn qua Bắc Thần:

- Ngươi đã thu được mấy thứ khác, nên biết, tham nhiều, sẽ chết!

Bắc Thần cười khê:

- Địa giai thượng phẩm võ kỹ, ta rất động tâm!

Mà lúc này, đám người sau lưng Diệp Huyền cùng Cửu công chúa cũng đã đuổi tới!

Diệp Huyền cùng Cửu công chúa triệt để trầm xuống!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền:

- Thấy thế nào?

Diệp Huyền nhìn qua Bắc Thần cùng đôi nam nữ kia, nghĩ một chút, nói:

- Ta cảm thấy, mọi người có thể thương lượng một chút, lấy ý của ta, tình nguyện chia sẻ với các ngươi...

Nói xong, hắn nhìn qua đám người Bắc Thần:

- Các ngươi thấy thế nào?

Đám người: "..."

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền, giờ ngón tay cái:

- Phục!

Nơi xa, Bắc Thần đánh giá nhìn Diệp Huyền:

- Ta thấy, đầu óc ngươi có vấn đề!

Diệp Huyền: "..."

Bắc Thần chậm rãi bước tới, mà sau lưng Diệp Huyền, đám người kia cũng chạy tới.

Rõ ràng, đám Bắc Thần cùng đám người sau lưng kia, đã có quyết định, muốn giải quyết hai người Diệp Huyền trước!

Diệp Huyền hơi híp mắt, Linh Tiêu kiếm trong cơ thể bắt đầu chuyển động!

Cửu công chúa cũng lập tức vọt lên, trong mắt vô số người, nàng rút Kim đao, hai tay nắm chắc, sau đó từng đạo đao ý kim sắc không ngừng từ trong cơ thể nàng trào ra!

Oanh!

Một cỗ uy áp thao thiên áp xuống.

Cỗ uy áp này vừa hiện, Diệp Huyền cũng vì đó mà biến sắc, bởi cỗ uy áp này thực sự quá mạnh, nháy mắt kém chút trấn áp hẳn quý xuống đất. Có điều còn may, sau khi hắn dùng tới Chiến ý, trạng thái tốt hơn rất nhiều!

- Địa giai võ kỹ!

Bắc Thần từ xa híp mắt:

- Người chỉ mới đạt tới Lăng Không cảnh, lại cũng dám thi triển địa giai võ kỹ!

Nói xong, nàng chậm rãi lui lại.

Địa giai võ kỹ!

Nghe vậy, đám người xung quanh biến sắc!

Võ kỹ đạt tới cấp độ này, có thể nói đã ẩn chứa thiên địa chi uy.

Đám người lui lại!

Mà cùng lúc, Cửu công chúa từ trên không đã lao xuống, từng đạo tàn ảnh lóe lên, vô số đao mang kim sắc như liệt nhật nổ rộ.

Cửu công chúa vừa hạ xuống, ánh mắt Bắc Thần ở xa lập tức co lại, một tay đè trước, một cổ lực quang dào dạt đột nhiên bộc phát!

Những, lực quang vừa tiếp xúc với kim sắc đao mang, đã lập tức bị chém bể! Nhìn thấy cảnh này, Bắc Thần biến sắc, điên cuồng lui lại sau, cùng lúc liên tục xuất thủ, không ngừng ngăn cản kim sắc đao mang...

Một bên khác, một nam một nữ kia cũng liên tục lui sau, còn đám người bên cạnh bọn hắn, dù cũng lui, nhưng tốc độ lại không nhanh bằng bọn hắn, có hai người trực tiếp bị đao mang chém đoạn.

Mặt đất tầng tầng rạn nứt!

Trong lúc nhất thời, Cửu công chúa uy phong vô địch!

Diệp Huyền xem tới ngây người!

Mấy giây sau, Cửu công chúa đã xuất hiện trước mặt hắn, Diệp Huyền có chút hưng phấn:

- Lợi hại, làm thêm lần nữa, chém chết bọn hắn a!

Cửu công chúa nhìn qua Diệp Huyền, sau đó thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã vào trong ngực hắn:

- Không chém nổi. Đại ca, chúng ta có thể tiếp tục thực hiện chiến lược rút lui không?

Diệp Huyền: "..."

Trốn!

Diệp Huyền hẳn không ngờ, Cửu công chúa thi triển địa giai võ kỹ, khẳng định đã bị phản phệ.

Không nghĩ nhiều, Diệp Huyền vội cõng Cửu công chúa, lập tức xoay người chạy.

Mà qua chừng một khắc đồng hồ sau, xung quanh mới dần khôi phục về bình tĩnh.

Bắc Thần nhìn qua tay phải, trên tay phải xuất hiện mấy vết máu. Yên lặng một chút, mũi chân điểm nhẹ trên đất, lập tức bay tới hướng mà Diệp Huyền rời đi.

Mà một nam một nữ kia cùng với hai người khác cũng vội đuổi theo!

Bọn hán đương nhiên có thể thấy, Cửu công chúa đã bị địa giai võ kỹ phản phệ, Cửu công chúa hiện tại đang trong thời kỳ suy yếu nhất, bọn hán đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này!

Địa giai thượng phẩm võ kỹ!

Võ kỹ như vậy, đã đủ để làm truyền gia chi bảo. Không chỉ như thế, chỉ một môn võ kỹ này, cũng đủ để tăng thực lực của một gia tộc lên bước dài!

Cùng một cảnh giới, nhiều khi phải so võ kỹ cùng bảo vật!

Ngoại trừ đám người Bắc Thần, sau khi Diệp Huyền cùng Cửu công chúa chạy trốn, lại có mấy người khác đuổi theo...

Diệp Huyền cũng Cửu công chúa chạy như điên, lần này hán cũng không chạy về Lưỡng Giới thành, mà chạy ngược về trong sơn mạch.

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền cùng Cửu công chúa tới một thác nước, thác rộng mấy chục trượng, nước xiết chảy mạnh.

Yên lặng một chút, Diệp Huyền đặt Cửu công chúa lên đất, sau đó kiễng chân chạy tới một hướng khác, chừng một hồi, lại chạy trở lại, khi trở về, cũng dùng mũi chân để di chuyển, bởi vậy, phía sau không hề để lại dấu chân.

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ân Tình

Nhìn qua bốn phía, liền ôm Cửu công chúa tới một cái hốc tự nhiên trong thác nước.

Cái hốc nhỏ này được dòng nước che giấu, rất khó mà phát hiện. Diệp Huyền ôm Cửu công chúa núp bên trong, hốc nhỏ không lớn, vừa chỗ cho hai người.

Chừng một khắc đồng hồ, Diệp Huyền phát hiện có tiếng xé gió truyền tới!

Hán thầm run lên, thần sắc đề phòng, Linh Tiêu kiểm trong cơ thể đã vận sức chờ động, tùy thời đều có thể chém ra!

Mà đúng lúc này, đám người bên ngoài đã quay người rời đi.

Thấy thế, Diệp Huyền liền thở nhẹ một hơi, cúi đầu nhìn Cửu công chúa. Cửu công chúa hiện tại hết sức suy yếu, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn ứa ra tia máu, căn bản không có lực tái chiến!

Diệp Huyền thấp giọng thở dài, nữ nhân này vì bản địa giai thượng phẩm võ kỹ kia mà đủ liều mạng!

- Người rất thông minh!

Cửu công chúa đột nhiên mở mắt:

- Không chạy tới Lưỡng Giới thành!

Diệp Huyền lắc đầu, hán nào dám chạy tới Lưỡng Giới thành?

Ai cũng biết, đó là đại bản doanh của Cửu công chúa, nếu hán chạy tới đó, đảm bảo là thập tử vô sinh!

Cửu công chúa đột nhiên nói:

- Ta cần tĩnh dưỡng hai ngày!

Hai ngày!

Diệp Huyền hơi trầm xuống, hai ngày, nếu không bị phát hiện thì còn tốt, một khi bị phát hiện, lúc đó phiền phức sẽ cực lớn!

Một hồi sau, không khí giữa hai người trở nên lúng túng.

Bởi cái hốc này ở trong thác nước, nên khi vào khó tránh khỏi bị ướt, bởi vậy toàn thân Cửu công chúa ướt đẫm, ngân y làm từ tơ lụa bám sát vào thân thể. Thế nên, chỗ nào gồ gề thì càng gồ, chỗ nào vênh thì càng vênh. Mà Cửu công chúa nằm trong ngực Diệp Huyền, nơi vênh lên kia, vừa hay tiếp xúc vị trí nào đó của hắn, điều này khiến Diệp Huyền cực lúng túng.

Diệp Huyền nghĩ một chút, hơi dịch thân thể, thế nhưng vừa dịch, lại càng nguy hiểm hơn! Nơi mềm mại gồ vênh lên đè vào vị trí nào đó, hắn hơi động, lại khiến tiếp xúc biến thành ma sát, nháy mắt, chỗ nào đó của hắn kịch liệt phản ứng!

Không khí càng thêm lúng túng!

Cửu công chúa cứ vậy nhìn Diệp Huyền, nhìn tới mực Diệp Huyền tê cả da đầu.

Diệp Huyền cười khổ:

- Xin lỗi, ta cũng không có ý đó.

Bình tĩnh mà xem, hắn thực sự không có ý nào khác, nhưng đây là bản năng cơ thể, nhiều khi không phải hắn có thể khống chế. Mặc dù hắn là Kiếm tu, nhưng Kiếm tu cũng là người, hơn nữa hắn còn là một nam nhân, một nam nhân chưa từng tiếp xúc phụ nữ. Lần đầu thân cận với người khác giới như thế, chỗ nào nên xúc động thì đương nhiên sẽ phản ứng, âu cũng là bình thường, nếu không phản ứng, lúc đó mới là vấn đề cần kiểm tra!

Cửu công chúa chậm rãi khép mắt, không nói, cũng không thể nói gì hơn.

Cứ như vậy, hai người duy trì tư thế kia chừng một canh giờ, chờ trời tối, Diệp Huyền mới công Cửu công chúa rời cái hốc nhỏ, hắn vẫn không chạy về Lương Giới thành, mà chạy lại động phủ Kiếm chủ ịa!

Nơi nguy hiểm nhất, thường thường là nơi an toàn nhất!

Mặc dù khung cảnh đen kịt, nhưng Diệp Huyền công Cửu công chúa lại không chút khó khăn, dù sao, lúc ở Thanh thành, phần lớn thời gian hắn đều sống ở trong núi.

Chừng nửa canh giờ, Diệp Huyền công Cửu công chúa lần nữa quay lại cung điện dưới đất. Hắn cũng không tiến vào cung điện, mà công Cửu công chúa tới tiểu trúc gian phía sau.

Tiểu trúc gian đã som bị vét sạch, chỉ còn lại một bộ giường ghé đơn giản.

Diệp Huyền nhẹ nhàng đặt Cửu công chúa lên giường trúc, cõi trường bào trên người đắp cho Cửu công chúa:

- Nghi ngơi một chút, ta ở ngoài trông chừng.

Nói xong, hắn liền quay người ra ngoài.

Cửu công chúa nhìn bóng lưng Diệp Huyền, không nói.

Bên ngoài trúc gian, Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, lấy ra một người gỗ nhỏ, người gỗ bộ dạng nữ hài, giống Diệp Linh bảy tám phần, thứ này là do hắn khắc. Kỳ thực còn có một người gỗ nhỏ khác nữa, nó chính là hắn, có điều đang trong tay Diệp Linh.

Nhìn người gỗ trong tay, Diệp Huyền khẽ nở nụ cười nhẹ. Như nghĩ tới cái gì đó, hắn lại lấy ra một người gỗ nhỏ khác, người gỗ này rất giống An Lan Tử. Nhìn hai người gỗ trong tay, nụ cười trên mặt Diệp Huyền càng thêm sáng lạ.

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngẩng đầu, một tên nam tử nhanh chóng bước tới.

Người tới, chính là tên tóc như ỏ gà, một bộ quần áo rách rưới, lưng gánh cự phủ lúc trước.

Diệp Huyền đứng lên.

Người kia dừng trước Diệp Huyền không xa, nhìn qua tiểu trúc gian, sau đó đi tới.

Diệp Huyền ngăn lại.

Nam tử không nói nhảm, trực tiếp xuất quyền!

Quyền xuất, một cỗ lực lượng kinh khủng như vỡ đập tràn ra.

Rắc!

Mặt đất bốn phía trực tiếp nát thành bột phấn.

Diệp Huyền không chút biểu tình, cũng xuất một quyền.

Băng quyền!

Một quyền này, mang theo Chiến ý cùng Quyền thế.

Oanh!

Một tiếng bạo tạc vang lên, nam tử cùng Diệp Huyền đều lui lại, Diệp Huyền lui tới trước cửa phòng, mà nam tử cũng lui bảy tám trượng, mặt đất giữa hai người nát vụn!

Nam tử nhìn qua Diệp Huyền:

- Chiến ý! Quyền thế! Chuẩn Võ đạo Tông sư!

Diệp Huyền chậm rãi xiết nắm đấm, nháy mắt, một cỗ quyền thế trực tiếp bao phủ lấy nam tử đối diện:

- Ta không nắm chắc có thể giết ngươi, nhưng ta chắc chắn có thể đánh phế ngươi, nếu ngươi động thủ, dù có thu được cuốn địa giai võ kỹ kia, ngươi cũng sẽ chết trong tay người khác!

- Đánh phế ta?

Nam tử cầm cự phù:

- Ta muốn xem thử một chút!

Diệp Huyền cũng đưa tay ra, một thanh kiếm xuất hiện, thoáng qua, từng Đạo kiếm mang không ngừng chấn động quanh Linh Tiêu kiếm!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nơi xa, nam tử hơi híp mắt lại, lần đầu lộ vẻ ngưng trọng!

Diệp Huyền nhìn đối phương, khẽch miệng cười một tiếng:

- Tôi thử xem!

Nam tử đột nhiên cầm cự phù, ném thẳng tới Diệp Huyền!

Xùy!

Cự phù phá không, cắt ra một vết trắng thật dài trong không khí... lực lượng cường đại trong cự phù, càng khiến mặt đất bốn phía không ngừng vỡ vụn!

Mà lúc này, Diệp Huyền cũng xuất kiếm.

Một Đạo kiếm mang lóe lên.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Rất nhanh, kiếm mang chém lên cự phù.

Ầm!

Cự phù rung động, từng đạo vết rạn xuất hiện, cùng lúc bay ngược mà về.

Nam tử duỗi tay, bắt lấy cự phù.

Ầm!

Vừa đón lấy cự phù, trực tiếp bị lực lượng trùng kích bắn lui mười trượng!

Nam tử nhìn qua tay phải, gan bàn tay đã nứt, máu tươi không ngừng tràn ra!

Ngảng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Đại Kiếm tu! Chiến ý, kiếm võ song tu!

Diệp Huyền hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Bán cho ta một ân tình, thế nào?

Ân tình!

Nam tử hơi híp mắt, nhìn Diệp Huyền hồi lâu, cuối cùng thu lại cự phủ:

- Đại Vân để quốc Huyền Tôn, Tả Ngạn. Kiếm tu, nhớ kỹ, người nợ ta một ân tình!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nhìn thấy Tả Ngạn rời đi, Diệp Huyền hồi ngẩn ra, tên này thực sự đồng ý? Hắn vốn chỉ muốn kéo dài chút thời gian a!

Kỳ thực, Diệp Huyền còn chưa biết sức nặng của một Kiếm tu, một vị chuẩn Kiếm đạo Tông sư chính là đối tượng mà vô số thế lực đều muốn lôi kéo, mà đối với một người mà nói, có một vị bằng hữu là chuẩn Kiếm đạo Tông sư, thực sự là chỗ tốt vô tận.

Ra ngoài, đôi khi bạn bè rất quan trọng!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Người Còn Chưa Tỉnh Ngủ?

Mà Diệp Huyền, không chỉ là một vị chuẩn Kiếm đạo Tông sư, mà còn là một vị chuẩn Võ đạo Tông sư, sức nặng của hai thân phận này, tuyệt không kém một bộ địa giai võ kỹ.

Mà quan trọng hơn, Tả Ngạn cũng không dám nói có thể thắng được Diệp Huyền, hơn nữa, nếu hắn chọn chiến, sẽ chỉ dẫn tới lưỡng bại câu thương, không ai chiếm được chỗ tốt. Thế nên, hắn quả quyết chọn từ bỏ võ kỹ, kết giao Diệp Huyền.

Tả Ngạn đi không chút do dự, thoáng cái đã biến mất trong tầm mắt Diệp Huyền.

Thấy Tả Ngạn rời đi, Diệp Huyền khẽ vuốt cằm, nói khẽ:

- Hóa ra mặt mũi ta cũng rất nặng a... xem ra, là ta đã đánh giá thấp mị lực của bản thân!

Mà đúng lúc này, hắn đột nhiên nghiêng đầu nhìn cách đó không xa, một nữ tử chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy nữ tử này, thần sắc Diệp Huyền liền trầm xuống.

Bác Thần!

Lại là nữ nhân này!

Bác Thần đánh giá nhìn Diệp Huyền:

- Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất... suy nghĩ của người không sai, đáng tiếc người đã đánh giá thấp sức dụ hoặc của địa giai võ kỹ, một số đại lão bên trên còn phải đổ mắt nhìn.

Diệp Huyền cảm kiếm bước tới:

- Bán cho ta một ân tình, thế nào?

- Ân tình?

Bác Thần cười khẽ:

- Có phải người còn chưa tỉnh ngủ?

Diệp Huyền: “...”

...

Bắc Thần chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Huyền, tay phải nàng đã ánh lên một đạo lục mang.

Nàng đương nhiên sẽ không khinh thị Diệp Huyền, phải nói, trước nay nàng chưa từng khinh thị bất cứ ai! Bất kể là ai, nàng đều sẽ dốc toàn lực!

Nhìn Bắc Thần bước tới, Diệp Huyền thâm phiến muộn, người này sao lại ra bài khác thường thế a!

Không nghĩ nhiều, lập tức rút kiếm chém ra.

Nếu không thể dừng tay giảng hòa, vậy liền chiến!

Đây chính là thái độ của Diệp Huyền hần!

Thấy Diệp Huyền xuất kiếm, Bắc Thần hơi nhếch miệng, thân thể đột nhiên hóa hư, từng đạo tàn ảnh xuất hiện.

Oanh!

Trong chớp mắt, một tiếng nổ vang vang lên, ngay sau đó, Diệp Huyền lui tới trước cửa tiểu trúc gian.

Mà Bắc Thần lại đứng yên bất động!

Diệp Huyền xiết chặt Linh Tiêu kiếm, ánh mắt ngưng lại, thực lực của nữ nhân này, không phải mạnh bình thường a!

Bắc Thần cũng hơi ngưng trọng, người trong nghề vừa nhìn liền biết, giao phong với Diệp Huyền, nàng cũng đã đại khái hiểu được thực lực Diệp Huyền tới đâu!

Bắc Thần đang muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, Cửu công chúa đột nhiên từ trong phòng đi ra!

Bắc Thần ngừng lại, Diệp Huyền lại ngậy người!

Cửu công chúa đi tới bên cạnh Diệp Huyền, lạnh lùng nhìn Bắc Thần:

- Ngươi muốn lấy một đánh ah?

Thanh âm vừa dứt, tay phải đã đặt trên Kim đao.

Kim đao khẽ rung động, một sợi đao mang lóe lên.

Bắc Thần cười khê:

- Ngươi dung tu vi Lăng Không cảnh thi triển địa gia võ kỹ, thân thể tất đã bị phản phệ, chỉ ít cần hai ngày mới có thể hồi phục, hiện, ngươi chỉ là con hồ giấy!

Nói xong, nàng liền phi thân lao tới.

Quả quyết!

Thấy Bắc Thần xuất thủ, Diệp Huyền cũng điểm nhẹ mũi chân, lập tức đâm thẳng về trước, thế nhưng một kiếm này, lại trực tiếp bị Bắc Thần dùng lòng bàn tay ngăn lại, trong tay nàng, có một đạo lục mang nhàn nhạt!

Diệp Huyền lập tức biến hướng, Linh Tiêu kiếm dùng một góc độ quỷ dị cắt về cổ tay Bắc Thần, thế nhưng Bắc Thần lại càng nhanh hơn, ngọc thủ co lại, trực tiếp tránh một kiếm, Diệp Huyền đã lại lập tức nghiêng cắt!

Xùy!

Trên thân kiếm, kiếm mang lấp lánh!

Bắc Thần vội lui sau, vừa hay tránh được một kiếm, mà đúng lúc này, một đạo Kim sắc đao mang đã tàn nhẫn bỏ xuống!

Ánh mắt Bắc Thần co lại, hai tay đột nhiên đè ép.

Oanh!

Một đạo lục quang từ trong cơ thể nàng bạo phát mà ra.

Bành!

Đao mang vừa chém xuống, lục quang lập tức vỡ vụn, Bắc Thần đã lui tới ngoài mười trượng!

Bắc Thần gắt hao nhìn Cửu công chúa:

- Ngươi còn dám xuất thủ?

Cửu công chúa cười lạnh:

- Ta là tử đệ hoàng gia, ngươi nghĩ ta không có thủ đoạn bảo mệnh đặc thù?

Nghe vậy, Bắc Thần khẽ cau mày, nhưng rất nhanh, chân mày nàng lại giãn ra, cười nói:

- Phải vậy không? Vậy để ta xem một chút, ngươi có thể xuất thủ mấy lần?!

Nói xong, nàng liền muốn lao tới, mà đúng lúc này, Cửu công chúa đột nhiên phi thân lên, tay phải nắm chắc Kim đao, một cổ uy áp thao thiên trào ra!

Địa giai võ kỹ!

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Bắc Thần co lại, lập tức quay người chạy vội, biến mất trước mắt Diệp Huyền cùng Cửu công chúa.

Rõ ràng, nàng không muốn trực diện chống lại địa giai võ kỹ của Cửu công chúa! Mặc dù nàng không sợ, nhưng nếu liều mạng với Cửu công chúa, tất sẽ làm lợi cho người khác!

Không ít người đang ngồi chờ ngư ông đắc lợi a!

Thấy Bắc Thần rút đi, Cửu công chúa liền ngừng lại, vững vàng rơi xuống bên cạnh Diệp Huyền:

- Đi vào!

Diệp Huyền điểm một cái, cùng Cửu công chúa vào trong tiểu trúc gian, vừa vào trong, Cửu công chúa lập tức mềm nhũn ngã xuống, Diệp Huyền thăm giật mình, vội đỡ Cửu công chúa, giờ khắc này, khóe miệng Cửu công chúa đã tràn đầy máu tươi!

Diệp Huyền vội ôm nàng lên giường, nhìn khéo miệng còn dao trào máu của Cửu công chúa, trầm giọng nói:

- Một môn địa giai võ kỹ, còn quan trọng hơn tính mệnh sao?

Cửu công chúa lắc đầu:

- Ngươi không hiểu!

Diệp Huyền trầm giọng:

- Ta chỉ biết, nếu còn như vậy, ngươi sẽ chết!

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi biết tình cảnh hiện tại của Khương quốc không?

Diệp Huyền yên lặng.

Cửu công chúa chậm rãi khép hai mắt:

- Trong nước, thế gia san sát, những thế gia này đều có tư tưởng tự lập, tử đệ của bọn hắn chỉ biết có gia tộc. Trên bọn hắn, còn có hai con quái vật Thương Mộc học viện cùng Túy Tiên lâu không chút cổ kỵ mời chào nhân tài khắp nước, mà số người nguyện gia nhập hai thế lực kia, lại có bao người nguyện vì quốc gia mà chiến?

Nói tới đây, nàng mở mắt nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi biết vì sao Khương quốc không dám tùy tiện khai chiến với Đường quốc không? Cũng chính bởi thế lực trong nước không thể ngưng tụ, một khi khai chiến, chúng ta không thể điều động được những người kia! Một khi Khương quốc diệt, Thương Mộc học viện cùng đám con em thế gia đều an ổn không vấn đề, thế nhưng, bình dân bên dưới thì sao? Thương Mộc học viện, Túy Tiên lâu cùng đám thế gia kia nguyện bảo hộ bình dân bách tính sao?

Diệp Huyền thấp giọng thở dài, đang muốn nói, Cửu công chúa lại nói:

- Mà phần lớn các hành nghiệp kiếm tiền đều nằm trong tay Túy Tiên lâu, bọn hắn lũng đoạn từng ngành nghề một, bởi vậy quốc khổ xưa nay đều trong

trạng thái thiếu thốn. Có môn địa giai võ kỹ này, chỉ cần đem ra bán đấu giá, có thể duy trì quốc khố ba năm!

Nói tới đây, nàng khẽ lắc đầu:

- Thủ hạ ta có mấy vạn tướng sĩ, đã hai tháng nay bọn hần không được nhận quân lương.

Diệp Huyền nhìn qua Cửu công chúa:

- Vì vậy ngươi mới tới đây sao?

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Nếu không thì sao?

Diệp Huyền nghĩ một chút:

- Ta biết ngươi có khổ tâm, nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, người sống thì mới có hy vọng, nếu ngươi chết, hết thầy đều là vô nghĩa!

Nói xong, hần nhìn ra ngoài tiểu trúc gian:

- Nữ nhân kia chắc chắn không đi, không chỉ là không đi, mà khẳng định còn có càng nhiều người đang chạy tới bên này. Hơn nữa, nữ nhân kia cũng đã nói, một số đại lão bên trên cũng gấp ghe quyền võ kỹ này. Tình huống hiện tại, ai cầm nó, sẽ đều biến thành mục tiêu công kích.

Cửu công chúa khép hờ hai mắt:

- Ngươi đi đi!

Diệp Huyền cau mày, hần trầm mặc, cuối cùng, thần sắc lạnh xuống, nhìn thẳng Cửu công chúa:

- Đưa ta cuốn địa giai thượng phẩm võ kỹ!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Kỳ Thực, Bên Trên Ta Cũng Có Người!

Nghe vậy, Cửu công chúa mở to hai mắt nhìn Diệp Huyền, trong mắt ánh lên một tia không thể tin nổi.

Thần sắc Diệp Huyền càng thêm lạnh:

- Lấy ra!

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền hồi lâu, sau cùng, tự giễu cười một tiếng:

- Xem ra là ta đánh giá thấp mị lực của địa giai võ kỹ. Có điều, không nghĩ tới, ta cùng nàng đều có lúc nhìn lầm!

Nói xong, nàng khẽ đảo tay, một quyền trục màu đen xuất hiện trước mắt Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn qua quyền trục, vô ngoài bóng loáng, không biết dùng thứ gì để chế tạo. Hần mở ra nhìn thoáng qua, đập vào mắt là một hàng chữ lớn: Địa giai thượng phẩm Tịch Diệt chỉ.

Không xem kỹ, Diệp Huyền liền thu lại quyền trục, đứng dậy đi ra ngoài.

Cửu công chúa cứ vậy nhìn Diệp Huyền, ánh mắt băng lãnh, không nói, một hồi sau, lấy ra một tảng đá đen nhánh, cầm lấy tảng đá, một sợi huyền khí tràn vào, ngay sau đó nàng lại khép mắt lại: “Tiểu an, người này không thể tin!”

Một dãy núi nào đó ngoài ngàn dặm, một nữ tử bạch y ngừng lại, lấy ra một tảng đá đen nhánh, nhìn tảng đá hồi lâu, nữ tử đột nhiên quay người.

- Tiểu thư? Người đã hẹn luận bàn với Yêu soái!

Sau lưng, có người hô.

Nhưng, nữ tử bạch y cũng không quay đầu lại.

...

Diệp Huyền rời trúc gian, nhảy mấy cái, đi tới trước cung điện, nhìn qua bốn phía, cười ha ha một tiếng:

- Cuối cùng cũng tới tay!

Nói xong, thân hình hần lóe lên, xa xa lướt đi.

- Là địa giai võ kỹ kia!

Trong bóng tối, không biết ai lên tiếng, rất nhanh, vô số tàn ảnh đuổi theo Diệp Huyền. Người cầm đầu, chính là Bắc Thần, ngoại trừ Bắc Thần, còn có một nam một nữ kia, thực lực hai người này cũng cực mạnh, Bắc Thần cũng phải kiêng dè không thôi!

Tốc độ Diệp Huyền cực nhanh, chớp mắt đã lao ra khỏi động phủ, sau đó chạy vào sâu trong núi, sau lưng hần, đoàn người điên cuồng truy đuổi.

Còn Cửu công chúa, đã không ai để ý tới nàng!

Tất cả đều tập trung đuổi theo Diệp Huyền, không, là đuổi theo địa giai võ kỹ!

Diệp Huyền một đường chạy như điên, hần chuyên môn chạy tới những nơi có địa hình phức tạp, chính vì vậy, đám Bắc Thần mới không thể lập tức đuổi kịp! Không chỉ như thế, hần còn lợi dụng địa hình phức tạp kéo dài khoảng cách với đám Bắc Thần!

Có điều, đám Bắc Thần cũng không hề có ý thả, một đường điên cuồng đuổi theo!

Mà Diệp Huyền, như hóa thân thành linh hầu, không ngừng nhảy tới nhảy lui trong núi rừng mờ mịt, hần không đánh, gặp người liền chạy, cứ vậy chạy, chạy tới tận đêm!

Bóng đêm buông xuống, Diệp Huyền cười nhẹ.

Màn đêm đưa tay không thấy năm ngón, nhưng với Diệp Huyền hần lại không chút khó khăn, bởi hần đã quá quen với hoàn cảnh này.

Đám Bắc Thần lại có chút ngưng trọng, trong bọn hần, đại đa số đều từng rèn luyện trong núi tương tự, nhưng cũng không phải loại người quá quen với hoàn cảnh này, bởi vậy bóng đêm vừa buông xuống, mấy người Bắc Thần đã có chút cố kỵ. Cố kỵ này, không chỉ là cố kỵ Diệp Huyền, mà còn là cố kỵ lẫn nhau!

Phải biết, chuyện đâm dao sau lưng, trong thiên hạ này đâu đâu cũng có!

Trong bóng đêm, Diệp Huyền núp trên một cây đại thụ rậm rạp, lấy người gỗ của Diệp Linh ra nhìn, mỉm cười:

- Ca lập tức sẽ về.

- Sợ là ngươi sẽ không về được!

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Diệp Huyền hít một hơi, bỗng quay đầu, bên trái không xa là một nữ tử.

Người tới, chính là Bắc Thần, không chỉ Bắc Thần, còn có đôi nam nữ kia.

Diệp Huyền trầm mặt:

- Sao các ngươi có thể tìm được ta!

Bắc Thần hơi nhếch miệng:

- Bởi bên trên chúng ta có người, mà trên người hình như không, cho nên, ngươi rõ chưa?

Diệp Huyền đang muốn nói, đúng lúc biến cố chợt hiện.

Ba!

Một tiếng bập tay thanh thủy vang lên, Bắc Thần trực tiếp bị đập bay vài chục trượng, chờ nàng đứng dậy, má phải đã xuất hiện một dấu vuốt đỏ rực.

Đám người: "..."

Diệp Huyền cũng ngậy người, rất nhanh, hấn nghiêm mặt nói:

- Kỳ thực, bên trên ta cũng có người!

Ba người Bắc Thần: "..."

Đôi nam nữ kia lập tức đề phòng, đồng thời lui sau mấy bước.

Không ai nhìn rõ, Bắc Thần bị đánh thế nào, mà người có thể làm như vậy, không phải tồn tại mà bọn hắn có thể chống lại!

Một bên khác, sắc mặt Bắc Thần có chút khó coi.

Bởi chính nàng cũng không biết, bản thân bị đánh thế nào!

Người xuất thủ là ai?

Nàng lạnh lùng nhìn bốn phía, nhưng bốn phía lại không có bất cứ thứ gì. Cuối cùng, nhìn lại Diệp Huyền, Diệp Huyền chỉnh lại y phục, không chút sợ hãi:

- Các ngươi nghĩ, chỉ các ngươi mới có người bên trên?

Nói tới đây, hấn dựng thẳng một ngón tay, nhẹ nhàng lắc:

- Không, kỳ thực, phía trên ta cũng có người. Đã ra ngoài lẫn lộn, ai mà không có chỗ dựa phía sau? Ngươi...

Ba!

Đúng lúc này, một tiếng bập tai thanh thủy lại vang lên, một bóng người trực tiếp bay ra ngoài.

Người bay ra, không phải Bắc Thần, mà là Diệp Huyền!

Ba người Bắc Thần ngơ ngác.

Diệp Huyền cũng có chút ngậy người, mẹ nó, tên này thấy ai khó chịu liền đánh kẻ đó a! Có điều, có thể chờ lúc khác lại đánh được không? Giờ làm sao xuống thang được?!

Diệp Huyền chậm rãi bò lên, má phải cũng hiện một vuốt hồng.

Không khí xung quanh có chút quỷ dị.

Diệp Huyền "Khục" một tiếng, sau đó nói:

- Ra ngoài đều là vì câu cơ duyên, mọi người...

- Mọi người nên ngồi xuống nói chuyện, đúng không?

Bắc Thần khẽ cười:

- Ý ngươi là vậy?

Diệp Huyền nghiêm mặt:

- Không nghĩ tới, chúng ta lại cùng ý tưởng. Ta...

Bắc Thần lắc đầu, cắt ngang Diệp Huyền:

- Lúc trước ta còn nghĩ, đầu óc ngươi không bình thường, hiện tại có vẻ như không phải là nghĩ nữa, đầu óc ngươi thực sự...

Nói tới đây, nàng đột nhiên ngừng lại.

Bởi, Diệp Huyền đã quay người chạy xa! Tốc độ vô cùng nhanh, chớp mắt đã biến mất trong đêm.

Sắc mặt Bắc Thần trở nên cực khó coi!

Nam tử bên kia lạnh lùng nhìn Bắc Thần:

- Nói nhiều!

Nói xong, hắn cùng nữ tử bên cạnh lập tức đuổi theo Diệp Huyền.

Bắc Thần hơi híp mắt, khoe miệng ánh lên một tia dữ tợn, lập tức bay ra đuổi theo, những nơi nàng qua, đều để lại một mảnh vừa bộn!

Trong bóng đêm, Diệp Huyền một đường chạy như điên, thần sắc có chút ngưng trọng.

Bởi từ trong lời Bắc Thần vừa rồi, hắn biết, sở dĩ hành tung của hắn bại lộ, là bởi có người bên trên báo cho đám Bắc Thần biết!

Có người phá quy tắc trò chơi!

Mà sở dĩ đối phương dám làm vậy, chính bởi phía sau hắn không có người, nếu là An Lan Tú, đám đại lão kia tuyệt không dám làm như vậy!

Diệp Huyền xiết chặt nắm đấm, hiện hắn gặp vấn đề rất nghiêm trọng, bất kể hắn ẩn nấp thế nào, đám Bắc Thần cùng sẽ biến!

Nếu không trốn, dùng thực lực của hắn, tuyệt không đánh lại ba người Bắc Thần!

Vừa chạy, lông mày Diệp Huyền dần ngưng lại. Một hồi sau, như nghĩ tới điều gì, lông mày hắn lại giãn ra, nhìn qua bốn phía, cuối cùng chạy tới một sườn núi nhỏ, vừa tới sườn núi, hắn liền lăn khỏi chỗ, chớp mắt này, quyền trực võ kỹ kia đã bị hắn giấu trong một đồng lá cây.

Hắn làm vô cùng bí mật!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ta Tin Hắn!

Bản thân hắn lại thuận thế lăn qua một bên khác, chạy một đoạn liền ngừng lại, chừng năm giây sau, một đạo bạch ảnh đã lao tới!

Chính là Bắc Thần!

Bắc Thần nhanh hơn đôi nam nữ kia chừng ba tới bốn giây!

Thấy Bắc Thần, Diệp Huyền liền vọt thẳng tới nàng, khoe miệng Bắc Thần ánh lên một tia lạnh lẽo, thân hình rung lên, hóa thành một đạo tàn ảnh bắn thẳng tới Diệp Huyền. Vừa tới trước mặt Diệp Huyền, một chương đã đánh thẳng tới, một chương này, kỳ thực chỉ là để thăm dò, cũng không dùng tới toàn lực, sát chiêu chân chính còn ở phía sau. Nhưng Diệp Huyền vừa tới trước mặt nàng, lại không hề xuất thủ, mặc cho một chương của nàng đánh lên ngực.

Bành!

Diệp Huyền trực tiếp bay ra, cuối cùng, đập vào một gốc cây, đổ rạp xuống đất.

Bắc Thần cau mày:

- Ngươi làm cái quỷ gì vậy?

Đúng lúc này, đôi nam nữ kia đã chạy tới, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, lập tức hơi ngây người.

Diệp Huyền đột nhiên bò dậy, miệng phun máu tươi, gắt gao nhìn Bắc Thần:

- Ngươi đã cảm địa giai võ kỹ, vì sao còn muốn đuổi tận giết tuyệt!

Bắc Thần ngẩn người.

Mà đôi nam nữ kia lập tức nhìn Bắc Thần, thần sắc hai người trở nên bất thiện!

Diệp Huyền còn phun máu tươi, dữ tợn nhìn Bắc Thần:

- Nữ nhân nhà người thực độc ác, đã nói là ta giao đồ cho ngươi, ngươi liền bỏ qua cho ta, không nghĩ tới, ngươi lại sợ bị lộ, xuất thủ muốn diệt khẩu... thực sự độc nhất lòng dạ đàn bà!

Bắc Thần híup mắt, sắc mặt trở nên dữ tợn:

- Ngươi muốn làm trò quỷ gì?

Nói xong, nàng chỉ đôi nam nữ phía xa:

- Ngươi thấy bọn hắn sẽ tin sao?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rất nhanh, đều quay đầu nhìn Diệp Huyền, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên lột bỏ trường bào, rất nhanh, chỉ còn lại nội y đồ lót...

Nhìn thấy cảnh này, nữ tử bạch y liền nhú mày.,

Diệp Huyền chỉ toàn thân:

- Ngươi thấy chưa? Trên người ta ngay cả lông cũng không có...

Nói xong, hắn chỉ Bắc Thần:

- Còn ngươi? Ngươi dám đem nạp giới trên tay ngươi cho mọi người xem không? Ngươi dám không?

Nghe vậy, đôi nam nữ liền nhìn Bắc Thần, chuẩn xác là nhìn ngón tay đeo nạp giới của Bắc Thần.

Bắc Thần nhìn Diệp Huyền, sát ý ngưng thành thực chất:

- Dù thế nào ngươi cũng là một Đại Kiếm tu, thế mà lại vô sỉ tới như vậy, ngươi là tiện tu sao?

Thanh âm vừa dứt, một cỗ khí thế kinh khủng từ trong cơ thể nào trào ra, trực tiếp ép tới Diệp Huyền.

Diệp Huyền nheo mắt, đúng lúc này, đôi nam nữ kia đột nhiên xuất thủ, hai người phóng khí thế của bản thân, nhảy mắt liền đánh tan uy áp cùng khí thế của Bắc Thần!

Nhìn thấy đôi nam nữ xuất thủ, Diệp Huyền liền thờ nhẹ một hơi!

Mà bên khác, Bắc Thần gắt gao nhìn đôi nam nữ:

- Các ngươi bị ngu sao? Chuyện hoang đường như vậy mà cũng tin!

Nam tử nhìn qua Diệp Huyền còn đang trào máu:

- Dù sao hắn cũng là một vị Kiếm tu, lời nói vẫn đáng tin hơn...

Nói xong, hắn nhìn qua nạp giới trên tay Bắc Thần:

- Đến cùng là thật hay giả, ngươi đem nạp giới cho hai người chúng ta xem là được?

Nghe vậy, thần sắc Bắc Thần liền lạnh xuống.

Xem nạp giới?

Đây chính là điều tối kỵ trên thế giới này!

Yêu cầu này, thực sự vô cùng quá đáng!

Bắc Thần xiết chặt nắm tay, đôi nam nữ nhìn thấy Bắc Thần xiết tay, lập tức xoay người đối mặt, thần sắc đề phòng, tùy thời xuất thủ!

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Nàng đang đợi, đợi viện binh của Thương Mộc học viện, ta vừa thấy nàng thả tín hiệu cầu viện, học viên Thương Mộc học viện lập tức sẽ chạy tới đây! Nàng đang muốn kéo dài thời gian!

Nghe vậy, sắc mặt đôi nam nữ liền lạnh xuống!

Gọi cứu viện, kéo dài thời gian!

Hai người nhìn Bắc Thần, một cổ khí lưu thần bí tản ra!

Bắc Thần gắt gao nhìn Diệp Huyền, nếu ánh mắt có thể giết người, sợ là Diệp Huyền đã chết hơn trăm lần!

- Làm nàng!

Diệp Huyền đột nhiên vọt tới hướng Bắc Thần.

Thấy Diệp Huyền xuất thủ, đôi nam nữ hơi chút do dự, lập tức vọt theo.

Mà Diệp Huyền xông lên trước nhất, hần vừa giao kích với Bắc Thần, lập tức bị chấn bay ra ngoài, sau khi bị đánh bay, hần lại lộn mấy vòng, rất nhanh đã về tới sườn núi, quơ lấy quyền trực đã giấu, sau đó thuận thế lần tiếp mấy vòng, nháy mắt đã biến mất nơi xa.

Sau lưng, truyền tới từng tiếng đánh nhau.

Diệp Huyền một đường chạy như điên, thẳng tới Lưỡng Giới thành.

Ngay khi Diệp Huyền chạy được một hồi, Bắc Thần lập tức bay lên, kéo khoảng cách với đôi nam nữ, lạnh lùng nhìn xuống:

- Hai tên ngu xuẩn, hỏi người phía sau các ngươi xem!

Đôi nam nữ liếc mắt nhìn nhau, rất nhanh, cả hai ngẩng đầu nhìn lên, chừng nửa khắc đồng hồ, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Bị lừa!

Người phía sau hai người bọn hần cũng không phải lúc nào cũng chú ý Diệp Huyền, cho nên cũng không thể kịp thời báo cho bọn hần. Mặc dù chỉ mới một lát, nhưng đã đủ để Diệp Huyền chạy rất xa!

Bắc Thần nhìn qua hướng Diệp Huyền chạy:

- Một tên Kiếm tu lại có thể vô si tới mức này, thực sự khiến ta được mở rộng tầm mắt!

Cách đó không xa, nam tử lạnh lùng nói:

- Yên tâm, hần chạy không thoát được. Cuốn địa giai võ kỹ này, Ninh quốc ta nhất định phải lấy được!

Ninh quốc!

Bắc Thần nhìn qua hai người, quay người rời đi.

Ninh quốc? Khương quốc? Đường quốc?

Đối với nàng, tất cả đều không có ý nghĩa! Bởi thiên tài như nàng, tương lai nhất định tới chỗ tốt hơn!

...

Trước cửa Lưỡng Giới thành, Cửu công chúa tựa trên tường thành, hai tay ôm cánh tay, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn nơi xa, một nữ tử bay tới.

Người tới, bạch y như tuyết, không nhuốm bụi trần!

Chính là An Lan Tú!

An Lan Tú đi tới trước mặt Cửu công chúa, Cửu công chúa đang muốn nói, An Lan Tú đã quay đầu nhìn dãy núi mờ mịt:

- Ngươi trách lầm hần!

Cửu công chúa cau mày, An Lan Tú lại nói:

- Hần không phải loại người như vậy!

Cửu công chúa trầm giọng nói:

- Đây chính là địa giai thượng phẩm võ kỹ, không ai không động tâm!

An Lan Tú mỉm cười:

- Ta tin hấn!

- -----

Phóng tác: xonevictory

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Sau Lưng Ta Có Đại Thần!

Ta tin hấn!

An Lan Tú nói rất khê, nhưng hết sức kiên định.

Cửu công chúa dựa vào vách tường, lãnh đạm nói:

- Tiểu An, cược không?

An Lan Tú quay đầu nhìn về phía Cửu công chúa, Cửu công chúa cười nói:

- Cược hấn không phải loại người như vậy, nếu sai, Tiểu An, ngươi lưu lại chờ thêm một năm, một năm sau hãy đi.

An Lan Tú hỏi lại:

- Nếu thật sự không phải thì sao?

Cửu công chúa cười nói:

- Vậy chính là ta trách nhảm hấn. Ta nguyện ý tự mình xin lỗi hấn, đồng thời đưa tặng Kim đao!

Đưa tặng Kim đao!

An Lan Tú hơi ngần ra.

Khóe miệng Cửu công chúa nổi lên một tia ranh mãnh:

- Thế nào, không lẽ ngươi ăn dấm a?

An Lan Tú quay đầu nhìn về phía núi sâu nơi xa:

- Ta dùng bữa, thường không dùng dấm!

Cửu công chúa:

- ...

Trong núi sâu.

Diệp Huyền vẫn đang phi nước đại, mục tiêu của hấn, chính là Lưỡng Giới thành, vì nơi đó, chính là đại bản doanh Khương quốc, đến nơi đó, những đại lão phía trên kia chắc chắn không còn dám không kiêng nể gì phá hư quy tắc trò chơi!

Rất nhanh, hấn đi tới một mảnh rừng rậm, vượt qua rừng rậm này, có thể thấy Lưỡng Giới thành!

Khóe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên, tăng tốc, mà đúng lúc này, một nam tử trung niên bất thành linh xuất hiện trước mặt hấn.

Diệp Huyền dừng lại!

Nam tử trung niên mặc một bộ áo bào trắng hoa lệ, tóc dài xõa vai, tay phải thả lỏng phía sau, hần cứ thể nhìn Diệp Huyền:

- Giao ra vật kia, tha ngươi một mạng!

Sắc mặt Diệp Huyền trầm xuống, người trước mắt này, chắc chắn là một vị đại lão phía trên nào đó!

Rõ ràng, vì môn võ kỹ địa giai này, đối phương đã chuẩn bị mặc kệ bất cứ thứ gì.

Diệp Huyền chậm rãi nắm chặt tay phải, nơi xa, khóe miệng nam tử trung niên hiện lên một tia trào phúng:

- Muốn động thủ?

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Cho dù đưa ngươi vật kia, ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta, ngươi sẽ giết người diệt khẩu, không phải sao?

Nam tử trung niên cười khê:

- Ngươi cũng thông minh đấy, có điều, dù ngươi không giao ra, chẳng lẽ ta không thể giết người đoạt bảo?

Nói xong, hần đã muốn động thủ, mà Diệp Huyền xa xa lại đột nhiên cười:

- Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ mang vật kia trên người?

Nghe vậy, nam tử trung niên cau mày lại:

- Cũng đã đánh giá thấp trí tuệ của ngươi. Chẳng qua không quan hệ, ta cứ bắt giữ ngươi, ta có rất nhiều biện pháp khiến ngươi nói ra vị trí của vật kia!

Thanh âm vừa dứt, hần tiến lên phía trước một bước.

Tiến lên một bước, mặt đất trước mặt hần lập tức nứt ra, đồng thời cực kỳ nhanh chóng lan đến trước mặt Diệp Huyền!

Sắc mặt Diệp Huyền đại biến, không dám khinh thường, đâm ra một quyền.

Một quyền này, chính là dùng hết toàn lực!

Bởi vì nam tử trung niên trước mắt này ít nhất là Thông U cảnh, loại cường giả này, hần tự nhiên không dám có chút khinh thị.

Đâm ra một quyền, quyền thế mạnh mẽ cùng chiến ý chấn động mà ra.

Bành!

Theo một tiếng trầm đục vang lên, cả người Diệp Huyền trực tiếp bay ra bên ngoài mấy chục trượng.

Trên mặt đất, Diệp Huyền chậm rãi bò lên, mà toàn bộ tay phải của hần, đã bị đánh hoàn toàn tả tơi!

Nơi xa, nam tử trung niên híp lại hai mắt:

- Thân thể thật cường hần, lại có thể chống đỡ một kích của ta như thế, thật là có chút khinh thường ngươi!

Thanh âm vừa dứt, hần nhẹ nhàng giẫm chân phải một cái, dưới chân hần, một tảng đá lớn bằng nắm đấm đột nhiên bay lên, sau đó tựa như một mũi tên rời cung, bắn về phía Diệp Huyền. Tốc độ cực nhanh, trực tiếp xé nát không khí!

Đối diện nam tử trung niên, Diệp Huyền co rút đồng tử, lòng bàn tay hần mở ra, một thanh kiếm xuất hiện, sau một khắc, một đạo kiếm mang chọt lóe lên.

Xuy!

Một tiếng kiếm reo vang lên! Ngay sau đó, đạo kiếm mang này trực tiếp chém viên đá vụn một phân thành hai, thoáng chốc, đạo kiếm mang này đã tới trước mặt nam tử trung niên.

Nam tử trung niên cười nhạo một tiếng, chấn động tay áo.

Oanh!

Kiếm mang lập tức nổ tung, cả người Diệp Huyền bị chấn động lui lại hơn vài chục trượng!

Nam tử trung niên hít lại hai mắt:

- Quả nhiên là kiếm võ song tu!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua bốn phía:

- Xem ra sau lưng người thật không có ai. Nếu không, từ đầu đến giờ, không có khả năng không xuất thủ!

Nói xong, hắn chậm rãi tiến sát Diệp Huyền.

Lúc trước hắn không tùy tiện ra tay, hiển nhiên là đang cố kỵ sau lưng Diệp Huyền có người, bình thường, thiên tài yêu nghiệt có thể đi vào nơi này, chắc chắn sẽ có một phương thể lực chống lưng. Mà tới bây giờ, đặc biệt là khi Diệp Huyền đã vào tuyệt cảnh, mà sau lưng Diệp Huyền vẫn không có chút động tĩnh, điều này khiến hắn xác định, tiểu tử trước mắt này rất có thể chỉ là một tán tu.

Nếu là tán tu, hắn đương nhiên sẽ không cố kỵ điều gì!

Nơi xa, Diệp Huyền gắt gao nhìn nam tử trung niên, nam tử trung niên cách hắn ngày càng gần, lúc cách hắn chỉ còn vài trượng, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên phía trước.

Nhìn thấy Diệp Huyền thế mà vẫn muốn động thủ, khóe miệng nam tử trung niên nổi lên một tia mỉa mai, Diệp Huyền chẳng qua chỉ là Khí Biến cảnh, kém hắn trọn vẹn hai đại cảnh, làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Nghĩ đến đây, quả thật hắn đã có một chút khinh thị, có điều, như vậy cũng là bình thường, dù sao, chênh lệch cảnh giới hai bên thật sự quá lớn!

Mà đúng lúc này, trong tay trái Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện thêm một thanh kiếm, Diệp Huyền đột nhiên hợp lại hai tay, hai thanh kiếm trực tiếp dung hợp thành một!

Trong chớp mắt khi hai thanh kiếm dung hợp thành một, hai tay Diệp Huyền trực tiếp nứt ra, máu tươi tuôn tràn!

Song kiếm hợp nhất, lập tức tăng lên thành Linh kiếm Minh kiếm!

Mà lúc này, Diệp Huyền xuất kiếm!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, xa xa vượt quá thực lực Diệp Huyền nên có lúc này!

Một khắc khi Diệp Huyền xuất kiếm, đồng tử của nam tử trung niên bỗng nhiên co rút thành hình cây kim:

- Làm sao có thể...

Uy một kiếm này, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của hắn!

Không kịp nghĩ nhiều, nam tử trung niên nhẹ nhàng xoay tròn tay phải, sau đó chấn động lên trên. Trong lòng bàn tay, một đạo luồng khí xoáy lập tức bao phủ một kiếm của Diệp Huyền!

Yên lặng trong một chớp mắt!

Oanh!

Luồng khí xoáy kia âm âm vỡ vụn, mà bản thân nam tử trung niên trực tiếp bị đẩy lui trọn vẹn hơn hai mươi trượng, hắn vừa dừng lại, toàn bộ tay áo phải của hắn lập tức hóa thành mảnh vỡ, mà giờ khắc này, toàn bộ tay phải của hắn đã nứt toác thành hình mạng nhện, máu tươi không ngừng tràn ra từ những khe nhỏ kia!

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua cánh tay của hắn, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa, lần đầu tiên trong mắt có một tia ngưng trọng:

- Minh kiếm... Kiếm kỹ thật là bá đạo...

Giờ phút này hắn đã có chút nghĩ mà sợ!

Vì nếu như cảnh giới của thiếu niên trước mắt này lại cao hơn một bậc, một kiếm vừa rồi, rất có thể đã lấy mệnh của hắn!

Một kiếm này, thật sự quá khủng khiếp, làm cho hắn lúc này vẫn có chút tim đập nhanh!

Nơi xa, Diệp Huyền chậm rãi đóng lại hai mắt, vẫn chưa được a!

Chênh lệch cảnh giới vẫn là quá lớn, muốn vượt hai giai khiêu chiến đối phương, quá khó khăn. Trừ phi hắn đạt tới Lăng Không cảnh, tới Lăng Không cảnh, có lẽ hắn có thể chiến một trận với đối phương! Có điều, bây giờ thì sao?

Chiến?

Đánh không lại!

Trốn?

Chắc chắn chạy không thoát!

Gọi người?

Kêu ai đây?

- - - - -

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: An Lan Tú Tới

Diệp Huyền cấp tốc suy nghĩ, rất nhanh, ánh mắt hần sáng lên, hần lạnh lùng nhìn nam tử trung niên phía xa:

- Ta khuyên ngươi mau chóng chạy đi, nếu không, đợi chút nữa ngươi muốn đi cũng không đi được!

Khóe miệng nam tử trung niên hơi nhấc lên:

- Ngươi muốn nói là, sau lưng ngươi có người, đúng không?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Dĩ nhiên, ta cho ngươi biết, trong cơ thể ta có một vị đại thần vô cùng lợi hại...

- Đại thần?

Nam tử trung niên cười khê:

- Trong cơ thể ngươi? Người thiếu niên, hần là ngươi bị đánh cho rơi mất não a?

Nói xong, hần chậm rãi đến gần Diệp Huyền:

- Nếu thật sự có đại thần, ngươi mời ra để cho ta nhìn chút?

Trên tay phải hần giấu sau lưng có đạo lục quang, nhờ đạo lục quang này, tay phải của hần đang bắt đầu chậm rãi khôi phục. Hần biết Diệp Huyền đang kéo dài thời gian, mà hần cũng đang kéo dài thời gian! Phải biết, trong khu vực này, thể nhưng là còn có một số cường giả khác không kém gì hần, hần nhất định phải duy trì trạng thái hoàn hảo của bản thân, nếu không, nếu để người ta biết hần thụ thương, chính hần cũng khó bảo đảm an toàn tính mạng!

Diệp Huyền chậm rãi thối lui về sau:

- Ngươi quá yếu, đại thần không có hứng thú với ngươi!

Nam tử trung niên cười lạnh:

- Không có hứng thú với ta? Chê cười, ta xem như ngươi đang nói vị đại thần kia đang sợ, không dám ra gặp a? Ta...

Đúng lúc này.

Ba!

Một tiếng bạt tai giòn giã vang lên, nam tử trung niên trực tiếp bay ra ngoài.

Thấy một màn này, Diệp Huyền nheo mắt, xoay người chạy.

Sau lưng Diệp Huyền, nam tử trung niên bò dậy, trên má phải của hắn, có thêm một dấu vuốt nho nhỏ màu đỏ.

Nam tử trung niên sờ lên gương mặt của mình, một mặt mộng bức, ai đánh hắn?

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, cũng không phát hiện một ai, thời gian dần trôi qua, thần sắc nam tử trung niên ngưng trọng hẳn lên, hắn cẩn thận nhìn quanh bốn phía:

- Vị cao nhân nào ở đây...

Không có ai trả lời.

Mà Diệp Huyền, đã chạy ra mảnh rừng rậm kia.

Nam tử trung niên vẫn đang đề phòng nhìn quanh bốn phía.

Sau khi chạy ra rừng rậm, Diệp Huyền thấy được Lưỡng Giới thành, hắn tăng nhanh tốc độ, mà khoe miệng của hắn, máu tươi không ngừng tràn ra, không chỉ như thế, hai cánh tay của hắn cũng đang không ngừng tràn ra máu tươi... Ngoài ra, vết thương trên ngực hắn vốn đã sắp khép lại, giờ phút này cũng đã nứt ra, máu tươi tràn ra, quần áo trước ngực hắn rất nhanh đã nhuộm thành màu đỏ máu.

Trọng thương!

Chiến một trận với nam tử trung niên, hắn đã trọng thương, cuối cùng lại mạnh mẽ dung hợp kiếm, thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, khiến cho hắn thương càng thêm thương, có thể nói, nếu không phải hắn tu luyện thành Kim Thân cảnh, thân thể và ngũ tạng dị thường mạnh mẽ, hắn đã xong!

Bên cửa Lưỡng Giới thành, bạch y nữ tử đột nhiên ngừng đầu nhìn về nơi xa, khi thấy một bóng người chật vật chạy đến, bạch y nữ tử khẽ run tay ngọc.

Mà sau lưng bạch y nữ tử, Cửu công chúa cũng ngừng đầu nhìn về phía bóng người ngoài kia, nàng ngây ngẩn cả người.

Rất nhanh, Diệp Huyền chạy tới trước mặt hai nữ, khi thấy bạch y nữ tử kia, Diệp Huyền ngây người, sau một khắc, hắn tiện tay ném đi, cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia tựa như rác rưởi, bị hắn vứt xuống trước mặt Cửu công chúa, mà bản thân hắn lại chậm rãi đi tới trước mặt bạch y nữ tử, nhếch miệng cười một tiếng:

- Sao ngươi lại tới đây!

Vừa nói xong, trong miệng hắn lập tức tràn ra một vệt máu tươi, tiếp theo, cả người hắn ngã xuống.

Bạch y nữ tử vô thức tiếp nhận Diệp Huyền, mà Diệp Huyền lại như một bãi bùn nhão ngã vào trong ngực bạch y nữ tử, rất mềm... Hắn vô thức vòng lấy eo bạch y nữ tử, chôn đầu trong ngực giai nhân.

Thân thể bạch y nữ tử cứng đờ, nhưng lại không đẩy Diệp Huyền ra.

Một góc tường thành nào đó, một lão giả nhìn thấy mà dậm chân:

- Tiểu thư, đẩy hắn ra a, đẩy tên tiểu khốn kiếp kia ra a...

Nhưng mà, bạch y nữ tử thủy chung vẫn không đẩy Diệp Huyền ra.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt lão giả ở góc tường cực kỳ khó coi, phải nói là vô cùng âm trầm.

Tiểu thư nhà hắn có bao giờ thân mật với một người nam tử như thế?

Đúng lúc này, cách bạch y nữ tử và Diệp Huyền không xa, ba bóng người nhanh chóng chạy tới, người dẫn đầu, chính là Bắc Thần, sau lưng Bắc Thần, là một nam một nữ kia.

An Lan Tú liếc mắt nhìn ba người, sau đó nàng nhẹ nhàng giao Diệp Huyền cho Cửu công chúa, quay người nhìn ra một bên, lúc này, lão giả ở góc tường xuất hiện trước mặt An Lan Tú:

- Tiểu thư, đã tra rõ ràng, phía trên có vài người không tuân thủ quy tắc trò chơi.

An Lan Tú khẽ gật đầu:

- Hiểu rõ!

Nói xong, nàng chậm rãi đi về phía ba người Bắc Thần.

Lão già do dự một chút, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, bởi vì hắn đã cảm giác được, tiểu thư nhà hắn như đang tức giận!

Nhìn thấy An Lan Tú, về mặt Bắc Thần đại biến!

Một nam một nữ khác không biết An Lan Tú, thế nhưng nàng có thể nhận ra.

Toàn bộ Khương quốc, có ai không biết An Lan Tú?

Về mặt Bắc Thần vô cùng kiêng kỵ!

Rất nhiều người cũng không biết, lúc trước, An Lan Tú đã được viện trưởng Thương Mộc học viện tự thân mời đến học viện. An Lan Tú trả lời, chỉ cần Thương Mộc học viện có người dưới ba mươi tuổi có thể hạ gục nàng, nàng lập tức gia nhập Thương Mộc học viện!

Mà lúc đó, có hai người đại biểu Thương Mộc học viện nghênh chiến An Lan Tú, một người trong đó chính là nàng!

Mà kết quả, An Lan Tú chưa hề gia nhập Thương Mộc học viện!

Nhìn thấy An Lan Tú, Bắc Thần biết, cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia đã vô vọng!

Bắc Thần đã có thoái ý!

Mà đúng lúc này, An Lan Tú đột nhiên biến mất tại chỗ, nhìn thấy một màn này, sắc mặt Bắc Thần đại biến, hai tay nàng đột nhiên kết một thủ ấn hình vuông, sau một khắc, nàng nhẹ nhàng ép xuống:

- Ngự Phong Vô Cực!

Thanh âm vừa dứt, xung quanh nàng đột nhiên xuất hiện một cơn gió lớn, cỗ cuồng phong kia trong nháy mắt ngưng tụ thành một vòi rồng bọc lại nàng.

Mà đúng lúc này, trong tay An Lan Tú đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương, sau một khắc, nàng giơ chân phải đá mạnh một cước lên chuôi trường thương.

Ầm!

Trường thương bắn nhanh đi như một tia chớp.

Oanh!

Nơi xa, vòi rồng kia trực tiếp vỡ ra, cùng lúc đó, một đạo tàn ảnh chợt lóe lên trong sân.

Bành!

Một tiếng trầm đục vang lên, một bóng người trực tiếp bị đánh bay ra xa mấy chục trượng.

Bóng người này, đúng là Bắc Thần!

Bắc Thần vừa dừng lại, mặt đất sau lưng nàng lập tức rạn nứt ra, mà khóe miệng nàng, một vết đỏ thâm chậm rãi tràn ra.

Nhìn thấy một màn này, về mặt một nam một nữ cách đó không xa đại biến!

Thực lực của Bắc Thần bọn hắn phi thường rõ ràng, nhưng vừa đối mặt bạch y nữ tử trước mắt này, một chiêu đã đại bại?

Hai người nhìn về phía An Lan Tú, trong mắt tràn đầy tò mò và kiêng kỵ!

An Lan Tú cũng không dừng tay, sau một kích đánh lui Bắc Thần, thân hình nàng lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ, một chớp mắt kia, một thanh ngân thương đã bắn tới trước mặt Bắc Thần, Thương Xuất Như Long, lực lượng ẩn chứa trong đó bá đạo vô cùng!

Đồng tử Bắc Thần co rút lại, khóe miệng nàng nổi lên một tia dữ tợn, sau một khắc, hai tay nàng lần nữa kết một thủ ấn:

- Thủ Hồn ấn!

Oanh!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Bàn Luận Nhân Sinh, Nói Chuyện Lý Tưởng!

Một cỗ khí thế cường đại từ trong cơ thể nàng bạo phát ra, cùng lúc đó, ở sau lưng nàng, xuất hiện một tôn thú ảnh hư ảo. Theo tôn thú ảnh hư ảo này xuất hiện, một luồng áp lực vô hình chấn động khắp toàn trường, mặt đất khắp nơi bừa bộn!

Tôn thú ảnh kia giận dữ gầm lên với An Lan Tú, sau đó trực tiếp lao về phía chuôi trường thương của An Lan Tú!

Lúc này, trên mũi ngân thương, lấp lánh hàn mang!

Cả hai vừa mới tiếp xúc!

Oanh!

Tôn thú ảnh kia lập tức tiêu tán, mà Bắc Thần phía dưới thú ảnh càng là cả người trực tiếp bay ra ngoài, bay tròn vện mấy chục trượng!

Một bên khác, một nam một nữ nhìn thấy Bắc Thần đại bại, không kịp suy nghĩ nhiều, hai người lao thẳng tới An Lan Tú, An Lan Tú nhìn cũng không thèm nhìn hai người kia, tay phải cầm thương một chiêu quét qua bên phải.

Một quét này, thông suốt sáng khoái, có thể Hoành Tảo Thiên Quân!

Oanh!

Một nam một nữ còn chưa tới gần An Lan Tú, trực tiếp bị uy thế một thương này phát ra chấn cho liên tục lùi lại phía sau!

Mà thân hình An Lan Tú lại run lên, lập tức xuất hiện trước mặt Bắc Thần kia.

Bành!

Mọi người còn chưa trông thấy An Lan Tú ra tay thế nào, Bắc Thần đã bị đánh bay ra mấy chục trượng, lần này, nàng nặng nề rơi xuống đất, mà vừa ngã xuống, An Lan Tú đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt nàng, ngay sau đó, An Lan Tú đột nhiên đá một cước vào phần bụng Bắc Thần.

Ầm!

Cả người Bắc Thần lại co quắp mà bay ra xa mấy chục trượng hơn, phải dụng nát một tảng đá lớn mới dừng lại được.

An Lan Tú đang muốn xuất thủ lần nữa, đúng lúc này, một lão giả tóc trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt An Lan Tú, người này, chính là một trong tam đại Phó viện trưởng Thương Mộc học viện Mạc Tùng!

An Lan Tú cũng không dừng tay, giương thương chính là một đập phủ đầu.

Mạc Tùng hip lại hai mắt, chấn động tay áo, một cỗ khí thế cường đại cuốn ra.

Bành!

Cỗ khí thế kia lập tức vỡ tan, Mạc Tùng liên tục lùi về sau mấy bước, mà An Lan Tú lại là bất động tại chỗ!

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Mạc Tùng chỉ có kinh hãi!

An Lan Tú đang muốn tiếp tục ra tay, Mạc Tùng vội vàng nói:

- An Quốc sĩ, người đã thương hấn, không phải Thương Mộc học viện ta, mà là Ngô Văn Sơn hầu gia Ninh Quốc.

An Lan Tú ngừng lại, Mạc Tùng chỉ tới một nam một nữ cách đó không xa:

- Hai người này cũng là người Ninh quốc.

An Lan Tú quay đầu nhìn về phía một nam một nữ kia, hai người đều biến sắc, giờ phút này, bọn hắn rõ ràng đã nhận ra thân phận An Lan Tú.

An Lan Tú!

Thiên chi kiều tử của Khương quốc!

An Lan Tú nhìn hai người, tay phải chậm rãi nắm chặt trường thương, lúc này, sau lưng An Lan Tú, một thanh âm suy nhược truyền tới:

- An cô nương!

An Lan Tú lập tức quay người đi tới trước mặt Cửu công chúa, giờ phút này, Diệp Huyền đã tỉnh táo lại, nhưng vẫn suy yếu vô cùng.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Không cần đánh.

An Lan Tú yên lặng.

Diệp Huyền cười nói:

- Hôm nay ta bị thiệt lớn, ngày khác tự ta sẽ đòi lại được.

Hắn không muốn sự tình gì cũng đều dựa vào An Lan Tú, như thế khiến cho hắn cảm thấy bản thân như một tiểu bạch kiểm, loại cảm giác này, hắn không hề ưa thích.

An Lan Tú nhìn thoáng qua Diệp Huyền, gật đầu:

- Tốt!

Nhìn thấy một màn này, Mạc Tùng cách đó không xa thở phào một hơi, nếu An Lan Tú thật sự không buông tha, hắn thật không biết làm sao bây giờ. Mà một nam một nữ bên kia cũng là vẻ mặt buồn lòng, rõ ràng, bọn hắn cũng không muốn đánh nhau với An Lan Tú!

Mạc Tùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, sau đó quay người mang theo Bắc Thần rời đi.

Một nam một nữ bên kia cũng không dám ở lâu, xoay người rời đi.

Diệp Huyền còn muốn nói điều gì, Cửu công chúa lại đột nhiên nói:

- Chớ có nói chuyện, ngại máu chảy không đủ nhiều sao?

An Lan Tú đang muốn đến gần Diệp Huyền, lúc này, Linh lão ở một bên đột nhiên đi tới bên cạnh nàng:

- Tiểu thư, ngươi thật sự muốn hắn chết sao?

Nghe Linh lão nói, Cửu công chúa và Diệp Huyền đều nhìn về phía Linh lão.

An Lan Tú cũng nhìn về phía Linh lão, Linh lão cười khổ:

- Tiểu thư a! Ngươi là người ưu tú nhất tộc ta gần ngàn năm nay, biết bao nhiêu thế lực và tông môn đều muốn thông gia với tộc ta, lúc này, nếu để bọn hắn biết ngươi và thiếu niên kia thân cận như thế, ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ làm thế nào? Những người kia không dám ra tay với ngươi, thế nhưng, ta dám cam đoan, một ngày nào đó, hắn có thể sẽ bất tri bất giác biến mất khỏi cõi đời này, những người kia có thừa thực lực đó!

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, nói tiếp:

- Còn có gia chủ, hắn rất kỳ vọng ở tiểu thư, ngươi hẳn là biết... Tiểu thư có thể thích, thế nhưng, ngươi không thể thích người bình thường... Phải, các phương diện thiên phú, Diệp Huyền này quả thật không tệ, thế nhưng, hắn thật không có tư cách cùng một chỗ với tiểu thư, trừ phi hắn có thể trước ba mươi tuổi trở thành Kiếm Hoàng hoặc Kiếm Chủ, thế nhưng đó căn bản là chuyện không thể nào. Tiểu thư, ngươi càng gần gũi hắn, hắn sẽ càng chết nhanh, điểm này, trong lòng tiểu thư hẳn là rõ ràng!

Hắn nói không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Cửu công chúa và Diệp Huyền bên cạnh nghe rõ ràng. Tất nhiên, hắn đang cố ý nói cho Diệp Huyền nghe.

An Lan Tú yên lặng.

Linh lão lại trầm giọng nói:

- Tiểu thư, ngươi thật không thể tới gần hắn. Thế giới của ngươi và hắn hoàn toàn khác nhau, hắn bây giờ không có tư cách tiến vào thế giới của ngươi.

An Lan Tú không để ý tới Linh lão, mà là nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi thấy thế nào?

Diệp Huyền nhìn An Lan Tú:

- Người có coi ta là bằng hữu không?

An Lan Tú gật đầu.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Vậy sự tình còn lại cứ giao cho ta!

Nghe vậy, An Lan Tú cười.

Diệp Huyền nhìn đến ngây ngẩn.

An Lan Tú đi tới trước mặt Diệp Huyền, nàng lấy ra một chiếc khăn lụa màu trắng, nhẹ nhàng giúp Diệp Huyền lau đi máu tươi trên khóe miệng, sau đó nói khẽ:

- Ngày khác gặp lại, mong người vẫn là thiếu niên nhanh nhẹn.

Nói xong, nàng thu hồi khăn lụa quay người rời đi.

- Ngày khác ta có thể đi tìm người sao?

Sau lưng, Diệp Huyền đột nhiên hỏi.

An Lan Tú dừng bước lại:

- Trung Thổ thần châu, ta chờ người!

Nói xong, nàng bước nhanh biến mất ở nơi xa.

Linh lão nhìn Diệp Huyền thật sâu:

- Tìm tiểu thư làm cái gì?

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Bàn luận nhân sinh, nói chuyện lý tưởng!

Linh lão giận đến mặt tái xanh, hần lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Đùng đến tự rước lấy nhục!

Nói xong, hắn quay người vội vàng đi theo.

Diệp Huyền cứ như vậy nhìn về xa, mãi đến khi An Lan Tú hoàn toàn biến mất ở xa, hắn vẫn không thu hồi tầm mắt.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Người Sờ Qua, Ta Không Cần Nữa!

Lúc này, Cửu công chúa bên cạnh Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Còn nhìn cái gì? Người cũng đi rồi.

Diệp Huyền thu hồi tầm mắt, hắn khẽ giật giật thân thể, dường như động đến vết thương, đau đến hít khí lạnh.

Cửu công chúa liếc qua Diệp Huyền:

- U, bây giờ mới biết đau?

Diệp Huyền một tay khoác trên vai Cửu công chúa, cả người đều tựa vào người nàng, Cửu công chúa cau chặt chân mày, đang muốn đẩy Diệp Huyền ra, nhưng khi nhìn thấy vết thương trên ngực Diệp Huyền, nàng lại ngậm ngẫn cả người.

Vết thương kia, đúng là Diệp Huyền phải chịu vì cứu nàng lúc trước! Giờ phút này, thỉnh thoảng vết thương kia vẫn có máu tươi tràn ra.

Diệp Huyền hít sâu một hơi:

- Đại tỷ, ngươi không thể điu ta đến chỗ y sư nhanh hơn sao?

Nàng lấy lại tinh thần, lãnh đạm nói:

- Y sư cái gì? Ta thấy ngươi vừa rồi nhìn Tiểu An đến mức quên đi bản thân đang thụ thương. Hóa ra, ngấm mỡ nữ còn có thể chữa thương a!

Mặc dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn chậm rãi vịn Diệp Huyền đi đến phía nội thành.

- Ta, ta đau thắt lưng, chân cũng đau, ngươi có thể cõng ta hay không? Không, không được, ta đi không nổi rồi.

- Ngươi có tin ta sẽ đánh chết ngươi không?

- Khục... Kỳ thật, ta vẫn có thể đi hai bước...

Nhờ Cửu công chúa nâng đỡ, Diệp Huyền đi vào Lưỡng Giới thành.

Nội thành, một đám binh sĩ nhanh chóng vây quanh, thế nhưng, khi thấy Cửu công chúa đỡ lấy Diệp Huyền, đám người nhất thời ngậm ra như phỗng.

Cửu công chúa mặc dù hào sảng, thế nhưng dù bên trong quân doanh cũng chưa từng thân mật với nam tử như vậy!

Đúng lúc này, Cửu công chúa đột nhiên nhìn lướt qua đám binh sĩ kia:

- Nhìn cái gì? Còn chưa cút đi!

Nghe vậy, đám người kia lập tức như chim sợ lui đi.

Mà lúc này, cả người Diệp Huyền co quắp ngã xuống.

Lần này, thật sự mệt mỏi không chịu nổi.

Cửu công chúa khẽ lắc đầu, sau đó trực tiếp ôm Diệp Huyền đi vào trong doanh trướng của mình.

Trong doanh trướng rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn, còn có một cái bàn cát.

Chẳng còn gì khác!

Cửu công chúa đặt Diệp Huyền ở trên giường của nàng, sau đó nói:

- Gọi Tiểu Y tới!

Chỉ chớp lát, một nữ tử quần lục đi đến, trên tay nữ tử, mang theo một hòm y! Người này, chính là y sinh ngự dụng của Cửu công chúa.

Cửu công chúa lui qua một bên, nàng nhìn Diệp Huyền, trầm giọng nói:

- Chữa tốt cho hắn, mặc kệ dùng loại thuốc gì!

Nữ tử quần lục gọi Tiểu Y khẽ gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh Diệp Huyền, nàng nhẹ nhàng đặt tay ngọc lên trên mạch đập của Diệp Huyền, một lát sau, nàng cau chặt chân mày:

- Hắn bị thương rất nặng!

Nghe vậy, Cửu công chúa cau lại chân mày:

- Cứu hắn thật tốt!

Tiểu Y khẽ gật đầu:

- Điện hạ yên tâm, mặc dù hấn bị thương rất nặng, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có điều cần phải điều dưỡng thật tốt, chỉ là điều dưỡng này, có thể cần rất nhiều dược liệu quý báu, chuyện này...

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Lão gia tử thường cho ta không ít đồ vật, đều lấy ra dùng cho hấn.

Tiểu Y nhìn thoáng qua Cửu công chúa:

- Còn thừa không nhiều lắm. Những thứ kia đều là chuẩn bị cho điện hạ trong bất kỳ tình huống nào, ta...

- Dùng cho hấn!

Cửu công chúa lại nói một câu, trong thanh âm, lộ ra kiên định chân thành.

Tiểu Y không nói gì nữa, khẽ gật đầu.

Cửu công chúa nhìn thoáng qua Diệp Huyền nằm ở trên giường, sau đó rời đi doanh trướng, bên ngoài, Cửu công chúa mở ra tay phải, cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Sở dĩ cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm này trân quý như vậy, kỳ thật còn có một nguyên nhân, đó chính là võ kỹ bên trong quyển trục được dùng một loại phương pháp bảo tồn đặc thù, đơn giản mà nói, căn bản chính là không thể phục chế, nó là duy nhất!

Nếu mang môn võ kỹ địa giai thượng phẩm này đi đấu giá, chắc chắn sẽ khiến cho vô số thế lực điên cuồng tranh đoạt!

Nhưng mà, lúc người thiếu niên kia trả lại, tiện tay ném cho nàng như ném rác rưởi!

Mà giờ khắc này, nàng tự nhiên cũng hiểu rõ mục đích thực sự của hấn khi lấy đi môn võ kỹ địa giai thượng phẩm này từ trong trúc gian lúc trước, hấn muốn một mình dẫn đi những truy binh kia, mà không phải muốn nuốt riêng môn võ kỹ địa giai thượng phẩm này!

Quả thật nàng đã trách lầm hấn!

Cửu công chúa quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền trong doanh trướng, ánh mắt có chút phức tạp.

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền chậm rãi mở mắt, hấn ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên ngồi dậy, giờ phút này, hấn đang ở một chỗ trong doanh trướng. Hấn lắc lắc đầu, rất nhanh, hấn nhớ ra tất cả mọi chuyện trước khi hôn mê!

Một lát sau, hấn cúi đầu kiểm tra thân thể của mình, giờ phút này, vết thương trên người hấn đều đã được băng bó kỹ!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, hấn mở ra lòng bàn tay, một thanh kiếm lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay hấn.

Linh Tiêu và Linh U hợp thể!

Hai thanh kiếm đã được hấn dung nhập thành một!

Hiện tại chuỗi kiếm này đã siêu việt Linh kiếm, đạt đến Minh kiếm!

Đáng tiếc là, hấn không thể thôn phệ chuỗi Minh kiếm này, nếu không, rất có thể hấn đã trực tiếp đạt đến Lăng Không cảnh. Mặc dù không thể đến Lăng Không cảnh, thế nhưng hiện tại chuỗi kiếm này chính là Minh kiếm!

Kiếm chia làm Tục kiếm, Linh kiếm, Minh kiếm, Chân kiếm, Thiên kiếm, Đạo kiếm, Bất Hủ chi kiếm.

Cái gọi là Linh kiếm, chính là chỉ kiếm đã có một tia linh tính, loại kiếm này, thoát ly phạm kiếm thể tục. Mà Minh kiếm, chính là biểu thị Linh kiếm đã có một tia linh trí, nếu như nói Linh kiếm là thai nhi朦胧 lung, vậy Minh kiếm chính là hài nhi đã oa oa chào đời.

Trên bản chất có khác biệt rất lớn!

Mà bây giờ, mặc dù Diệp Huyền chỉ là Ngự Khí cảnh, thế nhưng, có chuỗi Minh kiếm này, dù đối đầu cường giả Lăng Không cảnh, hấn cũng không có chút áp lực nào!

Thu hồi suy nghĩ, Diệp Huyền nhìn thoáng qua chuỗi kiếm trong tay, kiếm một mặt xanh trong, một mặt đỏ đen.

Hấn suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Từ bây giờ, người gọi là Linh Tú kiếm! Ân, Linh trong Diệp Linh, Tú trong An Lan Tú!

Nói đến đây, hấn bắt đầu cười hắc hắc, rõ ràng, đối với cái tên này, hấn rất là hài lòng!

Đúng lúc này, Cửu công chúa bùng hai chén lớn đi đến, Diệp Huyền vội vàng thu hồi kiếm, nhìn về phía Cửu công chúa, Cửu công chúa đã đổi một bộ nhuyễn giáp màu bạc, thoát nhìn có hương vị đặc biệt!

Cửu công chúa ngồi đối diện Diệp Huyền, sau đó đưa cho Diệp Huyền một chén lớn, Diệp Huyền tiếp nhận, là một chén thịt kho tàu thơm ngào ngạt, phía dưới thịt kho tàu, là cơm trắng!

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Trong quân doanh, không có nhiều tiện nghi, mau ăn đi!

Nói xong, nàng không hề có kỵ bắt đầu ăn từng ngậm lớn.

Diệp Huyền cũng đói bụng, cũng bắt đầu bùng chén lên ăn.

Một lát sau, Cửu công chúa đứng dậy:

- Ban đêm theo ta một chuyến đến Túy Tiên lâu.

- Đi Túy Tiên lâu?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Ngươi hôn mê đã ba ngày, mà ba ngày trước, ta đặt cuốn võ kỹ địa giai kia ở Túy Tiên lâu, để Túy Tiên lâu đấu giá, bọn hắc đã tuyên truyền ba ngày, ngay đêm nay sẽ đấu giá.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Tốt!

Cửu công chúa nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Không có ý khác?

Diệp Huyền sửng sốt:

- Ý gì?

Cửu công chúa nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Cuốn võ kỹ địa giai kia là ngươi dùng mạng đổi lấy, có thể nói, đó là của ngươi, mà bây giờ ta mang đi đấu giá, có phải trong lòng ngươi vô cùng không dễ chịu?"

Hóa ra là chuyện này!

Diệp Huyền cười nói:

- Sao lại không thoải mái?

Cửu công chúa cứ thế nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Chúng ta là bằng hữu, không phải bằng hữu nên hỗ trợ nhau sao?

Cửu công chúa nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, nàng xoay người rời đi, mà một khắc khi nàng xoay người, Kim đao bên hông nàng đột nhiên rơi xuống trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền ngẩng cả người, sau đó vô thức nhặt lên, hắc lại đưa Kim đao tới trước mặt Cửu công chúa.

Cửu công chúa quay đầu lạnh lùng nhìn hắc một cái:

- Ngươi sờ qua, ta không cần nữa!

Nói xong, nàng trực tiếp quay người rời khỏi doanh trường.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Đáng Đòi Người Độc Thân!

Tại chỗ, Diệp Huyền một mặt mừng bức

- Đậu đen rau muống..

Qua một hồi lâu, Diệp Huyền mới phục hồi tinh thần, hắn nhìn thoáng qua Kim đao trong tay, vừa nhìn, hắn đã ngây ngẩn cả người! Bởi vì chuỗi Kim đao này, lại là một thanh linh khí! Còn là Cực phẩm Linh khí, còn tốt hơn so với Linh Tiêu kiếm trước đó.

Diệp Huyền vội vàng đuổi theo, rất nhanh, hắn đuổi kịp Cửu công chúa:

- Ngươi, Kim đao này của ngươi là cực phẩm linh khí a, ngươi thật sự không cần?

Cửu công chúa quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Rốt cuộc ta cũng hiểu vì sao nhiều năm như vậy ngươi vẫn độc thân!

Nói xong, nàng quay người bước nhanh biến mất tại nơi xa.

Diệp Huyền:

- ...

- Phốc phốc!

Đúng lúc này, sau lưng Diệp Huyền truyền đến một tiếng cười.

Diệp Huyền quay người, sau lưng hắn, là một nữ tử quần lục, chính là Tiểu Y đã chữa trị cho hắn.

- Ngươi là?

Diệp Huyền hỏi.

Lúc Tiểu Y trị liệu cho hắn, hắn đã hôn mê, bởi vậy, hắn cũng không nhận ra nữ tử trước mắt.

Tiểu Y mỉm cười:

- Trong khoảng thời gian ngươi hôn mê, là ta đã giúp ngươi băng bó vết thương trên người!

Nghe vậy, Diệp Huyền vội vàng ôm quyền:

- Đa tạ!

Tiểu Y nhìn thoáng qua Kim đao trong tay Diệp Huyền, sau đó nói:

- Ngươi muốn trả lại điện hạ Kim đao này sao?

Diệp Huyền gật đầu:

- Đao này hết sức trân quý, mà nàng lại dùng đao, không có đao này, có thể thực lực sẽ yếu hơn rất nhiều!

Tiểu Y đột nhiên che miệng nhỏ nẻ nụ cười:

- Đáng đòi ngươi độc thân a!

Nói xong, nàng mang theo hòm thuốc quay người rời đi.

Diệp Huyền:

- ...

Một lát sau, Diệp Huyền về trong doanh trướng, sau đó hần lấy ra hai viên thượng phẩm linh thạch, bắt đầu hấp thu, mặc dù có ngoại vật chữa thương, nhưng linh khí mới là thuốc chữa thương nhất phẩm!

Cứ như vậy, sau hai canh giờ, bóng đêm buông xuống.

Cửu công chúa đi tới doanh trướng của Diệp Huyền, không đúng, phải nói là nàng về tới doanh trướng của nàng. Lúc này Cửu công chúa cũng không mặc ngân giáp, mà là mang một bộ váy dài trắng bạc bó sát người, váy dài trắng bạc hết sức giản lược, gần như không có bất kỳ họa tiết gì dư thừa, nhưng lại lộ ra một cổ mùi vị khác. Mà tóc của nàng cũng dùng một dây lụa màu trắng buộc thành một chùm thả ở sau gáy, thế này khiến cho nàng càng lộ ra khí khái hào hùng!

Mắt sáng nhất, vẫn là đôi mắt của nàng, tuy không lớn, nhưng lại sắc bén như đao, đây là một đôi mắt khiến người ta nhìn thấy là không quên!

Cửu công chúa nắm tay một cái, một bộ trường bào mới tinh xuất hiện trước mặt Diệp Huyền:

- Thay quần áo xong, chúng ta đi!"

Nói xong, nàng đi ra doanh trướng.

Một lát sau, Diệp Huyền rời đi doanh trướng, bên ngoài, khi thấy Diệp Huyền, Cửu công chúa hơi ngẩn ra, thời khắc này, Diệp Huyền thân mặc một bộ cẩm y màu đen, hần vốn là dáng người cao lớn, cẩm y màu đen này phụ trợ dáng người hần càng thêm đỉnh đạt mảnh khảnh, đường nét ngũ quan rõ ràng, tuyệt đối là anh tuấn, đặc biệt là cặp mắt kia, trong yên tĩnh lại mang vẻ kiên nghị, lại thêm một đầu tóc đen dài kia... Có thể nói, Diệp Huyền thật đúng là ngọc thụ lâm phong.

Cửu công chúa liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, sau đó gật đầu:

- Rõ ràng có thể dùng tướng mạo kiểm com, lại nhất định phải bỏ công tu luyện như vậy, khá tốt!

Diệp Huyền:

- ...

Cửu công chúa quay người đi đến nơi xa:

- Chắc chắn đêm nay rất nhiều đại thế lực đều sẽ phái người tới, có điều, có thể bán bao nhiêu cũng không biết được.

Diệp Huyền đi bên cạnh nàng:

- Có thể xảy ra vấn đề gì không?

Cửu công chúa lãnh đạm nói:

- Yên tâm, đây là địa bàn Tủy Tiên lâu, xảy ra vấn đề, bọn hần cũng sẽ phụ trách, nhưng mà, chỉ cần không phải Thương Mộc học viện tới gây chuyện, bình thường sẽ không xảy ra vấn đề, có điều, Thương Mộc học viện tuyệt đối sẽ không vì một quyền võ kỹ địa giai thượng phẩm mà trở mặt với Tủy Tiên lâu.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, dường như nghĩ đến chuyện gì, hần lại hỏi:

- Trước đó ta dạo một vòng trong quân doanh của ngươi, cũng không nhìn thấy nữ tử A Ngư, nàng không ở trong quân của ngươi sao?

A Ngư!

Nữ tử này, tất nhiên hần vẫn nhớ rõ!

Cửu công chúa hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Thôi được, ngươi không phải người ngoài. Sau khi ngươi rời đi không lâu, nàng được một lão phụ đón đi.

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Yên tâm đi, đối với nàng mà nói, tuyệt đối là thiên đại phúc duyên.

Nghe vậy, Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Như vậy cũng tốt!

Đúng lúc này, một người áo đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh Cửu công chúa, người áo đen muốn tới gần Cửu công chúa, Cửu công chúa lại lãnh đạm nói:

- Nói thẳng!

Người áo đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó gật đầu:

- Điện hạ, Đường quốc và Ninh quốc cũng phái người tới tham gia đấu giá hội lần này!

Nghe vậy, vẻ mặt Cửu công chúa lạnh đi, trong đôi mắt nàng, lảng lệ như đao!

Một lát sau, nàng nhìn về phía Diệp Huyền, cười hắc hắc:

- Chuẩn bị một chút, đêm nay chúng ta chuẩn bị làm một vỏ lớn!

Diệp Huyền:

- ...

Diệp Huyền nhìn không được nhìn thoáng qua Cửu công chúa trước mắt.

Hắn đã giết vô số người, bởi vì lúc ở Thanh Thành, hắn không giết người, người khác sẽ giết hắn. Thế nhưng, trực giác nói cho hắn biết, so với Cửu công chúa trước mắt này, số người hắn giết cần bản là không đáng nhắc tới!

Chẳng qua chuyện này cũng là bình thường, dù sao nàng cũng là thống soái một quân, khi nàng giết người, có lẽ cũng không phải là giết một hai người, mà là giết một đám!

Đúng lúc này, Cửu công chúa dường như nghĩ đến chuyện gì, nàng đột nhiên lắc đầu:

- Không được, người không thể bị cuốn vào trong tranh đấu này.

Nói xong, nàng đi về phía nơi xa.

Diệp Huyền đi theo:

- Nếu như người cần hỗ trợ...

Cửu công chúa cắt ngang Diệp Huyền:

- Khương quốc, Ninh quốc, còn có một số thế lực rối loạn... Bọn hắn nhắm vào ta, ta có quân đội bảo hộ, có đại nội tình anh toàn Khương quốc bảo hộ, thế nhưng người không có. Cho nên, người không thể tham dự vào. Ân, quyết định như vậy đi.

Diệp Huyền:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ta Thật Nghèo Con Mẹ Nó Mà!

Một lát sau, Cửu công chúa và Diệp Huyền đi tới Túy Tiên lâu.

Mặc dù toàn bộ Lưỡng Giới thành có chút rách nát, thế nhưng Túy Tiên lâu này lại là vàng son lộng lẫy, to lớn vô cùng, thật sự là có chút xa lạ với Lưỡng Giới thành này!

Hai người vừa đi vào, một nữ tử khuôn mặt thanh tú đã ra đón, nữ tử khẽ thi lễ với Cửu công chúa:

- Cửu công chúa, bao sương của ngài đã chuẩn bị kỹ càng, mời đi theo ta!

Nói xong, nữ tử làm một thủ thế xin mời, sau đó dẫn đường phía trước.

Cửu công chúa và Diệp Huyền đi theo, chỉ chốc lát, hai người tới một gian bao sương xa hoa, bên trong trang trí vô cùng lộng lẫy, dưới chân càn đèn một tầng da thú thật dày. Mà đằng trước hai người, trưng bày một bàn thủy tinh, sau bàn, là một vách tường thủy tinh trong suốt.

Nữ tử khẽ thi lễ với Cửu công chúa:

- Điện hạ, còn nửa canh giờ đầu giá hội mới chính thức mở ra, còn xin điện hạ chờ một lát!

Nói xong, nữ tử lui ra ngoài, rất nhanh, hai nữ tử bưng một chút nước trà và hoa quả điểm tâm tiến vào bao sương.

Cửu công chúa liếc mắt nhìn hai nữ tử:

- Lui xuống đi!

Hai nữ tử khẽ thi lễ, lui ra ngoài.

Trong gian chỉ còn lại Cửu công chúa và Diệp Huyền!

Diệp Huyền nhìn về phía Cửu công chúa:

- Cửu công chúa, chúng ta...

- Khương Cửu!

Cửu công chúa đột nhiên nói:

- Ngươi có thể giống như Tiểu An, gọi ta là Tiểu Cửu!

Tiểu Cửu!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nói:

- Tiểu Cửu, chúng ta thu được một môn võ kỹ địa giai thượng phẩm ở trong động phủ Kiếm Chủ kia, mà những đại lão phía trên kia thật sự trố mắt nhìn võ kỹ địa giai thượng phẩm rơi vào tay chúng ta như thế sao?

Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi a, quá ngây thơ rồi.

Diệp Huyền:

- ...

Khương Cửu lãnh đạm nói:

- Những đại lão kia phỉ đại khí lực khai phá tòa động phủ Kiếm Chủ như vậy, ngươi cho là bọn họ không có thu hoạch gì sao? Ngươi cũng đã biết, vị trí động phủ Kiếm Chủ Lăng Giới Sơn hiện tại đã không còn thuộc về Khương quốc.

- Vì sao?

Diệp Huyền không hiểu.

Khương Cửu trầm giọng nói:

- Tại sao lúc trước Kiếm Chủ kia lại chọn xây dựng động phủ ở vị trí này? Bởi vì nơi đó có một tòa linh mạch tự nhiên, có linh mạch, tuyệt đối sẽ có Linh khoáng, mà một tòa linh mạch, chính là bảo vật vô giá, nếu khai phá ra, so với môn võ kỹ địa giai này, càng trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. Sở dĩ bên trên để người trẻ tuổi các thế lực lớn đi vào tìm kiếm bảo vật, không khác gì bọn hán ăn thịt, những người phía dưới húp chút nước, như thế, tất cả đều vui vẻ.

Nói xong, nàng hơi trầm ngâm, sau đó lại nói:

- Theo đạo lý mà nói, mỏ linh khoáng kia thuộc cảnh nội Khương quốc ta, lẽ ra là của Khương quốc, thế nhưng, cho dù bọn hán đưa cho Khương quốc,

Khương quốc ta cũng không dám thu. Lão gia tử cũng thông minh, nhất quyết đưa mảnh đất kia ra ngoài, sau đó đổi tới một danh ngạch tham dự đoạt bảo, kỳ thật, như thế đã rất khá.

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, sự tình quả nhiên như hần dự đoán, không hề đơn giản như vậy!

Lúc này, Khương Cửu lại nói:

- Trong thế giới này, có vài tranh đấu ở ngoài sáng, đây là bình thường có thể thấy, nhưng có vài tranh đấu ở trong tối, loại tranh đấu này, không dễ thấy được, nhưng cũng chính là tàn khốc nhất. Tựa như lần này, có lẽ ngươi không biết, không đơn giản là ba vị cường giả Thông U cảnh khai phá động phủ Kiếm Chủ mà chết, theo tình báo ta biết, lần này, chỉ ít có mười vị cường giả Thông U cảnh ngã xuống, thậm chí, còn có cường giả mạnh hơn ra mặt.

Nói xong, dường như nàng nghĩ đến chuyện gì, nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi ở Thương Lan học viện, đừng nghĩ Thương Lan học viện hiện tại gần như sắp đóng cửa, thế nhưng, lão đầu tử nhà các ngươi cũng không phải nhân vật đơn giản, chỉ cần hần còn ở, Thương Lan học viện sẽ không đóng cửa. Mà lần này, hần tìm thấy mấy người các ngươi... Rõ ràng, nhiều năm yên lặng như vậy, hần vẫn muốn hành động. Có điều như vậy cũng là bình thường, học viện Thương Lan học viện năm đó, gần như đã bị Thương Mộc học viện tàn sát không còn. Ngay cả hai con trai, cháu trai của hần cũng đều chết thảm..

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Khương Cửu:

- Tại sao phải nói cho ta nhiều như vậy?

Khương Cửu hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Không muốn ngươi trở thành vật hi sinh cho những thế lực kia tranh đấu.

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, vách tường thủy tinh trong suốt trước mặt bọn hần đột nhiên phát sáng. Trong vách Thủy tinh xuất hiện một màn hình, trong màn hình là một sân khấu, trên sân khấu, một nữ tử váy đỏ đáng người cực tốt đang đứng, nữ tử váy đỏ khẽ thi lễ:

- Chư vị hảo, tại hạ là Từ Thanh, quân sự Túc Tiên lâu Lưỡng Giới thành, đấu giá hội đêm nay do ta chủ trì.

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua bốn phía, uyển chuyển cười một tiếng:

- Tôi nay chỉ có ba kiện vật phẩm đấu giá, mặc dù ít, nhưng nhất định sẽ không làm đại gia thất vọng!

Thanh âm của Từ Thanh vừa dứt, một nữ tử ôm một chiếc hộp tinh mỹ đi lên sân khấu, nữ tử đặt hộp lên trên bàn tròn trước mặt nữ tử váy đỏ rồi lui xuống.

Từ Thanh mở hộp, trong hộp, là một viên đan dược màu xanh lá lớn bằng ngón cái.

Trong gian, khi thấy viên đan dược này, vẻ mặt Khương Cửu khẽ biến:

- Phá Không đan!

Diệp Huyền nhìn về phía vách tường tinh thạch trước mặt, trên sân khấu, Từ Thanh mỉm cười:

- Phá Không đan, có tỷ lệ tám phần mười có thể giúp người ta từ Ngự Khí cảnh đột phá lên Lăng Không cảnh, loại đan dược này tại biên giới Khương quốc hần là rất hiếm thấy. Giá khởi điểm, một trăm vạn kim tệ, mỗi lần kêu giá không được thấp hơn hai mươi vạn kim tệ!

Trong gian, nghe Từ Thanh nói, hai tay Diệp Huyền trực tiếp run rẩy một trận.

Một trăm vạn kim tệ?

Trong mắt Diệp Huyền tràn đầy vẻ không thể tin được, phải biết, toàn bộ thu nhập của Thanh Thành trong nửa năm sợ là không đến một trăm vạn kim tệ a! Mà bây giờ, một viên đan dược nho nhỏ, giá khởi điểm chính là một trăm vạn kim tệ!

Kim tệ từ bao giờ không đáng giá như vậy?

Bên cạnh Diệp Huyền, Khương Cửu lãnh đạm nói:

- Nhiều đó đã làm ngươi khiếp sợ a?

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Rất khiếp sợ!

Khương Cửu lắc đầu cười khẽ:

- Người cũng đã biết, phần lớn của cái thế giới này đều bị một bộ phận người không chế trong tay? Đơn giản mà nói, người nghèo rất nghèo, nhưng người giàu cũng rất giàu.

Diệp Huyền sờ lên túi tiền bên hông mình, lắc đầu:

- Ta thật nghèo con mẹ nó mà!

Khóe miệng Cửu công chúa hơi nhấc lên, nổi lên một nụ cười động dung.

Rất nhanh, viên đan dược kia được người dùng giá ba trăm sáu mươi vạn mua đi.

360 vạn!

Diệp Huyền cười khổ:

- Thật đúng là nghèo hèn hạn chế tưởng tượng!

Đúng lúc này, một nữ tử ôm một chiếc hộp đi tới sân khấu, Từ Thanh mở hộp ra, trong hộp, là một thanh đoản đao, lưỡi đao cực mỏng, chuôi đao hiện lên màu đen nhánh, phía trên khắc một đầu thú ảnh không biết tên.

Trên đài, Từ Thanh cười nói:

- Đao tên Kinh Ảnh, Cực phẩm Linh khí, trong số linh khí, nơi khác không dám nói, nhưng ở Khương quốc, đao này chỉ kém chuôi Kim đao của Cửu điện hạ Khương quốc chúng ta, giá khởi điểm, hai trăm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn ba mươi vạn!

Hai trăm vạn kim tệ!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Tung Tích Đao Tắc

Trong gian, Diệp Huyền ngẩn ngơ, sau đó quay đầu nhìn về phía Khương Cửu, Khương Cửu nâng ly trà trước mặt nhẹ nhàng nhấp máy, không nói gì.

Diệp Huyền cẩn thận nhìn Kim đao được hắt giấu ở bên hông, sau đó cười khổ:

- Quá trân quý!

Khương Cửu vẫn không nói chuyện.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Đa tạ.

Khương Cửu quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nếu như ngươi vẫn muốn trả lại, chắc chắn ta sẽ đánh ngươi sống không thể tự lo.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng, trong lòng vẫn có chút đắc ý.

Khương Cửu lắc đầu:

- Ngươi đúng là tên ngốc...

Rất nhanh, chuôi đao trên sân khấu được người dùng năm trăm vạn kim tệ mua đi!

Năm trăm vạn!

Nghe giá tiền này, Diệp Huyền cảm giác nhịp tim như đang gia tốc!

Năm trăm vạn a!

Hắn nhìn không được nhìn thoáng qua Kim đao bên hông, có nên bán không a?

Dường như biết ý nghĩ của hắn, Khương Cửu bên cạnh đột nhiên nói:

- Nếu ngươi dám bán nó, ta nhất định sẽ cắt một vị trí nào đó của ngươi, để ngươi tiến cung làm thái giám!

Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, trên sân khấu, Từ Thanh nhìn lướt qua bốn phía, mỉm cười:

- Chư vị, kế tiếp là mục cuối cùng.

Từ Thanh vừa dứt lời, một nữ tử ôm một chiếc hộp bằng huyền thiết đi lên sân khấu, Từ Thanh mở hộp ra, trong hộp, là một quyển trục màu đen.

Từ Thanh cười nói:

- Võ kỹ địa giai thượng phẩm: Tịch Diệt chỉ. Võ kỹ địa giai thượng phẩm hàng thật giá thật, nếu cường giả Lăng Không cảnh luyện được, bằng võ kỹ này, có thể nhẹ nhõm đối chiến cường giả Thông U cảnh, nếu cường giả Thông U cảnh luyện được, không dám nói cùng giai vô địch, nhưng chắc chắn hiểm có địch thủ, mà nếu cường giả trên Thông U cảnh tập được, có võ kỹ này, thực lực tăng lên ít nhất bốn thành.

Nói xong, nàng nhìn lướt qua bốn phía:

- Không cần nói nhiều lời. Cuốn võ kỹ này, giá khởi điểm một ngàn năm trăm vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm vạn kim tệ.

- Hai ngàn vạn!

Từ Thanh vừa dứt lời, lập tức có người ra giá.

Trong gian, Diệp Huyền nghe được giá tiền này, trực tiếp ngăn người tại chỗ, hai ngàn vạn... Đâu xanh, hai ngàn vạn? Không đúng, hiện tại đã có người ra giá ba ngàn vạn!

Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền kích động bên cạnh, nói khẽ:

- Hiện tại ngươi đã biết giá trị của món đồ ngươi ném cho ta không bỏ cỡ nào?

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Khương Cửu, hắn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó giương lên Kim đao trong tay:

- Trân quý hơn nữa, cũng không trân quý bằng hữu nghị giữa ngươi và ta, không phải sao?

Hắn không nói dối, trong lòng hắn, cho dù là hữu nghị hay là thân tình, đều không thể dùng tiền tài đo đếm!

- Nịnh hót!

Khương Cửu thu hồi ánh mắt, thế nhưng khóe miệng lại hơi nhấc lên.

Giờ phút này, giữa sân gọi giá đã gọi đến 46 triệu.

Mà đúng lúc này, một âm thanh rất không hài hòa đột nhiên vang lên khắp toàn bộ Túy Tiên lâu:

- Một kim tệ, ta muốn môn võ kỹ này!

Trong gian, mấy đạo tàn ảnh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện sau lưng Khương Cửu và Diệp Huyền, về mặt mấy người kia đều vô cùng đề phòng.

Khương Cửu cau lại chân mày:

- Thật sự dám tìm phiền phức với Túy Tiên lâu...

Đúng lúc này, một thanh âm đã lâu không thấy đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Huyền:

- Chạy!

Chạy!

Diệp Huyền ngẩn ngơ, sau một khắc, hần kéo tay Khương Cửu xoay người chạy.

Chạy!

Nói câu nói này, không ai khác, đúng là nữ tử thần bí đã lâu chưa xuất hiện!

Đối với nữ tử thần bí, Diệp Huyền tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ!

Nhìn thấy Diệp Huyền kéo Khương Cửu chạy đi, những thị vệ của Khương Cửu đầu tiên là sững sốt, rất nhanh, bọn hần vô thức ngăn cản trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn về phía Khương Cửu, Khương Cửu nhìn hần một cái, sau đó nói:

- Rút lui!

Nói xong, đoàn người dùng tốc độ cực nhanh rút khỏi Túy Tiên lâu.

Mà ngay trong chớp mắt khi bọn hần rút khỏi Túy Tiên lâu, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên chiếu xuống từ mái nhà Túy Tiên lâu.

Oanh!

Túy Tiên lâu nổ nát trong nháy mắt, trong đó, từng đạo tàn ảnh bay ra, ngoài ra, còn có một số tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền và đám người Khương Cửu liên tục lùi lại.

Trong mắt hai người đều là ngưng trọng vô cùng!

Mà đúng lúc này, một người áo đen đột nhiên lóe ra từ bên trong Túy Tiên lâu đã thành phế tích này, mà trong tay người áo đen, chính là cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia!

Người áo đen đang muốn ly khai, mà lúc này, một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên vang lên từ nơi xa:

- Cần rồi!

Thanh âm này vừa ra, một luồng áp lực vô hình đột nhiên giáng xuống từ trên trời, trực tiếp đè ép trên thân người áo đen, lúc này, người áo đen mở ra lòng bàn tay phải, một tia chớp đột nhiên vọt ra từ trong lòng bàn tay của hần.

Oanh!

Toàn bộ chân trời truyền đến một tiếng nổ vang rền kinh thiên, cùng lúc đó, đạo thiểm điện kia trực tiếp chiếu rọi bầu trời đêm tựa như ban ngày!

- Thần Hạp cảnh!

Lúc này, một lão giả xuất hiện trước mặt người áo đen, lão giả nhìn chăm chăm người áo đen:

- Các hạ rốt cục là người phương nào, vì sao muốn xâm phạm Túy Tiên lâu ta?

- Túy Tiên lâu? Khắc khắc...

Người áo đen đột nhiên nở nụ cười:

- Rất đáng gờm sao?

Thanh âm khàn khàn quái dị, hiển nhiên là đang che giấu.

Lão giả đang muốn nói chuyện, người áo đen đột nhiên nâng tay phải lên rồi đè ép xuống.

Oanh!

Một tia chớp đánh xuống từ đỉnh đầu lão giả!

Sắc mặt lão giả đại biến, hai tay chỉ thiên chấn động, một cỗ lực lượng cường đại chấn động mà ra từ lòng bàn tay của hần, nhưng mà, cỗ lực lượng này vừa mới tiếp xúc đạo thiểm điện kia đã ầm ầm vỡ vụn.

Sau một khắc.

Oanh!

Lão già bị đánh từ trên không xuống dưới lòng đất!

Trên không, người áo đen không tiếp tục ra tay, mà là thân hình lóe lên, lao thẳng tới chân trời nơi xa, trong chớp mắt, người áo đen biến mất trong bóng đêm nơi xa.

Phía dưới, lão già bò dậy từ bên trong phế tích, lão già gất gao nhìn chân trời nơi xa, tay phải bóp nát một tảng đá lớn bằng ngón cái, tảng đá khẽ run lên, hóa thành một sợi hắc quang biến mất trên không trung.

Rõ ràng, đây là gọi người!

Chỉ chớp lát, ở chân trời xa xói đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau!

Rõ ràng, cường giả Túy Tiên lâu đã chạy đến!

Lúc này, một nữ tử chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Huyền và Cửu công chúa!

Người này, đúng là Từ Thanh chủ trì đấu giá trước đó, Từ Thanh khẽ thi lễ với Cửu công chúa:

- Cửu điện hạ, thật có lỗi, Túy Tiên lâu ta sẽ đoạt lại vật phẩm, còn xin điện hạ cho Túy Tiên lâu ta một chút thời gian!

Cửu công chúa nhìn thoáng qua chân trời, khẽ gật đầu:

- Sau năm ngày, ta tới Túy Tiên lâu!

Nói xong, nàng cùng Diệp Huyền quay người rời đi.

Đi một hồi, trong đầu Diệp Huyền đột nhiên vang lên thanh âm của nữ tử thần bí:

- Đuổi theo!

- Đuổi theo?

Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

- Nhanh lên!

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên lần nữa:

- Trên thân người kia có khí tức đạo tặc!

Khí tức đạo tặc!

Trong lòng Diệp Huyền run lên:

- Tiền bối, tại sao ngươi không nói sớm? Ta có thể đuổi theo sớm hơn a!

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Người kia vừa chạy ngươi đã đuổi, có phải ngươi muốn chết hay không?

Diệp Huyền:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người Thích Ăn Đòn!

- Thế nào?

Bên cạnh Diệp Huyền, Khương Cửu hỏi.

Diệp Huyền thu hồi suy nghĩ, hần nhìn về phía Khương Cửu:

- Ta có chút việc gấp phải làm, ngươi về trước đi.

Nói xong, hần xoay người chạy.

Khương Cửu cau lại chân mày, yên lặng một chớp mắt, nằng nhìn qua lão giả ở một bên:

- Bắt kịp hần, đừng để hần xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Lão giả khẽ gật đầu, thân hình lóc lên, biến mất tại chỗ.

Thế nhưng cũng không lâu lắm, lão giả lại về tới bên cạnh Khương Cửu, sắc mặt hần có chút khó coi:

- Điện hạ... Mất dấu!

Khương Cửu híp lại hai mắt:

- Làm sao có thể?

Lão giả trầm giọng nói:

- Không biết, hoàn toàn không có khí tức của hần, tựa như đã biến mất khỏi thế gian!

Nghe vậy, Khương Cửu nhìn về phía nơi xa, một lát sau, nằng nói khẽ:

- Cái tên này... Rất thần bí a!

Bên ngoài Lưỡng Giới thành, Diệp Huyền một đường chạy như điên, rất nhanh, hần đã tiến vào trong núi sâu mật mờ, vừa mới vào núi sâu, hần đã nghe được tiếng đánh nhau từ trong núi sâu truyền đến!

- Dừng lại!

Thanh âm của nữ tử thần bí đột nhiên vang lên.

Diệp Huyền vội vàng ngừng lại:

- Tiền bối?

Nữ tử thần bí nói:

- Chờ bọn hần đánh xong!

Diệp Huyền tìm một chỗ ngồi xuống xếp bằng, sau đó trầm giọng nói:

- Tiền bối, rốt cục đạo tặc là cái gì?

Nữ tử thần bí nói:

- Về sau ngươi sẽ biết!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, lại nói:

- Tiền bối, tên ở tầng thứ hai đã tỉnh!

- Ta biết!

Nữ tử thần bí nói:

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Ngươi có thể đánh hẳn một trận hay không?

Ba!

Diệp Huyền trực tiếp bay ra ngoài, vừa bay chính là bay xa mấy chục trượng, còn đung gây hai cái cây!

Khi hẳn đứng lên, trên má phải có thêm một dấu tay hồng hồng!

Lúc này, nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Ngươi thích ăn đòn!

Diệp Huyền:

- ...

Nữ tử thần bí lại nói:

- Ngươi đừng lo kẻ ở tầng thứ hai, việc cấp bách của ngươi bây giờ là nhanh chóng lấy được một đạo tặc, lúc trước tháp này bị trọng thương vượt quá giới hạn, nếu như không có đạo tặc, ta sợ đến lúc đó sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Diệp Huyền vuốt vuốt má phải, sau đó khẽ gật đầu:

- Ta biết, chỉ là kẻ ở tầng thứ hai này...

- Yên tâm, hẳn không dám giết ngươi.

Nữ tử thần bí nói:

- Bây giờ ngươi là tháp chủ, một khi ngươi chết, tháp sẽ lâm vào trạng thái vô chủ, lúc đó, hẳn phải đối mặt chính là bản thân tháp này, mặc dù tháp này không có đạo tặc, thế nhưng bản năng phản kháng, cũng không phải hẳn có thể chống lại, thế nhưng, có ngươi, tháp này sẽ không lâm loạn, cho nên, trước khi bọn hắn thoát ra, bọn hắn sẽ không để ngươi chết.

Diệp Huyền có chút im lặng, có hẳn, tháp này ngược lại không có uy hiếp gì... Đây là cái quỷ gì!

Oanh!

Đúng lúc này, trong dãy núi nơi xa đột nhiên truyền đến một âm thanh nổ vang kinh thiên, ngay sau đó, vô số dòng điện như ngân xà tán loạn ở cuối chân trời!

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền nheo mắt:

- Tiền bối, tên kia, quá mạnh a! Ta đuổi theo như vậy... Có nguy hiểm tính mạng hay không?

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Phú quý hiểm trung cầu!

Diệp Huyền:

- ...

Chân trời nơi xa vẫn như cũ có từng tiếng nổ vang lên, không chỉ như thế, Diệp Huyền phát hiện, cây cối cả vùng chung quanh thế mà đều bắt đầu run rẩy!

Đây là cường giả gì?

Về mặt Diệp Huyền vô cùng ngưng trọng!

Đúng lúc này, chân trời nơi xa đột nhiên bình tĩnh lại.

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên:

- Đuổi theo.

Diệp Huyền không do dự, nhanh chóng đuổi tới nơi xa, càng đi về phía trước, hẳn càng kinh ngạc, bởi vì dọc đường, rất nhiều cây cối đều biến thành

một màu đen kịt, không chỉ như thế, mặt đất càng nứt ra giống như trái qua địa chấn!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Diệp Huyền có chút ngại.

Không thể nghi ngờ, thực lực của người áo đen kia tuyệt đối không phải hấn hiện tại có thể chống lại!

- Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì?

- Nữ tử thần bí đột nhiên nói.

Nghe vậy, Diệp Huyền vội vàng nghiêm mặt nói:

- Tiền bối nói câu này, dù bất ta đơn đầu toàn bộ Tủy Tiên lâu, ta cũng không sợ!

Nói xong, hấn tăng nhanh tốc độ!

Rất nhanh, hấn đi tới một sườn núi nhỏ, mà một bên sườn khác, một tòa núi nhỏ đã bị đánh nát, mặt đất thỉnh thoảng vẫn có dòng điện đang quấy loạn!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Người áo đen kia đã cường đại như vậy, vì sao còn muốn đoạt võ kỹ địa giai?

Nữ tử thần bí nói:

- Cuốn võ kỹ kia, nằm trong tay người áo đen này, mới có thể phát huy hết uy lực chân chính, nếu có cuốn võ kỹ kia, thực lực của người áo đen có thể tăng lên ít nhất ba đến bốn thành.

Nói đến đây, nàng có chút dừng lại, sau đó lại nói:

- Đi qua bên phải, ngoài mấy trăm trượng, chỗ một thác nước!

Diệp Huyền nghe vậy, liên tục chạy về bên phải, rất nhanh, hấn đi tới một chỗ thác nước, khi thấy thác nước này, Diệp Huyền ngây ngẩn cả người!

Đây chính là thác nước trước đây không lâu hấn và Khương Cửu đã ẩn núp!

Diệp Huyền đi tới hồ nhỏ trong thác nước, quả nhiên, trong hồ nhỏ, một người nằm đó, đúng là người áo đen kia!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, đạo tắc trên thân người này?

Nữ tử thần bí nói:

- Không có!

Diệp Huyền:

- ...

Nữ tử thần bí lại nói:

- Trên thân người này có khí tức đạo tắc, nói cách khác, khẳng định người này đã tiếp cận đạo tắc ở một nơi nào đó!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tên này bây giờ dường như đang hôn mê. Chờ tên này tỉnh lại rồi hỏi sao? Thế này không đúng a, nếu tên này tỉnh lại, đoán chừng ta sẽ bị đánh chết!

Nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Người trước mắt này cũng không có hôn mê.

Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, một cỗ uy áp kinh khủng đột nhiên bao phủ Diệp Huyền, cả người Diệp Huyền tựa như bị đại sơn đè ép, căn bản là không thể động đậy!

Trong lòng Diệp Huyền vội vàng kêu: "Tiền bối, mau ra tay!"

Nhưng mà, nữ tử thần bí không nói chuyện.

Về mặt Diệp Huyền trắng bạch: "Tiền bối, người đừng hù ta a!"

Nữ tử thần bí vẫn không nói chuyện.

Đúng lúc này, người áo đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, giờ phút này, người áo đen đã bỏ mặt nạ xuống, trường bào màu đen cũng đã nát một mảng lớn, nhờ vậy, Diệp Huyền thấy rõ diện mạo người áo đen.

Khi thấy diện mạo người áo đen, Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

Nữ nhân!

Người áo đen trước mắt này lại là một nữ nhân! Hơn nữa còn là một nữ nhân tuyệt mỹ, hai mắt sáng đẹp, bình tĩnh mà băng lãnh, gương mặt đỏ hồng, vô cùng mịn màng, như một mỹ ngọc óng ánh làm cho người ta mơ màng, ngũ quan tổ hợp cùng một chỗ, có một loại ưu mỹ khó mà miêu tả. Trọng yếu nhất chính là một cặp... To lớn trước ngực... Thực sự quá lớn, nhưng lại không mất cân đối, bởi vì thân hình của nàng vốn đã là lướt.

Đây là một nữ tử có thể làm cho nam nhân vừa nhìn đã máu nóng sôi trào!

Nhưng giờ phút này, Diệp Huyền không có máu nóng sôi trào, chỉ có toàn thân băng lãnh.

Nữ tử nhìn chằm chằm Diệp Huyền:

- Người là ai!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Coi như ta chưa từng tới, được không?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Đi Ninh Quốc

Nữ tử nhìn Diệp Huyền rất lâu, thời gian dần trôi qua, vẻ mặt nàng vô cùng ngưng trọng, bởi vì dù Diệp Huyền ở trước mặt nàng, thế nhưng nàng lại không cảm giác được khí tức của Diệp Huyền!

Rõ ràng, nguyên nhân là nhờ nữ tử thần bí!

Đúng lúc này, nữ tử đột nhiên quay đầu nhìn ra bên ngoài thác nước, rất nhanh, một lão giả rơi vào trên một gốc cây nơi xa.

Sắc mặt nữ tử biến hóa, sau một khắc, nàng trực tiếp vọt đến trước mặt Diệp Huyền, sau đó cứ thế dán sát lên người Diệp Huyền, thân thể Diệp Huyền cứng ngắc tại chỗ.

Mà bên ngoài, lão giả nhìn lướt qua bốn phía, hẩn nhìn thoáng qua vị trí thác nước, thần thức quét qua bốn phía thác nước, thoáng qua, hẩn quay người biến mất ở phía xa.

Trong hố nhỏ, nữ tử nhìn Diệp Huyền gần trong gang tấc:

- Cùng ta đi Ninh quốc.

Trong thanh âm, lộ ra một tia không được nghi ngờ, còn có một tia sát ý!

Diệp Huyền yên lặng, nhưng trong lòng thì đang kêu rên: "Tiền bối... Cứu mạng a..."

Nữ tử thần bí vẫn không trả lời.

Đêm khuya, ánh trăng nhàn nhạt chiếu nghiêng xuống, mặt đất một mảnh màu bạc.

Sau thác nước, trong hồ nhỏ, Diệp Huyền ngồi dưới đất, ở trước mặt hắc chính là nữ tử áo bào đen kia.

Hai người ngồi rất gần nhau, bởi vì hồ vốn đã rất nhỏ, Diệp Huyền có thể cảm nhận được rõ ràng mùi thơm trên người nữ tử truyền đến. Có điều giờ phút này, trong lòng hắc không có nửa điểm kiêu kiễm, hiện tại, hắc chỉ muốn chạy trốn!

Đáng tiếc là, hắc căn bản không có cơ hội chạy trốn!

Mặc dù nữ nhân trước mắt này thoát nhìn bị thương rất nghiêm trọng, thế nhưng, tuyệt đối không phải hắc hiện tại có thể chống lại!

Bây giờ, hắc chỉ có thể chờ đợi, tìm cơ hội!

Về phần nữ tử thần bí, hắc cũng không có hy vọng gì!

Lúc này, nữ tử áo bào đen đột nhiên đứng lên:

- Cùng ta đi!

Diệp Huyền nhìn xuống dưới chân nữ tử áo bào đen, giờ phút này hắc mới phát hiện, dưới chân nữ tử áo bào đen này có một vũng máu, không thể nghĩ ngờ, hai chân nữ tử áo bào đen này hắc là bị trọng thương! Nhìn thấy một màn này, trong đầu Diệp Huyền có một chút ý nghĩ.

- Muốn chạy?

Nữ tử áo bào đen đột nhiên cười nói:

- Ngươi cứ thử đi?

Diệp Huyền nhìn thoáng qua nữ tử áo bào đen, sau cùng, hắc vẫn không lựa chọn chạy trốn, chênh lệch cảnh giới giữa hắc và nữ tử trước mắt này thật sự là rất rất lớn!

Chênh lệch này, căn bản không phải ngoại vật gì đó có thể bù đắp!

Diệp Huyền đưa lưng về phía nữ tử áo bào đen, nữ tử áo bào đen cũng không kiêng dè gì, trực tiếp ghé vào trên lưng Diệp Huyền.

Lớn!

Đây là cảm giác của Diệp Huyền lúc này, lúc trước hắc chỉ cảm thấy một vị trí nào đó của nàng rất hùng vĩ, nhưng lúc này tự mình cảm nhận, hắc phát hiện, có lẽ còn phải lớn hơn!

Cảm giác thứ hai là: Mềm!

Vô cùng mềm, lúc này, Diệp Huyền nghĩ đến một câu: Nhuyễn ngọc ôn hương.

Không dám suy nghĩ nhiều, Diệp Huyền nhảy ra thác nước, sau đó chạy thẳng theo hướng nữ tử áo bào đen chỉ.

Trên lưng Diệp Huyền, nữ tử áo bào đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, về mặt hồ hững, trong mắt có một tia nghi hoặc. Bởi vì cho tới bây giờ, nàng vẫn không hiểu rõ vì sao Diệp Huyền đứng trước mặt nàng, nàng lại không cách nào cảm nhận được khí tức của Diệp Huyền, đây là phi thường không bình thường, phải biết, nàng rõ ràng là cao hơn Diệp Huyền mấy cảnh giới, chênh lệch này, công pháp gì cũng không đền bù được!

Thế nhưng, nàng chính là không cảm giác được Diệp Huyền tồn tại!

Diệp Huyền cũng không biết, cũng chính nguyên nhân này, nữ tử áo bào đen mới không hạ sát thủ với hắc.

Ngược lại, bây giờ hắc rất buồn bực, nữ tử thần bí nói xong, có nàng, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại không nói lời nào. Lần này tốt, tất cả sinh tử chỉ trong một ý niệm của nữ tử áo bào đen!

Biệt khuất a!

Mặc dù biệt khuất, hắc cũng không dám nói gì, đều là đại lão, không thể trêu vào a!

Diệp Huyền một đường chạy như điên, thẳng đến biên cảnh Ninh quốc.

Ninh quốc!

Diệp Huyền cũng có hiểu biết về quốc gia này, bởi vì quốc gia gần Khương quốc nhất, chính là Đường quốc và Ninh quốc, mà Khương quốc và Đường quốc lại không ngừng giao tranh, về phần Ninh quốc, không giao hảo với Khương quốc, cũng không giao hảo cùng Đường quốc, có chút ý tứ tọa sơn

quan hồ đầu.

Mà Đường quốc và Khương quốc đến bây giờ cũng không quyết tuyệt, cũng có một phần nguyên nhân là kiêng kỵ Ninh quốc này! Có Ninh quốc, mặc kệ là Khương quốc hay là Đường quốc, đều không dám tùy tiện khai chiến!

Ước chừng sau nửa canh giờ, nữ tử áo bào đen trên lưng Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Ngừng!

Thanh âm vừa dứt, Diệp Huyền đã ngừng lại. Hắn vừa dừng lại, trên đỉnh đầu hắn lập tức vang lên âm thanh xé gió, mà không chỉ một tiếng. Cảm nhận được đỉnh đầu lóe lên hai đạo uy áp, vẻ mặt Diệp Huyền cũng ngưng trọng lên, hai đạo uy áp kia, bất luận một đạo nào, đều không phải hắn hiện tại có thể đối kháng!

Nữ tử áo bào đen ngẩng đầu liếc mắt nhìn, cười lạnh:

- Tốt cho một Túy Tiên lâu, thế mà xuất động hai vị cường giả Thần Hợp cảnh!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, nếu không chúng ta đầu hàng đi?

Nếu như đầu hàng Túy Tiên lâu, có thể tím, vấn đề cũng không lớn.

- Đầu hàng?

Nữ tử áo bào đen bị một câu này của Diệp Huyền chọc cười:

- Đầu hàng tặng đầu người sao?

Diệp Huyền:

- ...

Nữ tử áo bào đen vỗ nhẹ đầu Diệp Huyền:

- Đi được rồi!

Diệp Huyền bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục đi lên phía trước.

Trên đường chạy, hắn khó tránh khỏi có một ít ma sát thân thể với nữ tử áo bào đen, đặc biệt là sau lưng truyền đến chùng loại dị dạng kia làm cho hắn rất là... Dễ chịu! Nhưng mà, hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều, phải biết, thực lực của nữ nhân này là vượt xa hắn.

Một đêm trôi qua, lúc này, Diệp Huyền và nữ tử áo bào đen đã rời đi vị trí Lương Giới Sơn, cách biên cảnh Ninh quốc không đến một ngày đường.

Khi Diệp Huyền công nữ tử áo bào đen đi ngang qua một bờ sông, nữ tử áo bào đen đột nhiên nói:

- Ngừng!

Diệp Huyền ngừng lại.

Nữ tử áo bào đen chỉ chỉ bờ sông:

- Cống ta đi qua!

Diệp Huyền đành phải làm theo.

Diệp Huyền đặt nữ tử áo bào đen trên một tảng đá gần bờ sông, sau đó hắn lui qua một bên, con mắt thỉnh thoảng lại nhìn quanh bốn phía.

- Muốn chạy trốn?

Nữ tử áo bào đen quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Trong vòng năm mươi trượng, ta có thể tùy tiện đánh chết ngươi, không tin, ngươi có thể thử một chút!

Diệp Huyền yên lặng, nhưng trong lòng kêu gào: "Tiền bối, ngươi hẳn tâm nhìn nữ nhân này khi dễ ta như vậy? Đi ra đánh nàng a!"

Nữ tử thần bí không nói gì!

Diệp Huyền một mặt sinh không thể luyến!

Lúc này, nữ tử áo bào đen đột nhiên nói:

- Đến!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua nữ tử áo bào đen, hần suy nghĩ một chút, sau đó đi tới trước mặt nữ tử áo bào đen:

- Sau khi ta đưa ngươi đến Ninh quốc, ngươi sẽ giết ta diệt khẩu, đúng không?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Kim Thương...

Trong mắt nữ tử áo bào đen có một tia kinh ngạc, rõ ràng, nàng không nghĩ tới Diệp Huyền đột nhiên lại nói như vậy.

Diệp Huyền nhìn thẳng nữ tử áo bào đen:

- Ngươi đoạt đồ vật của Tủy Tiên lâu, chuyện này ngươi tuyệt đối không thể để ngoại nhân biết, cho nên, thời điểm đưa ngươi đến Ninh quốc, chính là tử kỳ của ta, đúng không?

Nữ tử áo bào đen liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói:

- Ta ngược lại đã đánh giá thấp trí tuệ của ngươi.

Nói xong, nàng đặt hai chân vào trong nước sông, để mặc dòng nước cọ rửa vết máu trên đùi nàng:

- Ngươi có thể lựa chọn chết ngay bây giờ, hoặc là tới nay chết!

Diệp Huyền cười nói:

- Ta còn có một lựa chọn!

Nữ tử áo bào đen quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền cười nói:

- Ta có thể lựa chọn đồng quy vu tận!

Nữ tử áo bào đen cười khê:

- Ngươi đánh giá cao bản thân.

Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, Linh Tú kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, khi thấy chuôi kiếm này, nữ tử áo bào đen khẽ híp lại hai mắt:

- Minh kiếm!

Mà lúc này, Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền rung động kịch liệt.

Nữ tử áo bào đen nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền nhìn thẳng nàng:

- Ta chắc chắn đánh không lại ngươi, thế nhưng, chỉ cần ta phát ra một kiếm, tạo thành một chút động tĩnh ở đây, ta tin tưởng, cường giả Tủy Tiên lâu chắc chắn có thể chạy tới ngay tức khắc, đến lúc đó, không có khí tức của ta che giấu, ngươi bây giờ, căn bản trốn không thoát. Ngươi chết thì cũng thôi, dùng tính tình của Tủy Tiên lâu, bọn hắn nhất định sẽ không bỏ qua thế lực phía sau ngươi, ngươi nói xem?

Nữ tử áo bào đen cười nói:

- Có lẽ ngươi cũng không có cơ hội xuất kiếm!

- Vậy hãy thử một chút!

Thanh âm vừa dứt, trong mắt Diệp Huyền dâng trào sát ý, rõ ràng, đây là muốn thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nữ tử thần bí yên lặng để cho hắn biết, nếu muốn sống, chỉ có dựa vào chính mình, kỳ thác hi vọng trên thân người khác, tuyệt đối là một ý nghĩ vô cùng ngu xuẩn!

Mà Diệp Huyền cũng quả quyết, nói liều mạng là thật liều mạng, hắn cũng không phải đang hù dọa nữ tử áo bào đen, dù gì cũng là chết, vì sao trước khi chết không kéo thêm một đēm lưng?

Thấy Diệp Huyền thật sự tới, nữ tử áo bào đen híp lại hai mắt:

- Ngừng!

Diệp Huyền ngừng lại, nhưng Linh Tú kiếm trong tay vẫn đang rung động kịch liệt, rõ ràng, lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Nữ tử áo bào đen nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ta ngược lại đã khinh thường lòng can đảm của ngươi.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta chỉ muốn mạng sống.

Khóe miệng nữ tử áo bào đen hơi nhấc lên:

- Nếu như ta nhớ kỹ không sai, dường như là ngươi chủ động tới tìm ta! Mặc dù ta không biết làm sao ngươi tìm được ta, thế nhưng, ngươi tìm đến ta, khẳng định không phải là vì cứu ta, không phải sao?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ta cũng không giấu diếm, sở dĩ tới tìm ngươi, là muốn hỏi thăm ngươi một chuyện.

Nữ tử áo bào đen có chút hiếu kỳ:

- Nói một chút!

"Hỏi nàng cảm nhận được đại địa chi lực ở nơi nào!"

Đúng lúc này, thanh âm của nữ tử thần bí đột nhiên vang lên.

Diệp Huyền nhìn về phía nữ tử áo bào đen:

- Ngươi cảm nhận được đại địa chi lực ở nơi nào!

Nghe vậy, nữ tử áo bào đen bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, trong mắt nàng có một tia khó có thể tin:

- Làm sao ngươi biết ta từng cảm nhận được đại địa chi lực!

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Ta đoán!

Nữ tử áo bào đen gắt gao nhìn Diệp Huyền, tựa như muốn xem rõ ngọn ngành của hắn.

Diệp Huyền cũng đối mặt không yếu thế chút nào!

Một lát sau, nữ tử áo bào đen nói:

- Rất cục ngươi là ai!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không nói nhảm. Thẳng thắn chút, ta đưa các hạ đến Ninh quốc, đến nơi, các hạ không thể giết ta, đồng thời phải nói cho ta biết ngươi cảm nhận được đại địa chi lực ở nơi nào.

Nữ tử áo bào đen trầm mặc một hồi, nàng gật đầu

- Tốt!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ngươi có thể phát thề hay không? Nói thật, ta có chút không tin ngươi!

Nữ tử áo bào đen quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, cười lạnh:

- Vậy bây giờ ngươi cứ xuất kiếm a! Nhưng mà, ta phải nhắc nhở ngươi, ta bị Túy Tiên lâu đuổi kịp cũng chưa chắc sẽ chết, thế nhưng ngươi chắc chắn sẽ chết!

Diệp Huyền lui về sau một bước, hẩn nhìn thẳng nữ tử áo bào đen:

- Ngươi phát thề, đến lúc đó không chỉ không thể giết ta, còn không thể đánh ta tàn phế, hoặc giam giữ ta, chính là không thể thương tổn ta, bằng không, hôm nay chúng ta đồng quy vu tận!

Nói xong, Linh Tú kiếm trong tay hẩn kịch liệt rung động, trên mũi kiếm, có kiếm mang lấp lánh.

Chỉ cần hẩn vừa động tâm niệm, tiếng kiếm reo này sẽ vang vọng chân trời!

Nữ tử áo bào đen gắt gao nhìn Diệp Huyền, ánh mắt băng lãnh đến cực điểm:

- Ngươi cũng nghĩ hết sức chu đáo a!

Diệp Huyền đối mặt với nàng không yếu thế chút nào:

- Ngươi không phát thề, hôm nay ngươi và ta đồng quy vu tận.

Nữ tử áo bào đen nhìn Diệp Huyền rất lâu, không nói gì!

Đúng lúc này, kiếm trong tay Diệp Huyền kịch liệt run lên, một đạo kiếm mang muốn bộc phát ra, thấy một màn này, nữ tử áo bào đen đột nhiên nói:

- Tốt, ta thề, sau khi ngươi đưa ta đến Ninh quốc, ta không giết ngươi, cũng không đánh ngươi, càng sẽ không cầm tù ngươi, nếu có vi phạm, ngày khác ắt gặp tâm ma cắn trả!

Nghe vậy, trong lòng Diệp Huyền buông lỏng, nếu như có thể, hẩn cũng không muốn cá chết lưới rách.

Có ai không muốn sống a?

Diệp Huyền thu hồi Linh Tú kiếm, sau đó đi đến trước mặt nữ tử áo bào đen:

- Lên, chúng ta đi ngay bây giờ!

Nữ tử áo bào đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, khóe miệng có nụ cười quái dị, nàng ghé vào trên thân Diệp Huyền, Diệp Huyền tăng tốc bước chân, hiện tại hẩn chỉ muốn nhanh chóng đưa nữ nhân này đến Ninh quốc, sau đó đi tìm tìm đạo tặc!

Bởi vì có nữ tử thần bí hỗ trợ che giấu khí tức, bởi vậy, Diệp Huyền và nữ tử áo bào đen cũng không bị cường giả Túy Tiên lâu đuổi tới, ban đêm ngày thứ hai, hai người rất cực tiến nhập biên cảnh Ninh quốc!

Một chỗ trong rừng rậm, Diệp Huyền buông nữ tử áo bào đen ra, sau đó hẩn lui về sau một khoảng:

- Đến!

Áo bào đen nữ tử nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Trong lòng Diệp Huyền run lên:

- Không lẽ ngươi muốn vi phạm thề ngôn của bản thân?

- Như thế nào?

Khóe miệng nữ tử áo bào đen hơi nhấc lên:

- Ta cũng không muốn ngày sau có tâm ma, thế nhưng...

Nghe được hai chữ này, Diệp Huyền trầm nghĩ hồng bết, hẩn xoay người chạy, nhưng nữ tử áo bào đen lại như quỷ mị xuất hiện trước mặt hẩn, sau đó nắm lấy yết hầu hẩn.

Diệp Huyền gắt gao nhìn nữ tử áo bào đen, khoe miệng nữ tử áo bào đen hơi nhấc lên:

- Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, cũng sẽ không đánh cho ngươi tàn phế, càng sẽ không cầm tù ngươi, thế nhưng..

Nói xong, nàng lấy ra một viên đan dược màu hồng, cong ngón búng ra, viên đan dược kia trực tiếp rơi vào trong cổ họng Diệp Huyền.

Nữ tử áo bào đen lui về sau một khoảng, khoe miệng nàng có nụ cười nhàn nhạt quý dị.

Diệp Huyền gắt gao nhìn nữ tử áo bào đen:

- Ngươi cho ta ăn cái gì!

Khoe miệng nữ tử áo bào đen hơi nhấc lên:

- Ngươi sẽ biết ngay thôi.

Đúng lúc này, vẻ mặt Diệp Huyền lập tức đỏ hồng lên, cùng lúc đó, toàn thân hắn vô cùng khô nóng, tựa như có một đám lửa bốc cháy trong cơ thể hắn.

Nơi xa, nữ tử áo bào đen khẽ cười rộ lên, cười rất vũ mị mê người:

- Đây chính là Kim Thương Bất Đảo Hoàn nổi danh Ninh quốc, nghe nói có thể làm cho nam tử một đêm không ngủ... Ngươi rất là có phúc phận!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Có Lời Gì, Ngày Sau Lại Nói!

Nói đến đây, nàng ra vẻ giặt mình:

- Ai nha, kén chút quên, đây chính là rừng sâu núi thẳm, ở đâu có nữ tử a? Ân, mặc dù không có người, thế nhưng dã thú trong này cũng không ít, khanh khách..

Nói xong, nàng quay người đi về phía nơi xa, đi một hồi, dường như nàng nghĩ đến chuyện gì, quay người lại nói:

- Ta có thể không giết ngươi, cũng không có đánh cho ngươi tàn phế, càng không có cầm tù ngươi!

Nói xong, thân thể nàng tung bay, là muốn bay đi.

Mà đúng lúc này, Gió Ngục thấp trong cơ thể Diệp Huyền khẽ run lên, thoáng qua, hai sợi kiếm quang từ trong cơ thể Diệp Huyền đột nhiên bắn ra nhanh như điện.

Nơi xa, nữ tử áo bào đen dường như xúc động, lập tức quay người, khi thấy hai sợi kiếm quang kia, sắc mặt nàng đại biến, tay phải đột nhiên vỗ ra phía trước, một vỗ này, vô số lôi điện tựa như một tấm lưới chấn động mà ra!

Nhưng mà, hai sợi kiếm quang kia trực tiếp xé rách tấm lưới điện này, sau một khắc đã rách toạc ra.

Xuy xuy!

Nữ tử áo bào đen trực tiếp bị hai sợi kiếm quang này đóng lên trên một cây đại thụ, hai sợi kiếm quang gắt gao giữ chặt nàng, trực tiếp phong tỏa kinh mạch trong cơ thể nàng, làm cho nàng căn bản không thể vận động huyền khí trong cơ thể!

Mà lúc này, Diệp Huyền trực tiếp nhào tới trước mặt nữ tử áo bào đen, thời khắc này, hai mắt Diệp Huyền huyết hồng, toàn thân nóng bỏng, cả người tựa như một đầu dã thú động tình.

Nhìn thấy bộ dáng Diệp Huyền như vậy, vẻ mặt nữ tử áo bào đen đại biến, nàng gắt gao nhìn Diệp Huyền, gằn giọng nói:

- Nếu ngươi dám chạm vào bổn vương, bổn vương sẽ chém cừu tộc ngươi.

Diệp Huyền căn bản không thèm quản, bắt đầu điên cuồng xé rách.

Thấy một màn này, ánh mắt nữ tử áo bào đen rốt cục cũng bối rối:

- Ngươi chớ làm loạn, nếu không bổn vương...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên một tay che miệng nàng lại, găm thét lên:

- Có lời gì, ngay sau lại nói!

Thanh âm vừa dứt, hai tay hắn trực tiếp ôm lấy nữ tử áo bào đen...

Phát tiết!

Thời khắc này, Diệp Huyền chỉ muốn phát tiết, điên cuồng phát tiết!

Trong bóng đêm

Trời làm chăn, đất làm giường, trong ngực chàng ôm kiêu nữ.

Cây rung động, động mà nghiêng, khe động là bay lên trời.

Lại một lần, lại một lần, một tiếng lại cao hơn một tiếng.

Trắng đỏ mặt, trắng xấu hổ, lặng lẽ thu đầu vào...

...

Không biết qua bao lâu, chân trời đã nổi lên một vệt trắng bạc.

Dưới cây nhỏ, đã an tĩnh lại!

Giờ phút này, Diệp Huyền nằm trên mặt đất, mà trên cây trước mặt hắn, là nữ tử áo bào đen kia... Không đúng, giờ phút này, nữ tử đã không còn áo bào đen, lúc này, dáng người nữ tử không giữ lại chút nào chân chính hiển lộ trong không khí.

Nữ tử một mặt một mặt!

Lúc này, gương mặt Diệp Huyền khẽ giật giật, tiếp theo, hắn ngồi dậy.

Đầu muốn nổ tung!

Đây là cảm giác của Diệp Huyền lúc này, hắn lắc mạnh đầu, cứ như vậy một hồi lâu, hắn mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Dường như nghĩ đến cái gì, hắn bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía nữ tử trước mặt, giờ phút này, nữ tử đã người không mảnh vải, dáng người tuyệt mỹ nóng bỏng kia không giữ lại chút nào hiện ra trước mắt hắn. Mà bên đùi nữ tử, có từng tia vết máu!

Lúc này, Diệp Huyền đã nhớ ra mọi chuyện cần thiết.

Diệp Huyền thu hồi ánh mắt, trong lòng trầm giọng nói: "Tiền bối? Vì sao ngươi không ngăn cản?"

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên: "Làm sao ngăn cản? Thay ngươi giải độc?"

Diệp Huyền trầm giọng nói: "Chẳng lẽ tiền bối không có năng lực giải độc sao?"

Nữ tử thần bí nói: "Có!"

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, nữ tử thần bí lại nói: "Ngươi có biết bình sinh ta nhất ghét gì không? Chính là kẻ nói không giữ lời, người này nói không giữ lời, nên để nàng tự ăn ác quả!"

Diệp Huyền cười khổ: "Tiền bối, thế nhưng ta..."

Nữ tử thần bí đột nhiên nói: "Chiếm tiện nghi là ngươi, ngươi không vừa lòng cái gì?"

Diệp Huyền: "..."

Lúc này, nữ tử thần bí lại nói: "Giết, chúng ta đi!"

Giết?

Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói: "Đần đờ? Bằng thực lực của nữ tử này, không giết nàng, ngày sau nàng muốn giết ngươi, còn không bằng bóp chết một con kiến? Ngươi đừng kỳ vọng vào ta, lần trước ra tay, đã làm ta tiêu hao rất nhiều tinh lực, lần này ra tay, càng làm cho tình huống của ta càng thêm nghiêm trọng, ta cũng lắm chỉ kiên trì được một ngày, sau một ngày, ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, trong một ngày này, chúng ta nhất định phải đoạt đạo tặc kia vào tay!"

Thần sắc Diệp Huyền ngưng trọng lên: "Tiền bối, ngươi không sao chứ?"

"Ngươi tìm được đạo tặc, ta sẽ khá hơn một chút!" Nữ tử thần bí nói.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, hần do dự một chút, sau đó nhìn về phía nữ tử trước mắt, giờ phút này, nữ tử đang theo dõi hần, vẻ mặt nữ tử rất bình tĩnh, trong mắt không có nửa điểm gọn sòng.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó hần đi tới trước mặt nữ tử, nhìn thẳng vào nàng:

- Ta là nam nhân đầu tiên của ngươi, ngươi cũng là nữ nhân đầu tiên của ta, chúng ta ai cũng không lỗi...

Nói xong, hần nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào cho nữ tử, lúc đang giúp nữ tử mặc quần áo, hần cảm thấy trong cơ thể lại có chút xao động. Phải nói, hần có chút nhớ nhung xúc động.

Là vì thuốc!

Là vì thuốc!

Diệp Huyền hít sâu một hơi, thầm nghĩ được tính vẫn còn trong cơ thể, ân, chắc chắn là vì thuốc!

"Được tính trong cơ thể ngươi đã hết rồi!" Nữ tử thần bí đột nhiên nói.

Diệp Huyền: "..."

Một lát sau, Diệp Huyền cường ép ngăn chặn phản xao động trong lòng, sau đó giúp nữ tử mặc quần áo, thế nhưng quần áo của nữ tử đã bị hần xé nát... Bởi vậy lúc này, nữ tử có thể nói là xuân quang chột tiết.

Diệp Huyền lấy trường bào của hần đắp lên trên thân nữ tử, sau đó xoay người rời đi.

- Không giết ta, ngươi sẽ hối hận!

Nữ tử đột nhiên mở miệng.

Thanh âm băng lãnh, không chứa một chút tình cảm!

Diệp Huyền dừng bước lại:

- Ngươi giết ta, ta cũng là nam nhân của ngươi, hắc hắc...

Nói xong, hần co cẳng chạy đi.

Chỉ chớp lát, Diệp Huyền đã biến mất trong mắt nữ tử, không lâu sau khi Diệp Huyền biến mất, hai sợi kiếm quang trên người nữ tử đột nhiên biến mất.

Sau khi khôi phục tự do, vẻ mặt nữ tử lập tức dữ tợn.

Oanh!

Vô số lôi điện từ trong cơ thể nàng đột nhiên bạo phát, trong nháy mắt, rừng cây trong phương viên mấy chục trượng trực tiếp biến thành đất bằng!

Nữ tử bay lên trời, nhìn lướt qua bốn phía, nhưng mà, giờ phút này, nàng căn bản không thể phát hiện khí tức của Diệp Huyền!

Ngươi thiếu niên kia, dường như đã biến mất khỏi nhân gian!

Về mặt nữ tử có chút dữ tợn đáng sợ!

Một lát sau, thân hình nàng run lên, biến mất ở chân trời, chỉ chớp lát, nàng đi tới một tòa đô thành, tòa đô thành này, đúng là đế đô Ninh quốc.

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Đạo Tắc Hiện!

Nữ tử vừa đến trước thành, vô số binh sĩ trên thành đồng loạt quỳ xuống:

- Bái kiến bệ hạ!

Thân hình nữ tử run lên, trực tiếp tiến vào trong thành, rất nhanh, nàng đi tới hoàng cung, những nơi đi qua, hết thảy binh sĩ đều dồn dập bái quỳ.

Nữ tử tiến vào hoàng cung, đi thẳng tới đại điện, nàng ngồi trên long ý, tay ngọc cầm lên một cây bút lông... Một lát sau, trên giấy trước mặt nàng xuất hiện một người.

Người này, đúng là Diệp Huyền!

Nữ tử nhìn thoáng qua người trong giấy, âm thanh lạnh lùng nói:

- Để Kim Ngô Vệ đến Khương quốc tra tìm người này, ba ngày sau, ta muốn hết thảy tin tức của người này!

Trong góc, một thanh âm vang lên:

- Muốn chết hay sống?

Ánh mắt nữ tử dần dần băng lạnh đi...

...

Trong núi sâu nào đó, Diệp Huyền một đường chạy như điên.

Diệp Huyền đột nhiên hỏi:

- Tiền bối? Ngươi sẽ không cảm thấy ta mềm lòng chứ?

Nữ tử thần bí nói:

- Nếu như ngươi giết nàng, ta sẽ xem thường ngươi!

Diệp Huyền hơi ngẩn người:

- Vì sao? Không phải ngươi bảo ta giết nàng sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi giết nàng, chính là ngươi sợ nàng, kiếm tu kỳ nhất là trong tâm có "sợ", không giết nàng, chứng minh ngươi cũng không sợ nàng, hoặc là nói, ngươi tin tưởng ngày sau ngươi có thể mạnh hơn nàng. Như thế, khá tốt.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Chuyện đó, tiền bối... Kỳ thật, ta cũng không nghĩ nhiều như vậy...

Nữ tử thần bí:

- ...

Thấy nữ tử thần bí không nói lời nào, trong lòng Diệp Huyền trầm nghĩ hổng bét, vội vàng nói tiếp:

- Dĩ nhiên, tiền bối nói có lý, là nam nhân, làm sao có thể sợ một nữ nhân? Về sau ta muốn trở nên cường đại hơn nữa, ta muốn trở thành kiếm tiên, ta

muốn nữ nhân kia biết, ngủ với ta, là sự tình đáng kiêu ngạo nhất cả đời này của nàng..

- Ngừng ngừng... Dừng lại!

Nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Ngươi còn nói tiếp, ta sợ ta nhìn không được một kiếm kết liễu ngươi!

Diệp Huyền:

- ...

Một ngày sau, Diệp Huyền lại về tới Lương Giới Sơn.

- Tiền bối, ta nhớ nữ nhân kia cũng không có nói nàng cảm nhận được đại địa chi lực ở nơi nào...

- Cứ đi theo ta chỉ là được!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, tăng tốc bước chân.

Gần tới, Diệp Huyền dựa theo con đường nữ tử thần bí nói, lại về tới toà động phủ Kiếm Chủ kia, hấn một đường đi xuống dưới, chỉ chốc lát, hấn đã tới lối vào lăng mộ kia, mà lúc này, nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Không cần đi vào, đi qua bên phải!

Diệp Huyền quay đầu, bên phải là vách núi, căn bản không có đường.

Nữ tử thần bí nói:

- Đánh!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, đi tới trước vách núi kia, đâm ra một quyền!

Oanh!

Vách núi trực tiếp vỡ tan, thế nhưng đằng sau, vẫn là vách núi.

- Tiếp tục đánh!

Nữ tử thần bí lại nói.

Diệp Huyền gật đầu, tiếp tục oanh, cứ như vậy, sau khi đánh gần nửa khắc đồng hồ, một đường đá nhỏ xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

Có động thiên khác!

Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

Nữ tử thần bí nói:

- Đi xuống dưới.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, chậm rãi đi xuống dưới, càng chạy hấn càng kinh ngạc, bởi vì bên dưới này, đơn giản chính là một thế giới dưới đất. Cứ như vậy, hấn đi ước chừng gần một canh giờ, nhưng vẫn không đi đến phần cuối.

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền phát hiện chung quanh càng ngày càng nóng.

- Tiếp tục đi!

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên lần nữa.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, tiếp tục đi xuống dưới, lại qua nửa canh giờ, giờ phút này, hấn đã nóng đỏ bừng cả khuôn mặt.

Diệp Huyền ngừng lại:

- Tiền bối, quá nóng!

Nữ tử thần bí trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Dùng kiếm mang hộ thể!

Diệp Huyền gật đầu, xuất ra Linh Tú kiếm, phóng xuất kiếm mang bảo hộ quanh người, có kiếm mang ngăn cản nhiệt độ, hần cảm giác tốt hơn rất nhiều.

- Tiếp tục đi!

- Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên lần nữa.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, bước nhanh hơn, càng đi xuống, nhiệt độ chung quanh càng nóng, nhưng hần vẫn có thể nhịn được!

Đạo tắc!

Hần vẫn chưa quên nữ tử thần bí từng nói, có đạo tắc, thực lực của hần có thể đạt được đột phá diện rộng!

Đương nhiên, trọng yếu nhất, chính là sau khi có đạo tắc, có thể để cái tên ở tầng thứ hai cố kỵ một chút. Nếu không, đối phương thỉnh thoảng lại chạy đến đập hần một cái, rất khó chịu!

Cứ đi như vậy, một lúc lâu sau, Diệp Huyền ngừng lại, bởi vì, giờ khắc này, trước mặt hần, là một mảnh nham thạch nóng chảy dày đặc!

Thật sự không có đường!

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đột nhiên, hần nhìn về phía trung tâm dung nham cách đó không xa, trong đó, một vật màu vàng đất nổi lo lừng.

Diệp Huyền ngưng mắt nhìn kỹ, rất nhanh, hần ngây dại.

Vật màu vàng đất kia, vậy mà có một chữ "Thỏ".

Chữ kia cứ thế phiêu phù ở trung tâm dung nham, mà những dung nham kia mỗi lần chạm đến nó sẽ trực tiếp hóa thành hư vô.

- Tiền bối?

Diệp Huyền hỏi:

- Đó không phải là...

- Đạo tắc!

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên:

- Đại địa đạo tắc! Nếu ngươi có thể thu phục nó, ngày sau giao thủ với người, người chỉ cần chân đạp đại địa, là có thể không ngừng thu hoạch đại địa chi lực, ngoài ra, có nó, chẳng khác nào ngươi có thể chương khống tầng thứ nhất của Giới Ngục tháp, lúc đó, ngươi có thể thu đồ vật vào trong tầng thứ nhất của Giới Ngục tháp, thậm chí có thể lợi dụng tầng thứ nhất để trấn áp kẻ địch.

Nghe vậy, Diệp Huyền đã có chút hưng phấn:

- Tiền bối, thu phục thế nào?

Nữ tử thần bí nói:

- Đừng cao hứng quá sớm, mặc dù đạo tắc này đã bị trọng thương, nhưng bản năng nó sẽ phản kháng, cho nên, muốn thu phục nó, có thể sẽ có một chút độ khó và thống khổ!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Một chút thống khổ cũng không hề gì, ta nhịn được!

- Như vậy là tốt!

Nữ tử thần bí nói:

- Bây giờ, ngươi bình tĩnh lại, nghe chỉ thị của ta, từ từ cảm thụ Giới Ngục tháp, sau đó gọi nó ra...

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại, mười mấy hơi thở sau, hần đột nhiên mở to mắt.

Một tòa tiểu tháp hư ảo xuất hiện giữa chân mày hần!

Oanh!

Trong nháy mắt, toàn bộ dung nham dưới mặt đất trực tiếp hóa thành hư vô, mà lúc này, chữ Thổ màu vàng đất ở nơi xa khẽ run lên, ngay sau đó, nó hóa thành một đạo hào quang màu vàng đất chui vào giữa chân mày Diệp Huyền.

Răng rắc!

Theo một tiếng rạn nứt vang lên, hai mắt Diệp Huyền trợn lên, trong đôi mắt, tơ máu trải rộng:

- A...

Quanh thân Diệp Huyền, với tốc độ gần như là mắt thường có thể thấy được, bắt đầu tầng tầng rạn nứt, máu tươi bắn tung tóe!

- Tiền bối... Đây nào phải một chút thống khổ... Đây là muốn mệnh a...

- Chuyện này... Có lẽ ta đã đánh giá cao thực lực của ngươi...

Diệp Huyền:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đại Địa Chi Lực

Xong!

Đây là suy nghĩ trong đầu Diệp Huyền lúc này, vì hắn cảm thấy toàn thân đều đang vỡ tan.

Đúng lúc này, Giới Ngục thấp giữa chân mày hắn đột nhiên biến mất, cùng lúc đó, một cỗ năng lượng màu vàng đất bao phủ thân thể hắn.

Oanh!

Thân thể Diệp Huyền run lên kịch liệt, thoáng qua, vô số năng lượng màu vàng đất từ bốn phía không ngừng tụ đến, sau đó theo hai chân hắn hội tụ vào trong cơ thể hắn. Theo cỗ năng lượng này tràn vào, thân thể hắn vốn bị rạn nứt thể mà đang bắt đầu từ từ khép lại!

Chữa trị!

Rõ ràng, đạo tắc này đang giúp hắn chữa trị thân thể!

Mặc dù có đạo tắc này hỗ trợ chữa trị, thế nhưng, trên thân vẫn truyền đến từng trận đau nhức, vẫn khiến cho Diệp Huyền có chút sống không bằng chết.

Vì một khắc vừa rồi, hắn cảm thấy thân thể như bị thiên quân vạn mã lôi kéo, loại cảm giác xé rách kia, kém chút khiến cho hắn trực tiếp hôn mê, cũng tốt hắn cố kiềm lại, bằng không, hôn mê vào lúc này, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Cứ như vậy, thân thể Diệp Huyền đang chậm rãi khép lại!

Ước chừng một lúc lâu sau, làn da rạn nứt quanh thân Diệp Huyền đã chữa trị triệt để, không chỉ như thế, khắp toàn thân hắn còn có một chút màu vàng kim nhạt.

Diệp Huyền chậm rãi mở mắt, hắn nhìn thoáng qua thân thể của bản thân, hắn vô ý thức nắm chặt hai quả đấm.

Xuy!

Quanh người hắn, đột nhiên xuất hiện vô số năng lượng màu vàng óng, năng lượng màu vàng óng này tựa như một chiến giáp màu vàng, thoát nhìn cực kỳ chói mắt!

- Đây là?

Diệp Huyền có chút phát mộng.

Thanh âm của nữ tử thần bí vang lên:

- Đại địa chi giáp, ngưng tụ từ đại địa chi lực, chân người đạp đại địa, là có thể ngưng tụ giáp này, cũng đạt được đại địa chi lực, nhưng mà, với cảnh giới của người bây giờ, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì nửa canh giờ, nếu quá nửa canh giờ vẫn không buông đại địa chi lực và đại địa chi giáp này, lập tức sẽ bị cắn trả.

Đại địa chi giáp? Đại địa chi lực?

Diệp Huyền ngây cả người, sau đó nói:

- Tiền bối, đạo tắc kia hiện tại là của ta sao?

Nữ tử thần bí nói:

- Người nghĩ thì hay lắm, đại địa đạo tắc này cũng không phải tự người ngưng tụ, người bây giờ chỉ là mượn dùng, mà cấp độ của đạo tắc này, không phải người hiện tại có thể lĩnh hội, hiện tại mượn dùng, cũng có ích lợi rất lớn cho người đối với lĩnh ngộ đạo tắc về sau. Mà người bây giờ, cần làm chỉ có ba chuyện, thứ nhất, tu kiếm, thứ hai, tu võ, thứ ba, tìm Kiếm để thôn phệ. Còn đạo tắc này, là quá mạnh, người bây giờ nhiều nhất chỉ có thể phát huy hai thành uy lực, chẳng qua, nhiều đó cũng đủ cho người dùng.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó hẩn nhìn qua chiến giáp màu vàng trên người mình:

- Tiền bối, mặc dù hiện tại ta là Ngự Khí cảnh, thế nhưng, hẳn là có thể dễ dàng đánh bại cường giả Lăng Không cảnh a?

Nữ tử thần bí nói:

- Bây giờ người cần chính là có thể dễ dàng đánh bại cường giả Thông U cảnh, không phải Lăng Không cảnh, hiểu chưa?

Thông U cảnh?

Về mặt Diệp Huyền cứng đờ, hẩn do dự một chút, sau đó nói:

- Là vượt hai giai? Có phải quá khoa trương hay không?

- Khoa trương?

Nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Ở niên đại của ta, không thể vượt hai giai miêu sát đối thủ, đều không thể tự xưng thiên tài.

Diệp Huyền:

- ...

Lúc này, nữ tử thần bí nói:

- Trước đó giúp người khóa lại nữ tử áo bào đen kia, lại thêm vừa rồi giúp người trấn áp lực lượng đạo tắc, hiện tại ta rất mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi một quãng thời gian, nếu không sẽ không có quá nhiều tinh lực trấn áp thứ này... Ngược lại về sau người chỉ có thể dựa vào bản thân, ngày sau nếu người có gặp được đạo tắc, tháp này sẽ nhắc nhở người.

Diệp Huyền trầm giọng nói: "Tiền bối, người không sao chứ?"

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Cũng đừng lo cho ta, dù người và toàn bộ đám người bị trấn áp trong tòa tháp này chết sạch, ta cũng sẽ không chết, ta chỉ cần nghỉ ngơi một thoáng. Chú ý bản thân cho tốt, ta không hy vọng sau khi tỉnh lại, người đã treo. Còn có, Giới Ngục tháp có thể dùng để đối địch, nhưng ta không hy vọng người thôi động tháp này, người thôi động một lần, những phong ấn trong tháp này sẽ lỏng lẻo một phần, chính người kiểm chế một chút. Còn nữa, tuy người là tháp chủ, thế nhưng, hiện tại người vẫn chưa thể điều khiển tháp này, cho nên, không phải vạn bất đắc dĩ, đừng thôi động tháp này, bằng không, tháp cắn trả, người có thể sẽ sống không bằng chết!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Tiền bối, sao ta cảm giác như người đang giao phó di ngôn... Người thật sự không có việc gì?

Nữ tử thần bí nói:

- Ngươi có muốn biết vì sao bông hoa lại hồng như vậy hay không?

Diệp Huyền:

- ...

Lúc này, nữ tử thần bí lại nói:

- Một chuyện cuối cùng, tên ở tầng thứ hai, hắn không có sát ý với ngươi, chỉ là muốn đi ra, thế nhưng, bây giờ ngươi vẫn không có năng lực thả hắn ra, cho dù có, cũng phải suy nghĩ một thoáng, mặc dù tên kia bị trấn áp nhiều năm như vậy, thực lực bị suy yếu rất nhiều, nhưng cũng không phải ngươi hiện tại có thể đối kháng.

- Thịnh thoảng hắn sẽ đánh ta!

Diệp Huyền đột nhiên ưỡn khuất nói:

- Thường xuyên vô cớ đánh người...

Nữ tử thần bí lãnh đạm nói:

- Nhiều khi, ta cũng muốn đánh chết ngươi!

Diệp Huyền:

- ...

Nữ tử thần bí lại nói:

- Tiểu tử, sống sót cho tốt.

Nói xong, nữ tử thần bí hoàn toàn không còn động tĩnh.

Sắc mặt Diệp Huyền trầm xuống, rõ ràng, nữ tử thần bí đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Diệp Huyền hít sâu một hơi, từ bây giờ, tất cả mọi chuyện, thật sự chỉ có thể dựa vào bản thân!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, hắn chậm rãi đóng hai mắt lại, sau một khắc, giữa chân mày hắn xuất hiện một chữ Thổ nhỏ nhỏ màu vàng.

Đạo tắc!

Hắn nắm chặt hai quả đấm, trong chốc lát, dưới chân hắn lập tức xuất hiện vô cùng vô tận đại địa chi lực, đại địa chi lực này tựa như thủy triều tụ về phía hắn, trong khoảnh khắc, trên người hắn có thêm một chiến giáp màu vàng!

Đại địa chi giáp!

Hắn nhẹ nhàng sờ lên đại địa chi giáp trên người, mức độ rắn chắc, tuyệt đối có thể ngăn cản một kích của cường giả Thông U cảnh đỉnh phong, thậm chí ngay cả lôi điện của nữ tử áo bào đen kia cũng có thể đỡ, dĩ nhiên, hắn cũng không nắm chắc, có điều, cho dù ngăn được, sợ là hắn cũng phải tàn!

Ngoài đại địa chi giáp, hắn còn cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại trong cơ thể mình!

Diệp Huyền hơi trầm ngâm, hắn rời khỏi lòng đất, về tới mặt đất, hắn nhìn lướt qua bốn phía, sau đó tay nắm chặt thành quyền, trong nháy mắt, một cỗ đại địa chi lực cường đại hội tụ khắp toàn thân hắn!

Yên lặng một chớp mắt, hắn đột nhiên đánh một quyền xuống mặt đất!

Quyền Băng!

Một quyền này, hắn dùng hết toàn lực, ngoại trừ đại địa chi lực trong cơ thể, còn có quyền thế và chiến ý!

Một quyền này hạ xuống!

Oanh!

Lấy hắn làm trung tâm, mặt đất trong 30 trượng chung quanh hắn trực tiếp sụp đổ, vô số bụi đất và đá vụn bắn tung tóe bốn phía, khắp nơi bừa bộn!

Hai hơi thở sau, chung quanh Diệp Huyền xuất hiện một rãnh sâu gần nửa trượng, không chỉ như thế, mặt đất ngoài mấy chục trượng vẫn đang từ từ rạn nứt...

Một quyền oai, cường hãn đến mức này!

Diệp Huyền nhìn qua tay phải của hắn, trong mắt có chút hưng phấn, một quyền này của hắn, tuyệt đối là uy lực như võ kỹ địa giai hạ phẩm, có thể nói, một quyền này, gần ngang với Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử từ khi đạt tới Minh kiếm, uy lực cũng đã đạt tới một độ cao mới.

Một câu đơn giản, dưới Thông U cảnh, hắn bây giờ đã có thể tùy tiện bán hành!

Không đúng, Thông U cảnh cũng có thể chơi chết!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Lão Tử Không Phục

Diệp Huyền thu hồi đại địa chi lực, cười hắc hắc, bước nhanh về phía nơi xa.

Giờ khắc này, bước đi của hắn cũng mang gió.

Rất nhanh, hắn về tới Lưỡng Giới thành, mà giờ khắc này, vùng trời Lưỡng Giới thành, thỉnh thoảng lại có cường giả lướt qua.

Xảy ra chuyện gì?

Diệp Huyền cau lại chân mày, hắn vội vàng tiến vào trong thành, vừa mới vào thành, Khương Cửu đã dẫn một đám người xuất hiện ở trước mặt hắn, Khương Cửu liếc mắt đánh giá hắn:

- Không sao chứ?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Ta không sao, đúng, Lưỡng Giới thành xảy ra chuyện gì?

Khương Cửu trầm giọng nói:

- Trở về rồi nói.

Nói xong, nàng mang theo Diệp Huyền về trong doanh trường của nàng.

Trong doanh trường, Khương Cửu trầm giọng nói:

- Những khí tức trên thành đều là cường giả Tủy Tiên lâu, theo tình báo ta biết được, cường giả Tủy Tiên lâu dường như đã mất dấu người áo đen kia, cho nên, cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia rất có thể không tìm về được!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tủy Tiên lâu hắn là sẽ đền bù tổn thất cho ngươi à?

Khương Cửu lãnh đạm nói:

- Ai biết được?

Đúng lúc này, bên ngoài doanh trường truyền đến một thanh âm:

- Điện hạ, Từ quân sự Tủy Tiên lâu cầu kiến!

Trong doanh trướng, Khương Cửu cười nói:

- Có thể bồi hay không, sẽ biết ngay thôi!

Nói xong, nàng quay đầu nhìn ra ngoài doanh trướng:

- Cho mời!

Rất nhanh, Từ Thanh đi vào trong doanh trướng, khi thấy Diệp Huyền cũng ở đây, nàng hơi ngần ra, lập tức nhẹ nhàng gật đầu, xem như chào hỏi.

Từ Thanh đi tới trước mặt Khương Cửu, khẽ thi lễ:

- Điện hạ, hôm nay ta tới, là vì sự tình võ kỹ địa giai thượng phẩm kia.

Khương Cửu cười nói:

- Thế nào, Túy Tiên lâu đã đoạt về cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia?

Về mặt Từ Thanh có chút mất tự nhiên, nàng lắc đầu:

- Thật có lỗi, cũng chưa đoạt về. Nhưng mà, chúng ta đã phái ra ba cường giả Thần Hợp cảnh, tin tưởng không mất bao lâu, sẽ lại...

- Nếu như không tìm về được?

Khương Cửu đột nhiên cắt ngang Từ Thanh.

Từ Thanh trầm giọng nói:

- Túy Tiên lâu ta nhất định có thể đoạt về, còn xin Cửu công chúa tin tưởng chúng ta, ta...

Khương Cửu lắc đầu, cắt ngang Từ Thanh:

- Từ quân sự, nếu vạn nhất không tìm về được thì sao?

Từ Thanh trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Nếu không tìm về được, Túy Tiên lâu ta sẽ bồi thường điện hạ.

Nghe vậy, Khương Cửu cười nói:

- Bao nhiêu?

Từ Thanh trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Một ngàn vạn kim tệ!

Lời vừa nói ra, Diệp Huyền cách đó không xa trực tiếp ngây ngẩn cả người.

Mà về mặt Khương Cửu lập tức lạnh đi:

- Một ngàn vạn kim tệ? Từ quân sự, ngươi đang đùa ta sao?

Về mặt Từ Thanh lạnh nhạt:

- Điện hạ, đây là giá tiền phía trên cho ta, dĩ nhiên, đối với điện hạ có chút không công bằng, bởi vậy, phía trên giao phó, ngày sau Cửu công chúa ở Lương Giới thành, Túy Tiên lâu ta sẽ trông nom nhiều hơn.

Khương Cửu đứng dậy đi tới trước mặt Từ Thanh:

- Cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia, trị giá ít nhất là năm ngàn vạn kim tệ, mà bây giờ, các ngươi chỉ nguyện bồi thường ta một ngàn vạn? Là cảm thấy hoàng thất Khương quốc ta dễ bắt nạt sao?

Từ Thanh nhìn thẳng Khương Cửu:

- Điện hạ, đây đã là kết quả tốt nhất.

Trong lời nói, đã mang ý uy hiếp.

Khương Cửu híp lại hai mắt, trong đôi mắt đã có sát ý, mà vẻ mặt Từ Thanh lạnh nhạt, không sợ hãi chút nào.

Túy Tiên lâu ở Khương quốc, thật sự chưa từng sợ ai!

Đúng lúc này, Diệp Huyền bên cạnh đột nhiên nói:

- Túy Tiên lâu làm như thế, có phải quá thất đức hay không?

Từ Thanh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, lạnh lùng nói:

- Thất đức? Có thể bồi thường, Túy Tiên lâu ta đã vô cùng có đức!

Nói xong, nàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Khương Cửu:

- Điện hạ, cáo từ!

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Về mặt Khương Cửu vô cùng khó coi, sát ý trong mắt nàng không che giấu chút nào, bởi vì Túy Tiên lâu này nói rõ là đang ý thể hiếp người!

Thế nhưng, nàng không thể động thủ.

Thật sự không dễ đắc tội Túy Tiên lâu, càng không thể vạch mặt với Túy Tiên lâu!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt Từ Thanh, nghiêm mặt nói:

- Ta cảm thấy, các ngươi nên nói đạo lý một chút, đồ vật giá trị năm ngàn vạn, các ngươi làm mất, chỉ bồi thường một ngàn vạn, thế này thực sự không dễ chịu!

Từ Thanh tiến lên phía trước một bước, nàng nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Một đồng chúng ta cũng không bồi thường, ngươi lại có thể làm sao?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Các ngươi đang ý thể hiếp người!

Từ Thanh cười lạnh:

- Túy Tiên lâu ta chính là muốn ý thể hiếp người, không phục?

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên rút ra Kim đao bên hông, đột nhiên chém Từ Thanh một đao.

Xuy!

Một cánh tay của Từ Thanh trực tiếp bay ra ngoài!

Máu tươi bắn tung tóe!

Khương Cửu bên cạnh trực tiếp ngây dại.

Lúc này, Diệp Huyền cầm Kim đao trong tay ép lên cổ Từ Thanh:

- Lão tử không phục!

Nói xong, Kim đao trong tay hắn đột nhiên ép mạnh về trước một chút.

Xuy!

Làn da Từ Thanh trực tiếp bị xé rách, máu tươi tuôn tràn.

Trong doanh trường yên tĩnh trở lại!

Trước mặt Diệp Huyền, Từ Thanh gắt gao nhìn Diệp Huyền, sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt ngoại trừ dữ tợn, còn có một tia khó có thể tin.

Bởi vì nàng thật sự không nghĩ tới người trước mắt này dám động thủ với nàng!

Sau lưng nàng, chính là Túy Tiên lâu đấy a!

Mà trong mắt Khương Cừ bên cạnh cũng chỉ có một tia khó có thể tin, bởi vì nàng cũng không nghĩ tới Diệp Huyền sẽ động thủ!

Sau lưng nữ nhân trước mắt này chính là Túy Tiên lâu đấy a!

Gặp rắc rối!

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Khương Cừ!

Lúc này, Từ Thanh gằn giọng nói:

- Ngươi có biết ngươi đã làm gì hay không!

Kim đao trong tay Diệp Huyền khẽ ép về phía trước, một vết máu tươi nhỏ xuống theo Kim đao trong tay hắn.

Diệp Huyền mặt không biểu tình:

- Chẳng phải ngươi hỏi ta có phục hay không sao? Đáp án của ta là, không phục!

Từ Thanh quay đầu nhìn thoáng qua Khương Cừ:

- Cừ điện hạ, đây là người của ngươi? Thế nào, hoàng thất ngươi muốn tuyên chiến với Túy Tiên lâu ta?

Khương Cừ đi tới trước mặt Diệp Huyền, nàng nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?

Diệp Huyền gật đầu.

Khương Cừ trầm giọng nói:

- Hậu quả, rất nghiêm trọng!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Không quen nhìn nàng khinh ngươi như thế.

Khương Cừ cứ thế nhìn Diệp Huyền:

- Thế ngươi có biết? Bây giờ ta phải trả giá rất lớn để bãi bình chuyện này? Thậm chí không giải quyết được!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta sẽ bãi bình!

Khương Cừ đột nhiên cả giận nói:

- Ngươi sẽ bãi bình? Ngươi làm sao bãi bình? Túy Tiên lâu muốn giết ngươi, đơn giản như bóp chết một con kiến vậy!

Một bên, Từ Thanh cười lạnh, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, Khương Cừ đột nhiên một chương bỏ vào yết hầu Từ Thanh.

Răng rắc!

Trong miệng Từ Thanh phun ra máu tươi, cả người trực tiếp ngã xuống!

Lúc ngã xuống, trong mắt Từ Thanh tràn đầy vẻ không thể tin được.

Diệp Huyền cũng sửng sốt, hắn không nghĩ tới, Khương Cừ thế mà lại đột nhiên giết Từ Thanh này.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Người Không Đủ Tư Cách

Đúng lúc này, Khương Cửu đột nhiên nói:

- Nhớ kỹ, người này là ta giết, không liên can với ngươi, đợi chút nữa ngươi lập tức rời đi Lưỡng Giới thành, về lại Thương Lan học viện, coi như chưa từng tới Lưỡng Giới thành.

Nói xong, nàng quay người đi ra ngoài doanh trường.

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Ngươi làm sao bây giờ?

Khương Cửu quay đầu trừng mắt liếc hẩn một cái:

- Đừng quên ta sẽ làm thế nào, bây giờ ngươi phải rời khỏi Lưỡng Giới thành, hiểu chưa?

Nói xong, nàng quay người rời đi doanh trường.

Trong doanh trường, Diệp Huyền nhìn thoáng qua thi thể Từ Thanh trên mặt đất, thấp giọng thở dài:

- Đây là ta xung đột với Túy Tiên lâu con mẹ nó a?

Bên ngoài doanh trường.

Khương Cửu vừa rời doanh trường, còn chưa đi được mấy bước, một luồng áp lực vô hình đã xuất hiện phía trên quân doanh, rất nhanh, một lão giả áo bào đen xuất hiện trước mặt Khương Cửu.

Cùng lúc đó, sau lưng Khương Cửu cũng xuất hiện một lão giả và ba người áo đen.

Khương Cửu nhìn thoáng qua lão giả áo bào đen đối diện:

- Các hạ hẳn là Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu mới nhậm chức a?

Lâu chủ Túy Tiên lâu trước đó đột nhiên biến mất, sau đó Túy Tiên lâu đã đổi một vị lâu chủ mới, tin tức này, nàng cũng đã nghe qua.

Lão giả áo bào đen lãnh đạm nói:

- Đúng là lão phu.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua doanh trường sau lưng Khương Cửu:

- Hồn bài của Từ quân sự vỡ vụn, có lẽ cũng đã...

- Ta giết!

Khương Cửu đột nhiên nói.

Nghe vậy, lão giả áo bào đen lập tức híp lại hai mắt, trong đôi mắt, có hàn mang lóe lên.

Khương Cửu đi tới trước mặt lão giả áo bào đen:

- Trước đó ta gửi Túy Tiên lâu đầu giá một món võ kỹ địa giai thượng phẩm, món võ kỹ kia bị người cướp đi, mà Từ quân sự lại tới nói với ta, một chút cũng bồi thường Túy Tiên lâu cũng không bồi, còn nói Túy Tiên lâu chính là muốn ý thế hiếp người, cho nên, ta giết nàng!

Lão giả áo bào đen nhìn chăm chăm Khương Cửu:

- Cửu điện hạ, mặc kệ vì nguyên nhân gì, ngươi đã giết người của Túy Tiên lâu ta!

Khương Cửu gật đầu:

- Phải! Nhưng việc này không quan hệ với hoàng thất Khương quốc, ta tin tưởng các hạ cũng không muốn liên lụy đến toàn bộ hoàng thất Khương quốc, đúng không?

Áo bào đen lão già lãnh đạm nói:

- Thứ cho lão phu nói thẳng, Tủy Tiên lâu ta cũng không sợ hoàng thất Khương quốc nguoi!

Khương Cửu cười nói:

- Vậy các hạ muốn khai chiến toàn diện với hoàng thất ta sao? Thứ cho ta nói thẳng, các hạ không có năng lực quyết định như thế.

Lão già áo bào đen nhìn Khương Cửu thật lâu, sau đó nói:

- Nếu như điện hạ không cho ta một giao phó hài lòng, vậy bắt đầu từ hôm nay, Tủy Tiên lâu tại Khương quốc, sẽ không bán bất luận vật phẩm gì cho hoàng thất Khương quốc, nguoi cần có các loại lương thực, vũ khí, khôi giáp, về sau hoàng thất Khương quốc các nguoi một món cũng không mua được. Ngoài ra, những tướng lĩnh cao cấp dưới trướng Cửu điện hạ cũng phải cẩn thận một chút, đừng vừa ra khỏi cửa, đầu đã mất đi!

Khương Cửu nhìn lão già áo bào đen, lão già áo bào đen cũng đang nhìn nàng, trong mắt hai người đều là băng lãnh.

Lúc này, Khương Cửu đột nhiên nói:

- Việc này không liên quan tới hoàng thất Khương quốc, ta theo nguoi trở về Tủy Tiên lâu, nghe theo Tủy Tiên lâu xử lý!

- Điện hạ, không thể!

Sau lưng Khương Cửu, một lão già đột nhiên nói:

- Điện hạ, việc này tuyệt đối không thể, nếu không có nguoi tọa trấn, nhất định Đường quốc sẽ không còn có kị điều gì, bọn hán nhất định sẽ xua binh chiếm lĩnh Lưỡng Giới thành này, nguoi...

Khương Cửu giơ tay phải lên, ngắt lời lão già, nàng nhìn về phía lão già áo bào đen:

- Các nguoi đã được lợi miễn phí một món võ kỹ địa giai thượng phẩm, bây giờ ta trở về cùng nguoi, các nguoi hẳn là máu lìu lăm. Không phải sao?

Lão già áo bào đen mỉm cười:

- Vậy thì mời điện hạ cùng ta về Tủy Tiên lâu!

Nói xong, hán quay nguoi muốn đi, mà đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên từ sau lưng:

- Chậm đã!

Theo thanh âm này vang lên, một nam tử từ trong doanh trường đi ra.

Người này tự nhiên là Diệp Huyền!

Nhìn thấy Diệp Huyền, sắc mặt Khương Cửu biến hóa, nàng đi tới trước mặt Diệp Huyền, cả giận nói:

- Nguoi ra đây làm gì? Muốn sinh anh hùng sao? Nguoi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên giữ lại cánh tay nàng:

- Để ta giải quyết!

Nói xong, hán kéo Khương Cửu về sau, đi đến chỗ lão già áo bào đen kia.

Khương Cửu ngây dại.

Diệp Huyền đi tới trước mặt lão già áo bào đen, lão già áo bào đen nhìn Diệp Huyền, mặt không biểu tình.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta có hai yêu cầu, thứ nhất, nguoi phải xin lỗi Tiểu Cửu, thứ hai, Tủy Tiên lâu bồi thường chúng ta năm ngàn vạn kim tệ.

Khóe miệng lão già nổi lên một tia mỉa mai:

- Nguoi nghĩ nguoi là ai? Nguoi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên lấy ra một tấm màu tím thê đưa tới trước mặt lão già áo bào đen, khi nhìn thấy tấm thê màu tím này, về mặt lão già áo bào đen đại biến.

Thẻ tím!

Trong Túy Tiên lâu, đây là tồn tại gần với hắc tạp a!

Mà loại thẻ này, ngay cả Cửu lâu chủ hắc cũng không có tư cách phát ra! Ít nhất cũng phải lâu chủ Ngũ tầng trở lên mới có tư cách phát ra loại thẻ tím này!

Diệp Huyền nhìn thẳng lão giả áo bào đen:

- Ta muốn gặp Tam lâu chủ Túy Tiên lâu, bây giờ lập tức gọi hắn tới đây!

Lão giả áo bào đen nhìn Diệp Huyền thật sâu:

- Các hạ rốt cục là ai, vì sao có thẻ tím, ngươi...

Diệp Huyền khoát tay áo:

- Ngươi không có tư cách nói chuyện với ta, gọi Tam lâu chủ tới!

Sau lưng Diệp Huyền, mọi người một mặt kinh ngạc...

Mà trước mặt Diệp Huyền, vẻ mặt lão giả áo bào đen càng thêm khó coi, từ khi hắn trở thành Cửu lâu chủ, chưa từng bị người vũ nhục như thế! Nhưng mà, hắn cũng không dám tức giận, bởi vì người trước mặt này nắm giữ thẻ tím!

Mà người có thể có được thẻ tím, thân phận tuyệt đối vô cùng không tầm thường!

Lão giả áo bào đen suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Các hạ, ta nghĩ giữa mọi người đã có một ít hiểu lầm, chúng ta...

Lúc này, Diệp Huyền lại một lần cắt ngang lão giả áo bào đen:

- Ngươi không hiểu lời ta nói sao?

Nói xong, ánh mắt hắn lạnh đi:

- Ngươi không có tư cách đối thoại cùng ta, để Tam lâu chủ Túy Tiên lâu các ngươi đi ra!

Lần này, lão giả áo bào đen không chỉ không có tức giận, ngược lại càng thêm kiêng kị!

Thiếu niên trước mặt này dám nói chuyện với hắn như vậy, dùng mõng cũng nghĩ thông đây là có chỗ ý lại a!

Lão giả áo bào đen do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn bóp nát một viên truyền âm thạch màu đen, rõ ràng, hắn không nắm chắc được thiếu niên trước mặt này có thân phận gì, không dám làm lớn chuyện!

Nhìn thấy lão giả áo bào đen gọi người, trong lòng Diệp Huyền cũng buông lỏng, chớ nhìn mặt ngoài hắn vô cùng trấn định, kỳ thật trong lòng cũng muốn hoảng hốt!

Bởi vì nếu lão giả áo bào đen trước mặt này không gọi Tam lâu chủ tới, hắn thật sự không có biện pháp gì, cũng không thể nói với lão giả áo bào đen này sau lưng lão tử có một vị Kiếm tiên tuyệt thế a? Cho dù nói như vậy, người ta cũng sẽ không tin a!

Thế nhưng, nếu như gọi lão giả tóc bạc tới, chắc chắn lão sẽ tin!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đi Tìm Sư Phụ Ta!

Cũng không lâu lắm, giữa sân đột nhiên xuất hiện một lão giả tóc trắng!

Người này đúng là Tam lâu chủ kia!

Nhìn thấy lão đầu này, trong lòng Diệp Huyền thở dài một hơi, hắn đột nhiên cảm thấy kỳ thật lão đầu này rất thân thiết...

Mà khi lão giả tóc trắng thấy Diệp Huyền, cũng hơi ngẩn người, sau đó hắn đi tới trước mặt Diệp Huyền, cười nói:

- Tiểu hữu, đã lâu không gặp!

Nhìn thấy một màn này, lão giả áo bào đen ngây dại, mà mấy người Khương Cửu sau lưng Diệp Huyền cũng ngây ngẩn cả người.

Thân thiết như vậy à?

Diệp Huyền không dám khinh thường, lập tức khẽ thi lễ với lão giả tóc trắng:

- Xin ra mắt tiên bối!

Nhìn thấy Diệp Huyền hành lễ, trong mắt lão giả tóc trắng có một tia tán thưởng, hắn cười cười:

- Tôn sư vẫn tốt chứ?

Diệp Huyền cười nói:

- Vẫn tốt.

Nói đến đây, hắn đột nhiên nghiêm mặt, sau đó hơi thi lễ với lão giả tóc trắng:

- Còn xin tiên bối làm chủ cho ta!

Lão giả tóc trắng hơi ngẩn người, mà vẻ mặt lão giả áo bào đen phía sau hắn đã có chút khó coi.

Lão giả tóc trắng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Liên quan tới Túy Tiên lâu ta?

Diệp Huyền gật đầu:

- Trước đó ta cùng Cửu công chúa gửi đầu giá một quyền võ kỹ địa giai thượng phẩm ở Túy Tiên lâu, ai ngờ nửa đường xuất hiện biến cố, cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm kia bị người cướp đi, sau đó một tên quân sự Túy Tiên lâu chạy tới nói với ta...

Nói xong, hắn kể lại những lời nói với Từ Thanh và lão giả áo bào đen trước đó, cũng không có thêm mắm thêm muối.

Vừa nghe Diệp Huyền thuật lại một câu của Từ Thanh "Túy Tiên lâu ta chính là muốn ý thế hiếp người", mí mắt lão giả tóc trắng lập tức nhảy lên, vị Hàn lâu chủ trên vân thuyền lúc trước chết như thế nào? Không phải là cũng vì câu nói này sao?

Mà lúc trước, cũng vì câu nói này, kém chút chọc cho một vị Kiếm tiên tuyệt thế giận chó đánh mèo, đánh toàn bộ Túy Tiên lâu, mặc dù cuối cùng lắng lại, thế nhưng Túy Tiên lâu cũng bị tổn thất hai vị lâu chủ a!

Lúc này, Diệp Huyền thi lễ với lão giả tóc trắng lần nữa:

- Tiên bối, vân bối không có yêu cầu khác, chỉ cầu tiên bối chủ trì công đạo.

Lão giả tóc trắng trầm mặc.

Năm ngàn vạn kim tệ!

Không phải một con số nhỏ!

Thế nhưng... Tiểu tử trước mắt có một vị Kiếm tiên chống lưng a!

Thấy lão giả tóc trắng yên lặng, Diệp Huyền lại nói:

- Tiên bối có chỗ khó xử? Nếu thật sự quá khó khăn, năm ngàn vạn kim tệ này ta không cần nữa.

Nói xong, hắn cười một tiếng thê lương:

- Sư tôn nói không sai, nếu ngươi yếu, ai cũng sẽ khi dễ ngươi.

Nói xong, hắn quay người ôm quyền với Khương Cửu:

- Cửu công chúa, sau này còn gặp lại!

Thanh âm vừa dứt, hắn xoay người rời đi.

Khương Cửu ngây cả người, sau đó nói:

- Ngươi muốn đi đâu!

Diệp Huyền dừng bước lại:

- Đi tìm sư phụ ta!

Nói xong, hắn bước nhanh về phía nơi xa.

Diệp Huyền đi về phía nơi xa, khuôn mặt bị phẫn, giống như phải chịu thiên đại uy khuất gì đó, nhưng hắn trong lòng đang điên cuồng kêu lên: "Lão đầu, gọi ta lại a, mau gọi ta lại con mẹ nó a..."

Giờ phút này, trong lòng Diệp Huyền rất hoảng không thể nghỉ ngơi!

Đi tìm sư phụ?

Tìm quý a!

Hắn cứ như vậy đi đến nơi xa, mà càng chạy càng nhanh, trên trán hắn, đã dần toát ra mồ hôi lạnh!

Đúng lúc này, lão già tóc trắng cách đó không xa đột nhiên nói:

- Tiểu hữu, chậm đã!

Thanh âm này đối với Diệp Huyền mà nói, giống như tiếng mẹ thiên nhiên!

Nếu không gọi hắn lại, hắn thật sự chỉ có thể đi...

Diệp Huyền dừng bước lại, quay người nhìn về phía lão già tóc trắng, lão già tóc trắng cười nói:

- Tiểu hữu, chút chuyện nhỏ này sao phải làm phiền lệnh sư?

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía lão già áo bào đen bên cạnh:

- Mang năm ngàn vạn kim tệ tới đây.

Nghe lão già tóc trắng nói, mọi người giữa sân đều ngây ngẩn cả người.

Đặc biệt là lão già áo bào đen, hắn kinh ngạc một hồi, nói:

- Tam lâu chủ, năm ngàn vạn này...

Lão già tóc trắng nhíu mày:

- Nhanh!

Nghe vậy, lão già áo bào đen không dám chần chờ thêm, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, quay người rời đi.

Mà Khương Cửu ở một bên khác, nhìn chằm chằm Diệp Huyền, trong mắt ngoài tò mò vẫn là tò mò!

Ánh mắt lão già tóc trắng rơi vào trên thân Diệp Huyền, hắn liếc mắt đánh giá Diệp Huyền một hồi, rất nhanh, trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc, một lát sau, hắn lắc đầu cười một tiếng:

- Không hổ là Kiếm...

Nói đến đây, hắn có chút dừng lại, nói tiếp:

- Không hổ là đệ tử của vị tiên bối kia, căn cơ thân thể của ngươi, cho dù trong Túy Tiên lâu chúng ta, cũng không có mấy người có thể so sánh, thiếu niên, rất có tiền đồ a!

Diệp Huyền mỉm cười:

- Tiên bối quá khen.

Lão giả tóc trắng cười nói:

- Không kiêu không vội, tâm tính rất tốt!

Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, lão giả áo bào đen rời đi trước đó về tới giữa sân lần nữa, lão giả áo bào đen đưa cho Diệp Huyền một tấm thẻ màu vàng:

- Trong tấm thẻ này có năm ngàn vạn kim tệ, các hạ có thể rút được ở bất kỳ địa phương nào khắp Thanh Châu, hoặc cũng có thể tới Túy Tiên lâu ta.

Diệp Huyền nhận Kim tệ, sau đó ôm quyền với lão giả tóc trắng:

- Đa tạ.

Lão giả tóc trắng do dự một chút, sau đó nói:

- Tiểu hữu, mặc dù giữa ngươi và Túy Tiên lâu ta có thật nhiều hiểu lầm, thế nhưng, đó cũng chỉ là hiểu lầm, ngươi thấy thế nào?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Dĩ nhiên.

Lão giả tóc trắng cười:

- Lão phu còn có việc, cáo từ trước. Đúng, còn xin tiểu hữu thay lão phu vấn an tôn sư, nếu có thể, ngày khác tiểu hữu có thể cùng tôn sư đến làm khách ở Túy Tiên lâu!

Diệp Huyền khề thi lễ:

- Đến lúc đó có thể sẽ quấy rầy!

Lão giả tóc trắng cười nói:

- Hoan nghênh đã đến! Cáo từ!

Nói xong, hần quay người biến mất tại chỗ, lão giả áo bào đen cũng vội biến mất theo.

Nơi nào đó, lão giả áo bào đen đột nhiên hỏi:

- Tam lâu chủ, năm ngàn vạn kia, Túy Tiên lâu ta hoàn toàn có thể không trả a, ta...

Lão giả tóc trắng lạnh lùng nhìn thoáng qua lão giả áo bào đen:

- Không trả? Muốn chết phải không?

Lão giả áo bào đen khề giạt mình:

- Thiếu niên kia rốt cục có lai lịch gì?

Lão giả tóc trắng chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Là tồn tại Túy Tiên lâu ta không chọc nổi.

Nghe vậy, về mặt lão giả áo bào đen đại biến:

- Làm sao có thể...

Lão giả tóc trắng nói khẽ:

- Có biết Hàn lâu chủ và Bát lâu chủ ngã xuống như thế nào?

Không đợi lão già áo bào đen trả lời, lão già tóc trắng lại nói:

- Bị sư tôn của thiếu niên kia một kiếm kết liễu, chỉ một kiếm, hai người họ ngay cả một kiếm cũng không thể tiếp được!

Lão già áo bào đen đã ngất người.

Lão già tóc trắng quay đầu nhìn thoáng qua chân trời nơi xa:

- Vốn cho rằng thiếu niên này sẽ gia nhập Thương Mộc học viện, thật không ngờ tới, lũ ngu Thương Mộc học viện thế mà cự tuyệt hẳn ngoài cửa, ha ha, lần này có trò hay để nhìn.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đúng Là Một Ngốc Tử!

Nói xong, hắn nhìn về phía lão già áo bào đen:

- Tất cả thông tin về thiếu niên này, không được tuyên truyền ra ngoài, cứ để Thương Mộc học viện tiếp tục tìm đường chết. Còn có, về sau thiếu niên này sẽ ở Khương quốc, lời kéo thật tốt cho ta, cũng đừng không có việc gì lại tìm hắn gây sự, lão phu không muốn ngày ngày chùi đất cho các ngươi.

Nói xong, thân hình lão già tóc trắng run lên, trực tiếp biến mất ở cuối chân trời.

Tại chỗ, lão già áo bào đen thật lâu sau vẫn chưa hồi phục tinh thần.

...

Trước doanh trường, sau khi lão già tóc trắng và lão già áo bào đen rời đi, Khương Cửu đi tới trước mặt Diệp Huyền, nàng cứ thế nhìn chăm chăm Diệp Huyền, tựa như lần đầu nhìn thấy Diệp Huyền.

Diệp Huyền cười nói:

- Thế nào?

Khương Cửu lãnh đạm nói:

- Già heo ăn thịt hổ a!

Diệp Huyền cười khở:

- Kỳ thật, việc này có chút...

Khương Cửu đột nhiên cắt ngang Diệp Huyền:

- Không cần nói với ta, làm người, phải lưu lại một chút tâm nhãn, hiểu chưa?

Diệp Huyền cười cười:

- Được a!

Nghe vậy, Khương Cửu trừng mắt liếc hắn một cái:

- Kêu ngươi không nói, ngươi cứ thế không nói a?

Diệp Huyền một mặt mòng bức...

Nhìn thấy bộ dáng ngu ngơ của Diệp Huyền, Khương Cửu nhìn không được "Phốc phốc" cười rộ lên, nàng quay đầu nhìn thoáng qua bốn phía, rất nhanh, những cường giả kia và binh sĩ xung quanh nhao nhao thối lui.

Lúc này, Diệp Huyền đưa cho Khương Cửu Kim tạp trong tay:

- Cho ngươi!

Khương Cửu nhìn tấm Kim tạp trong tay Diệp Huyền, trầm mặc. Nụ cười trên mặt nàng cũng dần dần biến mất.

- Thế nào?

Diệp Huyền hỏi.

Khương Cửu ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Đây chính là năm ngàn vạn kim tệ.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Ta biết, nói thật, lúc mới tiếp nhận tấm thẻ này, tay ta cũng có chút run rẩy, bởi vì ta chưa từng cầm nhiều tiền như vậy...

Khương Cửu nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ngươi có thể không cần cho ta.

Diệp Huyền cầm Kim tạp nhét vào trong tay Khương Cửu:

- Sao ngươi lại trở thành kẻ mê muội chậm chạp vậy?

Khương Cửu nhếch miệng cười một tiếng:

- Được.

Nói xong, nàng thu hồi tấm Kim tạp kia, dường như nghĩ đến chuyện gì, nàng quay đầu nhìn qua một bên, rất nhanh, một lão giả xuất hiện bên cạnh nàng, lão giả đưa cho Diệp Huyền một chiếc hộp màu băng lam.

- Diệp công tử, đây là Hòa Linh, là mấy ngày trước, điện hạ phái lão phu trong đêm đi tới để đồ tìm Quốc chủ xin được, Hòa Linh này, hoàng thất chỉ có một đứa, khi điện hạ cầu Quốc chủ lấy Hòa Linh này, thế nhưng là...

- Tốt!

Lúc này, Khương Cửu đột nhiên nói:

- Nói mấy chuyện vợ vãn này làm gì?

Nói xong, nàng nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ta biết thân thể muội muội của ngươi có bệnh, đứa Hòa Linh này sẽ có trợ giúp với nàng, còn có, ta đã thỉnh cầu phụ hoàng phái Tông Sư y đạo tốt nhất Khương quốc đi tới Thương Lan học viện, cũng không biết kết quả thế nào!

Diệp Huyền thu hồi chiếc hộp màu xanh lam kia, sau đó nhìn về phía Khương Cửu, chân thành nói:

- Đa tạ.

Khương Cửu nhìn thoáng qua Kim tạp trong tay, lắc đầu thờ dãi:

- Ngươi đúng là ngốc a... Ngươi rõ ràng là ăn thiệt lớn, thế mà vẫn muốn đa tạ ta, ngươi thật là ngốc a!

Diệp Huyền:

- ...

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang rung trời đột nhiên truyền đến từ bên kia Lưỡng Giới Sơn, ngay sau đó, Lưỡng Giới Sơn xuất hiện một đám mây trắng hình nấm.

Diệp Huyền và Khương Cửu quay đầu nhìn về phía Lưỡng Giới Sơn, Khương Cửu lập tức nhú lại lông mày:

- Bọn hần đã phá vỡ cấm chế của toà linh mạch kia, xem ra, chiến tranh sắp sửa bạo phát rồi!

- Vì sao?

Diệp Huyền không hiểu.

Khương Cửu nói khẽ:

- Cấm chế linh mạch nơi đó bị phá trừ, linh khí nhất định sẽ tiết ra ngoài, mà được lợi lớn nhất chính là Lưỡng Giới thành này, khi đó, nơi này sẽ trở thành một khối bảo địa phong thủy, chắc chắn rất nhiều thế lực và thế gia đều nguyện ý tới đây, mà trong đó, không chỉ là trọng địa binh gia... Chắc chắn Đường quốc sẽ không buông tha nơi này.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Về để đo thời!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, việc lớn hai quân này, hần cũng không hiểu, cũng không giúp được cái gì, mà lại, ra ngoài cũng đã lâu, là lúc phải trở về!

Lúc này, Khương Cửu lại nói:

- Lúc trở về, cẩn thận một chút.

- Có ý tứ gì?

Diệp Huyền không hiểu.

Khương Cửu trầm giọng nói:

- Theo ta được biết, Thương Mộc học viện đang toàn lực điều tra nguoi, học viện này làm việc rất bá đạo, không kém Túy Tiên lâu chút nào, sau khi bọn hần tra được một chút nội tình của nguoi, có thể sẽ phóng ám tiễn sau lưng.

Diệp Huyền nhú mày:

- Bọn hần kém tự tin như thế?

Khương Cửu lắc đầu:

- Không phải kém tự tin, mà là để bảo đảm không có sơ hở nào... Năm đó Thương Lan học viện có rất nhiều thiên tài đều là vô thanh vô tức biến mất. Tóm lại, hết thảy phải cẩn thận!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Hiểu rõ! Vậy cáo từ, ngày sau gặp lại!

Nói xong, hần xoay người rời đi.

Khương Cửu nhìn Diệp Huyền, cứ nhìn như vậy, mãi đến khi Diệp Huyền hoàn toàn biến mất ở phía xa, nàng mới lắc đầu cười một tiếng:

- Đúng là một tên ngốc...

Sau hai canh giờ, Diệp Huyền leo lên vân thuyền đi tới đế đô.

Bởi vì có thể tím, Diệp Huyền được ở bao sương hạng nhất, mà còn là miễn phí!

Trên boong Vân thuyền, Diệp Huyền nhìn người gõ Diệp Linh trong tay, khoe miệng có nụ cười nhàn nhạt.

Đi xa nhiều ngày như vậy, người hần nhớ thương nhất, chính là Diệp Linh không thể nghi ngờ!

Hần còn chưa bao giờ rời xa Diệp Linh lâu như vậy!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, hần lại lấy ra người gõ An Lan Tú, nhìn người gõ nhỏ trong tay, nụ cười trên khoe miệng hần càng thêm đậm! Thế nhưng rất nhanh, nụ cười của hần dần dần biến mất, chỉ còn lại ngưng trọng!

An Lan Tú!

Hắn ngẩng đầu nhìn về cuối chân trời nơi xa, sau mấy lần tiếp xúc với An Lan Tú, hắn tự nhiên biết lai lịch của An Lan Tú không đơn giản, ngay cả Túy Tiên lâu và Thương Mộc học viện đều không dám tùy tiện đắc tội, lai lịch lớn cỡ nào a?

Một lát sau, khóe miệng Diệp Huyền đột nhiên nổi lên một nụ cười:

- Ta sẽ tìm đến ngươi! Đến lúc đó, ai dám ngăn cản ta, ta sẽ đánh chết người đó!

Ngay lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trên vùng trời vân thuyền, sau một khắc, một cỗ uy áp kinh khủng kèm theo một dấu tay hư ảo tựa như sấm chớp đột nhiên hạ xuống từ vùng trời!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Tập Kích Vân Thuyền

Uy áp mạnh mẽ, vừa mới xuất hiện, tòa vân thuyền trực tiếp rạn nứt ra!

Vô số tiếng kinh hãi không ngừng vang lên!

Trên boong vân thuyền, một chớp mắt khi thấy cự thủ hư ảo kia hạ xuống, đồng tử của Diệp Huyền bỗng nhiên co rụt lại, không chút do dự, hắn trực tiếp nhảy xuống vân thuyền...

Vân thuyền cách mặt đất, ít nhất mấy trăm trượng!

Nhưng mà, giờ phút này, hắn không thể không nhảy, không nhảy, chờ dấu tay kia rơi xuống, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhảy, có thể còn có một chút hi vọng sống!

Diệp Huyền vừa nhảy xuống vân thuyền, phía sau hắn, cả tòa vân thuyền trực tiếp nổ nát.

Mà Diệp Huyền càng không ngừng rơi xuống phía dưới vân thuyền, tốc độ càng lúc càng nhanh... Với tốc độ hạ xuống của hắn bây giờ, chờ tới mặt đất, sợ là sẽ trực tiếp trở thành một bãi thịt nát!

Đừng nói hắn, ngay cả một yêu thú Thông U cảnh rơi xuống từ độ cao này, đều sẽ thịt nát xương tan!

Tốc độ càng lúc càng nhanh... Cuối cùng, quần áo toàn thân Diệp Huyền đã bị xé nát...

Làm sao bây giờ?

Diệp Huyền mặt không biểu tình, suy nghĩ trong đầu cấp tốc quay cuồng.

Lúc này, càng bối rối, chết càng nhanh!

Lúc cách đất mặt còn có trăm trượng không sai biệt lắm, hắn đột nhiên phóng xuất Linh Tú kiếm, hai tay hắn gắt gao nắm chặt Linh Tú kiếm:

- Đại ca, sống hay chết, nhờ vào ngươi.

Thanh âm vừa dứt, huyền khí trong cơ thể hắn điên cuồng tràn vào Linh Tú kiếm.

Trên không, Diệp Huyền gầm thét:

- Ngự kiếm phi hành cho lão tử a!

Nhưng mà, Linh Tú kiếm chỉ là khẽ run lên, cũng không có bay...

Diệp Huyền không hề từ bỏ, mà là tiếp tục điên cuồng thúc giục Linh Tú kiếm, từ bỏ vào lúc này, chính là muốn chết không thể nghi ngờ!

- Ngự kiếm! Ngự khí... Dừng khí ngự kiếm..

Diệp Huyền suy nghĩ biến nhanh, một lát sau, hần đột nhiên buông lỏng hai tay, mà kiếm trong tay hần trực tiếp hóa thành một đạo kiếm mang bắn ra nhanh như điện.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền mừng như điên, nhưng, Linh Tú kiếm lại không có ý tứ bay về, mà không ngừng kích bắn về nơi xa!

Trong lòng Diệp Huyền kinh hãi, vội vàng nói:

- Trở về!

Thanh âm vừa ra, hần chậm rãi đóng hai mắt lại, giờ khắc này, hần cảm nhận được một ít liên hệ giữa hần và Linh Tú kiếm, hần vội vàng thúc giục khí trong cơ thể...

Lúc hần cách mặt đất còn gần mười trượng, Linh Tú kiếm tựa như một tia chớp đột nhiên bay về trước mặt hần, hai tay hần lập tức vội vàng nắm chặt Linh Tú kiếm, mà giờ khắc này, hần cách mặt đất chưa được mấy trượng!

Ngay lúc hần sắp rơi xuống mặt đất, Linh Tú kiếm đột nhiên run lên kịch liệt, thoáng qua, nó đột nhiên kéo Diệp Huyền phóng lên tận trời, nhưng mà, còn chưa bay lên được mấy trượng, nó và Diệp Huyền đột nhiên rơi xuống từ trên không!

Rất nhanh, mặt đất vang lên một tiếng.

Bành!

Cả người Diệp Huyền mang kiếm nện xuống mặt đất, toàn bộ mặt đất kịch liệt run lên, vô số bụi đất phóng lên tận trời!

Nhưng mà, Diệp Huyền lại đang điên cuồng cười lớn!

Nhờ vừa rồi Linh Tú kiếm kéo hần bay lên một thoáng, lực lượng rơi xuống từ không trung lúc trước đã bị hóa giải hoàn toàn, mà rơi xuống từ độ cao dưới mười trượng, với thân thể cường hần bây giờ, hần hoàn toàn có thể chịu được, mặc dù có chút khó chịu, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng!

Trọng yếu nhất, chính là trong thời khắc sống chết trước mắt, hần đánh bại đánh bại thể mà linh ngộ được ngự kiếm chi pháp!

Đây là chính hần linh ngộ!

Ngự kiếm!

Dùng khí ngự kiếm!

Cười chỉ chốc lát, Diệp Huyền dường như nghĩ đến chuyện gì, hần vội vàng bò lên, sau đó chạy về phía nơi xa, chỉ chốc lát, hần chạy tới một khu rừng rậm rạp, tiếp theo, hần trốn vào một gốc cây!

Diệp Huyền ngẩng đầu liếc mắt nhìn chân trời, ánh mắt dần dần băng lạnh đi!

Tại sao lại có người đánh lên vân thuyền Tủy Tiên lâu?

Ai dám làm như thế?

Giờ khắc này, hần nghĩ tới đầu tiên chính là Thương Mộc học viện!

Ở toàn bộ Khương quốc, chỉ có Thương Mộc học viện dám làm như thế, mà vì sao Thương Mộc học viện phải làm như vậy?

Đúng lúc này, một khí tức đột nhiên xuất hiện ở nơi xa, phát hiện một màn này, sắc mặt Diệp Huyền biến hóa, hần vội vàng nhảy xuống cây, nằm trên đất, giờ khắc này, giữa chân mây hần xuất hiện một chữ Thổ thật nhỏ.

Đạo tắc!

Diệp Huyền nằm rạp trên mặt đất, giờ khắc này, lợi dụng đại địa chi lực, cả người hần tựa như dung hợp với đại địa, khí tức trên người hần cũng bị đại địa khí tức che giấu!

Cách đó không xa, xuất hiện một lão già và nữ tử.

Nhìn thấy hai người này, về mặt Diệp Huyền lập tức dữ tợn lên, hai người này, hần nhận biết, chính là Phó viện trưởng Thương Mộc học viện Mạc Tùng cùng với Bắc Thần!

Mạc Tùng nhìn lướt qua bốn phía, sau đó trầm giọng nói:

- Vì sao không có thi thể của hần!

Bắc Thần bên cạnh hần trầm giọng nói:

- Sư tôn, ngài căn bản không cần như thế, ngày sau tỷ thí, ta tự có niềm tin đánh giết hần!

Mạc Tùng lắc đầu:

- Ngươi không biết, theo điều tra của chúng ta, người này cũng không đơn giản, không chỉ là một chuẩn Võ đạo Tông sư, còn là một đại kiếm tu, ngoài ra, nghe đồn ngày đó hần giết một quân sự trên vân thuyền Tủy Tiên lâu, thế nhưng, Tủy Tiên lâu lại không truy cứu hần... Mà khi hần ở Lưỡng Giới Sơn đã có thể dùng Ngự Khí cảnh giao thủ với ngươi, thế nhưng lúc hần ở đế đô, thực lực bày ra lúc đó, căn bản là không cách nào so sánh với ngươi, mà trong khoảng thời gian ngắn, thực lực của hần đã trưởng thành đến như vậy...

Nói đến đây, hần nhìn về phía Bắc Thần, nói khẽ:

- Sư tôn cũng không phải không tin ngươi, chỉ là tỷ thí này, Thương Mộc học viện ta nhất định phải thắng, không thể có chút sai lầm nào, thanh danh ngàn năm của Thương Mộc học viện, chúng ta nhất định phải giữ gìn.

Bắc Thần yên lặng, không nói gì.

Mạc Tùng lại nói:

- Ngươi chớ có suy nghĩ nhiều, học viện có lòng tin tuyệt đối với ngươi và Phần Tuyết, chỉ là Diệp Huyền này, thật sự có chút thần bí, thật sự có khả năng hần chính là kiếm thể trong truyền thuyết, nếu để hần tùy ý phát triển tiếp, tương lai nhất định là đại địch của Thương Mộc học viện ta, lần này hần độc thân đi ra, vị An Quốc sĩ kia cũng đã rời đi Khương quốc, lúc này chính là thời cơ đánh giết hần, không lưu hậu hoạn, ta đành phải như thế.

Bắc Thần do dự một chút, sau đó nói:

- Sư tôn, nếu việc này bị truyền đi...

Mạc Tùng cười lạnh:

- Truyền đi? Thứ nhất, không có bất kỳ ai biết chuyện này, cho dù có một số người đoán được là Thương Mộc học viện chúng ta làm, thế nhưng, ai dám ra mặt chỉ trích chúng ta? Ai dám? Ở Khương quốc này, không người nào dám. Chờ thêm mấy tháng, thế nhân sẽ triệt để quên đi Diệp Huyền này.

Bắc Thần không nói chuyện.

Mạc Tùng nhìn lướt qua bốn phía, chân mày cau lại:

- Vì sao không có thi thể của hần?

Bắc Thần nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó nói:

- Hần chẳng qua là Ngự Khí cảnh, ngã xuống từ độ cao như vậy, nhất quyết không có khả năng sống sót, có lẽ đã bị xé vụn từ trên không trung.

Mạc Tùng khẽ gật đầu:

- Hần là thế, thôi, không tìm thi thể của hần. Chúng ta về đế đô! Phần Tuyết đã về đế đô, với tính cách của hần, lần này về đế đô, mấy tên học viên Thương Lan học viện kia hần là sẽ cảm nhận được cái gọi là sống không bằng chết. Đáng tiếc, Diệp Huyền này đã chết, bằng không, cũng có thể để Phần Tuyết trừng phạt hần một trận thật tốt.

Nói xong, hần và Bắc Thần quay người biến mất ở cách đó không xa.

Một bên khác, về mặt Diệp Huyền băng lãnh đến cực điểm.

Quả nhiên là Thương Mộc học viện làm!

Rõ ràng, thực lực hần bày ra đã để Thương Mộc học viện có chút kiêng kị!

- Giở trò!

Diệp Huyền nhảy khỏi mặt đất, hần ngẩng đầu liếc mắt, trong mắt không hề che giấu sát ý:

- Chờ đó cho lão tử, chờ cho lão tử!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Lão Ca Trở Về Rồi Đây!

Trong lòng hấn tự nhiên căm tức, lần này, nếu không phải hấn lĩnh ngộ được dùng khí ngự kiếm trong thời khắc sinh tử, bây giờ sợ là hấn đã thành một bãi thịt nát!

Nhưng qua lần này, cũng để hấn tỉnh táo, những thế lực đế đô này, so với những thế lực nhỏ ở Thanh Thành kia, còn hèn hạ vô sỉ hơn nhiều!

Đám thế gia học viện này, vì đạt được mục đích, tuyệt đối không từ thủ đoạn!

Diệp Huyền thu hồi suy nghĩ, nghỉ ngơi một thoáng, hấn đứng dậy chạy về phía Lưỡng Giới thành.

Hấn tự nhiên không thể cứ thế chạy đến đế đô, thực sự quá xa, chờ hấn chạy đến đế đô, sợ là phải sau nửa tháng!

Trong dãy núi, Diệp Huyền một đường chạy như điên, ở trước mặt hấn, là Linh Tú kiếm đang lơ lửng!

Hấn phát hiện, hấn muốn ngự kiếm phi hành, vẫn có chút không được, có chút cảm giác vô lực, hấn cũng không biết thiếu thứ gì, thế nhưng, ngự kiếm vẫn là có thể!

Sau này, hấn đã có thể ngự kiếm đối địch!

Đối với hấn mà nói, đây cũng là một sát chiêu, hơn nữa còn là một sát chiêu rất lợi hại! Về phần ngự kiếm phi hành, tạm thời hấn chỉ có thể buông xuống!

Lưỡng Giới thành.

Trong doanh trường của Khương Cửu, một lão già đột nhiên tiến vào trong doanh trường, lão già trầm giọng nói:

- Điện hạ, vận thuyền của Diệp... Diệp công tử xảy ra chuyện!

Nghe vậy, Khương Cửu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía lão già:

- Có ý tứ gì!

Lão già trầm giọng nói:

- Vận thuyền đột nhiên vỡ vụn... Rất cực vì nguyên nhân gì, vẫn chưa rõ ràng, có điều, hấn là do người làm! Vẫn còn ở đó...

Khương Cửu đột nhiên cắt ngang lời lão già nói:

- Hấn đâu?

Lão già do dự một chút, sau đó lắc đầu:

- Không rõ sinh tử, nhưng mà, rơi xuống từ độ cao như vậy...

Bảnh!

Cái bàn trước mặt Khương Cửu ầm ầm vỡ tan, vẻ mặt nàng vô cùng dữ tợn:

- Thương Mộc học viện đáng chết! Đáng chết!

Lão già nhìn thoáng qua Khương Cửu:

- Điện hạ...

Khương Cửu đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hấn:

- Phải ra một đội kỵ binh trăm người, nhất định phải tìm được hấn, nhất định!

Lão già khề gật đầu, sau đó quay người rời đi!

Trong doanh trướng, Khương Cửu lấy ra tấm thẻ màu vàng, nhìn Kim tạp trong tay, vẻ mặt nàng vô cùng băng lãnh:

- Nếu như ngươi chết, ngày sau ta nhất định phải khiến Thương Mộc học viện trả giá đắt, nhất định!

Nói đến đây, nàng đứng dậy đi ra ngoài doanh trướng, nàng ngẩng đầu nhìn về chân trời nơi xa:

- Không, ngươi không thể chết... Sống sót thật tốt cho ta a...

Nàng nắm chặt tay phải, móng tay đã cắm sâu vào lòng bàn tay...

...

Ban đêm, Diệp Huyền lặng lẽ về tới Lưỡng Giới thành, mà lúc này, hắn đã mặc một trường bào màu đen, hoàn toàn che giấu dung mạo của bản thân.

Hắn không đi tìm Khương Cửu, hiện tại, vì lý do an toàn, hắn cũng không muốn bại lộ.

Hắn đi tới Túy Tiên lâu lần nữa, sau đó lặng lẽ làm một vé tàu vân thuyền.

Sau nửa canh giờ, một chiếc vân thuyền chậm rãi bay lên từ Lưỡng Giới thành, chỉ chốc lát đã biến mất trong bóng đêm nơi xa!

Trên Vân thuyền, trong một gian phổ thông.

Diệp Huyền khóa trái cửa xong, lập tức tiến vào Giới Ngục tháp.

Luyện kiếm!

Lần này, hắn không luyện kiếm chiêu, mà là luyện dùng khí ngự kiếm!

Trong tầng thứ nhất Giới Ngục tháp, một thanh kiếm không ngừng lấp lóe bay qua trong sân, chỉ có điều bay vô cùng loạn, thậm chí có lúc chỉ bay được một nửa đã đến rơi xuống, hoặc là dừng lại.

Rõ ràng, hắn vẫn chưa nhuần nhuyễn ngự kiếm chi pháp này, nhưng với hắn mà nói, đây cũng không phải chuyện lớn gì, không thuần thực, luyện nhiều một chút sẽ thuần thực!

Sau một ngày, vân thuyền ngày càng gần đế đô.

Mà Diệp Huyền vẫn không rời tháp, vẫn đang điên cuồng tu luyện, thiên phú và ngộ tính của hắn rất tốt, thời gian dần trôi qua, hắn đã chậm rãi nắm giữ một chút nhập môn, mà Linh Tú kiếm cũng bay càng ngày càng thông thuận...

Sau hai canh giờ, vân thuyền càng gần đế đô, từ vân thuyền nhìn xuống, đã có thể thấy được đường nét đế đô.

Đế đô.

Thương Lan học viện, trước Thương Lan điện.

Diệp Linh ngồi trên thềm đá, trong tay nàng đang cầm một người gỗ nhỏ, người gỗ này, đúng là Diệp Huyền.

Nhìn một chút, Diệp Linh thấp giọng thở dài, nàng ngẩng đầu nhìn về dưới núi nơi xa:

- Ca, muội rất nhớ ca.

Mỗi ngày nàng đều sẽ tới nơi này ngồi chờ Diệp Huyền một canh giờ!

Đúng lúc này, Kỳ An Chi đột nhiên đi tới bên cạnh Diệp Linh, Diệp Linh ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ An Chi:

- Kỳ tỷ tỷ, ngươi lại đói bụng sao?

Kỳ An Chi lắc đầu, nàng ngồi xuống cạnh Diệp Linh, nàng nhìn thoáng qua người gỗ trong tay Diệp Linh:

- Ca ca người?

Diệp Linh khẽ gật đầu nhỏ:

- Là ca ca khác, rất đẹp trai a? Hi hi...

Kỳ An Chi đang muốn nói chuyện, đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa, nơi đó, một nam tử cùng khoảng mười người chậm rãi đi tới.

Nam tử này cùng mười mấy người kia đều là học viên Thương Mộc học viện!

Mà khi Kỳ An Chi nhìn thấy nam tử cầm đầu, sắc mặt nàng đại biến!

Phản Tuyết!

Nam tử trước mắt này cùng với Bắc Thần, chính là hai Đại Yêu nghiệt của Thương Mộc học viện, Phản Tuyết!

Phản Tuyết nhìn thoáng qua Kỳ An Chi:

- Diệp Huyền ở đâu?

Kỳ An Chi chậm rãi đứng dậy:

- Không có ở đây.

Phản Tuyết híp lại hai mắt:

- Ta không ở đây, Thương Lan học viện người lại dám giết học viên Thương Mộc học viện ta, ai cho các người gan chó?

Thanh âm vừa dứt, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Xuy!

Mặt đất trước mặt Kỳ An Chi trực tiếp nứt ra!

Kỳ An Chi rút đao xuất ngay một chém!

Bành!

Theo một tiếng nổ vang lên, cả người Kỳ An Chi trực tiếp bị đẩy lui về bên trong đại điện.

Phản Tuyết đang muốn tiếp tục động thủ, lúc này, một tên học viên Thương Mộc học viện phía sau hắn đột nhiên chỉ vào Diệp Linh cách đó không xa:

- Phản Tuyết học trưởng, đó chính là muội muội của Diệp Huyền, muội muội của hắn ở chỗ này, chắc chắn hắn đã trốn đi!

Nghe vậy, Phản Tuyết quay đầu nhìn về phía Diệp Linh, Diệp Linh vội vàng xoay người bỏ chạy, mà đúng lúc này, Phản Tuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Linh, hắn một phát bắt được tóc Diệp Linh, cứ thế mà nhấc Diệp Linh lên, Diệp Linh đau đến nước mắt chảy xuống.

Trong đại điện, Kỳ An Chi đột nhiên thả người vọt lên, một đao bổ về phía Phản Tuyết!

Một đao này, trực tiếp xé rách không khí!

Nhưng rất nhanh, Kỳ An Chi đột nhiên ngừng lại, sau đó lui về chỗ cũ, bởi vì Phản Tuyết đã đưa Diệp Linh ngăn ở trước mặt.

Kỳ An Chi gắt gao nhìn Phản Tuyết:

- Hèn hạ!

- Hèn hạ?

Phản Tuyết cười lạnh:

- Đừng nghĩ là ta sợ ngươi, ta không muốn giết ngươi, nhớ kỹ, để Diệp Huyền trong vòng một canh giờ lăn tới Thương Mộc học viện nhận lấy cái chết, bằng không, trên đường nhỏ Thương Sơn sẽ có thêm một thi thể!

Nói xong, hắn dẫn theo Diệp Linh xoay người rời đi.

Sau lưng Phản Tuyết, Kỳ An Chi đột nhiên lạnh lùng nói:

- Dùng một tiểu nữ hài để uy hiếp, ngươi không sợ Thương Mộc học viện trở thành trò cười của thiên hạ sao?

- Trò cười?

Phản Tuyết quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỳ An Chi:

- Ở Khương quốc này, ai dám cười Thương Mộc học viện ta?

Trong mắt Kỳ An Chi không hề che giấu sát ý:

- Ngươi là một nam nhân, dùng phương pháp này, không cảm thấy quá bí ối?

Khóe miệng Phần Tuyết nổi lên một tia mỉa mai:

- Nam tử hán đại trượng phu, làm việc tự nhiên không từ thủ đoạn, ta cũng không nói nhảm với ngươi, nhớ kỹ, trong vòng một canh giờ, nếu tên Diệp Huyền giết học viên Thương Mộc học viện ta, không đến dưới đường nhỏ Thương Sơn, ta sẽ đề hấn nhất xác cho muội muội của hấn. Hấn giết học viên Thương Mộc học viện ta, nếu hấn không tới đền mạng, ta sẽ giết muội muội của hấn!

Nói xong, hấn mang theo Diệp Linh xoay người rời đi.

Trong điện, Kỳ An Chi vội vàng bóp nát một viên truyền âm thạch.

Không lâu sau khi đám người Phần Tuyết mang Diệp Linh đi, một bóng người đột nhiên chạy lên từ dưới núi, người tới chính là Diệp Huyền.

Diệp Huyền một đường chạy như điên, cười to nói:

- Linh Nhi, lão ca trở về rồi đây.

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Phần Tuyết

Đã lâu không nhìn thấy muội muội, lần này trở về, trong lòng Diệp Huyền tự nhiên là vô cùng cao hứng!

Chưa bao giờ cách xa muội muội lâu như vậy, có thể nói hấn vô cùng tưởng niệm, hiện tại, hấn chỉ muốn nhanh chóng gặp Diệp Linh!

Trong chớp mắt, Diệp Huyền từ chân núi vọt lên.

Khi tới đỉnh núi, Diệp Huyền ngây ngẩn cả người, bởi vì hấn cũng không nhìn thấy Diệp Linh!

Thanh âm của hấn rất lớn, đủ để toàn bộ Thương Lan sơn nghe thấy, như bình thường mà nói, muội muội hấn là nghe được mới phải!

Nhưng Diệp Linh chưa hề xuất hiện!

Xảy ra chuyện?

Trong lòng Diệp Huyền chợt thấy nặng nề, hấn đang muốn tiến vào điện, đúng lúc này, Kỳ An Chi đột nhiên đi ra từ đại điện, Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nàng đã xảy ra chuyện.

Nghe vậy.

Ông!

Một tiếng kiếm reo đột nhiên vang vọng từ trong cơ thể Diệp Huyền!

Diệp Huyền gắt gao nhìn Kỳ An Chi:

- Nàng ở đâu!

Sát ý!

Trong mắt Diệp Huyền không hề che giấu sát ý, sát ý này làm cho Kỳ An Chi nhúu lại lông mày:

- Ngươi phải bình tĩnh, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, sau một khắc, một thanh kiếm trực tiếp đánh giữa chân mày nàng, gần giọng nói:

- Ta hỏi ngươi, nàng ở nơi nào!

Âm thanh run rẩy, rõ ràng, đã đến rìa nỗi giận.

Không chỉ như thế, kiếm trong tay hắn đang rung động kịch liệt!

Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó nói:

- Đường nhỏ Thương Sơn, Phần Tuyệt đến tìm ngươi, ta đã truyền tin cho gia gia, hắn sẽ trở về ngay lập tức, ngươi...

Nàng còn chưa nói xong, Diệp Huyền đã quay người phóng xuống dưới núi.

- Ngươi chớ xúc động!

Sau lưng, Kỳ An Chi vội vàng nói.

Mà Diệp Huyền đã biến mất ở dưới núi.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Kỳ An Chi đại biến. Nàng biết, sắp xảy ra chuyện!

Nàng lại vội vàng bóp nát một viên truyền âm thạch, sau đó cũng vọt xuống dưới.

Dưới núi, Diệp Huyền một đường chạy như điên, hai mắt hắn mang theo từng tia huyết hồng, trên mặt ngoại trừ dữ tợn, còn có điên cuồng!

Muội muội là vậy ngược duy nhất trong đời hắn!

Vì muội muội, chuyện gì hắn cũng có thể làm đạt được!

Trên đường, rất nhiều người bị Diệp Huyền thu hút, khi thấy Diệp Huyền, có vài người nhận ra hắn.

- Đó là Diệp Huyền... Hắn thế là thế nào?

- Thật giống như hắn muốn đi Thương Mộc học viện?

- Không thế nào? Hắn muốn đi chết sao?

- Đi đi, cùng đi nhìn một chút...

Rất nhanh, trên đường phố, vài người lăm chuyen nhao nhao đi theo.

Diệp Huyền một đường chạy như điên, rất nhanh, hắn đi tới dưới núi Thương Mộc, mà ngay dưới đường nhỏ Thương Sơn, Diệp Linh bị một sợi dây thừng màu đen trói chặt hai tay, treo trên một khúc gỗ, sắc mặt nàng trắng bệch, cả người lộ ra đặc biệt bất lực và sợ hãi.

Khi Diệp Huyền đi tới dưới đường nhỏ Thương Sơn, thấy Diệp Linh, hắn trực tiếp ngăn người tại chỗ, giờ khắc này, đầu hắn trống rỗng!

Mà lúc này, Diệp Linh cũng nhìn thấy Diệp Huyền, giờ khắc này, nước mắt nàng lập tức chảy xuống:

- Ca, mau, chạy mau...

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại, trên khóe mắt, hai hàng nước mắt trong veo chậm rãi chảy xuống.

Đúng lúc này, mấy tên học viên Thương Mộc học viện đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Huyền, một tên học viên trong đó đang muốn nói chuyện, đột nhiên, một thanh kiếm từ trong cơ thể Diệp Huyền chém ra.

Xuy!

Linh Tú kiếm chém thẳng xuống, thân thể học viên trước mặt Diệp Huyền kia trực tiếp vỡ thành hai mảnh.

Máu tươi kèm theo ngũ tạng trong nháy mắt vãi một chỗ!

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người xung quanh ngây dại.

Đặc biệt là những người chạy đến xem náo nhiệt, Diệp Huyền này muốn làm gì? Đây là tới giết người?

Diệp Huyền một kiếm chém giết một tên học viên Thương Mộc học viện, sau đó cũng không dừng tay, hấn nắm chặt Linh Tú kiếm, một kiếm đâm nhanh về phía trước.

Sắc mặt một tên học viên Thương Mộc học viện trong đó đại biến, vội vàng lui về sau, mà lúc này, kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên bay ra từ trong tay hắn.

Xuy!

Tên kia vừa lui, đầu đã trực tiếp rớt khỏi cổ!

Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện sau lưng học viên đã không có đầu kia, tay phải hắn đưa qua bên phải, nắm lại, vừa vặn nắm chặt Linh Tú kiếm, sau một khắc, hắn đột nhiên cầm kiếm cắt ngang một cái.

Xuy!

Một sợi kiếm mang chọt lóe lên trong sân, thân thể một tên học viên Thương Mộc học viện còn lại trực tiếp bị một kiếm này của hắn chặt ngang!

- Kiếm tu... Tên này là đại kiếm tu...

Giữa sân, có người kinh hô.

Đại kiếm tu!

Lời vừa nói ra, giữa sân một mảnh xôn xao!

Kiểm tu ở Khương quốc là phi thường hiếm hoi, không phải là không có, nhưng là rất rất ít, mà rất nhiều người cũng phi thường hướng tới kiếm tu, cầm kiếm tiêu dao, ngự kiếm giữa thiên địa, đây là huyền tượng mỹ hảo trong lòng rất nhiều người!

Giờ phút này, nhìn thấy Diệp Huyền lại là một vị đại kiếm tu, rất nhiều người giữa sân đã có chút hưng phấn.

Lúc này, bọn hắn đã quên Thương Mộc học viện và Thương Lan học viện thần bí, chỉ muốn nhìn một vị kiếm tu giết người!

Mà chuyện Diệp Huyền đi vào Thương Mộc học viện không biết là ai truyền ra ngoài, rất nhanh, vô số người chạy đến Thương Sơn, rất nhanh, dưới chân núi Thương Sơn ngày càng nhiều người.

Nơi xa, trong khoảnh khắc, Diệp Huyền đã chém giết mấy tên học viên Thương Mộc học viện!

Đều là thuần sát!

Đúng lúc này, một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, người tới, chính là Lê Tu, một trong tam đại Phó viện trưởng Thương Mộc học viện.

Lê Tu lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi công nhiên tới giết người của Thương Mộc học viện ta, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cầm kiếm chỉ Lê Tu, gằn giọng nói:

- Giết người? Không phải học viên Thương Mộc học viện ngươi gọi ta tới sao? Lão tử tới, các ngươi ở đâu?

Nói xong, hắn đột nhiên một kiếm chém rụng đầu một tên học viên Thương Mộc học viện không ngừng kêu rên trước mặt.

Xuy!

Máu tươi tung tóe một thân Diệp Huyền!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Lê Tu, gằn thét:

- Chút người này quá ít, làm sao đủ cho ta giết? Học viên Thương Mộc học viện đâu? Tới nhiều thêm a!

Lê Tu gắt gao nhìn Diệp Huyền, trong mắt hắn đã có sát ý, đang muốn động thủ, đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên từ một bên:

- Chắc chắn, học viên Thương Mộc học viện gọi người tới đơn đấu, chính là muốn ý lớn hiếp nhỏ sao?

Lê Tu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nơi xa, cách đó không xa, một lão giả đẩy một nữ tử áo bào đen ngồi trên xe lăn chậm rãi đến, nữ tử áo bào đen nhắm hai mắt, câu nói vừa rồi kia, đúng là nàng nói ra.

Lê Tu gắt gao nhìn nữ tử áo bào đen, nữ tử áo bào đen lại không chút sợ hãi:

- Thương Mộc học viện lợi dụng muội muội của thiếu niên này gọi hấn đến đây, làm sao, chính là muốn ý lớn hiếp nhỏ? Hay là, thế hệ trẻ tuổi của Thương Mộc học viện đã không còn ai?

Nghe được lời của nữ tử áo bào đen, rất nhiều người giữa sân bắt đầu nghị luận âm ỉ, rất nhiều người nhìn về phía Lê Tu, ánh mắt đã có chút lạ!

Ý lớn hiếp nhỏ?

Đây tuyệt đối là đáng xấu hổ!

Đúng lúc này, một bóng người từ trên đường nhỏ Thương Sơn nơi xa đột nhiên thiểm lược mà xuống, mà đằng sau bóng người này, còn có mười mấy tên học viên Thương Mộc học viện!

Rất nhanh, bóng người cầm đầu kia đã tới trước mặt Diệp Huyền, người này, đúng là Phần Tuyết!

Mà sau lưng Phần Tuyết, còn có một đoàn học viên Thương Mộc học viện.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Thế Nào, Sợ Rồi Sao?

Phần Tuyết nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó quay đầu nhìn về phía Lê Tu cách đó không xa:

- Phó viện trưởng, người này không cần ngại xuất thủ? Chúng ta tới là được!

Lê Tu khẽ gật đầu:

- Chớ có khinh địch!

Khóe miệng Phần Tuyết hơi nhấc lên, hấn quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Không nghĩ tới người thật đúng là tới cứu muội muội, xem ra người vẫn có mấy phần can đảm, người...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Phần Tuyết biến hóa, hấn phản ứng cũng cực nhanh, lúc kiếm của Diệp Huyền đi tới trước mặt hấn, bóng người hấn lóe lên, cùng lúc đó, tay phải cách không cắt ngang phần eo của Diệp Huyền.

Xuy!

Một đường đao gió nhanh chóng hiện ra từ lòng bàn tay hấn, đao gió này, trực chỉ vị trí trí mạng trên bụng Diệp Huyền!

Diệp Huyền cầm kiếm, trở tay chính là một kiếm cắt xuống.

Oanh!

Đao gió kia trực tiếp bị một kiếm này chém vỡ!

Mà lúc này, Phần Tuyết đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, trong chốc lát, vô số đao gió từ bốn phương tám hướng cắt tới Diệp Huyền.

Diệp Huyền đột nhiên đạp mạnh một cước, thân thể ly khai mặt đất, sau đó chém xuống một kiếm!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một khắc khi một kiếm này xuất hiện, về mặt Lê Tu cách đó không xa lập tức đại biến, bởi vì uy một kiếm này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù Ngự Khí cảnh!

Sắc mặt Phần Tuyết cũng biến hóa, rõ ràng, hắn cũng không nghĩ tới một kiếm của Diệp Huyền sẽ khủng bố thế này!

Nếu như nói một kiếm đầu tiên của Diệp Huyền chỉ là không tệ, vậy bây giờ, một kiếm này, chính là hủy thiên diệt địa!

Tương phản quá lớn, Phần Tuyết thế mà nhất thời ngẩn ra, thế nhưng rất nhanh, hắn lấy lại tinh thần, ngay sau đó, hai tay của hắn đột nhiên hợp lại, trong chớp lát, chung quanh hắn trống rỗng xuất hiện một con gió lớn, rất nhanh, cuồng phong này hình thành từng đạo đao gió kích bắn về phía một kiếm này của Diệp Huyền!

Nhưng mà, lúc một kiếm của Diệp Huyền chém xuống, những đao gió kia lập tức phá toái.

Một đạo kiếm mang chém thẳng xuống!

Oanh!

Cả người Phần Tuyết trong nháy mắt bị chấn động bay ra ngoài hơn mười trượng!

Mà hắn vừa dừng lại, Diệp Huyền đã xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, tiếp theo, lại một kiếm chém xuống.

Vẫn là Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, so với một kiếm vừa rồi kia còn mạnh hơn, một kiếm hạ xuống, dường như muốn chém nát đại địa phương này!

Đồng tử Phần Tuyết co rụt lại, hắn đột nhiên giẫm mạnh chân phải lên mặt đất.

Ầm!

Mượn nhờ lực lượng này, cả người hắn nhanh chóng lùi về sau, mà kiếm của Diệp Huyền vẫn như cũ hạ xuống.

Oanh!

Toàn bộ mặt đất nổ tung trong nháy mắt, lực lượng cường đại và kiếm mang trực tiếp đánh bay Phần Tuyết, lúc Phần Tuyết nện xuống trên mặt đất, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hai tay hắn cầm kiếm, đột nhiên chém xuống Phần Tuyết!

Mà đúng lúc này, một bóng người từ bên cạnh lao đến Diệp Huyền.

Là một tên học viên khác của Thương Mộc học viện!

Nhìn thấy một màn này, giữa sân một mảnh xôn xao!

Thế mà không phải đơn đầu?

Diệp Huyền bỗng nhiên quay đầu, sau một khắc, hắn đột nhiên cải biến thế kiếm, một chiêu cắt ngang qua bên phải.

Oanh!

Học viên vừa vọt tới trước mặt hắn lập tức bị một kiếm này chém bay, mà một khắc khi học viên này bay ra ngoài, kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên phóng xuất.

Xuy!

Nơi xa, tên học viên kia lập tức bay đầu!

Máu tươi bắn tung tóe, đầu người kia cái lặn xa hơn mấy trượng!

Diệp Huyền khẽ vẫy tay, Linh Tú kiếm bay trở về trong tay hắn, mà Phần Tuyết trước mặt hắn đã thối lui ra hơn mười trượng bên ngoài, giờ khắc này, trong mắt Phần Tuyết chỉ có ngưng trọng!

Không chỉ Phần Tuyết, về mặt hết thảy học viên Thương Mộc học viện giữa sân đều ngưng trọng!

Rõ ràng, thực lực của Diệp Huyền xa xa vượt ngoài dự đoán của bọn họ!

Mà Diệp Huyền cũng chưa dừng tay, hắn vọt thẳng tới đám người Phần Tuyết nơi xa!

Tất cả mọi người ngây người!

Đây là muốn một đánh một đám?

Về mặt Phần Tuyết dữ tợn lên

- Tự ta tới!

Thanh âm vừa dứt, hần đột nhiên bấm tay chỉ lên mi tâm của bản thân, sau một khắc, một cỗ khí tức đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hần!

Oanh!

Một luồng áp lực vô hình trống rỗng xuất hiện ở trong sân!

- Thông U cảnh!

Giữa sân, có người kinh hô:

- Chắc chắn hần đã sử dụng bí pháp nào đó!

Phần Tuyết chậm rãi đi về phía Diệp Huyền, khí tức quanh người hần phát ra ngày càng kinh khủng.

Mà giờ khắc này, tất cả mọi người không hề chú ý tới, dưới chân Diệp Huyền, một cỗ cường đại lực lượng đang lặng lẽ hội tụ...

Rất nhanh, hai người ngày càng gần nhau, lúc này, Phần Tuyết đột nhiên đâm ra một quyền!

Quyền xuất, lực lượng ẩn chứa trong đó tựa như núi lửa phun trào, lực lượng cường đại cứ thế bức tới Diệp Huyền!

Mà lúc này, một cỗ đại địa chi lực đột nhiên từ lòng bàn chân Diệp Huyền hội tụ đến toàn thân hần, thoáng qua, Diệp Huyền một kiếm chém xuống!

Oanh!

Cỗ lực lượng Phần Tuyết phóng ra lập tức vỡ tan, ngay sau đó, cả người hần té bay ra ngoài, mà hần vừa nằm đất, Diệp Huyền đã xuất hiện trước mặt hần, cùng lúc đó, Diệp Huyền một kiếm chém thẳng xuống.

- Diệp Huyền!

Đúng lúc này, thanh âm của Lê Tu đột nhiên vang lên:

- Nếu ngươi giết hần, Thương Mộc học viện ta nhất định sẽ khiến huynh muội ngươi chết không yên lành, ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên chém xuống một kiếm.

Xuy!

Thân thể Phần Tuyết trực tiếp từ chia thành hai khúc.

Diệp Huyền cũng không dừng tay, mà là cầm kiếm vung nhanh, trong chớp lát, thi thể Phần Tuyết trực tiếp biến thành vô số khối nhỏ, những khối thi thể này hợp thành một chữ Thương to lớn.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía đám học viên Thương Mộc học viện nơi xa, gào thét như dã thú:

- Thế nào, sợ rồi sao? Con mẹ nó tới chơi ta a!

Giữa sân một mảnh yên lặng!

Tất cả mọi người đang nhìn Diệp Huyền, tất cả mọi người cũng nhìn ra được, vị kiếm tu trước mắt này giết người đến điên rồi.

Đây chính là Thương Mộc học viện!

Giờ khắc này, rất nhiều người quay đầu nhìn về phía Thương Mộc học viện.

Bị học viên Thương Lan học viện khiêu khích như thế, Thương Mộc học viện nên đối mặt thế nào đây?

Nơi xa, thần sắc của đám người Lê Tu vô cùng khó coi, đặc biệt là Lê Tu, giờ phút này, hần thật không nghĩ tới Phần Tuyết sẽ bị Diệp Huyền chém giết!

Phần Tuyết!

Yêu nghiệt số một Thương Mộc học viện đấy a!

Cứ như vậy chết ở nơi này?

Đây chính là Thương Mộc học viện tí mỉ bồi dưỡng ra a!

Đương nhiên, giờ phút này, trong lòng hắn càng khiếp sợ hơn, bởi vì thực lực của Diệp Huyền, so với lúc trước, mạnh hơn rất nhiều. Đặc biệt là một kiếm cuối cùng kia, uy một kiếm kia, khiến cho hắn cũng phải động dung!

Trưởng thành quá nhanh!

Lê Tu gắt gao nhìn Diệp Huyền, trong mắt không hề che giấu sát ý!

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền đi tới trước mặt Diệp Linh, hắn giờ kiếm, một chém trực tiếp cắt đứt sợi dây trói chặt Diệp Linh, Diệp Linh rơi vào trong ngực hắn.

Diệp Linh ôm chặt Diệp Huyền:

- Ca...

Diệp Huyền kéo Diệp Linh đi tới trước mặt nữ tử ngồi xe lăn ở một bên, hắn ngồi xổm trước mặt nữ tử áo bào đen:

- Làm phiền hỗ trợ chiếu cố nàng một thoáng!

Nữ tử áo bào đen hơi trầm ngâm một chút, gật đầu:

- Nàng, an toàn!

Diệp Huyền quay người đi đến chỗ đám học viên Thương Mộc học viện nơi xa, lúc này, Diệp Linh đột nhiên run giọng nói:

- Ca...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Ai Khi Dễ Muội, Ca Lập Tức Đánh Chết Kẻ Đó!

Diệp Huyền dừng bước lại:

- Đời này ca chỉ có một người thân, ai khi dễ muội, ca lập tức đánh chết kẻ đó.

Nói xong, hắn cầm kiếm đi đến đám học viên Thương Mộc học viện nơi xa, cười gằn nói:

- Thế nào, Thương Mộc học viện đều là một đám không có trứng? Không có người tới? Không phải các ngươi gọi ta tới sao? Lão tử đã tới đây, các ngươi lại liệ ròi?

- Cản rờ!

Cách đó không xa, một học viên đột nhiên nhảy ra ngoài, hắn nộ chỉ Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, đây chính là Thương Mộc học viện, sao lại cho ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Xuy!

Một sợi kiếm mang chột lóe lên trong sân.

Nơi xa, sắc mặt học viên kia đại biến, hắn căn bản không dám tiếp một kiếm của này Diệp Huyền, lập tức lùi lại, mà lúc này, kiếm trong tay Diệp Huyền

đột nhiên bay ra.

Sau một khắc, Linh Tú kiếm đã đi tới trước mặt tên kia!

Mà đúng lúc này, một cổ lực lượng cường đại đột nhiên đánh vào trên Linh Tú kiếm của Diệp Huyền.

Ầm!

Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền trực tiếp bị đánh bay.

Giữa sân, mọi người cùng nhìn về phía Lê Tu cách đó không xa, vì người xuất thủ, đúng là Lê Tu!

Nhìn thấy Lê Tu ra tay, vẻ mặt đám người xem náo nhiệt trở nên cổ quái.

Diệp Huyền duỗi tay nắm chặt Linh Tú kiếm, hấn ngừng đầu nhìn về phía Lê Tu, Lê Tu đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên gằn giọng nói:

- Bớt nói nhảm con mẹ nó đi, hiện tại lão tử chỉ muốn giết người!

Thanh âm vừa dứt, hấn đột nhiên đạp xuống mặt đất, cả người lảo nhảo không nhảy đến đỉnh đầu Lê Tu!

Chém xuống một kiếm!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này vừa ra, giữa sân đã vang lên từng thanh âm khí bạo bén nhọn.

Nhìn thấy Diệp Huyền vậy mà công kích Lê Tu, tất cả mọi người xung quanh ngây ngẩn cả người.

Diệp Huyền giết đến điên rồi sao?

Đây chính là Lê Tu, Phó viện trưởng Thương Mộc học viện a! Càng là cường giả Thông U cảnh tới đỉnh a!

Giờ khắc này, vẻ mặt Lê Tu cũng dữ tợn lên, hấn đột nhiên vuron ra tay phải, sau đó một vỗ lên trên, một cổ lực lượng cường đại từ trong lòng bàn tay hấn chấn động ra.

Oanh!

Cả người Diệp Huyền mang kiếm trực tiếp bị chấn bay về chỗ cũ, mà Lê Tu thế mà cũng bị đẩy lui hơn một trượng!

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt tất cả mọi người giữa sân đều thay đổi!

Diệp Huyền lại có thể đẩy lui Lê Tu?

Mà chính Lê Tu cũng là một mặt kinh hãi, hấn không nghĩ tới lực lượng trong một kiếm kia của Diệp Huyền vậy mà mạnh đến trình độ này, lại có thể vượt hai giai đẩy lui hấn!

Hấn chính là cường giả Thông U cảnh đỉnh phong a!

Quá yêu nghiệt!

Lê Tu gắt gao nhìn Diệp Huyền, trong mắt không hề che giấu sát ý, nếu để yêu nghiệt bức này quật khỏi, sẽ trở thành đại địch của Thương Mộc học viện không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, Lê Tu đã muốn động thủ lần nữa, mà đúng lúc này, nữ tử áo bào đen ngồi trên xe lăn một bên khác đột nhiên nói:

- Thế nào, Thương Mộc học viện quả nhiên là không có người, muốn ý lớn hiếp nhỏ?

Giữa sân, vô số người nghị luận âm ỉ.

Lúc những người này nhìn về phía Thương Mộc học viện, vẻ mặt đều cổ quái, thậm chí không hề che giấu vẻ xem thường.

Diệp Huyền chính là đơn độc mà tới, Thương Mộc học viện này lại là phái ra một tên Phó viện trưởng nghênh chiến, đây rõ ràng là ý lớn hiếp nhỏ a!

Lê Tu quay đầu nhìn về phía nữ tử áo bào đen:

- Ngươi là người phương nào!

Nữ từ áo bào đen lắc đầu:

- Người bình thường thôi.

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn lên Thương Sơn:

- Hôm nay ở đây có ít nhất vạn người, chẳng lẽ Lê viện phó muốn vứt bỏ thanh danh ngàn năm của Thương Mộc học viện?

Lê Tu hí lại hai mắt, thần sắc của hắn có chút khó coi!

Thanh danh!

Thương Mộc học viện tự nhiên rất đề ý thanh danh, nếu như hắn ra tay, không cần phải nói, rất nhanh việc này sẽ truyền khắp toàn bộ Khương quốc, thậm chí truyền đến quốc gia khác!

Lúc đó, người trong thiên hạ sẽ xem Thương Mộc học viện là vô liêm sỉ!

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền xa xa đột nhiên cảm trường kiếm trong tay trực chỉ đám học viên Thương Mộc học viện, cười gằn nói:

- Thế nào, toàn bộ Thương Mộc học viện, không có một tên nào có trứng sao? Tới chơi a!

Nghe vậy, về mặt những học viên Thương Mộc học viện lập tức khó coi!

Thương Mộc học viện đã bao giờ bị người vũ nhục như thế?

Ngay sau đó, một tên học viên Thương Mộc học viện vọt thẳng tới Diệp Huyền, nhưng tên học viên kia còn chưa tới được một trượng hơn trước mặt Diệp Huyền, đã bị một thanh phi kiếm chém bay đầu!

Xuy!

Máu tươi bắn tung tóe!

Một kiếm miểu sát!

Diệp Huyền không dừng tay, mà cầm kiếm vung nhanh, rất nhanh, mảnh vỡ thi thể của tên học viên kia ghép thành một chữ Mộc to lớn.

Thu kiếm!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía những học viên còn lại, gằn giọng nói:

- Không có người sao? Tới a, tiếp tục a!

Nói xong, tay hắn cầm Linh Tú kiếm đâm máu trực chỉ đám học viên Thương Mộc:

- Hết thầy học viên Thương Mộc học viện nghe đây, lão tử gọi Diệp Huyền, hôm nay, lão tử nói rõ ra đây, các ngươi không đánh chết ta, chính là ta đánh chết các ngươi.

Mọi người giữa sân:

- ...

Mà về mặt những học viên Thương Mộc học viện đã cực kỳ khó coi!

Khinh người quá đáng?

Đây cũng không phải khinh người quá đáng, đây là muốn đánh mặt Thương Mộc học viện trước mặt người trong thiên hạ a!

Đúng lúc này, lại một tên học viên Thương Mộc học viện xông ra ngoài, nhìn thấy một màn này, Lê Tu một bên vội vàng nói:

- Chớ xúc động, người...

Xuy!

Đúng lúc này, thân thể học viên Thương Mộc vừa lao ra kia trực tiếp bị một kiếm chia làm hai nửa, máu tươi tung tóe đầy đất!

Mà thi thể tên học viên này cũng được Diệp Huyền ghép thành một chữ Học.

Nhìn thấy một màn này, về mặt Lê Tu khó coi tới cực điểm!

Đây là đang vũ nhục Thương Mộc học viện!

Đúng lúc này, ngày càng nhiều học viên Thương Mộc từ Thương Sơn chạy xuống, bao gồm một đám học viên vốn đang bế quan đều chạy xuống dưới, rất nhanh, dưới đường nhỏ Thương Sơn, đã tụ tập hơn trăm học viên Thương Mộc học viện!

Khi thấy ba chữ trên mặt đất kia, một đám học viên trong đó lập tức nổi giận.

Rất nhanh, một học viên lại vọt tới Diệp Huyền!

Diệp Huyền đột nhiên giẫm chân phải một cái, cả người cực tốc xông về phía trước, cùng lúc đó, kiếm trong tay hắn đâm thẳng ra, trên mũi kiếm, có hàn mang lấp lóe!

Xuy!

Một kiếm này trực tiếp đâm xuyên qua chân mày tên học viên kia!

Mà một thanh trường thương trong tay tên học viên kia cũng đâm tới phần bụng Diệp Huyền, thế nhưng, trường thương còn không thể đâm xuyên làn da Diệp Huyền!

Diệp Huyền cảm kiếm nhẹ nhàng tước.

Xuy!

Đầu lâu tên học viên kia lập tức nổ ra, máu tươi bắn ra tựa như nước suối!

Diệp Huyền cảm kiếm vung nhanh, trong khoảnh khắc, trên mặt đất đã xuất hiện bốn chữ lớn đầm máu: Thương Mộc học viện.

Nhìn thấy một màn này, về mặt một đám học viên Thương Mộc học viện trở nên dữ tợn, đang muốn tiến lên phía Diệp Huyền lần nữa, mà lúc này, Lê Tu một bên đột nhiên ngăn cản hết thầy học viên, hắn phần nộ quát:

- Không có mệnh lệnh của ta, bất kỳ kẻ nào cũng không được tự tiện hành động!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Đánh!

Giờ phút này, tự nhiên hắn đã nhìn ra thực lực của Diệp Huyền, thực lực đó đã không phải những học viên Thương Mộc bình thường này có thể chống lại, tiếp tục xông lên, chỉ là chịu chết!

Đúng lúc này, một lão giả xuất hiện giữa sân!

Người tới, chính là một tên Phó viện trưởng khác của Thương Mộc học viện, Khô Mạc, đúng là kẻ lúc trước tuyên bố Diệp Huyền là thứ rác rưởi, Thương Mộc học viện không cần. Mà giờ khắc này, Diệp Huyền lại đứng trước mặt hắn lần nữa, đồng thời chém giết Phần Tuyết, yêu nghiệt số một Thương Mộc học viện.

Giết dễ dàng như vậy!

Khô Mạc lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó quay đầu nhìn về phía những người vây xem cách đó không xa:

- Hôm nay Thương Mộc học viện ta có việc tư muốn làm, người không phận sự nhanh chóng rời đi!

Nghe vậy, giữa sân một mảnh xôn xao!

Đây là muốn đuổi người!

Đúng lúc này, một đám cường giả Thương Mộc học viện đột nhiên xuất hiện trước mặt những người vây xem, trong đám người vây xem, có người không vui, lập tức đứng dậy:

- Thế nào, Thương Mộc học viện sợ sao? Hay là...

Cách đó không xa, Khô Mạc đột nhiên nhắc tay vung lên.

Bành!

Tên nam tử vừa nói chuyện kia trực tiếp bị một luồng kinh phong chấn vỡ thân thể!

Nhìn thấy một màn này, về mặt những người vây xem giữa sân lập tức đại biến, rất nhanh, vô số người nhanh chóng bỏ chạy.

Giờ khắc này, đám người mới ý thức được, trước mắt chính là Thương Mộc học viện!

Một trong hai thế lực mạnh nhất Khương quốc!

Ngay cả Hoàng thất Khương quốc ở trước mặt Thương Mộc học viện cũng phải cúi đầu!

Không lâu sau, đám người vây xem lập tức chạy sạch sành sanh!

Nhưng mà, nữ tử áo bào đen ngồi xe lăn và lão giả sau lưng nàng vẫn chưa rút đi.

Ánh mắt Khô Mạc rơi vào trên người nữ tử ngồi xe lăn:

- Có lẽ ngươi có chỗ dựa vào, để lão phu nhìn một chút sao?

Nữ tử ngồi xe lăn mỉm cười:

- Thương Mộc học viện làm việc như vậy, ta làm sao có chỗ dựa vào.

Nói xong, nàng kéo tay Diệp Linh:

- Chúng ta đi!

Diệp Linh lắc đầu.

- Hãy đi cùng nàng!

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Nghe lời, đội lát nữa ca sẽ trở lại tìm muối!

Diệp Linh nhìn Diệp Huyền, nước mắt lập tức chảy xuống:

- Ca gạt muối.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Ca chưa từng gạt muối, nghe lời, rồi đi với tỷ tỷ, ca sẽ trở lại ngay.

Diệp Linh lau nước mắt trên mặt:

- Nhưng muối muốn ở bên cạnh ca!

Thân thể Diệp Huyền khẽ run lên, hần nói khẽ:

- Muối ở nơi này, ca không thể yên tâm đánh nhau a. Nghe lời, trở về với tỷ tỷ, ca sẽ tới ngay lập tức! Nói được thì làm được!

Diệp Linh nhìn Diệp Huyền rất rất lâu, nước mắt nàng không ngừng chảy xuống, mà đúng lúc này, nữ tử áo bào đen đột nhiên điểm tay lên gáy Diệp Linh, Diệp Linh trực tiếp mềm nhũn ngã vào trong ngực nàng.

Nữ tử áo bào đen nhìn qua Diệp Huyền:

- Bảo trọng!

Nói xong, nữ tử áo bào đen và lão giả mang theo Diệp Linh quay người rời đi.

Giữa sân, chỉ còn Diệp Huyền.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Khô Mạc cách đó không xa, Khô Mạc đột nhiên biến mất tại chỗ.

Bành!

Cả người Diệp Huyền không chút dấu hiệu nào, trực tiếp bị chấn bay ra mấy chục trượng ngoài xa, cuối cùng ầm ầm đập xuống mặt đất.

Hắn vừa mới dậy, trong miệng đã liên tục phun ra mấy ngụm máu.

Khô Mạc chậm rãi đến gần Diệp Huyền:

- Không phải ngươi rất biết đánh nhau sao? Tới đánh với ta một chút?

Thanh âm vừa dứt, hắn biến mất tại chỗ lần nữa.

Giữa sân chỉ nghe tiếng gió thổi, không thấy bóng dáng!

Ầm!

Diệp Huyền mới vừa dậy lại lần nữa bay ra hơn mười trượng.

Khô Mạc đang muốn tiếp tục ra tay, đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền...

Khô Mạc ngừng lại!

Người đứng trước mặt Diệp Huyền, không ai khác, chính là Kỳ lão đầu viện trưởng Thương Lan học viện.

Khô Mạc nhìn thoáng qua Kỳ lão đầu, khóe miệng nổi lên một tia mỉa mai, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên biến mất tại chỗ.

Ầm!

Trong ánh mắt tất cả mọi người, cả người Khô Mạc trực tiếp bị chấn bay ra ngoài trăm trượng!

Tất cả mọi người sững sờ!

Khô Mạc chính là cường giả Thần Hợp cảnh a!

Nơi xa, Khô Mạc vừa bò dậy cũng một mặt kinh hãi:

- Ngươi... Làm sao ngươi có thể...

Hắn chính là Thần Hợp cảnh cường giả, ở Khương quốc này, tuyệt đối là cường giả tuyệt đỉnh số một số hai, nhưng một chớp mắt vừa rồi, ngay cả một chiêu hắn cũng không tiếp được!

Đúng lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên tiến lên phía trước một bước, chỉ một bước này, hắn đã đi tới trước mặt Khô Mạc!

Khoảng cách trăm trượng, vùn vụt một bước!

Súc địa thành thốn!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Khô Mạc đại biến, kinh hãi nói:

- Ngươi không phải Thần Hợp cảnh...

Bành!

Khô Mạc còn chưa nói xong, cả người hắn lại bay ra ngoài lần nữa.

Kỳ lão đầu cầm hồ lô rượu bên hông uống thả cửa một ngụm, sau đó chính là cách không dám tới nơi xa một quyền.

Oanh!

Toàn bộ không gian khẽ run lên!

Trên không trung phía xa, sắc mặt Khô Mạc đại biến, một cỗ khí thế cường đại từ trong cơ thể hắn chấn động ra, nhưng mà, cỗ khí thế này mới vừa xuất hiện, lập tức tan thành mây khói, sau một khắc, trước ngực hắn trực tiếp xuất hiện một lỗ máu, ngay sau đó, cả người hắn ầm ầm đập lên một chỗ trên vách núi đá sau lưng cách đó không xa.

Giữa sân, hết thầy học viên Thương Mộc học viện đều sợ ngầy người!

Trên mặt đất, Khô Mạc gất gao nhìn Kỳ lão đầu phía xa:

- Người... Ăn giấu thật sâu...

Kỳ lão đầu không thèm để ý Khô Mạc sẽ phải chết kia, mà là quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện hai người bên cạnh Diệp Huyền.

Người đến, đúng là Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch.

Khi thấy bộ dáng Diệp Huyền, hai người đều biến sắc.

Giờ phút này, quanh thân Diệp Huyền có rất nhiều vết rạn thật nhỏ, ngoài ra, khoe miệng hắn không ngừng tràn ra máu tươi, căn bản không có dấu hiệu ngừng!

Rõ ràng, đây không chỉ là chịu ngoại thương nghiêm trọng, mà còn cả nội thương!

Lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên quay người nộ chỉ Khô Mạc kia, cả giận nói:

- Nghiệp quật tổ tông người, lão cầu nhà người, đơn đầu giữa học viên, người lại muốn ra đây ý lớn hiếp nhỏ, con mẹ người, Thương Mộc học viện các người quá vô liêm sỉ con mẹ nó đi!

Bạch Trạch một bên khề gật đầu, lạnh lùng nói:

- Không biết xấu hổ!

Lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên nói:

- Dẫn hắn đi!

- Đi?

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên đứng lên, hắn nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Đi gì mà đi? Không đi!

Nói xong, hắn cầm kiếm chỉ những học viên Thương Mộc học viện nơi xa, gần giọng nói:

- Kỳ viện trưởng, Thương Lan học viện chúng ta ít người, thế nhưng lại có sao? Chúng ta ít người, nhưng không thể sợ, hôm nay tới bên cùng bọn hắn, một tên là đủ vốn, hai tên là kiếm lời!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi khề gật đầu, hắn nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Kỳ lão đầu, lần này là bọn hắn phạm chúng ta trước, bọn hắn công nhiên chạy đến bắt người Thương Lan học viện chúng ta, hơn nữa còn ý lớn hiếp nhỏ, hiện tại chúng ta còn muốn rút lui? Quá là mất mặt a, không đi, đánh, đánh bọn hắn, người đánh già, ba người chúng ta đánh trẻ!

Bên cạnh Mặc Vân Khởi, Bạch Trạch chậm rãi nắm chặt hai tay:

- Đánh!

Kỳ viện trưởng liếc mắt nhìn ba người:

- Các người chắc chắn muốn đánh?

Mặc Vân Khởi đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đã cầm kiếm vọt tới đám học viên Thương Mộc học viện!

Mặc Vân Khởi ngáy cả người, sau đó nói:

- Đâu xanh... Người nói đánh là đánh a...

Nói xong, hắn cùng Bạch Trạch cũng vọt theo!

Ngoại trừ Bạch Trạch và Mặc Vân Khởi, còn có một người, chính là Kỳ An Chi!

Bốn người đơn đầu một đám học viên Thương Mộc học viện!

Nhìn thấy bốn người tiến lên phía đám học viên kia, Kỳ lão đầu hơi trầm ngâm, sau đó hắn quay người nhìn về phía đám người Lê Tu cách đó không xa:

- Trên Lăng Không cảnh, kẻ nào ra tay, chết!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Người Này Phải Chết!

Nghe vậy, vẻ mặt Lê Tu trở nên khó coi, hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía lão giả bên cạnh:

- Thông báo viện trưởng chưa?

Lão giả gật đầu:

- Viện trưởng đang trên đường về gấp, nhiều nhất nửa khắc đồng hồ là có thể đến.

Lê Tu khẽ gật đầu, Kỳ lão đầu trước mắt này, có lẽ thật sự chỉ có viện trưởng mới có thể ngăn cản!

Chỉ cần Kỳ lão đầu bị kiềm chế, đám người Diệp Huyền kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn nổi lên một tia dữ tợn:

- Lên, cùng tiến lên.

Nghe được Lê Tu, những học viên Thương Mộc học viện bên kia vọt thẳng tới bốn người Diệp Huyền!

Hơn một trăm người!

Thấp nhất đều là trên Ngự Khí cảnh!

Nhìn thấy hơn một trăm người vọt tới, Mặc Vân Khởi nheo mắt:

- Các đại ca, thế này hơi nhiều a!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Sợ?

Mặc Vân Khởi cả giận nói:

- Lão tử sợ ai bao giờ, cứ thế là được...

Đúng lúc này, Diệp Huyền một ngựa đi đầu nơi xa vùng trường kiếm lên, sau một khắc, một tên học viên Thương Mộc học viện trước mặt hắn trực tiếp bay đầu, nhưng cùng lúc đó, cả người Diệp Huyền cũng bị một tên học viên Thương Mộc đung bay ra ngoài!

Giữa sân trong nháy mắt chiến thành một đoàn!

Mà bốn người Diệp Huyền bị áp chế không thể nghi ngờ!

Hơn một trăm người đánh bốn người, đây đã là nhân số áp chế! Thậm chí, hơn một trăm người này, không có tên nào kém cỏi!

Mà giờ khắc này, hơn một trăm người cũng là chiến ý dâng cao, phải nói là sát ý dâng cao, vừa rồi Diệp Huyền liên sát nhiều tên học viên Thương Mộc, đồng thời còn dùng thi thể những học viên kia hợp thành bốn chữ Thương Mộc học viện.

Cử động của Diệp Huyền lần này đã chọc giận hết thầy học viên Thương Mộc không thể nghi ngờ!

Áp chế!

Hai bên vừa giao thủ một lần, bốn người Diệp Huyền bên này đã bị áp chế, liên tục bại lui!

- Đi đến đường nhỏ Thương Sơn!

Đúng lúc này, giữa sân đột nhiên vang lên thanh âm của Diệp Huyền.

Ba người Mặc Vân Khởi nghe được Diệp Huyền nói, vội vàng vừa đánh vừa lui, rất nhanh, bốn người đã thối lui đến đường nhỏ Thương Sơn.

Đường nhỏ hẹp, căn bản không chứa được quá nhiều người, bởi vậy, sau khi bốn người thối lui đến đường nhỏ Thương Sơn, thế công của Thương Mộc học viện lập tức yếu hơn rất nhiều. Mà Diệp Huyền đoạn hậu, hân đột nhiên giẫm mạnh chân phải lên mặt đất, trong chốc lát, vô số đại địa chi lực tụ đến toàn thân hắn!

Giờ khắc này, một cổ đại địa chi lực cường đại trong nháy mắt hội tụ vào trong cơ thể hắn, hai tay hắn nắm chặt Linh Tú kiếm, đột nhiên một bỏ về trước mặt!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, sau khi gia trì đại địa chi lực, lại thêm kiếm của hắn chính là Minh kiếm, uy lực của một kiếm này khủng bố hơn rất nhiều so với bất luận một kiếm nào trước đó!

Một kiếm hạ xuống.

Một đạo kiếm mang sáng chói tựa như núi lửa bùng nổ từ mũi kiếm phóng ra ngoài!

Oanh!

Sáu bảy tên học viên Thương Mộc trước mặt Diệp Huyền lập tức bị một đạo kiếm mang này thôn phệ, chém thành mấy khúc, mà mặt đất, xuất hiện một khe rãnh cao chừng nửa trượng, không chỉ như thế, uy lực một kiếm kia còn đánh trọng thương ít nhất hơn mười học viên Thương Mộc học viện!

Nhìn thấy một kiếm này, vẻ mặt Lê Tu cách đó không xa vô cùng khó coi, uy lực một kiếm này thật sự là xa xa vượt ngoài dự đoán của hắn!

Ngự Khí cảnh căn bản là không có khả năng phát ra một kiếm khủng bố như thế!

Mà những học viên Thương Mộc còn lại cũng kinh hãi nhìn Diệp Huyền, trong mắt ngoại trừ sát ý lạnh lẽo, còn có kiêng kỵ thật sâu!

Một kiếm vừa rồi, thật sự là quá mức khủng bố!

Trong mắt Kỳ lão đầu cũng có kinh ngạc, một kiếm này của Diệp Huyền, quả thực vượt khỏi phạm trù Ngự Khí cảnh! Nhưng hắn càng kinh ngạc, chính là cổ lực lượng vừa xuất hiện trên người Diệp Huyền!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi hưng phấn lau máu tươi trên mặt, sau đó hắn nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay Diệp Huyền:

- Đại ca, lại chém một kiếm!

Diệp Huyền hít sâu một hơi, chân hắn đạp đại địa, hai tay gắt gao nắm chặt Linh Tú kiếm, rất nhanh, vô số đại địa chi lực tụ về phía Diệp Huyền, mà Linh Tú kiếm trong tay hắn đang điên cuồng rung động!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt những học viên Thương Mộc học viện đại biến, nhao nhao lui lại.

Đúng lúc này, một lão giả đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, đối diện Kỳ lão đầu.

Người tới, chính là Lý Huyền Thương viện trưởng Thương Mộc học viện!

- Bái kiến viện trưởng!

Giữa sân, vô số người đồng loạt thi lễ với Lý Huyền Thương.

Lý Huyền Thương nhìn thoáng qua mặt đất cách đó không xa, khắp nơi đều là thi thể, ánh mắt hắn dừng lại một chút trên thi thể Phần Tuyết, sau đó lại liếc mắt nhìn bốn chữ Diệp Huyền dùng thi thể ghép lại kia, cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào trên thân Diệp Huyền:

- Ngươi làm?

Diệp Huyền không nói gì, tay phải hắn duỗi ra phía trước, một kiếm chém ra.

Xuy!

Một tên học viên Thương Mộc học viện bất ngờ không đề phòng, trực tiếp bị một kiếm này chém thành hai đoạn!

Nhìn thấy một màn này, hai mắt Lý Huyền Thương híu lại, đột nhiên, một cỗ uy áp cường đại trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Huyền, mà đúng lúc này, một cỗ lực lượng đột nhiên đánh vào trên cỗ uy áp kia.

Oanh!

Cả hai trong nháy mắt tiêu tán trên không!

Lý Huyền Thương quay đầu nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Thế nào, muốn khai chiến sao?

Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu, sau một khắc, mặt đất dưới chân hắn đột nhiên rung động kịch liệt, không đúng, không phải toàn bộ mặt đất, mà là toàn bộ Thương Sơn đều rung động, cùng lúc đó, giờ khắc này, chung quanh dường như ngừng gió, mà chung quanh Kỳ lão đầu, tia sáng đều bị vụn vụn đi...

Nhìn thấy một màn này, hai mắt Lý Huyền Thương hơi híu lại:

- Vụn vụn vụn vụn... Vụn pháp đình phong cảnh... Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, người cũng không phải sống mơ mơ màng màng, mà là đạt đến trình độ như vậy!

Kỳ lão đầu nhìn thẳng Lý Huyền Thương:

- Toàn bộ Khương quốc, tính cả người ta, chỉ có bốn vị vụn pháp đình phong cảnh. Người muốn đánh, ta không ngại, ngược lại, Thương Lan học viện đã như vậy, ta không có kỳ chút nào, chúng ta dứt khoát đánh cho long trời lở đất, đánh nát Thương Mộc học viện của người, người thấy thế nào?

Lý Huyền Thương gất gao nhìn Kỳ lão đầu, không nói gì.

Đánh?

Một khi đánh, Thương Mộc học viện chắc chắn sẽ thắng, bởi vì bọn hắn nhiều người. Thế nhưng, Thương Mộc học viện nhất định sẽ bị hủy, cường giả Thương Mộc học viện ở đây, chỉ ít có tám phần mười trở lên sẽ chết, mà những học viên này, càng không có khả năng còn sống!

Thương Lan học viện thì sao?

Thương Lan học viện hiện tại chỉ còn bốn học viên, thêm một tên viện trưởng, hết thấy cũng chỉ năm người, có thể nói, Thương Lan học viện chính là một tên lưu manh!

Không đáng giá!

Lý Huyền Thương nhìn thoáng qua một đám thi thể cách đó không xa, vẻ mặt cực kỳ âm trầm. Một lát sau, hắn nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Việc này có thể coi như xong, thế nhưng...

Nói đến đây, hắn đột nhiên chỉ vào Diệp Huyền cách đó không xa:

- Người này phải chết! Nếu hắn không chết, các người muốn ngọc đá cùng tan? Có thể!

Thanh âm của Lý Huyền Thương vừa dứt, mấy bóng người đột nhiên xuất hiện xung quanh đám người Kỳ lão đầu.

Sáu người, toàn bộ đều là Thần Hợp cảnh!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Cùng Lắm Thì Cá Chết Lưới Rách

Diệp Huyền phải chết!

Đây là thái độ của Lý Huyền Thương, phải nói, đây là thái độ của toàn bộ Thương Mộc học viện!

Thiên phú và thực lực Diệp Huyền bày ra, thật sự là quá mức khủng bố, đặc biệt là cả Phần Tuyệt cũng chết trong tay hắn, nếu như hắn tiếp tục tùy ý trưởng thành, thì đấu sinh tử giữa hai học viện hơn một năm sau, Thương Mộc học viện sẽ rất nguy hiểm!

Đây là thứ hai, trọng yếu nhất, chính là với thực lực và thiên phú Diệp Huyền bày ra, chờ hắn hoàn toàn trưởng thành, thậm chí có thể uy hiếp được Thương Mộc học viện!

Hơn nữa, sự tình Diệp Huyền chém giết nhiều học viên Thương Mộc học viện như vậy, hiện tại sợ là đã truyền khắp toàn bộ đế đô, nếu như Diệp Huyền không chết, sẽ tạo thành trọng thương đối với thanh danh và uy nghiêm của Thương Mộc học viện!

Bởi vậy, đối với Lý Huyền Thương và toàn bộ Thương Mộc học viện mà nói, Diệp Huyền phải chết!

Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch, còn có Kỳ An Chi nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu, sau đó nhìn về phía Lý Huyền Thương:

- Hắn phải chết?

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Hắn chết, vạn sự đều thương lượng được, hắn không chết, không thể thương lượng!

Kỳ lão đầu lắc đầu cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa:

- Người thấy thế nào?

Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Nếu Kỳ lão muốn dàn xếp ổn thỏa, phương pháp giải quyết tốt nhất dĩ nhiên là hi sinh ta, dùng mạng ta đổi lại dàn xếp ổn thỏa.

Kỳ lão cười nói:

- Người cam nguyện chịu chết sao?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không muốn chết. Còn nữa, ta cảm thấy Kỳ lão sẽ không tàn như thế, hi sinh ta, mặc dù có thể tạm thời dàn xếp ổn thỏa, thế nhưng, Thương Lan học viện sẽ mãi mãi quý gồi trước mặt Thương Mộc học viện, đòi đòi kiếp kiếp đều không ngừng đầu lên được!

Nói xong, hắn nhìn về phía Kỳ lão:

- Kỳ lão, bọn hắn lần chúng ta trước, vì sao chúng ta phải giảng hòa với bọn hắn? Phải, bây giờ thực lực của chúng ta không bằng bọn hắn, thế thì có sao?

Nói xong, hắn cầm trường kiếm chỉ vào những học viên Thương Mộc học viện:

- Người có biết vì sao những tên này và những người đế đô kia xem thường Thương Lan học viện? Cũng bởi vì chúng ta sợ con mẹ nó a, Thương Lan học viện chúng ta luôn luôn sợ đối mặt bọn hắn, tự chúng ta đã sợ, lo trước lo sau, nghĩ này nghĩ kia, người ta làm sao có thể coi trọng chúng ta? Thương Lan học viện đã quý rất lâu, nhưng ta không muốn quý...

Nói xong, hắn quay người đối mặt học viên Thương Mộc học viện:

- Người hỏi ta thấy thế nào, ta chỉ có một thái độ, không giảng hòa, không dừng tay, đánh, đánh với bọn hắn, đánh tới năm người chúng ta đều chết hết mới thôi!

- Đánh!

Đúng lúc này, Mặc Vân Khởi bên cạnh đột nhiên đứng dậy:

- Kỳ lão đầu, từ khi gia nhập Thương Lan học viện, ta cũng không dám nói với người nhà bản thân là học viên Thương Lan, ra bên ngoài, cũng không dám mặc trang phục Thương Lan học viện, sợ bị người nhận ra là học viên Thương Lan, ở bên ngoài, Thương Lan học viện chúng ta giống như là chất chít của Thương Mộc học viện, loại cảm giác này quá biệt khuất con mẹ nó a.

Nói xong, hắn chỉ chỉ Diệp Huyền:

- Hôm nay, Thương Mộc học viện công nhiên chạy đến Thương Lan học viện bắt muối muối của hắn, đây là tới cửa đánh mặt con mẹ nó a, quá khinh người con mẹ nó đi. Nếu không đánh, chẳng phải về sau học viên Thương Mộc học viện có thể tùy ý cười trên đầu chúng ta? Đánh, đánh bọn hắn, cùng

lắm thì đồng quy vu tận!

Bên cạnh Mặc Vân Khởi, Bạch Trạch gật đầu:

- Đánh, đánh đến chết!

Kỷ An Chi không nói gì, nhưng đã rút đao sẵn sàng, ý tứ đã rất rõ ràng.

Kỷ lão đầu liếc mắt nhìn ba người Diệp Huyền, mỉm cười, sau đó nhìn về phía Lý Huyền Thương cách đó không xa:

- Thương Mộc học viện ngươi đã muốn ngọc đá cùng tan, vậy cứ đánh đi!

Thanh âm vừa dứt, hần đột nhiên ực mạnh một ngụm rượu, sau một khắc, một cỗ uy áp cường đại đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hần.

Răng rắc!

Lấy Kỷ lão đầu làm trung tâm, mặt đất trong phương viên mấy trăm trượng lập tức nổ tung, cùng lúc đó, một cỗ uy áp cường đại tựa như một cỗ gió lốc bạo phát ra!

Cỗ uy áp này, trực chỉ Lý Huyền Thương!

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Lý Huyền Thương rốt cục cũng biến hóa, vì hần không nghĩ tới Kỷ lão đầu lại chọn cá chết lưới rách với hần, hần thấy, nhất định Kỷ lão đầu sẽ hi sinh Diệp Huyền, để bảo toàn mấy tên học viên Thương Lan học viện còn lại, sau đó mưu đồ hậu sự.

Nhưng mà, Kỷ lão đầu cũng không làm như vậy!

Hần lựa chọn cá chết lưới rách!

Kỷ lão đầu không ngờ, nếu như hần từ bỏ Diệp Huyền, như vậy, Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi Thương Lan học viện, không chỉ hai người này, thậm chí ngay cả cháu gái của hần cũng có thể bất hoà với hần!

Còn nữa, cũng là điểm trọng yếu nhất, tiềm lực và thực lực Diệp Huyền bày ra làm cho Thương Mộc học viện kiêng kị, thế nhưng, sao đó lại không phải hi vọng của Thương Lan học viện?

Hần làm sao có thể hi sinh Diệp Huyền!

Bảo toàn Diệp Huyền, có lẽ còn có một tia hi vọng, nếu hi sinh Diệp Huyền, Thương Lan học viện tuyệt đối sẽ không còn bất kỳ hy vọng gì!

Sẽ không một thiên tài hay yêu nghiệt nào nguyện ý gia nhập một học viện có thể hi sinh học viên!

Giữa sân, Kỷ lão đầu ra tay, đám người Thương Mộc học viện lập tức biến sắc.

Mà những cường giả Thần Hợp cảnh vây quanh đám người Diệp Huyền, lập tức bị cỗ uy áp Kỷ lão đầu thả ra chấn cho liên tục lùi về sau!

Những người này, vẻ mặt đều ngưng trọng!

Vạn Pháp Đình Phong cảnh!

Nếu loại cường giả này muốn từ chiến, không cần phải nói, cho dù hôm nay toàn bộ đám người Diệp Huyền chết trận, thế nhưng, toàn bộ Thương Mộc học viện sẽ cứ thế bị đánh sụp đổ!

Giờ phút này, vẻ mặt Lý Huyền Thương cũng kỳ khó coi, bởi vì hần cũng không muốn cá chết lưới rách với Kỷ lão đầu, bây giờ, Thương Mộc học viện là gia đại nghiệp đại, mà Thương Lan học viện thì sao? Đều sắp đóng con mẹ nó cửa!

Cá chết lưới rách vào lúc này, Thương Mộc học viện sẽ mất máu nặng a!

Ngay lúc đại chiến hết sức căng thẳng, một thanh âm đột nhiên vang lên trong sân:

- Kỷ lão chờ một lát!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Không Giảng Hòa, Không Dừng Tay!

Thanh âm này vừa vang lên, một lão giả áo bào xám đột nhiên xuất hiện giữa sân.

Kỷ lão ngừng lại, quay đầu nhìn về phía lão giả áo xám!

- Lão quý ngươi ra đây làm gì?

Lão giả áo xám, chính là Quốc chủ Khương quốc đời trước: Khương Càng Thiên, tứ đại cường giả Vạn Pháp cảnh Khương quốc, hắc xếp thứ nhất.

Khương Càng Thiên cười khò:

- Nếu ta không ra mặt, đế đô này sợ là sẽ bị các ngươi đánh phệ một nửa!

Nói xong, hắc nhìn thoáng qua Lý Huyền Thương cách đó không xa:

- Lý huynh, sự tình phát triển đến trình độ này, lão phu cũng không tiện nói thêm điều gì. Thế này thì sao, để ta làm người giảng hòa, chuyện hôm nay, dừng ở đây.

Lý Huyền Thương cười lạnh:

- Dừng ở đây?

Nói xong, hắc chỉ chỉ một đám thi thể cách đó không xa:

- Những người này cứ chết vô ích như vậy?

Khương Càng Thiên nhún mày, nếu không phải sợ đế đô sinh loạn, hắc ước gì hai bên đánh nhau chết sống. Nhưng bây giờ, Khương quốc có ngoại địch Đường quốc, căn bản không thể loạn!

Khương Càng Thiên hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Lý huynh, bắt đầu từ Cổ viện trưởng, Thương Mộc học viện đã trải qua ngàn năm rực rỡ, trong chư quốc xung quanh, Thương Mộc học viện Khương quốc là tối cường, vẫn luôn huy hoàng, nhưng nếu tiếp tục đánh, Thương Lan học viện có lẽ sẽ hoàn toàn biến mất ở Khương quốc, thế nhưng, với thực lực của Kỷ huynh, hắc muốn ngọc đá cùng tan, tương tự có khả năng phá tan Thương Mộc học viện, đến lúc đó, Lý huynh ngươi chính là tội nhân thiên cổ.

Nghe vậy, Lý Huyền Thương nắm chặt hai tay, vè mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Khương Càng Thiên lại nói:

- Với năng lực của Lý huynh, ngày sau vô cùng có khả năng đi tới tổng bộ Thương Mộc học viện ở Trung Thổ Thần Châu, đồng thời tiến vào Tài Anh điện trong tổng bộ Thương Mộc học viện, nhưng nếu Thương Mộc học viện Khương quốc bị hủy trong tay Lý huynh, với Lý huynh mà nói, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Nghe vậy, vè mặt Lý Huyền Thương có chút động dung.

Tài Anh điện!

Đây là mục tiêu cuối cùng của hết thầy học viên, đạo sư, thậm chí là viện trưởng Thương Mộc học viện!

Lúc này, Khương Càng Thiên lại nói:

- Nói đến đều là tranh đấu giữa tiểu bối, thế này thì sao, tiếp tục để bọn tiểu bối này tranh một chuyến, đấu một trận, Kỷ huynh, Lý huynh, các ngươi cảm thấy thế nào?

Kỷ lão đầu lĩnh đạm nói:

- Ta không có vấn đề.

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỷ lão đầu:

- Có thể, ta cũng không thành vấn đề!

Nói xong, hắn nhìn về phía Khương Càng Thiên:

- Khương huynh, còn mời người làm chứng, Thương Mộc học viện ta và Thương Lan học viện hắn, từ giờ phút này, chính là không chết không thôi, mà hai bên, từ 25 tuổi trở lên, đều không thể ra tay, người cảm thấy thế nào? Nếu bên nào làm trái quy tắc, đến lúc đó, còn xin Khương huynh chủ trì công đạo một thoáng, có thể không?

Nghe vậy, Kỳ lão đầu và Khương Càng Thiên đều nhìn về phía Lý Huyền Thương!

Không bình thường!

Bởi vì trước đó, Thương Mộc học viện rõ ràng không ai có thể trấn áp mấy người Diệp Huyền, mà lúc này, Lý Huyền Thương còn đưa ra đề nghị như vậy, đây là vô cùng không bình thường!

Khương Càng Thiên hơi trầm ngâm, sau đó nhìn về phía Kỳ lão đầu cách đó không xa, Kỳ lão đầu lại nhìn về phía mấy người Diệp Huyền, Diệp Huyền nhún vai:

- Chúng ta không có vấn đề!

Kỳ lão đầu nhìn về phía Lý Huyền Thương:

- Có thể!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua mấy người Diệp Huyền:

- Chúng ta đi!

Cứ như vậy, mấy người Diệp Huyền với Kỳ lão đầu dẫn đầu rời khỏi Thương Mộc học viện!

Khương Càng Thiên cũng thấp giọng thở dài, sau đó rời đi Thương Mộc học viện.

Giữa sân, Lý Huyền Thương nhìn một đám thi thể kia, vẻ mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Một bên, Lê Tu đang muốn nói chuyện, Lý Huyền Thương đột nhiên quay đầu lạnh lùng nhìn hắn:

- Đây là chuyện tốt người làm!

Về mặt Lê Tu có chút khó coi.

Những cường giả Thương Mộc học viện xung quanh cũng đều nhìn về phía Lê Tu, vẻ mặt vô cùng bất thiện.

Phải biết, lúc trước Diệp Huyền này thế nhưng là tới trước cửa cầu vào Thương Mộc học viện, mà Lê Tu và Thương Lê kia thế mà lại bức Diệp Huyền rời đi... Bây giờ, Diệp Huyền đã trở thành kình địch của Thương Mộc học viện!

Nếu Diệp Huyền gia nhập Thương Mộc học viện, không thể nghi ngờ, Thương Lan học viện hơn trăm năm tới sẽ bị ép cho không ngẩng đầu lên được!

Đáng tiếc, hắn lại đi Thương Lan học viện!

Đáng tiếc!

Thật là đáng tiếc!

Trước kia bọn hắn cũng không coi trọng, thế nhưng bây giờ, sau khi thấy thực lực và tiềm lực của Diệp Huyền, nói không hối hận tiếc hận, đó là giả.

Ngay cả Lý Huyền Thương cũng cảm thấy đáng tiếc và hối hận, hối hận lúc trước không tự mình ra xem, nếu hắn ra xem, Thương Mộc học viện sẽ không bỏ lỡ một siêu cấp yêu nghiệt như Diệp Huyền!

Một lát sau, Lý Huyền Thương đột nhiên nói:

- Thương Lê kia còn trong học viện?

Bên cạnh, một lão giả gật đầu:

- Còn ở!

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Giữ lại làm gì? Lập tức giết!

Lão già do dự một chút, sau đó gật đầu:

- Vâng!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Lý Huyền Thương nhìn thoáng qua Lê Tư:

- Về phần ngươi, cũng tự mình kiểm điểm cho tốt đi.

Nói xong, hắn quay người đi lên trên núi:

- Phát lệnh triệu tập cho hết thầy Thương Mộc học viện ở Thanh Châu, nói là Thương Mộc học viện Khương quốc chúng ta cần trợ giúp, ai giết được Diệp Huyền và đám học viên Thương Lan học viện, thưởng một môn huyền kỹ địa giai thượng phẩm, một quyền thân pháp kỹ địa giai thượng phẩm, một quyền công pháp địa giai thượng phẩm, năm mươi vạn cực phẩm linh thạch...

Nhờ người ngoài!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Thương Lan Tổng Viện!

Thanh Thương giới có tam đại châu, Thanh Châu, Trung Thổ Thần Châu, Thương Lan châu.

Mà trong khu vực Thanh Châu, ngoại trừ Thanh Châu nhất đại đế quốc Đại Vân đế quốc, đại tiểu quốc còn lại cũng có gần trăm, ngoại trừ những tiểu quốc này, còn có đủ loại thế gia cổ lão ngàn năm và một số thế lực trên núi thần bí!

Thương Mộc học viện, không thuộc về thế lực trên núi, thế nhưng, ngay cả những thế lực trên núi thần bí kia, cũng không dám khinh thường học viện này.

Bởi vì Thương Mộc học viện trải rộng toàn bộ Thanh Châu!

Ngay cả Đại Vân đế quốc, cũng có một tòa Thương Mộc học viện, đây còn chưa phải kinh khủng nhất, nghe đồn tổng bộ của Thương Mộc học viện thế nhưng là từng từng ở Trung Thổ Thần Châu có văn minh vô đạo hủy hoại nhất!

Trong khu vực Thanh Châu này, Thương Mộc học viện các quốc gia tự quản phần mình, như vương hầu chư quốc, bọn hắn chỉ nghe Thương Mộc học viện Trung Thổ Thần Châu điều khiển. Thế nhưng, không có nghĩa là giữa bọn hắn sẽ không có liên hệ.

Hết thầy Thương Mộc học viện khắp Thanh Châu, có cạnh tranh, thế nhưng, cũng có hợp tác.

Lệnh triệu tập!

Đây chính là một trong những thủ đoạn hợp tác của bọn hắn, một phương gấp khó, ra lệnh triệu tập, có thể gọi bát phương trợ giúp!

Đương nhiên, không phải trợ giúp miễn phí, mà phải trả giá thật lớn!

Nhưng Thương Mộc học viện ra đại giới này, đã không còn là lớn, mà là vô cùng lớn!

Công pháp địa giai thượng phẩm, võ kỹ địa giai thượng phẩm, thân pháp huyền kỹ địa giai thượng phẩm, còn có năm mươi vạn cực phẩm linh thạch... Đại giới này, đừng nói đi giết một Ngự Khí cảnh và mấy Lăng Không cảnh, ngay cả giết một cường giả Thần Hợp cảnh, đều sẽ có vô số người đi làm.

Có trọng thưởng tất có dũng phu!

Rất nhanh, vô số linh câu từ trong Thương Mộc học viện phóng lên tận trời, sau đó bay đi khắp bốn phương tám hướng.

Một màn này, có chút hùng vĩ.

Đế đô.

Diệp Huyền gây chuyện ở Thương Mộc học viện, Thương Mộc học viện cũng không thể dùng lực áp xuống, rất nhanh, cơ bản toàn bộ đế đô đều biết Diệp Huyền gây sự ở Thương Mộc học viện!

Khiếp sợ!

Toàn bộ đế đô khiếp sợ!

Đã bao nhiêu năm, Thương Lan học viện gần như sắp biến mất khỏi tầm mắt mọi người, không đúng, là đã phai nhạt trong tầm mắt mọi người, mà bây giờ, Thương Lan học viện lại dám ngạnh kháng chính diện với Thương Mộc học viện!

Hơn nữa còn thắng!

Đáng sợ nhất là, Diệp Huyền thế mà chém giết Phần Tuyệt, yêu nghiệt số một Thương Mộc học viện, càng dùng thi thể học viên Thương Mộc ghép ra bốn chữ Thương Mộc học viện ngay tại đường trường.

Đây là đang hung hăng đánh mặt Thương Mộc học viện a!

Diệp Huyền!

Lần này, cái tên Diệp Huyền một lần nữa truyền khắp đế đô, khác biệt với lần trước, lần này là vô số người tò mò về hắn, còn có người sùng bái hắn!

Kiểm tu, luôn luôn để làm người sùng bái!

Nói tóm lại, lần này, có thể nói Thương Lan học viện đã làm cho người khắp đế đô lau mắt mà nhìn!

...

Kỷ lão mang theo bốn người Diệp Huyền về tới Thương Lan học viện, trước Thương Lan điện, Diệp Huyền gặp lại Diệp Linh!

Diệp Linh một thoáng đã nhào tới trong ngực Diệp Huyền, nàng ôm Diệp Huyền thật chặt, sợ Diệp Huyền biến mất. Nàng không khóc, nhưng lại cứ ôm Diệp Huyền như vậy, trong mắt nàng, có một tia kiên định không hề tầm thường.

Nhìn Diệp Linh trong ngực, vẻ mặt băng lãnh của Diệp Huyền cũng nhu hòa đi, hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh:

- Ca đã đáp ứng muội, sẽ trở về!

Nói xong, hắn nhìn về phía nữ tử váy đen ngồi trên xe lăn cách đó không xa:

- Không biết tại hạ phải xưng hô thế nào?

Nữ tử váy đen hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Lục Cửu Ca.

Diệp Huyền gật đầu:

- Lục cô nương, đa tạ!

Nữ tử váy đen lắc đầu:

- Ngươi là Quốc sĩ, Khương quốc ta đứng về phía ngươi, Thương Mộc học viện nhất định sẽ không bỏ qua lần này, bảo trọng!

Nói xong, lão giả sau lưng nàng đẩy nàng quay người rời đi.

Khương quốc!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua bóng lưng nữ tử váy đen:

- Ta nhớ kỹ!

Nữ tử váy đen khẽ gật đầu, rất nhanh, hai người biến mất ở cách đó không xa.

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên nói:

- Ca, muối đi nấu cơm cho ca.

- Chúng ta cũng phải ăn!

Lúc này, Mặc Vân Khởi sau lưng Diệp Huyền đột nhiên cười hắc hắc:

- Tiểu Linh Nhi, cũng làm cho chúng ta một phần chứ a...

Bạch Trạch khẽ gật đầu:

- Ta cũng muốn!

Diệp Linh cười hi hi một tiếng:

- Điều sẽ có.

Nói xong, nàng quay người chạy nhanh về phía nơi xa.

Lúc này, Kỳ lão đầu một bên đột nhiên nắm tay một cái, rất nhanh, bốn viên đan dược màu vàng rơi vào trước mặt bốn người Diệp Huyền:

- Đi chữa thương trước!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó cầm viên đan dược kia đi về gian phòng của hắn.

Mặc Vân Khởi liếc mắt đánh giá đan dược trước mặt, sau đó sợ hãi than:

- Kỳ lão đầu, đan dược này không tầm thường a...

Nói xong, hắn nhìn về phía Kỳ lão:

- Kỳ thật ngươi rất giàu a! Lại nói, ngươi có tiền như vậy, có thể cải thiện chất lượng sinh hoạt của chúng ta một chút hay không a? Hoặc là thu vài muối từ học viện cũng được a...

Kỳ lão lãnh đạm nói:

- Cút!

Mặc Vân Khởi cười hắc hắc:

- Ngươi có thể suy nghĩ một chút a, đặc biệt là vấn đề cuối cùng..

Nói xong, hắn xoay người chạy.

Bạch Trạch và Kỳ An Chi cũng xoay người rời đi.

Đúng lúc này, Khương Càng Thiên xuất hiện trước mặt Kỳ lão cách đó không xa.

Khương Càng Thiên nhìn thoáng qua nơi xa, sau đó nói:

- Ngươi thu được ba tên tiểu tử này, cũng không tệ, đặc biệt là Diệp Huyền kia. Kê này, không đơn giản a!

Kỳ lão lãnh đạm nói:

- Nếu bình thường mà nói, Hoàng thất ngươi ước gì Thương Lan học viện ta và Thương Mộc học viện đánh nhau chết sống, vậy mà hôm nay ngươi lại đi ra làm người hòa giải, không bình thường a!

Khương Càng Thiên cười nói:

- Xác thực, ta ước gì ngươi và Lý Huyền Thương đánh nhau chết sống.. Thế nhưng, sau đó thì sao? Thương Lan học viện ngươi triệt để hủy diệt, Thương Mộc học viện bị trọng thương, nhưng mà, thế đã kết thúc sao? Không, toà Thương Mộc học viện Thanh Châu kia sẽ vẫn tiếp tục phái người tới này bên này gây dựng lại Thương Mộc học viện, đến lúc đó, bọn hắn sẽ chân chính là một nhà độc đại.

Kỳ lão lãnh đạm nói:

- Hiểu, muốn để Thương Lan học viện ta tiếp tục hao tổn Thương Mộc học viện!

Khương Càng Thiên lắc đầu:

- Kỳ lão, lão phu cũng nói thẳng một lời với ngươi, lần này, Hoàng thất ta đứng về phía các ngươi. Dĩ nhiên, không có khả năng công khai ra mặt giúp đỡ các ngươi, thế nhưng, sau lưng, Hoàng thất ta vẫn nguyện ý trợ giúp các ngươi một phần, dù sao, tiểu tử kia chính là Quốc sĩ, còn có quan hệ không tệ với Tiểu Cửu, Hoàng thất ta rất coi trọng hắn.

Kỳ lão uống một ngụm rượu, yên lặng.

Khương Càng Thiên cười nói:

- Kỳ lão, hẳn là ngươi sẽ không phản đối a?

Kỳ lão lắc đầu:

- Không phản đối, chỉ là, chớ có lên lút làm gì hắn.

Khương Càng Thiên cười nói:

- Đương nhiên sẽ không, đối với hắn, chúng ta cũng tương tự âm thầm bảo hộ. Kẻ này không chỉ trọng tình, càng biết nghĩ về gia quốc, lần này hắn giúp Tiểu Cửu một chuyện lớn, đối với hắn, Hoàng thất ta không có nửa điểm ác ý, điểm này, lão phu có thể cam đoan!

Kỳ lão khẽ gật đầu:

- Vậy thì tốt.

Nói xong, hắn uống một ngụm rượu, quay người rời đi.

Khương Càng Thiên quay đầu nhìn thoáng qua Thương Lan điện, mỉm cười nói:

- Đại kiếm tu... Thật tốt...

Nói xong, hắn quay người biến mất ngay tại chỗ.

Trong phòng bếp, Diệp Linh đang thổi lửa nấu cơm.

Đúng lúc này, một tiểu nữ hài đột nhiên xuất hiện cách nàng không xa, tiểu nữ hài mặc một bộ áo bông nhỏ, sau đầu ghim một cây bím tóc thật dài, thoạt nhìn có chút đáng yêu.

Diệp Linh nhìn thoáng qua tiểu nữ hài, không nói gì.

Tiểu nữ hài lãnh đạm nói:

- Hôm nay ca ca ngươi suýt chút chết đi!

Diệp Linh ôm đầu gối, không nói gì.

Tiểu nữ hài nhìn thẳng Diệp Linh:

- Ngươi đã liên lụy hắn rất nhiều lần. Hôm nay, vì ngươi mà hắn suýt nữa đã chết, mà về sau, địch nhân của hắn có thể sẽ nhắm vào ngươi.

Nước mắt Diệp Linh đột nhiên chảy xuống, dù lau thế nào cũng không hết.

Tiểu nữ hài đi đến trước mặt Diệp Linh:

- Ngươi nhất định phải độc lập, nhất định phải mạnh lên, chỉ có như vậy, mới có thể không liên lụy ca ca ngươi, không đúng, phải nói, ngày sau ngươi mới có thể bảo hộ ca ca ngươi tốt hơn!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Khổ luyện!

Diệp Linh ngẩng đầu nhìn tiểu nữ hài:

- Ca ca rất lợi hại... Ta có thể bảo hộ hần sao?

Khóe miệng tiểu nữ hài hơi nhấc lên:

- Hần rất lợi hại, nhưng so với người, hần vẫn kém xa. Chỉ cần người đi theo ta, ta dám cam đoan, ngày sau người nhất định sẽ chói mắt hơn cả vị An Quốc sĩ Khương quốc kia bây giờ!

Diệp Linh ngẩn ngơ, sau đó nói:

- Vì, vì sao...

Nét cười trên khóe miệng tiểu nữ hài dần dần mở rộng, phải nói là hưng phấn:

- Bởi vì người có thể chất Hàn Linh, thể chất đặc thù trong truyền thuyết, chỉ cần người đi theo ta, Bắc Hàn tông ta nhất định sẽ dùng lực lượng toàn tông bồi dưỡng người, để người có thể giết sạch yêu nghiệt bằng Thanh Thương giới kia.

Diệp Linh trầm mặc rất lâu, cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía tiểu nữ hài:

- Ta đáp ứng người.

Tiểu nữ hài mừng rỡ như điên, mà lúc này, Diệp Linh lại nói:

- Nhưng mà, ta phải bồi ca ca một quãng thời gian...

Tiểu nữ hài do dự một chút, sau đó gật đầu:

- Có thể, đến lúc đó ta sẽ tới tìm người!

Nói xong, nàng quay người biến mất tại chỗ.

Trước đó, Diệp Linh ôm hai đầu gối, cứ như vậy đờ đẫn nhìn hòa diễm trong hầm lò.

Ban đêm.

Trong Thương Lan điện, mọi người tề tụ một chỗ.

Ăn cơm!

Trên bàn cơm có hơn mười món ăn, đều là Diệp Linh và Diệp Huyền dọn ra, trong lúc đó, Diệp Linh thỉnh thoảng lại gấp cho thức ăn Diệp Huyền, đều là thịt, khiến đám người Mặc Vân Khởi bên cạnh nhìn đến một mặt im lặng!

Đây là thân huynh muội a!

Sau khi ăn xong, Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Nói cho các người biết một tin tức không tốt lắm, Thương Mộc học viện đã phát ra lệnh triệu tập, toàn khu vực Thanh Châu, có tổng cộng bảy mươi hai toà phân viện Thương Mộc học viện, Thương Mộc học viện Khương quốc, chỉ là một trong số đó, hiện tại, bọn hần phát ra lệnh triệu tập, đồng thời cho thù lao cực cao, nói cách khác, siêu cấp thiên tài và yêu nghiệt của 71 toà Thương Mộc học viện còn lại này đều có thể chạy đến Khương quốc.

Nói xong, hần nhìn thoáng qua mấy người Diệp Huyền:

- Về sau, các người phải đối mặt, không phải một hai thiên tài yêu nghiệt, mà là một đám, mà ta không thể ra tay!

Diệp Huyền nâng chén canh trước mặt lên uống một hơi cạn sạch:

- Đánh là xong thôi!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi gật đầu:

- Cũng chỉ có thể đánh!

Nói đến đây, hần dường như nghĩ đến chuyện gì, nhìn về phía Kỳ lão đầu:

- Lão đầu, Thương Mộc học viện có nhiều phân viện như vậy, Thương Lan học viện chúng ta thì sao? Lại nói, Thương Lan học viện chúng ta không có chút hậu trường bởi cảnh gì sao?

Diệp Huyền cũng nhìn về phía Kỳ lão đầu, đây cũng là điều hấn tò mò.

Kỳ lão đầu yên lặng, một lát sau, hấn uống một ngụm rượu, sau đó nói khẽ:

- Tổng bộ Thương Lan học viện ta ở Trung Thổ thần châu, được xưng nhị viện cùng Thương Mộc học viện, mà Thương Lan học viện ta, tại Thương Lan châu, cũng có 108 tòa phân viện...

Lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên đứng lên:

- Lão đầu, vậy còn đứng ngây ra đó làm gì a, tranh thủ thời gian gọi người a!

Bạch Trạch vội vàng gật đầu, biểu thị đồng ý:

- Gọi!

Kỳ lão đầu lắc đầu:

- Không gọi được!

Mặc Vân Khởi ngậy người, sau đó nói:

- Vì sao?

Kỳ lão đầu nói khẽ:

- Bên này xuống dốc... Chúng ta là một viện yếu nhất trong hết thảy phân viện Thương Lan học viện... Nói trắng ra, chính là bọn hấn xem thường chúng ta, căn bản là khinh thường làm bạn với chúng ta, cũng không thừa nhận chúng ta, rõ chưa?

Mọi người:

- ...

Về mặt đám người Diệp Huyền cứng đờ.

Mà Kỳ lão đầu lại không ngừng uống rượu, cũng không nói chuyện.

Một bên, Mặc Vân Khởi do dự một chút, sau đó nói:

- Lão đầu, việc này, trước kia các người lặn lội cũng quá kém đi..

Kỳ lão đầu nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi, sắc mặt Mặc Vân Khởi biến hóa, vội vàng nói:

- Lão đầu, có lời cứ nói là được, không nên động thù a...

Kỳ lão đầu khẽ lắc đầu:

- Ở Thanh Châu này, Thương Lan học viện ta cũng đã từng huy hoàng! Chẳng qua, đây đều là quá khứ, bây giờ nói lại cũng không có ý nghĩa gì. Ba người các người theo ta đi đến hậu sơn.

Nói xong, hấn đứng dậy quay người rời đi.

Bốn người Diệp Huyền đứng dậy đi theo.

Trong điện, chỉ còn lại Diệp Linh.

Diệp Linh nắm thật chặt tay nhỏ:

- Ca... Ta cũng sẽ cố gắng..

Trong mắt nàng, tràn đầy vẻ kiên định.

Hậu sơn.

Kỳ lão đầu mang theo ba người đi tới trước một chỗ thác nước, ánh mắt hấn rơi vào trên thân Bạch Trạch:

- Với người bây giờ, phải tăng cường độ huấn luyện của người, nhất định phải nhanh chóng kích phát lực lượng huyết mạch yêu thú trong cơ thể người.

Nói xong, hắn chỉ chỉ cách đó không xa, nơi đó chất đống thiết cầu lớn bằng hai đầu người!

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Tự đeo lên, sau đó đi xuống thác nước.

Bạch Trạch do dự một chút, sau đó gật đầu, hắn treo hai thiết cầu kia vào trên người mình, hai thiết cầu trên thân, dưới chân hắn rõ ràng lồm xồm xuống một chút!

Dưới ánh nhìn của mọi người, Bạch Trạch đi xuống dưới thác nước, sau đó lại tự cột chân vào trên xích sắt...

Rất nhanh, dưới thác nước truyền đến từng trận gào thét như dã thú của Bạch Trạch.

Mặc Vân Khởi bên cạnh không đành lòng nhìn thẳng, quá tàn nhẫn a!

Mà lúc này, Kỷ lão đầu nhìn về phía hắn, nhìn thấy một màn này, sắc mặt Mặc Vân Khởi biến hóa, vội vàng nói:

- Lão đầu, ta cảm thấy ta đã rất mạnh mẽ.

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Người chắc chắn chứ?

Mặc Vân Khởi vội vàng gật đầu:

- Chắc chắn!

Kỷ lão đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử kia chém hắn đi!

Mặc Vân Khởi:

- ...

Diệp Huyền nhìn về phía Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi trực tiếp nhảy dựng lên:

- Lão đầu, người nói đùa gì đó? Người đừng say rượu a!

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- So với để người chết trong tay những học viên Thương Mộc đó, không bằng để người chết trong tay người nhà, như vậy, có thể giữ được một chút thể diện.

Mặc Vân Khởi yên lặng.

Diệp Huyền đi đến bên cạnh hắn, vỗ nhẹ bả vai hắn:

- Không phải chỉ là ném chút khổ sao? Không có gì lớn. Thực sự không muốn ăn khổ, cũng không sao cả, ta cam đoan một kiếm này sẽ không chém chết người, nhiều nhất chỉ chém người tàn phế!

Khóe miệng Mặc Vân Khởi giật giật, hắn do dự một chút, sau đó nhìn về phía Kỷ lão đầu:

- Nói đi, chuẩn bị tra tấn ta thế nào!

Kỷ lão đầu tiện tay ném đi, rất nhanh, một xích sắt thật dài xuất hiện trước mặt Mặc Vân Khởi, mà phía trên xích sắt này, còn cột một đám thiết cầu thật nhỏ.

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Đeo nó vào, chạy 100 vòng quanh hậu sơn này, sáng trưa tối một lần, hạn mức một vòng trong nửa canh giờ, nếu vượt quá thời gian, thêm hai mươi vòng...

Về mặt Diệp Huyền có chút cổ quái.

Hậu sơn này cũng không nhỏ, tính hết chỉ ít cũng có khoảng bốn năm mươi cây số, mà hạn mức nửa canh giờ... Hơn nữa còn đeo xích sắt tiểu cầu này...

Ngay cả hắn cũng không làm được!

Mặc Vân Khởi lập tức xụ mặt đi:

- Lão đầu, không lẽ ngươi muốn để ta chạy đến gãy chân?

Kỷ lão đầu lãnh đạm nói:

- Chạy gãy chân dù sao cũng tốt hơn để người ta chặt chân. Bây giờ lập tức bắt đầu, ngươi còn nói nhảm một câu, tính thêm mười vòng!

Mặc Vân Khởi:

- ...

Một lát sau, Mặc Vân Khởi bắt đầu. Hắn vừa chạy, vừa kêu lên quái dị, cũng không ai biết được hắn đang kêu cái quái gì...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Thế!

Lúc này, Kỷ lão đầu nhìn về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Tu luyện thế nào, tùy Kỷ lão phân phó!

Kỷ lão nhìn Diệp Huyền, trong mắt có một tia phức tạp:

- Cổ lực lượng mà ngươi lợi dụng lúc ở Thương Mộc học viện, chính là đại địa chi lực?

Diệp Huyền gật đầu.

Kỷ lão than khẽ:

- Ngươi có chút thần bí, có điều, những thứ này cũng không trọng yếu, đi theo ta!

Nói xong, hắn mang theo Diệp Huyền và Kỷ An Chi đi tới trước một núi nhỏ.

Ngon núi nhỏ trước mắt này, chính là ngọn núi nhỏ Diệp Huyền còn chưa oanh xong lúc trước.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Kỷ lão muốn ta tiếp tục oanh ngọn núi nhỏ này sao?

Kỷ lão nói:

- Phải, cũng không phải!

Diệp Huyền nhìn về phía Kỷ lão.

Kỷ lão nói khẽ:

- Ngươi là kiếm tu, cũng là võ giả, một đường Kiếm đạo, ta không hiểu rõ, một đường võ đạo, có biết một ít.

Nói xong, hắn chỉ chỉ ngọn núi nhỏ nơi xa kia:

- Ngươi cảm thấy nó là cái gì?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Núi!

Kỷ lão lắc đầu:

- Nó không phải là núi, nó là những người cản đường!

Thanh âm vừa dứt, lão đột nhiên đâm ra một quyền.

Oanh!

Trước một quyền, ngọn núi nhỏ kia ầm ầm sụp đổ!

Một tòa núi nhỏ, cứ như vậy sụp đổ!

Diệp Huyền nhìn mà tròn mắt hốt hoảng!

Hắn biết Kỷ lão đầu rất mạnh mẽ, thế nhưng, bây giờ nhìn thấy Kỷ lão đầu đánh ra một quyền này, trong lòng hắn vẫn vô cùng rung động.

Uy một quyền, cường hân đến mức này!

Kỷ lão đầu quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi có biết trên người ngươi thiếu nhất thứ gì không?

Diệp Huyền lắc đầu.

Kỷ lão đầu nói khẽ:

- Dưới tình huống ngươi đang nổi giận, đầy đủ sát ý, thế nhưng, không đủ khí thế. Có sát ý, không khí thế, mặc dù chiến lực cũng không yếu, thế nhưng, vẫn chưa đủ, nếu ngươi có thể xen lẫn khí thế vào trong sát ý của ngươi, thực lực của ngươi sẽ càng mạnh hơn nữa. Không chỉ như thế, khoảng cách Vô đạo Tông sư, ngươi cũng có thể gần hơn một bước!

Nói xong, hắn nhìn về phía núi nhỏ đã vỡ tan kia:

- Thế nào là khí thế? Khí thế chính là một loại áp chế tâm lý, trước đó, lúc ngươi đối mặt núi nhỏ, coi nó là một ngọn núi, một ngọn núi rất khó phá hủy, về mặt tâm cảnh, ngươi đã thua một bậc. Ngươi nên coi nó là một thứ rác rưởi, một thứ rác rưởi cản trước mặt ngươi, thứ rác rưởi ngươi tùy thời có thể phá hủy!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Nhưng nó không phải rác rưởi, đây có phải có chút lừa mình dối người hay không?

- Hời thật hay!

Kỷ lão đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta hết sức vui mừng. Nhưng ta muốn ngươi hiểu rõ, khí thế, là một loại tự tin, đối mặt địch nhân, ngươi phải có loại tự tin vô địch kia. Người đối địch với ngươi, người đứng trước mặt ngươi, người cản ngươi nói, đều là rác rưởi! Dĩ nhiên, tự tin không phải tự đại, đơn giản mà nói, chúng ta phải xem thường kẻ địch trên chiến lược, coi trọng kẻ địch trên chiến thuật.

Nói xong, hắn chỉ chỉ toà núi nhỏ đã vỡ tan không xa trước mặt:

- Trong lòng ta, đây là một đồng rác rưởi, thế nhưng, lúc ta ra tay, cũng không khinh thị chút nào, không chỉ không khinh thị, còn dùng hết toàn lực. Trong lòng ta xem thường ngươi, nhưng ta ra tay lại coi trọng ngươi.

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía ngọn núi nhỏ nơi xa, trầm tư.

Kỷ lão đầu lại nói:

- Ngươi có biết An Lan Tú mạnh ở chỗ nào?

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Kỷ lão đầu, Kỷ lão đầu nói khẽ:

- Nàng mạnh chính vì thế của nàng, cho dù phải đối mặt kẻ địch mạnh hơn nàng rất nhiều, trong nội tâm nàng cũng không có nửa điểm e ngại, cho dù đối

mặt ta, trên mặt khí thế, nàng cũng không có nửa điểm yếu kém. Nàng đánh không lại ta, thế nhưng, nàng chưa bao giờ sợ ta, loại thế này... Trong thế hệ tuổi trẻ Khương quốc, hiếm có.

Nói đến đây, hần đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Trên người ngươi, không có thế, thế nhưng, ngươi có một thứ người khác không có.

- Thứ gì?

Diệp Huyền vô thức hỏi.

Kỷ lão đầu nói khẽ:

- Dừng cảm!

- Dừng cảm?

Diệp Huyền không hiểu.

Kỷ lão đầu nói:

- Ngươi không có loại khí thế khinh người kia, thế nhưng, ngươi cũng không sợ ai, ở Thương Mộc học viện, dù biết rõ không có phần thắng, thế nhưng, ngươi không có nửa phần e ngại, nói đánh là đánh, không chỉ như thế, lúc ngươi đối mặt An nha đầu kia, và nói chuyện với nàng, trên tâm cảnh cũng không có nửa phần yếu thế, có lẽ, đây cũng là nguyên nhân nàng coi trọng ngươi.

Nói xong, hần nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ở trên người ngươi, ta nghĩ đến một câu: Có thể yếu, nhưng không thể sợ.

Diệp Huyền:

- ...

Lúc này, Kỷ lão đầu đột nhiên nói:

- Đi theo ta!

Nói xong, hần mang theo Diệp Huyền đi đến nơi xa, rất nhanh, hần mang theo Diệp Huyền đi tới trước một tòa núi khác, ngọn núi này, to gấp mấy lần ngọn núi trước kia. Ngọn núi trước đó, miễn cưỡng được xưng là núi, thế nhưng, tòa trước mắt, thật sự là núi, hơn nữa còn không nhỏ!

Kỷ lão đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy ngọn núi này là gì?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nếu như ngươi muốn ta một quyền đánh vỡ ngọn núi này, ta nghĩ, chắc chắn là ngươi điên rồi...

Kỷ lão đầu uống một ngụm rượu:

- Đây chính là khiếm khuyết của ngươi. Kẻ địch mạnh mẽ, ngươi không sợ, điểm ấy, ngươi làm tốt hơn rất nhiều người, thế nhưng, ngươi lại thiếu khuyết loại khí thế bá đạo: Dù ngươi mạnh hơn, ta cũng phải chơi chết ngươi. Không đúng, phải nói, ngươi có loại khí thế này, chỉ có điều, chỉ khi mọi mọi người gặp nguy hiểm, ngươi mới có...

Nói xong, hần lại uống một ngụm rượu:

- Cứ đứng ở chỗ này mà nghĩ, khi nào hiểu, hãy rời đi!

Nói xong, hần lác lác đi tới trước một tảng đá, thân thể nghiêng một cái, trực tiếp nằm trên tảng đá, chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng ngáy o o.

Diệp Huyền nhìn ngọn núi trước mặt, trầm mặc.

Thế?

Kỳ thật, hần đã từng cảm nhận được, chính là trên người An Lan Tú.

Cảm giác An Lan Tú mang đến cho hần, chính là trên đời này không có bất kỳ nan đề gì có thể làm khó nàng, không có người nàng đánh không lại...

Đương nhiên, rõ ràng nhất, vẫn là nữ tử thần bí!

Trên vân thuyền lúc trước, nữ tử thần bí cầm thủy kiếm trong tay, loại khí thể kia... Thật sự khiến hấn rung động!

- Một kiếm này của ta, muốn ngươi sống, ngươi sẽ sống, muốn ngươi chết, ngươi phải chết...

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nghĩ đến đây, Diệp Huyền đột nhiên ngậm ngẫn cả người.

Sau một khắc, hấn đột nhiên phóng xuất Linh Tú kiếm!

Diệp Huyền cầm trường kiếm trong tay, nhìn về phía ngọn núi nơi xa, mà trong đầu hấn, không ngừng tái hiện một kiếm của nữ tử thần bí trên vân thuyền lúc trước...

Nữ tử kia, cầm thủy kiếm trong tay, phảng phất trong thiên địa này, không có người nàng không giết được!

Chẳng phải đây chính là một loại thể sao?

Nàng dùng chính là Nhất Kiếm Định Sinh Tử, mà chính hấn cũng dùng Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nhưng vì sao lại kém quá xa như vậy?

Cảnh giới thực lực bỏ qua một bên, kỳ thật, tâm cảnh của hấn đã quá sai rồi!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Kiểm kỹ này, cần nhất không phải cảnh giới, mà là thể, loại khí thể ta muốn ngươi sống, ngươi sẽ sống, muốn ngươi chết, ngươi nhất định phải chết!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Đây Chính Là Thiên Tài!

Nghĩ đến đây, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Hóa ra ta đã lĩnh hội sai kiếm kỹ này.

Nói xong, hấn ngẩng đầu nhìn về phía tòa núi cao cách đó không xa.

Ông!

Một tiếng kiếm reo đột nhiên vang vọng trong sân.

Sau một khắc.

Oanh!

Một cỗ khí thể cường đại từ trong cơ thể Diệp Huyền chấn động ra, mặt đất trước mặt hấn trực tiếp rạn nứt thành từng khúc!

Cách đó không xa, Kỳ lão đầu đột nhiên ngồi dậy, hấn có chút dờ dẫm nhìn Diệp Huyền phía xa:

- Quái quỷ gì đây? Ta dạy ngươi lĩnh ngộ quyền thể, ngươi lại đi lĩnh ngộ kiếm thể? Nhức trứng a?

Kiểm thể!

Nơi xa, Diệp Huyền cầm trong tay Linh Tú kiếm, trên người có một cỗ khí thể vô cùng bá đạo!

Mà khí thế này, lấy kiếm làm cơ sở, bởi vậy, xem như kiếm thế!

Diệp Huyền cầm trong tay Linh Tú kiếm, chậm rãi đi về phía ngọn núi lớn kia, mỗi lần hấn tiến lên trước một bước, mặt đất trước mặt hấn lập tức sẽ vỡ ra mấy trượng, chỉ chốc lát, lấy hấn làm trung tâm, mặt đất trong vài chục trượng chung quanh hấn đã rạn nứt thành hình mạng nhện!

Cách đó không xa, Kỳ lão gắt gao nhìn Diệp Huyền, giờ khắc này, trên mặt hấn không có nửa điểm men say, chỉ có ngưng trọng!

Kiếm thế!

Diệp Huyền bày ra không chỉ là kiếm thế, còn có kiếm kỹ hấn sẽ phải thi triển!

Dù Diệp Huyền chưa thi triển kiếm kỹ này, nhưng thế của kiếm kỹ kia, hấn đã cảm nhận được!

Đây tuyệt đối không phải địa giai kiếm kỹ gì đó có thể làm được!

Giờ khắc này, hấn xem trọng không phải là thế gì!

Mà là vì sao Diệp Huyền lại có loại kiếm kỹ kinh khủng này!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, một khắc khi hấn dừng lại, cổ kiếm thế quanh người hấn lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Diệp Huyền cúi đầu nhìn về phía Linh Tú kiếm khẽ rung động trong tay:

- Nhất định ta sẽ không bôi nhọ ngươi!

Ông!

Một tiếng kiếm reo đột nhiên vang vọng.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng, buông lỏng tay ra, sau một khắc, Linh Tú kiếm hóa thành một đạo kiếm mang chọt lóe lên trong sân!

Xung quanh Diệp Huyền, kiếm mang lấp lánh!

Dùng khí ngự kiếm!

Hiện tại, hấn ngự kiếm càng thêm thuận buồm xuôi gió, bởi vì hấn và Linh Tú kiếm, đã phù hợp đến tám mươi phần trăm!

Đúng lúc này, Kỳ lão đầu một bên đột nhiên nói:

- Vì sao không chém ra một kiếm kia?

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Kỳ lão, hấn bấm tay một cái, Linh Tú kiếm đột nhiên vững vàng rơi vào bên phải hấn, hấn cười nói:

- Không cần thiết. Bởi vì ta đã hiểu rõ thế nào là "Thế"!

Thế!

Có thể nói, Nhất Kiếm Định Sinh Tử của hấn hiện tại, nếu bàn về phẩm giai, dưới tình huống không gia trì đại địa chi lực, cũng đã siêu việt địa giai thượng phẩm, nếu tăng thêm đại địa chi lực, một kiếm này, tuyệt đối không kém võ kỹ Thiên giai!

Phải nói, giờ phút này, trong lòng hấn, Nhất Kiếm Định Sinh Tử, đã không đơn thuần là một môn kiếm kỹ!

Càng là một loại lý niệm và tâm cảnh Kiếm đạo!

Kỳ lão nhìn Diệp Huyền rất lâu, đột nhiên, hấn cười, thiếu niên trước mắt mà Thương Mộc học viện xưa đuổi ngày đó, chính là tổn thất lớn nhất của bọn hấn trong mấy ngàn năm qua.

Mà một lần đó hấn nhặt nhanh chỗ tốt, không thể nghi ngờ, là một lần kiếm lời lớn nhất của hấn suốt nhiều năm qua!

Kỳ lão đầu vỗ nhẹ vai Diệp Huyền:

- Tuổi trẻ, thật tốt!

Nói xong, hấn quay người rời đi.

Diệp Huyền cũng không rời đi, sau khi thu kiếm, hấn ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi lớn cách đó không xa, hấn chậm rãi nắm chặt tay phải.

Oanh!

Một luồng áp lực vô hình đột nhiên chấn động ra từ trong nắm đấm của hắn!

Diệp Huyền từng bước một đi đến ngọn núi lớn trước mặt, khi hắn cách vách ngọn núi lớn hơn một trượng, vách núi kia đột nhiên rạn nứt ra, mà lúc này, Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại!

Tay phải hắn nắm thật chặt.

Răng rắc răng rắc răng rắc răng rắc...

Toàn bộ vách núi không ngừng rạn nứt, đồng thời dùng tốc độ cực nhanh lan tràn ra bốn phía.

Lấy thế bức người!

Quyền đạo? Kiểm đạo?

Nhiều khi thật ra lại là tương thông!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên mở to mắt, hắn đột nhiên xông lên phía trước, một quyền đánh vào trên vách núi đá kia.

Oanh!

Cánh tay Diệp Huyền trực tiếp xuyên vào trong vách núi, sau một khắc, mấy chục trượng chung quanh vách núi kia trực tiếp sụp đổ, vô số đá vụn bay vút, sau đó nổ tung thành bụi phấn!

Diệp Huyền lui về sau mấy trượng, trên vách núi đá trước mặt hắn, có một quyền động đen kịt, sâu không thấy đáy!

Một quyền này của hắn, kỳ thật cũng không phải bao quát, mà là đơn thể!

Một quyền này, là hắn lần đầu nghĩ ra, chỉnh sửa từ Quyền Băng và Nhất Kiếm Định Sinh Tử, từ đầu chỉ là muốn thử một chút, thế nhưng không nghĩ tới, uy lực dĩ nhiên lại phi thường như thế, mặc dù không cường hãn bằng Nhất Kiếm Định Sinh Tử của hắn, thế nhưng, lại mạnh gấp mấy lần Quyền Băng trước kia!

Có thể nói, một quyền này của hắn, thậm chí có khả năng tùy tiện miểu sát một vị huyền giả Lăng Không cảnh!

Nếu như tăng thêm đại địa chi lực, thậm chí có thể tạo thành uy hiếp với Thông U cảnh!

Diệp Huyền nhìn nắm đấm của mình, cười hắc hắc:

- Chiêu này cứ gọi là Một Quyền Bạo Đầu Ngươi đi, quyền kỹ vì đánh nổ đầu mà thành! Lão tử tự mình sáng tạo, hắc hắc...

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Mà sau khi hắn rời đi, vách núi sau lưng hắn đột nhiên lại sụp đổ một tầng...

Diệp Huyền đi tới trước thác nước, dưới thác nước, Bạch Trạch vẫn đang kêu rên không ngừng!

Diệp Huyền liếc mắt tỉ mỉ quan sát Bạch Trạch, hơi kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện, trên thân Bạch Trạch, nổi gân xanh, mạch máu dưới da vậy mà khẽ rung động.

Huyết mạch chi lực?

Diệp Huyền có chút hiểu kỳ, hắn cũng nghe qua một số cá thể nửa người nửa yêu, những người này, có được huyết mạch yêu thú, nếu như có thể kích phát huyết mạch yêu tộc trong cơ thể, là có thể thu hoạch được Yêu lực, từ đó thực lực sẽ đại tăng!

Mà Bạch Trạch trước mắt rõ ràng vẫn chưa thể kích phát ra lực lượng huyết mạch chân chính của hắn!

Một khi Bạch Trạch kích phát lực lượng huyết mạch của bản thân, khi đó, thân thể và thực lực của bản thân hắn khẳng định sẽ có một thuế biến về chất!

Phải biết, thực lực của Bạch Trạch hiện tại đã vô cùng lợi hại! Một khi kích phát huyết mạch yêu thú trong cơ thể, nhất định sẽ càng thêm cường đại!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên quay đầu, cách đó không xa, một bóng người đang đang phi nước đại.

Người này, đúng là Mặc Vân Khởi.

Quần áo toàn thân Mặc Vân Khởi đều đã ướt đẫm, cả người mệt như đầu trâu...

Lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa, khi thấy Diệp Huyền, hấn ngay cả người, sau đó nói:

- Ngươi... Ngươi không có tu luyện?

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Không có a!

Mặc Vân Khởi trừng mắt nhìn, sau một khắc, hấn cả giận nói:

- Đâu đen rau xuống, dựa vào cái gì mà ngươi không cần tu luyện? Kỳ lão đầu không tra tấn ngươi? Quá không công bằng!

Diệp Huyền đi tới trước mặt Mặc Vân Khởi, hấn nhẹ nhàng vỗ vai Mặc Vân Khởi:

- Biết cái gì gọi là thiên tài chứ?

Nói xong, hấn chỉ chỉ bản thân:

- Thấy không? Đây chính là thiên tài! Ta đi ngủ, ngươi cứ từ từ chạy, ta ủng hộ ngươi trên tinh thần!

Nói xong, hấn đi về nơi xa.

Tại chỗ, Mặc Vân Khởi đột nhiên "Phi" một tiếng:

- Thiên tài? Không biết xấu hổ... Ngươi chờ đó cho ta, đến lúc đó nhất định sẽ đánh ngươi khóc...

Nói xong, hấn quay người chạy đi nơi xa, vừa chạy vừa quý khóc sôi gào, cũng không biết đang quý gào cái gì...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thương Mộc Đường Quốc

Diệp Huyền về tới trước Thương Lan điện, Diệp Linh cũng chưa ngủ, mà đang ngồi trên thềm đá, hai tay ôm hai đầu gối, khi thấy Diệp Huyền, nàng lập tức nhảy dựng lên.

Diệp Huyền đi đến trước mặt Diệp Linh, hấn nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh, ôn nhu nói:

- Tại sao còn chưa ngủ?

Diệp Linh ôm cánh tay kéo Diệp Huyền ngồi lên trên thềm đá, sau đó nàng khẽ đầu tựa vào trên bờ vai Diệp Huyền, nói khẽ:

- Muốn chờ ca ca!

Diệp Huyền cười nói:

- Ca vẫn luôn ở đây!

Diệp Linh nghiêng đầu nhìn Diệp Huyền:

- Ca, nếu như muội có thể tu luyện, ca có phản đối không?

Diệp Huyền ngậy cả người, sau đó cười nói:

- Sao lại phản đối? Nếu muội có thể tu luyện, về sau đã có thể bảo hộ ca ca ha...

Diệp Linh trừng mắt nhìn, sau đó nhếch miệng cười một tiếng, nàng ôm thật chặt cánh tay Diệp Huyền, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trong bầu

trời đêm, sao lốm đốm đầy trời.

Diệp Linh nói khẽ:

- Ca, ca nghĩ mẫu thân vẫn còn chứ?

Diệp Huyền yên lặng.

Mẫu thân?

Đối với nữ nhân kia... Hẳn càng ngày càng mơ hồ!

Lúc này, Diệp Linh nói khẽ:

- Mặc kệ có ở đó hay không, ngược lại, muội chỉ có ca ca... Có ca ca là đủ rồi.

Diệp Huyền nhẹ nhàng cọ xát đầu lên đầu Diệp Linh:

- Chỉ cần muội an toàn hạnh phúc, làm chuyện gì ca cũng nguyện ý!

Dưới trời sao, hai huynh muội cứ như vậy lẳng lặng dựa chung một chỗ.

Hôm sau.

Trời vừa sáng, Diệp Huyền đã đi đến hậu sơn, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Hắn không chỉ luyện thể, còn muốn luyện ngự kiếm, bây giờ hắn đã có thể ngự kiếm, thể nhưng, còn chưa đủ thành thạo, hiện tại, hắn cần phải làm, là tu luyện môn Ngự Kiếm thuật này tới cực hạn!

Mà Bạch Trạch và Mặc Vân Khởi cũng đang điên cuồng tu luyện.

Đối với hai người mà nói, áp lực cũng phi thường lớn, bọn hắn tới Thương Lan học viện, giống như Diệp Huyền, cũng bởi vì những nguyên nhân đặc thù, mặc kệ là nguyên nhân gì, bây giờ bọn hắn đã dung nhập học viện này, có lòng trung thành với học viện này!

Mà hai người đều rất rõ ràng tình huống hiện tại của học viện này... Không mạnh, tùy thời đều có thể bị Thương Mộc học viện chơi chết!

Tu luyện!

Liều mạng tu luyện!

Mà mấy ngày sau, bên ngoài Đế Đô thành.

Ba tên thiếu niên thân mặc trường bào màu trắng đột nhiên phi ngựa tới, tốc độ của ba người cực nhanh, người đi đường nhao nhao né tránh.

Trước cửa thành, thấy ba người này không có ý tứ thả chậm tốc độ, một tên binh lính vội vàng gầm thét:

- Người đến là ai...

Ba người đều không giảm tốc độ, nhìn thấy một màn này, sắc mặt tên lính kia đại biến, vội vàng lui nhanh về sau.

Cứ như vậy, ba người vọt thẳng vào trong thành.

Rất nhanh, một đám binh sĩ ngăn trước mặt ba người này, một nam tử trung niên căm tức nhìn ba người:

- Trong thành không thể cưỡi ngựa phóng nhanh, ba người các ngươi...

Đúng lúc này, một tên thiếu niên cầm đầu đột nhiên nhảy xuống ngựa, sau một khắc, thiếu niên đột nhiên biến mất tại chỗ, thoáng qua, một tiếng trầm đục vang lên, cả người nam tử trung niên trực tiếp bay ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này, những binh lính giữa sân giật dử, đang muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên truyền đến:

- Cản trở!

Thanh âm này vừa dứt, một lão giả xuất hiện trước mặt đám binh sĩ kia, lão giả lạnh lùng nhìn thoáng qua đám binh sĩ:

- Không có mắt nhìn hay sao? Bọn họ đều là học viên Thương Mộc học viện ta.

Thương Mộc học viện!

Sắc mặt những binh lính kia biến hóa, không dám ra tay.

Lão già quay người nhìn về phía ba người sau lưng:

- Ba vị đến từ nơi nào?

Thiếu niên cầm đầu lãnh đạm nói:

- Đường quốc!

Đường quốc!

Nghe được câu này, về mặt những binh lính kia lập tức khó coi hẳn lên.

Đường quốc, đây chính là địch nhân của Khương quốc a!

Lão già khẽ gật đầu:

- Mời ba vị theo ta về lại học viện!

Nam tử cầm đầu lắc đầu:

- Không cần, Diệp Huyền kia ở nơi nào?

Lão già do dự một chút, sau đó nói:

- Hay là bàn bạc kỹ hơn cho thỏa đáng, ba vị...

- Bàn bạc kỹ hơn?

Nam tử cầm đầu lạnh lùng nói:

- Bàn bạc kỹ hơn với các ngươi, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả canh đều không uống được. Chớ có lãng phí thời gian, trực tiếp nói cho ta Diệp Huyền ở nơi nào, lấy đầu hắn xong, ba người chúng ta nhanh chóng về nước.

Lão già liếc mắt nhìn ba người:

- Ba vị, Diệp Huyền kia cũng không phải người đơn giản, hắn...

- Ở Thương Lan học viện!

Đúng lúc này, nam tử trung niên bị đánh bay trước đó đột nhiên đứng lên, hắn nhìn thiếu niên cầm đầu kia:

- Diệp Huyền ở ngay Thương Lan học viện, nếu ngươi không biết đường, chúng ta dẫn ngươi đi!

Nam tử cầm đầu lãnh đạm nói:

- Dẫn đường!

Nam tử trung niên quay người liếc mắt nhìn đám người, gầm thét:

- Đi thông báo ngay, tất cả huynh đệ nghỉ nửa canh giờ, tất cả mọi người đi Thương Lan học viện trợ uy cho lão tử, ai không tới, lão tử đánh gãy chân hắn!

Trợ uy!

Nam tử trung niên dẫn theo ba tên học viên Thương Mộc Đường quốc kia đi đến Thương Lan học viện, mà sau lưng bọn họ, là một đám binh sĩ Khương quốc, ngoại trừ một đám binh sĩ Khương quốc, còn có một đoàn người vây xem!

Đồng thời ngày càng nhiều người gia nhập!

Mà những người này, đều là đến Thương Lan học viện trợ uy!

Những người này căn bản vốn là không thèm để ý tranh đấu giữa Thương Mộc học viện và Thương Lan học viện, hoặc là nói, bọn hắn ước gì hai học viện đánh nhau chết sống!

Thế nhưng hiện tại khác biệt!

Bởi vì người tới lại là người Đường quốc!

Đường quốc!

Tử địch của Khương quốc a!

Năm đó hai nước giao chiến, bao nhiêu người Khương quốc chết trong tay người Đường quốc?

Bây giờ học viên Thương Mộc Đường quốc thế mà đi tới Khương quốc!

Lúc này đây, tất cả mọi người gần như đều đứng về phía Thương Lan học viện.

Đây không còn là tranh đấu giữa hai học viện, mà là tranh đấu giữa hai nước!

Nhìn thấy một màn này, về mặt lão già Thương Mộc học viện kia lập tức trở nên khó coi. Giờ khắc này, hẳn đột nhiên cảm thấy, để học viên Đường quốc tới Khương quốc, là một sai lầm to lớn...

Thương Mộc học viện cao cao tại thượng đã quen, bọn hắn cũng không để ý người khác nghĩ gì, bởi vậy, bọn hắn không để ý đến quan hệ giữa Khương quốc và Đường quốc, hoặc là nói, căn bản không thêm để ý ý nghĩ của những người tầng dưới chót này!

Nhưng mà, bọn hắn lại không ngờ tới, cử động lần này đã khiến nhiều người tức giận!

Lão già do dự một chút, sau đó vội vàng chạy về Thương Mộc học viện.

Hắn cảm thấy, nhất định phải nghiêm túc xử lý việc này, bằng không, Thương Mộc học viện Khương quốc sẽ đánh mất dân tâm!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Hắn Tới!

Mà đám binh sĩ kia vẫn dẫn theo ba tên học viên Thương Mộc đi đến Thương Lan học viện.

Về mặt ba tên học viên Thương Mộc lạnh nhạt, hoặc là nói, trong mắt tràn đầy khinh thường và ngạo nghễ.

Rất nhanh, một đám người đi tới dưới núi Thương Lan học viện, dưới chân núi, mọi người gặp được một tiểu nữ hài, tiểu nữ hài cầm một cái rổ, bên trong chứa một chút rau dại.

Cô bé này, đúng là Diệp Linh xuống núi ngắt rau dại!

Lúc Diệp Linh thấy đám người kia, hơi ngần ngại, nàng cũng không chạy trốn, bởi vì Kỳ lão đầu nói, dưới núi này, là an toàn!

Lúc này, trong một đám binh sĩ, nam tử trung niên cầm đầu đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Linh:

- Tiểu muội muội, Diệp Huyền có đó không?

Diệp Linh trừng mắt nhìn:

- Các người tìm hắn làm gì?

Nam tử trung niên chỉ chỉ ba tên học viên Thương Mộc cách đó không xa:

- Ba người này tới từ Đường quốc, bọn hắn muốn khiêu chiến Diệp Huyền, chúng ta là tới trợ uy!

Diệp Linh nhìn qua ba tên học viên Thương Mộc học viện kia, sau đó quay người gọi lên trên núi:

- Ca, người Thương Mộc học viện lại tới!

Mọi người:

- ...

Đúng lúc này, trên núi, một nam tử áo xanh thiểm lục mà tới.

Người tới chính là Diệp Huyền!

Tốc độ của Diệp Huyền cực nhanh, chớp mắt đã tới dưới núi, hắn cũng không dừng bước lại!

Nhìn thấy Diệp Huyền, khoe miệng thiếu niên cầm đầu trong ba tên học viện Thương Mộc kia nổi lên một tia cười lạnh, hắn tiến lên phía trước một bước:

- Hóa ra người chính là Diệp Huyền, ta chính là học viên Thương Mộc học viện Đường quốc, Lý...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đang chạy đột nhiên tăng tốc độ dữ dội, khoảng cách mười trượng trở lại, hắn chớp mắt đã đi tới trước mặt nam tử nói chuyện, cùng lúc đó, một sợi kiếm quang chợt lóe lên trong sân!

Xuy!

Nam tử nói chuyện còn chưa nói xong, thân thể của hắn đã trực tiếp cứng ngắc ngay tại chỗ!

Một trận gió nhẹ phát qua.

Xuy!

Đầu nam tử đột nhiên rơi xuống khỏi cổ!

Máu tươi như trụ!

Tất cả mọi người giữa sân ngậy ra như phồng!

Mà đúng lúc này, bóng người Diệp Huyền đột nhiên lóe lên, cùng lúc đó, hắn một kiếm quét ngang qua trái.

Xuy!

Lại một tên học viên Thương Mộc bay đầu trong nháy mắt!

Lúc này, tên học viên Thương Mộc cuối cùng kia rốt cục cũng lấy lại tinh thần, hắn xoay người chạy.

Diệp Huyền cũng không đuổi theo, mà là quay người đi đến chỗ Diệp Linh, thế nhưng, kiếm trong tay hắn đột nhiên bay lên, sau đó bay đi chém thẳng về phía sau hắn!

Vài chục trượng ngoài xa.

Xuy!

Tên học viên Thương Mộc học viện đang chạy trốn kia trực tiếp bị một thanh kiếm xuyên thủng đầu!

Kiếm mang máu tươi dạo qua một vòng trên không, sau đó bay về tới trước mặt Diệp Huyền!

Tay phải Diệp Huyền tiếp kiếm, tay trái lôi kéo Diệp Linh:

- Đi, về nấu cơm!

Nói xong, hai huynh muội dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người chậm rãi đi lên trên núi.

Dưới núi, tất cả mọi người ngậy ra như phồng.

Cứ thế mà chết?

Miêu sát?

Tất cả mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Diệp Huyền đã dẫn muội muội Diệp Linh biến mất ở nơi xa!

- Kiếm tu... Thật lợi hại a...

- Lúc trước vậy mà Thương Mộc học viện không cần tên này... Đám người Thương Mộc học viện kia thật đúng là mù a!
- Mù? Ta thấy là ngu... Trong thế hệ trẻ tuổi ở Khương quốc chúng ta, sợ là chỉ có An Quốc sĩ mới có thể đánh thắng Diệp Huyền này a...
- Nghe nói hần và An Quốc sĩ còn là bằng hữu... Ai, lão tử đã sớm nói, Diệp Huyền này được An Quốc sĩ coi trọng, sao có thể là người bình thường? Các ngươi nhìn đi, ta nói không sai a...
- Nhìn con mẹ ngươi, lão tử nhớ kỹ, lúc trước chính là ngươi nói An Quốc sĩ đã nhìn lầm người, nói Diệp Huyền này là phế vật!
- ...

Rất nhanh, sự tình Diệp Huyền thuận sát ba tên học viên Thương Mộc học viện, như bệnh dịch truyền khắp đế đô!

Mà giờ khắc này, người đế đô nhất thời sôi trào!

Học viên Thương Mộc học viện bị Diệp Huyền giết, chính là người Đường quốc, Diệp Huyền thuận sát ba tên Đường quốc, không thể nghi ngờ, đây là tăng thể diện cho tất cả mọi người Khương quốc!

Mà ngày càng nhiều người bắt mắt với Thương Mộc học viện!

Vốn dĩ, hai học viện tranh đấu thế nào, đó cũng là sự tình trong nội bộ Khương quốc, nhưng Thương Mộc học viện thế mà nhờ người ngoài, hơn nữa còn là Đường quốc!

Mặc dù rất nhiều người khó chịu với Thương Mộc học viện, nhưng không ai dám ra mặt công khai chỉ trích Thương Mộc học viện!

Quái vật khổng lồ này, không ai dám tùy tiện đắc tội!

Đáng nói hơn, dưới núi Thương Lan học viện có chút náo nhiệt, mỗi ngày đều có một vài người tới dưới núi, trong đó còn có một vài nữ tử, dường như đang chờ gì đó...

Thương Mộc học viện.

Trong một gian đại điện, Lý Huyền Thương ngồi ở chủ vị, ở phía dưới, là một đám đạo sư và trưởng lão Thương Mộc học viện.

Đều là nhân vật thực quyền trong Thương Mộc học viện!

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Ba người đều là Lăng Không cảnh, mà ba người đều không thể tiếp được một kiếm của Diệp Huyền kia, các ngươi thấy thế nào?

Trong đại điện yên lặng.

Thần sắc đám người ngưng trọng!

Ba người tới từ Đường quốc kia, mặc dù không bằng Phần Tuyết, nhưng cũng không yếu a! Nhưng mà, ngay cả một kiếm của Diệp Huyền cũng không thể tiếp được!

Trực tiếp bị miểu sát!

Diệp Huyền này thế nhưng vẫn chỉ là Ngự Khí cảnh a!

Đây không phải vượt cấp khiêu chiến, đây là vượt cấp miểu sát!

Giữa sân, sau một lát trầm mặc, một lão giả đứng dậy:

- Thực lực của người này, sợ là chỉ dưới An Quốc sĩ kia, ta kiến nghị thông báo những học viên tới từ nơi khác, để bọn hần không thể tùy tiện đi khiêu chiến người này, hi sinh vô ích...

- Vì sao phải thông báo?

Đúng lúc này, Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Để bọn họ tiếp tục đi khiêu chiến hần!

Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Lý Huyền Thương!

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Hắn giết càng nhiều người, kết thù càng nhiều người, bảy mươi hai toà Thương Mộc học viện Thanh Châu, cứ để hắn đắc tội hết một lần!

Mượn đao giết người!

Tất cả mọi người đều không ngờ, tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Lý Huyền Thương!

Lý Huyền Thương chậm rãi đóng hai mắt lại, từ khi Phần Tuyệt chết, trong thế hệ trẻ tuổi của tòa Thương Mộc học viện Khương quốc này, cũng chỉ còn lại Bắc Thần nổi trội!

Một Bắc Thần, không đủ trấn giữ tràng diện!

Nếu bọn hắn không thể tìm được thiên tài đưa đến Trung Thổ Thần Châu bên kia, tài nguyên bọn hắn lấy được nhất định sẽ giảm bớt, đối với tòa Thương Mộc học viện Khương quốc, đây là trí mạng không thể nghi ngờ!

Phải biết, mỗi một năm, bọn hắn đều sẽ đạt được một chút tài nguyên từ tổng bộ, những tài nguyên này, có công pháp, võ kỹ, linh khí...

Nhưng với điều kiện tiên quyết, bên này có thể gửi đến thiên tài yêu nghiệt!

Nhân tài!

Thời đại này, thiếu nhất thứ gì? Ngoại trừ tài nguyên, chính là nhân tài!

Tại Trung Thổ Thần Châu, Thương Mộc học viện tự nhiên cũng có kẻ địch, mà muốn gìn giữ một thế lực không trượt xuống dốc, cần phải có nhân tài!

Thế nhưng lần này, bọn hắn bị tổn thất nặng nề, có thể nói, so với Thương Mộc học viện khác, đã rơi vào hạ phong tuyệt đối. Bây giờ muốn bồi dưỡng thiên tài mới, đã không kịp, biện pháp duy nhất, chính là để thiên tài học viện khác cũng bị tổn thất!

Vừa có thể khiến Thương Lan học viện chuốc thù oán, cũng có thể tiêu hao thiên tài của những học viện kia.

Đương nhiên, nếu quả thật có người giết được Diệp Huyền, dĩ nhiên là chuyện tốt!

Tóm lại bây giờ, bọn hắn chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu là được!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Không Kẻ Nào Có Trúng

Diệp Huyền!

Nghĩ đến người này, vẻ mặt Lý Huyền Thương lập tức âm trầm, lần này, Thương Mộc học viện bị tổn thất không phải nặng bình thường a!

Kỳ thật thế này cũng chưa có gì, khúc mắc làm cho hắn không thể thả ra, chính là Diệp Huyền này vốn dĩ muốn gia nhập Thương Mộc học viện a!

Nếu lúc trước Thương Mộc học viện nhận Diệp Huyền, vậy Thương Lan học viện này căn bản là đừng hòng tận lực liều một lần!

Mà bây giờ, Thương Lan học viện có Diệp Huyền, đây là một biến số khó lường a!

Biến số khó lường!

Lúc này, Lý Huyền Thương lại nói:

- Truyền lệnh xuống, phạm là người có thể giết được Diệp Huyền, tặng hai cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm, hai cuốn công pháp địa giai, còn có một trăm vạn cực phẩm linh thạch, không chỉ như thế, còn có thể tu hành trong bí cảnh của Thương Mộc học viện Khương quốc ta.

Nghe vậy, đám người đều biến sắc!

Hai cuốn võ kỹ địa giai thượng phẩm! Hai cuốn công pháp địa giai! Còn muốn tăng thêm một trăm vạn cực phẩm linh thạch!

Đây là đồ máu a!

Treo giải thưởng này cũng đủ giết một tên cường giả Thần Hợp cảnh!

Mà Diệp Huyền, chẳng qua là Ngự Khí cảnh!

Giữa sân, một lão giả do dự một chút, sau đó nói:

- Viện trưởng, cái giá này, có phải quá lớn hay không?

- Lớn?

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua lão giả kia:

- Nếu kẻ này không chết, ngày sau nhất định sẽ trở thành đại địch của Thương Mộc học viện ta! Hiện tại, học viện chúng ta chắc chắn phải tận lực giết hắn! Không thể khinh thị chút nào, bằng không, ngày sau chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn!

Đối với thiên tài, nếu không thể lôi kéo, phương pháp tốt nhất chính là hủy diệt, mà Diệp Huyền lại là thiên tài của Thương Lan học viện!

Hắn cũng không muốn ngày sau Thương Mộc học viện sẽ có một kẻ địch cấp bậc Kiếm Chủ, thậm chí là cấp bậc Kiếm Hoàng!

Kiếm Chủ! Kiếm Hoàng!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lý Huyền Thương dần dần âm trầm.

Đúng lúc này, một nam tử trung niên đột nhiên bước nhanh vào đại điện:

- Viện trưởng, Diệp Huyền... Hắn... Hắn tới.

Nghe vậy, mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Diệp Huyền tới?

Dưới đường nhỏ Thương Sơn, một nam tử cầm kiếm mà đứng, đối diện hắn không xa, một đám học viên Thương Mộc đứng đấy, những học viên này đều mang vẻ mặt đề phòng.

Nam tử ngẩng đầu nhìn về phía đám học viên kia:

- Các ngươi chó khăn trương, ta chỉ là tới luyện chữ một chút!

Thanh âm vừa dứt, hắn tay cầm trường kiếm, bắt đầu vung vẩy.

Rất nhanh, trên mặt đất trước mặt hắn, xuất hiện một hàng chữ lớn: "Đánh ta a! Các ngươi tới đánh ta a!"

Nhìn thấy một câu này, vẻ mặt đám học viên Thương Mộc học viện vô cùng khó coi!

Đây là trần trụi trắng trợn nhục nhã Thương Mộc học viện a!

Một đám học viên tuổi trẻ đang muốn xông tới, mà đúng lúc này, đám người Lý Huyền Thương xuất hiện giữa sân.

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền lại quay đầu rời đi.

Đi rất nhanh, trong chớp mắt đã biến mất ở cách đó không xa!

Mà sau lưng Diệp Huyền, nhiều hơn một hàng chữ:

- Hơn trăm tên học viên, không kẻ nào có trúng!

Nhìn thấy hàng chữ này, vẻ mặt Lý Huyền Thương âm trầm tới cực điểm.

Mà một đám học viên Thương Mộc học viện càng giận tới đỏ mặt lên.

Đây quả là khinh người con mẹ nó đi!

Một đám học viên đã muốn xông tới Diệp Huyền, nhưng lại bị những đạo sư kia gắt gao ngăn cản.

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua những học viên Thương Mộc đó:

- Về núi nhanh!

Những học viên kia không dám vi phạm, không tình nguyện nhưng vẫn đi lên trên núi.

Nơi nào đó, một nữ tử gắt gao nhìn bóng lưng Diệp Huyền nơi xa:

- Vì sao không để ta ra tay?

Người này, đúng là Bắc Thần!

Mà bên cạnh Bắc Thần, là Mạc Tùng!

Mạc Tùng lắc đầu:

- Thực lực của người này, ở Khương quốc ta, sợ là chỉ có An Quốc sẽ đã rời đi mới có thể ép hấn!

Bắc Thần yên lặng.

Thực lực của nàng và Phần Tuyết không kém bao nhiêu, Diệp Huyền có thể giết Phần Tuyết, rõ ràng, cũng có thể giết nàng!

Mạc Tùng nhìn thoáng qua nơi xa Diệp Huyền đã biến mất:

- Ngày đó, hấn vậy mà không chết... Người này, quá thần bí!

Nói xong, hấn quay đầu nhìn về phía Bắc Thần:

- Người không được tự đi tìm hấn, hết thầy sự tình giao cho học viện xử lý.

Bắc Thần yên lặng không nói.

Sau khi rời đi Thương Mộc học viện, Diệp Huyền không đi dạo khắp nơi, mà là chuẩn bị trở về Thương Lan học viện.

Lần này hấn tới Thương Mộc học viện, là bản thân lên chạy tới, sỏ dĩ thế, hoàn toàn là khó chịu với Thương Mộc học viện, tới quấy phá Thương Mộc học viện một phen, dĩ nhiên, nếu có thể, hấn còn muốn giết vài người!

Từ khi Thương Mộc học viện bắt cóc muội muội của hấn, đối với học viện này, có thể nói là hấn hận tới cực điểm!

Hiện tại nếu đụng phải học viên Thương Mộc học viện ở trên đường, hấn sẽ đánh không chút do dự, đánh đến chết!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, trước một chỗ phòng ốc bên phải hấn không xa, một tiểu nữ hài mặc váy đen ngồi xổm ở đó, tiểu nữ hài ước chừng mười hai mười ba tuổi, váy đen có chút đặc biệt, phía trên có vẽ một đóa hoa khô lâu màu trắng.

Tiểu nữ hài đang điêu khắc một khúc gỗ nhỏ, thủ pháp của nàng có chút vụng về, dáng vẽ điêu khắc có chút cố hết sức.

Đúng lúc này, tiểu nữ hài đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền!

Giờ khắc này, Diệp Huyền thấy rõ dung mạo của tiểu nữ hài, nói tới dung mạo, tiểu nữ hài cũng không phải đặc biệt xinh xắn, ngược lại, còn có chút âm u, đặc biệt là đôi mắt của nàng, cho người ta cảm giác hết sức không thoải mái, phảng phất bị nàng nhìn thoáng qua là sẽ chết!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó hấn đi tới trước mặt tiểu nữ hài, hấn ngồi xổm xuống, sau đó cầm lấy khúc gỗ và đao khắc trong tay tiểu nữ hài, cười nói:

- Người muốn khắc thứ gì?

Tiểu nữ hài nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó chỉ chỉ mái hiên nơi xa.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lại, nơi đó có một con chim màu đen nhánh, chim có chút quái dị, chỉ có một chân!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu điêu khắc cực nhanh.

Chỉ chớp lát, một con chim sinh động như thật xuất hiện trước mặt tiểu nữ hài.

Điêu khắc!

Kỳ thật, trước kia hấn không có chuyện gì làm, đã ưa thích điêu khắc, vì khi còn bé, hai huynh muội rất nghèo khổ, mà đôi lúc Diệp Linh muốn có đồ chơi, hấn tự nhiên không mua nổi đồ chơi gì, thế là, hấn tự mình điêu khắc một vài đồ chơi nhỏ cho Diệp Linh, mà mỗi một lần đều có thể dỗ cho Diệp

Linh vui vẻ! Dần dần, hắn cũng xem như là một chuyên gia điêu khắc. Mặc kệ là chim gì a, cá a, hay là người, hắn đều có thể điêu khắc sinh động như thật!

Đương nhiên, môn thủ nghệ này, ngoại trừ dễ cho Diệp Linh vui vẻ, cũng không còn tác dụng trứng gì... Chẳng qua đối với hắn mà nói, có thể dễ cho Diệp Linh vui vẻ, cũng đã đủ rồi!

Diệp Huyền đưa "chim nhỏ" trong tay cho thiếu nữ váy đen:

- Cho người!

Thiếu nữ váy đen tiếp nhận tượng gỗ chim nhỏ kia, nàng nhìn thoáng qua, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền cười nói:

- Điêu khắc a, phải ổn định tâm thần, không được vội vàng, càng nhanh càng dễ phạm sai lầm!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Thiên Tài Không Cần Tu Luyện, Như Ta!

Nói xong, hắn cầm lấy một khúc gỗ bên cạnh thiếu nữ váy đen, sau đó bắt đầu điêu khắc tốc độ cao, chỉ chớp lát, một người gỗ nhỏ xuất hiện trong tay Diệp Huyền!

Người gỗ nhỏ này và thiếu nữ váy đen, đơn giản là giống nhau như đúc!

Khi thấy người gỗ nhỏ này, thiếu nữ váy đen lập tức bị hấp dẫn.

Diệp Huyền đưa người gỗ nhỏ kia tới trước mặt thiếu nữ váy đen, cười nói:

- Tặng cho người!

Thiếu nữ váy đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nàng tiếp nhận người gỗ nhỏ kia, vẫn không có nói chuyện!

Diệp Huyền cười cười, sau đó xoa đầu thiếu nữ váy đen, cái xoa này, thật ra là theo bản năng, phải nói là theo thói quen, bởi vì bình thường hắn vẫn ưa thích xoa đầu Diệp Linh như thế!

Mà đúng lúc này, thiếu nữ váy đen đột nhiên nhìn về phía hắn, nàng cứ nhìn như vậy!

Diệp Huyền đột nhiên cảm giác trong lòng có chút hoảng, vô cơ hoảng, hắn nhú mào, vội vàng để bản thân trấn định lại!

Thiếu nữ váy đen đột nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người gỗ nhỏ trong tay, Diệp Huyền lập tức cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua thiếu nữ váy đen trước mắt, trên thân thiếu nữ trước mắt này không có nửa điểm huyền khí gợn sóng, thoát nhìn tựa như một người bình thường!

Diệp Huyền do dự một chút:

- Tiểu muội muội, có phải người là cường giả tuyệt thế vô cùng lợi hại gì đó không a?

Thiếu nữ váy đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền cười hắc hắc, sau đó hắn lén lút nhìn thoáng qua bốn phía, nhỏ giọng nói:

- Ta cho người biết một bí mật!

Thiếu nữ váy đen nhìn Diệp Huyền, vẫn không có nói chuyện.

Diệp Huyền hơi động cổ tay một chút, Linh Tú kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Thiếu nữ váy đen nhìn thoáng qua Linh Tú kiếm, trong mắt không có nửa điểm gọn sóng.

Diệp Huyền chỉ chỉ vào người hắn, có chút thần bí nói:

- Kiếm tu, ta chính là Đại Kiếm tu. Lợi hại a?

Thiếu nữ váy đen trừng mắt nhìn, biểu tình kia có chút quái dị.

Diệp Huyền lại vô thức xoa xoa đầu nhỏ của thiếu nữ váy đen, sau đó cười nói:

- Ca ca còn có việc, đi trước ha.

Nói xong, hắn đứng dậy đi về nơi xa.

Chỉ chớp lát, Diệp Huyền đã biến mất trong tầm mắt thiếu nữ váy đen.

Thiếu nữ váy đen thu hồi tầm mắt, nàng nhìn về phía người gỗ nhỏ trong tay, một lát sau, nàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn về phía chim nhỏ một chân cách đó không xa:

- Có cảm ứng được không?

Chim nhỏ một chân lắc đầu.

Thiếu nữ váy đen quay đầu nhìn về phía chân trời, chân mày cau lại:

- Khu vực Khương quốc xuất hiện Kiếm tiên, mà người hộ đạo chúng ta thế mà hoàn toàn không biết gì cả, thật đúng là hoang đường...

Nói đến đây, dường như nàng nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên nhìn về phía đoạn cuối đường phố xa xa, cuối con đường, bóng người Diệp Huyền đã biến mất, thế nhưng, thiếu nữ váy đen vẫn như cũ có thể thấy hắn!

- Người này mạo phạm chủ nhân, ta đi giết hắn!

Lúc này, chim nhỏ một chân kia lập tức muốn bay đi.

Thiếu nữ váy đen đưa tay chụp một cái, chim nhỏ một chân vững vàng rơi vào trong lòng bàn tay nàng!

Thiếu nữ váy đen lãnh đạm nói:

- Người này có Kiếm Tâm Thông Minh, trong lòng còn mang thiện ý, có thể thành tài, chớ động đến hắn, mặc hắn phát triển. Lại đợi ngày sau, nếu hắn vẫn giống như ngày hôm nay, trong lòng còn mang thiện ý, Kiếm Tâm Thông Minh, vừa vặn bồi dưỡng thật tốt, để khu vực Thanh Châu chúng ta có thêm một anh tài.

Nói xong, nàng quay người bước ra một bước.

Một bước này, cả người nàng trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

...

Diệp Huyền đi tới dưới núi Thương Lan học viện, lúc này, một đám người vây quanh, trong đó còn có thật nhiều nữ tử.

- Diệp công tử...

Một thiếu niên đi tới trước mặt Diệp Huyền, cung kính thi lễ:

- Tại hạ là Vu Lâm thế tử Vu gia, Diệp công tử, hôm nay có một tiệc tối, còn muốn mời Diệp công tử tham gia...

Một bên khác, lại có một nam tử vội vàng nói:

- Diệp công tử, tại hạ muốn gia nhập Thương Lan học viện, còn mời Diệp...

- Diệp công tử, người thật sự là Đại Kiếm tu sao?

- Diệp công tử, tiểu nữ tử có lễ... Người thật đúng là kiếm tu sao? Đùa nghịch hai kiếm nhìn một chút a...

Diệp Huyền chạy trời chết.

Hậu son.

Diệp Huyền đi tới dưới thác nước, Bạch Trạch còn đang khổ tu, giờ phút này, trên thân Bạch Trạch, lại có hào quang màu đỏ nhàn nhạt!

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi, không, tu, luyện?

Nói chuyện đều run rẩy!

Diệp Huyền gật một cái, nghiêm mặt nói:

- Thiên tài bình thường đều không cần tu luyện, giống như ta.

Bạch Trạch trừng mắt liếc Diệp Huyền:

- Biến, xa, chút!

Diệp Huyền cười hắc hắc, đúng lúc này, một đạo kinh phong kéo tới từ bên phải hần!

Diệp Huyền bỗng nhiên quay người, đâm ra một quyền.

Bành!

Một bóng người bị đẩy lui, mà đúng lúc này, một đạo hàn mang lạnh yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt Diệp Huyền!

Diệp Huyền lóe lên lui về sau, tránh né đạo hàn mang này!

Mà đúng lúc này, một tàn ảnh xuất hiện trước mặt hần lần nữa, cùng lúc đó, một trường côn màu đen đột nhiên đập xuống từ đỉnh đầu hần!

Tay phải Diệp Huyền nắm chắc thành quyền!

Oanh!

Một cổ quyền thế tử trong cơ thể hần bạo phát ra, cổ quyền thế này, cứ thế bức lui trường côn kia!

Diệp Huyền đâm ra một quyền!

Nhưng mà, bóng người kia đã cách hơn mười trượng bên ngoài!

Bóng người này, đúng là Mặc Vân Khởi!

Mặc Vân Khởi liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Sao quyền này của ngươi đã biến thành lợi hại rồi!

Diệp Huyền không nói gì, hần đột nhiên biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Mặc Vân Khởi biến hóa, mũi chân hần nhẹ nhàng chạm mặt đất một cái, cả người trong nháy mắt lui lại hơn mười trượng, cùng lúc đó, một ngọn phi đao chợt lóe lên trong sân!

Thật nhanh!

Bành!

Diệp Huyền cứ thế ngừng lại, hần vừa dừng lại, lại là một ngọn phi đao phóng tới trước mặt hần!

Mà đúng lúc này, theo một tiếng kiếm reo vang lên, một thanh phi kiếm trực tiếp cắm vào thanh phi đao kia.

Àm!

Phi đao bay ngược về tới trước mặt Mặc Vân Khởi!

Mặc Vân Khởi cười hắc hắc:

- Phi đao này của ta, lợi hại a?

Diệp Huyền đột nhiên nhìn qua sau lưng Mặc Vân Khởi:

- Kỳ lão?

Mặc Vân Khởi vô thức quay đầu, nhưng mà phía sau hắn, không có một ai!

- Hồng bát!

Sắc mặt hắn đại biến, vội vàng xoay người.

Bánh!

Một tiếng trầm đục vang lên, cả người Mặc Vân Khởi trực tiếp bị đưng bay ra ngoài, một lần bay, trọn vẹn mười mấy trượng!

Trên mặt đất, Mặc Vân Khởi nộ chỉ Diệp Huyền:

- Tên vương bát đản Diệp Huyền, ngươi, ngươi thế mà giờ trò, ngươi có còn liêm sỉ hay không!

Diệp Huyền trừng mắt nhìn:

- Ngươi cũng có thể gạt ta a! Đến, mau nói với ta có người sau lưng!

Mặc Vân Khởi tức đến gần thổ huyết:

- Con mẹ nó chứ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Bán Đồ

Diệp Huyền nhún vai, xoay người rồi đi!

Sau lưng, Mặc Vân Khởi quay đầu nhìn về phía Bạch Trạch dưới thác nước cách đó không xa:

- Tên này có vô sỉ không?

Bạch Trạch trịnh trọng gật đầu.

Mặc Vân Khởi lắc đầu:

- Ta chưa từng gặp tên nào vô sỉ như thế!

Lúc này, Bạch Trạch cách đó không xa đột nhiên nói:

- Ngươi chạy xong chưa?

Nghe vậy, về mặt Mặc Vân Khởi đại biến, sau một khắc, hắn trực tiếp biến mất tại chỗ.

...

Trong một tòa sân nhỏ.

Kỳ lão đầu nằm trên ghế, uống say say say.

Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện bên cạnh Kỳ lão đầu, Diệp Huyền nhìn thoáng qua Kỳ lão đầu, nói:

- Kỳ lão, tìm ngươi có chuyện muốn thương lượng một chút!

Kỷ lão đầu mở mắt nhập nhèm nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nói!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút:

- Ta muốn đột phá Lăng Không cảnh!

Lăng Không cảnh!

Hắn đã kẹt ở Ngự Khí cảnh một quãng thời gian, hiện tại, hắn cảm giác bản thân đã đến cực hạn Ngự Khí cảnh, tùy thời có thể đột phá Lăng Không cảnh!

Đáng tiếc là, hắn căn bản không thể cứ thế đột phá như người bình thường!

Hắn nhất định phải tìm Linh kiếm!

Mà có lẽ một thanh Linh kiếm vẫn chưa đủ!

Nếu hắn đến Lăng Không cảnh, thực lực các phương diện tất nhiên sẽ gia tăng một đoạn lớn, trọng yếu nhất chính là có thể lăng không bay lượn, lúc đó, hắn sẽ thử kết hợp với kiếm, xem có thể ngự kiếm hay không!

Ngự kiếm phi hành!

Hiện tại hắn đã có thể ngự kiếm, nhưng chưa thể ngự kiếm phi hành, đây là một tiếc nuối a!

Kỷ lão đầu khẽ gật đầu:

- Muốn đột phá Lăng Không cảnh, là một chuyện tốt!

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Nhưng mà, thể chất của ta có chút đặc thù, muốn xông vào Lăng Không cảnh, cần Linh kiếm, Kỷ lão, người mua cho ta mười mấy chuôi Linh kiếm thôi, uy... Kỷ lão, người đừng ngủ a, người tỉnh a, đậu đen rau muống..

Trước mặt Diệp Huyền, Kỷ lão đã nằm ngáy o o, gọi thế nào cũng không dậy!

Thấy Kỷ lão vờ ngủ, Diệp Huyền tức đến thiếu chút nữa rút kiếm chém người. Chẳng qua, nghĩ đến thực lực kinh khủng của lão đầu này, cuối cùng hắn chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên quay người, trước cổng sân nhỏ, một nữ tử đứng đấy.

Kỷ An Chi!

Kỷ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Đi theo ta!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Kỷ lão đầu trước mặt, lắc đầu thở dài:

- Vô si!

Nói xong, hắn đi ra ngoài.

Kỷ An Chi dẫn theo Diệp Huyền đi về phía hậu sơn, một góc nhỏ ở hậu sơn, có hai tòa điện nhỏ, xung quanh hai tòa điện nhỏ này, cỏ dại đều phải cao bằng người trưởng thành.

Rất là hoang vu!

Kỷ An Chi dẫn theo Diệp Huyền đi tới trước một tòa điện nhỏ, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lại, ngay phía trên điện nhỏ có hai chữ to:

- Vô Điện!

Kỷ An Chi nói khẽ:

- Nơi này đã từng là Thánh địa của Thương Lan học viện ta.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Võ Điện trước mắt:

- Bên trong có thứ gì đáng tiền sao?

Kỷ An Chi quay đầu trừng mắt liếc Diệp Huyền:

- Đây là Thánh địa!

Diệp Huyền tròn trắng mắt:

- Ta chỉ biết, hiện tại, học viện chúng ta nghèo đến mức sắp không còn cơm ăn.

Kỷ An Chi trầm mặc một lát, nói khẽ:

- Thương Lan học viện, đã từng hết sức huy hoàng, còn phải huy hoàng hơn Thương Mộc học viện hiện tại!

Diệp Huyền nói:

- Vậy tại sao lại sa sút đến thế này?

Kỷ An Chi lắc đầu:

- Bành trưởng!

- Bành trưởng?

Diệp Huyền không hiểu.

Kỷ An Chi nói khẽ:

- Sau khi một thế lực đạt tới trình độ nhất định, giống như Thương Lan học viện chúng ta lúc đó, ngay cả Hoàng thất cũng phải nghe chúng ta nói gì làm nấy. Chúng ta khi đó, bành trưởng trước nay chưa từng có, căn bản không xem bất kỳ ai trong mắt. Làm việc như thế, tự nhiên đắc tội không ít người. Thế này cũng chưa tính là gì, Thương Lan học viện năm đó bỏ qua một học viên..

Nói đến đây, nàng nhìn về phía Diệp Huyền:

- Nhân vật truyền kỳ của Thương Mộc học viện, Cổ Thiên Trần, năm đó, kỳ thật người này là học viên Thương Lan học viện ta!

Diệp Huyền sững sốt một chút, sau đó hỏi:

- Vậy tại sao lại chạy đến Thương Mộc học viện?

Kỷ An Chi lắc đầu:

- Bị ép đi!

Nói xong, nàng đi về phía Võ Điện:

- Bất kỳ thế lực hay người nào, sau khi đạt tới trình độ nhất định, đều sẽ bành trưởng, một khi người bành trưởng, sẽ đánh mất bản thân, một thế lực cũng giống như thế. Mà chúng ta hôm nay, cũng vì năm đó bành trưởng mà bỏ ra đại giới đau đớn thê thảm!

Nói xong, nàng đột nhiên dừng bước, quay người nhìn Diệp Huyền:

- Trận chiến cuối cùng giữa hai học viện năm đó, lão bối không ra tay, thế hệ tuổi trẻ, hết thầy học viên Thương Lan học viện ta gần như bị giết sạch, dưới đường nhỏ Thương Sơn năm đó, chất đầy đầu học viên Thương Lan học viện.

Diệp Huyền yên lặng!

Thế giới này vốn luôn tàn khốc, lúc hần ở Thanh Thành, mấy tiểu thế giới tranh đoạt tài nguyên xung quanh Thanh Thành, sao lại không phải thường xuyên huyết chiến? Mà Thương Lan học viện sa sút đến thế này, khiến hần nghĩ tới bốn chữ!

Thịnh cực mà suy!

Mặc kệ là người hay một thế lực, sau khi đạt tới trình độ nhất định, lập tức sẽ bành trưởng, sau đó đánh mất bản thân!

Đối với hần mà nói, đây cũng là một cảnh giác.

Mặc kệ ngày sau đạt đến trình độ nào, chớ có bành trướng!

Hai người tiến vào đại điện, trong đại điện, có chín cây trụ dài, mỗi một cây trụ đều cao đến hai trượng, phía trên khắc đầy phù văn không biết tên.

Kỷ An Chi chỉ chỉ chín cây trụ dài kia:

- Chín cây trụ này, đã từng là chín đạo truyền thừa, truyền thừa đến từ cường giả tổng viện Trung Thổ Thần Châu, mỗi một năm đều sẽ có cường giả mới thông qua chín cây trụ này, truyền thụ võ đạo của hân... Mà từ khi Thương Lan học viện xuống dốc, tổng viện hoàn toàn từ bỏ nơi này, truyền thừa này, đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Nói xong, nàng tự giễu cười một tiếng:

- Bọn hân hân là đã hoàn toàn quên mất chúng ta!

Diệp Huyền yên lặng.

Thị phi năm đó, hân không phải đặc biệt để ý, hân chỉ biết, Kỷ lão đầu Thương Lan học viện đã cứu muội muội, chưa chấp hai huynh muội bọn họ!

Ân tình này, phải trả!

Diệp Huyền hân là người như vậy, có ân báo ân, có cừ báo cừ!

Kỷ An Chi đi tới trước một cây trụ, nàng đột nhiên rút đao chém một cái.

Xuy!

Trụ dài kia ầm ầm vỡ vụn.

Kỷ An Chi cũng không dừng tay, mà là vung nhanh trường đao, sau một khắc, chín cây trụ dài giữa sân đều ầm ầm vỡ vụn!

Mà sau khi chín cây trụ này vỡ vụn, chín viên tinh thạch lớn bằng nắm đấm xuất hiện trong đại điện!

- Đây là?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Kỷ An Chi nói khẽ:

- Ngọc phẩm linh thạch, nền tảng của chín cây trụ truyền thừa này, mỗi một viên đều có giá tiền không tề, cũng là thứ đáng tiền nhất của chúng ta bây giờ. Bán chúng rồi đổi kiếm đi!

Nói xong, nàng quay người rời đi Võ Điện.

Trong điện, Diệp Huyền nhìn đồng ngọc phẩm linh thạch trước mắt này, thật lâu không lên tiếng.

Một khắc đồng hồ sau, Diệp Huyền xuống núi.

Trong một sân nhỏ nào đó, Kỷ lão đầu thấp giọng thở dài:

- Nha đầu a, đây chính là tiền thưởng của gia gia ngươi a...

Diệp Huyền đi thẳng đến Túy Tiên lâu!

Túy Tiên lâu là thương hội lớn nhất đế đô, muốn mua bán đồ, đều chỉ có thể tìm bọn hân!

Mà trên đường đi, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, trước mặt hân không xa, một tên nam tử đứng đấy, nam tử mặc một bộ cẩm y màu trắng, cầm trong tay một chiếc quạt lông, phong thái nhẹ nhàng.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua nam tử:

- Thương Mộc học viện?

Nam tử mỉm cười:

- Phải, ngươi chính là Diệp Huyền...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Ta Thấy Một Tên Giết Một Tên!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Người chưa tới, một cỗ quyền thế kinh khủng đã dẫn đầu bao phủ nam tử!

Nam tử hít lại hai mắt, trong mắt có một tia khiếp sợ, không dám khinh thường, quạt xếp trong tay hắn nhẹ nhàng xoay tròn, một cỗ kinh phong lăng lệ như lưỡi đao chém ra!

Oanh!

Theo một tiếng nổ vang lên, hai bóng người liên tục lùi lại!

Hai bóng người này, đúng là Diệp Huyền và nam tử, thế nhưng rất nhanh, Diệp Huyền ngừng lại, sau một khắc, lại lần nữa xuất hiện trước mặt nam tử.

Đồng tử nam tử co rụt lại, đột nhiên khép lại quạt xếp, sau đó vẩy lên trên một cái, một đạo hàn mang lóe lên rồi biến mất!

Xuy!

Giữa sân vang lên tiếng xé rách!

Thế nhưng, bản thân nam tử lại nhanh chóng lùi ra bên ngoài mười trượng!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua quả đấm của hắn, trên nắm tay, có một vết máu!

Diệp Huyền lắc lắc tay, sau đó chậm rãi nắm chặt.

Oanh!

Mặt đất trước mặt Diệp Huyền lập tức rạn nứt ra, một cỗ khí thế vô hình tựa như cuồng phong bạo vũ bao phủ về phía nam tử!

Nam tử hít lại hai mắt:

- Quyền thế thật bá đạo!

Thanh âm vừa dứt, hắn đột nhiên buông ra quạt xếp trong tay, sau một khắc, chuôi quạt xếp này tựa như một lưỡi đao chém về trước!

Xuy! Nhi nhi nhi Oanh

Giữa sân vang lên tiếng xé rách chói tai!

Chuôi quạt xếp này không chỉ xé rách không khí, còn xé rách cỗ khí thế của Diệp Huyền, nhưng lúc này, Diệp Huyền đã đi tới trước mặt hắn, không nói nhảm bất kỳ lời nào, lại đâm ra một quyền!

Bạo lực! Đơn giản!

Bành!

Cả người nam tử trực tiếp lùi lại mười trượng, mà chuôi quạt xếp này cũng bị Diệp Huyền cầm trong tay, vốn là muốn hủy đi, thế nhưng hắn lại phát hiện, chuôi quạt xếp này lại là một thanh linh khí!

Không chút do dự, hắn trực tiếp thu quạt xếp vào!

Nơi xa, nam tử:

- ...

Thu hồi quạt xếp, Diệp Huyền nhìn về phía nam tử, nam tử híp lại hai mắt:

- Xem ra, đầu của các hạ, không phải dễ lấy a! Ngươi...

Đúng lúc này, thanh âm của hắn đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì Diệp Huyền đã vọt tới trước mặt hắn!

Lại là một quyền!

Nhưng một quyền này hoàn toàn khác biệt với một quyền trước đó, uy lực của một quyền này, ít nhất mạnh gấp mấy lần một quyền vừa rồi!

Cường hắn khiến về mặt nam tử đại biến!

Hắn vừa định phản kích, mà lúc này, một cỗ quyền thế vô cùng cường đại trực tiếp bao phủ hắn!

Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Thế của một quyền này, làm nam tử hoàn toàn tuyệt vọng!

Yên lặng một chớp mắt!

Àm!

Đầu của nam tử ầm ầm nổ tung, mà Diệp Huyền đã ở mấy trượng phía sau nam tử!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn lướt qua bốn phía:

- Học viên Thương Mộc học viện, ta thấy một tên giết một tên!

Nói xong, hắn đi về phía nơi xa.

Từ khi học viên Thương Mộc học viện bắt muối muối của hắn, có thể nói hắn hận học viện này tới cực điểm!

Có thể động đến hắn, thế nhưng, động đến muối muối của hắn, tuyệt đối không được!

Bốn phía, một số người vây xem đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều mang vẻ khiếp sợ, thiếu niên tay cầm quạt xếp vừa rồi, ít nhất là cường giả Lăng Không cảnh tối đỉnh!

Nhưng lại bị Diệp Huyền một quyền đâm chết như thế?

Ở nơi nào đó, ba nam tử gât gao nhìn Diệp Huyền rồi đi.

Mà ba người này, cũng là học viên Thương Mộc học viện tới từ nơi khác!

Một lát sau, một nam tử hoa bào cầm đầu lắc đầu:

- Về nước!

Ở bên cạnh nam tử hoa bào, một nam tử trầm giọng nói:

- Cứ về nước như vậy? Giết hắn, thế nhưng là có võ kỹ công pháp địa giai, còn có cực phẩm linh thạch...

Nam tử hoa bào lạnh lùng nhìn thoáng qua nam tử vừa nói:

- Ngươi còn mạng để lấy sao?

Về mặt nam tử có chút khó coi.

Nam tử hoa bào quay đầu nhìn thoáng qua cổ thi thể không đầu nơi xa:

- Thực lực của người kia không hề yếu hơn ba người chúng ta, nhưng mà, hắn còn không thể tiếp được một quyền!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Thương Sơn:

- Diệp Huyền này căn bản không phải thiên tài bình thường, Thương Mộc học viện Khương quốc này muốn mượn đao giết người, vũng nước đục này, chúng ta không tham dự, cũng không có thực lực tham dự, đi!

Nói xong, nam tử xoay người rời đi, không chút do dự!

Hai tên nam tử còn lại, sau khi do dự một chút, cũng đi theo.

Võ kỹ và công pháp địa giai hết sức mê người, thế nhưng, phải còn mạng mới lấy được a!

Mạng mới là trọng yếu nhất!

Mà một bên khác, một nam tử mặc áo bào đen nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, cười hắc hắc:

- Thực lực không tệ a!

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn trực tiếp biến mất tại chỗ!

Cuối con đường, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, trước mặt hắn, một nam tử áo bào đen đứng đấy.

Nam tử áo bào đen nhìn Diệp Huyền, cười nói:

- Ngươi vừa mới nói nhìn thấy học viên Thương Mộc học viện là giết ngay?

Nói xong, hắn vẫy vẫy tay:

- Ta cũng là học viên Thương Mộc, tới giết thử xem? Ta...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Khóe miệng nam tử hơi nhếch lên, thoáng qua, một cỗ khí tức cuồng bạo đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hắn.

- Đây... Đây là Thông U cảnh? Không đúng, đây là nửa bước Thông U...

Giữa sân, có người kinh hô!

- Khó trách hắn tự tin như vậy, vậy mà đã nửa bước đạp vào Thông U cảnh!

- ...

Mà đúng lúc này, giữa sân vang lên tiếng kiếm reo!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Lần này, Diệp Huyền trực tiếp thi triển sát chiêu mạnh nhất của hắn!

Một khắc khi một kiếm này xuất hiện, vẻ mặt nam tử áo bào đen lập tức đại biến, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, thoáng qua, huyền khí trong cơ thể hắn điên cuồng phun trào, cùng lúc đó, hắn đột nhiên đâm một quyền về phía trước!

Oanh!

Một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trong nắm đấm của hắn chấn động ra, còn tản ra lửa cháy bùng bùng!

Trọng yếu nhất, chính là một quyền này lại có quyền ý!

Nhìn thấy quyền ý, giữa sân lại vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Quyền ý, rất có thể thiếu niên áo bào đen này chính là một vị Võ đạo Tông sư! Hoặc có thể, là một chuẩn Võ đạo Tông sư!

Mà lúc này, một kiếm của Diệp Huyền đã đến!

Yên lặng một chớp mắt.

Xuy!

Một cái đầu đột nhiên bay vút lên trời!

Đúng là đầu của nam tử áo bào đen!

Phía sau nam tử áo bào đen, Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, một sợi kiếm quang rơi vào trong tay hắn, kiếm quang tán đi, là Linh Tú kiếm!

Thu kiếm, hấn bước nhanh về phía nơi xa.

Một kiếm có thể giải quyết, hấn tuyệt đối sẽ không tổn nửa ngày đánh với đối phương!

Cho nên, hấn dùng một chiêu mạnh nhất.

Bốn phía, mọi người ngây ra như phỗng.

Lại là miểu sát?

Lại là miểu sát?

Những người vây xem giữa sân, còn lẫn một ít học viên Thương Mộc học viện, trong đầu đều trống rỗng!

Nửa bước Thông U, chuẩn Võ đạo Tông sư, cứ thế bị miểu sát?

Đây không phải chiến thắng, mà là miểu sát! Một kiếm miểu sát! Mà một kiếm vừa rồi, rất nhiều người còn chưa thấy rõ ràng! Bọn hấn chỉ thấy được một sợi kiếm quang lóe lên, sau đó, nam tử áo bào đen kia đã bay đầu!

Rốt cục Diệp Huyền này đã đạt tới trình độ nào?

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên quay lại, trước ánh mắt của đám người, hấn tiến tới thi thể của nam tử kia, sau đó lấy đi một cái túi bên hông nam tử áo bào đen, tiếp theo, hấn quay người rời đi.

Mọi người:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Mua Kiếm

Nghèo!

Vô cùng nghèo!

Đây là cảm giác của Diệp Huyền lúc này!

Lúc ở Lưỡng Giới thành, hấn biết giá của một thanh linh khí, ít nhất cũng hơn hai trăm vạn kim tệ a!

Mà kiếm, có lẽ còn đắt hơn!

Bây giờ, hấn nghèo đến mức muốn đánh cướp!

Chỉ chốc lát, Diệp Huyền đi tới Túy Tiên lâu, sau khi xuất ra thẻ tím, hấn được mời vào một gian bao sương xa hoa, tiếp đãi hấn là một lão giả.

Lão giả khẽ thi lễ với Diệp Huyền:

- Diệp công tử có phân phó gì?

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó lấy ra chín khối ngọc phẩm linh thạch kia:

- Số này có thể bán được bao nhiêu?

- Ngọc phẩm linh thạch!

Trong mắt lão già có một tia kinh ngạc:

- Loại ngọc phẩm linh thạch này, ở Khương quốc cũng không có nhiều a.

Nói xong, hắn trầm ngâm một lát, sau đó nói:

- Một viên ngọc phẩm linh thạch khoảng năm mươi vạn kim tệ!

Năm mươi vạn kim tệ!

Diệp Huyền hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Tất cả tôi đa cũng chỉ 450 vạn kim tệ?

Lão già gật đầu.

Diệp Huyền lại hỏi:

- Một thanh Linh kiếm khoảng bao nhiêu tiền mới mua được?

Lão già nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ít nhất hơn ba trăm vạn, thậm chí có tiền cũng không mua được!

Nghe vậy, Diệp Huyền cười khỏ, hắn đã hiểu vì sao kiếm tu hiếm có như vậy!

Mẹ nó chứ, người bình thường căn bản không thể tu luyện a!

Một thanh Linh kiếm đã có giá ba trăm vạn kim tệ!

Đừng nói một người, ngay cả một vài thế gia đại tộc cũng không thể bỏ ra nhiều kim tệ như vậy a!

Ngoài ra, kiếm tu còn cần các loại kiếm kỹ, tổng cộng hết, chính là một khoảng chi tiêu vô cùng lớn a!

Trong gian, Diệp Huyền suy nghĩ một chút, hắn lại lấy ra một đồng đồ vật, đều là chiến lợi phẩm hắn lấy được sau khi giết người, đồ vật loạn thất bát tao cũng không ít, trong đó, đáng giá nhất, dĩ nhiên chính là chuỗi quạt xếp linh khí vừa lấy được!

Ánh mắt lão già hơi ngừng lại trên chuỗi quạt xếp, sau đó nói:

- Diệp công tử, thứ cho ta nói thẳng, chỉ có chuỗi quạt xếp này đáng tiền một chút, còn lại, cũng không quá đáng tiền...

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Gộp hết lại, có đủ mua hai thanh Linh kiếm không?

Lão già có chút khó khăn.

Mà đúng lúc này, hắn hơi ngẩn người, sau một khắc, hắn nhìn thoáng qua ngoài cửa, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền:

- Diệp công tử muốn mua hai thanh Linh kiếm?

Diệp Huyền gật đầu.

Lão già mỉm cười:

- Không sao, Diệp công tử là khách quý của chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp Diệp công tử, còn xin Diệp công tử chờ một lát.

Nói xong, hắn thu lại đồ vật của Diệp Huyền, sau đó rời khỏi bao sương.

Không hơn nửa canh giờ sau, lão già về tới bao sương, còn ôm trong ngực hai chiếc hộp màu đen.

Lão già đi đến trước mặt Diệp Huyền:

- Đã để Diệp công tử đợi lâu.

Nói xong, hắn đưa hai chiếc hộp kia tới trước mặt Diệp Huyền:

- Đây là hai thanh Linh kiếm, mời Diệp công tử xem qua!

Diệp Huyền mở ra một chiếc hộp, trong hộp là một thanh kiếm dài khoảng ba thước, lưỡi kiếm rộng khoảng hai ngón tay, rất sắc bén.

Trọng yếu nhất, kiếm này có một tia linh tính!

Là Linh kiếm không thể nghi ngờ!

Diệp Huyền đóng hộp lại, sau đó nhìn về phía lão giả:

- Số tiền của ta, hẳn là không mua được hai thanh kiếm này!

Lão giả mỉm cười:

- Diệp công tử là khách quý của Túy Tiên lâu, Túy Tiên lâu ta sẽ luôn ưu đãi một chút tiện nghi.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Vậy xin đa tạ.

Đây là thiện ý của Túy Tiên lâu, hẳn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Thấy Diệp Huyền không hề cự tuyệt, nụ cười trên mặt lão giả càng thêm sáng lạn:

- Còn có, Diệp công tử phải cẩn thận Thương Mộc học viện, theo chúng ta biết, Thương Mộc học viện đã quyết tâm giết Diệp công tử, lần trước, vận thuyền của Diệp công tử xảy ra chuyện, Túy Tiên lâu ta đã điều tra rõ, chính là Thương Mộc học viện giở trò. Mà bọn hã, nhất định sẽ không bỏ qua, lúc ở bên ngoài, Diệp công tử nhất định phải cẩn thận!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đa tạ đã cho hay. Nếu quý lâu còn có tin tức khác, đến lúc đó, còn xin thông báo một tiếng, tại hạ vô cùng cảm kích!

Lão giả cười nói:

- Nhất định!

Diệp Huyền ôm quyền:

- Cáo từ!

Nói xong, hã ôm hai thanh Linh kiếm xoay người rời đi.

Sau khi Diệp Huyền đi, một lão giả áo bào đen xuất hiện trong gian.

Người này, đúng là Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu!

Cửu lâu chủ nhìn thoáng qua phía Diệp Huyền rời đi, sau đó nói:

- Ngày sau nếu ta không ở đế đô, tận lực bán cho người này một chút tiện nghi, còn có, để ý Thương Mộc học viện một chút, nếu có phát hiện gì, đến lúc đó, có thể bán một nhân tình cho thiếu niên này!

Lão giả khẽ thi lễ:

- Hiểu rõ!

Cửu lâu chủ chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Thương Mộc học viện... Tiếp tục tìm đường chết đi!

...

Sau khi rời khỏi Túy Tiên lâu, Diệp Huyền không kịp đợi, lập tức chạy về Thương Lan học viện.

Hai thanh Linh kiếm!

Với tình huống của hã hiện tại, nếu có thể thôn phệ hai thanh Linh kiếm này, hã nắm chắc tám phần đạt đến Lăng Không cảnh!

Một khi đạt đến Lăng Không cảnh, lúc đó không chỉ thực lực các phương diện đều có thể tăng mạnh, trọng yếu nhất, chính là hã có thể thử nghiệm ngự kiếm phi hành!

Nếu có thể ngự kiếm phi hành, bay một vòng trên đế đô, phong cách cỡ nào a!

Nghĩ đến đây, khoe miệng Diệp Huyền không kiềm được nổi lên một nụ cười xán lạn.

Diệp Huyền tăng tốc!

Nhưng ngay lúc đi qua một đoạn đường nhỏ hẹp, hắn đột nhiên ngừng lại.

Đường đi chỉ rộng khoảng một trượng, hai bên là những phòng ốc!

Trọng điểm là trên con đường này, không một bóng người!

Không thích hợp!

Diệp Huyền chuẩn bị lùi lại!

Mặc dù hắn tự tin, nhưng sẽ không cố tình nhảy vào bẫy rập.

Mà đúng lúc này, phía sau hắn, truyền đến một thanh âm xé gió.

Diệp Huyền hít lại hai mắt, quay người đâm ra một quyền.

Bành!

Cả người Diệp Huyền liên tục lùi về sau mấy bước, theo mỗi một bước, mặt đất dưới chân hắn cũng nổ nát ra.

Diệp Huyền nhìn qua quả đấm của hắn, nắm đấm đã đỏ bầm, còn có vết máu. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, trước mặt hắn không xa, một nam tử đứng đấy, nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng người cực kỳ khôi ngô, không kém Bạch Trạch bao nhiêu, mà trên nắm tay phải của hắn, mang một bộ quyền sáo màu đen thật dày.

Linh khí!

Nhìn thấy bộ quyền sáo màu đen này, trong mắt Diệp Huyền lóe lên một tia dị sắc.

Nam tử một mặt hung hăng, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, khoe miệng có một nụ cười dữ tợn.

Diệp Huyền đang muốn động thủ, đúng lúc này, hắn đột nhiên quay người, sau lưng hắn không xa, hai nam tử đứng đấy, nam tử bên trái thân mặc một bộ áo vải, cầm trong tay một thanh trường thương, mũi thương tựa như sao lạnh. Mà nam tử bên phải, một đầu tóc ngắn, cầm một thanh yển nguyệt đao, thân đao đen kịt, lưỡi đao cực mỏng, sống đao có ba vòng sắt màu đen.

Ba tên đều là Lăng Không cảnh!

Không đúng, phải nói, ba tên đều đã đạt đến cấp độ nửa bước Thông U!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Xem Ta Biểu Diễn!

Lúc này, nam tử áo vải cầm trong tay trường thương đột nhiên nói:

- Lúc trước, ba người chúng ta đã thấy ngươi xuất thủ! Không ngờ tới, ở Khương quốc, ngoại trừ An Quốc sĩ kia, vẫn còn có yêu nghiệt như ngươi.

Nói xong, hắn chậm rãi đi về phía Diệp Huyền:

- Một chọi một, ba người chúng ta đều không phải đối thủ của ngươi, cho nên...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cấp tốc xông lên phía trước!

Một pha này, hấn xông thẳng tới khoảng cách một trượng trước mặt nam tử áo vải, mà đúng lúc này, sắc mặt hấn đột nhiên đại biến, sau một khắc, hấn nghiêng người, thối lui qua bên phải.

Trên bả vai hấn, trúng một vũ tiễn màu đen!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, trên phòng ốc phía xa, một nữ tử mặc áo đen bó sát người đứng đấy, nữ tử cầm trong tay trường cung, lưng đeo một túi vũ tiễn!

Không phải ba người, mà là bốn người!

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn thoáng qua nữ tử trên mái hiên kia, sau đó bẻ gãy vũ tiễn trên vai, mà đúng lúc này, phía sau hấn, một thanh âm xé gió bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó, nam tử khôi ngô xuất hiện sau lưng Diệp Huyền, một quyền đánh tới đầu Diệp Huyền!

Quyền ra, tựa như mảnh hổ xỏ lông, có một cỗ quyền thế bá đạo nhắm người mà cắn!

Khóe miệng Diệp Huyền nổi lên một tia dữ tợn, hấn chột xoay người đâm một quyền!

Nhất Quyền Báo Đầu Ngươi!

Một quyền vừa ra, mặt đất dưới chân hấn lập tức nổ nát, không chỉ dưới chân, lúc này, vách tường hai bên cũng bị rạn nứt!

Quyền đối quyền!

Bành!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, quyền sáo màu đen của nam tử khôi ngô trực tiếp nứt ra, cùng lúc đó, cả người hấn lập tức lùi lại mấy trượng, mỗi một bước lui, mặt đất đều sẽ xuất hiện một hố sâu.

Nam tử khôi ngô nhìn thoáng qua tay phải của hấn, toàn bộ tay phải đang kịch liệt run rẩy!

Giờ khắc này, trong mắt nam tử khôi ngô lộ vẻ kinh hãi!

Hấn chủ tu thân thể, trong cùng cấp, so về thân thể, rất hiếm khi hấn bị thua!

Mà Diệp Huyền trước mắt, thế nhưng là một kiếm tu!

Diệp Huyền một quyền đánh lui nam tử khôi ngô, đang muốn thừa thắng xông lên, mà đúng lúc này, hấn đột nhiên quay người, một thanh trường thương đã đâm tới trước mặt hấn, mũi thương xoay tròn, thương mang lẳng lẹ!

Diệp Huyền nghiêng người tránh thoát một thương này, mà đúng lúc này, trường thương đột nhiên quét ngang một cái.

Diệp Huyền không kịp lùi lại, đành phải dựng thẳng hai tay ngăn trước mặt.

Ầm!

Diệp Huyền trực tiếp bị lực lượng trong trường thương đẩy lui đến vách tường, mà đúng lúc này, một nam tử đột nhiên lẳng không bay đến trước mặt Diệp Huyền, ngay sau đó, một thanh trường đao tàn nhẫn bổ xuống.

Một đao này, thế đã thành, lực lượng vô cùng bá đạo!

Căn bản không kịp né tránh, bởi vì một đao này và một thương vừa rồi tiếp nối cực nhanh!

Diệp Huyền đột nhiên giơ lên hai tay, một đập!

Ầm!

Một đập này, hai tay hấn trực tiếp kẹp lấy trường đao, thế nhưng hai chân hấn lại sụt sâu vào trong lòng đất.

Mà đúng lúc này, một thanh trường thương đột nhiên đâm tới phần bụng của hấn!

Diệp Huyền buông tay tránh trường đao, lăn một vòng về phía bên cạnh!

Phanh phanh!

Mặt đất chỗ hấn vừa đứng trực tiếp bị chuôi trường đao này bổ ra một khe rãnh thật sâu, mà vách tường sau lưng hấn càng bị xuyên phá trong nháy

mất!

Sau khi né tránh một thương và một đao này, Diệp Huyền còn chưa đứng vững, một cổ lực lượng bá đạo đột nhiên kéo tới từ phía sau hắn.

Diệp Huyền quay người, trước mặt hắn, đứng là nam tử khôi ngô kia!

Nam tử khôi ngô lẳng không vọt lên, đột nhiên một quyền tàn nhẫn nện xuống đầu Diệp Huyền!

Trên nắm tay nam tử, lập loè quyền mang đen nhánh!

Khóe miệng Diệp Huyền nổi lên một tia dữ tợn, hắn cũng không tránh lui, mà cũng một quyền đánh lên phía trên!

Vẫn là cứng đối cứng!

Vẫn là Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Một quyền này, không chỉ mang chiến ý, còn có một cổ quyền thế vô cùng bá đạo!

Nắm đấm của hai người vừa mới tiếp xúc!

Oanh!

Cả người nam tử khôi ngô lập tức bị chấn bay ra ngoài mấy trượng!

Diệp Huyền cũng bị chấn động liên tục lùi về sau một trượng hơn!

Mà đúng lúc này, vang lên thanh âm xé gió!

Sắc mặt Diệp Huyền đại biến, bóng người chợt lóe lên, nhưng vẫn trễ một chút.

Trên vai phải của hắn, lại cảm một mũi vũ tiễn!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về trên mái hiên nơi xa, tay phải nữ tử kéo cung như trăng tròn, một mũi tên nhắm ngay vào hắn, vận sức chờ phát động!

Nữ tử áo đen lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, đang muốn bắn thêm một tên, đúng lúc này, nàng đột nhiên quay người, một đao hàn mang tàn nhẫn bổ xuống đỉnh đầu nàng!

Đồng tử của nữ tử áo đen co rụt lại, mũi chân nàng đạp nhẹ, cả người trực tiếp lướt qua một phòng ốc khác!

Mà ở chỗ nàng vừa đứng, một nữ tử mặc váy son thủy đứng đấy!

Kỷ An Chi!

Cùng lúc đó, hai bóng người đột nhiên xuất hiện hai bên trái phải Diệp Huyền!

Người tới, đúng là Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch!

Bốn đầu bốn!

Diệp Huyền liếc mắt nhìn hai người, đang muốn xuất thủ, đúng lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên giơ tay ngăn cản Diệp Huyền:

- Chờ chút...

Diệp Huyền và Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi hừ một tiếng:

- Trước đó đều là người gây náo động, mọi người khắp đó đây chỉ biết một Diệp Huyền người.. Bây giờ các người đừng ra tay, xem ta biểu diễn đây! Để ta giải quyết bọn hắn!

Nói xong, hắn vọt tới hai nam tử áo vải phía xa xa. Mà nơi xa, hai người kia cũng đồng thời biến mất tại chỗ!

Yên lặng một chớp mắt.

Ầm!

Mặc Vân Khởi ầm ầm nện đất trước mặt Diệp Huyền và Bạch Trạch, khóe miệng của hắn, một vết máu tươi chậm rãi tràn ra.

Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Mặc Điều Mao, người đang biểu diễn cho chúng ta xem bị đánh sẽ thế nào sao?

Mặc Vân Khởi:

- ...

Diệp Huyền đi đến trước mặt Mặc Vân Khởi, hấn kéo Mặc Vân Khởi lên, Mặc Vân Khởi lau máu tươi trên khóe miệng, hấn nhìn về hai người phía nơi xa:

- Rất mạnh!

Rất mạnh!

Diệp Huyền khẽ gật đầu.

Vừa rồi hấn đã giao thủ với hai người, ngay cả hấn, cũng không nắm chắc trăm phần trăm thắng được hai người này!

Thế giới này, vẫn có rất nhiều thiên tài yêu nghiệt!

Mà Thương Mộc học viện bỏ ra điều kiện hậu đãi như vậy, chắc chắn có rất nhiều người động tâm!

Đừng nói người khác, chính hấn cũng có chút động tâm a!

Một bản võ kỹ địa giai, có thể mua rất nhiều Linh kiếm!

Diệp Huyền thu hồi suy nghĩ, hấn nhìn thoáng qua Bạch Trạch và Mặc Vân Khởi:

- Các người chọn một tên!

Bạch Trạch quay người nhìn về phía nam tử từ khôi ngô cách đó không xa!

Không nói nhảm bất kỳ lời gì, Bạch Trạch vọt thẳng tới nam tử từ khôi ngô kia!

Mà nam tử từ khôi ngô cũng không cam chịu yếu thế, thả người nhảy lên, bắn tới phía Bạch Trạch!

Rầm rầm rầm!

Rất nhanh, sau lưng Diệp Huyền và Mặc Vân Khởi truyền đến từng tiếng nổ vang!

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi yên lặng một chớp mắt, sau đó nhìn về phía nam tử cầm trong tay yển nguyệt đao cách đó không xa, sau một khắc, cả người hấn lập tức xông lên như một con gió mạnh!

Nơi xa, nam tử tay cầm yển nguyệt đao mặt không đổi sắc, thả người nhảy lên, một bộ tàn nhẫn về phía trước!

Xuy!

Một đao này, trực tiếp phách không!

Mặc Vân Khởi đã xuất hiện phía sau nam tử, mà nam tử cũng phản ứng cực nhanh, quay người lập tức chém ra một đao...

Trên mái hiên, Kỳ An Chi thả người nhảy lên vọt tới phía nữ tử áo đen kia, nữ tử áo đen liên tục chớp lui về sau, cùng lúc đó, từng mũi vũ tiễn không ngừng bắn về phía Kỳ An Chi, đối mặt mấy mũi tiễn này, Kỳ An Chi cũng không dám khinh thường...

Trong hẻm nhỏ, chỉ còn lại Diệp Huyền và nam tử áo vải kia chưa đánh!

Nam tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây đi!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Nếu là khi những huynh đệ của ta chưa đến, người nói câu nói này, ta đáp ứng. Thế nhưng hiện tại... Trễ!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Viện Binh

Thanh âm vừa dứt, cả người Diệp Huyền đột nhiên nhảy lên phía trước, một pha này, có thể nãnh hổ vồ mồi!

Nam tử gắt gao nắm chặt trường thương, trong tay hấn, trường thương bắt đầu rung động kịch liệt, mà dưới chân hấn, mặt đất bắt đầu rạn nứt từng mảng!

Yên lặng một chớp mắt, nam tử cầm trong tay trường thương đâm một cái lên trên.

Trên mũi thương, thương mang lấp lánh, một cỗ lực lượng cường đại đổ tràn ra!

Hai bên nam tử, vách tường ầm ầm vỡ vụn!

Mà đúng lúc này, một sợi kiếm mang chọt lóe lên, giữa sân đột nhiên yên tĩnh lại!

Diệp Huyền đã ở không xa phía sau nam tử, trên Linh Tú kiếm trong tay hấn, một giọt máu tươi chậm rãi nhỏ xuống!

Diệp Huyền quay người nhìn về phía cách đó không xa, giờ phút này, Bạch Trạch đang kịch chiến với nam tử khôi ngô kia, hai người đều là chủ tu thân thể, nói đến đánh nhau, tự nhiên là tay trần đối chiến, chẳng qua, rõ ràng Bạch Trạch chiếm thượng phong!

Nam tử khôi ngô không ngừng lùi nhanh về sau, mà cơ thể đã tầng tầng rạn nứt... Ngược lại, Bạch Trạch, càng đánh càng hung mãnh!

Diệp Huyền liếc mắt đánh giá Bạch Trạch, trong lòng cũng có chút khiếp sợ, phải nói là rung động, nếu như chỉ bằng thân thể, cho dù hấn tu luyện đến ẩn giấu cảnh giới, trên phương diện thân thể, đối mặt Bạch Trạch cũng không chiếm được ưu thế gì!

Nếu không phải đã tu luyện đến Kim Thân cảnh, chỉ bằng thân thể, đoán chừng ngay cả một quyền của Bạch Trạch, hấn cũng không tiếp nổi!

Bành!

Đúng lúc này, cả người nam tử khôi ngô trực tiếp bay ra xa mấy trượng, nam tử khôi ngô ầm ầm nện xuống mặt đất, hấn vừa định đứng lên, Bạch Trạch đột nhiên từ trên trời giáng xuống, một cước đạp trên đầu nam tử khôi ngô.

Ầm!

Đầu của nam tử khôi ngô trực tiếp lún vào trong đất, thân thể của hấn co quắp một trận, không còn động tĩnh!

Bạch Trạch đoạt lấy đôi quyền sáo màu đen của nam tử khôi ngô, tiếp theo, hấn lại đoạt lấy cái túi bên hông nam tử, sau đó đi tới trước mặt Diệp Huyền, hấn giương lên đôi quyền sáo màu đen kia, nhếch miệng cười một tiếng:

- Linh khí!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Trị giá thấp nhất hai trăm vạn kim tệ!

Bạch Trạch nhếch miệng cười một tiếng:

- Rất cục ta cũng hiểu vì sao ngươi thích đánh nhau! Về sau có đánh, nhớ kêu ta theo!

Diệp Huyền:

- ...

Bành!

Đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang.

Diệp Huyền và Bạch Trạch quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, cả người Mặc Vân Khôi bị đẩy lui mấy trượng!

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền nhủ mày, hấn và Bạch Trạch đang muốn xuất thủ, mà Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Các ngươi cứ xem, ta tự xử lý!

Diệp Huyền và Bạch Trạch do dự một chút, cuối cùng vẫn không lựa chọn ra tay!

Bọn hấn tin tưởng Mặc Vân Khởi!

Tên này, nếu thật sự đánh không lại, tuyệt đối sẽ chạy nhanh hơn bất kỳ ai!

Đúng lúc này, Mặc Vân Khởi xa xa đột nhiên đánh ra một thủ quyết, thoáng qua, nơi xa, phía sau nam tử cầm đao kia xuất hiện một bóng người... Đúng là Mặc Vân Khởi, nhưng, Mặc Vân Khởi vẫn đang tại chỗ.

Hai Mặc Vân Khởi?

Diệp Huyền và Bạch Trạch ngăn ra!

Không chỉ hai người họ, nam tử cầm đao kia cũng ngăn cả người!

Đúng lúc này, hai vệt sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trong sân!

Phi đao!

Hai ngọn phi đao một trước một sau phóng về phía nam tử cầm đao, tốc độ cực nhanh, ngay cả Diệp Huyền và Bạch Trạch cũng không thấy rõ quỹ tích của hai ngọn phi đao kia!

Đồng tử của nam tử cầm đao co rút lại, bởi vì hấn phát hiện, hai ngọn phi đao này vậy mà đều là thật!

Không kịp nghĩ nhiều, nam tử cầm đao đột nhiên giương đao quét ngang một cái.

Xuy!

Một đạo đao mang hình bán nguyệt chấn động ra, đao mang mạnh mẽ cứ thế bức lui hai ngọn phi đao kia, nhưng đúng vào lúc này, lại một ngọn phi đao chợt lóe lên trong sân!

Thoáng qua.

Xuy!

Thân thể nam tử cầm đao căng cứng, một ngọn phi đao dài gần tấc cắm trên yết hầu của hấn!

Diệp Huyền và Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khởi, giờ phút này, vẻ mặt Mặc Vân Khởi có chút tái nhợt, Diệp Huyền đi đến trước mặt hấn:

- Không sao chứ?

Mặc Vân Khởi vội vàng dựng thẳng sống lưng:

- Ngươi thấy đáng vẻ của ta có sao à?

Diệp Huyền nhẹ nhàng vỗ vai Mặc Vân Khởi:

- Đợi lát nữa trở về nghỉ ngơi một hồi cho tốt.

Nói xong, hấn nhấc lên trường đao và túi tiền bên hông nam tử cầm đao, sau đó đưa cho Mặc Vân Khởi:

- Chuôi đao này cũng là linh khí, trị giá ít nhất hai trăm vạn kim tệ, ngươi có cần hay không? Không cần...

Mặc Vân Khởi đoạt lấy chuôi đao và túi tiền kia, hấn trừng mắt liếc Diệp Huyền:

- Sao ngươi giống thổ phỉ thế hả?

Diệp Huyền:

- ...

Hai trăm vạn kim tệ!

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua trường đao trong tay, trong mắt tràn đầy kinh ngạc tán thán, phải biết, trong gia tộc của hấn, mặc dù có linh khí, nhưng

hắn căn bản không thể cầm được, hơn nữa, hai trăm vạn kim tệ, đối với gia tộc của hắn mà nói, cũng là một khoản tiền lớn a!

Mặc Vân Khởi than khẽ:

- Diệp thổ phi, rốt cục ta cũng hiểu vì sao ngươi thích đánh nhau! Đánh nhau có thể làm giàu a!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Lần sau có đánh nhau, nhớ kêu ta, nếu không, không phải là huynh đệ!

Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, ba người đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía mái hiên nơi xa, Kỳ An Chi bị một mũi tên ép cho liên tục lùi lại, mà nữ tử áo đen kia cũng không đánh tiếp, mà là quay người chạy xa!

Tốc độ cực nhanh, tựa như một con diều hâu.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền hít lại hai mắt:

- Giết!

Thanh âm vừa dứt, hắn đột nhiên giẫm chân xuống đất một cái, cả người đạp không bay lên, thế nhưng rất nhanh, hắn lại rơi xuống...

Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch nhìn Diệp Huyền, vẻ mặt Diệp Huyền có chút xấu hổ, hắn chỉ mới Ngự Khí cảnh, căn bản không thể lẳng không phi hành!

Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khởi, tốc độ nhanh nhất trong bốn người, chắc chắn là Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi lại lắc đầu:

- Vừa rồi ta đã tiêu hao quá nhiều, căn bản không đuổi kịp.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Không sao cả.

Nói xong, dường như hắn nghĩ đến chuyện gì, nhìn về phía Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch:

- Sao các ngươi lại chạy tới đây?

Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Là Kỳ lão đầu thông báo, hắn nói ngươi bị chơi hội đồng, nên chúng ta lập tức chạy tới!

Nói đến đây, hắn do dự một chút, sau đó nói:

- Diệp thổ phi, nói thật, mặc dù thực lực của ngươi chỉ kém ta một chút, thế nhưng, bây giờ ngươi hẳn phải biết có bao nhiêu người muốn giết ngươi, lần sau nếu muốn xuống núi, vẫn nên gọi ba người chúng ta đi cùng! Thêm một người, thêm một phần bảo đảm a!

Diệp Huyền:

- ...

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Hai ngươi, mặt quá dày!

Da mặt Diệp Huyền vốn rất dày, hắn cũng tự biết, mà bây giờ, xem ra da mặt của Mặc Vân Khởi cũng dày như thớt a!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đánh Nhau Có Thể Làm Giàu A!

Mặc Vân Khôi trừng mắt liếc Bạch Trạch:

- Loại người như ngươi, trong tiểu thuyết nghĩa hiệp, không sống được lâu đâu!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khôi:

- Có tin ta đánh ngươi hay không!

Mặc Vân Khôi lui ra xa mấy trượng, hấn vẩy tay với Bạch Trạch:

- Tới a, ngươi tới đây a!

Khóe mắt Bạch Trạch giật giật, hấn không thèm nhìn Mặc Vân Khôi, lại nhìn về phía Diệp Huyền:

- Chúng ta trở về thôi!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, hấn nhìn về phía Kỳ An Chi ở trên mái hiên:

- Kỳ tham ăn... A không đúng, Kỳ đại mỹ nữ, chúng ta về thôi!

- Kỳ tham ăn?

Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sắc mặt bất thiện.

Diệp Huyền thầm nghĩ hồng бет, hấn ngậy người, sau đó chỉ qua Mặc Vân Khôi cách đó không xa:

- Là hấn, hấn kêu ngươi là Kỳ ăn hàng.

Mặc Vân Khôi ngậy ngậy cả người.

Lúc này, Diệp Huyền quay người nhìn về phía Bạch Trạch:

- Là Mặc Điều Mao nói, đúng không?

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền, lúc này, Diệp Huyền há miệng:

- Có muốn ăn cơm không?

Chỉ có khẩu hình, không có âm thanh.

Hiển nhiên là Bạch Trạch hiểu. Hấn quay đầu nhìn về phía Mặc Vân Khôi cách đó không xa:

- Chính là hấn nói!

- Đậu đen rau muống!

Mặc Vân Khôi lập tức nhảy dựng lên, mà đúng lúc này, một đạo đao mang đột nhiên giáng xuống từ trên trời, chém tới Mặc Vân Khôi.

Sắc mặt Mặc Vân Khôi đại biến, xoay người chạy:

- Hai tên khốn kiếp...

Bên cạnh Diệp Huyền, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Tới nay ta muốn ăn gà nướng!

Diệp Huyền gật đầu:

- Không thành vấn đề!

Cứ như vậy, hai người sóng vai đi về nơi xa.

Chỉ chớp lát, hai người đi tới một mảnh rừng rậm, xuyên qua mảnh rừng rậm này, là đến dưới Thương Lan sơn.

Mà đúng lúc này, trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện hai âm thanh nổ vang, rất nhanh, hai bóng người vọt ra từ trong rừng rậm, đúng là Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi!

Giờ phút này, khoe miệng hai người đều mang theo máu tươi, không chỉ như thế, có hai mũi vũ tiễn cắm trên hai vai Kỳ An Chi, mà trên đùi phải của Mặc Vân Khởi, cũng cắm một mũi vũ tiễn!

Hai người cũng không có thân thể cường hãn như Diệp Huyền, bởi vậy, vũ tiễn kia trực tiếp xuyên qua!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt của Diệp Huyền và Bạch Trạch đại biến, bọn hắn vội vàng vọt tới, mà lúc này, trong rừng rậm, một nam tử và một nữ tử đi ra.

Nữ tử chính là nữ tử áo đen chạy trốn trước kia!

Mà nam tử, ước chừng hai mươi tuổi, tóc đen, mặc một bộ trường bào rộng lớn màu mực, trên vai hắn có một con rắn nhỏ màu đen nhánh!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Cẩn thận, tên kia rất mạnh!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía nam tử cách đó không xa, nam tử nhếch miệng cười một tiếng:

- Sở quốc, thủ tịch nội viện Thương Mộc học viện, Phong Nhất Hưu, xếp thứ mười chín Thanh Châu võ bảng!

Diệp Huyền đột nhiên chậm rãi đi về phía nam tử, trong tay hắn, một thanh kiếm lạng yên xuất hiện!

Diệp Huyền nhìn thẳng Phong Nhất Hưu:

- Khương quốc, Thương Lan học viện, Diệp Huyền, đệ nhất Thanh Châu võ bảng!

Sau lưng, Mặc Vân Khởi ngậy người, sau đó nói:

- Diệp thổ phi, ngươi đệ nhất khi nào?

Diệp Huyền cũng không quay đầu lại:

- Thứ nhất đếm ngược không được sao?!

Thanh âm vừa dứt, hắn đột nhiên tăng tốc, càng lúc càng nhanh...

Mặc Vân Khởi:

- ...

Võ bảng!

Diệp Huyền đã nghe qua, truyền thuyết là một bảng danh sách của Thanh Châu, về phần do ai lập ra, không ai biết!

Chỉ biết, người có thể lên bảng, đều là những người yêu nghiệt nhất Thanh Châu.

Mà toàn bộ Khương quốc, chỉ có một người lên bảng!

An Lan Tú!

Diệp Huyền không hề khinh thị Phong Nhất Hưu trước mắt, thế nhưng, hắn cũng không e ngại!

Tốc độ của Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, Linh Tú kiếm trong tay hắn kịch liệt rung động.

Mà đối diện Diệp Huyền, khoe miệng Phong Nhất Hưu có nụ cười, trong mắt có ngưng trọng.

Hắn cũng không hề khinh thị Diệp Huyền!

Người có thể khiến cho Thương Mộc học viện ra cái giá khủng bố như thế để giết, sẽ là người bình thường sao?

Người có thể lên võ bảng, cả thực lực và trí lực đều không hề thấp. Ngược lại, những người có thể lên bảng, đều là người đã chiến đấu vô số lần, vô cùng rõ ràng việc khinh thị một người trong chiến đấu là chuyện ngu xuẩn thế nào!

Muốn khinh thị một kẻ địch, có thể, nhưng chỉ khi kẻ địch này đã chết!

Bên cạnh Phong Nhất Huru, nữ tử áo đen giương cung cài tên, nhắm ngay Diệp Huyền đang vọt tới.

Lúc này, Phong Nhất Huru giờ tay ngắn trường cung của nữ tử áo đen:

- Ta tự xử lý!

Nói xong, hần nhìn về phía Diệp Huyền trước mặt.

Giờ phút này, Diệp Huyền chỉ cách Phong Nhất Huru không đến mấy trượng! Mà lúc này, một cỗ khí thế khủng bố đột nhiên bao phủ Phong Nhất Huru!

Kiểm thế!

Giờ khắc này, Diệp Huyền cho người cảm giác, hần chính là một thanh kiếm phảng phất có thể xuyên phá bầu trời!

Bên cạnh Phong Nhất Huru, trong mắt nữ tử áo đen có một tia khó có thể tin.

Loại thế này, lẽ ra không thể xuất hiện trên thân một Ngự Khí cảnh!

Về mặt Phong Nhất Huru lạnh nhạt, hần đột nhiên mở ra bàn tay phải, sau một khắc, một vòng xoáy màu trắng quỷ dị xuất hiện xung quanh lòng bàn tay của hần, mà giờ khắc này, đại địa dưới chân hần cũng vận vẹo hư ảo hần đi!

Diệp Huyền đến, kiếm hạ xuống!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm chém xuống, phảng phất có thể chém nát đại địa này, kiếm thế bá đạo vô cùng.

Mà lúc này, Phong Nhất Huru khẽ nâng lên tay phải, trong chốc lát, vòng xoáy màu trắng trong tay hần trực tiếp nuốt hết một kiếm của Diệp Huyền!

Oanh!

Lấy hai người làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi mấy chục trượng kịch liệt run lên, sau đó nổ tung!

Cùng lúc đó, hai người đồng thời lui nhanh vài chục trượng, mà trước mặt hai người, là một khe rãnh sâu chừng nửa trượng!

Bốn phía, khắp nơi bừa bộn!

Diệp Huyền nhìn qua Linh Tú kiếm trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Phong Nhất Huru cách đó không xa:

- Thông U cảnh!

Thực lực của người trước mắt, căn bản không phải Lăng Không cảnh!

Mà là Thông U cảnh!

Hai mươi tuổi Thông U cảnh!

Nơi xa, Phong Nhất Huru nhìn thoáng qua tay phải của mình, toàn bộ cánh tay phải của hần đã rạn nứt!

Nếu như vừa rồi hần có nửa phần khinh thị, không dùng hết toàn lực, một kiếm vừa rồi, không chết cũng trọng thương!

Phong Nhất Huru ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Không hổ là kiếm tu, Ngự Khí cảnh đã có chiến lực kinh khủng như vậy, thật khiến người ngoài ý muốn.

Diệp Huyền không nói gì, mà một lần nữa xuất kiếm vọt tới phía Phong Nhất Huru!

Lúc đánh nhau, xưa nay hần không thích nói nhảm!

Đây là sinh tử chiến, không phải chơi, nói nhiều lời, có ý nghĩa sao?

Không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Đánh thắng mới là quan trọng nhất!

Tốc độ của Diệp Huyền rất nhanh, càng lúc càng nhanh, Linh Tú kiếm trong tay hần kịch liệt rung động, trên thân kiếm, tản ra kiếm mang lăng lệ!

Phong Nhất Hưu chậm rãi đóng hai mắt lại, một cỗ thể vô hình đột ngột xuất hiện quanh người hắn!

Khí thể của cường giả Thông U cảnh!

Cùng lúc đó, đại địa dưới chân hắn bắt đầu rung động kịch liệt, vô số đá vụn đột nhiên ngưng tụ trước mặt hắn, lòng bàn tay phải của hắn ép xuống, nói khẽ:

- Đại Địa ngưng!

Thanh âm vừa dứt.

Oanh!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Tới Đưa Đồ A

Đại địa dưới chân Phong Nhất Hưu kịch liệt run lên, thoáng qua, cả vùng đất đột nhiên nhấc lên, mặt đất vừa nhấc lên này tựa như một vòi rồng bao phủ về phía Diệp Huyền!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt đám người Bạch Trạch cách đó không xa đại biến!

Chiều này đã có một tia thiên địa uy, nói cách khác, võ kỹ mà Phong Nhất Hưu thi triển, ít nhất là địa giai!

Cường giả Thông U cảnh thi triển võ kỹ địa giai, đó cũng không phải khủng bố bình thường!

Mà đúng lúc này, một tiếng kiếm reo vang vọng trong sân, ngay sau đó, một sợi kiếm mang từ nơi xa chém xuống một cái.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hai bóng người trong đá loạn bùn đất liên tục lùi về sau!

Đúng là Diệp Huyền và Phong Nhất Hưu!

Mà trên đường lui, Diệp Huyền đột nhiên thả lỏng tay phải, Linh Tú kiếm trong tay hắn trực tiếp hóa thành một sợi kiếm mang bắn đi!

Đối diện Diệp Huyền, Phong Nhất Hưu hơi ép xuống lòng bàn tay phải, sau đó lật ngược nhấc lên trên.

Oanh!

Vô số đá vụn lập tức hội tụ vào một chỗ, chặn một kiếm này của Diệp Huyền!

Thế nhưng, cả người hắn lại bị chấn lui mấy trượng xa!

Mà hắn vừa dừng lại một thoáng, Diệp Huyền đã xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, Phong Nhất Hưu đột nhiên giẫm chân phải xuống đất, cả người nhanh chóng bắn tới.

Oanh!

Hai người vừa đụng, lập tức tách ra, phân biệt lui về chỗ cũ!

Diệp Huyền vừa chạm đất, mặt đất dưới chân trực tiếp nổ tung, hắn ngừng đầu nhìn về phía Phong Nhất Hưu, thần sắc bình tĩnh.

Thông U cảnh!

Thông U cảnh và Lăng Không cảnh vẫn có khác biệt vô cùng lớn, đạt đến Thông U cảnh, không chỉ có thể lăng không phi hành, còn có thể nắm giữ một tia không gian lực, nếu có thể nắm giữ một tia không gian lực, vậy sẽ có trợ giúp thật lớn đối với bản thân!

Rõ ràng nhất chính là lúc thi triển võ kỹ, càng có thể phát huy tối ưu uy lực của võ kỹ địa giai!

Bởi vì có một vài võ kỹ, bản thân cần phải có thực lực cường đại chống đỡ, đặc biệt là võ kỹ địa giai, bản thân không đủ thực lực, căn bản không thể phát huy uy lực của võ kỹ này, hơn nữa, cho dù cưỡng ép thi triển loại võ kỹ này, cũng có thể sẽ bị cản trở.

Mà Phong Nhất Hưu trước mắt, mặc dù là Thông U cảnh, nhưng hiển nhiên là vừa đạt đến Thông U cảnh, đối với việc vận dụng một chút không gian lực, cũng không quá thành thạo!

Nếu đối phương thật sự nắm giữ không gian lực...

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Diệp Huyền dần dần ngưng trọng.

Hắn không tự đại mù quáng, cũng sẽ không đánh mất bản thân, đối với ưu khuyết điểm của bản thân và đối thủ, hắn đều sẽ phân tích thấu triệt!

Tăng cảnh giới!

Giờ phút này, Diệp Huyền sâu sắc cảm nhận được, cảnh giới của bản thân không đủ, nếu không thể nhanh chóng đạt đến Lăng Không cảnh, ngày sau gặp phải đối thủ Thông U cảnh, có lẽ hắn sẽ không đủ lực đánh một trận.

Đối diện Diệp Huyền, vẻ mặt Phong Nhất Hưu cũng vô cùng ngưng trọng, bởi vì chiến lực của Diệp Huyền xa xa vượt khỏi dự đoán của hắn!

Từ lúc mới bắt đầu giao thủ, hắn đã không giữ lại chút nào, cả võ kỹ địa giai cũng phát huy hết ngay trong hiệp một!

Nhưng, hắn vẫn như cũ không làm gì được!

Mà Diệp Huyền mới Ngự Khí cảnh!

Nếu Diệp Huyền đạt đến Lăng Không cảnh, hoặc là Thông U cảnh...

Nghĩ đến đây, Phong Nhất Hưu nắm chặt hai tay, lại chậm rãi buông ra!

Sát tâm?

Trong chớp mắt đã có.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, bởi vì hắn và Diệp Huyền cũng không có thâm cừ đại hận! Loại người này, nếu không có thâm cừ đại hận, vậy tại sao phải trở thành tử địch?

Phong Nhất Hưu quay đầu nhìn qua một chỗ, nơi đó, một lão giả tay cầm quạt trượng lặng yên xuất hiện!

Nhìn thấy lão giả này, thần sắc đám người Diệp Huyền khê biến.

Lão đầu này, có thể là cùng một cấp bậc với Kỳ lão đầu!

Lão giả quái trượng đi tới trước mặt Diệp Huyền, hắn liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, trong mắt có một tia phức tạp:

- Ta nghe nói trước kia ngươi từng muốn gia nhập Thương Mộc học viện Khương quốc này?

Diệp Huyền gật đầu.

- Bọn hắn không cần ngươi?

Lão giả quái trượng hỏi.

Diệp Huyền gật đầu lần nữa.

Lão giả quái trượng lắc đầu thờ dãi:

- Đều là một đám nãi thiếu nết nhặn.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Phong Nhất Hưu cách đó không xa, sau đó lại nói:

- Không đánh nhau sẽ không quen biết, mọi người hãy làm bằng hữu, thế nào?

Diệp Huyền yên lặng.

Lão giả quái tượng mỉm cười:

- Ta biết, tiểu đồ đã thương bằng hữu của ngươi...

Nói xong, hắn đột nhiên nắm tay một cái, hai bình ngọc màu trắng chợt xuất hiện trước mặt Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi, cùng lúc đó, trước mặt Mặc Vân Khởi xuất hiện một thanh phi đao màu vàng óng, mà trước mặt Kỳ An Chi, lại xuất hiện một thanh trường đao tản ra lửa cháy hùng hực.

Hai thanh Cực phẩm Linh khí!

Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi đều ngây ngẩn cả người.

Lão giả quái tượng mỉm cười, rất là hòa ái:

- Trong bình, là kim sang đan thượng hạng, giá trị trường hạn là ba mươi vạn kim tệ một viên, mỗi bình có năm viên, về phần phi đao màu vàng óng kia, là Cực phẩm Linh khí, ta đã từng ngẫu nhiên đoạt được. Còn thanh trường đao kia, gọi là Xích Viêm, cũng là Cực phẩm Linh khí, nếu hai người họ có cơ duyên khác, có thể tăng hai thanh Cực phẩm Linh khí này lên đến Minh giai.

Nghe vậy, Kỳ An Chi cách đó không xa lập tức thu hồi bình ngọc và chuỗi Xích Viêm này, đặc biệt là Xích Viêm kia, trong mắt Kỳ An Chi không hề che giấu niềm yêu thích!

Mà Mặc Vân Khởi cũng vội vàng thu hồi bình ngọc và phi đao, nhìn phi đao màu vàng óng trong tay, Mặc Vân Khởi đã cười không ngấm được mồm.

Cực phẩm Linh khí!

Cả sò hán cũng chưa được sò qua!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi, trong mắt không hề che giấu vẻ khinh bỉ:

- Tiền đồ!

Nơi xa, Diệp Huyền nhìn về phía lão giả quái tượng:

- Vì sao?

Lão giả quái tượng cười nói:

- Chúng ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu!

Diệp Huyền yên lặng.

Trên mặt lão giả quái tượng vẫn như cũ mang theo nụ cười:

- Nếu tiểu hữu cảm thấy không được, cũng không sao, nếu ngày khác có cơ hội, ngươi và tiểu đồ có thể kết bạn sau.

Diệp Huyền lắc đầu:

- Cũng không phải, chỉ là...

Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi cách đó không xa, sau đó nói:

- Bọn hắn đều có đồ để cầm, nhưng ta không có...

Về mặt lão giả quái tượng lập tức cứng đờ, rất nhanh, hắn cười ha ha một tiếng, sau đó nắm tay một cái, một thanh kiếm lơ lửng trước mặt Diệp Huyền.

Cực phẩm Linh kiếm!

Diệp Huyền vội vàng thu hồi kiếm, đang muốn nói chuyện, lúc này, Bạch Trạch cách đó không xa đột nhiên nói:

- Còn ta!

Diệp Huyền:

- ...

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Bạch Trạch, khóe miệng có một tia cười lạnh:

- Tiền đồ!

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bọn Hắc Thật Nghèo!

Lão giả quái tượng nhìn thoáng qua Bạch Trạch, hắc do dự một chút, sau đó nói:

- Vị tiểu hữu này chủ tu thân thể, lão phu cũng không có đồ vật thích hợp với ngươi... Như vậy đi, tặng ngươi một bình đan dược!

Nói xong, hắc nắm tay một cái, một bình ngọc màu trắng xuất hiện trước mặt Bạch Trạch.

Bạch Trạch cũng không cự tuyệt, thu hồi bình ngọc, cái này cũng trị giá thật nhiều tiền!

Lão giả quái tượng liếc mắt nhìn Diệp Huyền, cười nói:

- Ba người chúng ta cáo từ trước. Nếu có thời gian, mọi người có thể tới Sở quốc làm khách!

Nói xong, hắc nhìn thoáng qua nơi nào đó bên phải, sau đó quay người, mang theo Phong Nhất Hưu và nữ tử áo đen biến mất ở nơi xa.

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Về sau thường tới a!

Nơi nào đó trên không, thân thể lão giả quái tượng khẽ run lên...

Trên không, Phong Nhất Hưu đột nhiên nói:

- Sư tôn, tại sao phải bỏ tài vật như vậy?

Lão giả quái tượng lãnh đạm nói:

- Các ngươi đánh giá thấp Diệp Huyền kia, sao ta lại không đánh giá thấp lão nhân kia.

Nghe đến đây, Phong Nhất Hưu hiểu rõ.

Qua một chớp mắt, hắc dường như nghĩ đến chuyện gì, lại nói:

- Bọn hắc... Thật nghèo... Hơn nữa, da mặt thể mà dày như vậy...

Dưới Thương Lan sơn, đám người Diệp Huyền mặt mày hớn hở, vui không ngậm miệng được.

Bốn người đều có thu hoạch không nhỏ!

Nghèo!

Bốn người đều phi thường nghèo, không thể nghỉ ngơi, bởi vì Thương Lan học viện hiện tại, căn bản không có tài nguyên tu luyện gì, đừng nói là tài nguyên tu luyện, ngay cả cơm ăn cũng tự bọn hắc lo liệu!

Về phần linh khí gì đó, nghĩ cũng đừng nghĩ, chớ nói chi Cực phẩm Linh khí!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên thu kiếm, hắc nhìn thoáng qua ba người Kỷ An Chi:

- Tất cả mọi người tới đây!

Bốn người vây quanh một chỗ.

Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ An Chi và Mặc Vân Khởi:

- Thương thế không sao chứ?

Hai người lắc đầu, Mặc Vân Khởi nói:

- Chỉ là ngoại thương, không phải đặc biệt nghiêm trọng.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó hắt ra hiệu tất cả mọi người ngồi xuống.

Bốn người ngồi trên mặt đất.

Ba người Kỳ An Chi nhìn về phía Diệp Huyền, chờ hắt nói tiếp!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Trận chiến trong hẻm nhỏ, chúng ta thắng. Thế nhưng trận chiến vừa rồi, chúng ta cũng không thắng!

Ba người Kỳ An Chi yên lặng.

Diệp Huyền nhìn về phía ba người:

- Trải qua trận chiến trong hẻm nhỏ trước đó, còn có một trận chiến vừa rồi, ta tin tưởng, những học viên Thương Mộc tới từ nơi khác đều sẽ có một hiểu biết đại khái đối với thực lực của chúng ta. Nói cách khác, đối thủ của chúng ta về sau, sẽ mạnh hơn, nhiều hơn!

Mặc Vân Khởi nhếch miệng cười một tiếng:

- Không sợ, cứ đánh thôi!

Diệp Huyền nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Nếu không đánh thắng thì sao?

Mặc Vân Khởi yên lặng.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Đối thủ của chúng ta sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí có thể sẽ xuất hiện một số thiên tài yêu nghiệt mà chúng ta không cách nào tưởng tượng, ví dụ, cấp bậc như An cô nương...

Nghe vậy, thần sắc ba người Mặc Vân Khởi dần dần ngưng trọng.

Bởi vì hoàn toàn có thể phát sinh loại chuyện này, thù lao Thương Mộc học viện bỏ ra, thật sự là quá mê người.

Với loại trọng thưởng này, tuyệt đối sẽ có thật nhiều siêu cấp yêu nghiệt chân chính xuất hiện, Phong Nhất Hưu vừa rồi chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Đây chính là người trên võ bảng a!

Mà Phong Nhất Hưu, trên võ bảng, chẳng qua chỉ là xếp phía sau!

Nếu những yêu nghiệt xếp phía trước đều tới thì sao?

Giờ khắc này, bốn người giữa sân đều thấy áp lực.

Diệp Huyền lại nói:

- Còn có một chuyện, có thể Thương Mộc học viện sẽ còn dùng ám chiêu khác, chúng ta và bọn hắc đã đến trình độ này, có thể nói, không phải chúng ta chết, chính là bọn hắc chết, bởi vậy, nhất định bọn hắc sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nói xong, hắc đứng lên:

- Mọi người, tình cảnh của chúng ta bây giờ, có thể nói chính là tuyệt cảnh, mà tuyệt cảnh, chúng ta không còn đường lui, mà phía trước chúng ta, có lẽ cũng không có đường. Kỳ lão đầu rất biết đánh nhau, thế nhưng, hắc đánh không được bao nhiêu. Nếu chúng ta muốn sống sót thật tốt, chỉ có dựa vào bản thân. Tự thúc đẩy bản thân mà thôi!

Nói xong, hắc quay người rời đi.

Tại chỗ, Mặc Vân Khởi nhỏ giọng lầm bầm:

- Tên này thoáng cái đã làm ta thấy áp lực như núi đè vậy.

Bạch Trạch không nói gì, hần đứng dậy đi lên trên núi, thế nhưng rất nhanh, hần ngừng lại, sau đó nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Nếu ngươi bị giết, ta sẽ hậu táng ngươi thật tốt!

Mặc Vân Khởi:

- ...

Thương Lan điện.

Diệp Huyền vừa tới trước Thương Lan điện, lập tức thấy được Diệp Linh, Diệp Linh đi đến bên cạnh hần, ôm chặt lấy hần.

Diệp Linh không nói gì.

Vừa rồi Diệp Huyền đại chiến với Phong Nhất Hưu, nàng cũng thấy được.

Mặc dù nàng không rõ ràng lắm tình cảnh của đám người Diệp Huyền, thế nhưng nàng biết, sẽ còn có rất nhiều người đến tìm phiền phức với ca ca!

Diệp Huyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh, cười nói:

- Ca không có chuyện gì.

Diệp Linh ôm Diệp Huyền thật chặt, không nói gì, thế nhưng ánh mắt của nàng lại có chút băng lạnh đi.

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền trở lại gian phòng của hần, đóng kỹ cửa phòng, hần tiến vào Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền xếp bằng ngồi dưới đất, trước mặt hần, là ba thanh Linh kiếm!

Linh kiếm!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại, âm thầm vận hành Vô Dịch Kiếm Thể Quyết, một lát sau, hai ngón tay của hần hợp lại thành chỉ, trước mặt hần, một thanh Linh kiếm đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang lao vào ngực hần!

Toàn thân Diệp Huyền kịch liệt run lên!

Trong cơ thể hần, Linh Tú kiếm đột nhiên rung động!

Rất nhanh, chuôi Linh kiếm này hóa thành vô số năng lượng hội tụ về phía Linh Tú kiếm, mà giờ khắc này, quanh người hần tản ra kiếm mang lăng lệ chói mắt!

Giờ khắc này, hần tựa như một thanh kiếm!

Thời gian dần trôi qua, thân thể của hần càng ngày càng rung động, mà thời khắc này, khí tức phát ra từ trên người hần cũng đang ngày càng cường đại

Qua một lúc lâu sau, Diệp Huyền nhẹ nhàng hợp hai ngón tay thành chỉ lần nữa, trước mặt hần, lại một chuôi Linh kiếm lao vào ngực hần.

Oanh!

Một cỗ kiếm mang cường đại đột nhiên chấn động ra từ quanh người hần, cỗ kiếm mang này chấn động khắp bốn phía, nhưng mà, trong nháy mắt dừng phải vách tường Giới Ngục tháp đã lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Trong cơ thể Diệp Huyền, Linh Tú kiếm kịch liệt rung động!

Hấp thu!

Kỳ thật, nói đơn giản chút, chính là thôn phệ!

Bản thân Linh Tú kiếm không có năng lực này, thế nhưng, Diệp Huyền lợi dụng công pháp của bản thân giao cho nó năng lực này, nói cách khác, nó có thể thôn phệ kiếm khác để tăng cường bản thân!

Mà hiện tại, nó là đan điền của Diệp Huyền, nó mạnh lên, là Diệp Huyền có thể lợi dụng nó để đột phá!

Có thể nói, phương thức tu luyện của Diệp Huyền tương đối đặc thù, nếu bị truyền đi, tất nhiên sẽ dẫn tới sóng to gió lớn.

Đúng lúc này, lại một chuôi kiếm trước mặt Diệp Huyền đột nhiên bay lên, sau đó hóa thành một đạo kiếm mang lao vào ngực hần!

Oanh!

Một đạo kiếm mang tựa như sóng gọn chấn động ra từ trong cơ thể hắn, cùng lúc đó, Linh Tú kiếm trong cơ thể hắn đột nhiên phóng lên tận trời.

Oanh!

Một cỗ khí tức cường đại xuất hiện xung quanh Diệp Huyền!

Lăng Không cảnh!

Diệp Huyền mở hai mắt, trong đôi mắt của hắn, lại có kiếm mang nhàn nhạt lấp lánh, thế nhưng rất nhanh đã biến mất!

Vô Địch Kiếm Thể Quyết, dùng thân luyện kiếm!

Diệp Huyền hít sâu một hơi, giờ khắc này, hắn cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng! Hắn ngừng đầu nhìn về phía Linh Tú kiếm, tay phải nhẹ nhàng vẫy, Linh Tú kiếm trực tiếp bay vào trong tay hắn, một khắc khi hắn nắm chặt Linh Tú kiếm, Linh Tú kiếm khẽ run lên, phát ra một tiếng kiếm reo chói tai.

Thượng phẩm Minh kiếm!

Minh kiếm chia thành ba tiểu giai: hạ phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, mà sau khi hắn hấp thu ba thanh Linh kiếm, không chỉ bản thân đạt đến lăng không cảnh, Linh Tú kiếm cũng đã đạt đến thượng phẩm Minh kiếm!

Song song tăng lên!

Mà sau khi hắn đạt đến Lăng Không cảnh, thực lực tổng hợp của bản thân cũng sẽ tăng lên một đoạn dài, lại thêm kiếm cũng tăng lên, hiện tại, nếu lại đối đầu Phong Nhất Hưu, hắn nắm chắc ít nhất sáu đến bảy thành có thể chém giết đối phương!

Sở dĩ chưa hoàn toàn chắc chắn, là vì chắc chắn đối phương cũng có át chủ bài!

Loại thiên tài yêu nghiệt này, chắc chắn sẽ có đòn sát thủ.

- - - - -

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Mời Gọi Ta Là Diệp Kiếm Tiên!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, Diệp Huyền đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía lối vào tầng thứ hai, hắn hừ hừ hai tiếng...

Ba!

Đúng lúc này, một tiếng bập tai thanh thúy vang lên, cả người Diệp Huyền ầm ầm bay ra ngoài, một pha bay, trực tiếp bay khỏi Giới Ngục tháp.

Trong hiện thực, Diệp Huyền nằm rạp trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy.

Qua một hồi lâu, hắn mới đứng lên được.

Diệp Huyền vuốt vuốt mặt, lắc đầu cười khổ, hắn vốn tưởng rằng đạt đến Lăng Không cảnh, ít nhất có thể đánh hai chiêu với đối phương!

Nhưng sự thật nói cho hắn biết, hắn vẫn như cũ là tiểu đệ đệ!

Không thể trâu vào!

Diệp Huyền thu thập một chút, rời khỏi phòng, đi tới hậu sơn.

Hắn đi tới phía trước ngọn núi lớn thường xuyên tu luyện kia, hắn bước nhanh lên trên đỉnh núi, phải nói là bay!

Lăng Không cảnh!

Hiện tại, hần đã có thể đề khí lăng không phi hành!

Đương nhiên, mục tiêu của hần cũng không phải lăng không phi hành, là kiếm tu, đương nhiên phải ngự kiếm phi hành mới phong cách a!

Ngự kiếm phi hành!

Hần đã chờ mong rất lâu!

Rất nhanh, Diệp Huyền đi tới đỉnh núi, từ đỉnh núi nhìn xuống, chỉ ít cao hai mươi trượng!

Hơi cao a!

Diệp Huyền có chút do dự. Nhảy xuống như thế, vạn nhất ngự kiếm không thành công, làm sao vô sự a!

Cuối cùng hần vẫn không chọn cứ nhảy xuống như vậy, tâm niệm vừa động, Linh Tú kiếm từ trong cơ thể bay ra, lơ lửng trước mặt hần.

Dưới sự điều khiển của hần, Linh Tú kiếm hoành chuyển xuống dưới chân hần, rất nhanh, hần đứng lên trên thân kiếm, nhưng mà, Linh Tú kiếm căn bản không chịu nổi trọng lượng của hần, trực tiếp rơi xuống mặt đất!

Nhìn thấy một màn này, chân mày Diệp Huyền cau lại:

- Như vậy không đúng a...

Bởi vì hần phát hiện, kiếm căn bản không thể chịu nổi trọng lượng của hần!

Làm sao đây?

Diệp Huyền cau mày, bây giờ hần rất muốn hỏi nữ tử thần bí, bởi vì chắc chắn nữ tử thần bí có thể giải hoặc cho hần, đáng tiếc là, nữ tử thần bí vẫn đang ngủ say. Còn tên ở tầng thứ hai, hần không muốn đi trêu chọc!

Tên kia động một chút lại cho một bạt tai...

Hiện tại, hần chỉ có thể dựa vào bản thân!

Trên đỉnh núi, Diệp Huyền nhìn Linh Tú kiếm trong tay thật lâu, đột nhiên, ánh mắt hần sáng lên:

- Kiếm có thể mở núi phá đá, lực lượng như thế, làm sao có thể không chịu được trọng lượng một người?

Nghĩ đến đây, tựa như hần mở ra một cánh cửa sổ, vô số ý nghĩ tràn vào trong đầu!

Muốn ngự kiếm, nhất định phải khiến kiếm mạnh lên!

Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm trong tay, Linh Tú kiếm bắt đầu rung động kịch liệt, rất nhanh, trên thân kiếm tản ra kiếm mang lăng lệ chói mắt.

Tay phải hần chậm rãi buông lỏng, hần cũng không chặt đứt liên hệ với Linh Tú kiếm, ngược lại càng tiếp tục cố gắng thúc giục Linh Tú kiếm.

Ước chừng một lát sau, thân thể của hần chậm rãi bay lên, rất nhanh, hai chân hần đạp trên Linh Tú kiếm.

Linh Tú kiếm hơi hạ xuống một chút, nhưng cũng không rơi xuống đất, chịu được!

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền mừng rỡ như điên!

Có hi vọng!

Hần vội vàng làm mình tỉnh táo, rất nhanh, hần dùng phương thức dùng khí ngự kiếm thúc giục Linh Tú kiếm dưới chân, Linh Tú kiếm bắt đầu rung động kịch liệt, thế nhưng, nó lại đang chậm rãi di động!

Thấy được một màn này, khóe miệng Diệp Huyền dần dần nhếch lên, rất nhanh, đường cong trên khóe miệng kia ngày càng lớn...

Cứ như vậy, Diệp Huyền đứng trên Linh Tú kiếm chậm rãi lướt tới nơi xa, rất chậm, vô cùng chậm, so với đi bộ còn chậm hơn, thế nhưng, hần thật sự đang ngự kiếm mà đi...

Chỉ chớp lát, Diệp Huyền ngự kiếm đi tới trước thác nước, khoảng cách không tới trăm trượng, thế mà hần phải bỏ ra gần nửa canh giờ mới tới được đây! Hơn nữa, kiếm của hần rất gần mặt đất, khoảng cách không đến chiều cao một người trưởng thành.

Dưới thác nước, Bạch Trạch đang tu luyện đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa, kinh ngạc nói:

- Diệp thổ phi... Ngươi...

Diệp Huyền chấp hai tay sau lưng, hẩn nhìn thoáng qua Bạch Trạch dưới thác nước, ánh mắt mang theo một vị đạo bế nghệ thiên hạ, về sau mời gọi ta là Diệp Kiếm tiên, tạ ơn!

Bạch Trạch:

- ...

Diệp Huyền ngự kiếm quay người rời đi, chỉ có điều, tốc độ của hắn thật sự quá chậm!

Quá chậm!

Tựa như một con rùa đen đang bò!

Mà sau lưng Diệp Huyền, Bạch Trạch đang nhìn, một mặt mòng bức!

Ngự kiếm phi hành?

Diệp Huyền đúng là đang ngự kiếm phi hành... Nhưng dường như có điểm gì là lạ...

Rất nhanh, Diệp Huyền ngự kiếm đi tới trước một chỗ rừng rậm, đúng lúc này, một người đang chạy lập tức ngừng lại!

Người này, đúng là Mặc Vân Khởi đang điên cuồng tu luyện!

Mặc Vân Khởi nhìn Diệp Huyền ngự kiếm phía xa, vẻ mặt đầy kinh ngạc:

- Diệp thổ phi... Ngươi đang giờ trò quý gì?

Diệp Huyền chấp hai tay sau lưng, hẩn nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Mời gọi ta là Diệp Kiếm tiên, tạ ơn!

Nói xong, hắn ngự kiếm chậm rãi đi về phía xa.

Mặc Vân Khởi nhìn đến trọn mắt hốc mồm, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần:

- Tên này...

Không biết mất bao nhiêu thời gian, Diệp Huyền ngự kiếm đi tới sân nhỏ của Kỳ lão đầu, đáng tiếc là, hắn không cách nào bay qua đầu tường, bởi vì khoảng cách giữa kiếm và mặt đất thật sự quá gần!

Vậy là, Diệp Huyền cứ thế ngự kiếm tiến vào từ cửa lớn.

Kỳ lão đầu nằm trên ghế nằm, vẫn y như cũ, toàn thân tản ra một mùi rượu khó ngửi.

Đúng lúc này, Kỳ lão đột nhiên mở to mắt nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền vội vàng dựng thẳng thân thể, hẩn chấp hai tay sau lưng, liếc qua Kỳ lão:

- Kỳ lão, về sau mời gọi ta là Diệp Kiếm tiên!

- Phốc!

Kỳ lão đột nhiên phun ra một ngụm rượu trong miệng, hẩn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó bấm tay một cái, mấy đồng kim tệ rơi xuống trước mặt Diệp Huyền:

- Mau đi tìm y sư khám một chút, chớ có chậm trễ!

Diệp Huyền:

- ...

Một lúc lâu sau, Diệp Huyền ngồi trên thềm đá trước Thương Lan điện, mà trước mặt hắn, Linh Tú kiếm lẳng lẳng lơ lơ.

Nhìn Linh Tú kiếm trước mắt, Diệp Huyền có chút sầu muộn.

Bây giờ hắn quả thực có thể ngự kiếm, thế nhưng, tốc độ không thể nhanh nổi, không chỉ như thế, ngự kiếm, hắn còn cảm giác đặc biệt cố sức.

Chắc chắn có vấn đề ở đâu đó!

Nhưng quan trọng là, vấn đề ở chỗ nào đây?

Trăm mối vẫn không cách giải!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Chỉ Trách Ta Quá Yếu!

Một lát sau, Diệp Huyền không nghĩ vấn đề này nữa, mà bắt đầu tu luyện Ngự Kiếm thuật!

Dưới sự khống chế của hắn, Linh Tú kiếm không ngừng bay lượn trên đỉnh đầu hắn, tốc độ rất nhanh, nhanh hơn trước đó ít nhất không chỉ một lần, không chỉ như thế, hiện tại hắn càng có thể khống chế thuận buồm xuôi gió!

Lúc đối địch, uy lực của Ngự Kiếm thuật cũng không hề nhỏ, phải nói là có hiệu quả đặc biệt!

Đáng tiếc, hắn luôn cảm thấy có chỗ thiếu sót, nhưng thiếu sót chỗ nào, hắn cũng không đặc biệt rõ ràng, hỏi Kỳ lão, Kỳ lão hoàn toàn không hiểu, hoặc là nói, Kỳ lão căn bản không muốn chỉ bảo hắn trên phương diện Kiếm đạo!

Chuyện này khiến Diệp Huyền có chút buồn bực!

Mà nữ tử thần bí vẫn chưa tỉnh, hắn căn bản không có người để hỏi.

Chỉ có thể tự suy nghĩ!

Trong một khu rừng rậm rạp ở hậu sơn, Diệp Huyền xếp bằng ngồi dưới đất, mà một thanh kiếm không ngừng bay lượn trong sân, mỗi một lần Linh Tú kiếm bay qua, giữa sân sẽ có một cây đại thụ bị chặt ngang..

Mà Mặc Vân Khôi thỉnh thoảng sẽ đến rừng rậm đánh nhau với hắn, chẳng qua, mỗi lần Mặc Vân Khôi sắp đánh thua, sẽ lập tức chuồn đi.

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua.

Sáng sớm một ngày nào đó.

Trong sân nhỏ của Kỳ lão đầu, một lão giả đột nhiên xuất hiện.

Người tới, đúng là Lý Huyền Thương viện trưởng Thương Mộc học viện.

Kỳ lão đầu nằm trên ghế, vẫn say khướt, cũng không có dáng vẻ muốn tỉnh.

Lý Huyền Thương nhìn thoáng qua Kỳ lão đầu, cười nói:

- Thời gian qua Kỳ lão thật đúng là dễ chịu a!

Kỳ lão lãnh đạm nói:

- Có rắm mau thả!

Lý Huyền Thương cũng không tức giận, hắn nhìn thoáng qua vị trí hậu sơn, cười nói:

- Trong dãy núi Ngọc sơn ở đế đô Ninh quốc, phát hiện một tòa bí cảnh chưa biết, chủ nhân của tòa bí cảnh kia, hẳn là đệ nhất cường giả Ninh quốc, Thác Bạt Phu đã từng lưu lại. Phải biết, năm đó Thác Bạt Phu này đã đột phá Vạn Pháp cảnh, trong tòa bí cảnh này, chắc chắn có không ít đồ tốt. Lần này Ninh quốc hoàn toàn mở cửa cho chư quốc xung quanh, chỉ cần là Lăng Không cảnh dưới hai mươi tuổi, đều có thể tham gia. Thế nào, Thương Lan học viện tham gia không?

- Không tham gia!

Kỷ lão đầu trả lời hết sức quả quyết.

Lý Huyền Thương cười nói:

- Không tham gia? Các ngươi nhất định sẽ tham gia!

Đúng lúc này, Kỷ lão đầu mở to mắt, sau một khắc, cả người sắp sửa biến mất tại chỗ, mà đúng lúc này, Lý Huyền Thương trước mặt hắn đột nhiên vỡ một chường ra trước mặt.

Oanh!

Trong nháy mắt, cả tòa tiểu viện ầm ầm vỡ vụn.

Hậu sơn, sắc mặt đám người Diệp Huyền đại biến, dồn dập chạy về phía Thương Lan điện.

Một phía trên phế tích, Lý Huyền Thương và Kỷ lão đầu đối mặt, mà sau lưng Lý Huyền Thương, còn có một người áo đen, trong tay người áo đen, dẫn theo một tiểu nữ hài, nữ hài này, đúng là Diệp Linh!

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỷ lão, cười nói:

- Nói cho Diệp Huyền, nếu hắn không tham gia, vậy muội muội của hắn sẽ lập tức chết trong bí cảnh!

Nói xong, hắn và người áo đen quay người, sắp sửa rời khỏi.

Mà đúng lúc này, một tiếng rống giận dữ đột nhiên truyền đến từ phía dưới:

- Lão cầu, buông muội muội ta xuống!

Thanh âm này vừa dứt, một đạo kiếm quang phóng lên tận trời, chém thẳng tới Lý Huyền Thương.

Trên không, khoe miệng Lý Huyền Thương nổi lên một tia mỉa mai, tay phải hắn nhẹ nhàng đè ép xuống.

Oanh!

Đạo kiếm quang kia ầm ầm vỡ vụn, cùng lúc đó, một thanh kiếm bắn ngược xuống, nhắm thẳng vào Diệp Huyền phía dưới.

Kỷ lão đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, tay phải nhẹ nhàng lật ra, lực lượng trong kiếm lập tức bị quét sạch sành sanh, ngay sau đó, hắn vung lên tay phải, Linh Tú kiếm vững vàng rơi xuống trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền còn muốn xuất thủ, cũng bị Kỷ lão ngăn lại, Kỷ lão gắt gao nhìn Lý Huyền Thương trên không:

- Xem ra, vì giết hắn, thế diện gì đó, Thương Mộc học viện ngươi cũng không cần a! Thế mà xuất động hai Vạn Pháp cảnh tới bắt một tiểu nữ hài tay không tác sát.

- Thế diện?

Khoe miệng Lý Huyền Thương nổi lên một tia mỉa mai:

- Nếu năm đó Thương Lan học viện ngươi có thể quả quyết một chút, chém giết Cổ viện trưởng, vậy cũng không đến mức lưu lạc thế này?

Kỷ lão chậm rãi nắm chặt hai tay:

- Nếu ngươi dám động nàng, lão phu nhất định sẽ khiến hết thầy học viên Thương Mộc học viện ngươi chết thảm!

Lý Huyền Thương cười lạnh:

- Nếu ngươi dám ra tay, chắc chắn nàng sẽ chết, không thể nghi ngờ!

Nói xong, hắn chỉ vào Diệp Huyền:

- Ta tin tưởng, hắn sẽ không để ngươi ra tay, không phải sao?

Diệp Huyền gắt gao nhìn Lý Huyền Thương:

- Lão cầu, dù sao ngươi cũng là viện trưởng một viện, mặt mũi đâu, sao không dám nhắm vào mấy lão gia như chúng ta?

Lý Huyền Thương lắc đầu cười một tiếng:

- Mặt mũi? Đáng bao nhiêu tiền? Lão phu chỉ biết, nếu ngươi không chết, Thương Mộc học viện chúng ta phải mất đi, không phải là mặt mũi, mà là cơ nghiệp ngàn năm.

Nói xong, hắt lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỳ lão đầu:

- Yên tâm, ta sẽ không tổn thương nàng, sẽ chỉ vút nàng vào trong bí cảnh, thế nhưng, nếu ngươi dám động thủ, nàng phải chết không thể nghi ngờ!

Thanh âm vừa dứt, hắt quay người, cùng người áo đen biến mất ở cuối chân trời.

Diệp Huyền đang muốn đuổi, đã bị Kỳ lão đầu ngăn lại, Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu, hai mắt đỏ bừng.

Kỳ lão đầu lắc đầu:

- Thật có lỗi, ta không ngờ tới, bọn hắc sẽ làm như vậy.

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại!

Yên lặng một chớp mắt, Diệp Huyền đột nhiên cảm kiếm quay người:

- Ta không trách bất kỳ ai, chỉ trách ta quá yếu!

Giữa sân, Kỳ lão thấp giọng thở dài.

Lúc này, Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi, còn có Bạch Trạch xuất hiện bên cạnh Kỳ lão đầu.

Sắc mặt Mặc Vân Khởi tái xanh:

- Kỳ lão đầu, Thương Mộc học viện này quá vô liêm sỉ con mẹ nó đi!

Kỳ lão nói khẽ:

- Liêm sỉ? Thiên phú và thực lực Diệp tiểu tử bày ra đã khiến bọn chúng kiêng kị! Nếu bọn chúng không chó cùng rứt giậu, chờ hắc trưởng thành thêm một quãng thời gian, đến lúc đó, tổng viện Thương Lan học viện ta có thể sẽ tiếp nhận hắc, khi đó, bọn chúng sẽ không còn cơ hội!

Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Không thể thông báo tổng viện sao? Để bọn họ chạy tới hỗ trợ?

Kỳ lão lắc đầu:

- Hắc còn chưa đủ... Ít nhất phải đạt đến Kiếm đạo Tông sư trước hai mươi tuổi, lúc đó, có lẽ sẽ khiến tổng viện chú ý...

Mặc Vân Khởi hít sâu một hơi:

- Thương Mộc học viện này, quá không biết xấu hổ con mẹ nó a!

Đúng lúc này, Kỳ An Chi bên cạnh đột nhiên nói:

- Hắc xuống núi! Hắc muốn đi Ninh quốc!

Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Ta đi cùng hắc!

Bạch Trạch gật đầu:

- Cùng đi!

Nói xong, hai người xoay người rời đi.

Lúc này, Kỳ lão đột nhiên nói:

- Đây là một cái bẫy, một bố cục nhắm vào hắc, bên trong bí cảnh kia, đối với hắc mà nói, chính là tuyệt cảnh! Nếu các ngươi đi, đối với các ngươi mà nói, cũng là tuyệt cảnh!

Mặc Vân Khởi dừng bước lại, hần suy nghĩ một chút, sau đó cười khỏ:

- Ta biết đó là tuyệt cảnh... Cho nên càng phải đi!

Nói xong, hần bước nhanh biến mất ở nơi xa.

Bạch Trạch cũng vội vàng đi theo.

Tại chỗ, Kỳ lão đầu nhìn về phía Kỳ An Chi, Kỳ An Chi nói khẽ:

- Bảo trọng!

Nói xong, nàng quay người về trong Thương Lan điện, chỉ chốc lát, nàng mang theo một bao quần áo lớn đi xuống núi.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Quan Trọng Là... Đừng Để Bị Đói!

Trong phế tích, Kỳ lão đầu trầm mặc một lát, hần đi tới một cung điện nhỏ trong hậu sơn, trong cung điện nhỏ, chất đầy đủ loại linh bài. Rất nhiều, có hơn một ngàn!

Nhìn những linh bài kia, giờ khắc này, Kỳ lão đầu không hề say.

Không biết qua bao lâu, hần đột nhiên nằm xuống đất, sau đó cảm lấy hồ lô rượu bên hông mạnh mẽ tưới lên người:

- Là viện trưởng không có năng lực, không thể giữ được các người...

Một khắc đồng hồ sau, một lão giả đột nhiên rời đi Thương Lan sơn, không biết đi đến nơi nào.

Hoàng cung Khương quốc.

Một chỗ âm u trong nội điện, một lão giả ngồi dưới đất, đang đùa với một chó con màu đen.

Lúc này, một người nam tử trung niên xuất hiện ở cửa đại điện, nam tử trung niên khề thi lễ, không biết đang nói chuyện gì.

Một lát sau, lão giả trong điện đột nhiên nói:

- Thương Mộc học viện... Không phải bị ỏi bình thường a...

Nam tử trung niên trầm giọng nói:

- Thiếu niên kia đã đi Ninh quốc!

Lão giả trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Tra xem người áo đen ra tay đêm nay là người phương nào, còn có, phái Ảnh vệ hộ tống thiếu niên kia một đoạn... Được rồi, ta tự đi hộ tống một đoạn đường, dù sao cũng là một người can đảm đã từng chiến đấu vì Khương quốc...

Thanh âm vừa dứt, lão giả biến mất ngay tại chỗ.

Túy Tiên lâu, trong một gian nào đó.

Một người áo đen đột nhiên xuất hiện trong rạp, người áo đen khề thi lễ với lão giả trước mặt...

Một lát sau, lão giả cười lạnh:

- Tốt cho một Thương Mộc học viện, thật đúng là giỏi tìm đường chết! Truyền lệnh xuống, vận dụng hết thủy lực lượng tra cho rõ người áo đen ra tay tối nay, còn có, phải người hộ tống thiếu niên kia đi Ninh quốc... Thôi được rồi, lão phu tự đi một chuyến!

Người áo đen trầm giọng nói:

- Lão chủ, đây là người muốn công khai chọn đội sao?

Lão giả lãnh đạm nói:

- Không sai, lần này lão phu chính là muốn chọn đội, chính là bên phía Thương Lan học viện. Dệt hoa trên gấm, vĩnh viễn không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không phải sao?

Nói xong, cả người hắn biến mất ngay tại chỗ.

...

Lưỡng Giới sơn.

Một nam tử đột nhiên xuất hiện trước một tòa nhà cỏ, nam tử quỳ một gối:

- Tôn chủ, nữ hài kia bị Thương Mộc học viện bắt cóc...

Một lát sau, nhà cỏ ầm ầm nổ tung.

Một tiểu nữ hài đi ra từ trong đó, sắc mặt tiểu nữ hài tái xanh:

- Thương Mộc học viện? Thứ đồ chơi rác rưởi gì! Nếu nàng có chuyện gì, bản tôn nhất định sẽ đồ sát hết thầy học viên Thương Mộc học viện!

- ...

Dưới Thương Lan sơn.

Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, ở trước mặt hắn, là Mặc Vân Khởi và Bắc Trạch, còn có Kỳ An Chi.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Đây là chuyện của ta, các ngươi không nên tham dự vào.

Mặc Vân Khởi có chút bất mãn nói:

- Đậu đen rau muống, sao ngươi nhiều lời như vậy... Ngươi nói như vậy, chính là không coi chúng ta là huynh đệ!

Diệp Huyền còn muốn nói gì, Mặc Vân Khởi đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Diệp Linh không chỉ là muội muội của ngươi, cũng là muội muội của chúng ta...

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Huyền:

- Không cần nói mấy lời xúc động gì đó. Đi thôi!

Diệp Huyền liếc mắt nhìn ba người, sau đó khẽ gật đầu.

Một khắc đồng hồ sau, bốn người leo lên vân thuyền.

Đi Ninh quốc!

Ba người Diệp Huyền vừa leo lên vân thuyền, một lão giả đột nhiên xuất hiện trước mặt bốn người Diệp Huyền, lão giả khẽ thi lễ với Diệp Huyền:

- Diệp công tử, lão phu là quản sự vân thuyền, Diệp công tử cứ gọi ta là Lý quản sự.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua bốn phía, lại nói:

- Lần này trên vân thuyền chỉ có bốn vị, về phương diện an toàn, bốn người Diệp công tử yên tâm, phía trên đã bàn giao, xung quanh đã có cường giả trấn thủ, ngoài ra, Cửu lâu chủ chúng ta cũng ở trong đó, nếu Thương Mộc học viện muốn đánh lên, Túc Tiên lâu ta là người đầu tiên không đáp ứng!

Nghe Lý quản sự nói, trong mắt ba người Mặc Vân Khởi đều có một tia khiếp sợ.

Túc Tiên lâu bá đạo và cao ngạo, có thể nói là không hề kém Thương Mộc học viện!

Mà bây giờ, thái độ của Túy Tiên lâu này đối với Diệp Huyền... Quả thực là có chút mùi vị nịnh nọt!

Diệp Huyền ôm quyền với Lý quân sự:

- Ân tình tương trợ lần này, ta nhớ kỹ!

Nghe vậy, khòe miệng Lý quân sự lập tức nổi lên một nụ cười sáng lạn:

- Diệp công tử, lâu chủ còn bàn giao, chúng ta đang tra rõ âm mưu của Thương Mộc học viện lần này, trước khi bốn vị đến Ninh quốc, chúng ta nhất định sẽ cho Diệp công tử một đáp án hài lòng!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đa tạ!

Lý quân sự mỉm cười:

- Bốn vị đi nghỉ ngơi sớm, có việc xin cứ phân phó.

Nói xong, hần khẽ thi lễ, sau đó lui xuống.

Lúc này, Mặc Vân Khởi nhìn về phía Diệp Huyền:

- Có phải người là con riêng của lão đại Túy Tiên lâu?

Diệp Huyền lắc đầu.

Con riêng?

Hần tự nhiên biết tại sao Túy Tiên lâu lại lấy lòng như thế, tất cả những thứ này đều vì nữ tử thần bí!

Diệp Huyền liếc mắt nhìn ba người:

- Các người nghỉ ngơi sớm đi!

Nói xong, hần quay người rời đi.

Kỷ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó đi theo.

Tại chỗ, Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua bóng lưng Diệp Huyền, than khẽ:

- Tiểu tử này... Còn tốt, có chết già cũng không gia nhập Thương Mộc học viện, Thương Mộc học viện này, quá bỉ ổi con mẹ nó đi!

Bạch Trạch gật đầu:

- Bỉ ổi!

Mặc Vân Khởi nhìn về phía Bạch Trạch:

- To con, lần này, có thể là thập tử vô sinh.

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Chết chung chỗ với người... Ta có chút do dự...

- Ta xxxx...

...

Trong gian, Diệp Huyền vừa mới vào bao sương, hần đột nhiên quay người, trước mặt hần không xa, là Kỷ An Chi cùng đi theo.

Kỷ An Chi đi đến trước mặt Diệp Huyền:

- Thương Mộc học viện không dám dả thương nàng.

Diệp Huyền gật đầu:

- Ta biết!

Chắc chắn là Thương Mộc học viện không dám giết Diệp Linh, bởi vì một khi giết Diệp Linh, bọn hắn sẽ không còn bất kỳ cái gì để dựa vào, đồng thời sẽ bị Kỳ lão đầu điên cuồng trả thù.

Thương Mộc học viện hiện tại cũng không dám cá chết lưới rách!

Thế nhưng, bọn hắn lại không thể cứ thế bỏ mặc Diệp Huyền trưởng thành tiếp, tiếp tục như thế, tình cảnh của Thương Mộc học viện ngày sau sẽ ngày càng hồng bét.

Kỷ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nghi ngại thật tốt, chúng ta sẽ mang nàng trở về.

Diệp Huyền nhìn về phía Kỷ An Chi, nói khẽ:

- Chuyến này, khẳng định sẽ rất nguy hiểm!

Kỷ An Chi nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Không nguy hiểm, chúng ta tất nhiên sẽ không tới!

Nói xong, nàng mở ra bao quần áo bản thân mang theo, sau đó lấy ra từ bên trong hai cái bánh bao chay, đưa cho Diệp Huyền:

- Đừng để bị đói!

Diệp Huyền:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đây Là Kiểm Ý Gì?

Một lát sau, Kỷ An Chi rời đi.

Trong gian, Diệp Huyền ngồi trên ghế, hắn lấy ra một người gỗ nhỏ, bộ dáng người gỗ nhỏ này và Diệp Linh giống nhau như đúc!

Diệp Huyền nhìn người gỗ nhỏ trong tay, thần sắc bình tĩnh, trong mắt không có nửa điểm gợn sóng!

Yếu!

Cho tới nay, hắn cảm thấy mình rất mạnh mẽ. Ít nhất là trong thế hệ tuổi trẻ, có lẽ chỉ có An Lan Tú mới có thể đánh với hắn một trận.

Một chút tự đại cũng không, đó là giả!

Mà lần này, sự thật tàn khốc cho hắn biết, kỳ thật hắn yếu đến không chịu nổi một kích!

Lý Huyền Thương và người áo đen mang Diệp Linh đi, mà hắn thì sao? Hắn chỉ có thể đứng nhìn! Thậm chí, nếu không có Kỳ lão đầu, ngay cả nhìn hắn cũng không có cơ hội!

Hắn không trách Kỳ lão đầu, cũng không trách bất kỳ ai khác!

Hắn chỉ trách bản thân quá yếu!

Bản thân quá yếu!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại!

Yếu, lời nói sẽ không có trọng lượng!

Yếu, cũng chỉ có thể mặc người ức hiếp!

Yếu, cũng chỉ có thể chịu đựng mọi chuyện bất bình!

Diệp Huyền nắm thật chặt hai tay, trong lòng bàn tay của hắn, máu tươi tuôn tràn! Mà trong cơ thể hắn, Linh Tú kiếm khẽ rung động, ngày càng rung động, đến cuối cùng, toàn bộ thân thể Diệp Huyền thể mà cũng bắt đầu rung động!

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể hắn, thể mà tản ra một cỗ ý nhân nhật...

Mà lúc này, một tấm màu trắng giấy bay ra từ lâu hai.

Trên giấy, vẽ một thanh kiếm, xung quanh kiếm, là một cỗ kiếm ý, mà đằng sau kiếm ý, là một dấu "?" to lớn.

Rõ ràng, đây là đang hỏi, đây là kiếm ý gì...

Đề đề.

Sự tình Thương Mộc học viện bắt cóc Diệp Linh, không biết do ai truyền ra ngoài, rất nhanh, gần như tất cả mọi người đề đề đều biết.

Trong nháy mắt, toàn bộ đề đề đều sôi trào!

Phẫn nộ!

Đây là tâm tình của tất cả mọi người đề đề lúc này!

Bọn hắn vốn cũng không thích gì Thương Lan học viện, phải nói, bọn hắn chỉ thích cường giả. Mà lúc Thương Lan học viện đối mặt Thương Mộc học viện, không thể nghi ngờ, là bên yếu kém. Bởi vậy từ ban đầu, tất cả mọi người đều đứng về phía Thương Mộc học viện!

Thế giới này, mọi người tất nhiên càng ưa thích cường giả!

Thế nhưng sau nhiều sự tình phát sinh, đặc biệt là chuyện Thương Mộc học viện mời người Đường quốc tới, có thể nói, đã khiến những người đề đề chán ghét tới cực điểm. Phải biết, Khương quốc và Đường quốc chính là thù địch, đã giao chiến vô số lần, có bao nhiêu người Khương quốc chết dưới thiết kỵ Đường quốc?

Đặc biệt là những dân nghèo bách tính phổ thông, phần lớn bọn hắn đều có thân nhân bị Đường quốc giết chết, còn có những binh lính đề đề, bao nhiêu hảo hữu của bọn hắn đã bị binh sĩ Đường quốc giết chết?

Thương Mộc học viện thể mà mời người Đường quốc tới đối phó Diệp Huyền, phải biết, Diệp Huyền là người Khương quốc, bởi vậy, vô số người không cần suy nghĩ, lập tức đứng về phía Diệp Huyền.

Có điều đối với Thương Mộc học viện, đại đa số người đều là giận mà không dám nói gì!

Mà bây giờ, Thương Mộc học viện vì giết Diệp Huyền, thể mà bắt Diệp Linh, muội muội của Diệp Huyền!

Đây chẳng qua chỉ là một tiểu nữ hài bình thường!

Đối với cách làm của Thương Mộc học viện, toàn bộ người đề đề cũng dám chửi dám nói. Trong lúc nhất thời, đầu đường cuối ngõ đề đề đều đang đàm luận về Thương Mộc học viện, mà nói tới Thương Mộc học viện, không ai không phải một mặt khinh bỉ.

Danh tiếng của Thương Mộc học viện, có thể nói đã thối tới cực điểm!

Thương Sơn.

Thương Mộc điện.

- Là ai!

Một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên vang lên từ trong đại điện.

Vị trí chủ vị trong đại điện, sắc mặt Lý Huyền Thương tái xanh:

- Là ai đang khống chế dư luận ở đề đề?

Lúc này, Lê Tu ở phía dưới đứng dậy:

- Hẳn là Túy Tiên lâu, cũng có thể là Hoàng thất Khương quốc...

Ánh mắt Lý Huyền Thương lập tức lạnh đi:

- Bọn hần không có lý do gì để đứng về phía Thương Lan học viện!

Về mặt Lê Tu có chút khó coi:

- Theo chúng ta điều tra, lúc đám người Diệp Huyền đi tới Ninh quốc, Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu tự mình hộ tống... Ngoài ra, Quốc chủ tiền nhiệm của Hoàng thất Khương quốc cũng hộ tống từ trong tối!

Nghe vậy, về mặt tất cả mọi người trong điện đều có chút khó coi. Đây rõ ràng là đứng về phía Thương Lan học viện!

Khương quốc có tam đại thế lực, Thương Mộc học viện, Túy Tiên lâu, Hoàng thất Khương quốc, mà bây giờ, hai thế lực này thế mà đều đứng về phía Thương Lan học viện!

Tình hình không đúng!

Tất cả mọi người nhìn về phía Lý Huyền Thương, Lý Huyền Thương chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Lê Tu, ngươi đã điều tra rõ lai lịch của Diệp Huyền?

Lê Tu gật đầu:

- Hần tới từ Thanh Thành...

- Đánh rắm!

Lý Huyền Thương đột nhiên gầm thét:

- Một Thanh Thành nho nhỏ, làm sao có thể bồi dưỡng ra một kiếm tu? Hơn nữa còn là một Đại Kiếm tu? Trước khi gia nhập Thương Lan học viện, tiểu tử kia đã là kiếm tu, có nghĩa là, hẳn mang một thân bản lĩnh tiến vào Thương Lan học viện. Mà khi trở về từ Lưỡng Giới thành, thực lực chính là tăng nhanh như gió, ngay cả Phần Tuyết đều bị hần chém giết, loại người này, làm sao có thể là người bình thường? Đám chương quân tình báo các ngươi, đều nuôi tồn com sao?

Về mặt Lê Tu tái nhợt, trong Thương Mộc học viện hiện tại, có thể nói hẳn chính là người không được chào đón nhất. Lúc trước, nếu ánh mắt của hần sáng hơn một chút, thu nhận Diệp Huyền vào Thương Mộc học viện, như vậy, Thương Mộc học viện tất nhiên sẽ thêm vô số năm huy hoàng!

Mà Thương Lan học viện, sẽ chết không thể chết thêm, một tia hi vọng cũng không có!

Nhưng bây giờ, Thương Lan học viện có hi vọng, mà tình cảnh của Thương Mộc học viện ngày càng không xong.

Tất cả những thứ này, chỉ bởi vì lúc trước Thương Mộc học viện chối bỏ thiếu niên kia! Vị thiếu niên một lòng muốn gia nhập Thương Mộc học viện!

Năm đó, Thương Mộc học viện chế giễu Diệp Huyền là học viên mà Thương Mộc học viện không cần, còn bây giờ, toàn bộ đế đô đều đang cười nhạo bọn hần, chế giễu rác rưởi mà Thương Mộc học viện không cần đã trảm giết học viên mạnh nhất của bọn hần!

Giữa sân, Lý Huyền Thương đột nhiên nói:

- Thôi. Sự tình đã qua, không thể vãn hồi, vậy cũng không cần tiếp tục xoắn xuýt.

Nói xong, hần nhìn lướt qua mọi người trong đại điện:

- Hiện nay, chúng ta cần phải làm, là đoàn kết nhất trí, mặc kệ sau lưng Diệp Huyền có ai, lai lịch ra sao, hẳn đều phải chết. Năm đó Thương Lan học viện xuống dốc thế nào, có lẽ các ngươi đều rất rõ ràng.

Giữa sân, mọi người gật đầu, biểu thị đồng ý.

Lúc này, trong Thương Mộc học viện tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì!

Lý Huyền Thương quay đầu nhìn về phía Phó viện trưởng Mạc Tùng cách đó không xa:

- Mọi chuyện chuẩn bị thế nào rồi?

Mạc Tùng trầm giọng nói:

- Cũng không khác mấy. Bên phía Ninh quốc, Quốc chủ Ninh quốc Thác Bạt Ngạn đã đáp ứng yêu cầu của chúng ta, đến lúc đó sẽ phối hợp!

Lý Huyền Thương khẽ gật đầu:

- Học viên bên Đại Vân đế quốc thì sao?

Mạc Tùng do dự một chút, sau đó nói:

- Bên kia yêu cầu một quyền võ kỹ Thiên giai, nếu chúng ta đáp ứng, bọn hần sẽ phái người trong học viện chạy đến ngay lập tức.

- Đáp ứng bọn hần!

Lý Huyền Thương đột nhiên nói:

- Nếu bọn hần có thể đánh giết Diệp Huyền, không chỉ cho bọn hần một quyền võ kỹ Thiên giai hạ phẩm, còn cho bọn hần một quyền công pháp Thiên giai hạ phẩm, còn có, tặng bọn hần một kiện bảo khí cấp bậc Minh giai!

Nghe vậy, tất cả mọi người giữa sân ngây ngẩn cả người.

Thiên giai!

Đây thật sự là giá trị liên thành a!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Lại Tới Ninh Quốc

Tuy Thương Mộc học viện có nhiều năm truyền thừa như vậy, nhưng võ kỹ Thiên giai cũng không quá năm môn, trong đó có ba môn cũng chỉ còn tàn quyền! Về phần linh khí cấp bậc Minh giai, toàn bộ Thương Mộc học viện, cũng chỉ mới có sáu món!

Mà sáu món này, Thương Mộc học viện phải mất gần ngàn năm mới tích lũy được!

Cứ tặng đi như vậy! Tất cả mọi người đều cảm thấy đau lòng!

Đúng lúc này, Lý Huyền Thương lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người:

- Nếu Diệp Huyền không chết, nhất định hần sẽ giúp Thương Lan học viện quật khởi, mà khi đó, rất có thể Thương Mộc học viện ta sẽ dẫm vào vết xe đổ của Thương Lan học viện năm đó. Đồ vật mất đi, còn có thể kiếm về, nhưng nếu học viện mất đi, không còn ai, vậy hết thảy đều không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

Trong điện, mọi người yên lặng.

Lý Huyền Thương nhìn về phía Mạc Tùng:

- Những chuyện khác?

Mạc Tùng trầm giọng nói:

- Ngoại trừ học viện bên Đại Vân đế quốc, còn có một số học viện của quốc gia khác cũng cảm thấy rất hứng thú đối với sự tình lần này, nhiều người trong đó có danh tiếng rất lớn, một người càng là yêu nghiệt trên võ bảng. Ngoài ra, còn có một số tán tu, bọn hần cũng biết thực lực của Diệp Huyền, bởi vậy, dám đến, đều tự có niềm tin.

Nói đến đây, hần hơi ngừng, lại nói tiếp:

- Nghe nói một số tổ chức sát thủ cũng phái người tới!

Lý Huyền Thương híp lại hai mắt:

- Bên Âm Giới có phái người tới không?

Mạc Tùng lắc đầu:

- Không biết!

Lý Huyền Thương yên lặng một chớp mắt, sau đó nói:

- Người phái người đi chuyển tin cho bọn hần, nếu người của bọn hần chém giết được Diệp Huyền, tương tự, tặng cho bọn hần một quyển võ kỹ Thiên giai hạ phẩm! Không, truyền lệnh ra ngoài, chỉ cần có người có thể chém giết Diệp Huyền, Thương Mộc học viện ta đều tặng một quyển võ kỹ Thiên giai hạ phẩm, một quyển công pháp Thiên giai hạ phẩm, một kiện hạ phẩm Linh khí cấp bậc Minh giai!

Mạc Tùng nhìn về phía Lý Huyền Thương, kinh hãi nói:

- Thù lao như vậy... Dù để giết mười tên Thần Hợp cảnh! Thậm chí một vài lão bắt tử cũng sẽ tới...

Mọi người giữa sân đều tròn mắt hốc mồm, thù lao như vậy, đừng nói là Diệp Huyền, ngay cả đi giết Kỳ lão đầu, sợ là cũng có người động tâm. Dĩ nhiên, tâm động là một chuyện, có dám tới hay không lại là chuyện khác!

Về mặt Lý Huyền Thương dữ tợn:

- Thương Lan học viện bảo hộ hần, như vậy, ta chính là muốn Thương Lan học viện trở thành kẻ địch của người khắp thiên hạ!

Sau nửa canh giờ, khi Thương Mộc học viện công bố ra thù lao để săn đầu Diệp Huyền, toàn bộ chư quốc xung quanh trực tiếp sôi trào!

Thù lao này! Thật sự quá kinh khủng!

Giờ khắc này, ngay cả một số thế lực trên núi hơi gần Khương quốc cũng có chút động tâm!

...

Lưỡng Giới thành, trong doanh trường.

Khương Cửu nhìn mặt báo trước mắt một hồi lâu, cuối cùng, nàng chậm rãi đứng dậy:

- Thông báo với phụ hoàng, trước tiên hãy để Lâm lão tọa trấn nơi đây!

Thanh âm vừa dứt, nàng bước nhanh ra khỏi doanh trường, sau đó nhảy lên một con ngựa.

Sau lưng, một lão giả vội vàng nói:

- Điện hạ, thế nhưng ngài là thống soái một quân, sao có thể tùy tiện rời đi? Người...

Khương Cửu lấy ra một tấm Kim tap, tấm thẻ này, chính là Diệp Huyền đưa cho nàng lúc trước! Tiền ở trong, đã chuyển đi, thế nhưng, nàng vẫn một mực giữ kỹ.

Nhìn Kim tap trong tay, Khương Cửu nhếch miệng cười một tiếng:

- Quân đối đãi với ta như thế, sao ta có thể phụ Quân?

Thanh âm vừa dứt, nàng giục ngựa mà đi.

Trên vân thuyền, trong gian.

Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, quanh người hần, tản ra một cỗ ý quý dị... Sờ dĩ quý dị, là bởi vì cỗ ý này như có như không, lúc ẩn lúc hiện...

Mà trong lối vào tầng thứ hai, lại một trang giấy bay tới trước mặt Diệp Huyền.

Phía trên vẫn là một thanh kiếm, đằng sau kiếm vẫn là một dấu "?" to lớn.

Một lát sau, Diệp Huyền đột nhiên mở ra hai mắt, hần nhìn thoáng qua tờ giấy trước mặt, sau đó nói khẽ:

- Ta cũng không biết...

Thanh âm vừa dứt, hần đứng dậy, Linh Tú kiếm trong cơ thể hần đột nhiên bay ra, sau một khắc, trong toàn bộ tầng thứ nhất của Giới Ngục tháp, kiếm quang giăng khắp nơi. Mà trên Linh Tú kiếm, ngoại trừ kiếm mang nhân nhạ, còn có một cỗ ý lúc ẩn lúc hiện!

Cùng lúc đó, độ tương thích giữa kiếm và người, đã đạt đến chín thành!

Hiện tại, hần đã không cần dùng khí ngự kiếm, mà có thể dùng "Ý" ngự kiếm!

Tốc độ của kiếm, nhanh hơn lúc trước ít nhất không chỉ gấp năm lần!

Đây mới thật sự là ngự kiếm!

...

Vân thuyền ngày càng gần Ninh quốc.

Ninh quốc!

Ninh quốc rất gần Khương quốc và Đường quốc, có thể nói, tam quốc tạo thành thế hình tam giác. Có điều, Ninh quốc càng có ưu thế hơn so với Khương quốc và Đường quốc, cũng có thể nói, Ninh quốc có thực lực cường đại nhất trong tam quốc!

Nguyên nhân chủ yếu nhất, bởi vì Đường quốc và Khương quốc là thù truyền kiếp, hai nước chưa từng dừng tranh đấu, có tranh đấu là sẽ có hao tổn thực lực!

Mà Ninh quốc, một mực chuyên tâm phát triển!

Ngoài ra, Ninh quốc cũng có ưu thế địa lý tự nhiên, bởi vì xung quanh có khoáng sản phong phú, lại thêm không có thiên địch, bởi vậy, có thể nói, quốc lực của Ninh quốc là cường đại nhất trong chư quốc xung quanh!

Mà Ninh quốc vẫn luôn duy trì trung lập, xưa nay không hề tùy tiện tham dự bất kỳ đấu tranh quốc gia nào!

Cũng vì nguyên nhân này, dù là Khương quốc hay Đường quốc, hoặc là chư quốc xung quanh, đều muốn kết giao với bọn hần!

Sáng sớm.

Một chiếc vân thuyền chậm rãi tới gần đế đô Ninh quốc, ngay lúc còn cách đế đô Ninh quốc trăm trượng, một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện phía trước vân thuyền, nam tử trung niên lạnh lùng nhìn vân thuyền:

- Có giấy thông hành hay không?

Giấy thông hành?

Trên boong vân thuyền, Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ An Chi, Kỳ An Chi nói khẽ:

- Bất kỳ vân thuyền nào, nếu không có giấy thông hành, không được tự ý tiến vào Ninh quốc, ngay cả Túy Tiên lâu cũng không thể.

Nói xong, nàng hơi dừng lại, sau đó lại nói:

- Ở Ninh quốc này, mặc kệ là Túy Tiên lâu hay Thương Mộc học viện, lực ảnh hưởng đều rất thấp, bởi vì Hoàng thất Ninh quốc rất mạnh. Năm đó, hai thế lực này kém chút đã bị diệt nhất cường giả Ninh quốc một thời, Thác Bạt Phu tiêu diệt hoàn toàn, mặc dù cuối cùng cũng không hoàn toàn tiêu diệt hai thế lực này, thế nhưng ở Ninh quốc, hai thế lực này muốn làm chuyện gì cũng phải nhìn về mặt của Hoàng thất Ninh quốc!

Lời của Kỳ An Chi khiến mọi người có chút ngoài ý muốn, phải biết, ở Khương quốc, Túy Tiên lâu này và Thương Mộc học viện cũng không phải bá đạo phách lối bình thường!

Lúc này, Lý quân sự đột nhiên xuất hiện trước mặt nam tử trung niên, hần nắm tay một cái, một tấm thẻ rơi vào trước mặt nam tử trung niên, rất nhanh, nam tử trung niên quay người biến mất không thấy đâu nữa.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Đầu Người Rất Đáng Tiền!

Vân thuyền tiếp tục tiến lên phía trước, chỉ chốc lát, vân thuyền chậm rãi hạ xuống, vừng vàng đáp trong đế đô Ninh quốc.

Trên boong vân thuyền, Lý quân sự đi tới trước mặt bốn người Diệp Huyền, hần khê thi lễ:

- Diệp công tử, chúng ta đã tra ra âm mưu của Thương Mộc học viện, bọn hần phát đến chư quốc xung quanh một lệnh treo thưởng kếp xù, bọn hần cho thù lao vô cùng lớn, bởi vậy, lần tham gia bí cảnh này, có thể sẽ có rất nhiều người, mà không một kẻ nào yếu, mục đích của bọn hần, tuyệt đối không phải thăm dò bí cảnh, mà là vây giết người!

Diệp Huyền khê gật đầu:

- Biết! Đa tạ thông báo!

Lý quân sự nhìn thoáng qua Diệp Huyền, thấy Diệp Huyền bình tĩnh như thế, hần do dự một chút, sau đó lại nói:

- Diệp công tử, kẻ địch lần này không phải loại người đơn giản, thậm chí có người trên võ bảng!

Diệp Huyền ôm quyền:

- Hôm nay quý lâu tương trợ, Diệp Huyền ta khắc trong tâm khảm, cáo từ!

Nói xong, hần cùng ba người Kỳ An Chi quay người đi xuống vân thuyền, chỉ chốc lát đã biến mất ở phía cuối đường phố xa xa.

Trên Vân thuyền, Lý quân sự quay người, trước mặt hần không xa, một lão già đứng đấy!

Đúng là Cừu lâu chủ Túy Tiên lâu!

Lý quân sự trầm giọng nói:

- Lâu chủ, có thể nói, lần này Thương Mộc học viện đã ra vốn gốc để diệt trừ Diệp công tử, mà chúng ta công khai đứng về phía hần, như vậy thật sự có chút mạo hiểm.

Cừu lâu chủ lãnh đạm nói:

- Mạo hiểm? Nếu bây giờ không đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, về sau sẽ không còn cơ hội tiêu trừ ngăn cách giữa hần và Túy Tiên lâu ta...

Nói xong, hần quay đầu nhìn về phía chân trời nơi xa.

Sau lưng thiếu niên này, chính là một vị Kiếm tiên đấy a!

Kiếm tiên a!

Toàn bộ khu vực Thanh Châu, chưa từng xuất hiện Kiếm tiên a!

Ngay cả Thương Giới kiếm chủ kia, cuối cùng vẫn chưa đạt đến trình độ Kiếm tiên a!

Một vị Kiếm tiên, đừng nói chỉ là một tòa phân viện của Thương Mộc học viện, ngay cả chủ viện của Thương Mộc học viện đều phải cúi đầu!

Mà giờ khắc này, Thương Mộc học viện lại đang điên cuồng trả thù Diệp Huyền... Nghĩ đến đây, Cừu lâu chủ đột nhiên lắc đầu cười một tiếng:

- Thương Mộc học viện... Sao các người lại có loại trí tuệ như vậy a...

...

Hoàng cung Ninh quốc.

Một nữ tử ngồi trên long ý, nữ tử mặc long bào màu vàng, long bào cũng không công kênh, ngược lại, hết sức vừa người, phụ trợ dáng người có lồi có lõm của nữ tử càng thêm hấp dẫn vô cùng. Tóc dài tùy ý thả sau đầu, nàng nhìn tấu chương trước mặt, thần sắc bình tĩnh, trên hai đầu lông mày, mang một cỗ uy nghiêm.

Nữ tử trước mắt này, chính là Quốc chủ Ninh quốc Thác Bạt Ngạn!

Một lát sau, Thác Bạt Ngạn khép lại tấu chương:

- Người ta sai các người tìm, chính là Diệp Huyền này?

Trong một góc âm u, một thanh âm vang lên:

- Bẩm bệ hạ, chính là hần. Chúng ta đã điều tra rõ lai lịch của người này, hần là người Thanh Thành Khương quốc, không rõ phụ mẫu, sống nương tựa lẫn nhau với muội muội, từ trước mười hai tuổi, hần dẫn theo muội muội sống cực kỳ gian nan ở Diệp gia, sau này được tộc trưởng Diệp gia coi trọng, phong làm thế tử Diệp gia...

Rất nhanh, thanh âm kia đã nói rõ ràng tất cả mọi chuyện về Diệp Huyền, từ Thanh Thành đến đế đô, dĩ nhiên, cũng có một chút ngoại lệ.

Một lát sau, Thác Bạt Ngạn tựa trên long ý, hai mắt chậm rãi đóng lại:

- Các người chỉ tra xét mặt ngoài!

Trong góc âm u, thanh âm kia nói:

- Chúng ta phân tích, sau lưng người này, ngoại trừ Thương Lan học viện, hần là còn có cao nhân khác, có điều, rốt cục là người phương nào, chúng ta vô phương tra được. Nhưng mà, người này từng giết một tên quân sự trên vân thuyền của Túy Tiên lâu, nhưng cuối cùng lại bình yên không có chuyện gì, không chỉ bình yên không có chuyện gì, Túy Tiên lâu còn không ngừng lôi kéo người này. Bởi vậy, chúng ta phân tích, người sau lưng hần, cực kỳ không đơn giản!

Không đơn giản!

Thác Bạt Ngạn đột nhiên mở hai mắt ra, hai mắt của nàng như đao, vô cùng lạnh lẽo.

Giờ khắc này, nàng nghĩ đến một khắc trong rừng rậm ngày đó, nàng bị hai sợi kiếm quang đóng trên thân cây.

Đối mặt hai sợi kiếm quang kia, nàng thể mà không thể chống đỡ một chút nào!

Lúc này, thanh âm kia lại nói:

- Lần này, Thương Mộc học viện muốn Ninh quốc ta phối hợp vây giết một người, chính là hần, bệ hạ, tất cả mọi người trong Mưu trí các đều xin bệ hạ cự tuyệt giao dịch với Thương Mộc học viện lần này!

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Vì sao?

Trong góc, thanh âm kia vang lên lần nữa:

- Người này từ Thanh Thành đến đế đô, lại từ đế đô đến Lưỡng Giới thành, sau đó từ Lưỡng Giới thành về đế đô, trong thời gian này... Có thể nói, thực lực của hần tăng nhanh như gió, lại thêm thái độ của Hoàng thất Khương quốc và Túy Tiên lâu đối với hần, bởi vậy, chúng ta phỏng đoán, sau lưng người này, nếu không phải có một vị siêu cấp cường giả cực mạnh, chính là có một siêu cấp thế lực cực mạnh. Ninh quốc ta không nên tùy tiện gây thù hằn.

Thác Bạt Ngạn yên lặng nhìn chân dung Diệp Huyền trước mắt, không nói gì.

Đúng lúc này, một người áo đen đột nhiên xuất hiện, người áo đen quỳ một gối xuống:

- Bẩm bệ hạ, người tới tham gia vây công Diệp Huyền lần này, có bảy mươi sáu người, bọn hần đều là thiên tài yêu nghiệt tuyệt đỉnh đến từ nhiều quốc gia, trong đó, có ba người trên vô bảng, cả Thương Mộc học viện Đại Văn đế quốc cũng phái người đến đây, về phần là người phương nào, vẫn chưa tra rõ. Ngoài ra, Âm giới cũng phái người đến đây, về phần là ai, tạm thời chúng ta vẫn chưa tra được!

Âm giới!

Thác Bạt Ngạn cau lại chân mày:

- Tổ chức sát thủ này cũng tới tham gia náo nhiệt?

Người áo đen trầm giọng nói:

- Thủ lao Thương Mộc học viện bỏ ra lần này thực sự quá lớn, không ai không tâm động.

Thác Bạt Ngạn khẽ gật đầu:

- Lui xuống đi!

Người áo đen quay người rời đi.

Trong điện yên tĩnh lại.

Một lát sau, Thác Bạt Ngạn đột nhiên nói:

- Sau khi mở cửa bí cảnh, sự tình lần này, Ninh quốc ta không tham dự, thông báo đến từng thế gia Ninh quốc ta, còn có thành viên Hoàng thất, lần này không thể tham dự vây quét Diệp Huyền, người vi phạm, chém!

- Tuân mệnh!

- ...

Đế đô Ninh quốc, bốn người Diệp Huyền vừa mới đạp trên con đường đế đô, lập tức bị một đám người vây lại!

Trước mặt đám người Diệp Huyền, có mười mấy người, những người này, đều ăn mặc giống nhau, mà trước ngực trái của bọn hắn, đều có một dấu hiệu!

Tiêu chí của Thương Mộc học viện!

Hai bên đường phố, vô số người vây quanh, rõ ràng, đều muốn xem náo nhiệt.

Đối diện Diệp Huyền, một tên học viên Thương Mộc cười lạnh:

- Có vẻ ngươi chính là Diệp Huyền của Thương Lan học viện Khương quốc, nghe nói đầu ngươi rất đáng tiền..

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Muội Muội Ta Ở Đâu?

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Sau một khắc.

Xuy!

Nam tử vừa nói chuyện kia chợt ngừng tiếng, cùng lúc đó, yết hầu của hắn đột nhiên nứt ra, máu tươi bắn tung tóe!

Giữa sân, sắc mặt tất cả mọi người kịch biến.

Diệp Huyền cũng không dừng tay, bàn tay mở ra, Linh Tú kiếm trong lòng bàn tay hắn đột nhiên phóng ra.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy!

Giữa sân, một sợi kiếm quang tựa như ong bướm vờn hoa, xuyên tới xuyên lui giữa đám học viên Thương Mộc học viện này...

- A a...

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, cùng lúc đó, đầu của những học viên Thương Mộc học viện đó dần đập rơi xuống đất!

Không một ai còn sống!

Tất cả mọi người giữa sân ngây dại.

Mấy người Kỷ An Chi cũng sửng sốt, ba người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có một tia ngưng trọng.

Diệp Huyền lúc này, lệ khí trên thân quá nặng!

Tựa như đã biến thành người khác!

Lúc này, Linh Tú kiếm vững vàng rơi xuống trước mặt Diệp Huyền, một giọt máu tươi chậm rãi nhỏ xuống từ mũi Linh Tú kiếm.

Diệp Huyền thu kiếm, chậm rãi đi về phía nơi xa, đi hai bước, hắn đột nhiên dừng lại, bởi vì trước mặt hắn không xa, một nam tử trung niên đứng đấy, nam tử trung niên gắt gao nhìn Diệp Huyền:

Đây là Ninh quốc, không phải Khương quốc, không phải ngươi có thể giương oai..

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc, hắn đã xuất hiện trên đỉnh đầu nam tử trung niên, cùng lúc đó, một thanh kiếm chém thẳng xuống!

Kiểm cực nhanh, nam tử trung niên còn chưa kịp phản ứng, thân thể hắn đã bị chém thành hai nửa!

Máu tươi vung vãi một chỗ!

Thu kiếm!

Diệp Huyền khẽ lau mặt mũi bị máu tươi tung tóe bắn vào, nói khẽ:

- Ta chỉ tới đưa muối muối ta về nhà...

Nói xong, hắn mờ mịt nhìn lướt qua bốn phía:

- Muối muối ta ở đâu?

Mọi người chung quanh, vẻ mặt vô cùng kiêng kỵ, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đúng lúc này, vẻ mặt Diệp Huyền đột nhiên dữ tợn, sau một khắc, Linh Tú kiếm trong tay hắn kịch liệt rung lên, một đạo kiếm quang chọt lóe lên trong sân.

Oanh!

Nơi xa, một tòa phòng ốc âm âm sụp đổ!

- Tên này điên rồi, chạy mau...

Tất cả mọi người cũng nhìn ra được, thời khắc này, thần trí của Diệp Huyền có chút không bình thường.

Những người chung quanh cũng không dám vây xem nữa, điên cuồng bỏ chạy khắp bốn phía.

Mà ba người Kỳ An Chi lại vội vàng xông tới trước mặt Diệp Huyền, nhìn thấy Diệp Huyền vẫn muốn ra tay tiếp, Mặc Vân Khởi ôm chặt lấy cánh tay hắn:

- Đại ca... Ngươi bình tĩnh một chút a, bình tĩnh lại a...

Diệp Huyền ngậy cả người, sau một lúc lâu, hắn quay đầu nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Ngươi làm gì đó?

- Ta...

Mặc Vân Khởi một mặt mòng bức:

- Ngươi, ngươi không nhớ rõ sự tình vừa rồi?

Diệp Huyền chau mày:

- Chuyện gì?

Mặc Vân Khởi:

- ...

Lúc này, Bạch Trạch chỉ chỉ một đám thi thể cách đó không xa.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua những thi thể này, sau đó hắn nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Ngươi làm?

Mặc Vân Khởi lập tức nhảy dựng lên:

- Con mẹ nó, người thật sự mất trí nhớ hay chỉ giả vờ?

Chân mày Diệp Huyền càng nhíu chặt hơn:

- Ta làm?

Ba người Mặc Vân Khởi:

- ...

Lúc này, Diệp Huyền lắc đầu:

- Đi thôi, đi bí cảnh!

Nói xong, hắn cầm kiếm chậm rãi đi về phía nơi xa.

Tại chỗ, Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Tên này không giống giả vờ!

Bạch Trạch và Kỳ An Chi gật đầu.

Mặc Vân Khởi thấp giọng thở dài:

- Tình cảm giữa huynh muội bọn họ... Nếu nha đầu kia gặp chuyện nguy hiểm, thật sự không biết hắn sẽ biến thành dạng gì, ai, đi thôi!

Ba người vội vàng đi theo.

Diệp Huyền hiện tại, thật sự có chút không bình thường!

Hơn mười người Thương Mộc học viện bị Diệp Huyền chém giết, rất nhanh việc này đã truyền đến Thương Mộc học viện Ninh quốc, chỉ chốc lát, mười mấy tên học viên Thương Mộc học viện lao ra học viện, chạy thẳng đến chỗ Diệp Huyền.

Ngã tư đường nào đó, bốn người Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, trước mặt bọn hắn, đúng là đám học viên Thương Mộc học viện chạy tới kia.

Cách đó không xa, trong đám học viên Thương Mộc học viện kia, một tên nam tử cầm đầu nộ chi Diệp Huyền:

- Đây chính là Ninh quốc, không phải Khương quốc, người...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt nam tử nói chuyện đại biến, hắn đang muốn lui về sau, nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm quang nhanh như điện chớp chém thẳng tới hắn!

Quá nhanh!

Xuy!

Nam tử còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị chém bay trong nháy mắt.

Mà Diệp Huyền cũng không dừng tay, dưới ý niệm của hắn điều khiển, Linh Tú kiếm phóng ra lần nữa, trong nháy mắt, thân thể một tên học viên Thương Mộc trong đó trực tiếp bị chặt ngang...

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt của đám học viên Thương Mộc học viện kia đại biến, nhao nhao lùi lại nhanh, mà Diệp Huyền cũng không dừng tay, điên cuồng đuổi tới phía đám người kia.

- Cần rồi!

Đúng lúc này, một tiếng hét phản nộ đột nhiên vang lên từ trên không, ngay sau đó, một uy áp vô hình bao phủ Diệp Huyền.

Cường giả Thông U cảnh!

Diệp Huyền đột nhiên ngừng đầu, đỉnh đầu hắn, một lão già đứng đấy, lão già gắt gao nhìn hắn, trong mắt không hề che giấu sát ý.

Lão già đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên giẫm mạnh chân phải một cái, cả người phóng lên tận trời!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Trên không, sắc mặt lão giả đại biến, hai tay đột nhiên chồm lên, vội vàng đè ép xuống.

Oanh!

Một cỗ gọn sóng vô hình từ trên không chấn động xuống, nhưng mà, sợi kiếm quang phía dưới lập tức xé rách cỗ gọn sóng này dễ như trở bàn tay.

Xuy!

Một cái đầu đầm máu từ trên không rơi xuống phía dưới!

Bốn phía, tất cả mọi người ngây ra như phỗng, đặc biệt là đám học viên Thương Mộc học viện cách đó không xa, bọn hắn đã hoàn toàn hóa đá!

Lão giả vừa rồi, thế nhưng chính là trưởng lão ngoại viện Thương Mộc học viện a!

Cường giả Thông U cảnh chân chính đây a!

Nhưng mà, cứ bị một kiếm miểu sát như vậy?

Mấy người Mặc Vân Khởi cũng phải khiếp sợ, bọn hắn biết thực lực của Diệp Huyền rất mạnh, cũng biết chắc chắn hắn có thực lực chiến thắng cường giả Thông U cảnh, thế nhưng, bọn hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại có thể miểu sát Thông U cảnh!

Miểu sát a!

Trên không, Diệp Huyền thu kiếm, chậm rãi rơi xuống đất, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đám học viên Thương Mộc học viện cách đó không xa, sắc mặt đám học viên kia đại biến, xoay người bỏ chạy...

Diệp Huyền vốn định đuổi theo, lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, Mặc Vân Khởi ôm chặt cánh tay Diệp Huyền:

- Đại ca, đừng, đừng đuổi. Ta, chúng ta đi tìm muối muối, tìm được muối muối trước rồi nói..

Bây giờ hắn cũng đã nhìn ra.

Diệp Huyền thật sự không ổn, phải nói, thần trí xảy ra vấn đề!

Tên này bây giờ cứ nhìn thấy người là muốn giết, hơn nữa càng giết càng hăng say!

Nhất định phải mau chóng tìm được Diệp Linh, bằng không, không biết tên này sẽ làm ra chuyện gì nữa đây!

Sau khi Mặc Vân Khởi lôi Diệp Huyền đi, Diệp Huyền đột nhiên nhìn về phía hắn:

- Mặc Điều Mao, ngươi ôm chặt ta làm gì hả?

Mặc Vân Khởi:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Ca Lập Tức Đưa Muội Về Nhà!

Sau nửa canh giờ, bốn người tới dãy núi Ngọc sơn, dãy núi Ngọc sơn mênh mông, căn bản không nhìn thấy phần cuối.

Sau khi bốn người Diệp Huyền tiến vào dãy núi mịt mờ, Bạch Trạch đột nhiên nhú lại lông mày:

- Có chút không đúng!

Bốn người ngừng lại.

Bạch Trạch nằm rạp trên mặt đất, hần khễ hít hà mặt đất, một lát sau, hần quay đầu nhìn về phía ba người Diệp Huyền:

- Có khí tức nhân loại, không chỉ một!

Không chỉ một!

Mặc Vân Khởi đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên đi về phía nơi xa:

- Không sợ, ta phụ trách giết người, các người phụ trách chôn là được!

Nói xong, hần đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt ba người Mặc Vân Khởi đại biến, Mặc Vân Khởi vội vàng xông ra ngoài:

- Diệp thổ phỉ, người bình tĩnh một chút a...

Tốc độ của Diệp Huyền cực nhanh, mà phía sau hần, là ba người Mặc Vân Khởi theo sát đằng sau.

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền đột nhiên dừng lại, hần vừa dừng lại, Mặc Vân Khởi lập tức xuất hiện bên cạnh hần, Mặc Vân Khởi đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền chỉ chỉ mặt đất cách đó không xa, Mặc Vân Khởi nhìn về phía mặt đất, lá cây đầy đất, không còn gì khác.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên khễ gờ chân phải đá một cước, một tảng đá bay vào trong mảnh đất trước mặt không xa.

Oanh!

Toàn bộ mặt đất đột nhiên sụp đổ, cùng lúc đó, vô số mũi tên từ trong lòng đất đột nhiên bắn thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, có khoảng hơn trăm mũi tên, mà trên đỉnh mỗi một mũi tên, đều có bôi chất lỏng màu xanh biếc, hiển nhiên là kịch độc!

Nhìn thấy một màn này, về mặt Mặc Vân Khởi đại biến.

Nếu vừa rồi bọn hần đi qua, tuyệt đối sẽ bị bắn thành con nhím!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhẹ nhàng điểm mũi chân một cái, cả người hần bay thẳng ra bên phải, mà ở phía sau mấy cây đại thụ bên này, Diệp Huyền thấy được ba tên nam tử!

Ba người này vừa nhìn thấy Diệp Huyền, về mặt lập tức đại biến, ba người liếc mắt nhìn nhau, đang muốn xuất thủ, kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc...

Xuy xuy xuy!

Ba đầu người lập tức bay ra ngoài!

Diệp Huyền điểm nhẹ mũi chân lên mặt đất, cả người bay ra ngoài, tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, chỉ chớp lát, hần tới trước một cây đại thụ, hần nhìn thoáng qua vị trí giữa đại thụ, nơi đó, có một dấu chân nho nhỏ.

Yên lặng một chớp mắt.

Ông!

Một thanh kiếm phóng lên tận trời, thế nhưng rất nhanh, Linh Tú kiếm đã trở về trong tay hần.

Thế nhưng dưới chân hần, lại thêm một đầu người đầm máu!

Diệp Huyền đột nhiên đạp một cước lên trên đầu người kia, đầu ầm ầm vỡ vụn.

- Lợi hại!

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên từ cách đó không xa.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lại, ngoài xa vài chục trượng trước mặt hần, một tên nam tử tóc dài đứng đấy, tướng mạo của nam tử có chút xấu xí, đặc biệt là miệng, còn thiếu một góc, mà con mắt cũng nhỏ hẹp như mắt chuột, cả người thoạt nhìn rất hèn mọn xấu xí.

Nam tử nhếch miệng cười một tiếng:

- Không hổ là người có giá trị treo thưởng lớn như thế, quả thật là có tài, có điều... Bây giờ mới là bắt đầu. Nghe nói muội muội của ngươi đã bị bỏ vào trong bí cảnh, chúng ta chờ ngươi trong bí cảnh, nếu ngươi tới chậm, hắc hắc...

Nói xong, hắn quay người, thân hình run lên, trực tiếp biến mất ở cách đó không xa.

Mà Diệp Huyền cũng đồng thời biến mất tại chỗ, thế nhưng, tốc độ của hắn rõ ràng chậm hơn nam tử tóc dài, khoảng cách giữa hắn và nam tử tóc dài càng lúc càng xa.

Nơi xa, nam tử tóc dài đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Có lẽ ngươi phải nhanh lên một chút, bằng không, muội muội của ngươi có thể sẽ hết sức thảm a, ha ha...

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt nam tử tóc dài!

Người này, đúng là Mặc Vân Khởi.

Mặc Vân Khởi lạnh lùng nhìn nam tử tóc dài:

- Ngươi nghĩ ngươi rất nhanh?

Thanh âm vừa dứt, Mặc Vân Khởi đột nhiên biến mất tại chỗ, cùng lúc đó, giữa sân đột nhiên xuất hiện một đạo tàn ảnh!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt nam tử tóc dài đại biến, hắn bay ngược về sau, tay phải vung lên phía trước, mấy đạo ánh bạc bắn ra từ trong lòng bàn tay của hắn!

Nơi xa, thân hình Mặc Vân Khởi lóe lên, tránh thoát số ám khí này, ngay lúc hắn muốn xuất thủ, nơi xa lại truyền tới tiếng kêu thảm thiết của nam tử tóc dài!

Mặc Vân Khởi ngẩng đầu nhìn lại, cách đó không xa, nam tử tóc dài nằm rạp trên mặt đất, mà hai chân của hắn, đã bị Diệp Huyền chém đứt một lượt!

Diệp Huyền cũng không có ý tứ chém giết nam tử tóc dài, hắn đột nhiên một kiếm đâm vào xương quai xanh của nam tử tóc dài, sau đó cứ như thế mà kéo nam tử tóc dài đi về phía nơi xa, trên mặt đất, đều là máu tươi!

Nam tử tóc dài gằn giọng nói:

- Tập chúng, cho lão tử thông khoái, cho lão tử một cái thông khoái...

Diệp Huyền không để ý tới nam tử tóc dài, cứ như vậy kéo hắn đi về phía nơi xa.

Lúc này, Bạch Trạch và Kỳ An Chi chạy tới, Mặc Vân Khởi thấp giọng thờ dài:

- Những người này... Vì sao luôn muốn trêu chọc tên cuồng ma hộ muội này?

Cuồng ma hộ muội!

Ở chung với Diệp Huyền bấy lâu, bọn hắn phát hiện một điều, đó chính là, bình thường Diệp Huyền hết sức chơi cười, người vật vô hại, thế nhưng, hắn có một vấy ngược, đó chính là muội muội hắn!

Ai dám đụng muội muội hắn, tên này sẽ biến đổi trong nháy mắt!

Thật sự là cuồng ma hộ muội!

Mặc Vân Khởi thở dài lần nữa:

- Đi thôi, những người tới lần này, sẽ có quang minh chính đại, cũng có thật nhiều người giờ trò...

Nói xong, hắn nhìn về phía Bạch Trạch và Kỳ An Chi:

- Bạch Trạch, thân thể của ngươi rất cường hãn, đợi lát nữa ngươi cứ ở bên cạnh hắn, thay hắn cản ám tiễn. Kỳ học tỷ, ngươi tranh thủ thời gian liên lạc với Kỳ lão đầu, xem thử hắn có thể tìm một vài cứu binh đến không, nói thật, chỉ bốn người chúng ta... Ta thật hoảng con mẹ nó a! Đặc biệt là Diệp thổ phi kia, thỉnh thoảng còn không bình thường!

Kỳ An Chi gật đầu:

- Ta đã liên lạc!

Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Còn người? Người làm cái gì.

Mặc Vân Khởi nói khẽ:

- Tốc độ của ta là nhanh nhất trong bốn người, sau khi tiến vào, ta sẽ tách khỏi các người, ta sẽ đi tìm Tiểu Linh Nhi trước, tranh thủ tìm được nàng trước những người kia! Đi thôi, để tên kia một mình lúc này, ta thực sự rất không yên tâm!

Nói xong, ba người vội vàng đi theo.

...

Diệp Huyền dùng kiếm kéo theo nam tử tóc dài kia đi ra rừng rậm, đi vào trên một bình nguyên, nam tử tóc dài vẫn đang điên cuồng gầm thét, muốn chết không thôi.

Mà Diệp Huyền cũng không cho hắn một cái thống khoái!

Đột nhiên, Diệp Huyền ngừng lại. Hắn quay người nhìn về phía nam tử tóc dài đang không ngừng kêu rên, nhìn nam tử tóc dài, Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Trước kia ta quá nhân từ. Cho nên bọn hắn mới dám khi dễ muối muối ta, về sau, ta sẽ không.

Thanh âm vừa dứt, hắn đá mạnh một cước vào đầu nam tử tóc dài.

Ầm!

Cái đầu kia lập tức mang theo một cột máu bay thẳng lên không trung.

Tại chỗ, Diệp Huyền cầm kiếm đi về phía nơi xa, ánh mắt có chút ngốc trệ:

- Nha đầu, muối yên tâm, ca sẽ mang muối về nhà ngay lập tức... Bất kỳ ai làm tổn thương muối, một kẻ ca cũng sẽ không bỏ qua, một kẻ cũng không bỏ qua...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Vào Bí Cảnh

Trước một hẻm núi, có một cánh cổng ánh sáng màu tím lam, cánh cổng ánh sáng màu tím lam tựa như một vòng xoáy, có chút thần bí.

Lúc này, một tên thiếu niên cầm trường kiếm trong tay chậm rãi đi tới từ nơi xa.

Người tới, đúng là Diệp Huyền.

Bên cạnh Diệp Huyền, là ba người Mặc Vân Khởi.

Kỷ An Chi nhìn thoáng qua cánh cửa ánh sáng nơi xa kia, nói khẽ:

- Đây chính là bí cảnh kia!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Ta không biết bên trong có thứ gì đang chờ đợi ta, nhưng ta nhất định sẽ đi, mà các người...

- Được rồi được rồi!

Lúc này, Mặc Vân Khởi bên cạnh khoát tay áo:

- Người đứng là dài dòng, mau tranh thủ thời gian đi vào hấp dẫn hỏa lực trước đi, cứ để ta tìm Tiểu Linh Nhi.

Diệp Huyền nhìn về phía ba người Mặc Vân Khôi, hắn không nói thêm gì nữa, mà quay người đi đến cánh cổng ánh sáng kia.

Bắc Trạch và Kỳ An Chi đi theo.

Rất nhanh, ba người tiến vào bên trong cánh cửa ánh sáng kia.

Mà lúc này, Mặc Vân Khôi hít sâu một hơi:

- Tiểu Linh Nhi a, người tuyệt đối đừng xảy ra chuyện... Ta thế nhưng là còn muốn ăn cơm người làm đây...

Nói xong, thân hình hắn run lên, trực tiếp tiến vào bên trong cánh cửa ánh sáng kia.

Giữa sân.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, đột nhiên, vô số tàn ảnh từ bốn phía bay lượn tới, rất nhanh, những tàn ảnh này đều tiến vào bên trong cánh cổng ánh sáng kia.

Nơi nào đó trên không, một lão giả gât gao nhìn cánh cổng ánh sáng phía dưới.

Người này, đúng là Lý Huyền Thương viện trưởng Thương Mộc học viện. Mà bên cạnh hắn, còn có một người áo đen!

Người áo đen đột nhiên nói:

- Người này, không đơn giản!

Lý Huyền Thương mặt không biểu tình:

- Cũng bởi vì hắn không đơn giản, cho nên càng phải chết!

Người áo đen yên lặng.

Lý Huyền Thương chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Khi tất yếu, không tiếc bất kỳ giá nào...

...

Một bên khác, trên đỉnh một gốc cây nào đó, hai lão giả chăm chú nhìn cánh cổng ánh sáng cách đó không xa.

Hai người này, đúng là Khương Càng Thiên Quốc chủ Khương quốc tiền nhiệm, cùng với Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu.

Khương Càng Thiên đột nhiên nhìn về phía Cửu lâu chủ, cười nói:

- Cửu lâu chủ, Túy Tiên lâu người chọn đội lần này, làm ta thật bất ngờ.

Cửu lâu chủ lãnh đạm nói:

- Người cũng làm cho ta hết sức ngoài ý muốn, phải biết, nếu lần này người cược thua, Hoàng thất Khương quốc người sẽ bị Thương Mộc học viện điên cuồng trả thù.

Khương Càng Thiên cười nói:

- Có lẽ lần này Cửu lâu chủ cũng đánh cược rất lớn, thế này thì sao, hợp tác?

Cửu lâu chủ yên lặng.

Khương Càng Thiên nói khẽ:

- Lần này có thể sẽ có vài lão bất tử tới, chúng ta có thể thay hắn ngăn cản những lão quái vật này một thoáng, về phần những người trẻ tuổi kia, để hắn tự giải quyết.

Cửu lâu chủ trầm mặc một lát, gật đầu:

- Có thể!

Khương Càng Thiên quay đầu nhìn về phía cánh cửa ánh sáng nơi xa, về mặt dần dần ngưng trọng.

Cược!

Lần này, Hoàng thất Khương quốc thật sự đang đánh cược!

Hắn cược sau lưng Diệp Huyền có đại lão, thậm chí là siêu cấp đại lão!

Nếu như cược thắng, Thương Mộc học viện bại, Hoàng thất Khương quốc sẽ đạt được vô số chỗ tốt, hơn nữa còn có thể lôi kéo Diệp Huyền, phải biết, quan hệ giữa Diệp Huyền và Cửu công chúa vốn đã vô cùng tốt, mà lần này, bọn hắn công khai đứng đối, tăng quan hệ này có thể sẽ càng tốt hơn.

Mà với thiên phú của Diệp Huyền, tiền đồ ngày sau nhất định là vô hạn, mà Diệp Huyền càng mạnh, ngày sau Hoàng thất Khương quốc sẽ đạt được càng nhiều chỗ tốt!

Nhưng nếu thua cược.

Hoàng thất Khương quốc sẽ trực tiếp đối lập với Thương Mộc học viện, mà khi đó, Thương Mộc học viện tất nhiên sẽ điên cuồng trả thù Khương quốc, thậm chí liên hợp với Đường quốc cùng đối phó Khương quốc...

Thua thảm!

Khương Càng Thiên chậm rãi đóng hai mắt lại.

Kỳ thật, hắn cũng không muốn đập nổi đim thuyền như thế, nhưng không có cách, bởi vì Khương Cửu đã chạy đến Ninh quốc, trừ phi Khương quốc và Khương Cửu đều từ bỏ, bằng không, Khương Cửu đứng về phía Diệp Huyền, không khác gì Hoàng thất Khương quốc đứng về phía Diệp Huyền!

Một lát sau, Khương Càng Thiên lắc đầu thở dài:

- Nữ nhi lớn không dùng được a...

...

Trên một tảng đá lớn nào đó, một nữ tử thân mặc hắc long bào ngạo nghễ đứng, hai tay nàng thả lỏng sau lưng, mái tóc tùy ý tung bay sau đầu, trên người có một cỗ bá khí và uy nghiêm vô hình.

Người này, chính là Thác Bạt Ngạn!

Sau lưng Thác Bạt Ngạn, có một lão giả và một lão phụ.

Thác Bạt Ngạn thân nhiên liếc mắt nhìn cánh cổng ánh sáng nơi xa:

- Các ngươi nói, thiếu niên kia vì cứu muội muội hắn, biết rõ đây là tử cục nhưng vẫn muốn tới, là ngu xuẩn hay là xử trí theo cảm tính?

Sau lưng Thác Bạt Ngạn, lão giả lạnh lùng nói:

- Ngu xuẩn! Thiên phú của người này sợ là chỉ thua An Lan Tú, nếu lưu được núi xanh, ngày sau muốn đập phá Thương Mộc học viện, cũng không phải sự tình không có khả năng. Hắn...

- Im miệng!

Đúng lúc này, lão phụ bên cạnh đột nhiên lạnh lùng nhìn thoáng qua lão giả:

- Lão thân thấy ngươi mới là ngu xuẩn.

Khóe miệng lão giả giật giật, không dám mạnh miệng, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Lão phụ nhìn về phía cánh cổng ánh sáng:

- Bệ hạ, lão thân thấy, người này trọng tình trọng nghĩa, có thể xem là một nam tử chân chính.

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Hắn làm như vậy, sợ là chỉ hi sinh vô ích!

Lão phụ lắc đầu:

- Hi sinh hay không, lão thân ngược lại không quá để ý, chủ yếu là hắn có dám đến hay không, nếu không đến, để muội muội chết, cho dù ngày sau hắn trở thành Kiếm tiên, cũng chỉ là một tên không có trứng!

Lão già nhú mảy:

- Không thể văn minh hơn sao?

Lão phụ trùng mắt liếc lão già, người sau bĩu môi, không dám nói thêm gì nữa.

Trên tảng đá, Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Giang di nói rất đúng, nếu hôm nay hấn không dám đến, cho dù ngày sau trở thành Kiếm tiên, cũng không phải là một nam nhân.

Lúc này, một người áo đen xuất hiện sau lưng Thác Bạt Ngạn không xa, người áo đen quỳ một gối xuống:

- Bệ hạ, Lý Huyền Thương viện trưởng Thương Mộc học viện Khương quốc hỏi chúng ta, vì sao làm trái điều ước, không phải người vây giết Diệp Huyền!

Thác Bạt Ngạn quay đầu nhìn thoáng qua người áo đen:

- Nói hấn cút đi.

Người áo đen ngậy người, sau đó quay người rời đi.

...

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền đột nhiên mở hai mắt ra, giờ phút này, vị trí của hấn, là một bãi cỏ, bốn phía đều là núi, đỉnh đầu, là một mảnh trời xanh mây trắng.

Bí cảnh?

Cái gọi là bí cảnh, kỳ thật cũng không khác gì thế giới bên ngoài, có thể hiểu là, trong phòng và ngoài phòng, vẫn là thế giới cũ, chỉ có điều, khu vực này được người dùng bí pháp ngăn cách với bên ngoài!

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhú lại lông mày, bởi vì hấn không hề phát hiện ba người Kỳ An Chi!

Truyền tống ngẫu nhiên?

Chân mày Diệp Huyền càng nhú chặt hơn.

Không suy nghĩ nhiều, Diệp Huyền đi về phía nơi xa, tốc độ của hấn rất nhanh, bây giờ, hấn không chỉ muốn tìm được muội muội Diệp Linh, còn muốn tụ họp với ba người Kỳ An Chi.

Nhưng chưa đi bao lâu, trước mặt hấn không xa, xuất hiện một tên nam tử!

Nam tử cầm trong tay một thanh trường thương màu đen, nam tử liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất ở cách đó không xa.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Thật Có Lỗi! Ta Không Đồng Ý!

Khoảng cách mấy trượng, Diệp Huyền chớp mắt đã đến trước mặt nam tử cầm trường thương.

Đồng tử của nam tử cầm trường thương bỗng nhiên co rút thành hình cây kim, sau một khắc, hấn thả người nhảy lên, trường thương trong tay đột nhiên đập mạnh xuống dưới!

Lăng Không cảnh đỉnh phong!

Không chỉ như thế, một thương đập xuống này, từ trong mũi thương, vậy mà tuôn ra một cỗ hỏa điểm kinh khủng, hỏa điểm mạnh mẽ bao phủ Diệp Huyền trong nháy mắt.

Nhưng mà, khi một tiếng kiếm reo vang lên, hỏa điểm kia lập tức bị xé ra một vết rách, sau một khắc, Diệp Huyền đã ở mấy trượng phía sau nam tử cầm trường thương!

Sau lưng Diệp Huyền, ánh mắt nam tử cầm trường thương có chút dò dẫm nhìn về phía xa:

- Ta nên xuất thủ trước...

Thanh âm vừa dứt, hắc nghiêng người, đầu trực tiếp rơi khỏi cổ.

Máu tươi như trụ!

Diệp Huyền cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay, bàn tay của hắn đã một mảnh máu thịt be bét, không chỉ bàn tay, cả cánh tay đều có chút nát!

Một chớp mắt vừa rồi, nếu không phải hắn xuất thủ trước, rất có thể chính là hắn chết, cho dù không chết, cũng có thể đã là lưỡng bại câu thương! Bởi vì một thương kia, không chỉ mang thương ý, mà nam tử cầm trường thương còn thi triển võ kỹ địa giai, thậm chí là võ kỹ địa giai trung phẩm!

Mà cũng vì hắn xuất thủ trước, chiếm được một tia tiên cơ, mới khiến cho uy lực của một thương còn kia chưa kịp phát huy ra hết, đã chém giết nam tử cầm trường thương.

Nếu uy lực của một thương kia hoàn toàn phát huy, trừ phi hắn vận dụng đại địa chi giáp, bằng không, bản thân hắn nhất định không chết cũng tàn phế!

Không thể khinh thị bất kỳ ai!

Diệp Huyền thu hồi suy nghĩ, lấy ra một bình ngọc màu trắng, sau đó đổ ra một viên thuốc.

Kim Sang đan!

Một viên trị giá hơn mấy chục vạn kim tệ... Mặc dù tiếc của, nhưng hắn không thể không dùng, hắn nhất định phải duy trì bản thân luôn ở trạng thái tốt nhất!

Bởi vì bây giờ, mới là bắt đầu!

Diệp Huyền đi đến trước thi thể nam tử cầm trường thương, hắn nhặt lấy trường thương, thương không phải tục vật, là một thanh Cực phẩm Linh khí!

Diệp Huyền thu trường thương vào tầng thứ nhất Giới Ngục tháp, sau đó lại gỡ xuống cái túi bên hông nam tử cầm trường thương, ném vào Giới Ngục tháp, tiếp theo, hắn quay người đi về phía nơi xa.

Hắn đi rất nhanh, thật nhanh!

Chỉ chớp lát, hắn đi tới một dòng sông, dòng sông cũng không rộng lắm, chỉ không đến mấy trượng!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua dòng sông, sau đó hắn đến bên bờ, đột nhiên, hắn đột nhiên rút kiếm, một trăm xuống dòng sông trước mặt.

Một trăm này, không một chút dấu hiệu!

Ngay một chớp mắt khi một kiếm của Diệp Huyền chém xuống, từ trong dòng sông trước mặt hắn đột nhiên vọt lên một cột nước, ngay sau đó, một bóng người từ trong cột nước này liên tục lui về sau!

Rất nhanh, bóng người kia thối lui đến bên bờ đối diện Diệp Huyền!

Là một nam tử thân mặc áo bào đen, nam tử giấu hai tay trong tay áo, hắn gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Làm sao ngươi biết được ta ẩn trong nước?!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua nam tử áo bào đen:

- Đoán xem?

Hắn rất am hiểu việc săn giết trong dãy núi sâu, địa phương nào dễ mai phục, địa phương nào dễ đánh lén, hắn đều vô cùng rõ ràng! Sau khi hắn tiến vào bí cảnh này, hắn biết, bản thân chính là con mồi, những người tiến vào muốn giết hắn, khẳng định sẽ biết vị trí của hắn, ở thời điểm này, tự nhiên hắn sẽ cẩn thận vạn phần!

Bởi vì một khắc chủ quan, có thể sẽ chết ngay lập tức!

Sự thật chứng minh, sự cẩn thận của hấn là đúng!

Đôi diện Diệp Huyền, nam tử áo bào đen đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên bay đi!

Nơi xa, sắc mặt nam tử áo bào đen đại biến, hai tay của hấn đột nhiên hợp lại ở phía trước.

Xuy!

Hai móng vuốt màu vàng móng trực tiếp kẹp lấy Linh Tú kiếm của Diệp Huyền!

Nhưng mà, đôi vuốt màu vàng móng kia lại bị nứt ra, bởi vì Linh Tú kiếm là Minh giai trung phẩm, mà đôi móng vuốt kia, chẳng qua là Cực phẩm Linh khí mà thôi!

Đúng lúc này, Linh Tú kiếm kịch liệt run lên, đôi móng vuốt trên tay nam tử áo bào đen ầm ầm vỡ vụn, sắc mặt nam tử áo bào đen đại biến, liên tục lùi về sau!

Linh Tú kiếm cũng không truy kích nam tử áo bào đen, mà là bắn ngược về sau, trực tiếp chém vào trong dòng sông trước mặt Diệp Huyền.

Oanh!

Dòng sông ầm ầm nổ tung, sau một khắc, một tiếng kêu thảm thiết từ dưới sông vang vọng lên, chỉ chớp lát, dòng sông trước mặt Diệp Huyền trực tiếp bị nhuộm đỏ!

Nơi xa, nam tử áo bào đen khó có thể tin được nhìn Diệp Huyền:

- Làm sao ngươi có thể biết...

Diệp Huyền thân nhiên liếc mắt nhìn nam tử áo bào đen:

- Ngươi yếu như vậy, nếu không có giúp đỡ, sao dám tới tìm ta?

Yêu nghiệt!

Nam tử áo bào đen gắt gao nhìn Diệp Huyền, trong mắt trong lòng đều vô cùng kinh hãi, nam tử trước mắt, thực lực không chỉ mạnh mẽ vô cùng, phản trí tuệ này, cũng là nghịch thiên!

Nam tử áo bào đen trầm giọng nói:

- Ta rời khỏi!

Đúng lúc này, Diệp Huyền thân mang kiếm đột nhiên xuất hiện trước mặt nam tử áo bào đen, hấn chém ra một kiếm...

Xuy!

Đầu của nam tử áo bào đen lập tức bay ra ngoài!

Diệp Huyền vẫy tay nhẹ nhàng lau đi máu tươi trên thân Linh Tú kiếm:

- Thật có lỗi, ta không đồng ý!

Lúc này, sau lưng Diệp Huyền, một tiếng bước chân đột nhiên truyền đến, từ khi tiếng bước chân này vang lên, dòng sông trước mặt Diệp Huyền đột nhiên kịch liệt sôi trào, không chỉ như thế, đại địa dưới chân Diệp Huyền cũng đang bắt đầu rung động!

Ý cảnh!

Một cỗ ý cảnh cường đại bao phủ bốn phía Diệp Huyền!

Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, Linh Tú kiếm vững vàng rơi vào trong lòng bàn tay hấn, nhìn Linh Tú kiếm trong tay, Diệp Huyền nói khẽ:

- Mặc kệ người sau lưng là ai, chúng ta một kiếm giết hấn, có được không?

Yên lặng một chớp mắt

Ông!

Một tiếng kiếm reo đột nhiên vang vọng chân trời...

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Giết!

Kiểm, có thể thông nhân ý!

Nhìn thấy Linh Tú kiểm phát ra cộng minh, khoe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên, nụ cười này có chút dữ tợn.

Diệp Huyền quay người, trước mặt hắn không xa, một tên nam tử đứng đấy.

Nam tử mặc một bộ trường bào tuyết sắc, trường bào lê đất, phía trên trường bào, có bốn đóa hoa mai.

Nam tử nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền nhìn nam tử, cũng không nói gì, hai người cứ giằng co như vậy.

Nhiều khi, xuất thủ trước sẽ chiếm tiên cơ, thế nhưng, cũng có khả năng bại lộ sơ hở của bản thân!

Rõ ràng, giờ phút này, hai người không ai muốn xuất thủ trước.

Nhưng mà, cục diện giằng co này cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì Diệp Huyền động!

Kiểm tu!

Kiểm tu đối địch với người, trọng yếu nhất là gì?

Dĩ nhiên chính là lòng tin!

Mà Nhất Kiếm Định Sinh Tử của hắn, cần nhất là lòng tin!

Một kiếm này của ta không ra thì thôi, vừa ra, là quyết định sinh tử của ngươi!

Một khắc khi Diệp Huyền động, một cỗ kiếm thế bá đạo trực tiếp bao phủ nam tử trường bào!

Ngay khi cảm giác được cỗ kiếm thế Diệp Huyền phát ra, đồng tử của nam tử trường bào bỗng nhiên co rút lại!

Kiểm thế thật cường đại!

Kiểm kỹ thật cường đại!

Nam tử trường bào chậm rãi khép hai mắt lại.

Oanh!

Một cỗ khí thế khủng bố bạo phát ra từ trong cơ thể hắn, cỗ khí thế này cứ thế chặn đứng cỗ kiếm thế của Diệp Huyền!

Khí thế Thông U cánh cùng một cỗ ý cánh không biết tên!

Cả hai hợp nhất cứ thế ngăn trở kiếm thế của Diệp Huyền, cùng lúc đó, nam tử trường bào đột nhiên mở ra hai tay:

- Sơn Thủy khiêu!

Ầm ầm!

Sau lưng Diệp Huyền, nước sông đột nhiên run lên kịch liệt, ngay sau đó, vô số thủy tiễn từ trong dòng sông phóng lên, nổ bắn về phía Diệp Huyền. Mà dưới chân nam tử trường bào, đại địa đột nhiên nứt ra, vô số đá vụn phóng lên tận trời, trong nháy mắt bao phủ Diệp Huyền.

Mà đúng lúc này, một tiếng kiếm minh vang vọng trong sân!

Tiếng kiếm minh này vừa vang lên, một sợi kiếm quang nhanh chóng hiện ra giữa vô số đá vụn.

Xuy!

Giữa sân vang lên tiếng xé rách!

Sau một khắc, Diệp Huyền xuất hiện ở mây trượng sau lưng nam tử trường bào.

Mà trên không, vô số thủy tiễn âm âm tiêu tán, những đá vụn kia cũng lập tức rơi xuống đất, hết thấy chung quanh khôi phục yên lặng!

Sau lưng Diệp Huyền, giữa chân mây nam tử trường bào, một giọt máu tươi chậm rãi rơi xuống, hắn có chút đồ dẫn nhìn phía xa:

- Kiếm ý... Ngươi, không phải Đại Kiếm tu...

Thanh âm vừa dứt, trong mắt hắn đã không còn màu sắc.

Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, Linh Tú kiếm đột nhiên bay đến trước mặt nam tử trường bào, thoáng qua, nó đã trở về trong lòng bàn tay Diệp Huyền, mà trên mũi kiếm, có một túi tiền nhỏ.

Diệp Huyền ném túi tiền vào trong Giới Ngục tháp, tiếp tục đi tới.

Không lâu sau khi Diệp Huyền rời đi, một nam một nữ xuất hiện giữa sân.

Nam tử có thân hình cao lớn, lưng mang đại đao, trên mặt có một vết sẹo rất dễ gây chú ý. Nữ tử có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, sau đầu ghim mấy cây roi, bên hông đeo hai thanh đoản đao.

Nữ tử nhìn thoáng qua thi thể nam tử trường bào ở xa:

- Tuyệt Y Hoa Mai... Người này, hắn là vị Tuyệt Mai công tử Sở quốc kia. Người này hai mươi tuổi đạt đến Thông U cảnh, ngộ ý cảnh sơn thủy, được vinh dự là người có tiền đồ nhất trong thế hệ tuổi trẻ Sở quốc... Không ngờ tới, hắn lại bị Diệp Huyền một kiếm chém giết ở đây!

Nói đến đây, nàng nhìn về phía nam tử mặt sẹo:

- Ca, mặc dù Diệp Huyền này chưa vào võ bang, thế nhưng, thực lực của người này tuyệt đối có tư cách tiến vào võ bang, chúng ta nên từ bỏ!

Nam tử chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Nếu có thể giết người này, chúng ta không chỉ có thể dương danh, còn có thể thu được thù lao của Thương Mộc học viện, có những thù lao kia, hai huynh muội chúng ta về sau sẽ không cần phiêu bạt bất định khắp nơi, càng có thể trọng chấn gia tộc. Chúng ta không thể buông tha cơ hội này!

Nữ tử cau lại chân mày:

- Ca, Diệp Huyền này căn bản không phải chúng ta có thể đối kháng.

Nam tử cười lạnh nói:

- Nếu hai người vô phương đối kháng với hắn, vậy thì gọi thêm mấy người, đi...

Nói xong, hắn quay người đi về phía nơi xa.

Tại chỗ, nữ tử yêu kiều nhìn thoáng qua thi thể trên đất, than khẽ, nhưng nàng vẫn vội vàng đi theo.

...

Diệp Huyền xuyên qua dòng sông, một đường chạy như điên về phía trước, tốc độ của hắn rất nhanh, hoặc là nói rất gấp!

Bây giờ vẫn chưa tìm được Diệp Linh, trong lòng hắn tự nhiên rất gấp!

Mà giờ phút này, trên thân hắn cũng tràn đầy một cỗ khí tức thô bạo, hiện tại, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm được Diệp Linh.

Sau khi xuyên qua dòng sông, Diệp Huyền đi tới một mảnh đầm lầy, đầm lầy rất lớn, muốn vòng qua, sẽ mất rất nhiều thời gian.

Diệp Huyền không lựa chọn vòng qua, bởi vì hiện tại, hắn cần nhất chính là thời gian, nhưng hắn cũng không tùy tiện tiến vào bên trong, mà đứng ở rìa liếc mắt đánh giá nơi xa.

Bốn phía đầm lầy, còn có thật nhiều cây cối rải rác, những cây này sinh trưởng trong vùng đầm lầy, ngoài ra, còn có một số rừng cây...

Yên lặng một chớp mắt, Linh Tú kiếm trong lòng bàn tay Diệp Huyền đột nhiên phóng ra, trực tiếp chém vào trong một bụi cây bên phải hắn không xa.

Oanh!

Rừng cây kia âm âm tung, mà bên trong, lại có một bóng người liên tục lùi về sau.

Linh Tú kiếm cũng không dừng lại, đuổi sát theo bóng người kia.

Kiếm rất nhanh, tựa như một tia chớp!

Người kia hoảng hốt trong lòng, liên tục lùi về sau, mà giờ khắc này, hắn lại quên, hắn đang ở một đầm lầy, không lui được mấy bước, hai chân hắn trực tiếp lún vào trong đầm lầy!

Lún vào đầm lầy, người kia vội vàng nói:

- Các hạ, ta rời khỏi...

Xuỵ!

Đầu của nam tử trực tiếp bay ra ngoài.

Chỉ chớp lát, thân thể của nam tử lập tức bị đầm lầy thôn phệ.

Linh Tú kiếm bay về trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền lao về phía nơi xa, mà mỗi khi hắn tiến lên một đoạn, Linh Tú kiếm sẽ phóng đi, phàm là địa phương hắn cho rằng có nguy hiểm, Linh Tú kiếm đều sẽ đi dò xét nơi này một hồi... Cứ như vậy, lúc Diệp Huyền đi vào trung ương vùng đầm lầy, phía sau hắn đã có rất nhiều thi thể.

Kỳ thật thực lực của những người này cũng không yếu, đáng tiếc là bọn hắn muốn đánh lén, lại đánh giá thấp trình độ ngự kiếm kinh khủng của Diệp Huyền!

Nếu đối chiến chính diện, rõ ràng là Diệp Huyền không thể chém giết bọn hắn dễ dàng như thế. Đáng tiếc là những người này đều muốn đánh lén, nhưng bọn hắn đã đánh giá thấp tâm đề phòng của Diệp Huyền, ngược lại đã bị đánh trở tay không kịp!

Đột nhiên, Diệp Huyền ngừng lại.

Nguy hiểm!

Diệp Huyền cau lại chân mày!

Hắn từng chém giết với người trong núi sâu rất lâu, đã dưỡng thành một loại bản năng.

Sau khi dừng lại, Diệp Huyền nhìn lướt qua bốn phía, hiện tại hắn đang đứng trên một cây độc mộc, mà chung quanh hắn, một cây độc mộc gần hắn nhất, cũng cách khoảng năm trượng, đặc biệt là cây độc mộc trước mặt hắn, cách hắn gần mười trượng, nếu trong lúc hắn bay qua, có người đột nhiên động thủ với hắn... Mặc dù hắn có thể lẳng không bay lượn, nhưng lại vô phương đánh trả, càng không cách nào mượn lực, thực lực trong một chớp mắt này sẽ suy giảm rất nhiều, trọng yếu nhất, nếu cây độc mộc kia không còn thì sao?

Nếu hắn bay tới, chính là tình thế chết chắc!

Lui?

Bây giờ hắn cũng không thể lui được, bởi vì người bày cục tuyệt đối có thể nghĩ đến hết thảy đường lui của hắn, bởi vậy, mặc kệ hắn bay về bên nào, chắc chắn đối phương sẽ có hành động ứng đối!

Trên độc mộc, Diệp Huyền yên lặng một hồi, đột nhiên, hắn thả người nhảy lên, khi hắn vừa rơi xuống cây độc mộc trước mặt hắn, đột nhiên, độc mộc kia âm âm vỡ vụn, cùng lúc đó, một đạo tàn ảnh không biết từ nơi nào nhanh chóng vọt đến, đạo tàn ảnh này có tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tiếp cận đỉnh đầu Diệp Huyền, ngay sau đó, hắn đột nhiên vỗ ra một chưởng nhắm thẳng Diệp Huyền.

Trên lòng bàn tay của hắn, lại có lôi điện lấp lánh!

Phía dưới, cả người Diệp Huyền đang rơi xuống đầm lầy, nhưng thần sắc của hắn lại vô cùng bình tĩnh, ngay khi hắn sắp rơi vào trong đầm lầy, Linh Tú kiếm trong tay hắn đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang vững vàng ngừng dưới chân hắn!

Ngự kiếm mà đứng!

Đứng trên thân kiếm, tay phải Diệp Huyền đột nhiên nắm chắc thành quyền, sau đó oanh một quyền thẳng lên trên!

Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Một quyền này, không chỉ có quyền thế, còn có chiến ý!

Một quyền ra, giữa sân lập tức vang vọng thanh âm khí bạo bén nhọn!

Oanh!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Giết! Giết!

Một tiếng nổ vang lên, người trên đỉnh đầu Diệp Huyền trực tiếp bị đánh bay, mà bản thân Diệp Huyền cũng là cả người mang kiếm chìm vào trong đầm lầy. Thế nhưng rất nhanh, Linh Tú kiếm lại chậm rãi nâng hấn lên từ trong đầm lầy!

Diệp Huyền không tiếp tục ra tay, mà là ngự kiếm chậm rãi lướt về phía bên trái, mà hơn mười trượng đối diện hấn, một tên nam tử lơ lửng giữa không trung.

Nam tử gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Ngự kiếm phi hành, căn bản không có khả năng!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua nam tử, đột nhiên, kiếm dưới chân hấn hóa thành một đạo kiếm quang chém thẳng vào nam tử, kiếm quang cực nhanh, tựa như một tia chớp!

Sắc mặt nam tử đại biến, hấn vội vàng né qua bên phải, mà lúc này, Linh Tú kiếm vậy mà cũng chuyển hướng, chém thẳng vào hấn!

Nhìn thấy một màn này, nam tử hít lại hai mắt, tay phải hấn hóa chưởng, trong nháy mắt, trong lòng bàn tay, lôi điện lấp lánh, tiếp theo, hấn đột nhiên vỡ ra phía trước.

Oanh!

Một chưởng này trực tiếp đập vào trên Linh Tú kiếm, trong chốc lát, vô số lôi điện và kiếm quang bộc phát ra từ trên không!

Mà đúng lúc này, về mặt nam tử đột nhiên đại biến, bởi vì Diệp Huyền đã xuất hiện sau lưng hấn!

Nam tử đột nhiên xoay người, vỡ ra một chưởng!

Giờ khắc này, lôi điện trong lòng bàn tay hấn phóng ra ngoài tựa như vỡ đê!

Diệp Huyền ra quyền!

Một quyền rất đơn giản

Nhưng chính một quyền này, trực tiếp đánh vỡ vụn lôi điện của nam tử, cùng lúc đó, cả người nam tử ầm ầm bắn ngược về sau.

Mà lúc này, một sợi kiếm quang chọt lóe lên trên không trung.

Sắc mặt nam tử đại biến, miến cường lắc người một cái.

Xuy!

Mặc dù tránh thoát một kiếm trí mạng, thế nhưng cánh tay phải của hấn cũng bị chém tận gốc!

Linh Tú kiếm không hề bỏ qua, bay ngược về, đang muốn trăm nam tử, mà đúng lúc này, một lão giả già nua đột nhiên xuất hiện ở không trung phía xa, lão giả vội vàng nói:

- Còn xin thu tay lại, chúng ta...

Xuy!

Lão giả còn chưa nói xong, nam tử kia đã bay đầu trong nháy mắt!

Nhìn thấy một màn này, về mặt lão giả kia lập tức dữ tợn lên, hấn gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi đáng chết...

Thanh âm vừa dứt, hấn đang muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, một hồ lô rượu đột nhiên từ trên trời giáng xuống, vô số rượu từ trong hồ lô rượu kia chấn động ra.

Về mặt lão giả bỗng nhiên đại biến, hai tay đột nhiên đè ép về phía trước, trong chớp lát, không gian trước mặt hấn bắt đầu vặn vẹo!

Vật chất vặn vẹo!

Cường giả Vạn Pháp cảnh!

Trên không, yên lặng một chớp mắt, những giọt rượu kia đột nhiên đứng yên, thế nhưng sau một khắc, những giọt rượu kia trực tiếp xuyên thấu những tầng không gian, bao phủ lão giả kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Trên không, thân thể lão giả liên tục hạ xuống, từng tiếng nổ không ngừng vang lên.

Chỉ chớp lát, lão giả trực tiếp rơi vào trong đầm lầy kia, thế nhưng sau một khắc, hấn lại muốn bay lên, nhưng đúng lúc này, một bóng người đột nhiên đập lên đỉnh đầu của lão giả kia.

Người tới, đúng là Kỳ lão đầu!

Kỳ lão đầu gắt gao đập trên đầu lão giả rơi vào trong đầm lầy kia, về mặt người kia dữ tợn, nhưng vô luận hấn phản kháng thế nào, đều không thể ra lực!

Kỳ lão đầu hung hăng uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Lão, ta tới.

Diệp Huyền quay người rời đi.

Kỳ lão đầu quay đầu nhìn về phía nơi xa, nhìn một chút, hốc mắt của hấn đột nhiên có chút ướt át:

- Sư tôn... Lần này, ta sẽ không để học viên của ta bị người khi dễ thêm nữa... Giống như năm đó ngươi bảo hộ ta...

Sau khi rời khỏi mảnh đầm lầy kia, Diệp Huyền chạy như điên không ngừng.

Bởi vì Kỳ lão đầu nói Diệp Linh ở trong một sơn cốc ngoài mây trăm dặm, mà Mặc Vân Khôi và Kỳ An Chi đều đã tiến đến.

Cũng không phải là Kỳ lão đầu không ra tay, mà mỗi lần hấn ra tay đều bị người ngăn lại!

Người này, dĩ nhiên chính là Lý Huyền Thương!

Bên ngoài bí cảnh.

Lý Huyền Thương đứng trên một ngọn cây, hấn nhìn bí cảnh phía xa, mặt không biểu tình.

Ở bên cạnh hấn, một người áo đen đứng đấy.

Người áo đen đột nhiên nói:

- Tuyết Mai công tử Sở quốc đã bị chém giết... Còn có Bôn Lôi thủ Lý Thái kém chút tiến vào võ bang, cũng bị người này chém giết... Trước đó lúc Kỳ lão đầu ra tay, vì sao ngươi không ngăn cản?

Lý Huyền Thương lãnh đạm nói:

- Gia tộc Lý Thái là đại tộc nổi danh hào phú ở Càn quốc, lần này đến đây, không chỉ hao tổn một siêu cấp thiên tài trong tộc, còn tổn thất một vị cường giả Vạn Pháp cảnh, ngươi nghĩ bọn hấn sẽ từ bỏ ý đồ sao?

Người áo đen yên lặng.

Lý Huyền Thương nhìn về phía bí cảnh:

- Sau lưng tiểu tử kia nhất định là có siêu cấp cường giả hoặc siêu cấp thể lực, mà lần này, nếu hắn không chết ở trong đó, như vậy, chính là người khác chết ở bên trong, người tới, đều là thiên tài yêu nghiệt đương thời, sau lưng những người này đều có thể lực lớn nhỏ, hắn giết càng nhiều người, nghĩa là hắn càng gây nhiều thù hận, đến lúc đó, ta thật muốn nhìn xem, ai có thể bảo vệ cho hắn!

Người áo đen khẽ gật đầu:

- Thiên phú của người này quả thực quá yêu nghiệt, trong thế hệ tuổi trẻ, có lẽ chỉ có An Lan Tử kia có thể ép hắn một bậc, người này, xác thực không thể giữ lại...

Lý Huyền Thương chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Hắn chết chắc!

...

Một bên khác, nơi nào đó, Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu đột nhiên nói khẽ:

- Hắn chém giết vị công tử đến từ Sở quốc kia, còn có Bôn Lôi thủ Lý Thái Lý gia Càn quốc...

Bên cạnh Cửu lâu chủ, Khương Càng Thiên trầm giọng nói:

- Lý Huyền Thương có mục đích không tốt! Hắn muốn kéo cửu hạn cho Diệp Huyền và Thương Lan học viện! Thật thâm độc!

Cửu lâu chủ lãnh đạm nói:

- Kéo đi, dùng sức kéo đi... Thương Mộc học viện, hết sức trí tuệ... Trí tuệ khiến lão phu buồn cười!

Khương Càng Thiên:

- ...

Trong bí cảnh.

Một đạo tàn ảnh không ngừng lóe lên từ trong núi, tốc độ cực nhanh, tựa như một cơn gió mạnh.

Người này, đúng là Mặc Vân Khởi!

Sau khi biết được vị trí của Diệp Linh, Mặc Vân Khởi lập tức khởi hành, giờ khắc này, hắn tăng tốc độ của bản thân lên tới cực hạn.

Hắn nhất định phải nhanh chóng tìm được Diệp Linh, tránh cho Diệp Linh rơi vào trong tay một số người, sau đó lại dùng áp chế Diệp Huyền!

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, Mặc Vân Khởi đi tới trong một sơn cốc, hắn nhìn lướt qua bốn phía, trong sơn cốc, trống rỗng, không có ai!

Đột nhiên, sắc mặt Mặc Vân Khởi đại biến, thân hình lóe lên, hắn vừa lui về sau, mặt đất chỗ hắn vừa đứng đột nhiên sụp đổ.

Mặc Vân Khởi vừa dừng lại, đại địa dưới chân hắn đột nhiên chuyển động, nhìn thấy một màn này, sắc mặt hắn đại biến, thân thể lảo đảo không nhảy lên, mà lúc này, một bóng người từ trong lòng đất đột nhiên phóng lên tận trời!

Trên không, Mặc Vân Khởi đột nhiên mở ra hai tay, một ngọn phi đao phóng thẳng xuống!

Phía dưới, người kia đột nhiên xê xích hai tay.

Oanh!

Phi đao của Mặc Vân Khởi bị ngăn lại!

Nhưng giờ phút này, hắn đã thối lui ra ngoài hơn mười trượng!

Mặc Vân Khởi nhìn ra cách đó không xa, trước mặt hắn là một tên nam tử gầy nhỏ, thân thể nam tử vô cùng nhỏ gầy... Chuẩn xác mà nói, kỳ thật chính là một người lùn.

Nam tử lạnh lùng nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Ngươi không phải Diệp Huyền kia!

Mặc Vân Khởi nhìn lướt qua bốn phía:

- Tiểu nữ hài kia đâu?

Nam tử chỉ chỉ vách núi cách đó không xa.

Mặc Vân Khởi nhìn theo hướng nam tử đã chỉ, trên vách núi đá phía xa, có một gốc cây mọc ra từ trong khe đá trên vách núi, mà trên cây, treo một tiểu nữ hài.

Đúng là Diệp Linh!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Giết! Giết Đến Cùng!

Nhìn thấy Diệp Linh bị treo, vẻ mặt Mặc Vân Khởi lập tức lạnh đi, hắn quay đầu nhìn về phía nam tử người lùn trước mắt, gằn giọng nói:

- Con mẹ ngươi, thứ thấp lùn đáng chết, con mẹ nó, ngươi có còn là nam nhân hay không?

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn vọt thẳng về phía nam tử người lùn.

Nam tử người lùn híp lại hai mắt, hắn đột nhiên giẫm nhẹ chân phải một cái, trong nháy mắt, cả người hắn lập tức chìm vào trong lòng đất.

Mặc Vân Khởi một kích thất bại, hắn cũng không tiếp tục truy kích nam tử người lùn, mà là thả người nhảy lên, nhảy tới chỗ Diệp Linh trên vách núi đá, tốc độ của hắn rất nhanh, tựa như một con linh viên, chỉ chớp lát đã đi tới trước chỗ Diệp Linh, mà đúng lúc này, một thanh đại đao đột nhiên tàn nhẫn đâm tới từ bên phải hắn!

Mặc Vân Khởi khẽ đảo tay phải, trong chớp lát, từ lòng bàn tay hắn, một đạo hàn mang bắn ra nhanh như điện, trực tiếp đánh vào trên lưỡi của chuôi đại đao này.

Ầm!

Chuôi đại đao này bị chấn cho kịch liệt run lên, người cầm đao cả người lẫn đao liên tục lùi về sau mấy bước!

Mặc Vân Khởi đang muốn xuất thủ lần nữa, mà đúng lúc này, một đạo tàn ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, cùng lúc đó, hai vệt sáng lạnh lẽo trực tiếp bắn về phía yết hầu của hắn!

Sắc mặt Mặc Vân Khởi biến hóa, hắn khẽ diêm mũi chân lên mặt đất, cả người chột lui về sau mấy trượng, mà lúc này, một âm thanh xé gió đột nhiên vang lên trong sân.

Sắc mặt Mặc Vân Khởi đại biến, trong lúc đang lui lại, hắn cường ép lắc người một cái...

Xuy!

Một mũi tên đen trực tiếp cắm vào trên bả vai của hắn.

Mặc Vân Khởi quay đầu nhìn lại, trên một tảng đá lớn cách đó không xa, một tên nam tử áo đen đứng đấy, nam tử áo đen cầm trong tay trường cung, người đeo bao đựng tên!

- Hắn không phải tới giết Diệp Huyền!

Nhưng vào lúc này, nam tử mặt sẹo cầm trường đao trong tay cách đó không xa nhìn Mặc Vân Khởi:

- Hắn hẳn là học viên Thương Lan học viện, là đồng bọn của Diệp Huyền kia.

Mặc Vân Khởi liếc mắt nhìn đám người giữa sân:

- Nói thật, các người làm sao với Diệp thổ phi, ta cũng không có ý kiến gì, thế nhưng..

Nói đến đây, hắn đột nhiên chỉ vào Diệp Linh trên cây, giận dữ hét:

- Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nữ hài bình thường, các người đối xử với nàng như vậy, có còn là một nam nhân con mẹ nó không?

Nam tử mặt sẹo lãnh đạm nói:

- Muốn trách, chỉ có thể trách ca ca của nàng là Diệp Huyền.

Nói xong, hắn nắm thật chặt đại đao trong tay:

- Trước tiên cứ bắt người này rồi nói!

Thanh âm vừa dứt, hắn thả người nhảy lên, tàn nhẫn bỏ về phía Mặc Vân Khởi.

Mặc Vân Khởi đang muốn xuất thủ, đúng lúc này, một mũi tên đột nhiên bắn tới từ phía sau hắn!

Về mặt Mặc Vân Khởi có chút khó coi, hắn không dám ra tay, một lần nữa lóe lên né qua bên cạnh, nhưng hắn vừa đáp đất, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ngay sau đó, hai vệt sáng lạnh lẽo trực tiếp chém về phía đầu hắn!

Không chỉ như thế, một mũi tên đen đột nhiên bắn tới từ sau lưng Mặc Vân Khởi!

Mặc Vân Khởi đột nhiên quay người, sau một khắc, cả người hắn trực tiếp biến mất tại chỗ!

Giữa sân, có một đạo tàn ảnh lướt qua!

Giờ khắc này, tốc độ của Mặc Vân Khởi đã đạt đến đỉnh phong không thể nghi ngờ!

Trên tảng đá cách đó không xa, đồng tử của nam tử trường cung hơi co lại, hắn đang muốn lui về phía sau, mà lúc này, một thanh phi đao màu vàng óng đột nhiên không chút dấu hiệu xuất hiện trước mặt hắn.

Nam tử trường cung vội vàng bay ngược về sau, hai tay hắn nắm chặt trường cung, một đập về phía trước.

Oanh!

Trường cung ầm ầm vỡ vụn!

Thế nhưng, hắn đã tránh thoát một thanh phi đao trí mạng này!

Mặc Vân Khởi đang muốn xuất thủ tiếp, một khí tức lạnh lẽo đột nhiên chém tới từ phía sau hắn!

Đúng là nam tử mặt sẹo kia!

Lần này, hắn đã vô phương tránh né, bởi vì hắn vừa mới dừng lại, mà nam tử mặt sẹo chọn thời cơ rất tốt, chọn ngay thời điểm này!

Mặc Vân Khởi cảm phi đao màu vàng óng trong tay, lập tức quay người bỏ ra!

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, cả người Mặc Vân Khởi mang phi đao trực tiếp bị đánh bay, một pha này, hắn trực tiếp rơi thẳng xuống từ trên không trung.

Mà mặt đất phía dưới đột nhiên nhuyển động, nhìn thấy một màn này, về mặt Mặc Vân Khởi đại biến!

Nếu hắn rơi xuống lúc này, thập tử vô sinh!

Mà đúng lúc này, một thanh phi kiếm đột nhiên bay tới từ nơi xa, sau một khắc, chuôi phi kiếm vững vàng rơi vào dưới thân Mặc Vân Khởi, chống đỡ lực rơi của hắn.

Mặc Vân Khởi thở dài một hơi, mà lúc này, phi kiếm đột nhiên rời đi, chém thẳng xuống đại địa phía dưới.

Xuy!

Phi kiếm lập tức trầm xuống bên trong mặt đất, yên lặng một chớp mắt, lòng đất truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, rất nhanh, mặt đất nơi nào đó đột nhiên đỏ lên.

Ông!

Một thanh kiếm vọt ra từ lòng đất, sau đó vừng vàng rơi xuống trước mặt một tên nam tử cách đó không xa.

Người tới, đúng là Diệp Huyền!

Nhìn thấy Diệp Huyền, Mặc Văn Khởi thở dài một hơi lần nữa, hần chỉ chi huynh muội nam tử mặt sẹo cách đó không xa:

- Hai người này giao cho ngươi, ta đi cứu Tiểu Linh Nhi! Cần thận tên cầm cung bên trái!

Thanh âm vừa dứt, cả người hần biến mất tại chỗ.

Mà Diệp Huyền lại ngẩng đầu nhìn về phía huynh muội nam tử mặt sẹo cách đó không xa, sau một khắc, hần đột nhiên biến mất tại chỗ, tốc độ của hần rất nhanh, thật nhanh, mà trước mặt hần, Linh Tú kiếm càng nhanh, dẫn đầu chém thẳng tới nam tử mặt sẹo kia!

Khóe miệng nam tử mặt sẹo nổi lên một tia dữ tợn:

- Để ta tới xem một chút, rốt cục ngươi mạnh cỡ nào!

Thanh âm vừa dứt, từ trên tảng đá, hần bay vọt xuống, cùng lúc đó, hai tay hần cầm đao tàn nhẫn bổ xuống!

Một đao này, phóng khoáng thông suốt, phảng phất có thể bổ ra một tòa núi lớn!

Phía dưới, Linh Tú kiếm đột nhiên dừng lại, lúc này, Diệp Huyền vọt tới trước mặt Linh Tú kiếm, hần đưa tay nắm lấy Linh Tú kiếm, sau đó đột nhiên giẫm mạnh chân phải lên mặt đất, cả người mang kiếm phóng lên tận trời!

Ông!

Giữa sân, có tiếng kiếm reo xé rách!

Ngay sau đó, một thanh kiếm trực tiếp đè lên trên lưỡi đại đao.

Cây kim đầu cọng râu!

Oanh!

Kiếm và đại đao run lên kịch liệt, thoáng chốc, chuôi đại đao ầm ầm vỡ vụn, cả người nam tử mặt sẹo lập tức bay người ra, vừa bay, trọn vẹn vài chục trượng, cuối cùng, ầm ầm nện lên trên một tảng đá lớn!

Phốc!

Trong miệng nam tử mặt sẹo, máu tươi phun ra!

Nam tử mặt sẹo lau máu tươi trên khóe miệng, sau đó nhìn về phía nữ tử yêu kiều cách đó không xa, gằm thét:

- Chạy mau!

Giờ khắc này, hần biết, thiếu niên kiếm tu trước mắt này, căn bản không phải huynh muội bọn họ có thể đối kháng!

Nơi xa, nữ tử yêu kiều cũng không chạy trốn, nàng vọt tới trước mặt nam tử mặt sẹo, nàng nhìn chăm chăm vào Huyền:

- Cho huynh muội chúng ta một đường sống, chúng ta sẽ về gia tộc, ta...

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang chọt lóe lên trong sân.

Xuy!

Đầu của nữ tử yêu kiều lập tức bay ra ngoài!

Nam tử mặt sẹo ngẩn ngơ, sau một khắc, hần tựa như điên lao về phía Diệp Huyền:

- Lão tử giết ngươi...

Xuy!

Một sợi kiếm quang xuyên qua từ giữa chân mày nam tử mặt sẹo!

Thân thể nam tử mặt sẹo ngã trên mặt đất.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua hai cổ thi thể trước mặt:

- Nếu ta đánh thua, các ngươi sẽ không bỏ qua cho huynh muội chúng ta.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Ất Chủ Bài

Oanh!

Đúng lúc này, đỉnh đầu Diệp Huyền đột nhiên truyền đến một âm thanh nổ vang, ngay sau đó, một bóng người từ trên không rơi xuống đất!

Rơi xuống đất, đúng là Mặc Vân Khởi!

Phốc!

Trong miệng Mặc Vân Khởi, tinh huyết không ngừng phun ra...

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lại, trên không phía xa, một tên nam tử lơ lửng.

Toàn thân nam tử mang áo đen, bên hông đeo một dải lụa dài màu tím, trên đó lại buộc một khối bạch ngọc.

Dung mạo của nam tử cũng không phải đặc biệt tuấn tú, nhưng góc cạnh rõ ràng, ánh mắt thâm thúy sắc bén, bắt giác cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Nam tử áo đen cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, hần nhìn xuống Diệp Huyền phía dưới, ánh mắt lạnh nhạt, không có nửa phần gọn sòng.

Diệp Huyền thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mặc Vân Khởi cách đó không xa:

- Làm sao?

Mặc Vân Khởi bò lên, hần lau máu tươi trên khóe miệng:

- Chủ quan.

Diệp Huyền gật đầu:

- Nghỉ ngơi một chút trước đi.

Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Cẩn thận! Là một cao thủ chân chính!

Diệp Huyền gật đầu, sau đó hần ngẩng đầu nhìn về phía nam tử áo đen trên không:

- Tôi?

Nam tử áo đen không nói nhằm bất kỳ lời gì, thân hình run lên, cả người từ trên không bắn nhanh xuống, tốc độ của hần cực nhanh, lần rơi này, tựa như một tòa núi lớn nghiêng ép xuống, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ bá đạo áp bách!

Cao thủ!

Diệp Huyền thu hồi ánh mắt, giờ khắc này, hần mất đi tiên cơ để động thủ, phải nói, vị trí của hần có thể yếu tự nhiên!

Diệp Huyền cũng không trốn tránh!

Bởi vì hai người giao thủ, đặc biệt là giao thủ giữa cao thủ, so đầu đầu tiên là khí thế, ai yếu thế, lập tức sẽ bị áp chế!

Mà giờ khắc này, hắn không muốn bị áp chế!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại.

Oanh!

Một cỗ thể vô hình lấy Diệp Huyền làm trung tâm đột nhiên bộc phát ra!

Kiểm thế!

Cỗ kiếm thế này cứ thế chặn đứng cỗ uy thế trên đỉnh đầu Diệp Huyền, nhưng nam tử áo đen vẫn chưa dừng lại, ngược lại, tốc độ của hắn càng nhanh hơn!

Khi nam tử áo đen còn cách đỉnh đầu Diệp Huyền khoảng nửa trượng, hắn đột nhiên giẫm chân một cái.

Oanh!

Một cỗ lực lượng vô cùng bá đạo tựa như núi lửa bùng nổ từ trong chân hắn phóng ra ngoài, lực lượng cường đại cứ thế chấn nổ tung mặt đất dưới chân Diệp Huyền.

Mà lúc này, Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên động!

Ông!

Một tiếng kiếm reo vang vọng, một sợi kiếm mang phóng lên tận trời!

Yên lặng một chớp mắt.

Oanh!

Giữa sân đột nhiên vang lên một âm thanh nổ vang rung trời, ngay sau đó, một ba động năng lượng từ trên không chấn động ra tựa như gợn sóng!

Cùng lúc đó, hai bóng người liên tục lùi lại từ bên trong gợn sóng năng lượng này...

Vừa lùi, hai bên lui tròn vịn vài chục trượng!

Mà Mặc Vân Khởi cũng không nhân rồi, lúc Diệp Huyền đại chiến với nam tử áo đen, hắn đột nhiên phóng lên tận trời, tiến về phía Diệp Linh, nhưng vừa đến trước mặt Diệp Linh, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến.

Trên không, thân hình Mặc Vân Khởi đột nhiên xoay chuyển.

Vừa xoay chuyển, một đạo hàn mang xẹt qua bên tai hắn!

Hắn ngừng lại, nhìn lướt qua bốn phía, bốn phía không có ai!

Có người trong bóng tối!

Về mặt Mặc Vân Khởi lập tức khó coi hẳn đi, hắn không dám tùy tiện ra tay. Hiện tại, cho dù hắn cứu Diệp Linh, cũng sẽ chỉ làm cho tình cảnh càng thêm hồng bét, bởi vì hiện tại, hắn không nắm chắc mang theo Diệp Linh chạy trốn thành công!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, Mặc Vân Khởi đột nhiên cả giận nói:

- Tên vương bát đản Bạch Trạch không thể chạy tới nhanh hơn sao? Mẹ... Không phải là lạc đường chứ...

Phía dưới, Diệp Huyền và nam tử áo đen đồng thời ngừng lại.

Nam tử áo đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Tình báo sai, ngươi cũng không phải Đại Kiếm tu.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Kinh hi sao?

Nam tử áo đen đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ:

- Lão tử không tới hàn huyền với ngươi!

Thanh âm của Diệp Huyền vừa dứt, bản thân hắn đã đi tới trước mặt nam tử áo đen, một đạo hàn mang đâm thẳng tới giữa chân mày nam tử áo đen!

Nam tử áo đen hí lên hai mắt, hắn cảm thấy mũi chân lên mặt đất, trong chớp lát, cả người hắn trực tiếp mờ đi. Mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy kiếm tàn đâm vào phía sau một cái.

Nam tử áo đen chẳng biết lúc nào đã xuất hiện sau lưng Diệp Huyền!

Đồng tử của nam tử áo đen hơi co lại, rõ ràng, hắn không nghĩ tới Diệp Huyền lại phản ứng nhanh như vậy, có thể kịp phản ứng, không kịp suy nghĩ nhiều, hắn khẽ di chuyển mũi chân một cái, cả người chợt lùi về sau mấy trượng!

Nhưng hắn còn chưa dừng lại, một thanh phi kiếm đột nhiên bắn tới trước mặt hắn!

Thanh phi kiếm này, nhanh đến mức hắn căn bản không cách nào trốn tránh!

Mà nam tử áo đen cũng không hề lựa chọn trốn tránh, hắn đột nhiên nâng chân phải lên đá ngang một cái, một cước này, xen lẫn kinh phong lẫm lẫm, phảng phất có thể xé rách hết thủy!

Dùng chân đối kiếm, rõ ràng, nam tử áo đen có tự tin rất lớn đối với một cước này!

Lúc này, kiếm đến.

Oanh!

Cả hai vừa mới tiếp xúc, Linh Tú kiếm kịch liệt run lên, kiếm mang quanh thân nó trực tiếp bị chấn nát, nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên bắt lấy chuôi Linh Tú kiếm!

Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm lập tức đâm nhanh về phía trước!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Giờ khắc này, hắn mới thi triển lá bài tẩy của mình!

Đối địch với người, lúc hắn nắm chắc có thể một kiếm tuyệt sát, không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào. Mà vừa rồi, hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn, bởi vậy, lúc này hắn mới lựa chọn thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Giờ khắc này, là thời cơ tốt nhất để thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một khắc khi Diệp Huyền thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, kiếm thế ẩn chứa bên trong Linh Tú kiếm có khả năng đi đến cực hạn trong nháy mắt!

Kiếm thế!

Một kiếm này, có một cỗ thế vô cùng bá đạo.

Thời khắc khi Diệp Huyền thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, về mặt nam tử áo đen trước mặt hắn bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn, hắn không hề chạy trốn, chạy trốn lúc này, phải chết không thể nghi ngờ!

Về mặt nam tử áo đen dữ tợn lên, hắn đột nhiên giẫm chân phải một cái:

- Toái!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Chờ Người Đã Lâu!

Oanh!

Đại địa trong phương viên mười trượng xung quanh hai người âm âm nổ tung, ngay sau đó, thân thể nam tử áo đen đột nhiên mờ đi, trong chốc lát, vô số cước ảnh lập tức bao phủ Diệp Huyền! Mỗi một đạo cước ảnh đều bí mật mang theo một cỗ lực lượng cường đại, lực lượng mạnh mẽ, trực tiếp làm giữa sân vang lên từng thanh âm khí bạo.

Đó là thanh âm không khí bị xé nát!

Nhìn thấy một màn này, về mặt Mặc Vân Khởi cách đó không xa đại biến.

Đây ít nhất là võ kỹ địa giai trung phẩm, mà cảnh giới của nam tử mặc áo đen này, ít nhất cũng là Thông U cảnh!

Yêu nghiệt chân chính a!

Trong mắt Mặc Vân Khởi nổi lên một tia lo âu!

Phía dưới.

Oanh!

Một tiếng nổ vang bỗng nhiên vang vọng, ngay sau đó, một bóng người trực tiếp bị chấn bay ra ngoài.

Nhìn thấy bóng người này, Mặc Vân Khởi lập tức thở dài một hơi!

Bởi vì bóng người này, không phải Diệp Huyền, mà là nam tử áo đen kia!

Nam tử áo đen liên tục lùi về sau, vừa lui, lui trọn vẹn gần mười trượng, mà mỗi một bước lui, trong miệng hắn lại phun ra một ngụm tinh huyết, không chỉ như thế, theo bước chân của hắn, mặt đất dưới chân hắn không ngừng vỡ nát!

Lực tác động qua lại!

Đạo lực lượng vừa rồi của hắn, đã ngang kháng với một kiếm của Diệp Huyền bằng phương thức bạo lực nhất, mà một khắc khi hắn thua, bản thân tự nhiên sẽ bị lực lượng cắn trả!

Rất nhanh, nam tử áo đen ngừng lại, một khắc khi hắn dừng lại, áo đen trên thân hắn âm âm vỡ vụn, phía dưới áo đen, là một kiện ngân giáp màu bạc tinh khiết, mà trên ngân giáp kia, lại có một vết rách thật sâu, đã có thể thấy da thịt bên trong.

Hộ giáp mình giai!

Chính là nhờ hộ giáp này, mới chặn được một kiếm vừa rồi của Diệp Huyền, bằng không, hắn đã chết!

Nam tử áo đen gắt gao nhìn Diệp Huyền cách đó không xa, đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Đồng tử của nam tử áo đen hơi co lại, hắn đột nhiên giơ chân phải, một đạp xuống mặt đất.

Oanh!

Trong chốc lát, vô số đá vụn và bụi đất phóng lên tận trời, bắn về phía Diệp Huyền!

Nhưng mà, như thế cũng không thể ngăn cản kiếm của Diệp Huyền, từ trong đám đá vụn và bụi đất này, Linh Tú kiếm chém thẳng ra.

Sắc mặt nam tử áo đen đại biến, hắn lui về sau một bước, sau đó bay lên, một cước đá vào Linh Tú kiếm, góc độ ra cước hết sức tinh xảo, cũng không đá vào trên mũi Linh Tú kiếm, mà là đá vào trên thân Linh Tú kiếm.

Ầm!

Linh Tú kiếm bị đá bay qua một bên, nhưng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Một quyền của Diệp Huyền trực tiếp đánh tới nam tử áo đen!

Nhất Quyền Bạo Đầu Người!

Một quyền này, không chỉ có quyền thế, còn có chiến ý vô tận!

Cảm nhận được lực lượng bên trong quyền của Diệp Huyền, đồng tử của nam tử áo đen bỗng nhiên co rụt lại:

- Kiếm võ song tu!

Chóp mắt sau.

Bảnh!

Cả người nam tử áo đen bay thẳng ra sau!

Diệp Huyền đang muốn xuất thủ, đúng lúc này, giữa sân bất ngờ xảy ra chuyện, một đạo hàn mang không chút dấu hiệu nào xuất hiện sau lưng Diệp Huyền!

Diệp Huyền hít lại hai mắt, quay người đâm ra một quyền!

Oanh!

Hàn mang vỡ nát!

Nhưng mà, phía sau hắn không có một ai!

Diệp Huyền nhìn lướt qua bốn phía, hắn cũng không cảm nhận được gì!

Yên lặng một chớp mắt, Diệp Huyền đột nhiên quay người nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Yểm hộ ta!

Thanh âm vừa dứt, hắn thả người nhảy lên, chạy thẳng về phía Diệp Linh!

Mà nơi xa, Mặc Vân Khởi lại nhìn về phía sau lưng Diệp Huyền, giữa hai đầu ngón tay của hắn, là một thanh phi đao màu vàng óng.

Đúng lúc này, sau lưng Diệp Huyền, lại một sợi hàn mang lặng yên xuất hiện!

Diệp Huyền cũng không quay đầu, bởi vì một thanh phi đao màu vàng óng đã xuất hiện sau lưng hắn.

Ầm!

Sợi hàn mang kia lập tức bị chuôi phi đao màu vàng óng này chém vỡ.

Nhưng đúng lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện, một mũi vũ tiễn màu đen đột nhiên bắn nhanh tới từ bên phải Diệp Huyền!

Diệp Huyền quay đầu, Linh Tú kiếm trong tay hắn đột nhiên chém thẳng ra.

Ầm!

Vũ tiễn màu đen kia bị một kiếm của Diệp Huyền chém vỡ trong nháy mắt, nhưng ngay lúc này, lại một mũi tên xuất hiện trước mặt hắn, mà đằng sau mũi tên kia, còn có hai mũi tên khác!

Ba mũi tên đầu đuôi tương liên!

Ba mũi tên liên tiếp!

Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, Linh Tú kiếm hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, sau một khắc, Diệp Huyền đột nhiên cảm kiếm một trăm về phía trước.

Trên thân kiếm, kiếm mang sáng chói!

Xuy!

Một kiếm chém xuống, mũi tên trước mặt hắn trực tiếp bị chém vỡ, thế nhưng, sau mũi tên này, một mũi vũ tiễn khác trực tiếp đánh vào trên mũi Linh Tú kiếm.

Ông!

Linh Tú kiếm kịch liệt run lên, chẳng qua, mũi tên này lại ầm ầm vỡ vụn!

Phải biết, Linh Tú kiếm chính là Minh giai!

Nhưng đúng lúc này, một mũi tên cuối cùng đột nhiên đột nhiên thay đổi quỹ đạo, đâm thẳng giữa ngực Diệp Huyền!

Diệp Huyền đâm ra một quyền!

Oanh!

Mũi tên này trực tiếp vỡ vụn!

Mà đúng lúc này, một đạo hàn mang một lần nữa lặng yên xuất hiện sau lưng Diệp Huyền, Diệp Huyền cũng không quay người, giữa sân chợt lóe lên một đạo tàn ảnh, Mặc Vân Khôi xuất hiện sau lưng Diệp Huyền, ngay sau đó, một thanh phi đao phóng ra!

Oanh!

Sợi hàn mang kia trực tiếp bị chém vỡ!

Mặc Vân Khôi đề phòng nhìn bốn phía, bởi vì đến bây giờ, hắn cũng không thể phát hiện, rốt cục là ai ra tay!

Sau khi chém vỡ ba mũi tên kia, Diệp Huyền lạnh lùng nhìn thoáng qua trên một tảng đá lớn ngoài xa bên trái, nơi đó, có một nam tử lưng đeo trường cung!

Nam tử trường cung gất gao nhìn Diệp Huyền:

- Kiếm võ song tu!

Diệp Huyền không thèm để ý nam tử trường cung, thân hình hắn lóe lên, đi tới trước mặt Diệp Linh, Diệp Linh đã ngất đi, sắc mặt nàng tái nhợt đi thường, hai tay càng bị dây thừng siết chặt thành một đường lằn đỏ như máu!

Diệp Huyền mặt không biểu tình, Linh Tú kiếm trong tay hắn đột nhiên bay ra, chặt đứt sợi dây trói Diệp Linh.

Ngay một khắc khi Diệp Huyền đưa tay ôm lấy Diệp Linh, bất ngờ xảy ra chuyện, sau lưng Diệp Linh, một đạo tàn ảnh lặng yên xuất hiện, sau một khắc, một bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, ngay sau đó, một thanh hắc kiếm trực tiếp đâm vào đan điền của Diệp Huyền, cùng lúc đó, một thanh âm vang lên bên tai từ Diệp Huyền:

- Chờ ngươi đã lâu.

Thân thể Diệp Huyền cứng đờ, yên lặng một chớp mắt, hắn nhìn về phía người áo đen trước mặt:

- Chờ ta lâu như vậy... Minh kiếm hạ phẩm... Ta rất cảm động a...

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Ca Mang Muội Về Nhà!

Kiểm!

Hắn không sợ thứ gì nhất? Dĩ nhiên chính là kiếm!

Hắn tu luyện công pháp của nữ tử thần bí, cũng không phải tu luyện vô ích, dĩ nhiên, đây cũng không đại biểu kiếm thể của hắn thật sự vô địch. Nếu kiếm của đối thủ có phẩm giai cao hơn hắn, vậy hắn sẽ không thôn phệ được.

Nếu cùng giai, vậy cũng chỉ có năm mươi phần trăm cơ hội thôn phệ!

Phải biết, trong cùng giai, cũng chia mạnh yếu!

Ngược lại, chỉ cần là kiếm yếu hơn Linh Tú kiếm của hắn, hắn đều có thể thôn phệ!

Đây chính là chỗ nghịch thiên trong công pháp của hắn!

Trước mặt Diệp Huyền, thanh kiếm màu đen kia đâm vào trong cơ thể Diệp Huyền, trực tiếp hóa thành vô số năng lượng bị thân thể Diệp Huyền hấp thu.

Phát giác một màn này, sắc mặt của nam tử áo bào đen trước mặt Diệp Huyền đại biến:

- Làm sao có thể...

Hắn đang muốn lui lại, mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nắm chặt hai tay thành quyền, sau đó đánh vào vị trí trí mạng hai bên đầu của nam tử áo bào đen.

Ầm!

Đầu của nam tử áo bào đen ầm ầm nổ tung!

Diệp Huyền lóe lên lui về sau, mà phía dưới, Linh Tú kiếm đã vững vàng giữ lấy Diệp Linh vừa rơi xuống!

Diệp Huyền chậm rãi khép hai mắt lại!

Giờ phút này, thân thể hắn đang khê rung động!

Muốn đột phá!

Một thanh kiếm Minh giai, có thể sánh ngang ít nhất mười chuỗi cực phẩm Linh kiếm!

Nhưng mà, Diệp Huyền cũng không lựa chọn đột phá, mà cưỡng ép đè ép xuống. Đột phá vào lúc này, là muốn chết không thể nghi ngờ!

Hắn bay tới bên cạnh Diệp Linh, hắn ôm lấy Diệp Linh hạ xuống mặt đất, sau đó lấy ra một viên Kim Sang đan cho Diệp Linh ăn vào, một lát sau, sắc mặt Diệp Linh dần tốt hơn rất nhiều, một lát sau, Diệp Linh chậm rãi mở hai mắt ra.

Vừa thấy Diệp Huyền, Diệp Linh lập tức tuôn tràn nước mắt, nàng cứ nhìn Diệp Huyền như thế.

Diệp Huyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh:

- Ca mang muội về nhà!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Đầu Tư

Nói xong, hắn kéo tay Diệp Linh đi về phía nơi xa, mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại.

Ở đối diện hắn, là nam tử áo đen đại chiến với hắn lúc đầu, áo đen trên người hắn đã vỡ vụn, chỉ còn một bộ nhuyễn giáp màu bạc.

Trước đó, vì cứu Diệp Linh, bởi vậy, Diệp Huyền cũng không thừa thắng chém giết nam tử này, mà nam tử này cũng chưa chạy trốn.

Bên trái nam tử ngân giáp, là nam tử trường cung đánh lén hắn trước đó, mà bên phải nam tử trường cung này, còn có một tên nam tử hình thể mập mạp, nam tử cầm trong tay hai thanh cự phủ màu đen vô cùng lớn.

Nam tử mập mạp này mới vừa xuất hiện!

Mặc Vân Khôi đi tới bên cạnh Diệp Huyền, hắn liếc mắt nhìn ba người nơi xa:

- Cần thận kẻ trong bóng tối, trước đó hắn là hắn đang thăm dò, cũng không tới thật.

Diệp Huyền gật đầu, hắn tự nhiên sẽ cẩn thận, bởi vì đến bây giờ, hắn cũng không hề cảm nhận được kẻ trong bóng tối vừa ra tay!

Hắn là một tên sát thủ!

Diệp Huyền nhìn về phía Mặc Vân Khởi:

- Đợi chút nữa có cơ hội, dẫn nha đầu này chạy đi, những người này sợ là sẽ nhắm vào nàng, nhằm làm cho chúng ta bó tay bó chân!

Diệp Linh nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Diệp Linh, hắn do dự một chút, sau đó gật đầu.

Có Diệp Linh ở đây, tất nhiên những người kia sẽ nhắm vào nàng, nàng ở lại nơi này, ngược lại càng nguy hiểm!

Thế nhưng, nếu như mang nàng đi, Diệp Huyền sẽ phải đơn đấu một đám người!

Tình cảnh của Diệp Huyền sẽ trở nên rất tồi tệ!

Đúng lúc này, nam tử ngân giáp cầm đầu cách đó không xa đột nhiên nhìn lướt qua bốn phía:

- Người này có thực lực rất mạnh, tuyệt đối không phải một người có thể địch, nếu không hợp lại, con vịt đùn sỏi còn muốn bay.

Yên lặng một chớp mắt, bốn phía đột nhiên xuất hiện sáu, bảy người, sáu, bảy người này đều đứng sau lưng nam tử ngân giáp.

Mà sáu, bảy người này, đều là Lăng Không cảnh đỉnh phong, trong đó càng có một người Thông U cảnh!

Không kẻ nào yếu cả!

- Vậy công? Thật không biết xấu hổ!

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, trên một núi đá phía bên phải, một tên nam tử đứng đó, nam tử mặc một bộ áo vải, trong miệng ngậm một cọng cỏ, trong tay cầm một thanh đao quần vải. Hắn đang nhìn đám người nam tử ngân giáp, trong mắt không hề che giấu vẻ khinh bỉ.

Nam tử ngân giáp nhìn thoáng qua nam tử áo vải:

- Ngươi là người phương nào!

Nam tử áo vải khinh thường nhìn thoáng qua nam tử ngân giáp:

- Lão tử là cha ngươi!

Về mặt nam tử ngân giáp lập tức dữ tợn lên, sau một khắc, hắn đột nhiên quét ngang chân phải một cái, cách không nhắm vào nam tử áo vải.

Xuy!

Một đạo cước ảnh thiểm lược tới, nhắm thẳng nam tử áo vải!

Nam tử áo vải lạnh lùng nhìn thoáng qua nam tử ngân giáp, hắn phun ra cò dại trong miệng, đao quần vải trong tay đột nhiên bay ra.

Oanh!

Đạo cước ảnh kia trực tiếp nổ nát!

Mà đao cũng không dừng lại, chém thẳng đến nam tử ngân giáp, tốc độ cực nhanh.

Đồng tử của nam tử ngân giáp hơi co lại, thân thể của hắn đột nhiên mờ đi, sau một khắc, từng đạo tàn ảnh bao phủ chuôi đao này.

Oanh!

Giữa sân vang lên tiếng nổ, ngay sau đó, trong mắt của mọi người, nam tử ngân giáp trực tiếp bị chấn bay hơn vài chục trượng!

Khi hắn dừng lại, đùi phải của hắn vẫn run rẩy!

Giờ khắc này, trong mắt mọi người đều có vẻ khiếp sợ!

Nam tử ngân giáp gất gao nhìn nam tử áo vải, nam tử áo vải cũng không tiếp tục ra tay, hắn vẫy tay phải một cái, chuôi đao quần vải bay về trong tay hắn, tiếp theo, hắn nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa:

- Người quang minh không nói chuyện mờ ám, Kiếm Tiểu Vương ta tới lấy đầu ngươi! Chẳng qua, ta khinh thường quần ấu, ngươi đánh với bọn hần, đánh thắng, ta đơn đầu với ngươi, đánh thua, ta báo thù cho ngươi.

Nói xong, hần liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Ngươi là một đối thủ đáng được tôn kính!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khôi giờ ngón tay cái với Kiếm Tiểu Vương:

- Ngươi được tính là nam nhân, đợi chút nữa ngươi bị Diệp thổ phi đánh chết, ngươi yên tâm, hậu sự của ngươi, lão Mặc ta lo!

Kiếm Tiểu Vương nhìn thoáng qua Mặc Vân Khôi:

- Đợi chút nữa sau khi ta đánh chết hần, yên tâm, ta cũng sẽ đánh chết ngươi, ân, không được, đầu ngươi không đáng tiền, không làm mua bán thâm hụt tiền như thế!

Mặc Vân Khôi:

- ...

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng cười to:

- Ha ha... Thật đúng là náo nhiệt a!

Thanh âm này vừa dứt, nơi xa, một bóng người thiểm lược tới, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt mọi người.

Người tới là một thanh niên nam tử, ước chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, trên tay cầm một chuỗi hạt châu màu đen.

Kiếm Tiểu Vương nhìn thoáng qua người tới, ánh mắt của hần hơi dừng lại trên chuỗi hạt châu màu đen trên tay thanh niên nam tử này:

- Cung Thanh Thành!

Nghe vậy, trong mắt người tới có một tia kinh ngạc, hần nhìn thoáng qua Kiếm Tiểu Vương, rất nhanh, hần mỉm cười:

- Hóa ra là Kiếm Tiểu Vương, kiếm gia tu đao không tu kiếm, không ngờ ngươi cũng tới!

Kiếm Tiểu Vương lãnh đạm nói:

- Tôi hay không liên quan gì đến ngươi, ngươi chỉ là Lão Âm Quỷ, cả ngày chỉ biết tính toán cái này cái kia!

Cung Thanh Thành cũng không tức giận, hần cười cười, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa:

- Chắc chắn, thật không ngờ tới, Khương quốc nho nhỏ này, không chỉ ra một vị An Lan Tú, còn có bức yêu nghiệt như ngươi, thật sự là hiếm có!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Cung Thanh Thành:

- Đánh nhau sao?

Cung Thanh Thành lắc đầu:

- Đánh nhau có nghĩa gì sao?

Nói xong, hần nhếch miệng cười một tiếng:

- Ta thích đầu tư, Diệp Huyền, ngươi tới bí cảnh này là vì cứu muội muội Diệp Linh của ngươi, thế này thì sao, hôm nay ta bảo hộ muội muội ngươi, nếu hôm nay ngươi không chết, ngày khác nhất định phải giúp ta ba chuyện, yên tâm, không phải là sự tình gì đó làm ngươi quá khó khăn.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Cam Thập Tam

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Cung Thanh Thành:

- Thành giao!

Hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt!

Muội muội an toàn là hàng đầu!

Cung Thanh Thành giờ ngón tay cái với Diệp Huyền:

- Thật sáng khoái!

Nói xong, hắn lui sang một bên, liếc mắt nhìn mọi người:

- Chư vị, các ngươi cầu tài, ta cầu nhân tình, đều giống nhau, còn xin cho ta một chút tình mọn, tiểu nha đầu này, các ngươi cũng đừng động

- Ngươi tính là thứ gì!

Lúc này, một tên nam tử bên cạnh nam tử ngân giáp chăm chọc nói:

- Ngươi nói không động là không động?

Cung Thanh Thành nhìn thoáng qua nam tử nói chuyện kia, sau một khắc, trong tay hắn, một hạt châu màu đen đột nhiên bay ra.

Bành!

Thân thể nam tử vừa nói chuyện không chút dấu hiệu nào âm âm nổ nát!

Tất cả mọi người giữa sân biến sắc!

Cường giả Thông U cảnh!

Nam tử ngân giáp nhìn về phía Cung Thanh Thành, trong mắt càng thêm kiêng kỵ!

Cung Thanh Thành nhìn thoáng qua đám người giữa sân:

- Thiên tài? Yêu nghiệt? Thứ cho Cung mỗ nói thẳng, không vào võ bảng một lần, sao tính là thiên tài yêu nghiệt?

Nói xong, hắn lui tới bên cạnh Diệp Linh, hắn liếc mắt đánh giá Diệp Linh, Diệp Linh ngẩng đầu nhìn về phía hắn:

- Bọn hắn đều muốn đầu của ca ca, tại sao ngươi phải giúp ca ca?

Cung Thanh Thành nhếch miệng cười một tiếng:

- Mặc dù đầu của ca ca ngươi đáng tiền, nhưng số đó đều là vật ngoài thân, nếu về sau ca ca ngươi trở nên rất lợi hại, ta đây đã có thể kiếm lợi lớn, ngươi hiểu không?

Diệp Linh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Ca ca thiếu ngươi nhân tình, chính là ta thiếu ngươi nhân tình, về sau ngươi có khó khăn, ta và ca ca sẽ giúp ngươi một chút!

Nàng nói rất chân thành!

Cung Thanh Thành cười cười, không nói gì.

Kỳ thật, hắn cũng không biết, tiểu nữ hài trước mắt này mới là thu hoạch lớn nhất của hắn hôm nay...

Lúc này, Diệp Huyền chậm rãi đi về phía đám người nam tử ngân giáp nơi xa, nhìn thấy một màn này, thần sắc của đám người nam tử ngân giáp lập tức đề phòng hẳn lên!

Diệp Huyền chỉ chỉ đầu mình:

- Đầu thượng hạng ở đây, các ngươi còn chờ gì nữa?

Nam tử ngân giáp đột nhiên nhe răng cười cười:

- Vậy thì tới lấy!

Thanh âm vừa dứt, hần vọt thẳng tới Diệp Huyền!

Mà chung quanh hần, những người kia cũng bám sát, vọt tới phía Diệp Huyền!

Mười mấy người!

Toàn bộ đều là thiên tài đỉnh tiêm!

Đám người nam tử ngân giáp tự nhiên là không sợ, đơn đầu, bọn hần chắc chắn đánh không lại Diệp Huyền!

Nhưng bây giờ, bọn hần nhiều người!

Song quyền nan địch tứ thủ!

Đám người bọn hần đều không yếu, Diệp Huyền muốn dùng một chọi mười mấy người, căn bản là người si nói mộng!

- Lão tử cũng tới!

Lúc này, một tiếng hét phẫn nộ đột nhiên truyền đến từ nơi xa.

Mặc Văn Khởi ngẩng đầu nhìn lại, người tới, đúng là Bạch Trạch!

Nhìn thấy Bạch Trạch, Mặc Văn Khởi lập tức giận không thể nhịn:

- Trúng thời, con mẹ nó, có phải nguoi lạc đường hay không! Bây giờ mới đến!

Nơi xa, Bạch Trạch ngưng ngừng cười cười:

- Chạy, chạy sai hướng...

Mặc Văn Khởi:

- ...

Tốc độ của Bạch Trạch cực nhanh, hần mạnh mẽ đâm thẳng một đường, gặp người nào cũng đụng, sau khi hần trực tiếp đụng bay một tên nam tử, những người kia cũng không dám cản trước mặt hần nữa, cứ như vậy, hần hết sức thuận lợi vọt tới trước mặt Diệp Huyền!

Bạch Trạch nhếch miệng cười một tiếng:

- Đến, hơi chậm!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Vừa vặn!

Nói xong, hần nhìn về phía đám người nam tử ngân giáp đang vọt tới:

- Nguoi đánh mấy tên?

Bạch Trạch suy nghĩ một chút, sau đó dựng thẳng một ngón tay.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, vỗ vỗ vai hần:

- Có can đảm, tốt, nguoi chọn mười tên đi!

Bạch Trạch trợn mắt hốc mồm:

- ...

Đúng lúc này, Kiếm Tiểu Vương và Cung Thanh Thành cách đó không xa đột nhiên quay đầu nhìn về phía một cây khô bên phải, phía trên cây khô, một tên nam tử chấp hai tay sau lưng đứng đấy...

Nhìn thấy nam tử này, hai người đồng thời nhú lại lông mày.

Kiểm Tiểu Vương thu hồi ánh mắt, nói khẽ:

- Tên này thế mà cũng tới...

Cung Thanh Thành hơi trầm ngâm:

- Đây là muốn thâm hụt tiền sao...

Mà bên ngoài bí cảnh, nơi nào đó, Lý Huyền Thương đột nhiên điên cuồng cười phá lên:

- Ha ha... Hắn thế mà cũng đến! Ha ha...

Tiếng cười cực kỳ điên cuồng!

Một bên khác, một tên người áo đen đột nhiên chạy nhanh đến trước một tảng đá lớn, người áo đen quỳ một gối xuống:

- Bệ hạ, đã tra được người Thương Mộc học viện Đại Văn đế quốc phái tới.

Trên đá lớn, Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Người nào?

Người áo đen trầm giọng nói:

- Cam Thập Tam!

Nghe vậy, Thác Bạt Ngạn lập tức cau lại chân mày.

Mà sau lưng Thác Bạt Ngạn, lão giả và lão phụ kia liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có một tia khiếp sợ.

Cam Thập Tam!

Người này tự nhiên là vô cùng nổi danh!

Bởi vì hắn chính là yêu nghiệt trên võ bảng, thậm chí là xếp ở vị trí thứ mười một!

Mười một!

Đây đã là một thứ hạng vô cùng khinh khủng!

Phải biết, Thanh Châu có bao nhiêu người?

Trong nhiều thiên tài yêu nghiệt như vậy, có thể xếp thứ mười một, có thể nói, trăm ngàn dặm mới tìm được một cũng không quá đáng!

Mà đó còn không phải nguyên nhân nổi danh của hắn!

Nguyên nhân thực sự để hắn danh chấn Thanh Châu, là bởi vì hắn từng dùng Lăng Không cảnh đối chiến Thần Hợp cảnh!

Chiến ngang!

Lăng Không cảnh, chiến ngang Thần Hợp cảnh!

Mà đó đã là sự tình nửa năm trước!

Phía trên đá lớn, Thác Bạt Ngạn nhìn thoáng qua cửa vào bí cảnh:

- Hắn có hi vọng chiến thắng không?

Sau lưng Thác Bạt Ngạn, lão giả lắc đầu:

- Trừ phi hắn vẫn còn át chủ bài.

Thần sắc Thác Bạt Ngạn bình tĩnh, không nói gì.

Một bên khác, trên ngọn cây.

Khương Càng Thiên trầm giọng nói:

- Cam Thập Tam!

Cửu lâu chủ gật đầu:

- Ta đã biết.

Khương Càng Thiên nhìn về phía Cửu lâu chủ:

- Người rất bình tĩnh!

Cửu lâu chủ nhìn thoáng qua Khương Càng Thiên:

- Chớ hoảng sợ, chúng ta cứ yên lặng nhìn Thương Mộc học viện tự tìm đường chết!

Khương Càng Thiên:

- ...

...

Trong bí cảnh.

Ba người Diệp Huyền và đám người nam tử ngân giáp đã đại chiến thành một đoàn.

Ba người đối chiến mười mấy người!

Trên nhân số, bên phía Diệp Huyền không có bất kỳ ưu thế gì, mà vừa giao thủ, bên phía Diệp Huyền đã bị áp chế gắt gao, lâm vào hạ phong!

Diệp Huyền đối chiến, chính là nam tử ngân giáp, mà hai phía bên cạnh hắn, còn có một nam tử mập mạp cầm trong tay hai lưỡi búa, cùng với một tên nam tử cầm trong tay trường thương, ngoại trừ ba người này, thỉnh thoảng còn có một mũi ám tiễn bắn tới, mà trên vai Diệp Huyền, đã cắm một mũi vũ tiễn, không chỉ Diệp Huyền, trên thân Mặc Vân Khôi và Bạch Trạch đều có vũ tiễn!

Tên bắn lên khó phòng!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhìn về phía Bạch Trạch:

- To xác, giúp ta cản một hồi!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Ta Rời Khỏi...

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn trực tiếp bay ra ngoài, mục tiêu của hắn, đúng là nam tử trường cung ngoài mười mấy trượng! Không giết nam tử trường cung này, ba người bọn họ sẽ cứ như thế, bị ám tiễn của nam tử trường cung này mài chết!

Nhìn thấy Diệp Huyền nhắm vào nam tử trường cung, sắc mặt nam tử ngân giáp đại biến:

- Ngăn hắn lại!

Thanh âm vừa dứt, hắn trực tiếp xông ra ngoài, mà nam tử mập mạp bên cạnh hắn đột nhiên ném một thanh cự phủ trong tay về phía Diệp Huyền.

Xuy!

Cự phủ vạch phá bầu trời, lập tức xé ra từng âm thanh xé gió bén nhọn chói tai!

Một bên khác, Bạch Trạch đột nhiên đâm mạnh hai tay xuống đất.

Oanh!

Đại Địa Băng Liệt!

Cả người hấn lại trực tiếp đánh tới chuôi cự phù này.

Ầm!

Cự phù lập tức bị Bạch Trạch đụng bay, thế nhưng trước ngực hấn, lại có một vết máu!

Thân thể của hấn và Diệp Huyền, đều cực kỳ cường hấn, thế nhưng cũng không đến mức vô địch!

Sau khi một kích đụng bay chuôi cự phù này, Bạch Trạch lau máu tươi trên ngực, sau đó vọt thẳng tới đám người nam tử ngân giáp kia! Thế nhưng sau một khắc, cả người hấn trực tiếp bay ngược ra ngoài...

Không có một búa kia kiểm chế, Diệp Huyền đã vọt tới trước mặt nam tử trường cung kia, hấn vừa tới, ba mũi tên đầu đuôi tương liên trực chỉ giữa chân mày Diệp Huyền, mũi tên rất nhanh, cũng rất mạnh.

Khỏe miệng Diệp Huyền hiện lên một tia dữ tợn, hai tay hấn cầm Linh Tú kiếm một bả về phía trước!

Xuy!

Một kiếm chém xuống, ba mũi tên ầm ầm vỡ vụn!

Nam tử trường cung đang muốn lui về sau, Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên chém ra!

Xuy!

Nam tử trường cung vừa bay ra nửa bước, đầu của hấn đã trực tiếp bay ra ngoài!

Máu tươi như trụ!

Sau khi một kiếm chém bay đầu nam tử trường cung, Linh Tú kiếm đột nhiên chém thẳng xuống!

Phía dưới, đám người nam tử ngân giáp vừa muốn thừa thắng chém giết Bạch Trạch, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bọn hấn ngẩng đầu, một thanh kiếm chém thẳng tới, tựa như một tia chớp từ thiên ngoại chém tới!

Không dám khinh thường, nam tử mập mạp bên cạnh nam tử ngân giáp đột nhiên cầm cự phù trong tay một bả về phía trước!

Một bả này, cự phù lập tức xé ra một thanh âm khí bạo bén nhọn, cùng lúc đó, phù nhận trực tiếp bả vào trên mũi Linh Tú kiếm!

Bành!

Cự phù và Linh Tú kiếm kịch liệt run lên, sau một khắc, chuôi cự phù trực tiếp rạn nứt ra, sau đó vỡ tan!

Linh Tú kiếm vừa dừng lại một chớp mắt, lại tiến quân thần tốc, trực chỉ nam tử mập mạp kia!

Đồng tử của nam tử mập mạp co rút lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi, mà lúc này, một đạo cước ảnh đột nhiên đá lên trên Linh Tú kiếm.

Ầm!

Linh Tú kiếm trực tiếp bị đá lệch ra, thay đổi hướng đi!

Mà lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, một quyền đánh tới nam tử mập mạp!

Bóng người này, đúng là Diệp Huyền vừa rơi xuống!

Trong mắt nam tử mập mạp lóe lên một tia dữ tợn, hấn cũng không tránh lui, mà cũng một quyền đánh về phía Diệp Huyền!

Nhìn thấy một màn này, trong lòng nam tử ngân giáp hoảng hốt, vội vàng nói:

- Cẩn thận!

Thanh âm của hấn vừa dứt.

Răng rắc!

Một tiếng xương gãy đột nhiên vang lên trong sân, ngay sau đó, cả cánh tay của nam tử mập mạp trực tiếp nổ nát, máu thịt bắn tung toé!

Trong lòng nam tử mập mạp hoảng hốt, đang muốn lùi lại nhanh, mà lúc này, một thanh phi kiếm đột nhiên xuyên qua từ giữa chân mày của hắn!

Xuy!

Từ sau đầu nam tử mập mạp, một đạo máu tươi bắn tung tóe ra!

Mà thân thể của nam tử mập mạp hoàn toàn cứng đờ, sau đó ngã thẳng xuống.

Mà một khắc khi phi kiếm xuyên qua giữa chân mày nam tử mập mạp, một thanh trường thương đột nhiên đâm tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền đột nhiên hợp lại hai tay, trực tiếp chặn đứng trường thương!

Khóe miệng nam tử cầm trường thương nổi lên một tia dữ tợn, hai tay hắn cầm thương đột nhiên xoay tròn đâm tới phía trước.

Xuy!

Mũi thương trực tiếp đâm sâu vào lồng ngực Diệp Huyền nửa tấc!

Cùng lúc đó, một đạo cước ảnh đột nhiên quét về phía đầu Diệp Huyền!

Hai mặt thụ địch!

Diệp Huyền không dám khinh thường, hắn khẽ điểm chân phải lên mặt đất, đang muốn thi triển đại địa chi giáp, mà đúng lúc này, một đạo tàn ảnh đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, ngay sau đó, một đạo hàn mang dùng tốc độ cực nhanh chém về phía đạo cước ảnh kia!

Oanh!

Cả người nam tử ngân giáp trực tiếp bị đẩy lui mấy trượng!

Hắn gắt gao nhìn qua bên cạnh Diệp Huyền, ở đó, xuất hiện một nữ tử!

Đúng là Kỳ An Chi vừa chạy tới!

Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, vẻ mặt có chút mất tự nhiên:

- Ăn... Hoi nhiều!

Nói xong, tay phải nàng vốn giấu phía sau đột nhiên đưa tới trước mặt Diệp Huyền, trong tay, còn có một đùi gà màu vàng kim:

- Cho ngươi!

Diệp Huyền:

- ...

Kỳ An Chi thấy Diệp Huyền không nhận lấy, lập tức tự cắn một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Mặc Vân Khởi cách đó không xa, giờ phút này, Mặc Vân Khởi đang liên tục thêm độn, rất là chặt vật!

Kỳ An Chi nói khẽ:

- Ta đi hỗ trợ!

Nói xong, cả người nàng trực tiếp biến mất tại chỗ.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Kỳ An Chi vừa cắn đùi gà vừa chạy đi, lắc đầu thờ dài:

- Ăn hàng a...

Nói xong, hắn quay người nhìn về phía nam tử ngân giáp cách đó không xa:

- Chết cho lão tử!

Thanh âm vừa dứt, hắn đột nhiên xông ra ngoài!

Một bên khác, Kiếm Tiểu Vương ngồi trên tảng đá nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Tên này rất biết đánh nhau!

Cách Kiếm Tiểu Vương không xa, Cung Thanh Thành cười nói:

- Xác thực, cũng không biết hắn còn át chủ bài hay không!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua hơn mười trượng phía xa, một nam tử trên cây độc mộc.

Nam tử chỉ đứng ở đó, không có ý định động thủ.

Kiếm Tiểu Vương cũng nhìn thoáng qua nam tử trên độc mộc, không nói gì.

Bên cạnh Cung Thanh Thành, Diệp Linh nhìn bốn người Diệp Huyền bị vây công ngoài xa, nàng nắm thật chặt hai quả đấm, sắc mặt băng lãnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Nơi xa, tốc độ của Diệp Huyền cực nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt nam tử ngân giáp, mà đúng lúc này, nam tử ngân giáp liên tục lùi về sau, trong lúc lui lại, chân phải của hắn liên tục đá ra, mỗi một lần, đều sẽ có một đạo kinh phong lăng lệ chém về phía Diệp Huyền.

Nhưng những kinh phong này cũng không thể ngăn cản Diệp Huyền, mỗi lần Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền vung lên, là chém tan những kinh phong này dễ như trở bàn tay!

Lúc cách nam tử ngân giáp còn có hai trượng, Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang bắn ra nhanh như điện!

Phi kiếm!

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt nam tử ngân giáp bỗng nhiên đại biến, mà lúc này, một thanh trường thương đột nhiên bắn nhanh tới từ bên phải, trường thương trực tiếp đâm vào trên thân Linh Tú kiếm!

Ầm!

Linh Tú kiếm cứ thế bị chặn đứng!

Diệp Huyền quay đầu, ở bên phải hắn, đúng là nam tử cầm thương vừa mới động thủ với hắn.

Diệp Huyền khẽ vẩy tay phải, Linh Tú kiếm bay về trong tay hắn, sau một khắc, hắn đột nhiên giẫm chân phải lên mặt đất.

Ầm!

Mặt đất rạn nứt!

Mà bản thân hắn lại mượn nhờ lực lượng mặt đất truyền đến, "Xuy" một tiếng biến mất tại chỗ.

Nơi xa, đồng tử của nam tử trường thương bỗng nhiên co rút lại, hắn không trốn tránh, mà cầm trường thương trong tay đâm nhanh một cái về phía trước!

Một đâm này, một cổ thương thế lăng lệ bao phủ Diệp Huyền trong nháy mắt!

Mà lúc này, Diệp Huyền chém xuống một kiếm.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Ông!

Giữa sân có tiếng kiếm reo xé rách!

Thoáng qua.

Xuy!

Trường thương trong tay nam tử trực tiếp nứt đôi, mà Diệp Huyền, đã ở mấy trượng phía sau nam tử trường thương!

Nam tử trường thương có chút đồ dẫn nhìn phía xa:

- Một kiếm... Thật mạnh...

Thanh âm vừa dứt, giữa chân mày hắn đột nhiên nứt ra, một đạo máu tươi bắn tung tóe!

Diệp Huyền quay người nhìn về phía nam tử ngân giáp cách đó không xa, nam tử ngân giáp gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Ta rời khỏi!

Rời khỏi!

Giờ khắc này, hấn đã sợ hãi!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Ta Phi. Hoàng Thất Sở Quốc Con Mẹ Ngươi!

Diệp Huyền không chỉ được giúp đỡ, mà thực lực của Diệp Huyền còn mạnh hơn so với tưởng tượng của hấn, ba người bọn hấn vây công, vậy mà cũng không làm gì được Diệp Huyền!

Hiện tại chỉ còn một mình hấn, mà hấn đã sớm mệt mỏi không thể tả, trên thân càng mang thương thế, giờ phút này, hấn tự nhiên muốn chọn lui đi!

- Lui?

Diệp Huyền thần nhiên liếc mắt nhìn nam tử ngân giáp:

- Có phải đã quá muộn không?

Nam tử ngân giáp lạnh lùng nói:

- Diệp Huyền, ta chính là Tam hoàng tử Sở quốc, nếu ngươi giết ta, Hoàng thất Sở quốc ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi...

Đúng lúc này, một thanh phi kiếm chợt lóe lên trong sân!

Xuy!

Một thanh kiếm trực tiếp xuyên qua giữa chân mày nam tử ngân giáp!

Thân thể nam tử ngân giáp căng cứng, trong mắt hấn tràn đầy khó có thể tin.

Diệp Huyền đi đến trước mặt nam tử ngân giáp, hấn nhìn thoáng qua nam tử ngân giáp:

- Hoàng thất Sở quốc? Ta phi. Hoàng thất Sở quốc con mẹ ngươi!

Thanh âm vừa dứt, hấn đột nhiên cảm kiếm chém ngang một cái.

Xuy!

Đầu của nam tử ngân giáp lập tức bay ra ngoài!

Máu tươi như trụ!

Diệp Huyền đi tới trước thi thể nam tử ngân giáp, hấn khẽ vẩy tay phải, món ngân giáp mà nam tử mặc trên người lập tức bay vào trong tay hấn, cùng lúc đó, chiếc nhẫn nam tử ngân giáp mang trên tay cũng bị thu vào!

Không cần nhìn kỹ, hấn vứt hai kiện vật phẩm kia vào trong Giới Ngục tháp. Sau đó, hấn quay đầu nhìn về phía ba người Mặc Vân Khởi bị vây công cách đó không xa, hấn đang muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, hơn mười trượng ngoài xa, nam tử trên độc mộc đột nhiên biến mất.

Diệp Huyền cấp tốc xoay người, lúc này, nam tử kia đã xuất hiện trước mặt hấn, nam tử hợp chỉ một điểm tới giữa chân mày Diệp Huyền!

Cực nhanh!

Diệp Huyền đột nhiên cảm kiếm chém thẳng!

Ngay lúc kiếm sắp sửa cất bay ngón tay của nam tử, hai ngón tay của nam tử đột nhiên tách ra, sau đó trực tiếp hợp lại, cứ thế giữ lấy kiếm của Diệp Huyền!

Nam tử khẽ động một chỉ.

Ầm!

Cả người Diệp Huyền mang kiếm trực tiếp bị chấn bay ra ngoài mấy trượng, hắn vừa dừng lại, nam tử đột nhiên nhảy đến trước mặt Diệp Huyền, một chưởng đập về phía Diệp Huyền!

Diệp Huyền đạp mạnh chân trái về sau, tiếp theo, hắn giơ kiếm một đâm về phía trước!

Một nhát này, trực tiếp đâm tới lòng bàn tay của nam tử!

Mà một chớp mắt khi kiếm kỹ vừa tiếp xúc với lòng bàn tay của nam tử, tay của nam tử đột nhiên dùng một góc độ quỷ dị tránh đi một kiếm này, tiếp theo, bàn tay hắn dọc theo Linh Tú kiếm, một chưởng đột nhiên đánh tới ngực Diệp Huyền!

Ầm!

Diệp Huyền lập tức lui năm sáu trượng!

Hắn vừa dừng lại, một vết máu tươi chậm rãi tràn ra từ khóe miệng của hắn!

Mà một khắc khi hắn dừng lại, một bóng đen lặng yên không tiếng động nổi lên từ trong cái bóng phía sau hắn, sau một khắc, một đạo hàn mang trực tiếp đâm tới sau lưng Diệp Huyền!

Xuy!

Một đạo máu tươi bắn tung tóe ra từ sau lưng Diệp Huyền!

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên quay người chém xuống một kiếm.

Bành!

Một đạo tàn ảnh bị đánh bay, thế nhưng rất nhanh, đạo tàn ảnh kia lặng yên biến mất!

Một khắc khi đạo tàn ảnh kia biến mất, đồng tử của Diệp Huyền bỗng nhiên co rút lại, Linh Tú kiếm trong tay hắn đột nhiên chém thẳng về sau!

Sau lưng Diệp Huyền, cũng chính là cái bóng của hắn, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một người!

Ầm!

Xuy!

Diệp Huyền liên tục lui lại, mà trên bụng của hắn, chẳng biết lúc nào đã rách ra một đường, máu tươi tuôn tràn!

Nơi xa, bên cạnh Cam Thập Tam, một bóng đen lúc ẩn lúc hiện!

Vừa mới xuất thủ, đúng là bóng đen này!

- Tên kia đến từ Âm giới!

Đúng lúc này, sau lưng Diệp Huyền không xa, Kiếm Tiểu Vương đột nhiên nói:

- Đám người này đều là sát thủ, vô cùng buồn nôn!

Diệp Huyền lau máu tươi trên bụng, bàn tay hắn lập tức bị nhuộm đỏ!

Nhìn thấy một màn này, về mặt Diệp Huyền trầm xuống, hắn ngẩng đầu nhìn về phía hai người cách đó không xa, mà đúng lúc này, hai người đồng thời biến mất không thấy gì nữa!

Hai người này đều có địch ý với người kia, bọn hắn cũng không phải đồng bọn!

Bọn hắn ra tay, hiển nhiên là muốn cướp được đầu của Diệp Huyền trước!

Diệp Huyền ngậm Linh Tú kiếm trong miệng, hắn kéo y phục xuống, quần lên phần bụng, mà lúc này, hai người đã đi tới trước mặt hắn, Diệp Huyền nắm

chặt Linh Tú kiếm, đang muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, một đạo hàn mang đột nhiên chém tới từ bên phải Diệp Huyền!

Đạo hàn mang này, cũng không phải nhằm vào hắn, mà là nhằm vào hai người trước mặt hắn!

Àm!

Đạo quỷ ảnh trước mặt Diệp Huyền cứ thế bị đạo hàn mang này bức lui, mà Cam Thập Tam kia cũng ngừng lại.

Lúc này, một bóng người xinh đẹp xuất hiện bên cạnh Diệp Huyền!

Vừa nhìn thấy người tới, Diệp Huyền lập tức ngây người!

Cửu công chúa!

Khương Cửu!

Diệp Huyền kinh ngạc nhìn Khương Cửu:

- Tiểu Cửu, sao ngươi lại tới đây?

Khương Cửu liếc mắt thản nhiên nhìn Diệp Huyền:

- Không thể tới à?

Diệp Huyền lắc đầu, còn muốn nói gì thêm, Khương Cửu lại đột nhiên nói:

- Bớt nói nhảm, tranh thủ thời gian đánh nhau!

Thanh âm vừa dứt, nàng vọt thẳng tới đạo quỷ ảnh kia!

Mà đạo quỷ ảnh kia đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng Khương Cửu, Khương Cửu phản ứng cực nhanh, vừa quay người, liền tiếp trầm ra vài đạo!

Phanh phanh phanh phanh!

Từng tiếng nổ không ngừng vang lên...

Nhìn thấy Khương Cửu và quỷ ảnh có sức liều mạng, lúc này Diệp Huyền mới yên tâm, hắn quay đầu nhìn về phía Cam Thập Tam trước mặt, không nói nhảm bất kỳ lời gì, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Ông!

Giữa sân, có tiếng kiếm reo xé rách!

Cam Thập Tam mặt không biểu tình, hắn khẽ điểm chân phải, "Xuy" một tiếng cả người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Àm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Diệp Huyền và Cam Thập Tam đều tự lui về vị trí cũ!

Trong tay Diệp Huyền, kiếm kịch liệt rung động, mà trên khóe miệng Diệp Huyền, có một vết máu tươi chậm rãi tràn ra!

Cam Thập Tam nhìn thoáng qua bàn tay của hắn, trong lòng bàn tay của hắn, có một vết máu!

Nhìn vết máu này, trong mắt Cam Thập Tam hiện lên một tia ngưng trọng.

Bởi vì Diệp Huyền trước mắt, chẳng qua chỉ là Lăng Không cảnh, thấp hơn hắn một giai!

Bản thân hắn chính là người có thể vượt cấp khiêu chiến, mà bây giờ, lại có người có thể vượt cấp khiêu chiến hắn!

Cam Thập Tam ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa:

- Khó trách bọn hắn phải trả đại giới như vậy để trừ bỏ ngươi!

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Giữa sân, một đạo tàn ảnh chợt lóe lên!

Nơi xa, đồng tử của Diệp Huyền hơi co lại, sau một khắc, hai tay hắn nắm chặt Linh Tú kiếm, đột nhiên một cỗ tới trước mặt!

Một đạo kiếm mang sáng chói từ bên trong Linh Tú kiếm phóng ra ngoài!

Mà lúc này, Cam Thập Tam một chỉ điểm lên mũi Linh Tú kiếm.

Yên lặng một chớp mắt!

Ầm!

Linh Tú kiếm kịch liệt run lên, cả người Diệp Huyền bị chấn cho liên tục lùi về sau!

Mà Cam Thập Tam thế mà chẳng lùi nửa bước!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Cầu Các Người Chơi Chết Ta!

Cam Thập Tam đột nhiên bay lên trời, sau một khắc, hắn chậm rãi đóng hai mắt lại, trong nháy mắt, toàn bộ cánh tay phải của hắn kịch liệt run lên, một cỗ lực lượng cường đại từ bốn phía tụ vào cánh tay hắn!

Trên không, Cam Thập Tam hợp chỉ, chỉ nghiêng mặt đất, trên đầu ngón tay, đột nhiên xuất hiện một sợi hàn mang!

- Vô kỹ thiên giai, cẩn thận!

Đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến thanh âm của Khương Cửu!

Vô kỹ Thiên giai!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Cam Thập Tam, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vô kỹ Thiên giai!

Trên không, một luồng áp lực vô hình tựa như thủy triều nghiền ép về phía hắn!

Chỉ một cỗ khí tức này, cũng đã làm cho người ta khó mà hô hấp!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại, hắn biết, người trước mắt này muốn tung ra lá bài tẩy!

Hắn cũng không thể tiếp tục ẩn giấu!

Diệp Huyền mở ra lòng bàn tay, Linh Tú kiếm lặng yên xuất hiện, rất nhanh, Linh Tú kiếm bắt đầu rung động kịch liệt, từng tiếng kiếm reo không ngừng chấn động ra từ trong Linh Tú kiếm!

Nơi xa, Kiếm Tiểu Vương gắt gao nhìn Diệp Huyền cách đó không xa:

- Tên này vẫn còn át chủ bài!

Cung Thanh Thành mỉm cười:

- Nói đùa, người bình thường làm sao có thể được An Lan Tú nhìn trúng?

Kiếm Tiểu Vương nhìn về phía Cung Thanh Thành:

- Bây giờ nàng đang xếp thứ mấy trên võ bảng?

Cung Thanh Thành lãnh đạm nói:

- Lúc rời khỏi Đại Vân đế quốc, nàng dùng ba chiêu đánh bại cái tên xếp thứ ba võ bảng kia...

Nghe vậy, khoe miệng Kiếm Tiểu Vương co quắp một trận:

- Nữ nhân này...

Diệp Linh gắt gao nhìn Diệp Huyền phía xa, nàng nắm thật chặt tay nhỏ, trong mắt ngoại trừ lo lắng thật sâu, còn có lạnh lùng, phần nộ...

Lúc này, Kiếm Tiểu Vương và Cung Thanh Thành đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cam Thập Tam và Diệp Huyền cách đó không xa!

Trên không, Cam Thập Tam đột nhiên mở hai mắt ra, sau một khắc, hắn đột nhiên điểm ra một chỉ, nhắm thẳng vào Diệp Huyền phía dưới:

- Thiên địa nhất chỉ!

Một chỉ điểm xuống, một cỗ lực lượng bá đạo đột nhiên phóng ra từ đầu ngón tay của Cam Thập Tam, cùng lúc đó, một cự chỉ hư ảo dài hơn mười trượng từ trên không hung hăng điểm xuống Diệp Huyền phía dưới!

Mà bên trong cự chỉ hư ảo này, ẩn chứa một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại, cỗ lực lượng vô cùng cường đại này, tựa như núi lửa tích súc hơn ngàn năm đột nhiên bùng nổ, không chỉ vô cùng bá đạo, cỗ lực lượng kia càng trực tiếp chấn cho đại địa dưới chân Diệp Huyền nổ tung thành từng mảng!

Mà một số võ giả đứng gần Diệp Huyền và Cam Thập Tam, càng bị uy thế của cỗ lực lượng này đánh bay ra ngoài trong nháy mắt!

Uy một chỉ, khủng bố đến mức này!

Là mục tiêu mà cỗ lực lượng kia nhắm vào, giờ khắc này, Diệp Huyền đã ngừng hô hấp!

Căn bản là hắn không thể nào hô hấp!

Võ kỹ Thiên giai, đó là ẩn chứa uy thiên địa!

Phía dưới, Diệp Huyền đột nhiên mở hai mắt ra, sau một khắc, kiếm trong tay hắn kịch liệt run lên, thoáng qua, Linh Tú kiếm trực tiếp hóa thành một đạo kiếm mang phóng lên tận trời!

Trong kiếm, ẩn chứa một cỗ kiếm thế vô cùng bá đạo, không chỉ như thế, quanh thân kiếm, còn tản ra một cỗ kiếm ý!

Kiếm ý!

Nhìn thấy một màn này, Kiếm Tiểu Vương ở một bên đột nhiên nhảy dựng lên, hắn nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền:

- Kiếm ý... Kiếm ý này như có như không, tựa như căn bản không tồn tại... Đây là kiếm ý gì?

Bên cạnh Kiếm Tiểu Vương, Cung Thanh Thành nhìn Diệp Huyền phía xa, nhếch mép cười:

- Hắn căn bản không phải Đại Kiếm tu, mà là một tên Kiếm đạo Tông sư... Kiếm đạo Tông sư chưa tới hai mươi tuổi... Cho dù ở Đại Vân đế quốc cũng là hiếm thấy a!

Nơi xa, Linh Tú kiếm của Diệp Huyền phóng lên tận trời, một kiếm này, tản ra vô tận kiếm thế và kiếm mang!

Một kiếm này, muốn đâm thủng bầu trời!

Trên không, lúc một kiếm này đâm vào cự chỉ hư ảo kia.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên đột nhiên vang vọng khắp không gian, sau một khắc, cự chỉ kia ầm ầm vỡ vụn, vô số mảnh vỡ năng lượng và kiếm mang bắn tung tóe khắp bốn phía!

Bốn phía, đám người đang vây công ba người Mặc Vân Khôi nhao nhao lùi lại, tránh né những mảnh vỡ năng lượng và kiếm mang này!

Mà trên không, sau khi đâm vỡ cự chỉ hư ảo kia, Linh Tú kiếm tiến quân thần tốc, bắn thẳng tới trước mặt Cam Thập Tam!

Cam Thập Tam híp lại hai mắt, hắn đưa tay hợp lại ở phía trước, một pha này, lại kẹp chặt Linh Tú kiếm lần nữa!

Nhưng đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện phía sau Linh Tú kiếm, một tay hắn bắt được Linh Tú kiếm, sau đó đột nhiên xoay tròn đâm tới phía trước!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, là Nhất Kiếm Định Sinh Tử mang theo kiếm ý!

Một kiếm này vừa ra.

Xuy!

Hai ngón tay của Cam Thập Tam trực tiếp bị chém rụng, thoáng qua, kiếm trực tiếp đâm về phía ngực Cam Thập Tam!

Mà lúc này, Cam Thập Tam quý dị biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở vài chục trượng ngoài xa!

Thuấn di!

Có điều, Cam Thập Tam vừa mới dừng lại, khoe miệng của hắn lập tức tràn ra một vệt máu tươi, không chỉ như thế, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch trong nháy mắt!

Rõ ràng, một chiêu thuấn di vừa rồi, hắn phải bỏ ra đại giới đau đớn thê thảm!

Diệp Huyền nhìn về phía Cam Thập Tam ngoài xa, hắn đang muốn xuất thủ lần nữa, đúng lúc này, một lão giả áo bào trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt Cam Thập Tam, lão giả áo bào trắng lạnh lùng nhìn Diệp Huyền:

- Cút!

Đúng lúc này, một lão giả đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Huyền.

Người tới, đúng là Kỳ lão đầu!

Kỳ lão đầu tự rót tự uống một ngụm rượu lớn, đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đã vọt thẳng tới Cam Thập Tam ngoài xa!

Kỳ lão đầu:

- ...

Nơi xa, lão giả áo bào trắng hít lại hai mắt, sát ý trong mắt tựa như thực chất:

- Ngươi muốn chết!

Thanh âm vừa dứt, hắn đã muốn xuất thủ, mà đúng lúc này, một cỗ uy áp cường đại trực tiếp bao phủ hắn!

Lão giả áo bào trắng cả kinh trong lòng, hắn quay đầu nhìn về phía Kỳ lão đầu, kinh ngạc nói:

- Vạn Pháp cảnh đỉnh phong...

Ầm!

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm. Lão giả áo bào trắng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, Cam Thập Tam vừa bị nện xuống đất, mà lúc này, Diệp Huyền đã tới trước mặt Cam Thập Tam, một kiếm chỉ tới giữa chân mày của Cam Thập Tam!

Lão giả áo bào trắng gắt gao nhìn Diệp Huyền:

- Nếu ngươi động đến một cọng tóc của hắn, Thương Mộc học viện Đại Vân ta nhất định...

Đúng lúc này, Diệp Huyền cầm kiếm chém ngang một cái.

Xuy!

Cam Thập Tam lập tức bay đầu!

Diệp Huyền một cước đá vào trên đầu Cam Thập Tam.

Ầm!

Cái đầu đầm máu kia nổ nát trong nháy mắt!

Thu kiếm!

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía lão giả áo bào trắng, cười gằn nói:

- Cầu các ngươi chơi chết ta!

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đồ Sát

Thả Cam Thập Tam?

Diệp Huyền nghĩ cũng chưa từng nghĩ!

Những kẻ này cao cao tại thượng đã quen, thả Cam Thập Tam này, bọn hắn không chỉ không cảm kích, ngược lại còn cho rằng đây là chuyện hắn phải làm!

Hơn nữa, thả Cam Thập Tam này, tên này sẽ trở về tu luyện một phen, khả năng rất lớn sẽ tiếp tục tới tìm hắn báo thù.

Loại chuyện ngu xuẩn này, đương nhiên hắn sẽ không làm!

Còn nữa, xưa nay hắn chưa từng ký thác hy vọng sinh tồn của bản thân vào trên thân người khác.

Người đã muốn tới giết ta, tất nhiên ta phải chơi chết người!

Quản con mẹ nó sau lưng người là ai!

Chơi chết rồi nói sau!

Nhìn thấy Diệp Huyền chém giết Cam Thập Tam, vẻ mặt của lão già áo bào trắng cách đó không xa lập tức trở nên cực kỳ khó coi, hắn nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, phảng phất muốn ăn sống Diệp Huyền.

Cam Thập Tam!

Đây chính là thiên tài đứng đầu nội viện Thương Mộc học viện Đại Vân đế quốc a!

Toàn bộ Thương Mộc học viện ký thác kỳ vọng trên người hắn, hơn nữa, Cam Thập Tam này chính là học sinh của hắn, tương đương với đệ tử thân truyền của hắn!

Mà bây giờ, lại bị Diệp Huyền chém giết ngay trước mặt hắn!

Lão già áo bào trắng đang muốn xuất thủ, Kỳ lão đầu cách đó không xa đột nhiên cách không đâm ra một quyền về phía lão già áo bào trắng!

Quyền, chí cương chí mãnh!

Không gian xung quanh lão già áo bào trắng trực tiếp vỡ vụn hẵn đi!

Bành!

Cả người lão già áo bào trắng trực tiếp bị chấn động bay ra ngoài mấy chục trượng!

Lão già áo bào trắng lau máu tươi trên khóe miệng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ lão đầu say khướt cách đó không xa, trong mắt có một tia khó có thể tin!

Mặc dù hắn chưa đạt đến Vạn Pháp Đỉnh Phong cảnh, nhưng hắn cũng là Vạn Pháp cảnh, nhưng đối mặt Kỳ lão đầu này, hắn gần như không còn sức đánh trả!

Căn bản không đánh nổi!

Cuối cùng lão già áo bào trắng đã cho ra kết luận này!

Nhưng mà, hần cũng không sợ chút nào, bởi vì sau lưng hần, là Thương Mộc học viện Đại Vân đế quốc!

Mặc dù Thương Mộc học viện Đại Vân đế quốc không phải tổng viện, nhưng đó chính là học viện tốt nhất khu vực Thanh Châu này, cũng là một trong những thế lực cường đại nhất khu vực Thanh Châu!

Hần có niềm tin! Phải nói, có lực lượng vô cùng!

Lão giả áo bào trắng lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỳ lão đầu:

- Cứ chờ đi!

Nói xong, hần quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa:

- Cậu tạp chủng, ngày khác hãy xem, ai có thể bảo vệ ngươi!

Nói xong, hần quay người biến mất ở cuối chân trời.

Kỳ lão đầu nhìn thoáng qua địa phương lão giả áo bào trắng biến mất, thần sắc bình tĩnh, không nói gì! Hần nhìn thoáng qua Diệp Huyền phía dưới:

- Chớ để bản thân bị thương!

Nói xong, thân hình hần lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau khi Kỳ lão đầu rời đi, Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Khương Cửu cách đó không xa, trên mặt Khương Cửu, có một vết đao sâu hoắm, ngoài ra, phần bụng của nàng, đã bị máu tươi nhuộm đỏ!

Diệp Huyền nắm thật chặt Linh Tú kiếm trong tay, hần nhìn về phía đối diện Khương Cửu, nơi đó, một đạo quỷ ảnh đột nhiên lướt nhanh về sau!

Muốn chạy!

Nhìn thấy một màn này, Diệp Huyền đột nhiên gầm thét:

- Chết đi cho lão tử!

Thanh âm vừa dứt, cả người hần trực tiếp bay ra ngoài, cùng lúc đó, Linh Tú kiếm trong tay hần đột nhiên chém ra, tốc độ của Linh Tú kiếm cực nhanh, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt quỷ ảnh kia!

Quỷ ảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, Linh Tú kiếm một kiếm thất bại!

Mà đúng lúc này, cái bóng sau lưng Diệp Huyền đột nhiên chuyển động, thoáng qua, một đạo hàn mang trực chỉ phần gáy của Diệp Huyền!

Diệp Huyền hít lại hai mắt, hần phản ứng cực nhanh, thân thể lập tức khẽ cúi về phía trước, tránh thoát đạo hàn mang này, cùng lúc đó, Linh Tú kiếm từ nơi xa đột nhiên chém ngược về!

Sau lưng Diệp Huyền, đạo quỷ ảnh kia lặng yên biến mất, liên tục lướt về sau!

Đúng lúc này, một thanh phi đao màu vàng óng không chút dấu hiệu nào đột nhiên xuất hiện sau lưng quỷ ảnh!

Thân hình quỷ ảnh run lên, trực tiếp mờ đi!

Lúc xuất hiện lần nữa, đã cách xa vài chục trượng về bên phải!

Nhìn thấy một màn này, thần sắc của đám người Diệp Huyền đều ngưng trọng hần lên!

Thân pháp thật quỷ dị!

Mặc Vân Khôi cũng một mặt ngưng trọng, tốc độ của hần nhanh, nhưng lại không quỷ mị, mà kẻ trước mắt này, tốc độ không chỉ nhanh, còn vô cùng quỷ mị, quả thật đúng là quỷ mị!

Thân thể quỷ ảnh dần dần mờ đi, rõ ràng, muốn chạy trốn!

Đúng lúc này, cách đó không xa, Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền đột nhiên bay ra!

Một kiếm này, mang theo kiếm ý!

Một kiếm này, vô cùng nhanh!

Nơi xa, quỷ ảnh đột nhiên ngừng lại, một cây chùy thủ trong tay hần gắt gao chống đỡ Linh Tú kiếm của Diệp Huyền, mà chính hần, lại bị lực lượng ẩn

chứa bên trong chuỗi kiếm này chần cho liên tục lùi về sau!

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng của Mặc Vân Khôi hơi nhấc lên, sau một khắc, thân hình hắn lóe lên, trực tiếp biến mất tại chỗ, cùng lúc đó, hai vệt sáng lạnh lẽo lặng yên không một tiếng động xuất hiện hai bên trái phải quý ảnh kia!

Phi đao!

Quý ảnh cầm trong tay một cây chùy thủ liên trăm hai bên trái phải!

Phanh phanh!

Hai ngọn phi đao bị chém bay trong nháy mắt!

Mà đúng lúc này, một sợi kiếm mang đột nhiên xuyên qua từ giữa thân quý ảnh!

Xuy!

Thân thể quý ảnh trực tiếp cứng đờ tại chỗ!

Sau một khắc, thân thể quý ảnh dần dần mờ đi.

Mà đúng lúc này, trong thân thể hư ảo của quý ảnh, một giọt máu đột nhiên bay vào ngực Diệp Huyền!

Diệp Huyền nhìn vào ngực hắn, ở đó, có một điểm đỏ máu!

- Đây là gì?

Diệp Huyền cau lại chân mày.

Cách đó không xa, Kiếm Tiểu Vương đột nhiên nói:

- Huyết Hồn lệnh truy sát, đây là một loại ấn ký sinh tử của Âm giới, từ giờ phút này, ngươi chính là kẻ thù sinh tử của Âm giới, sẽ có vô số sát thủ liên tục tới giết ngươi!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Chính là muốn báo thù, đúng không?

Kiếm Tiểu Vương nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Có lẽ ngươi không biết Âm giới này khủng bố thế nào, ngươi chịu không nổi!

Diệp Huyền giang tay ra:

- Vậy làm sao đây? Bọn hắn muốn giết ta, chẳng lẽ ta chỉ có thể để bọn hắn giết?

Kiếm Tiểu Vương:

- ...

Diệp Huyền lắc đầu:

- Bọn hắn muốn giết ta, ta giết bọn hắn, sau đó bọn hắn lại muốn tìm ta báo thù... Làm người, thật khó con mẹ nó a!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía cách đó không xa, nơi đó, còn có tám, chín người, đều là những người vây công ba người Mặc Vân Khôi trước đó!

Thấy Diệp Huyền nhìn qua, về mặt những người kia lập tức đại biến, đang muốn chạy trốn, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Đều giết con mẹ nó đi, ngược lại, kẻ thù cũng đủ nhiều, vậy cứ nhiều hơn nữa đi!

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn trực tiếp xông ra ngoài.

Mấy người Mặc Vân Khôi cũng theo sát hắn!

Mấy người Mặc Vân Khôi cũng giết hăng say, bởi vì vừa rồi, rất nhiều lần bọn hắn suýt nữa đã treo!

Không có nam tử ngân giáp và Cam Thập Tam, còn có sát thủ Âm giới kia tiên phong, mặc dù những người còn lại cũng yêu nghiệt, nhưng căn bản không phải đối thủ của đám người Diệp Huyền.

Đồ sát!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Chết Đi Cho Lão Tử!

Kiểm Tiểu Vương nhìn thoáng qua đám người Diệp Huyền cách đó không xa:

- Tên này muốn đắc tội hết thầy thế lực!

Cung Thanh Thành lãnh đạm nói:

- Dù hắn không giết những người này, cũng sẽ đắc tội những thế lực này. Một câu đơn giản thôi, nếu người sau lưng hắn yếu, thế lực phía sau những người này đều là kẻ thù của hắn, nếu mạnh, thế lực phía sau những người này không chỉ cái rắm cũng không dám thả, còn sẽ ngoan ngoãn đến nhận lỗi với hắn!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Kiểm Tiểu Vương:

- Ví dụ như ngươi, nếu phía sau hắn có hậu trường như Kiểm gia ngươi, những người này dám tới tìm hắn trả thù sao?

Kiểm Tiểu Vương lạnh lùng nói:

- Lão tử biết ngươi muốn nói gì, ngươi yên tâm, ta sẽ đơn đấu với hắn, thực sự không đánh thắng được, lão tử sẽ trốn, sẽ không chết!

Cung Thanh Thành mỉm cười:

- Chỉ là không muốn ngươi bị một vài người lợi dụng!

Kiểm Tiểu Vương nhìn thoáng qua chân trời, không nói gì.

Hắn không ngốc, tự nhiên biết đây là một cái bẫy nhằm vào Diệp Huyền do người làm ra!

Có điều, đã tới đây, không đánh trận nào mà rời đi, vậy thật không thể nào chịu nổi a!

Nơi xa, chiến đấu đã sắp kết thúc!

Một lát sau, trước mặt đám người Diệp Huyền, chỉ còn một tên nam tử, nam tử đã bị chém bay cánh tay phải, hắn không trốn, bởi vì căn bản không trốn thoát được!

Hắn không nhanh bằng tốc độ xuất kiếm của Diệp Huyền, càng không có tốc độ nhanh như Mặc Vân Khôi!

Nam tử cụt tay nhìn chằm chằm Diệp Huyền cách đó không xa:

- Ngươi có biết những người ngươi giết là ai không?

Diệp Huyền lắc đầu.

Nam tử cụt tay cười gằn nói:

- Ngươi giết, đều là người của những thế lực nổi danh khu vực Thanh Châu, ngươi giết bọn hắn, những thế lực kia sẽ không tha cho ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ ở phía dưới chờ ngươi, ngươi...

Xuỵ!

Một thanh kiếm đột nhiên xuyên qua giữa chân mày nam tử cụt tay!

Thân thể của nam tử cụt tay hoàn toàn cứng đờ.

Diệp Huyền đi đến trước mặt nam tử cụt tay:

- Nói nhảm quá nhiều!

Nói xong, một tay thu hồi Linh Tú kiếm!

Xuy!

Giữa chân mày nam tử cụt tay, máu tươi bắn tung tóe!

Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm trong tay quay người đi tới trước mặt đám người Mặc Vân Khôi, trên thân đám người Mặc Vân Khôi có đủ vết thương to nhỏ, đặc biệt là Bạch Trạch, vết thương trên người hắn quá nhiều, trước ngực càng có một vết rách thật sâu, có thể thấy rõ xương cốt bên trong, ngoài ra, tay phải của hắn trực tiếp trật khỏi khớp vai...

Thương rất nặng!

Diệp Huyền đi đến trước mặt Bạch Trạch, hắn lấy ra Kim Sang đan của bản thân, lúc này, Bạch Trạch lắc đầu:

- Không cần!

Diệp Huyền nhíu mày, Bạch Trạch giải thích:

- Ta chủ tu thân thể, chính là phải chịu đòn, bị đánh càng nhiều, về sau thân thể của ta sẽ càng mạnh!

Cách đó không xa, Mặc Vân Khôi cười hắc hắc:

- Bị đánh? Đến lúc đó ta có thể giúp một tay!

Bạch Trạch trừng mắt liếc Mặc Vân Khôi, người sau vội vàng lui lại hai bước.

Lúc này, Diệp Huyền lấy ra ngân giáp hắn đoạt được sau khi chém giết nam tử ngân giáp kia, ngân giáp này thế nhưng là Minh giai hạ phẩm! Mặc dù bị kiếm của hắn chém ra một vết nứt, thế nhưng nếu chữa trị một thoáng, có thể nói là giá trị liên thành!

Diệp Huyền đưa ngân giáp tới trước mặt Bạch Trạch:

- Món đồ chơi này không tệ, ngươi có thể giữ lại phòng thân!

Bạch Trạch tự nhiên có thể nhìn ra ngân giáp này rất trân quý, hắn cười khò:

- Nếu ta mặc món đồ chơi này, vậy còn tu luyện thân thể gì nữa... Thật sự không cần...

- Ta dùng ta dùng!

Đúng lúc này, Mặc Vân Khôi bên cạnh đột nhiên chụp lấy ngân giáp trong tay Diệp Huyền:

- Ta không tu luyện thân thể, ta có thể dùng.

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền, cười có chút tiện:

- Diệp ca, cho ta món đồ chơi này đi, ta sợ chết, thật sự sợ chết...

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Tốt, cho ngươi!

Hắn cũng đã muốn cho Mặc Vân Khôi món ngân giáp này, bởi vì năng lực cận chiến của Mặc Vân Khôi thật sự có chút yếu, nếu bị người cận thân, thực sự quá nguy hiểm. Còn bản thân hắn, thân thể của hắn cũng rất cường hãn, mà hắn còn có át chủ bài đại địa chi giáp này, bởi vậy, hắn cũng không cần ngân giáp này!

Đạt được món ngân giáp kia, Mặc Vân Khôi lập tức cười đến không ngấm mồm lại được:

- Diệp ca, ngươi tốt, thật đúng là người tốt...

Đám người Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, đám người Diệp Huyền đột nhiên quay người, trước mặt bọn hắn không xa, một lão già và một người áo đen đứng đấy.

Lão già đúng là Lý Huyền Thương viện trưởng Thương Mộc học viện!

Lý Huyền Thương liếc mắt nhìn đám người Diệp Huyền, cười nói:

- Chúc mừng, các ngươi chém giết thành công thiên tài yêu nghiệt của mấy chục thế lực siêu cấp, ha ha...

Cười rất điên cuồng!

Mặc dù Diệp Huyền vẫn chưa chết bên trong bí cảnh này, nhưng Lý Huyền Thương đã đạt được mục đích!

Gây thù hằn!

Một trận chiến này, Diệp Huyền và Thương Lan học viện đã thêm bao nhiêu kẻ địch?

Không nói những kẻ khác, chỉ nói Thương Mộc học viện Đại Văn đế quốc và tổ chức sát thủ Âm giới này, bất kỳ một thế lực nào, đều không phải là Thương Lan học viện lúc này có thể đối kháng!

Nhưng bây giờ, Thương Lan học viện không chỉ đắc tội một bên, mà đắc tội cả hai!

Ngoài ra, còn có vô số thế gia, cùng với một vài học viện nước khác!

Vừa nghĩ tới về sau Thương Lan học viện phải đối địch với những thế lực này, Lý Huyền Thương càng cười điên cuồng hơn.

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Lý Huyền Thương:

- Lão tử thật muốn đánh chết cậu vật này!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đánh hắn?

Mặc Vân Khởi trừng mắt liếc Diệp Huyền:

- Còn muốn ta xuất thủ trước sao?

Diệp Huyền:

- ...

Đúng lúc này, Lý Huyền Thương ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn đám người Diệp Huyền, cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào trên thân Diệp Huyền:

- Chờ chết đi!

Nói xong, hắn và người áo đen bên cạnh quay người biến mất ở chân trời.

Giữa sân.

Diệp Huyền yên lặng một lát, hắn nhìn thoáng qua những thi thể trên mặt đất cách đó không xa:

- Thu thập chiến lợi phẩm!

Mặc Vân Khởi cười hắc hắc, dẫn đầu xông ra ngoài.

Chiến lợi phẩm!

Những người tới đây, đều không phải người bình thường, bởi vậy, đồ vật tùy thân của bọn hắn, cái nào cũng là cực phẩm a!

Ngoại trừ món ngân giáp trân quý nhất kia, Diệp Huyền còn thu hoạch được gần bảy kiện Cực phẩm Linh khí, trong đó càng có được năm sáu mươi vạn cực phẩm linh thạch, ngoài ra, còn có một nạm giới!

Mà đám người Mặc Vân Khởi cũng có không ít thu hoạch, mỗi người đều lấy được mấy kiện Cực phẩm Linh khí!

Phát nhanh!

Chân chính phát nhanh!

Bởi vì một kiện Cực phẩm Linh khí thế nhưng là có thể bán được mấy trăm vạn kim tệ, mà hiện tại, mỗi người bọn hắn đã có mấy kiện!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tới Đánh Ta A

Dường như nghĩ đến chuyện gì, Diệp Huyền đi đến trước mặt Khương Cửu, hắn lấy ra hai kiện Cực phẩm Linh khí đưa cho Khương Cửu:

- Cho ngươi.

Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Làm sao?

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Không thể để ngươi đi một chuyến không công a!

Khương Cửu lạnh lùng nói:

- Ta tới đây vì hai kiện Cực phẩm Linh khí này sao?

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, Mặc Vân Khởi bên cạnh đột nhiên cười tiện một tiếng:

- Diệp thổ phỉ, Cửu công chúa đã nói rõ vì ngươi mà tới a, ngươi đúng một tên ngốc...

Đúng lúc này, Cửu công chúa đột nhiên biến mất tại chỗ.

Ầm!

Cả người Mặc Vân Khởi trực tiếp bay ra ngoài mấy trượng, sau đó ầm ầm nện xuống mặt đất.

Cửu công chúa nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Ngươi biết quá nhiều!

Mặc Vân Khởi:

- ...

Một bên, Bạch Trạch giờ ngón tay cái với Cửu công chúa:

- Đánh tốt, đánh hay, đánh Mặc Điều Mao rất tuyệt!

Mọi người:

- ...

Đúng lúc này, Kỳ An Chi cách đó không xa đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Không phải ngươi chỉ thích nam nhân thôi sao?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Kỳ An Chi.

Khương Cửu cũng nhìn về phía Kỳ An Chi.

Kỳ An Chi chỉ chỉ Diệp Huyền:

- Hắn từng nói với ta, hắn chỉ thích nam nhân!

Diệp Huyền:

- ...

Nghe vậy, mọi người giữa sân đều nhìn về phía Diệp Huyền, thần sắc mấy người đều rất cổ quái.

Mặc Vân Khởi bỏ lên, hắn liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, nghiêm mặt nói:

- Diệp thổ phi... Ngươi sẽ không thật sự ưa thích nam nhân đấy chứ? Đậu đen rau muống, ngươi nói, có phải ngươi có ý gì với ta hay không, đậu phộng, ngươi... Ta cho ngươi biết, ta sẽ không cong! Ngươi mau chóng chết hy vọng đi!

Diệp Huyền đen mặt lại!

Lúc này, Bạch Trạch bên cạnh hắn đột nhiên dòi qua bên phải mấy bước, lúc Bạch Trạch nhìn qua hắn, ánh mắt đặc biệt quái dị, còn có một tia đề phòng!

Diệp Huyền:

- ...

Trong lòng Diệp Huyền có chút im lặng, hắn muốn nói rõ lý do, nhưng một khi nói rõ lý do, rất có thể Kỳ An Chi sẽ xù lông a!

Nữ nhân này, bình thường là một quý ăn hàng, thế nhưng thực sự tính toán, đó là vô cùng khinh khủng!

Nhưng nếu không giải thích...

Bên cạnh Diệp Huyền không xa, Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền, trong mắt có ý cười khó hiểu.

Đương nhiên, nàng sẽ không tin Diệp Huyền ưa thích nam nhân, một nam nhân ưa thích nam nhân, sẽ cảm thấy hứng thú với nữ nhân sao? Mà người trước mắt này, rõ ràng có hứng thú với Tiểu An, còn có lúc bên trong hồ nhỏ ở thác nước kia...

Nghĩ đến một vài hình ảnh, Khương Cửu đột nhiên có chút đỏ mặt. Nhưng rất nhanh đã khôi phục như bình thường!

Lúc này, Kiếm Tiểu Vương cách đó không xa đột nhiên đi tới trước mặt Diệp Huyền, mọi người nhìn về phía Kiếm Tiểu Vương.

Kiếm Tiểu Vương liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Bây giờ ngươi đã bị thương, Kiếm Tiểu Vương ta sẽ không giấu đồ bìm leo, ngày sau ta sẽ đi tới Thương Lan học viện khiêu chiến ngươi!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ta chờ ngươi!

Kiếm Tiểu Vương không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Kiếm Tiểu Vương:

- Tiểu tử này cũng khá được đấy, vừa rồi cũng không giấu đồ bìm leo, là người có tính cách!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Cũng không phải tất cả mọi người đều là tiểu nhân!

Nói xong, hắn nhìn về phía Cung Thanh Thành cách đó không xa, Cung Thanh Thành mỉm cười:

- Chúc mừng!

Diệp Huyền ôm quyền:

- Đa tạ.

Cung Thanh Thành dẫn Diệp Linh đi tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Linh đi đến bên cạnh Diệp Huyền, nàng giữ chặt lấy tay Diệp Huyền, như sợ Diệp

Huyền biến mất.

Diệp Huyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh, sau đó nhìn về phía Cung Thanh Thành, Cung Thanh Thành cười nói:

- Diệp huynh, mặc dù ngươi đã giải trừ nguy cơ lần này, nhưng ngươi cũng biết, ngươi lại càng đứng trước mối nguy lớn hơn. Hiện tại, phiền phức của ngươi và Thương Lan học viện, chỉ mới bắt đầu!

Diệp Huyền yên lặng.

Cung Thanh Thành liếc mắt nhìn đám người Diệp Huyền:

- Người đến đây, đều được các thế lực tỉ mỉ bồi dưỡng, hôm nay những người này đều mất mạng trong tay các ngươi, nhất định những người kia sẽ không từ bỏ ý đồ! Đặc biệt là Thương Mộc học viện Đại Vân đế quốc Thanh Châu, còn có Âm giới kia, hai thế lực này đều cực kỳ coi trọng mặt mũi, hôm nay người của bọn hắn ngã xuống ở đây, bọn hắn nhất định sẽ trả thù. Mà lần này, những thế lực này sẽ không nói quy tắc với các ngươi.

Nói xong, hắn lắc đầu cười một tiếng:

- Đơn giản mà nói, đây là lúc so hậu trường. Mà bây giờ, ta cũng không thể nhúng tay, chur vị, nếu có thời gian, mời tới Đại Vân đế quốc. Nếu chur vị bình an vượt qua mối nguy lần này, ta tin tưởng, không lâu sau, chur vị sẽ tới Đại Vân đế quốc, dù sao nơi đó, mới là đại võ đài chân chính. Cáo từ!

Nói xong, hắn ôm quyền với đám người Diệp Huyền, sau đó xoay người rời đi.

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Đây là hắn đang kết giao với chúng ta sao?

Khương Cửu lãnh đạm nói:

- Nếu ngươi có thể sống sót thật tốt, đồng thời ngày càng ưu tú, hắn sẽ kết giao với ngươi, nhưng nếu ngươi là một bao cò, sợ là cả nói, hắn cũng khinh thường nói với ngươi một câu. Một vài thiên tài, tâm tính cực kỳ cao ngạo, bọn hắn chỉ nhận thức người ưu tú, cũng chỉ kết giao với người ưu tú.

Mặc Vân Khởi khẽ gật đầu:

- Hiểu rõ!

Khương Cửu quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Trốn!

Trốn?

Mọi người nhìn về phía Khương Cửu!

Khương Cửu nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ngươi nhất định phải trốn, không trốn, ngươi căn bản không còn đường sống. Bây giờ chạy trốn, chờ đợi ngày sau!

Diệp Huyền lắc đầu.

Khương Cửu cá giận nói:

- Không thể thay đổi một lần sao? Trốn thì có gì mà hổ thẹn!

Diệp Huyền cười khổ:

- Nếu ta trốn, đám người Mặc Điều Mao sẽ làm sao đây? Thương Lan học viện sẽ thế nào?

Khương Cửu yên lặng.

Diệp Huyền nhìn về phía đám người Mặc Vân Khởi:

- Ta và muội muội không có lo lắng, có thể trốn khắp nơi, thế nhưng Mặc Điều Mao, còn có Bạch Trạch, các ngươi thì khác, các ngươi có gia tộc, các ngươi căn bản không thể trốn đi. Nếu ta trốn, những người kia tất nhiên sẽ gây phiền phức cho các ngươi, hoặc sẽ tìm phiền phức với gia tộc các ngươi...

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Khương Cửu:

- Thậm chí sẽ tìm ngươi gây chuyện.

Khương Cửu yên lặng.

Mặc Vân Khởi thấp giọng thở dài:

- Diệp Thổ phi, ngươi có chạy không! Về phần chúng ta...

Diệp Huyền lắc đầu, cắt ngang Mặc Vân Khởi:

- Chớ nói.

Nói xong, hắn giữ chặt tay Diệp Linh, cười nói:

- Huynh muội chúng ta, dám làm là dám đảm đương.

Lúc này, Khương Cửu bên cạnh đột nhiên nói:

- Kỳ thật, tất cả mọi người đã ngồi chung một thuyền, những người kia sẽ không bỏ qua Tiểu Diệp Tử, càng sẽ không bỏ qua Thương Lan học viện.

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua ba người Mặc Vân Khởi:

- Nếu ba người các ngươi yếu đuối, là bao cò, có lẽ còn có một chút hi vọng sống, nhưng ba người các ngươi đều không yếu, thiên phú cũng cực mạnh, những người kia sẽ không lưu lại ba người các ngươi làm hậu hoạn! Bọn hắn tất nhiên sẽ chém tận giết tuyệt!

Mặc Vân Khởi lắc đầu thở dài:

- Quá ưu tú, cũng là một loại sai a!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi:

- Da mặt của ngươi, còn dày hơn cái mông của ta!

Mặc Vân Khởi trừng mắt liếc Bạch Trạch:

- Ngươi không nói lời nào, cũng không ai nghĩ ngươi cầm điếu!

Bạch Trạch lãnh đạm nói:

- Nhìn ngươi là khó chịu.

Mặc Vân Khởi lui về sau mấy trượng, hắn vẫy tay với Bạch Trạch:

- Tới đánh ta a!

Bạch Trạch:

- ...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Ca, Muội Muốn Đi!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, hắn nhìn về phía Khương Cửu, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một tiểu nữ hài xuất hiện giữa sân.

Nhìn thấy tiểu nữ hài này, Diệp Huyền lập tức ngây người.

Tiểu nữ hài này, hắn nhận biết, đúng là tiểu nữ hài tặng cho Diệp Linh thiên hỏa hỏa nhãn ngọc lúc trước!

Tiểu nữ hài mặc một bộ áo bông nhỏ màu hồng, sau đầu ghim một cây roi thật dài, phấn điều ngọc trác, rất là đáng yêu! Đáng tiếc là ánh mắt của nàng thực sự quá băng lãnh!

Tiểu nữ hài bỏ qua mọi người chung quanh, nàng đi đến trước mặt Diệp Linh, lúc này, Mặc Vân Khởi bên cạnh đột nhiên đi đến trước mặt tiểu nữ hài, hần liếc mắt đánh giá tiểu nữ hài, cười hắc hắc:

- Tiểu nha đầu thật đáng yêu, người lớn nhà ngươi đâu?

Nói xong, hắn đang muốn sờ tới cây roi sau đầu tiểu nữ hài.

Àm!

Mặc Vân Khởi đột nhiên bắn ngược ra ngoài!

Hon mười trượng ngoài xa, Mặc Vân Khởi ầm ầm nện trên mặt đất, trực tiếp nện cho mặt đất lõm ra hố sâu to lớn!

Trong hố sâu, Mặc Vân Khởi kêu rên nói:

- Mẹ a... Đau chết lão tử...

Mọi người:

- ...

Tiểu nữ hài nhìn Diệp Linh:

- Hãy đi theo ta.

Nghe vậy, Diệp Huyền trực tiếp ngăn trước mặt Diệp Linh, hần đề phòng nhìn tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi có thể bảo hộ nàng sao?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta sẽ dùng mạng bảo hộ nàng!

Tiểu nữ hài lạnh lùng nói:

- Mạng của ngươi có ích gì?

Diệp Huyền còn muốn nói thêm, tiểu nữ hài lạnh lùng nói:

- Thương Mộc học viện Đại Vãn đế quốc, mặc dù không đến mức Vạn Pháp cảnh đi đầy đất, nhưng tùy tiện để một hai chục tên đi ra vẫn là nhẹ nhàng ngoài ra, còn có Âm giới, tổ chức sát thủ này, ngay cả cường giả trên Vạn Pháp Đỉnh Phong cảnh cũng từng ám sát thành công, ngoại trừ hai thế lực này, còn có vô số thế lực lớn nhỏ của Thanh Châu này, bọn hắn sẽ tới trả thù ngươi, khi đó, ngươi lấy gì để bảo hộ nàng?

Diệp Huyền nắm chặt hai quả đấm, vẻ mặt trở nên khó coi.

Lúc này, Diệp Linh đột nhiên nói khẽ:

- Ca, muội muốn đi theo nàng!

Thân thể Diệp Huyền khẽ run lên, hần quay người nhìn về phía Diệp Linh, trong nháy mắt, không chút dấu hiệu nào, trong mắt của hắn, hai hàng nước mắt lập tức chảy xuống.

Nhìn thấy Diệp Huyền rơi lệ, mọi người giữa sân đều có chút khiếp sợ.

Đặc biệt là đám người Khương Cửu, bọn hắn phi thường rõ ràng tính cách của Diệp Huyền, hần tuyệt đối là một hán tử đồ máu không đồ lệ!

Mà giờ khắc này, chỉ một câu của Diệp Linh đã khiến cho hần đồ lệ!

Bởi vậy rõ ràng, trong lòng Diệp Huyền, địa vị của Diệp Linh trọng yếu đến cỡ nào!

Tiểu nữ hài cũng hơi kinh ngạc, đối với Diệp Huyền, nàng cũng hiểu một chút, mà trận chiến vừa rồi, nàng cũng quan sát đầy đủ.

Mặc dù nàng không thích Diệp Huyền, nhưng không thể không nói, đây là một hán tử, đặc biệt là hấn dám đánh dám giết, không bó tay bó chân, càng làm cho nàng thêm thương thức. Mà giờ khắc này, chỉ vì một câu của Diệp Linh, tên này thế mà lập tức... Không thể không thừa nhận, kẻ trước mắt này, thật sự vô cùng quan tâm muối muối của mình!

Loại quan tâm này, không một chút tính toán lợi ích!

Diệp Linh cũng lập tức tuôn chảy nước mắt, nàng cứ như vậy nhìn Diệp Huyền:

- Ca, muối cũng muốn trở nên mạnh hơn!

Diệp Huyền yên lặng.

Diệp Linh lau nước mắt trên mặt:

- Muối không muốn làm ca vương bận, cũng không muốn bản thân bị người khác bắt đi để uy hiếp ca ca, ca, muối muốn trở nên mạnh hơn, muối muốn về sau có thể giúp ca!

Diệp Huyền đi đến trước mặt Diệp Linh, hấn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Diệp Linh:

- Là ca không có năng lực, không thể bảo hộ muối thật tốt!

Diệp Linh lắc đầu, nước mắt nhịn không được rơi xuống:

- Là muối vô dụng, từ nhỏ đến lớn đều chỉ làm liên lụy ca ca, là muối vô dụng...

Diệp Huyền mỉm cười:

- Đừng khóc, sắp thành mèo hoa rồi!

Diệp Linh kéo Diệp Huyền ngồi xuống, nàng nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền:

- Ca, muối nhất định sẽ mạnh lên, nhất định sẽ, đến lúc đó, muối nhất định phải bảo hộ ca thật tốt, giống như ca đã bảo hộ muối!

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng, hấn nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt Diệp Linh, không nói gì.

Đúng lúc này, tiểu nữ hài bên cạnh đột nhiên nói:

- Thể chất của nàng đặc thù, các ngươi đừng Hứa Linh, chỉ có thể tạm thời duy trì tính mạng của nàng, đó căn bản không phải kế lâu dài, chỉ khi nàng theo ta về Bắc Hàn tông, mới có thể giải quyết triệt để vấn đề trên người nàng.

Diệp Huyền quay người nhìn về phía tiểu nữ hài, tiểu nữ hài nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ngươi không có khả năng bảo hộ nàng cả một đời, nàng nhất định phải có năng lực tự vệ, nếu nàng gia nhập Bắc Hàn tông ta, Bắc Hàn tông ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng nàng.

Lúc này, Kỳ lão đầu xuất hiện bên cạnh Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu nhìn thoáng qua Diệp Linh:

- Nha đầu này có thể chất đặc thù, nếu nàng đi Bắc Hàn tông, với nàng mà nói, hấn là con đường tốt nhất.

Diệp Huyền hơi cúi đầu:

- Nàng chưa bao giờ rời xa ta!

Kỳ lão đầu thấp giọng thở dài, không nói gì thêm.

Lúc này, trong đầu Diệp Huyền đột nhiên vang lên thanh âm của tiểu nữ hài:

- Đã bao giờ ngươi nghĩ tới tình cảnh của ngươi bây giờ? Nàng lưu lại bên cạnh ngươi, thập tử vô sinh, nếu nàng đi Bắc Hàn tông ta, Bắc Hàn tông ta tự có năng lực bảo hộ nàng. Ta biết ngươi muốn bảo hộ nàng, nhưng đừng để tình thương này trở thành ích kỷ!

Ích kỷ!

Diệp Huyền chậm rãi nắm chặt hai tay.

Giữa sân, tất cả mọi người đang nhìn Diệp Huyền.

Một lát sau, Diệp Huyền đột nhiên quay người nhìn về phía Diệp Linh, cười nói:

- Tốt, ca đáp ứng muội!

Diệp Linh không hề vui vẻ, ngược lại, càng khóc dữ dội hơn.

Vì như thế có nghĩa là, nàng phải rời xa ca ca!

Diệp Huyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu Diệp Linh, cười nói:

- Đừng khóc.

Nói xong, hắn kéo Diệp Linh đi đến trước mặt tiểu nữ hài:

- Tiền bối, muội muội ta làm phiền rồi!

Tiểu nữ hài đang muốn dắt tay Diệp Linh, lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Tính tình nàng mềm yếu, không thích tranh đấu, nếu đi Bắc Hàn tông, khó tránh khỏi bị người khi dễ, ta...

- Yên tâm!

Tiểu nữ hài lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nếu nàng theo ta về Bắc Hàn tông, trong Bắc Hàn tông, không ai dám khi dễ nàng.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua tiểu nữ hài, sau đó hắn quay người đặt một chiếc nhẫn vào trong tay Diệp Linh, chiếc nhẫn này, đúng là nạp giới hắn thu hoạch được trước đó, mà bên trong, là toàn bộ tài sản của hắn!

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Đi Bắc Hàn tông, không nên quá yếu mềm, nếu ai khi dễ muội, muội lập tức khi dễ lại cho ca, nếu không đánh thắng, lập tức truyền tin cho ca, ca sẽ đến giúp muội, biết không?

Diệp Linh lau nước mắt trên mặt, khẽ gật đầu:

- Ân!

Lúc này, tiểu nữ hài kia đột nhiên nói:

- Nạp giới này ngươi tự giữ lại đi, nàng đi Bắc Hàn tông, không cần thêm gì cả!

Diệp Huyền nhìn về phía tiểu nữ hài:

- Ta cho muội muội ta, ta...

Tiểu nữ hài cắt ngang Diệp Huyền:

- Máy thứ ngươi cho có thể tốt hơn hay không? Những đồ vật rác rưởi trong nạp giới của ngươi, nếu để nàng mang về Bắc Hàn tông, ta cũng muốn mất mất!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Ta Muốn Trở Thành Kiếm Tiên!

Diệp Huyền đen mặt lại, tê dại, trong này đều là Cực phẩm Linh khí a!

Đây là rác rưởi?

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, Kỳ lão đầu bên cạnh đột nhiên nói:

- Hãy giữ lại đi. Bây giờ ngươi cần những thứ này, mà nha đầu này đi Bắc Hàn tông, về sau nàng sẽ không thiếu những đồ chơi này!

Diệp Linh cũng trả nạp giới về trong tay Diệp Huyền, nàng lấy ra một người gỗ nhỏ, nàng giơ lên người gỗ nhỏ trong tay, nhếch miệng cười với Diệp Huyền một tiếng:

- Có cái này là được!

Người gỗ nhỏ này, giống Diệp Huyền đến tám chín phần!

Diệp Huyền còn muốn nói điều gì, tiểu nữ hài bên cạnh đột nhiên giữ chặt tay Diệp Linh, đã muốn ly khai, lúc này, Diệp Huyền vội vàng nói:

- Bắc Hàn tông ở nơi nào?

Tiểu nữ hài nhìn thoáng qua Diệp Huyền, rõ ràng, không muốn tiết lộ.

Một bên, Kỳ lão đầu đột nhiên nói:

- Nếu hần ở Bắc Hàn tông ngươi, cho dù không phải đỉnh tiêm, nhưng cũng sẽ không yếu kém. Ngày khác nếu hần trở thành Kiếm Chủ, hoặc Kiếm Hoàng, thậm chí cao hơn... Đối với Bắc Hàn tông mà nói, cũng xem như một thiên đại hảo sự, không phải sao?

Tiểu nữ hài yên lặng.

Diệp Linh bây giờ cũng xem như người của Bắc Hàn tông, bình tĩnh tính toán, nàng cũng không muốn Diệp Linh và Diệp Huyền có quan hệ gì, thế nhưng, nếu Diệp Huyền trở thành Kiếm Chủ hoặc Kiếm Hoàng, thậm chí là Kiếm tiên, vậy đối với Bắc Hàn tông mà nói, thật sự đúng là một ngoại viện siêu cấp!

Yên lặng một chớp mắt, tiểu nữ hài nhìn về phía Diệp Huyền:

- Trung Thổ Thần Châu, Cực Hàn Chi Địa Bắc cảnh.

Nói đến đây, nàng huyền khí truyền âm cho Diệp Huyền:

- Bắc Hàn tông ta không cấm ngươi và nha đầu này qua lại, nhưng chuyện đó được quyết định bởi thành tựu của ngươi ngày sau, nếu ngươi không thể đạt đến Kiếm Chủ trước ba mươi tuổi, vậy chớ đến nữa! Bởi vì khi đó, ngươi sẽ trở thành gánh nặng của nàng!

Nói xong, nàng kéo Diệp Linh quay người biến mất ở cuối chân trời.

Phía dưới, Diệp Huyền ngẩn ngơ, sau một khắc, hần kêu lớn về phía chân trời:

- Nha đầu, chờ ca, ca sẽ đi tìm muối, chờ ca...

Chân trời xa xôi, một thanh âm yếu ớt truyền đến:

- Ca...

Diệp Huyền nhìn về chân trời, ngây người rất lâu, cuối cùng, hần thu hồi ánh mắt, sau đó nằm trên mặt đất.

Hần nhìn về chân trời, ánh mắt có chút trống rỗng.

Mặc Vân Khởi ở một bên do dự một chút, muốn đi an ủi một thoáng, lại bị Kỳ lão đầu ngăn cản.

Kỳ lão đầu:

- Để hần tự suy nghĩ!

Tự suy nghĩ!

Nhân sinh đôi khi sẽ gặp phải một vài trắc trở, những chuyện này, bản thân phải tự lý giải mới có thể vượt qua!

Cũng không lâu lắm, Diệp Huyền đột nhiên ngồi dậy, hần nắm chặt hai quả đấm:

- Lão tử muốn trở thành Kiếm Chủ, không, phải trở thành Kiếm Hoàng, không không, lão tử muốn trở thành Kiếm tiên, lão tử muốn thành Kiếm tiên!

Kiểm tiên!

Nếu hần là Kiểm tiên, Thương Mộc học viện dám đến khi dễ hần sao?

Nếu hần là Kiểm tiên, muội muội Diệp Linh sẽ bị người ta khi dễ nhiều lần thế sao?

Nếu hần là Kiểm tiên...

Yếu là nguồn gốc tội họa!

Nếu không có thực lực, thân tình, hữu nghị, tình yêu, đều khó mà giữ vững!

Hiện thực chính là tàn khốc như thế, nếu không muốn hiện thực tàn khốc, vậy chỉ có thể mạnh hơn!

Nghĩ đến đây!

Diệp Huyền lập tức cảm giác được tâm niệm thông suốt.

Mục tiêu!

Lần này, bản thân hần đã có một mục tiêu chân chính!

Trở thành Kiểm tiên!

Lúc này, trong cơ thể Diệp Huyền, Linh Tú kiểm đột nhiên run lên kịch liệt, ngay sau đó, Linh Tú kiểm từ trong cơ thể Diệp Huyền phóng lên tận trời!

Nhìn thấy một màn này, mọi người ngây ngẩn cả người.

Đỉnh đầu Diệp Huyền, Linh Tú kiểm kịch liệt rung động, mà giờ khắc này, Linh Tú kiểm cho mọi người một cảm giác thật quái dị!

Vô cùng quái dị!

Cách đó không xa, Kỳ lão đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền, vẻ mặt có chút phức tạp, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, đại địa giữa sân đột nhiên rung động, rất nhanh, cảnh tượng bốn phía vậy mà bắt đầu vận vẹo!

Nhìn thấy một màn này, Kỳ lão đầu nhíu mày:

- Bí cảnh này muốn biến mất! Đi!

Nói xong, lão khẽ vẫy tay phải, mọi người giữa sân trực tiếp biến mất tại chỗ.

Bên ngoài bí cảnh.

Đám người Kỳ lão đầu rơi trên mặt đất, đột nhiên, Kỳ lão đầu quay đầu nhìn lại.

Thiếu mất một người!

Thiếu Diệp Huyền!

Kỳ lão đầu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bí cảnh, nhưng mà bí cảnh đã biến mất, lão đang muốn xuất thủ, lúc này, một thanh âm lạnh yên tiến vào trong đầu Kỳ lão đầu...

Một lát sau, Kỳ lão đầu nói khẽ:

- Là hần...

...

Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy đầu óc mê man, vô cùng nặng nề, giống như bị rót chì!

Không biết qua bao lâu, loại cảm giác này mới dần biến mất.

Diệp Huyền dùng sức lắc đầu, hần mở hai mắt ra, giờ phút này, hần đang ở trong một sơn động, trước mặt hần, một nam tử trung niên đang ngồi xếp bằng, nam tử trung niên thân mặc một bộ trường bào màu trắng, rất là nho nhã. Chỉ có điều, đây là hư ảo, cũng không phải thực thể!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua bốn phía, sau đó nhìn về phía nam tử trung niên:

- Tiền bối?

Nam tử trung niên mở hai mắt ra nhìn về phía Diệp Huyền, hần liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói.

- Kiếm võ song tu, còn tu luyện đến Ân Cảnh, mà Ân Cảnh này, còn khác biệt với Ân Cảnh thông thường... Trọng yếu nhất chính là, ngươi vậy mà không có đan điền, thế nhưng một thân chiến lực của ngươi tuyệt đối không yếu, đặc biệt là kiếm ý kia, ta cũng đã gặp một số kiếm tu, cũng biết một chút về kiếm ý, nhưng chưa từng thấy qua loại nào như kiếm ý của ngươi, thật làm cho ta khiếp sợ.

Về mặt Diệp Huyền có chút đề phòng.

Nam tử trung niên cười nói:

- Yên tâm, ta cũng không có ác ý với ngươi, chỉ là có chút hiếu kỳ với sư tôn của ngươi, có thể cho ta biết tước danh của tôn sư?

Diệp Huyền lắc đầu.

Nam tử trung niên khẽ gật đầu:

- Thôi được, không bắt buộc.

Nói xong, hần liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Có thể nói, ngươi là võ, thể, kiếm, tam tu. Thể và kiếm, ta cũng không am hiểu, phương diện Võ đạo, ta hiểu sơ một chút, nếu người sau lưng ngươi không ngại, ta có thể chỉ điểm ngươi một chút về Võ đạo!

Diệp Huyền ngậy người, sau đó vội vàng nói:

- Tự nhiên không ngại... Chỉ là, vì sao?

Nam tử trung niên cười nói:

- Ngày khác nếu Ninh quốc ta gặp phiền phức, nếu ngươi đủ khả năng, còn xin tương trợ một chút!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ngươi là Ninh quốc!

Nam tử trung niên gật đầu:

- Có vấn đề sao?

Diệp Huyền gật đầu:

- Không có vấn đề.

Nam tử trung niên mỉm cười:

- Ta truyền cho ngươi một chiêu, ngưng tụ chiến ý.

Thanh âm vừa dứt, hần mở ra tay phải, sau một khắc, một cỗ chiến ý thao thiên xuất hiện trong lòng bàn tay của hần.

Nam tử trung niên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Tuy ngươi có chiến ý, nhưng lại không mạnh, truy cứu nguyên nhân, là chiến ý trong lòng ngươi không đủ, chiến ý, xét đến cùng, là một chữ "Chiến". Ngươi có thể nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên ngươi lĩnh ngộ chiến ý!

Tình cảnh lần đầu tiên lĩnh ngộ chiến ý?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chiến Ý! Kiếm Ý!

Trong đầu Diệp Huyền xuất hiện một cảnh tượng.

Bên ngoài Lăng Giới thành, hắc đơn độc căn ba ngàn thiết kỵ!

Một khắc này, hắc quên sinh tử, quên mọi mọi, trong lòng và trong đầu chỉ có một chữ, đó chính là: Chiến!

Mặc kệ bản thân đối diện với ai, bản thân đối diện với bao nhiêu người, hắc đều muốn chiến!

Chiến đến chết!

Nghĩ đến đây, một thanh kiếm từ trong cơ thể hắc đột nhiên bay ra, sau một khắc, một cỗ ý cảnh đột nhiên chấn động ra từ bên trong Linh Tú kiếm của hắc...

Linh Tú kiếm phát ra, không phải kiếm ý, mà là chiến ý!

Đối diện Diệp Huyền, nam tử trung niên ngẩng người, sau đó nói:

- Có phải sai lầm hay không? Người mau ngừng trước đã... Chúng ta đang luyện võ đạo, không phải luyện Kiếm đạo...

Diệp Huyền cũng không dừng lại!

Bên trong Linh Tú kiếm, một cỗ chiến ý thao thiên vô cùng vô tận chấn động ra, trong chớp lát, cả sơn động đều rung động kịch liệt.

Chiến ý? Kiếm ý?

Kỳ thật, cả hai cũng không mâu thuẫn!

Ngược lại, cả hai vốn là một thể!

Hắc là võ giả, nhưng cũng là kiếm tu, mà một vị kiếm tu, lúc đối địch với người, sao lại không có chiến ý?

Kiếm ý lấy kiếm làm cơ sở, nhưng bản chất là người. Mà chiến ý, cũng là lấy người làm hạch tâm.

Có thể nói, mặc kệ là kiếm ý hay chiến ý, kỳ thật đều cùng một đường!

Cũng không khác biệt gì!

Lúc trước, tiềm thức của Diệp Huyền chia chúng thành hai, mà vừa rồi, trời xui đất khiến làm sao, hắc mới phát hiện, chiến ý có thể dung nhập vào kiếm, hoặc là nói, có thể dung hợp với kiếm ý!

Thậm chí là dung hợp hoàn mỹ!

Bởi vì hạch tâm của chiến ý là chữ "Chiến" này, mà mục đích cầm kiếm là gì? Cũng là chiến!

Hạch tâm của cả hai là giống nhau!

Vùng trời phía trên Diệp Huyền, Linh Tú kiếm kịch liệt rung động, một thanh kiếm này tràn đầy chiến ý vô tận, phảng phất có thể chiến tận toàn bộ thiên hạ!

Mà đúng lúc này, bên trong Linh Tú kiếm, lại xuất hiện một cỗ ý cảnh cường đại!

Kiếm ý!

Sau khi kiếm ý xuất hiện, Linh Tú kiếm đột nhiên xoay tròn, trong chớp lát, trập trập tiếng kiếm reo không ngừng vang vọng trong sơn động này!

Cỗ chiến ý và kiếm ý kia mặc dù chưa có tương dung, nhưng cũng không đấu nhau, mà đều vòng quanh Linh Tú kiếm, hai cỗ ý cảnh chung đụng rất hòa hợp!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên lẳng không bay lên, một tay bắt lấy Linh Tú kiếm, trong chớp lát, chiến ý và kiếm ý lập tức bao phủ toàn thân hắc!

Hai cỗ ý cảnh bao phủ hắc, hết sức hài hòa!

Diệp Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại.

Chiến!

Như nam tử trung niên trước mắt nói, thế nào là chiến ý? Dĩ nhiên chính là một chữ "Chiến".

Chữ "Chiến" này, thật giống với "Thế" của Nhất Kiếm Định Sinh Tử.

Mặc kệ ngươi là người phương nào, mặc kệ ngươi mạnh bao nhiêu, nếu ngươi muốn giết ta, ta nhất định sẽ đánh với ngươi một trận!

Không đúng!

Là ta nhất định sẽ chém chết ngươi!

Lúc trước, hấn thiếu hụt chính là cổ tín niệm này!

Tín niệm Kiếm đạo!

Nhất niệm thông, tâm tức mình!

Một khắc khi Diệp Huyền mở mắt ra, kiếm trong tay hấn kịch liệt run lên, sau một khắc, một thanh kiếm phóng lên tận trời, chuôi kiếm này trực tiếp đâm xuyên đỉnh sơn động, sau đó phóng thẳng vào mây trời phía trên!

Mà trong sơn động, quanh thân Diệp Huyền, một cỗ khí tức cường đại bạo phát ra.

Cùng lúc đó, phía trên sơn động, bất ngờ xảy ra chuyện, phía trên đám mây, những mây bay kia đột nhiên ngưng tụ về phía hang núi, không chỉ như thế, phía trên hang núi, thế mà xuất hiện một cầu vòng vượt ngang chân trời!

Thiên địa dị biến!

Trong sơn động, nam tử trung niên nhìn thoáng qua Diệp Huyền, vẻ mặt có chút phức tạp:

- Đồng thời đạt đến Vô đạo Tông sư và Kiếm đạo Tông sư... Còn dẫn tới thiên địa dị biến... Rốt cục là người phương nào, mới có thể dạy ra yêu nghiệt như vậy!

Vô đạo Tông sư!

Kiếm đạo Tông sư!

Có thể nói, Diệp Huyền đồng thời đạt tới!

Nhưng mà, còn chưa kết thúc!

Trong cơ thể Diệp Huyền, một cỗ năng lượng cường đại đột nhiên bộc phát ra.

Cỗ lực lượng này, đúng là năng lượng của chuôi hắc kiếm Minh giai hấn đã thôn phệ trước đó, trước đó hấn không dám đột phá, cưỡng ép kiềm chế cỗ lực lượng này, thế nhưng hiện tại, hấn đã không cần nữa, phải nói, đã kiềm không được!

Một thanh kiếm Minh giai!

Năng lượng đó khủng bố cỡ nào?

Trong nháy mắt, toàn bộ thân thể Diệp Huyền đều rung động kịch liệt!

Cách đó không xa, nam tử trung niên nhíu mày:

- Không lẽ còn muốn đột phá... Có cần kích thích ta như thế hay không?

Mặc dù hấn cũng là thiên tài, phải nói, hấn là yêu nghiệt, siêu cấp yêu nghiệt, nhưng so với Diệp Huyền trước mắt, hấn đột nhiên phát hiện, lúc hấn còn trẻ dường như cũng chỉ như thế...

Lúc này, thân thể Diệp Huyền ngày càng rung động kịch liệt hơn!

Nam tử trung niên nhíu mày, đột nhiên, hấn cách không nhẹ nhàng đè ép tay phải về phía Diệp Huyền, trong chốc lát, cỗ lực lượng cuồng bạo phát ra từ trên thân Diệp Huyền bỗng nhiên trở về trong cơ thể hấn, đồng thời bị trấn áp xuống.

Thân thể Diệp Huyền dần dần khôi phục bình tĩnh, sau đó bắt đầu điên cuồng thôn phệ những năng lượng kia!

Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, Diệp Huyền đột nhiên mở mắt.

Oanh!

Một cỗ khí tức khủng bố đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hắn!

Cũng chưa đạt đến Thông U cảnh!

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Người vốn có thể đạt tới Thông U, vì sao cường ép trần áp xuống?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Quá gấp!

Trong mắt nam tử trung niên có một tia kinh ngạc, hắn liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói:

- Tại sao lại nói như thế?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta vừa tới Lăng Không cảnh không lâu, nếu bây giờ cường ép trực tiếp xông tới Thông U, luôn cảm thấy có chút phù phiếm, có chút không thật.

Nam tử trung niên than khẽ:

- Thiếu niên tuổi trẻ, lại có thể không nóng không vội như vậy, thực sự hiếm có. Người nói không sai, nếu bây giờ ngươi vọt tới Thông U, cảnh giới sẽ không đủ nội hàm, bởi vì ngươi còn chưa hoàn toàn hiểu rõ Lăng Không cảnh. Nếu là người thường, cũng thôi đi, nhưng ngươi khác biệt, cơ sở của ngươi thực sự quá tốt, tốt nhất vẫn là đánh xuống vững chắc cơ sở của mỗi cảnh giới, như vậy sẽ có chỗ tốt cực lớn đối với tương lai của ngươi!

Diệp Huyền khẽ thi lễ với nam tử trung niên:

- Đa tạ tiên bối chỉ bảo!

Nam tử trung niên cười nói:

- Kỳ thật, bây giờ ngươi như vậy, cũng không khác gì Thông U cảnh, có thể nói, trên phương diện cảnh giới, ngươi chính là Thông U cảnh, ngày sau nếu ngươi đạt đến Thông U cảnh, trong cùng giai, sợ là cực kỳ ít người có thể so với ngươi.

Nói đến đây, hắn có chút dừng lại, lại nói:

- Về phương diện Võ đạo, ngươi đã hiểu được ngưng tụ chiến ý, đồng thời hiểu được làm thế nào để phát huy tối đa uy lực của chiến ý, khác, ta cũng không còn gì có thể dạy ngươi, dù sao, ngươi không có đan điền, một số võ kỹ còn lại, ngươi cũng không thể nào học tập.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Còn xin tiên bối chỉ bảo vẫn bồi một ít, dù là phương diện nào cũng được!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Giết Chết Bọn Chúng!

Nam tử trung niên nhìn thoáng qua thiếu niên, hắn hơi trầm ngâm một lát, sau đó nói:

- Mặc kệ là kiếm tu hay võ giả, đều phải nhớ lấy, chớ mất bản tâm. Còn bản tâm là thế nào, cá nhân ta lý giải, chính là ý tưởng chân thật nhất trong lòng mỗi người. Thông thường, theo thực lực bản thân tăng lên, mọi người sẽ có một số ý nghĩ và dã tâm trước kia chưa từng có, những ý nghĩ và dã tâm này, có chút là tốt, nhưng cũng có chút là xấu. Cũng giống với người thế tục, một người nghèo nếu đột nhiên phát nhanh, rất có khả năng hắn sẽ bỏ rơi vợ con,

bởi vì hán có thể lựa chọn càng nhiều nữ tử, càng xinh đẹp hơn...

Nói đến đây, hán nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Trong lòng người, tốt nhất vẫn nên có một cây thước, đo người khác, cũng đo bản thân.

Diệp Huyền thi lễ thật sâu với nam tử trung niên:

- Văn bối nhớ kỹ.

Nam tử trung niên cười nói:

- Một lời cuối cùng. Thiên phú của người không tồi, ngộ tính cũng vô cùng tốt, trên con đường tu luyện, có thật nhiều ưu thế, nhưng chút ưu thế này, cũng có thể biến thành điểm yếu. Nếu một người đã quen thông thuận, một ngày nào đó đột nhiên không thuận, vô cùng có khả năng hán sẽ nhất niệm sai lệch, ngộ nhập lạc lối. Kiểm tu các người, chú trọng nhất niệm thông, tâm tức sáng, nhưng nếu nhất niệm không thông, cũng chớ gấp, rất nhiều chuyện, có thể gặp, nhưng cũng có thật nhiều sự tình, không vội vàng được. Rất nhiều lúc, có lẽ dần dần tiến lên mới là tốt nhất!

Diệp Huyền một lần nữa thi lễ thật sâu:

- Văn bối nhớ kỹ.

Nam tử trung niên do dự một chút, sau đó hán khẽ vẫy tay phải, từ bên phải hán không xa, một chiếc hộp màu vàng óng đột nhiên bay đến trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền khó hiểu nhìn về phía nam tử trung niên, nam tử trung niên cười nói:

- Mở ra nhìn một chút!

Diệp Huyền mở hộp ra, trong hộp, là một lệnh bài hình rồng, mà phía sau lệnh bài, có hai chữ vàng: Quốc sĩ!

Quốc sĩ?

Diệp Huyền nhìn về phía nam tử trung niên, nam tử trung niên cười nói:

- Đây là một thân phận biểu tượng của Ninh quốc, tuy người không phải là người Ninh quốc, nhưng cũng không sao, ngày sau nếu người hành tẩu ở Ninh quốc, có lệnh bài này, có thể thông suốt. Ngoài ra, lệnh bài còn có một số tác dụng, bên trong lệnh bài, có một tiểu trận pháp, gọi "Tụ Long trận". Trận này có thể tụ long khí, ngày sau nếu người đối địch với người, chỉ cần có đầy đủ cực phẩm linh thạch, là có thể thôi động trận này, sau đó thu hoạch được một tia long khí gia trì. Tia long khí này, có thể tăng lực lượng nhục thân và thần thể của người trên diện rộng, sẽ có trợ giúp thật lớn đối với người lúc này!

Nghe vậy, Diệp Huyền vội vàng thu hồi lệnh bài:

- Đa tạ tiền bối!

Nam tử trung niên mỉm cười:

- Hôm nay người tiến vào bí cảnh của ta, cũng tính là người ta có duyên, đã có duyên, tự nhiên ta muốn lưu lại một tia nhân tình. Người thiếu niên, hi vọng ngày khác sẽ còn gặp nhau!

Nói xong, thân thể của hán dần dần hư ảo.

Chỉ chớp lát, nam tử trung niên hoàn toàn biến mất ở trong sân.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua một chỗ bên cạnh nam tử không xa, nơi đó còn có hai chiếc hộp màu vàng óng.

Diệp Huyền cũng không cầm lấy, mà quay người rời đi.

Người, không thể có lòng tham không đáy!

Nếu nam tử trung niên không cho hán hai chiếc hộp còn lại, đương nhiên hán sẽ không mạnh mẽ lấy đi.

Không lâu sau khi Diệp Huyền quay người rời đi, nam tử trung niên biến mất trước đó đột nhiên xuất hiện lần nữa. Hán nhìn thoáng qua hai chiếc hộp màu vàng óng bên cạnh, lắc đầu cười một tiếng:

- Là mầm mống tốt... Đáng tiếc, cũng không phải người Ninh quốc ta... Thực đáng tiếc!

Thanh âm vừa dứt, nam tử trung niên hoàn toàn biến mất ở trong sân.

Diệp Huyền vừa rời khỏi son động, trời đất trước mắt hấn lập tức quay cuồng một trận, rất nhanh, hết thấy trước mắt hấn bắt đầu mờ hồ, chỉ chốc lát, cả người hấn trực tiếp biến mất tại chỗ.

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền chậm rãi mở hai mắt ra, sau khi mở hai mắt ra, hấn đã ở bên ngoài bí cảnh! Mà trước mặt hấn không xa, là Kỳ lão đầu và đám người Khương Cửu!

Nhìn thấy Diệp Huyền, đám người Khương Cửu nhất thời thờ dài một hơi, Mặc Vân Khởi đi đến trước mặt Diệp Huyền, hấn liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi đã mất tích chứ.

Diệp Huyền cười nói:

- Có chút việc chậm trễ, để mọi người đợi lâu.

Lúc này, Khương Cửu đi tới trước mặt Diệp Huyền, nàng liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, sau đó nói:

- Ngươi đã không còn chuyện gì, vậy ta đi đây!

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Nhưng rất nhanh, nàng chỉ mới đi được vài bước, đột nhiên quay người nhìn về phía Diệp Huyền, có chút cá giận nói:

- Xác định sẽ không tiến?

Diệp Huyền:

- ...

Một bên, đám người Mặc Vân Khởi cười ha ha.

Một lát sau, Diệp Huyền tiến Khương Cửu chậm rãi đi về phía cách đó không xa.

Khương Cửu nói khẽ:

- Những người kia, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nếu ngươi trở lại để đồ, tuyệt đối là một tử cục!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Là ta phải đối mặt!

Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ta sẽ không thể nào giúp ngươi được nữa, đã vượt ngoài năng lực của ta.

Diệp Huyền quay người nhìn về phía Khương Cửu, hấn nhếch miệng cười một tiếng:

- Tiểu Cửu, ngươi đã giúp ta rất nhiều. Không cần liên lụy vào, với ngươi là không tốt, với Hoàng thất Khương quốc ngươi lại càng không tốt!

Khương Cửu cứ như vậy nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, nàng đột nhiên đi đến trước mặt Diệp Huyền, sau đó giúp Diệp Huyền sửa sang lại quần áo xốc xếch trước ngực:

- Nhớ kỹ, sống sót thật tốt, nhất định phải sống thật tốt, nhất định!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Nàng đi rất nhanh, rất gấp, chỉ chốc lát đã biến mất trong tầm mắt Diệp Huyền.

Diệp Huyền trầm mặc một lát, hấn đột nhiên quay người nhìn về phía Kỳ lão đầu cách đó không xa:

- Ta muốn đi Thương Mộc học viện!

Kỳ lão đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Giết chết bọn chúng!

Tiêu diệt Thương Mộc học viện!

Nghe Diệp Huyền nói thế, mấy người giữa sân đều ngây người.

Cách Diệp Huyền không xa, Mặc Vân Khởi nói khẽ:

- Diệp thổ phỉ, ngươi muốn bị phản công sao?

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Phản công!

Mặc Vân Khởi suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Diệp thổ phỉ, chúng ta có khả năng đánh không lại!

Bạch Trạch gật đầu, nói:

- Đánh không lại!

Diệp Huyền nhìn về phía hai người, nói:

- Đúng là đánh không lại, nhưng mà, chúng ta không đi đánh bọn họ, bọn họ sẽ không tới đánh chúng ta hay sao?

Hai người yên lặng.

Thương Mộc học viện hiện tại đã lộ rõ mục đích muốn tiêu diệt Thương Lan học viện!

Hai nhà thật sự đã đến độ không chết không thôi với nhau!

Cho dù Thương Lan học viện hiện tại cầu xin tha thứ, Thương Mộc học viện cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nghĩ đến điểm này, đám người Mặc Vân Khởi cũng bình thường trở lại. Mặc Vân Khởi khẽ gật đầu, nói:

- Vậy thì đánh đi!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Thôi Động Giới Ngục Thấp!

Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu nói khẽ:

- Về học viện trước!

Mấy người gật đầu.

Lúc này, Túc Tiên lâu Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên đột nhiên xuất hiện trong sân, Cửu lâu chủ nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cười nói:

- Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt!

Diệp Huyền hành lễ thật sâu với Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên, nói:

- Đa tạ hai vị âm thầm tương trợ.

Nhìn thấy Diệp Huyền như vậy, Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên càng tươi cười sáng lạn.

Bọn họ lần này đứng đội, xuất thủ tương trợ, là vì cái gì? Đương nhiên là vì lôi kéo Diệp Huyền, hiện tại, Diệp Huyền cảm kích như thế, đúng là mục đích của bọn họ.

Không ai muốn trợ giúp một tên bạch nhãn lang!

Cửu lâu chủ cười nói:

- Các vị muốn đi để đồ, thật đúng lúc, có thể ngồi vãn thuyền của Túy Tiên lâu chúng ta, vãn thuyền của Túy Tiên lâu chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng!

Diệp Huyền ôm quyền, nói:

- Vậy đa tạ rồi!

Cửu lâu chủ cười nói:

- Điều là chuyện nhỏ, tiểu hữu không cần khách khí như thế!

Rất nhanh, mọi người leo lên vãn thuyền, quay trở lại để đồ.

Chung quanh vãn thuyền, Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên cùng với Kỳ lão đầu tự mình hộ tống!

Nơi nào đó.

Thác Bạt Ngạn nhìn đám người Diệp Huyền rời đi, không nói gì.

Sau lưng nàng, lão giả kia trầm giọng nói:

- Còn tốt lần này Ninh quốc ta không có tham dự vây quét, bằng không thì, sợ rằng sẽ hao tổn không biết bao nhiêu thiên tài.

Lão phụ bên cạnh nhẹ lão giả gật đầu, nói:

- Đám người Diệp Huyền này đều không yếu, đặc biệt là Diệp Huyền kia, một thân thực lực, sợ rằng đã có thể ngang kháng Thần Hạp cảnh...

Nói đến đây, nàng dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên cười lạnh, nói:

- Nghe nói, người ta năm đó mang theo muối muối đi tới Thương Mộc học viện, hy vọng có thể gia nhập Thương Mộc học viện, nhưng mà Thương Mộc học viện lại cự tuyệt hẳn ngoài cửa... Đám trưởng lão của Thương Mộc học viện đúng là nào heo, yêu nghiệt như thế, cứ như vậy mà thả cho Thương Lan học viện, những trưởng lão đạo sư của Thương Mộc học viện, sợ rằng trái tim đang nhỏ máu đấy!

Thác Bạt Ngạn lâm đạm nói:

- Thịnh cực tất suy!

Nói xong, nàng quay đầu nhìn về chân trời phương xa, nói:

- Nội bộ Đại Vãn đế quốc đã mục nát, thế lực ẩn thế tập nập xuất hiện, một ít quốc gia xung quanh càng xấn tay áo lên... Mảnh đất Thanh Châu này, sợ rằng không có bao nhiêu thời gian thái bình.

Sau lưng Thác Bạt Ngạn, lão phụ gật đầu, nói:

- Còn tốt lần này ta không có tham dự vây quét người này, nếu nhảy vào vũng nước đục của các nhân tài này, đối với chúng ta mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện được không bù mất.

Nói đến đây, nàng thấp giọng thở dài, nói:

- Nếu Diệp Huyền này là Ninh quốc chúng ta... Đáng tiếc!

Thác Bạt Ngạn lâm đạm nói:

- Tâm tình của người này như thế nào? Có ý niệm quốc gia hay không?

Lão phụ thở dài lần nữa, nói:

- Bệ hạ có chỗ không biết, người này ngày đó nhìn thấy Đường quân tàn sát bách tính Khương quốc tại Lưỡng Giới thành, ngày đó trong thành không có một người nào dám ra tay, chỉ có hắn đứng ra, cuối cùng hắn dám lấy sức một mình ngăn cản mấy ngàn thiết kỵ Đường quân... Hoàng thất Khương quốc làm sao không bảo vệ hắn cơ chứ, ngoại trừ coi trọng thiên phú của hắn ra, khẳng định cũng có nguyên nhân rất lớn bởi vì việc này. Một thiên tài, thiên tài tuyệt thế, lại xem mình là người Khương quốc, có ý niệm quốc gia, lại hung hãn không sợ chết giữ gìn tôn nghiêm quốc gia... Hoàng thất Khương quốc tự nhiên sẽ cực lực lôi kéo và duy trì.

Đôi mắt Thác Bạt Ngạn chậm rãi đóng lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, lão phụ lại nói:

- Nhưng mà, người này đã chém giết nhiều thiên tài yêu nghiệt như vậy, những thế lực sau lưng của đám người này, đặc biệt là Đại Vân đế quốc và Thương Mộc học viện, còn có Âm giới, hai thế lực này sẽ trả thù, dùng thực lực của Thanh Châu Thương Lan học viện, căn bản không thể bảo vệ nổi hần. Nhưng mà, việc này nói cho cùng cũng không quan hệ đến Ninh quốc chúng ta!

Thác Bạt Ngạn đột nhiên mở mắt ra, nói:

- Truyền lệnh xuống, bảo đám người phía dưới không ngừng quan sát động tĩnh của Khương quốc.

Lão phụ do dự một chút, sau đó gật đầu, nói:

- Vâng!

Thác Bạt Ngạn quay người rời đi.

...

Trên vân thuyền, sau khi mấy người Diệp Huyền leo lên vân thuyền, bọn họ đều tiến vào phòng mình.

Chữa thương!

Trong bí cảnh, mọi người đều nhận thương thế khác nhau, bọn họ hiện tại, việc cấp bách chính là phải chữa khỏi thương thế!

Chung quanh vân thuyền còn có Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên cùng với Kỳ lão đầu thủ hộ.

Rõ ràng, đều sợ ám chiêu đến từ Thương Mộc học viện.

Hiện tại Thương Mộc học viện đã như chó cùng rứt giậu, chuyện gì cũng dám làm!

Nơi nào đó, Khương Càng Thiên tìm tới Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu vẫn say khướt.

Khương Càng Thiên đánh giá Kỳ lão đầu, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc sau lưng tiểu tử kia là người nào?

Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu, lắc đầu.

Khương Càng Thiên cười khỏ, nói:

- Kỳ huynh, ngay cả ta cũng không thể nói sao?

Kỳ lão đầu lắc đầu lần nữa, nói:

- Ta cũng không biết.

Khương Càng Thiên cau mày, nói:

- Ngươi làm sao có thể không biết...

Kỳ lão đầu lăm lăm nói:

- Chưa từng hỏi qua, cũng sẽ không hỏi!

Hắn tự nhiên biết phía sau Diệp Huyền có người, bằng không thì, Diệp Huyền có yêu nghiệt, cũng không có khả năng có thành tựu Kiếm đạo cao như hiện tại! Thế nhưng, hắn chưa bao giờ hỏi qua!

Khương Càng Thiên im lặng một lát, lại nói:

- Sau này, ngươi muốn ứng phó ra sao?

Ứng phó!

Hiện tại kẻ ngu cũng biết, Thương Lan học viện sau đó phải đối đầu với những thế lực kia trả thù điên cuồng!

Kỷ lão đầu rót rượu cho mình, sau đó nằm trên không trung, chỉ chốc lát đã có tiếng ngáy vang lên.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Khương Càng Thiên đen lại.

Một lát sau, Khương Càng Thiên quay người rời đi.

Khương Càng Thiên lại tìm đến Cửu lâu chủ.

Khương Càng Thiên đang muốn nói chuyện, Cửu lâu chủ trực tiếp lắc đầu, nói:

- Ta cái gì cũng không biết!

Sắc mặt Khương Càng Thiên cứng đờ, một lát sau, hần cười khổ, nói:

- Một chút cũng không thể lộ ra? Nói thực ra, lão phu hiện tại vô cùng hoảng hốt.

Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Thương Mộc học viện làm việc như thế, thật sự là vô cùng bí ối, loại học viện hèn hạ vô sỉ như thế, Túc Tiên lâu ta cũng không quen nhìn, bởi vậy, mặc kệ phía sau hần có người hay không, Túc Tiên lâu ta sẽ đứng về phía hần! Thế giới này, vẫn cần phải có một ít chính nghĩa!

Khóe miệng Khương Càng Thiên hơi co giật, nói:

- Nghe thật tốt...

...

Trong Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền thôn phệ một viên Kim Sang đan, hiệu quả đan dược vô cùng tốt, vết thương trên người hần đã khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Diệp Huyền nhắm mắt lại, giữa chân mày của hần xuất hiện một chữ "Thỏ" màu vàng.

Đạo tắc!

Thông qua đạo tắc này, hần hiện tại có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ trong Giới Ngục tháp thứ nhất, thậm chí cảm nhận được một tia lực lượng thần bí như có như không.

Giống như lực lượng của tầng thứ nhất Giới Ngục tháp!

Nữ tử thần bí cùng nói với hần, hần hiện tại có khả năng thôi động Giới Ngục tháp tầng thứ nhất đối địch, nhưng rất nguy hiểm, nếu như không đến thời khắc nguy hiểm nhất, tận lực đừng có dùng!

Hiện tại, khi hần ném thử tiếp xúc với lực lượng này, hần lại có cảm giác tim đập nhanh!

Giống như thân thể bị rút khô!

Diệp Huyền vội vàng thu hồi đạo tắc!

Hiện tại, sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, trên trán đổ mồ hôi lạnh như mưa!

Hư thoát!

Hần cảm giác toàn thân mình hiện tại lâm vào trạng thái hư thoát!

Diệp Huyền vô cùng kinh hãi, rốt cuộc đó là lực lượng gì?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Ta Đơn Đấu Với Người

Hắn hiện tại biết vì sao nữ tử thần bí không cho hắn thôi động Giới Ngục tháp, hắn bây giờ không có năng lực thôi động tháp này, nếu như cưỡng ép thôi động, thật có thể sẽ chết!

Diệp Huyền hít sâu một hơi, không suy nghĩ thêm về cổ lực lượng kia, càng nghĩ tim càng đập nhanh!

Một lát sau, sau khi hắn cảm giác thân thể khá hơn một chút, hắn lấy một người gỗ nhỏ có bảy tám phần giống Diệp Linh ra!

Diệp Linh!

Hắn khẽ vuốt vuốt người gỗ nhỏ trong tay, nói khẽ:

- Cũng không biết nha đầu đi bên kia có quen hay không...

Nói xong, ánh mắt hắn dần dần kiên định, nói:

- Bắc Hàn tông... Trung Thổ Thần Châu... Chờ ca, ca chẳng mấy chốc sẽ đến, đến lúc đó ca sẽ làm cho tên của ca vang dội đến mức không ai dám khi dễ muội!

Nói xong, hắn thu hồi người gỗ nhỏ.

Cố gắng!

Cố gắng!

Cố gắng!

Đối với Diệp Huyền hiện tại mà nói, hắn bây giờ cần cố gắng mạnh lên, chỉ có thực lực, mới có thể bảo vệ người mà hắn muốn bảo vệ, cũng có thể truy cầu người mình thích!

Không có thực lực, tất cả đều vô nghĩa!

Trong mấy gian phòng khác, đám người Mặc Vân Khôi lúc này cũng có ý nghĩ giống Diệp Huyền.

Lần này, bọn họ đã cảm nhận được mối nguy hiểm đang tới gần!

Mối nguy hiểm chân chính!

Lần này tại bí cảnh bên trong, mấy người bọn họ đều kém chút chết đi, liên liền Diệp Huyền đều nhiều lần kém chút mất mạng!

Không cố gắng, lần sau sẽ không phải là suýt chút nữa, mà là chết thật!

Lần này, bọn họ cũng nhìn thấy thiên tài và yêu nghiệt ở các khu vực khác!

Khoảng cách!

Không thể không thừa nhận, bọn họ vẫn có khoảng cách với những thiên tài đứng đầu và các yêu nghiệt,!

Mặc kệ là vì Thương Lan học viện, hay là vì chính mình, đều phải nỗ lực!

Mặc kệ là Diệp Huyền hay ba người Mặc Vân Khôi, phương diện tâm cảnh đã phát sinh một ít biến hóa!

Hai ngày sau, vân thuyền đến đế đô!

Sau khi vân thuyền hạ xuống, bốn người Diệp Huyền ra khỏi vân thuyền, bốn người cũng không trở về Thương Lan học viện, mà là đi thẳng đến Thương Mộc học viện!

Trên đường đi, vô số người đi theo.

Đương nhiên, phần lớn đều là đi theo xem trò vui!

Rất nhanh, tin tức bốn người Diệp Huyền quay về giống như ôn dịch truyền khắp đế đô, thế là, vô số người chạy tới Thương Mộc học viện...

Kỷ lão đầu cũng không có đi theo, mà là quay về Thương Lan học viện.

Kỷ lão đầu đi tới một cung điện nhỏ phía sau hậu sơn Thương Lan điện, lúc hắn đi tới cung điện nhỏ này, hắn thấy một cây hương đèn như mực, khói mù chậm rãi bay lên, rất nhanh, một nam tử trung niên hư ảo xuất hiện trong sương khói.

Nam tử trung niên lạnh lùng nhìn thoáng qua Kỷ lão đầu, nói:

- Truyền giới vụ! Đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ lão đầu ôm quyền, nói:

- Thanh Châu, Thương Lan học viện, Kỷ Vãn, khẩn cầu tổng viện tương trợ, ta....

Nam tử trung niên cau mày, hắn cắt ngang lời của Kỷ lão đầu, nói:

- Thanh Châu? Thương Lan học viện?

Kỷ lão đầu gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Nam tử trung niên đánh giá Kỷ lão đầu, nói:

- Người chính là Kỷ Vãn rời khỏi tổng viện năm đó, đồng thời tuyên bố muốn viện trưởng nói xin lỗi!

Kỷ lão đầu yên lặng.

Nam tử trung niên cười lạnh, nói:

- Năm đó oai phong như thế, làm sao, bây giờ lại muốn cầu cứu tổng viện? Lòng can đảm của người đâu? Bá khí ngày đó khi người rời viện đâu?

Kỷ lão đầu yên lặng.

Lúc này, nam tử trung niên lạnh lùng nói:

- Có lẽ người không biết, người đã bị tổng viện xóa tên, người bây giờ, đã không phải học viên của Thương Lan học viện, đến Thanh Châu xây dựng Thương Lan học viện... Bản tôn đại biểu Thương Lan học viện cảnh cáo người, Thương Lan học viện ta chưa bao giờ có phân viện tại Thanh Châu, cũng sẽ không thừa nhận người mở Thương Lan học viện tại Thanh Châu, hơn nữa, người không thể dùng bốn chữ "Thương Lan học viện" tự tiện mở học viện tại Thanh Châu, bằng không, Thương Lan học viện ta nhất định không tha cho người!

Nói xong, hắn trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

- Xóa tên!

Kỷ lão đầu ngây người, nói:

- Đã xóa tên ta...

Không biết qua bao lâu, Kỷ lão đầu rời khỏi cung điện nhỏ.

Vẫn say khướt như thường ngày...

Đế đô, trên con đường nào đó.

Bốn người Diệp Huyền nhanh chóng đi về nơi xa, sau lưng bốn người, một đám người đi theo, hơn nữa, còn có càng nhiều người đang chạy về bên này!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Diệp thổ phi, chúng ta đi như thế, có thể nắm đi ra hay không?

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi, nói:

- Đợi chút nữa cứ nhìn ta làm!

Mặc Vân Khởi:"..."

Rất nhanh, một nhóm người đi tới dưới chân núi Thương Sơn.

Sau lưng đám người Diệp Huyền, đã tụ tập mấy ngàn người, số người còn liên tục không ngừng gia tăng!

Rõ ràng, những người này đều đến xem trò vui!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Thương Sơn, sau đó, hắn bấm tay một cái, một thanh kiếm trực tiếp cắm vào mặt đất cách hắn vài chục trượng.

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn phía trên Thương Sơn, nói:

- Học viện Thương Lan học viện Diệp Huyền, khiêu chiến!

Khiêu chiến!

Tiếng nói của Diệp Huyền vang vọng như sấm sét.

Một tiếng khiêu chiến này, rất nhiều người cảm thấy máu nóng sôi trào!

Bởi vì Thương Mộc học viện hành động hèn hạ, có thể nói, Thương Mộc học viện bây giờ có thanh danh cực kém tại đế đô. Mà Diệp Huyền lúc trước chém giết học viên đến từ Đường quốc, cho nên hắn đạt được rất nhiều người để đô tán thành, đặc biệt là những binh lính kia!

Bởi vậy, hiện tại rất nhiều người đế đô đã bắt đầu đứng bên phía Thương Lan học viện, thậm chí có thật nhiều người muốn gia nhập Thương Lan học viện, đáng tiếc là, hiện tại Thương Lan học viện không có ý tuyển người!

Giữa sân.

Trên Thương Sơn, không có bất cứ động tĩnh gì!

Nhìn thấy Thương Sơn không có động tĩnh, đám người bắt đầu nghị luận âm ỉ, có mĩa mai, cũng lạnh nhạt chế giễu.

Đã bao nhiêu năm, Thương Mộc học viện chưa gặp qua cảnh bị người ta khiêu chiến.

Thương Mộc học viện ứng phó ra sao?

Giữa sân, vô số người nhìn về phía Thương Sơn.

Nếu như Thương Mộc học viện hôm nay không ứng phó tốt, không hề nghi ngờ, Thương Mộc học viện sẽ trở thành trò cười của toàn bộ đế đô! Uy vọng của Thương Mộc học viện cũng rớt xuống ngàn trượng lần nữa.

Đây chính là đánh mặt trước mặt mọi người!

Thương Mộc học viện không có khả năng không ứng phó!

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền.

Người tới, chính là Lê Tu.

Lê Tu nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền, nói:

- Ngươi muốn làm cái gì!

Diệp Huyền lạnh lùng nói:

- Cầu một trận chiến!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Lê Tu, nói:

- Thế nào, Thương Mộc học viện không người dám đi ra đánh một trận?

Lê Tu hít mắt lại, nói:

- Diệp Huyền, ngươi sắp chết đến nơi, còn có thời gian tới Thương Mộc học viện ta? Ngươi...

- Ít nói nhảm!

Diệp Huyền tức giận nói:

- Thương Mộc học viện chỉ nói một câu, đánh hay là không đánh? Nếu là thế hệ trẻ tuổi không người...

Nói xong, tay phải hắn vung một cái, Linh Tú kiếm bay vào trong tay hắn, tay hắn cầm Linh Tú kiếm trực chỉ Lê Tu, nói:

- Ngươi tới cũng được, ta đơn đấu với ngươi, sinh tử tự chịu!

Đơn đấu với Lê Tu!

Nơi này xôn xao!

Lê Tu chính là Phó viện trưởng của Thương Mộc học viện! Mặc dù là kẻ yếu nhất, nhưng thực lực cũng không phải một tên mao đầu tiểu tử như Diệp Huyền có thể chống lại?

Bên cạnh Diệp Huyền, mấy người Mặc Vân Khởi cũng khiếp sợ, rõ ràng, bọn họ cũng không nghĩ tới Diệp Huyền lại công nhiên khiêu chiến Lê Tu!

Cách đó không xa, về mặt Lê Tu biến thành khó coi!

Ứng chiến?

Hắn tự nhiên không dám ứng chiến!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Người Không Có Trứng!

Bởi vì Diệp Huyền làm ra chuyện gì trong bí cảnh, hắn đều biết rõ ràng, Diệp Huyền hiện tại, tuyệt đối có năng lực vượt cấp chém giết hắn!

Hắn mà ứng chiến, hắn phải chết không nghi ngờ! Nhưng nếu không ứng chiến, việc này truyền đi, không chỉ hắn mất thanh danh, còn có toàn bộ Thương Mộc học viện!

Diệp Huyền chỉ nói một câu, trực tiếp dồn hắn vào tuyệt cảnh!

Giữa sân, tất cả mọi người đang nhìn Lê Tu!

Chiến hay không chiến?

Lê Tu xiết chặt nắm đấm, về mặt âm trầm tới cực điểm.

Lúc này, Diệp Huyền thu hồi kiếm, lâm đạm nói:

- Thương Mộc học viện, từ trên xuống dưới, không người nào có trứng!

- Càn rỡ!

Lê Tu gầm lên, nói:

- Diệp Huyền, ngươi...

- Ngươi ít nói nhảm cho lão tử!

Diệp Huyền tức giận chỉ vào Lê Tu, nói:

- Chỉ một câu, ngươi có dám chiến hay không, không dám chiến thì xéo đi nhanh lên, muốn đánh thì đánh, làm gì nói nhảm nhiều như thế?

Lê Tu nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền, nói:

- Nếu ngươi muốn đánh, vậy lão phu sẽ tiếp ngươi...

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt ba người Diệp Huyền.

Người tới chính là viện trưởng Thương Mộc học viện Lý Huyền Thương!

Lý Huyền Thương nhìn Diệp Huyền, nói:

- Thế nào, Thương Lan học viện không có dạy người tôn trọng trưởng bối hay sao?

Diệp Huyền thu hồi kiếm, lăm đăm nói:

- Thế nào, người Thương Mộc học viện đều chỉ biết nói nhảm, không có người nào có sức đánh một trận hay sao?

Lý Huyền Thương hít mắt lại, nói:

- Thương Mộc học viện ta tự nhiên có người, người...

Diệp Huyền nói:

- Muốn đánh hay không đánh, tại sao nói nhảm nhiều như thế, lão tử không đánh với các người

Nói xong, hắn nhìn về phía đám người Mặc Vân Khôi, nói:

- Chúng ta đi, không cần cãi nhảm với đám đàn bà này!

Mặc Vân Khôi nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đúng là lèm bèm như đàn bà, chúng ta đi!

Nói xong, bốn người Diệp Huyền quay người rời đi!

Sau lưng bốn người Diệp Huyền, vẻ mặt Lý Huyền Thương lạnh như băng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hắn ban đầu có dự định, nếu như Diệp Huyền khiêu chiến hắn, hắn sẽ lập tức xuất ra át chủ bài chém giết Diệp Huyền!

Nhưng mà, làm cho hắn không có nghĩ tới là, Diệp Huyền cũng không có khiêu chiến hắn, mà là xoay người rời đi, đi quả quyết như vậy!

Người này không phải tiêu tử miệng còn hôi sữa! Hiểu được lúc nào nên đánh, lúc nào không nên đánh!

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền biến mất, sau khi Diệp Huyền biến mất, những người chung quanh cũng theo chân rời đi.

Rất nhanh, dưới chân núi Thương Sơn yên tĩnh.

Lý Huyền Thương quay đầu nhìn về phía Lê Tu cách đó không xa, nói:

- Nếu người vừa rời ra tay, hắn phải chết không nghi ngờ!

Lê Tu trầm giọng nói:

- Ta biết! Nhưng Thương Mộc học viện không thể như thế tùy ý nhìn hắn sỉ nhục!

Lý Huyền Thương nói khẽ:

- Thương Mộc học viện ta hiện tại, đã không có mặt mũi gì đáng nói!

Lê Tu hơi cúi đầu, nói:

- Nếu ta lúc trước...

Nói đến đây, hắn lắc đầu thờ dài.

Lý Huyền Thương quay đầu nhìn phương hướng đám người Diệp Huyền rời đi, nói:

- Chuyện đã qua, không cần chú ý. Tiếp theo, chúng ta nên xem Thương Lan học viện đối mặt những thế lực kia trả thù như thế nào. Hắn, hắn phải chết không nghi ngờ.

Nói đến đây, hắn dường như nghĩ đến cái gì, sau đó quay đầu nhìn về phía Lê Tu, nói:

- Chuyển cáo Đường quốc, chỉ cần bọn họ làm cho Diệp Huyền biến mất trên đời, Thương Mộc học viện ta ngày sau sẽ trợ giúp bọn họ một chút sức lực!

Nghe vậy, Lê Tu lưỡng lự, nói:

- Trợ giúp Đường quốc, có phải đang tranh ăn với hổ hay không?

Lý Huyền Thương lăm đăm nói:

- Ngày sau Khương quốc biến thành Đường quốc, đối với chúng ta mà nói, cũng không có bất kỳ tổn thất nào, nhưng nếu Diệp Huyền không chết, kẻ này ngày sau tất phá nát Thương Mộc học viện!

Lê Tu gật đầu, nói:

- Hiểu rõ!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Giữa sân, Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn về nơi xa, sau đó quay người biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, tin tức Thương Mộc học viện không dám ứng chiến truyền khắp toàn bộ đế đô. Dĩ vãng, người đế đô đều lấy việc gia nhập Thương Mộc học viện làm vinh dự, thế nhưng hiện tại, học sinh Thương Mộc học viện ra ngoài cũng không dám nói mình là người Thương Mộc học viện! Cho dù là hảo hữu của bọn họ cũng không dám nói mình có hảo hữu là người của Thương Mộc học viện!

Quá mất mặt!

Ngược lại, Thương Lan học viện trải qua hơn mười năm mai danh ẩn tích lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

Diệp Huyền, Mặc Vân Khôi, Bạch Trạch, Kỳ An Chi... Tên của mấy người kia trong đế đô, gần như không ai không biết không người không hay!

Không gần như chỉ tại đế đô, thanh danh của bọn họ rất nổi danh khắp Khương quốc!

Đặc biệt là Diệp Huyền, danh tiếng của hắn hiện tại đuổi sát An Lan Tú năm đó!

Thương Lan học viện.

Ban đêm.

Mọi người tụ tập bên trong Thương Lan điện, ngồi quanh bàn.

Diệp Huyền bung đồ ăn đặt lên bàn, thịt cá hết sức phong phú.

Kỳ An Chi liếm liếm đĩa, đang muốn động thủ, lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên nói:

- Có việc nói với mọi người một chút!

Mọi người nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu nói khẽ:

- Ăn trước đi!

Kỳ An Chi động thủ đĩa vô cùng nhanh... Không đến mấy giây, con cá trước mặt nàng chỉ còn lại xương!

Nhìn thấy cảnh này, Mặc Vân Khôi cùng Bạch Trạch ngây người, sau đó liền động đĩa!

Chạm một chút, sợ rằng xương cũng không còn!

Diệp Huyền nhìn mấy người, lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Chớ gấp, phòng bếp vẫn còn!

Mặc Vân Khôi giờ ngón tay cái với Diệp Huyền, nói:

- Diệp thô phi, người làm đồ ăn rất ngon, không kém gì lão nương của ta!

Diệp Huyền: "..."

Một lúc sau, đồ ăn trên mặt bàn đã bị quét sạch sành sanh.

Mặc Vân Khôi nằm trên ghế, hắn vỗ vỗ bụng của mình, sau đó nhìn về phía Kỳ lão đầu, nói:

- Kỳ lão đầu, có việc mau nói, nói xong ta muốn đi tu luyện!

Ba người Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu.

Kỳ lão đầu uống một ngụm rượu, sau đó nói:

- Hiện tại, bốn người các ngươi thu dọn đồ đạc, lập tức rời khỏi đây!

Nghe vậy, bốn người Diệp Huyền đều sửng sốt.

Kỳ lão đầu trầm ngâm nói:

- Vừa rồi liên hệ tổng viện, tổng viện không thêm ngó đến ta, nói cách khác, chúng ta không có ngoại viện.

Mặc Vân Khởi do dự một chút, sau đó nói:

- Kỳ lão đầu, ngươi không phải rất biết đánh nhau sao?

Kỳ lão đầu thân nhiên nhìn Mặc Vân Khởi, nói:

- Ta đánh một người, còn lại đều cho ngươi, như thế nào?

Mặc Vân Khởi: "..."

Bên cạnh, Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Kỳ lão, rất nghiêm trọng sao?

Kỳ lão đầu gật đầu, nói:

- Rất nghiêm trọng, bốn người đều trốn, tách ra trốn, trốn đến đâu tính tới đó!

Diệp Huyền cau mày, nói:

- Thương Lan học viện từ bỏ?

Kỳ lão đầu nhìn Diệp Huyền, nói:

- Mạng quan trọng hơn!

Mọi người im lặng.

Rời đi?

Tất cả mọi người không có nghĩ tới, bởi vì bọn họ đã xem nơi này là nhà!

Bao quát Diệp Huyền cũng như thế!

Thấy bốn người Diệp Huyền không hề động thân, Kỳ lão đầu lắc đầu, nói:

- Chớ có hành động theo cảm tính, lưu lại nơi đây, sẽ chỉ hi sinh vô ích, rời đi, tu luyện thật tốt, thiên phú các ngươi đều là đỉnh cấp, ngày sau sẽ có một phần tiền đồ không tệ!

Mặc Vân Khởi nhìn về phía Kỳ lão đầu, nói:

- Kỳ lão đầu, ngươi thì sao? Ngươi không đi sao?

Kỳ lão đầu trầm ngâm nói:

- Dù sao cũng phải có người lưu lại đoạn hậu, không phải sao? Nếu không, ngươi tới đoạn hậu?

Mặc Vân Khởi: "..."

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một luồng áp lực vô hình đột nhiên bao phủ toàn bộ Thương Lan điện!

Khi cổ uy áp này xuất hiện, bốn người Diệp Huyền như bị ngọn núi lớn đè ép, cả người nặng nề đến mức không thể thở nổi!

Trong điện, Kỳ lão đầu nói khẽ:

- Tôi thật nhanh... Còn không chỉ một người... Đây là muốn chém tận giết tuyệt!

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Chiến!

Khi Kỳ lão đầu vừa dứt lời, tay phải của hắn đột nhiên đảo nhẹ.

Oanh!

Một luồng áp lực vô hình chấn động sinh ra, trong chớp lát, Thương Lan điện vỡ vụn, vô số mảnh vụn bay đầy trời!

Mấy cỗ uy áp bao phủ đám người Diệp Huyền cũng biến mất vô tung vô ảnh trong nháy mắt, sắc mặt đám người Diệp Huyền thả lỏng.

Trong bóng đêm, ánh trăng chiếu xuống, cả vùng trời biến thành màu bạc.

Đối diện đám người Diệp Huyền không xa, nơi đó có một lão giả đang đứng, lão giả tóc dài xõa vai, hai tay thả lỏng sau lưng, râu ria rất dài, gần như đã chạm tới ngực!

Bên cạnh lão giả còn có một tên thiếu niên đang đứng, thiếu niên ước chừng hai mươi tuổi, sắc mặt lạnh như băng, giống như một khối băng đá.

Lão giả nhìn lên người Kỳ lão đầu, nói:

- Vạn Pháp Đình Phong cảnh, không ngờ tới, mảnh đất Thanh châu nhỏ nhỏ lại còn có cường giả như ngươi.

Kỳ lão đầu đánh giá lão giả, nói:

- Đại Vân Thương Mộc học viện?

Lão giả gật đầu, nói:

- Đại Vân Thương Mộc học viện!

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa, nói:

- Có lẽ ngươi chính là Diệp Huyền chém giết đệ tử Cam Thập Tam của Thương Mộc học viện chúng ta trong bí cảnh!

Diệp Huyền gật đầu, thản nhiên nói:

- Là ta!

Lão giả đánh giá Diệp Huyền một lúc, sau đó nói:

- Một thân cơ sở vững chắc như thế, còn kiếm võ đồng tu, không đúng, thân thể của ngươi có thể sánh ngang thể tu. Người giống như ngươi, chớ nói tại Thanh Châu, cho dù là trong Đại Vân cũng hiếm có.

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, lại hỏi, nói:

- Trước khi đến đây, ta có điều tra một phen, nghe nói ngươi ngày đó đi tới Thương Mộc học viện, muốn vào Thương Mộc học viện, lại bị Thương Mộc học viện cự tuyệt, chuyện này là thật?

Diệp Huyền gật đầu.

Lão giả lắc đầu, nói:

- Những đạo sư của Khương quốc Thương Mộc học viện vô cùng ngu xuẩn.

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Mặc dù lần này bị bọn họ lợi dụng, nhưng mà, việc đã đến nước này, cũng không nghĩ nhiều làm gì, ngươi giết Cam Thập Tam, thù này, Đại Vân Thương Mộc học viện chúng ta nhất định phải báo.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua thiếu niên bên cạnh lão già, nói:

- Ta đơn đấu với hắn?

Lão già gật đầu, nói:

- Nhưng mà, mặc kệ ngươi là thắng hay thua, ngươi hôm nay vẫn phải chết!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua đám người Kỳ lão đầu, nói:

- Phải nói, các ngươi đều phải chết.

Nghe đến đây, mọi người đã hiểu rõ.

Đại Vân Thương Mộc học viện phái thiếu niên này đến, rõ ràng chính là muốn thiếu niên này chém giết Diệp Huyền, nếu như thiếu niên này chém giết Diệp Huyền, như vậy là tốt nhất, Đại Vân Thương Mộc học viện có thể giúp thiếu niên dương danh, người đời cũng không thể nói Đại Vân Thương Mộc học viện lấy lớn hiếp nhỏ.

Nếu như thiếu niên chiến bại, cũng không có chuyện gì, lão già sẽ ra tay chém giết Diệp Huyền, kể từ đó, Đại Vân Thương Mộc học viện cũng nhờ vào việc này chấn nhiếp các thế lực trong khu vực Thanh Châu!

Diệp Huyền cũng hiểu rõ ý đồ của lão già, hắn nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu lâm đạm nói:

- Đánh!

Đánh!

Diệp Huyền không nói nhảm cái gì, hắn xông thẳng về phía tên thanh niên kia.

Nói đánh vậy thì đánh!

Vào lúc Diệp Huyền nhích người động thủ, thiếu niên bên cạnh lão già cũng biến mất ngay tại chỗ, sau đó...

Bành!

Một tiếng nổ lớn vang vọng trong sân.

Rất nhanh, hai đạo bóng người liên tục lùi lại, Diệp Huyền và thiếu niên vẫn đứng nguyên tại chỗ của mình. Hai người vừa dừng lại, nền đá dưới chân hai người đã nổ tung ngay lập tức!

Đứng cạnh lão già, thiếu niên lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, sau đó, chân phải của hắn đột nhiên giẫm xuống.

Ầm!

Đột nhiên mặt đất dưới chân Diệp Huyền nổ tung, một cỗ lực lượng cường đại đẩy Diệp Huyền lui vài chục trượng!

Diệp Huyền vừa dừng lại, đột nhiên thiếu niên kia nhảy lên, hắn giống như một con mãnh hổ vồ mồi, trong khoảng cách mười trượng, thiếu niên đã lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, sau đó, thiếu niên bay lên đá một cước về phía Diệp Huyền.

Một cước này nện xuống, trên chân của hắn còn tỏa ra tia sáng vàng nhạt, còn có tiếng xé rách bén nhọn!

Diệp Huyền hít một hơi, tay phải hắn nắm chắc thành quyền, sau đó liền đâm ra một quyền về phía trên.

Nhất Quyền Bạo Đầu!

Một quyền này, không chỉ có thể, còn có chiến ý!

Chiến ý ngập trời!

Một quyền bộc phát.

Oanh!

Thiếu niên bị đánh bay ra ngoài, vị trí hần rơi xuống lại ở trước mặt lão già, mặt đất hần rơi xuống lõm xuống một cái hố nhỏ!

Thiếu niên bò lên, hần lau máu tươi trên khóe miệng, sau đó hần nhìn Diệp Huyền cách đó không xa, nói:

- Võ đạo tông sư!

Võ đạo tông sư!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, kể cả ba người Mặc Vân Khởi. Ba người bọn họ biết Diệp Huyền hiểu chiến ý, thế nhưng, hiểu chiến ý cũng không có nghĩa là Võ đạo tông sư, lúc trước, Diệp Huyền cũng không tính là một tên Võ đạo tông sư! Mà bây giờ, một quyền này của hần tuyệt đối đã đạt đến trình độ Võ đạo tông sư!

Uy lực một quyền có thể sánh ngang võ kỹ Địa giai!

Hơn nữa còn là một quyền tùy ý như thế!

Diệp Huyền mặt không biểu tình, tay phải chậm rãi nắm lại, hần hiện tại chỉ muốn chiến, không nghĩ nói nhảm!

Nơi xa, thiếu niên đột nhiên biến mất tại chỗ!

Xùy!

Trong tầm mắt Diệp Huyền xuất hiện một cái bóng!

Tốc độ thật nhanh!

Diệp Huyền không giật mình, hần vươn tay đâm ra một quyền.

Oanh!

Cái bóng kia vỡ nát ngay lập tức, cùng lúc đó, một bóng người rơi xuống bên cạnh lão già.

Chính là tên thiếu niên kia!

Thiếu niên lập tức đứng lên, hần lau máu tươi trên khóe miệng, vào lúc muốn xuất thủ lần nữa, lão già bên cạnh hần lên tiếng:

- Không cần.

Thiếu niên nhìn về phía lão già, trong mắt ngoại trừ phần nộ, còn có không cam lòng!

Lão già nhìn Diệp Huyền đứng nơi xa, lâm đạm nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của hần!

Gương mặt thiếu niên biến thành dữ tợn, hiển nhiên hần không phục. Trong cùng giai, hần chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như thế!

Lão già lạnh lùng nhìn thiếu niên, nói:

- Tuổi trẻ khinh cuồng không phải là không thể được, nhưng nếu cuồng đến mức không tự hiểu lấy mình, đó chính là ngu xuẩn. Lần này mang ngươi đi ra, chính là muốn ngươi biết, thiên hạ to lớn, thiên tài yêu nghiệt đến bây giờ đều không ít!

Thấy lão già tức giận, thiếu niên cũng hơi sợ, hần lập tức thi lễ thật sâu, cũng lui ra sau lưng lão già. Ánh mắt hần vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền.

Lão già nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa, nói:

- Lão phu hiện tại xem như biết rõ, vì sao Khương quốc Thương Mộc học viện lại không tiếc bất cứ giá nào cũng phải giết ngươi. Loại người như ngươi, nếu là địch, tuyệt đối không thể lưu!

Vừa dứt lời, tay phải của hần đã cách không đè ép Diệp Huyền.

Tự mình ra tay!

Một lực lượng vô hình bao phủ trên đỉnh đầu Diệp Huyền, dường như muốn nghiền nát Diệp Huyền!

Diệp Huyền hít một hơi, trong mắt không có thần sắc sợ hãi!

Hần đúng là người bị đánh, thế nhưng, việc này không có nghĩa là hần sợ người trước mắt!

Chiến!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Diệt Thương Lan!

Quanh người Diệp Huyền bộc phát chiến ý cường đại, nhưng mà, cổ chiến ý này gặp uy áp của lão giả liền vỡ nát!

Hai người chênh lệch quá lớn! Chênh lệch này không phải ngoại vật có thể bù đắp được!

Đúng lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, hấn lập tức vung tay phải lên, trong ống tay, một cỗ lực lượng cường đại giống như biển gầm bộc phát!

Oanh!

Hai lực lượng va chạm liền nổ tung, một đạo sóng khí vô hình và mạnh mẽ bao phủ khắp sân, trong nháy mắt đã đánh nát mặt đất chung quanh!

Kỳ lão đầu ra tay đè ép một cái, sóng khí cường đại kia biến mất không thấy đâu nữa!

Nơi xa, lão giả nhìn Kỳ lão đầu, nói:

- Xem ra, muốn diệt Thương Lan học viện này, trước tiên cần phải diệt trừ người mới được!

Vừa dứt lời, hấn đã biến mất tại chỗ.

Thương Lan học viện hiện tại, chỉ có Kỳ lão đầu mạnh nhất, nếu Kỳ lão đầu bị giết, không hề nghi ngờ, diệt Thương Lan học viện chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Kỳ lão đầu vươn tay trái đẩy nhẹ một cái, trong chốc lát, đám người Diệp Huyền đã bị đẩy ra xa hơn trăm trượng. Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong đầu đám người Diệp Huyền, nói:

- Tìm cơ hội chạy trốn!

Chạy trốn?

Diệp Huyền nhìn lão giả đang đại chiến với Kỳ lão đầu, lúc này đi được sao?

Lý trí bảo hấn nên rời đi!

Nhưng mà, hấn biết rõ, mấy người bọn họ đi không nổi!

Bởi vì hấn đã cảm nhận được một ít khí tức mờ mịt bao phủ bốn phía, chung quanh đã được bố trí thiên la địa võng!

Cho nên không có đường đi!

Những người này tới đây diệt Thương Lan học viện, cũng tới giết hấn, bọn họ sẽ không nhìn hấn chạy trốn.

Chạy trốn? Ân núp tu luyện, ngày sau báo thù?

Những người kia sẽ không đáp ứng!

Mục đích của đám người kia đến nơi này chính là muốn trừ tận gốc, để tránh ngày sau bị trả thù!

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện cách Diệp Huyền không xa, người tới chính là Lý Huyền Thương, bên cạnh Lý Huyền Thương còn có một người áo đen!

Lý Huyền Thương nhìn Kỳ lão đầu đang đại chiến cách đó không xa, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền, cười nói:

- Đường như ngươi không có núi dựa. Hiện tại, có thể chết rồi!

Vừa dứt lời, thân thể của hắn đã biến mất ngay tại chỗ.

Khi biết những cường giả kia đi vào Thương Lan học viện, hắn đã lập tức chạy tới, hiện tại là cơ hội trừ bỏ tai họa tốt nhất, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này!

Nơi xa, Diệp Huyền hít một hơi thật sâu, đang định động thủ, đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Bành!

Một tiếng nổ vang lên, Lý Huyền Thương quay về chỗ cũ.

Trước mặt Diệp Huyền chính là Cửu lâu chủ Túc Tiên lâu, cách Cửu lâu chủ không xa, còn có Khương Càng Thiên! Hai người đang lạnh lùng nhìn hai người Lý Huyền Thương!

Nhìn thấy hai người kia, về mặt Lý Huyền Thương trầm xuống, nói:

- Cửu lâu chủ, Khương Càng Thiên, các ngươi muốn đối địch với Thương Mộc học viện hay sao?

Cửu lâu chủ lạnh lùng nhìn sang Lý Huyền Thương, sau đó quay người nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Tiểu hữu, hai người chúng ta thay ngươi ngăn cản người này, tại nơi đây, tôi nay có ít nhất sáu tên Vạn Pháp cảnh tới đây, sáu tên cường giả Vạn Pháp cảnh này đang âm thầm quan sát, cũng có thể ra tay bất cứ lúc nào, trừ việc này ra, ta tin tưởng. Âm giới cũng đã phái người tới, rốt cuộc người đang ở nơi nào, ta không biết, ta....

Diệp Huyền nói:

- Ta đã thông tri sư tôn ta!

Sư tôn!

Nghe vậy, Cửu lâu chủ ngẩng người, sau đó hắn quay đầu nhìn sang Lý Huyền Thương đứng cách đó không xa, cười ha ha một tiếng, nói:

- Lý Huyền Thương, Thương Mộc học viện các ngươi làm nhiều chuyện bất nghĩa, Túc Tiên lâu ta đã sớm không nhìn nổi hành vi của các ngươi, hôm nay, Túc Tiên lâu ta sẽ thay Khương quốc trừ bỏ mối họa lớn là các ngươi.

Vừa dứt lời, hắn đã lao về phía Lý Huyền Thương.

Mọi người: "..."

Thay trời hành đạo?

Cách đó không xa, Lý Huyền Thương tức giận nói:

- Ngươi điên cái gì thế?

Hắn vừa dứt lời, Cửu lâu chủ đã lao tới trước mặt hắn.

Oanh!

Một tiếng nổ vang như sấm sét truyền ra chung quanh, hai người va chạm cực mạnh.

Đối diện Cửu lâu chủ, Lý Huyền Thương nhìn chằm chằm vào Cửu lâu chủ, nói:

- Túc Tiên lâu các ngươi cũng không phải kẻ tốt lành gì, còn thay trời hành đạo? Con mẹ nó, đầu của ngươi có bị cửa kẹp hay không?

Cửu lâu chủ lạnh lùng nhìn Lý Huyền Thương, nói:

- Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Tôi chiến đi!

Nói xong, hắn đã biến mất lần nữa.

Nhìn thấy Cửu lâu chủ quyết tâm muốn đánh, Lý Huyền Thương vô cùng tức giận, hắn cũng không nói nhảm làm gì nữa, trực tiếp đánh nhau với Cửu lâu chủ!

Àm àm àm àm!

Chỉ chớp lát, chung quanh thân thể hai người xuất hiện tiếng nổ liên tiếp.

Ở bên khác, Khương Càng Thiên nhìn chăm chăm vào người áo đen đứng cách đó không xa.

Tối nay, hắc và Cửu lâu chủ khẳng định sẽ tới!

Phía trước làm nhiều như vậy, nếu như tối nay không đến, tất cả công sức lúc trước sẽ uổng phí!

Đặc biệt là Khương Càng Thiên, hắc đầu tư vào Diệp Huyền, nếu Diệp Huyền chết, tất cả đều không có ý nghĩa. Không chỉ không có ý nghĩa, đến lúc đó còn bị Thương Mộc học viện trả thù điên cuồng!

Đối diện Khương Càng Thiên, người áo đen nói:

- Hắc có thể làm cho người đánh cược toàn bộ Hoàng thất Khương quốc?

Khương Càng Thiên trầm ngâm nói:

- Thương Mộc học viện làm nhiều chuyện bất nghĩa, đáng lý phải diệt trừ.

Vừa dứt lời, thân thể hắc đột nhiên biến mất tại chỗ.

Cách đó không xa, người áo đen cũng biến mất theo...

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía ba người Mặc Vân Khôi, nói:

- Các người đi!

Đi?

Ba người Mặc Vân Khôi ngậy người.

Diệp Huyền nhìn ba người, nói:

- Ba người các người, hiện tại lập tức đi.

Mặc Vân Khôi trầm giọng nói:

- Diệp thổ phỉ, người có ý gì!

Diệp Huyền quay đầu nhìn nơi xa, nói khẽ:

- Thật không cần thiết chết ở chỗ này!

Hiện tại hắc đã nhìn rõ thế cục. Tổng viện Thương Lan học viện mặc kệ bên này, Kỳ lão đầu một người không có khả năng ngăn cản áp lực như thế.

Đã lâm vào tuyệt cảnh!

Mê mang sao?

Tự nhiên là có chút mê mang.

Hiện tại đã nhìn rõ sự thật tàn khốc và bất đắc dĩ, Diệp Huyền hắc, cuối cùng không phải là Kiếm tiên, không thể dùng một kiếm chém đứt tất cả phiền não.

Bất đắc dĩ của kẻ yếu!

Diệp Huyền trước kia đã có trải nghiệm như vậy, mà bây giờ, hắc trải nghiệm càng sâu sắc hơn trước.

Yếu, nhiều khi chỉ có thể nhận mệnh!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166: Vây thì đánh đi

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Diệp thô phi, ngươi nói mà không suy nghĩ!

Diệp Huyền nhìn về phía Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Loại thời điểm này, nếu chúng ta chạy trốn, lưu ngươi và Kỳ lão đầu ở nơi này, chúng ta còn là con người hay không? Đúng thế, mặc dù chúng ta lưu lại nơi này không thể làm gì, nhưng có thể cùng chết với nhau.

Cùng chết!

Lưu lại, thật sự cũng chỉ có cùng chết!

Diệp Huyền đang muốn nói điều gì đó, Mặc Vân Khởi lại lắc đầu, nói:

- Thương Lan học viện là nhà của ngươi, cũng là nhà của chúng ta. Chạy trốn, tham sống sợ chết... Mặc dù ta cũng muốn, nhưng thực sự làm không được. Mọi người cùng đối mặt đi! Ngươi cũng đừng khuyên ta nữa, tiếp tục khuyên, ta sợ ta sẽ động tâm!

Cách đó không xa, Bạch Trạch nhìn Mặc Vân Khởi, nói:

- Ngươi vẫn tính là nam nhân!

Mặc Vân Khởi lườm Bạch Trạch, nói:

- Cái gì gọi là tính? Lão tử vốn chính là nam nhân!

Bạch Trạch chân thành nói:

- Trước kia không nhìn ra!

Mặc Vân Khởi: "..."

Bên cạnh, Diệp Huyền nhìn mấy người đang đại chiến, một lát sau, hần chậm rãi nhắm mắt lại, nói:

- Đại thần lâu hai... Có khả năng tâm sự không?

Không có trả lời!

Diệp Huyền lại nói:

- Muốn ra không?

Lúc này, lâu hai bay có một trang giấy bay ra, trên giấy, có hai dấu móng vuốt, móng vuốt hợp lại thành vòng tròn.

Diệp Huyền ngây người, đây là ý gì?

Đột nhiên lại có trang giấy bay tới, trên giấy là hai móng vuốt tạo thành hình tròn, không đúng, Diệp Huyền tỉ mỉ phát hiện, hai vòng tròn có khác nhau rất nhỏ!

Hần đặt hai tấm giấy cạnh nhau, sau đó phát hiện vòng tròn tấm thứ hai hướng lên một chút...

Cút?

Diệp Huyền ngây người.

Nó bảo mình cút?

Diệp Huyền tức giận, nói:

- Đại thần, không thể nói chuyện sao?

Lầu hai, một trang giấy bay xuống.

Trên giấy, không có cái gì!

Diệp Huyền ngậy người, rất nhanh, hấn càn giận dữ.

Không có cái gì, ý nghĩa không cần nói nữa!

Diệp Huyền còn muốn nói điều gì, lúc này, lại có hai tám giấy bay tới, trên giấy, vẫn là dấu móng vuốt tạo thành vòng tròn...

Rõ ràng, đây là bảo hấn cứ!

Cơ mặt Diệp Huyền co giật vài cái, hoàn toàn không cho mặt mũi!

Hắn nhìn thoáng qua lầu hai, hắn xem như hiểu rõ! Chỉ sợ gia hỏa ở lầu hai ước gì hắn chết đi! Hắn vừa chết, không chừng cái tên trên lầu hai có thể đi ra! Hoặc là nói, có thể thừa cơ đoạt tháp...

Diệp Huyền lắc đầu, mình thật ngốc, còn hi vọng tên ở lầu hai giúp đỡ, cái tên này không đánh hắn đã là tốt lắm rồi!

Yên lặng một lát, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn, sau đó nói:

- Tiền bối, có ở đây không?

Gọi giúp đỡ?

Mẹ nó, đã đến thời điểm này, hắn tự nhiên phải nghĩ biện pháp gọi giúp đỡ, lúc này còn không gọi người, đó không phải là đầu sắt, mà là ngu!

Đáng tiếc, nữ tử thần bí cũng không có đáp lại.

Diệp Huyền lại kêu vài tiếng, vẫn không có đáp lại!

Diệp Huyền thấp giọng thở dài, rời khỏi Giới Ngục tháp.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn phương xa, bên kia đang đại chiến, đặc biệt là Kỳ lão đầu và lão già, hai người tương xứng, mà hai người cũng chiến đấu kịch liệt nhất!

Một bên khác, bốn người Túy Tiên lâu Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên không có đánh thật, bốn người đang kiềm chế lẫn nhau!

Diệp Huyền thu hồi tầm mắt, hắn nhìn lướt qua bốn phía, trong bóng tối bốn phía, còn có không ít người đang nhìn.

Không có kẻ nào có ý định đi ra!

Những người này cũng không ngu ngốc, đều muốn người Đại Văn đế quốc xung phong, một khi cần thiết, những người này tuyệt đối sẽ ra tay, đó là thời khắc Kỳ lão đầu chiến bại!

Khi đó, những người này sẽ không còn cố kỵ cái gì!

Kỳ lão đầu!

Diệp Huyền nhìn Kỳ lão đầu đang đại chiến, nói khẽ:

- Lão Mặc, Lão Bạch, Lão An... Hôm nay có khả năng mọi người phải bỏ mạng tại nơi này.

Mặc Văn Khôi thấp giọng thở dài, hắn lấy giấy và bút lông ra viết chữ.

Bạch Trạch nhìn Mặc Văn Khôi, nói:

- Làm cái gì?

Mặc Văn Khôi nhìn Bạch Trạch, nói:

- Viết di thư! Bằng không còn có thể làm gì?

Di thư!

Bạch Trạch nói khẽ:

- Ai đưa đi thay người!

Mặc Vân Khởi ngừng lại, một lát sau, hần lắc đầu, nói:

- Mặc kệ nó, trước viết lại nói.

Nói xong, hần nhìn sang Bạch Trạch, nói:

- Người thì sao?

Bạch Trạch lắc đầu, nói:

- Viết cho ai?

Mặc Vân Khởi kinh ngạc, nói:

- Người không có gia đình?

Bạch Trạch lắc đầu lần nữa, nói:

- Ta được dã thú trong núi nuôi lớn!

Dã thú nuôi lớn!

Diệp Huyền và Kỳ An Chi nhìn về phía Bạch Trạch, hơi kinh ngạc.

Mặc Vân Khởi thấp giọng thở dài, nói:

- To con, thì ra người tội nghiệp như thế...

Bạch Trạch trầm ngâm nói:

- Dưỡng phụ của ta là Yêu Soái, toàn bộ Mang Sơn đều là nhà ta.

Giương mặt Mặc Vân Khởi cứng đờ, nói:

- Khốn kiếp...

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên phía chân trời có tiếng nổ mạnh, rất nhanh, cả vùng đất rung động mạnh mẽ, sau đó là từng tiếng nổ tung.

Sắc mặt đám người Diệp Huyền thay đổi, dồn dập lui lại.

Oanh!

P phía chân trời lại sinh ra tiếng nổ, ngay sau đó, hai bóng người tách ra.

Chính là Kỳ lão đầu và lão giả.

Lão giả nhìn Kỳ lão đầu, vẻ mặt ngưng trọng, nói:

- Khó trách Thương Lan học viện trải qua nhiều năm như vậy vẫn không ngã, có cường giả như người tọa trấn, ai muốn động vào các người, sợ rằng phải suy nghĩ mình có thể sống tốt hay không.

Kỳ lão đầu gỡ hồ lô rượu uống một ngụm, rượu chảy ra từ mép của hần, một lát sau, hần thu hồi hồ lô rượu, sau đó cúi đầu nhìn đám người Diệp Huyền, nói:

- Có hối hận tiến vào Thương Lan học viện hay không?

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Chưa từng hối hận!

Hần không có hối hận khi gia nhập Thương Lan học viện!

Nếu không có Kỳ lão đầu, kết cục của mọi người còn không biết như thế nào, hơn nữa, sau khi đi vào Thương Lan học viện, còn quen biết đám người

Mặc Vân Khởi, ở tại nơi này, hẳn cảm giác thật thoải mái!

Nơi này, giống như một ngôi nhà!

Mà hẳn chưa từng có cảm giác này tại Thanh Thành Diệp gia!

Tại Thanh Thành, chỉ có lạnh lẽo và lợi ích!

Ở nơi này, hẳn đã biết cái gì gọi là bằng hữu!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Kỳ lão đầu, ta nói thật với ngươi, ngay từ đầu, ta kỳ thật rất hối hận... Thế nhưng sau đó, ta phát hiện, ngươi làm người cũng không tệ, tại nơi này, ta quen biết Diệp thổ phi và to con, còn có Kỳ học tỷ... Mặc dù Diệp thổ phi và Bạch Trạch thường xuyên ghen ghét ta đẹp trai hơn bọn họ, thế nhưng...

- Được được!

Trên không, Kỳ lão đầu đột nhiên khoát tay áo, nói:

- Ngươi đừng nói nữa. Tới lượt Bạch Trạch nói!

Mặc Vân Khởi: "..."

Bên cạnh Mặc Vân Khởi, Bạch Trạch nhìn Kỳ lão đầu, lắc đầu, nói:

- Chưa từng hối hận!

Chưa từng hối hận!

Trên không, Kỳ lão đầu lại uống một ngụm rượu, qua vài giây, đột nhiên hắn dùng sức bóp, hồ lô rượu trực tiếp vỡ tan!

Lập tức, Kỳ lão đầu cất tiếng cười to, nói:

- Chưa từng hối hận... Đủ rồi, đủ rồi...

Vừa dứt lời, lão quay người nhìn sang lão giả cách đó không xa, nói:

- Vậy thì đánh đi!

Nói xong, một cỗ khí tức cường đại bao phủ chân trời.

Lão giả hép mắt, sau một khắc, hai tay của hắn nâng lên, trong chốc lát, toàn bộ chân trời như bị hắn bóp méo!

Vạn vẹo vạn vẹo!

Đây là năng lực đặc thù của Vạn Pháp cảnh!

Chân trời, từng đạo lực lượng cường đại không ngừng lan ra bốn phía, luồng sức mạnh mạnh mẽ này trực tiếp làm toàn bộ Thương Lan sơn rung động dữ dội. Bốn phía, vô số người hoảng hốt và lui lại.

Nhìn thấy cảnh này, lão giả khiếp sợ, nói:

- Ngươi, ngươi muốn tự bạo!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Không thể lại bảo hộ các người!

Vào lúc này, hai đạo hư ảnh không có dấu hiệu nào xuất hiện hai bên trái phải của Kỳ lão đầu!

Xuy xuy!

Hai đạo máu tươi bắn ra từ yết hầu và bụng của Kỳ lão đầu! Ngay sau đó, lực lượng cường đại biến mất ngay lập tức, ngay sau đó, Kỳ lão đầu rơi từ không trung xuống.

- Là sát thủ Vạn Pháp cảnh đỉnh phong của Âm giới! Cần thận!

Cửu lâu chủ kinh hãi gào to.

Phía dưới, đám người Diệp Huyền nhìn Kỳ lão đầu rơi xuống, bọn họ ngây người, đặc biệt là Kỳ An Chi, nàng như mất hồn.

Rất nhanh, Diệp Huyền thả người nhảy lên, tiếp lấy Kỳ lão đầu.

Diệp Huyền mang theo Kỳ lão đầu vững vàng rơi xuống đất, vết hầu của Kỳ lão đầu không ngừng chảy máu.

Diệp Huyền ngẩn ngơ, vội vàng muốn dùng Kim Sang đan, lúc này, Kỳ lão đầu che cổ họng của mình, hần khẽ lắc đầu, nói:

- Không được!

Diệp Huyền nhìn về phía Kỳ lão đầu, Kỳ lão đầu nhìn bốn người Diệp Huyền, nói khẽ:

- Không thể tiếp tục bảo hộ các người...

Không thể tiếp tục bảo vệ các người!

Trong nháy mắt, trong mắt bốn người Diệp Huyền đều chảy nước mắt.

Diệp Huyền nắm thật chặt tay Kỳ lão đầu, hần đến lúc này mới phát hiện, hần đã xem Kỳ lão đầu như thân nhân!

Thân nhân!

Mặc Vân Khôi cũng như thế, hần hiện tại không có chút cà lơ phất phơ nào, nước mắt đã tuôn đầy mặt.

Bạch Trạch xiết chặt hai tay, hần không khóc, nhưng trong hốc mắt đã sớm tụ tích tụ nhiều nước mắt.

Kỳ An Chi cúi đầu, im lặng.

Khí tức của Kỳ lão đầu càng ngày càng yếu, ánh mắt hần nhìn bốn người, cuối cùng, ánh mắt hần nhìn lên người Diệp Huyền, nói:

- Sau khi ta đi, người chính là viện trưởng Thương Lan học viện, đáp ứng ta, chiếu cố bọn họ thật tốt, chớ có để bọn họ bị kẻ khác khi dễ.

Diệp Huyền gật đầu, nước nở nói:

- Tốt!

Kỳ lão đầu mỉm cười, nụ cười này làm máu tươi trên vết hầu của hần chảy ra nhiều hơn. Hần nghiêng đầu nhìn thoáng qua chân trời xa xôi, nói:

- Hai chuyện, chuyện thứ nhất, nếu như có thể, ngày sau này nhớ mang thi thể những học viện trên đường nhỏ Thương Sơn trở về, người bây giờ là viện trưởng, có trách nhiệm này, chuyện thứ hai, ta đến từ tổng viện Trung Thổ Thần Châu Thương Lan học viện... Ta xứng đáng với Thương Lan học viện, nhưng lại thẹn với sư tôn ta, nếu ngày sau có thể, các người thay ta đi tới tổng viện Thương Lan học viện một chuyến, thay ta dập đầu trước mộ sư tôn ba cái, lại nói, ân tình của lão nhân gia, kiếp sau ta sẽ báo đáp.

Vừa dứt lời, hần đột nhiên bay lên trời, sau một khắc, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp bao trùm bốn người Diệp Huyền.

Lúc này, cỗ lực lượng kia trực tiếp đưa bốn người Diệp Huyền đến dưới chân núi Thương Lan sơn, mà Kỳ lão đầu lại lao lên cao, sau đó một cỗ khí tức cường đại bao phủ cơ thể hần!

Cỗ lực lượng này rất mạnh, làm cho tất cả mọi người giật mình biến sắc!

Cách đó không xa, lão giả kinh hãi nhìn Kỳ lão đầu, nói:

- Người...

Đúng lúc này, Kỳ lão đầu đột nhiên phóng về phía lão già.

Vào lúc này, hai đạo hư ảnh lặng lẽ không một tiếng động tiến tới hai bên trái phải của Kỳ lão đầu!

Nhìn thấy hai hư ảnh này, đôi mắt Kỳ lão đầu chậm rãi đóng lại, nói:

- Dẫn bọn họ đi!

Sau đó...

Oanh!

Một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên bộc phát trong cơ thể Kỳ lão đầu... Cỗ lực lượng này mạnh, trực tiếp làm thân thể Kỳ lão đầu biến thành một đám sương máu....

Vạn Pháp Đình Phong cảnh tự bạo!

Uy lực khủng bố cỡ nào?

Trên không, hai hư ảnh xuất hiện hai bên trái phải của Kỳ lão đầu bị đánh bay trong nháy mắt, một hư ảnh bay xa mấy trăm trượng, lão già lại mang theo thanh niên lui về phía sau, không chỉ hấn, các cường giả xuất hiện khắp bốn phía đều lui lại..

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đỉnh núi Thương Lan sơn đều bị lực lượng kia nổ sập một nửa!

Vào thời khắc Kỳ lão đầu lựa chọn tự bạo, Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền, Cửu lâu chủ nhìn thoáng qua bốn người Diệp Huyền, sau đó trầm giọng nói:

- Đi, đi Túy Tiên lâu.

Đi Túy Tiên lâu!

Khương Càng Thiên dùng ánh mắt khó tin nhìn Cửu lâu chủ!

Mang Diệp Huyền đi Túy Tiên lâu, chẳng khác gì dẫn họa tới Túy Tiên lâu!

Túy Tiên lâu thật sự đặt cược lên người Diệp Huyền?

Bốn người Diệp Huyền cũng cảm thấy khó tin, Cửu lâu chủ lại bảo bọn họ đi Túy Tiên lâu, hiện tại bốn người bọn họ bị hơn mười Vạn Pháp cảnh truy sát đây!

Nếu bọn họ đi Túy Tiên lâu, chẳng khác nào dẫn họa tới cho Túy Tiên lâu!

Diệp Huyền do dự một chút, muốn nói cái gì, lúc này, Cửu lâu chủ đột nhiên nói:

- Chớ lãng phí thời gian.

Nói xong, hấn nhìn thoáng qua Khương Càng Thiên, nói:

- Khương huynh, mang theo bọn họ đi cùng ta!

Nói xong, hấn vung tay phải lên, trực tiếp mang theo Diệp Huyền và Kỳ An Chi biến mất tại chỗ.

Khương Càng Thiên ngây người, hấn hít sâu một hơi, nói:

- Vậy thì cược đi!

Nói xong, hấn mang theo Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch biến mất ngay tại chỗ.

Mấy người vừa biến mất, Lý Huyền Thương cùng một người áo đen đã xuất hiện tại vị trí bọn họ vừa đứng.

Lý Huyền Thương nhìn mấy bóng đen phía chân trời xa xôi, nói:

- Túy Tiên lâu bị điên rồi sao?

Hấn nghĩ mãi mà không rõ!

Túy Tiên lâu vì bảo vệ đám người Diệp Huyền, dám đắc tội nhiều thế lực như vậy! Hơn nữa còn đắc tội ngay trước mặt!

Hiện tại chung quanh nơi này có hơn mười cường giả Vạn Pháp cảnh, trong đó càng có ba bốn tên cường giả Vạn Pháp Đỉnh Phong cảnh! Trọng yếu nhất chính là, trong đó còn có Thương Mộc học viện cùng tổ chức sát thủ Âm giới!

Hai thế lực này cũng không phải thế lực tam lưu!

Túy Tiên lâu dám đắc tội với bọn họ?

Bên cạnh Lý Huyền Thương, người áo đen trầm giọng nói:

- Hẳn nhất định có chỗ ý vào!

- Ý vào?

Lý Huyền Thương dứt tọng nói:

- Mặc kệ hẳn có ý vào cái gì, hôm nay, đám người Diệp Huyền phải chết!

Nói xong, hẳn nhìn sang bốn phía, nói:

- Người này tuổi còn trẻ đã tiến vào Vô đạo tông sư, thậm chí còn là một Kiếm đạo tông sư, nếu hẳn không chết, một khi ngày sau trở thành Kiếm Chủ, thậm chí là kiếm tu cấp bậc Kiếm Hoàng, đối với các vị mà nói, sợ rằng không phải chuyện gì tốt.

Người chung quanh im lặng một lúc, rất nhanh lão giả mang theo thanh niên bên cạnh bay lên bầu trời.

Diệp Huyền phải chết!

Bọn họ là lão quái vật đã sống nhiều năm như vậy, tự nhiên hiểu rõ đạo lý trăm thảo trừ căn, nếu chưa trừ hết cỏ, ngày sau có thể sẽ mang tới tai họa ngập đầu!

Nhìn thấy những người kia nhích người, Lý Huyền Thương cười gằn nói:

- Cũng tốt, hôm nay cũng diệt cả Túy Tiên lâu!

Nói xong, hẳn và người áo đen trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Đề đồ tới nay đã định trước sẽ không bình tĩnh.

Túy Tiên lâu.

Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên mang theo bốn người Diệp Huyền tới Túy Tiên lâu, Túy Tiên lâu nằm ngay trung tâm đế đô, có tổng cộng chín tầng. Dĩ nhiên, nơi này chỉ là một cái phân bộ Túy Tiên lâu tại Khương quốc!

Cửu lâu chủ mang theo đám người Diệp Huyền đi tới tầng thứ chín, hẳn đi đến cửa sổ và nhìn bốn phía, nói:

- Người chung quanh không có phạm sự, nhanh chóng rời đi!

Giọng nói của hẳn như tiếng sấm truyền ra ngoài!

Rất nhanh, những người chung quanh Túy Tiên lâu dồn dập chạy trốn, phải nói, cũng không có người nào, trong phạm vi mấy chục dặm xung quanh Túy Tiên lâu đều là sản nghiệp của Túy Tiên lâu.

Sau khi người đi sạch sẽ, đột nhiên Cửu lâu chủ quát:

- Xuất trận!

Vừa dứt lời....

Oanh!

Một cột sáng màu lam từ tầng thứ nhất của Túy Tiên lâu phóng lên tận trời, cột sáng này bao trùm toàn bộ Túy Tiên lâu, hiện tại, toàn bộ Túy Tiên lâu bị ánh sáng màu lam bao phủ vào trong. Trừ việc này ra, trên cột sáng màu lam này còn xuất hiện vô số phù văn màu vàng như bông tuyết, những phù văn này giống như từng con rắn nhỏ bơi lội quanh Túy Tiên lâu.

Trận pháp!

Trên tầng thứ chín, Khương Càng Thiên nhìn thoáng qua Cửu lâu chủ, trầm giọng nói:

- Đây chính là Cửu Linh trận nổi tiếng của Túy Tiên lâu các ngươi.

Cửu lâu chủ gật đầu.

Khương Càng Thiên trầm giọng nói:

- Mở ra một lần, ít nhất tổn hao ba mươi vạn linh thạch cực phẩm, mà thôi động một lần, cần ít nhất năm mươi vạn...

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn chăm chăm vào Cửu lâu chủ.

Túy Tiên lâu vì giữ được mấy người Diệp Huyền, thật sự bỏ vốn gốc!

Cửu lâu chủ lắc đầu, nói:

- Tiền tài đều là vật ngoài thân, không đáng giá nhắc tới!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Văn Khởi nói khẽ:

- Ta lần đầu tiên cảm thấy Túy Tiên lâu rất trọng nghĩa...

Diệp Huyền: "..."

Lúc này, Cửu lâu chủ nhìn về phía Diệp Huyền, hắn do dự một chút, sau đó nói:

- Tiểu hữu, lệnh sư khi nào đến?

Lệnh sư?

Mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Kỳ thật, bọn họ đã sớm đoán được sau lưng Diệp Huyền khẳng định còn có sư phó, bởi vì Diệp Huyền không có khả năng tự học Kiếm đạo, nếu là như vậy, vậy thì không phải là yêu nghiệt, mà là không bình thường.

Hiện tại Cửu lâu chủ hỏi, mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Tò mò!

Đặc biệt là Khương Càng Thiên, hắn vô cùng tò mò, sư phó của Diệp Huyền là người phương nào? Lại có thể làm Túy Tiên lâu không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ Diệp Huyền!

Cửu lâu chủ hiện tại cũng thấp thòm, không đúng, là hết sức thấp thòm!

Hắn lần này tự tiện chủ trương mang đám người Diệp Huyền tới Túy Tiên lâu, tự nhiên là nghĩ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, ra sức bảo vệ Diệp Huyền, chỉ cần giữ được Diệp Huyền, không chỉ có thể thay Túy Tiên lâu kết giao một vị Kiếm tiên, càng có thể kết giao Diệp Huyền, Diệp Huyền tương lai cũng là người có tiền đồ vô lượng!

Có thể nói là một công đôi việc!

Nhưng điều kiện tiên quyết là, sư phó của Diệp Huyền chạy tới!

Nếu không đến kịp, tất cả mọi người đến xong rồi. Không chỉ như thế, hắn sẽ còn chọc vô số thế lực cường đại gây sự với Túy Tiên lâu, đặc biệt là Đại Vân Thương Mộc học viện và Âm giới... Có thể nói, hắn là tội nhân của Túy Tiên lâu! Cho dù hắn chết một trăm lần cũng không đủ!

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên đánh vào Túy Tiên lâu.

Oanh!

Toàn bộ Túy Tiên lâu rung động mạnh!

Mọi người quay đầu nhìn về phía, không biết từ lúc nào, bên ngoài Túy Tiên lâu xuất hiện một đám người, người cầm đầu chính là lão giả của Đại Vân Thương Mộc học viện, cách lão giả kia không xa là Lý Huyền Thương và lão giả áo bào đen!

Ở sau lưng ba người còn có mười mấy người!

Những người này, tất cả đều là Vạn Pháp cảnh!

Hơn mười Vạn Pháp cảnh!

Trận chiến này, chỉ sợ xuất hiện lần đầu tiên tại Khương quốc!

Nhìn thấy đội hình như vậy, trong tầng thứ chín, sắc mặt mọi người ngưng trọng. Cho dù là Cửu lâu chủ cũng lộ ra vẻ mặt không dễ nhìn!

Trận chiến này...

Làm sao ngăn cản?

Bên ngoài, Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn Cửu lâu chủ, nói:

- Nếu Tủy Tiên lâu các ngươi muốn đối địch với mọi người, vậy thì cùng chết chung đi!

Vừa dứt lời, hần bay lên trời, sau đó cách không một chương đánh vào Tủy Tiên lâu.

Oanh!

Tủy Tiên lâu rung động mạnh, bức tường ánh sáng cũng xuất hiện vết rạn.

Cửu lâu chủ gần giọng nói:

- Khai trận!

Oanh!

Vô số cột sáng chói mắt đánh thẳng vào bức tường ánh sáng của Tủy Tiên lâu, mỗi một tia sáng đều mang theo lực lượng cường đại!

Trên không, Lý Huyền Thương hít mắt lại, hần quay đầu nhìn về phía đám người bên ngoài, nói:

- Còn chờ cái gì? Đồng loạt ra tay, để phòng có biến!

Đám người lão giả nhìn nhau, sau một khắc, đám người này đã biến mất.

Hơn mười cường giả Vạn Pháp cảnh đồng loạt ra tay, đó là cảnh tượng kinh khủng cỡ nào?

Oanh!

Bức tường ánh sáng kia biến mất không còn nữa, cùng lúc đó, hơn mười đạo lực lượng cường đại đánh vào Tủy Tiên lâu.

Oanh!

Toàn bộ Tủy Tiên lâu rung động mạnh và nổ tung, trong khoảnh khắc, cả tòa Tủy Tiên lâu sụp đổ, vô số khói bụi và đá vụn phóng lên tận trời, nhưng rất nhanh, đám người Lý Huyền Thương đã xua tan khói bụi và đá vụn!

Trong phé tích, đám người Diệp Huyền vừa đứng lên, hai bóng người đã xuất hiện trước mặt bọn họ!

Chính là Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên!

Nghiền ép!

Nghiền ép hoàn toàn!

Rất nhanh, hơn mười đạo uy áp mạnh mẽ đột nhiên bao phủ đám người Diệp Huyền.

Ầm!

Trong nháy mắt, bốn người Diệp Huyền đều bị trấn áp nằm trên mặt đất, không chỉ như thế, vào lúc này, xương cốt toàn thân bọn họ đang kêu răng rắc.

Diệp Huyền mong muốn đứng lên, lúc này, Lý Huyền Thương đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, một cỗ uy áp cường đại bao phủ Diệp Huyền.

Phốc!

Diệp Huyền phun máu tươi.

Lý Huyền Thương lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, nói:

- Ta muốn ngươi hiểu rõ, không có gia nhập Thương Mộc học viện ta là sai lầm lớn nhất đời ngươi, không phải là sai lầm của Thương Mộc học viện ta!

Nói xong, hần nhìn thoáng qua Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch bên cạnh Diệp Huyền, sau đó thân thể hần run lên.

Phanh phanh!

Bạch Trạch cùng Mặc Vân Khởi bị đánh bay ra xa mấy trăm trượng, hai người vừa rơi xuống mặt đất, trong miệng đã phun mấy ngụm máu!

Lý Huyền Thương nhìn Diệp Huyền, cười gằn nói:

- Ngươi giết nhiều người của Thương Mộc học viện ta như vậy, hôm nay, ta cũng sẽ để cho ngươi tận mắt nhìn thấy đồng bạn của ngươi chết đi...

Vừa dứt lời, chân phải của hắn đột nhiên đá một cước.

Phanh phanh!

Ba khối đá vụn bắn ra, sau một khắc, Bạch Trạch cùng Mặc Vân Khởi và Kỳ An Chi bị ba viên đá đâm xuyên bụng!

Nhìn thấy cảnh này, mí mắt Diệp Huyền muốn rách ra, hắn gầm lên giận dữ.

Oanh!

Một cỗ chiến ý cường đại đột nhiên xuất hiện trong người hắn, không chỉ có chiến ý, còn có một cỗ kiếm ý!

Hai cỗ ý cảnh xuất hiện, thế mà ngăn cản uy áp của Lý Huyền Thương! Sau một khắc, thân hình hắn run lên, cầm kiếm lao về phía Lý Huyền Thương!

Nhìn thấy cảnh này, đám người có mặt ở đây đều khiếp sợ!

Lý Huyền Thương chính là Vạn Pháp cảnh đỉnh phong đấy!

Mà Diệp Huyền lại có thể ngăn cản uy áp của hắn... Kinh khủng nhất là, Diệp Huyền không chỉ là Võ đạo tông sư, còn là Kiếm đạo tông sư!

Kiếm võ song tu!

Yêu nghiệt!

Đây là suy nghĩ của mọi người!

Trong mắt Lý Huyền Thương cũng sinh ra một tia khiếp sợ, Diệp Huyền kém hắn mấy cảnh giới, hai cỗ ý cảnh của Diệp Huyền lại có thể ngăn cản uy áp của hắn!

Việc này thật khủng bố!

Nghĩ đến tận đây, sát ý trong mắt Lý Huyền Thương càng đậm!

Hắn càng vui mừng khi dùng tất cả thủ đoạn để tru sát Diệp Huyền, bằng không thì, với tốc độ phát triển của Diệp Huyền, ngày sau tất trở thành đại địch của Thương Mộc học viện!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Ta chính là chỗ dựa của hắn, người không phục?

Lúc này, Diệp Huyền đã lao tới trước mặt Lý Huyền Thương, Lý Huyền Thương vùng tay phải lên,

Ầm!

Diệp Huyền bị đánh ra xa trăm trượng, nằm cách Mặc Vân Khởi không xa, hắn vừa rơi xuống đất, mặt đất dưới thân hắn nổ tung!

Diệp Huyền nằm trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra khỏi miệng.

Lý Huyền Thương chậm rãi đi về phía đám người Diệp Huyền, nói:

- Ta nói qua, ngươi nhất định phải chết. Lần này, thần tiên tới cũng cứu không được ngươi!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Văn Khởi lau máu tươi trên khóe miệng, hẩn nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, nói:

- Diệp thổ phi... Lần này ta thật không được, ta..... Ta đi trước một bước...

Trước mặt Diệp Huyền, Lý Huyền Thương cười gằn nói:

- Thế nào, ngươi không phải còn có chỗ dựa hay sao? Kêu ra đi, ngươi gọi đi!

Vừa dứt lời, hẩn đá cước đá vào bụng Diệp Huyền.

Ầm!

Diệp Huyền bay ra xa hơn mười trượng, lần này, thân thể hẩn trực tiếp nổ tung.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngồi dậy, hẩn đâm một quyền vào ngực mình, cưỡng ép ngăn cản cảm giác khó chịu, sau đó, giữa chân mày của hẩn nổi lên một chữ "Thỏ" màu vàng.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Diệp Huyền, Giới Ngục tháp khẽ run lên! Một tiểu tháp hư ảo xuất hiện giữa chân mày của hẩn.

Hiện tại, ý thức của hẩn đã bắt đầu mơ hồ...

Đúng lúc này, chữ "Thỏ" giữa chân mày Diệp Huyền và tiểu tháp biến mất không thấy đâu nữa!

Trong cơ thể hẩn, Giới Ngục tháp triệt để khôi phục bình tĩnh.

- Ai...

Một đạo thờ dài vang lên trong sân.

Lý Huyền Thương ngây người.

Sau đó, hẩn quay đầu nhìn về phía chân trời, mọi người cũng nhìn về phía chân trời.

Ở chân trời xa xa, một vầng trăng sáng lơ lửng, dưới trăng sáng là một nữ tử váy trắng, nữ tử đưa lưng về phía mọi người, tóc dài tới eo, hai tay thả lỏng phía sau.

Lúc này, nữ tử váy trắng mở tay phải ra, nói:

- Kiểm tới!

Trong chốc lát, toàn bộ đế đô rung động rất mạnh, ngay sau đó, những lá cây trên cành đều bay lên, toàn bộ đế đô đều bị lá cây bao phủ vào trong!

Lúc này, lá cây giống như trăm sông đổ về một biển hội tụ thành một thanh kiếm màu xanh lá, sau đó vững vàng rơi vào trong lòng bàn tay nữ tử váy trắng.

Tất cả mọi người ngây dại.

Lúc này, kiếm trong tay nữ tử váy trắng đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã ở giữa chân mày của Lý Huyền Thương, ngay sau đó, nữ tử váy trắng nói:

- Ta chính là chỗ dựa của hẩn, ngươi không phục?

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngây người!

Lý Huyền Thương là hạng người gì?

Vạn Pháp cảnh đỉnh phong đấy!

Đừng nói tại Khương quốc, cho dù đặt trong toàn bộ Thanh Châu cũng là số một số hai!

Hiện tại, Lý Huyền Thương lại bị một kiếm chế trụ?

Tốc độ của thanh kiếm cực nhanh, nhanh đến mức không có bất kỳ người nào thấy rõ!

Đây là cường giả gì?

Tất cả mọi người nhìn nữ tử váy trắng, trong mắt đầy kinh hãi!

Cửu lâu chủ đứng bên cạnh càng hưng phấn, phải nói là điên cuồng!

Mặc dù hấn trọng thương, thế nhưng hiện tại, hấn không nhận được muốn cất tiếng cười to!

Hấn cuống thảng!

Quả nhiên sau lưng Diệp Huyền thật sự có người, hơn nữa còn là một vị Kiếm tiên!

Cửu lâu chủ nghĩ đến cái gì đó, hấn đột nhiên một bàn tay vỗ vai Khương Càng Thiên ở bên cạnh, nói:

- Lão Khương, không hối hận chứ, ha ha...

Khương Càng Thiên nhìn nữ tử váy trắng ở phương xa, gương mặt cứng đờ...

Thử hỏi về mặt của ai đặc sắc nhất, người đó chính là Lý Huyền Thương!

Vào lúc thanh kiếm này xuất hiện giữa chân mây của hấn, hấn còn chưa kịp phản ứng!

Là chưa kịp phản ứng!

Phải là cường giả mạnh cỡ nào mới làm được như thế?

Đúng lúc này, đột nhiên người áo đen bên cạnh Lý Huyền Thương xoay người bỏ chạy, tốc độ của hấn rất nhanh, trong chớp mắt đã ở chân trời, nhưng vào lúc này, thanh kiếm ở giữa chân mây Lý Huyền Thương đột nhiên biến mất.

Sau một khắc.

Một đầu lâu đầm máu từ trên trời rơi xuống!

Miêu sát!

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều giật mình tới cực điểm!

Bao quát Lý Huyền Thương!

Người áo đen có thực lực gì?

Cũng là Vạn Pháp cảnh!

Hấn bị miêu sát đơn giản như vậy?

Trực tiếp miêu sát!

Cách đó không xa, lão già của Đại Vân Thương Mộc học viện cũng lộ ra vẻ mặt không dám tin!

Dưới ánh trăng, mặc dù không thể thấy mặt của nữ tử váy trắng, nhưng nữ tử váy trắng vẫn đẹp như tranh vẽ, giống như thần nữ tới từ thiên giới, không nhiễm một tia khói lửa nhân gian!

Ánh mắt lão già nhìn chằm chằm vào nữ tử váy trắng, nói:

- Ngươi, ngươi là Kiếm tiên... Ngươi...

Đúng lúc này, tay ngọc của nữ tử váy trắng vẫy nhẹ.

Xùy!

Không có dấu hiệu nào, đầu của lão già trực tiếp bay lên cao.

Máu tươi như trụ!

Tất cả mọi người đều ngo ngác!

Lão già đó là... Vạn Pháp cảnh đỉnh phong đấy, bị miêu sát đơn giản như vậy?

Ngay cả Cửu lâu chủ đứng cách đó không xa cũng bối rối.

Đây chính là Vạn Pháp cảnh đỉnh phong sao?

Bị miểu sát đơn giản như hái rau cắt dưa?

Nhưng mà, vừa nghĩ tới người trước mặt là một vị Kiếm tiên, hắn đã bình thường trở lại!

Kiếm tiên đấy!

Thanh châu có Kiếm tiên sao?

Có cường giả không kém Kiếm tiên, nhưng Kiếm tiên, thật sự không có ai...

Một bên khác, thân thể những cường giả Vạn Pháp cảnh chung quanh đang run rẩy.

Đúng lúc này, một thanh kiếm màu xanh lá đột nhiên quét qua giữa sân, xuyên qua từng người.

Xuy xuy!

Cách đó không xa, hai đạo tàn ảnh không có dấu hiệu nào rơi xuống đất, sau đó bị hai đạo kiếm quang đóng đinh trên mặt đất!

Hai người này, chính là hai cường giả Âm giới đã giết Kỳ lão đầu!

Hiện tại, hai người bị đóng đinh trên mặt đất, hai người nhìn chằm chằm nữ tử váy trắng dưới ánh trăng, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Đúng lúc này, một tên cường giả Vạn Pháp cảnh cách đó không xa đột nhiên đứng dậy, hắn thi lễ thật sâu với nữ tử váy trắng, nói:

- Tiền bối, chúng ta...

Nữ tử váy trắng đột nhiên lắc đầu, nói:

- Không nên nói cái gì cả, để cho ta yên lặng giết vài người!

Vừa dứt lời, tay ngọc của nàng vẫy nhẹ về phía lão già kia.

Xùy!

Không có dấu hiệu nào, đầu của lão già kia trực tiếp bay ra ngoài!

Sau đó, tay ngọc của nữ tử váy trắng vẫy nhẹ, thanh kiếm kia xuyên qua mọi người...

Xuy xuy xuy xuy xuy...

Chỉ trong nháy mắt, mười tên cường giả Vạn Pháp cảnh bị chém đầu ngay lập tức.

Hơn mười cột máu tươi bắn lên cao, cảnh tượng thật hùng vĩ!

Phía dưới, còn lại sáu người sống.

Ngoại trừ Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên ra, còn có Lý Huyền Thương, hai tên sát thủ Âm giới, còn có thiếu niên tới từ Đại Vân Thương Mộc học viện!

Hiện tại, sắc mặt Lý Huyền Thương như tro tàn!

Kiếm tiên!

Hắn biết sau lưng Diệp Huyền khẳng định có người, thế nhưng, hắn không có nghĩ tới sau lưng Diệp lại là một vị Kiếm tiên...

Nghĩ đến điểm này, Lý Huyền Thương không nhận được nhìn sang Diệp Huyền không rõ sống chết ở nơi xa, hiện tại nội tâm của hắn đang tức giận mắng chửi, phía sau người có Kiếm tiên, tại sao không nói sớm? Nếu nói sớm, hắn có thể lưu lạc đến mức này hay sao?

Đáng tiếc, hắn cũng không nghĩ tới, cho dù Diệp Huyền nói, hắn cũng không tin!

Phải nói, không có người nào tin tưởng!

Kiếm tiên?

Thanh Châu chưa từng xuất hiện tồn tại như thế!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Nhìn ta không giống cao thủ sao

Đúng lúc này, thanh kiếm màu xanh lá lại xuất hiện giữa chân mày Lý Huyền Thương, ngay sau đó, nữ tử váy trắng nói:

- Không phải ngươi muốn tìm ta hay sao?

Lý Huyền Thương nhìn chăm chăm nữ tử váy trắng, hần đột nhiên cười dữ tợn một tiếng, nói:

- Sĩ có thể sát, không thể...

Đúng lúc này, thanh kiếm màu xanh lá rung động.

Ông!

Theo tiếng kiếm ngân vang lên, thân thể Lý Huyền Thương ngã xuống, thế nhưng, linh hồn của hần lại nhìn chăm chăm vào thanh kiếm màu xanh!

Linh hồn Lý Huyền Thương dùng ánh mắt khó tin nhìn nữ tử váy trắng, nói:

- Không, không, hồn phách tách rời thân thể... Ngươi, ngươi làm sao có thể làm..

Đúng lúc này, nữ tử váy trắng lại nói:

- Nếu không chết, ngươi đứng lên học chiêu mới!

Vừa dứt lời, Diệp Huyền nằm trên mặt đất đột nhiên co giật, rất nhanh, hần bò dậy, mặc dù toàn thân hần bị tổn thương vô cùng thê thảm, nhưng hần vẫn bò dậy!

Sau khi hần đứng lên, đầu tiên đi tới bên cạnh Mặc Vân Khôi, hần đá đá Mặc Vân Khôi, nói:

- Đừng giả chết. Mau dậy đi!

Mặc Vân Khôi mở to mắt nhìn Diệp Huyền, nói:

- Ngươi, tại sao ngươi biết ta không chết.....

Vừa dứt lời, trong miệng hần đã chảy máu tươi.

Diệp Huyền lăm lăm nói:

- Ngươi vừa đánh rắm thú vị lắm!

Mặc Vân Khôi: "..."

Diệp Huyền lại đi tới trước mặt Bạch Trạch cùng với Kỳ An Chi, hai người đều chưa chết, nhưng cũng gần. Rõ ràng, Lý Huyền Thương lúc trước muốn hành hạ bọn họ, bởi vậy, cũng không có lựa chọn hạ tử thủ!

Diệp Huyền đổ ra hai viên Kim Sang đan cho hai người ăn vào.

Bạch Trạch nhìn Diệp Huyền, nói:

- Ta muốn mạnh hơn!

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Trước mặc quần vào!

Vừa rồi Bạch Trạch chà xát mặt đất bay đi, bởi vậy, quần đã rách tung toé, phải nói, đã không còn quần. Cho nên hiện tại đã bại lộ xuân quang!

Bạch Trạch: "...”

Diệp Huyền đi đến trước mặt Kỷ An Chi, Kỷ An Chi nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền vỗ vỗ bả vai Kỷ An Chi, sau đó quay người đi tới cách đó không xa, hần thi lễ với nữ tử váy trắng.

Chân trời, nữ tử váy trắng lâm đạm nói:

- Cảm giác bị khi dễ như thế nào?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Khó chịu!

Nữ tử váy trắng bình tĩnh nói:

- Sau này ngươi sẽ còn bị khi dễ. Nhớ kỹ một câu, nếu tính tình lớn hơn thực lực, đó chính là đồ đàn độn. Ngươi muốn cuồng ngạo, có thể, nhưng phải giống như ta, muốn chém ai thì chém...

Nói xong, chuôi kiếm màu xanh lá đột nhiên chém về phương xa.

Xùy!

Cách đó không xa, đầu của một tên sát thủ Âm giới bay lên cao.

Diệp Huyền: "...”

Nữ tử váy trắng lâm đạm nói:

- Hà giận chưa?

Diệp Huyền gật đầu.

Nữ tử váy trắng nói:

- Ngươi còn không có thực lực như vậy.

Diệp Huyền im lặng một lát, sau đó nói:

- Ta còn trẻ!

- Tuổi trẻ?

Nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Khi ta ở tuổi của ngươi, đã giết vô địch thủ khắp cửu thiên thập địa!

Diệp Huyền: "...”

Nữ tử váy trắng lại nói:

- Thôi được, ngươi ưu tú như ta, sợ rằng chư thiên vạn giới sẽ không xuất hiện người thứ hai.

Gương mặt Diệp Huyền đen lại...

Lúc này, tay phải của nữ tử váy trắng vẫy nhẹ, thanh kiếm màu xanh lá trực tiếp dừng trước linh hồn Lý Huyền Thương, nói:

- Chiêu kiếm kỹ này tên một kiếm định hồn, tên như ý nghĩa, đặc biệt nhằm vào linh hồn, nếu như đối phương là linh hồn thể, uy lực một kiếm của ngươi sẽ gia tăng mấy lần, không có linh hồn cũng có thể, một kiếm đánh linh hồn của hắn tách rời, người trên thế gian, rất nhiều người đều là thân thể cường hãn, linh hồn suy yếu, một kiếm định hồn, xuất kiếm nhắm vào nhược điểm này. Kiếm của ngươi vừa xuất, cái gì yêu ma quỷ túy linh hồn đều hóa thành vô hình.

Diệp Huyền vội vàng gật đầu, nói:

- Thật tốt, ta học!

Nữ tử váy trắng khẽ gật đầu, nói:

- Kiếm kỹ này cũng là một loại tín niệm Kiếm đạo, tín niệm đến mức nào, chính ngươi ngộ, ngộ ra được, là bản lĩnh của ngươi, ngộ không ra... Vậy ngươi cũng phải ngộ cho ta, đừng để ta mất mặt!

Diệp Huyền: "..."

Lúc này, tay ngọc của nữ tử váy trắng vẫy nhẹ một cái.

Xùy!

Thanh kiếm đâm thủng linh hồn Lý Huyền Thương, trong khoảnh khắc, Lý Huyền Thương đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Nhìn thấy cảnh này, Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên cách đó không xa cảm giác thân thể lạnh buốt.

Giết người như giết gà!

Đây chính là cường giả Vạn Pháp cảnh đấy!

Cứ giết như vậy...

Lúc này, thanh kiếm màu xanh lá đi tới trước đỉnh đầu Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hai người thay đổi, lúc này, Diệp Huyền vội vàng nói:

- Sư...

Lúc này, nữ tử thần bí lâm đạm nói:

- Yên tâm, cũng không phải muốn giết bọn họ.

Nghe vậy, Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên liền thở dài một hơi.

Lúc này, nữ tử thần bí lại nói:

- Nếu không có hai người các ngươi, sợ rằng hắn không sống nổi... Cũng được.

Vừa dứt lời, nàng bấm tay điểm một cái, hai sợi kiếm quang đột nhiên đi vào trong cơ thể hai người.

Thân thể hai người run lên kịch liệt.

Lúc này, nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Hai sợi kiếm quang này có thể trừ đi tất cả trọc khí trong người các ngươi, nhiều nhất một năm, hai người các ngươi có thể nâng cao một bước!

Nghe vậy, hai người trực tiếp ngây người, sau một khắc, hai người quỳ xuống, nói:

- Đa, đa tạ!

Hai người đang run rẩy!

Vào lúc này, một cỗ khí tức cường đại từ chân trời xa xói bay tới, rất nhanh, một tên lão giả áo bào đen xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Rất nhanh, lão giả áo bào đen xuất hiện ở giữa sân, hắn nhìn thoáng qua thi thể lão giả Đại Vân Thương Mộc học viện trên mặt đất, khi thấy lão giả đã bị phanh thây, sắc mặt của hắn lạnh như băng, rất nhanh, hắn quay đầu nhìn nữ tử váy trắng cách đó không xa, gần giọng nói:

- Ai cho ngươi gan chó, dám giết người của Đại Vân Thương Mộc học viện?

Về mặt Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên cực kỳ cổ quái.

Yên lặng một chớp mắt, nữ tử váy trắng đột nhiên nói:

- Nhìn ta không giống cao thủ sao?

Mọi người: “...”

Nghe thấy lời của nữ tử váy trắng, gương mặt Diệp Huyền biến thành màu đen.

Tại sao không gặp một thời gian, tỷ tỷ thần bí này trở nên có chút... Chọc cười rồi?

Đối người khác rồi sao?

Cách đó không xa, Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên nhìn lão giả áo bào đen vừa tới, vẻ mặt cực kỳ cổ quái!

Lão đầu này ăn thuốc kích thích hay sao?

Nhưng vừa nghĩ tới đây, bọn họ đã bình thường trở lại.

Đại Vân đế quốc Thương Mộc học viện, tại Thanh Châu này, bọn họ chính là thế lực đỉnh cấp! Mà đặt ở trong Khương quốc, vậy thì không phải là đỉnh cấp, mà là thế lực siêu nhiên. Tại Khương quốc này, mũi của bọn họ có thể vênh lên trời.

Bởi vì sâu trong lòng bọn họ vô cùng xem thường Khương quốc, người ở loại địa phương này, có mạnh cũng mạnh đến đâu cơ chứ?

Nhưng rất nhanh, lão giả áo bào đen phát hiện không đúng.

Là không đúng ở chỗ nào?

Bởi vì hắn phát hiện, trên mặt đất có nhiều thi thể!

Mà những thi thể này đều là cường giả Vạn Pháp cảnh!

Không thích hợp!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Ta vô địch, các người tùy ý!

Lão giả áo bào đen cau mày, hắn quay đầu nhìn thiếu niên được lão giả mang tới cách đó không xa, thiếu niên hơi cúi đầu, không dám nói lời nào.

Hắn nào dám nói chuyện?

Lão giả vừa rồi đã bị một kiếm miểu sát đấy!

Thấy thiếu niên không nói lời nào, vẻ mặt lão giả áo bào đen lúc này lạnh buốt, nói:

- Tiền đồ!

Nói xong, hắn nhìn sang nữ tử váy trắng cách đó không xa, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, một thanh kiếm đột nhiên không có dấu hiệu nào xuất hiện giữa chân mày lão giả, kiếm vào nửa tấc, máu tươi tuôn ra!

Lão giả áo bào đen ngây dại!

Nữ tử váy trắng lại nói:

- Im lặng, chớ nói nhiều. Hiện tại, gọi người cho ta, gọi mạnh nhất đến, quá yếu, giết không có ý nghĩa, chưa hết hứng!

Mọi người: “...”

Lão giả áo bào đen nhìn chằm chằm vào nữ tử váy trắng, nói:

- Ngươi là...

Xùy!

Cánh tay phải của lão giả áo bào đen bị chén tận gốc!

Máu tươi phun ra như suối nước!

Sắc mặt lão giả áo bào đen trắng bệch!

Dưới ánh trăng, tay phải của nữ tử váy trắng nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc bên tai, nói:

- Ngươi quá yếu, ta không muốn nói chuyện với ngươi, hiện tại, gọi người, lập tức gọi người.

Lão giả áo bào đen nhìn chằm chằm vào nữ tử váy trắng, một lát sau, hắn bóp nát một viên truyền âm thạch.

Thật gọi người!

Hắn tự nhiên phải gọi người!

Mặc kệ người trước mắt là ai, hắn bây giờ có thể làm cũng chỉ có thể gọi người mạnh hơn đi ra nói chuyện với nữ tử váy trắng.

Đương nhiên, hắn biết, lần này Đại Vân Thương Mộc học viện xem như ngã nhào rồi!

Người trước mặt... Mạnh đến mức làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng!

Lúc này, thanh kiếm màu xanh lá lại xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, kiếm trực chỉ Diệp Huyền.

Mọi người không hiểu.

Dưới ánh trăng, nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Nói, ngươi sai ở nơi nào!

Sai?

Diệp Huyền ngây người, sau đó hắn nghĩ nghĩ một lát, nói:

- Ta sai khi gây tai họa. Ta...

Ba!

Thanh kiếm màu xanh lá đập vào cánh tay Diệp Huyền, trong nháy mắt, cánh tay của Diệp Huyền đỏ bầm!

Diệp Huyền đau đến mức cắn răng.

Nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Gây tai họa? Đây là sai sao? Đây là sai sao? Nếu như nói sai, đó chính là ngươi chọc quá nhỏ. Chuyện nhỏ như thế cũng làm phiền ta, ngươi nghĩ như thế nào? Ngươi không thể chọc họa lớn một chút hay sao?

Diệp Huyền: "..."

Mọi người: "..."

Nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Tiếp tục suy nghĩ, chính mình sai ở nơi nào!

Diệp Huyền nghĩ trong chốc lát, sau đó nói:

- Thực lực của ta yếu...

Ba!

Thanh kiếm lại đánh vào cánh tay phải của Diệp Huyền, Diệp Huyền đau tới mức thân thể run rẩy... Bởi vì trong kiếm ẩn chứa một tia kiếm khí lạnh lẽo.

Kiếm khí vào cơ thể, đánh không phải cánh tay, mà là toàn bộ thân thể và dây thần kinh!

Đúng là đau thấu tim gan!

Trên không, nữ tử váy trắng cười lạnh một tiếng, nói:

- Yếu? Ngươi còn biết mình yếu? Nhưng đây không phải lỗi của ngươi, những người này lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi không thể địch, cũng như người bình thường. Tiếp tục suy nghĩ, rốt cuộc ngươi sai ở nơi nào!

Diệp Huyền im lặng rất rất, cuối cùng, hần ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử váy trắng, nói:

- Ta không có sai!

Nữ tử váy trắng không nói gì.

Diệp Huyền gằn giọng nói:

- Những thế lực này bắt muối muối của ta, ta muốn giết chết bọn chúng! Bọn họ đến báo thù ta, đúng, ta yếu, ta bị đánh, ta nhận! Thế nhưng, ta không sai, nếu như cho ta làm lại lần nữa, ta vẫn muốn giết chết bọn chúng! Đúng, ta yếu, thế nhưng, nếu ai khi dễ muối muối và bằng hữu của lão tử, ta sẽ giết kẻ đó!

Nữ tử váy trắng lâm đạm nói:

- Chơi không lại thì sao?

Diệp Huyền gằn giọng nói:

- Chơi không lại cũng phải chơi! Lão tử thà chết đứng cũng không muốn sống quỳ.

Trên không, nữ tử váy trắng im lặng một lát, sau đó nói:

- Phóng xuất kiếm ý của ngươi!

Nghe vậy, Diệp Huyền phóng xuất kiếm ý của mình.

Một lát sau, nữ tử váy trắng nói khẽ:

- Kiếm ý có chia nhiều loại, ngươi có biết kiếm ý của ngươi là gì không?

Diệp Huyền lắc đầu.

Nữ tử váy trắng im lặng một lát, sau đó nói:

- Kiếm ý của ngươi...

Nói đến đây, nàng đột nhiên ngừng lại.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn nữ tử váy trắng, nữ tử váy trắng im lặng một lát, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, chân trời xa xói rung động mạnh, rất nhanh, một bóng mờ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhìn thấy đạo hư ảnh này, vẻ mặt lão giả áo bào đen phía dưới đầy kích động.

Sắc mặt Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên cũng ngưng trọng.

Ngưng trọng!

Bởi vì người tới, khả năng là cường giả mạnh hơn Vạn Pháp cảnh đỉnh phong!

Chân trời, cái bóng mờ kia đột nhiên nói:

- Các hạ là người nào?

Nữ tử váy trắng thân nhiên nhìn hư ảnh, nói:

- Thế nào, ngươi chính là người mạnh nhất của học viện kia?

Hư ảnh lâm đạm nói:

- Các hạ, ngươi giết mấy học viện của ta, không nói lý do sao?

Đúng lúc này, thanh kiếm màu xanh lá trước mặt Diệp Huyền bay thẳng về phía chân trời.

Nơi xa, hai tay hư ảnh đột nhiên nâng lên, sau một khắc, hắc đề ép về phía trước, hắc vừa đề ép thì không gian trước mặt hắc vặn vẹo dữ dội, nhưng mà, thanh kiếm màu xanh lá trực tiếp đâm xuyên qua không gian kia, sau đó xuất hiện trước mặt hư ảnh.

Nội tâm hư ảnh hoảng hốt, tay phải hắc vẫn đề ép ở phía trước, lần đề ép này giống như một tòa núi lớn đè xuống, trong lòng bàn tay ẩn chứa lực lượng đáng sợ có thể hủy diệt cả đế đô!

Nhưng mà, thanh kiếm màu xanh lá dễ dàng đánh tan lực lượng của hư ảnh, sau đó xuyên qua lòng bàn tay của hư ảnh, cuối cùng, thanh kiếm đã xuất hiện trước chân mày hư ảnh kia.

Oanh!

Hư ảnh run lên kịch liệt, hiện ra bản thể!

Là một người gầy gò!

Lão già gầy gò dùng ánh mắt khó tin nhìn nữ tử váy trắng, trong lòng đã rung động đến cực điểm!

Một kiếm này... Đã vượt qua nhận biết của hắc!

Nơi xa, nữ tử váy trắng lâm đạm nói:

- Nói lí do? Ngươi muốn nói lí do? Giải thích của ta chính là, ta giết còn chưa đủ thoải mái, đang còn muốn giết thêm mấy người!

Vừa dứt lời, đột nhiên tay trái của nàng điểm xuống.

Xùy!

Một sợi kiếm quang trực tiếp xuyên thủng qua mi tâm của lão già áo bào đen!

Thân thể lão già ngã xuống.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử lão già khô gầy co rút dữ dội, hắc nhìn chăm chăm vào nữ tử váy trắng, nói:

- Các, các hạ... Đến từ Trung Thổ thần châu? Ta...

Lúc này, một đạo kiếm quang lóe lên.

Xùy!

Cánh tay phải của lão già khô gầy bay ra ngoài.

Dưới ánh trăng, tay trái nữ tử váy trắng thả lỏng phía sau, tay phải của nàng nhẹ nhàng vuốt ve một lọn tóc bên tai, nói:

- Không nên phí lời, tiếp tục gọi người, sau đó để cho ta an tĩnh giết người!

Phía dưới, Cửu lâu chủ cười khổ không thôi.

Chuyện xảy ra với Diệp Huyền trên vân thuyền Tủy Tiên lâu, hắc tự nhiên cũng biết một chút. Có thể tưởng tượng ra cảnh đám người Tam lâu chủ cảm thấy tuyệt vọng và bất đắc dĩ khi đối mặt với nữ tử váy trắng như thế nào!

Rõ ràng là ta mạnh hơn ngươi, muốn khi dễ ngươi đấy!

Trên không, vẻ mặt của lão già khô gầy khó nhìn tới cực điểm, gọi người?

Gọi đi tìm cái chết sao?

Ngã nhào!

Thật sự ngã nhào!

Không chỉ ngã nhào, còn tổn thất nặng nề!

Đúng lúc này, nữ tử váy trắng đột nhiên nói:

- Học viện của các ngươi ở nơi nào?

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Thu chiến lợi phẩm

Học viện ở nơi nào?

Nghe vậy, vẻ mặt lão giả khô gầy thay đổi!

Dưới ánh trăng, nữ tử váy trắng lẫm lẫm nói:

- Chỉ hướng đi!

Lúc này, Cửu lâu chủ phía dưới vội vàng chỉ về bên phải, nói:

- Tiền bối, ở bên kia!

Nữ tử váy trắng khẽ gật đầu, bên cạnh, lão giả khô gầy đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, thanh kiếm màu xanh đâm xuyên qua mi tâm của hắn.

Xùy!

Máu tươi bắn tung tóe!

Sau một khắc, hai mắt nữ tử váy trắng nhắm lại, tiếp theo, tay phải của nàng chỉ về phía bên phải, nói:

- Đi!

Ông!

Một tiếng kiếm reo vang vọng chân trời.

Trong mắt của mọi người, thanh kiếm màu xanh lá mang theo đầu của lão giả khô gầy bay về phương xa.

Kiểm mang theo đầu lâu xuyên qua không gian...

Đại Vân đế quốc xa xôi, Đại Vân đế quốc là đế quốc lớn nhất Thanh Châu, Đại Vân đế quốc chiếm diện tích cực lớn, chiếm cứ một phần ba địa bàn Thanh Châu, trên địa bàn này, được gọi là Đại Vân cảnh nội.

Trong Đại Vân cảnh nội, ngoại trừ Đại Vân đế quốc ra, còn có rất nhiều thế lực cường đại và thế gia, trong đó, Thương Mộc học viện là thứ nhất!

Đại Vân Thương Mộc học viện, có thể nói là Thương Mộc học viện mạnh nhất trong khu vực Thanh Châu!

Một đêm này, Đại Vân cảnh nội vốn bình tĩnh, đột nhiên bị một đạo kiếm quang đánh vỡ...

Đạo kiếm quang kia giống như sao băng bay xuyên qua Đại Vân cảnh nội, cuối cùng, nó đi tới đế đô Đại Vân đế quốc...

Vào lúc này, toàn bộ Đại Vân đế quốc khiếp sợ!

Vô số cường giả ngẩng đầu nhìn đạo kiếm quang kia, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Kiểm tiên!

Là Kiếm tiên!

Lúc này, gần như vô số cường giả trong Đại Vân đế quốc đều sôi trào!

Kiểm tiên chân chính đây!

Trong ánh mắt của vô số người, chuỗi kiếm này mang theo cái đầu kia bay tới một ngọn núi cao, Thương Mộc học viện nằm trên ngọn núi cao này.

Thời điểm thanh kiếm bay vào, tất cả mọi người trong Thương Mộc học viện đều khiếp sợ, dồn dập ngẩng đầu nhìn chuỗi kiếm kia, một ít cường giả trong Thương Mộc học viện như lâm đại địch, thế nhưng không ai dám ngăn cản!

Cuối cùng, thanh kiếm này đóng đinh trên đại điện cao nhất Thương Mộc học viện.

Ông!

Trong nháy mắt, cả ngọn núi rung động như có động địa!

Lúc này, một giọng nói vang vọng trên bầu trời Thương Mộc học viện:

- Nếu Thương Mộc học viện không phục, cứ tới trả thù, ta vô địch, các ngươi tùy ý.

Mọi người: "..."

Ta vô địch, các ngươi tùy ý!

Toàn bộ Thương Mộc học viện yên tĩnh giống như chết!

Tất cả mọi người khi nhìn chuỗi kiếm này, nhìn đầu người trên thân kiếm, bọn họ đều biết, đó là một tên hộ viện tôn giả trong Thương Mộc học viện. Tại Thương Mộc học viện, thực lực của hắn tuyệt đối có khả năng bài năm vị trí đầu!

Hiện tại, đầu hắn dính trên thân kiếm!

Thương Mộc học viện, đắc tội một vị Kiếm tiên?

Không chỉ rất nhiều học viên Thương Mộc học viện ngạc nhiên, liền liên toàn bộ Đại Vân đế quốc cũng ngạc nhiên.

Kiểm tiên!

Khu vực Thanh Châu lần đầu tiên xuất hiện Kiếm tiên, Thương Mộc học viện lại đắc tội người như thế!

Thương Mộc học viện đã làm cái gì?

Giờ phút này, vô số người vô cùng tò mò!

Thanh Châu, Khương quốc.

Dưới ánh trăng, nữ tử váy trắng được ánh trăng phụ trợ càng tỏa ra khí chất không nhiễm bụi trần, nàng vẫn đưa lưng về phía mọi người, bởi vậy, không có người nào nhìn thấy dung mạo của nàng.

Nữ tử váy trắng chỉ chỉ chân trời xa xôi, nói:

- Chuỗi kiếm này, trong vòng nửa năm, ngươi cho ta đi cảm về, không cảm về được, ta cắt chân ngươi.

Vừa dứt lời, nữ tử váy trắng đã biến mất dưới ánh trăng.

- Đi rồi?

Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên nhìn nhau, cuối cùng, hai người nhìn sang Diệp Huyền cách đó không xa.

Diệp Huyền đi đến trước mặt hai người, hành lễ với hai người thật sâu, nói:

- Tội nay, đa tạ!

Nếu như không có hai người này hết sức giúp đỡ, bọn họ đã chết từ lâu rồi. Còn nữ tử thần bí, lúc hắn cường ép thôi động Giới Ngục tháp, kinh động đến nữ tử thần bí.

Nhìn thấy Diệp Huyền cung kính nói lời cảm tạ như thế, trong lòng Cửu lâu chủ rất dễ chịu, giúp người, sợ nhất là giúp kẻ vô ơn bạc nghĩa!

Cửu lâu chủ vỗ nhẹ vai Diệp Huyền, nói:

- Tiểu hữu, nên nói tạ ơn chính là hai người chúng ta, nhờ lệnh sư tương trợ, nửa năm sau, hai người chúng ta có thể tiến thêm một bước, việc này chính là ân tái tạo cho hai người chúng ta.

Nếu như không có cơ duyên khác, bọn họ không thể nào tiến thêm một bước. Mà bây giờ, đạt được nữ tử thần bí tương trợ, bọn họ có khả năng đột phá chính mình lần nữa, đối với bọn họ mà nói đây là ân tái tạo.

Khương Càng Thiên cũng gật đầu, hẩn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói:

- Người tiếp theo có tính toán gì không? Nếu không có, nhưng đến hoàng cung tạm thời tu dưỡng một quãng thời gian, ngược lại người và Tiểu Cửu cũng là bằng hữu, đến lúc đó cũng có bạn với nhau!

Lôi kéo!

Cửu lâu chủ nhìn thoáng qua Khương Càng Thiên, sau đó hẩn vội vàng nói:

- Tới Túy Tiên lâu của ta cũng được, nếu tiểu hữu nguyện ý, ta nguyện mang theo tiểu hữu đi tới Trung Thổ thần châu, Túy Tiên lâu ta chắc chắn xem tiểu hữu như thượng khách!

Hẩn tự nhiên cũng muốn lôi kéo!

Việc này không hoàn toàn chỉ nhìn trúng nữ tử thần bí sau lưng Diệp Huyền, mà là bản thân Diệp Huyền cũng không kém! Sau lưng lại có Kiếm tiên bồi dưỡng, ngày sau có thể kém đến nơi nào?

Diệp Huyền hiện tại còn trẻ, gặp được khó khăn, nếu bây giờ không giúp một chút, ngày sau có muốn trợ giúp cũng không có cơ hội!

Diệp Huyền liếc mắt nhìn hai người, sau đó lắc đầu, nói:

- Tâm ý của hai vị tiền bối, ta nhận. Sau này ta muốn trùng kiến Thương Lan học viện.

Trùng kiến Thương Lan học viện!

Khương Càng Thiên cùng Cửu lâu chủ liếc mắt nhìn nhau, hai người thấp giọng thờ dài, không nói gì.

Bên cạnh, Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, trong mắt có nước mắt lấp lánh.

Lúc này, Cửu lâu chủ gật đầu, nói:

- Tiểu hữu, trùng kiến Thương Lan học viện, nhất định cần rất nhiều thứ, nếu người cần cái gì, cứ tới Túy Tiên lâu phân phó một tiếng, ta sẽ cho người tận khả năng trợ giúp người!

Khương Càng Thiên cũng gật đầu, nói:

- Phương diện nhân thủ, cứ đến tìm ta, đến lúc đó ta sẽ cho người công bộ đến giúp đỡ!

Nghe vậy, Diệp Huyền thi lễ với hai người lần nữa, nói:

- Đa tạ!

Khương Càng Thiên cười nói:

- Đều là chuyện nhỏ, tiểu hữu không nên khách khí với chúng ta làm gì, quá khách khí!

Cửu lâu chủ cũng gật đầu, nói:

- Đúng thế, chớ có quá khách khí!

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Hai vị tiền bối, ta còn có thật nhiều chuyện cần xử lý, xin cáo từ trước!

Nói xong, hẩn ôm quyền với hai người, sau đó quay người nhìn về phía ba người Mặc Văn Khôi, nói:

- Thu thập chiến lợi phẩm một chút, chúng ta đi!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Tru Kiểm Tiên!

Chiến lợi phẩm!

Cường giả Vạn Pháp cảnh vẫn lạc hơn mười người, trong đó còn có nhiều Vạn Pháp cảnh đỉnh phong, cùng với một cường giả trên Vạn Pháp cảnh đỉnh phong, đồ vật trên người bọn họ sẽ kém sao?

Đương nhiên sẽ không kém!

Nghe thấy Diệp Huyền nói thế, Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch đi tới, rất nhanh, bọn họ quét dọn sạch sẽ mọi thứ trên mặt đất.

Khương Càng Thiên và Cửu lâu chủ cũng không nói gì, mặc dù bọn họ cũng có chút đỏ mặt, nhưng bọn họ biết rõ ràng, những vật này nên thuộc về đám người Diệp Huyền.

Những người này đều bị nữ tử thần bí chém giết!

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền biến mất trong tầm mắt Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên.

Cửu lâu chủ nói khẽ:

- Người này không nóng không vội, rất trọng tình, lần này chúng ta không có giúp lắm người!

Khương Càng Thiên gật đầu, nói:

- Thương Mộc học viện lúc trước không có thu hấn, quả nhiên là ngu xuẩn tới cực điểm, mà Kỳ lão đầu, ai...

Cửu lâu chủ nói khẽ:

- Việc này vẫn chưa kết thúc!

Khương Càng Thiên nhìn về phía Cửu lâu chủ, Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Tổng bộ Thương Mộc học viện cũng không nằm tại Thanh Châu, mà là tại Trung Thổ thần châu! Còn có Âm giới, tổng bộ của bọn họ cũng tại Thanh Châu, lần này, bọn họ ăn lỗ vốn lớn như thế, đặc biệt là lúc cuối cùng, vị tiền bối kia không biết đã làm chuyện gì... Theo ta đoán, chỉ sợ hai thế lực này sẽ không từ bỏ ý đồ!

Khương Càng Thiên trầm giọng nói:

- Đây chính là một vị Kiểm tiên, bọn họ muốn đắc tội chết hay sao?

Cửu lâu chủ lắc đầu, nói:

- Trong mắt hai người chúng ta, Kiểm tiên không thể nghi ngờ là tồn tại đáng ngưỡng vọng, nhưng ở Trung Thổ Thần Châu, một vị Kiểm tiên..... Sợ rằng không thể xem như cường giả đứng đầu! Một vị Kiểm tiên, còn không có khả năng làm cho bọn họ cúi đầu xưng thần.

Khương Càng Thiên nói khẽ:

- Bọn họ có từ bỏ ý đồ hay không, chúng ta cứ rửa mắt chờ xem.

Cửu lâu chủ gật đầu, nói:

- Rửa mắt chờ xem..

...

Đại Vân đế quốc, Thương Mộc học viện.

Thương Mộc học viện nằm ở phía nam đế đô Đại Vân đế quốc, tòa học viện này xây dựng trên một vùng núi, dãy núi rất lớn, nhìn không thấy cuối cùng, trong núi, quanh năm mây mù lượn lờ giống như tiên cảnh.

Dãy núi này không phải dãy núi bình thường, trong lòng đất dãy núi có một đầu linh mạch!

Đại Vân đế quốc Thương Mộc học viện không phải tổng viện, nhưng lại là học viện lớn nhất tại Thanh Châu, Thương Mộc học viện dẫn đầu nhiều thứ tại khu vực Thanh Châu.

Mà tối nay, đối với Đại Vân Thương Mộc học viện mà nói, không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng nhục nhã!

Một tôn giả hộ pháp của Thương Mộc học viện, lại bị đóng trên "Hạo Nhiên điện" của Thương Mộc học viện.

Trong Hạo Nhiên điện thờ phụng viện trưởng cùng tiền bối các thời đại của Thương Mộc học viện, có thể nói là nơi thần thánh nhất trong Thương Mộc học viện!

Không có ai đi lấy kiếm!

Một là không dám, hai là một số người không dám tới gần chuỗi kiếm này!

Trong thanh kiếm này tỏa ra kiếm khí ác liệt, cho dù là một tên cường giả Vạn Pháp cảnh cũng không dám tùy tiện tới gần!

Kiểm tiên không thể nghi ngờ!

Tất cả mọi người biết, Thương Mộc học viện đặc tội một vị Kiếm tiên!

Trong một đại điện.

Phía trên cung điện, một nam tử trung niên đang ngồi, nam tử trung niên mặc một bộ mặc trường bào màu trắng, trong tay trái cầm một quyển sách, trên thân mang theo một cỗ khí tức nho nhỏ.

Người này chính là viện trưởng Thương Mộc học viện Mạc Thanh Huyền.

Hai bên phía dưới có tám, chín người đang đứng, có nam có nữ.

Đều là Vạn Pháp cảnh đỉnh phong!

Qua không biết bao lâu, Mạc Thanh Huyền đột nhiên khép sách trên tay, nói khẽ:

- Đã có thể xác định, vị Kiếm tiên kia đến từ Thanh Châu, trong học viện của chúng ta, có mấy người tiến đến Thanh Châu, mục đích, chính là giết một thiếu niên tên là Diệp Huyền, muốn đạt được thù lao của Khương quốc Thương Mộc học viện. Đáng tiếc, Khương quốc chúng ta không chỉ tổn thất một tên thiên tài, còn tổn thất vài tên cường giả Vạn Pháp cảnh, hiện nay, ngay cả một tôn giả hộ pháp cũng chết. Theo thám tử báo cáo, lần này còn có hai sát thủ Vạn Pháp cảnh đỉnh phong của Âm giới, hai người đều đã chết, trừ việc này ra, còn có cường giả một số thế lực, tổng cộng mười sáu người, toàn bộ đều chết hết! Thực lực như vậy, Kiếm tiên không thể nghi ngờ!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua người trong đại điện, nói:

- Các người thấy như thế nào?

Trong điện yên lặng.

Kiểm tiên!

Đó cũng không phải tồn tại mà Thanh Châu Thương Mộc học viện có thể trêu chọc nổi!

Chịu thôi!

Mặc dù có chút mất mặt, nhưng đây không thể nghi ngờ là lựa chọn sáng suốt nhất!

Mà đúng lúc này, một lão giả đứng dậy, nói:

- Nếu người này chỉ giết người cũng bỏ đi. Trêu chọc Kiếm tiên, là chúng ta đáng đời. Thế nhưng, người này mang tội kiếm đóng trên Hạo Nhiên điện của Thương Mộc học viện chúng ta, việc này đối với Thương Mộc học viện mà nói, là sỉ nhục, Thương Mộc học viện chúng ta cũng sẽ trò cười tại Thanh Châu trò cười, học viện Thương Mộc học viện chúng ta sẽ không ngẩng đầu lên được trước người ngoài!

Nói đến đây, hắn khẽ lắc đầu, nói:

- Việc này, không thể quên đi như vậy!

Không thể quên đi!

Vừa nói ra lời này, bầu không khí nơi đây biến thành ngưng trọng.

Không thể quên đi, ý nghĩa chính là muốn tiếp tục đánh?

Đánh với Kiếm tiên?

Đánh như thế nào?

Lấy cái gì đánh?

Đúng lúc này, Mạc Thanh Huyền đột nhiên ngẩng đầu nhìn cửa đại điện, nơi đó, chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái bóng.

Chỉ có bóng dáng, không có người!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt mọi người thay đổi.

Bởi vì bọn họ không phát hiện cái bóng này xuất hiện lúc nào!

Mạc Thanh Huyền trầm ngâm nói:

- Không nghĩ tới Âm giới Âm Chủ đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.

Âm Chủ!

Nghe vậy, sắc mặt mọi người thay đổi!

Âm giới Âm Chủ, hẳn tuyệt đối là tồn tại bất cứ ai tại Đại Vân nghe thấy cũng sợ vỡ mật!

Lão đại tổ chức sát thủ đệ nhất Thanh Châu!

Phải nói là tổ chức sát thủ duy nhất tại Thanh Châu.

Lúc này, đột nhiên có giọng nói khàn khàn vang lên:

- Mạc viện chủ, lần này hai bên hợp tác chứ?

Hợp tác!

Mạc Thanh Huyền hép mắt, nói:

- Ngươi có lực lượng gì!

Âm Chủ nói:

- Một vị Kiếm tiên mà thôi, chúng ta hợp tác, muốn giết thì giết, cũng không có gì khó khăn cả.

Mạc Thanh Huyền lắc đầu, nói:

- Ngươi giết không được, ta tặng thêm ngươi, vẫn giết không được!

Âm Chủ đột nhiên nói:

- Trung Thổ Thần Châu, đã có người chạy đến.

Mạc Thanh Huyền nhíu mày, nói:

- Âm giới ngươi thật dám được ăn cả ngã về không? Mục đích là cái gì? Cũng chỉ vì báo thù?

Âm Chủ trầm ngâm nói:

- Một vị Kiếm tiên, nhất định đã tu luyện ra bản nguyên Kim Đan, nếu giết chết, có thể tiết kiệm mấy trăm năm khổ tu, không phải sao?

Mạc Thanh Huyền trầm ngâm nói:

- Trả giá thế nào?

Âm Chủ cười lạnh, nói:

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, không phải sao?

Mạc Thanh Huyền yên lặng.

Lúc này, Âm Chủ lại nói:

- Đó là một vị Kiếm tiên bị thương!

Mạc Thanh Huyền hí mắt lại, nói:

- Làm sao mà biết!

Âm Chủ lâm đạm nói:

- Nếu nàng không bị thương, đã sớm tự mình tới nơi đây, còn nữa, tại sao người lại xuất hiện tại khu vực Thanh Châu? Nếu không phải nguyên nhân đặc thù, nàng căn bản không có khả năng xuất hiện tại Thanh Châu, bởi vậy, người này nhất định đã bị thương.

Mạc Thanh Huyền trầm giọng nói:

- Chỉ là ngueri đoán!

Âm Chủ cười lạnh, nói:

- Nàng một kiếm này, đóng đinh không phải một hộ pháp của Thương Mộc học viện các ngueri, mà là thanh danh ngàn năm của Thương Mộc học viện, nàng không chết, học viên Thương Mộc học viện đời đời kiếp kiếp sẽ không ngẩng đầu lên được!

Nghe vậy, tay phải Mạc Thanh Huyền chậm rãi nắm chặt.

Một lát sau, Mạc Thanh Huyền đột nhiên đứng lên, nói:

- Truyền lệnh cho tổng viện, tru Kiếm tiên!

Tru Kiếm tiên!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Lấy kiếm làm mắt, dùng tâm nhìn vạn vật!

Thanh Châu, Khương quốc.

Thương Lan học viện.

Thương Lan học viện lúc này đã là một vùng phế tích, không chỉ Thương Lan điện ban đầu và các điện bị hủy, toàn bộ Thương Lan sơn cũng bị phá hủy một nửa.

Diệp Huyền mang theo ba người Mặc Vân Khởi đi tới một vùng phế tích, Diệp Huyền đi vào trong phế tích, hẩn tìm tìm, rất nhanh, hẩn tìm được một vật.

Hồ lô rượu!

Hồ lô rượu của Kỳ lão đầu!

Khi thấy hồ lô rượu này, khoe mắt Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch đã ảm ướt.

Kỳ An Chi hơi cúi đầu, hai tay nắm thật chặt.

Diệp Huyền cầm hồ lô rượu, một lát sau, hẩn treo hồ lô rượu bên hông mình, tiếp theo, hẩn nhìn về phế tích phía trước, yên lặng một lúc, hẩn quỳ xuống.

Quý!

Cả đời này, Diệp Huyền hấn trừ lúc quý trước người khác vì muội muội của hấn ra, chưa bao giờ cho quý ai khác.

Hấn mới tới Thương Lan học viện, là bởi vì Kỳ lão đầu cứu được muội muội, nhưng sau đó hấn ưa thích nơi này.

Tại đây, không có lục đục với nhau, không có người chết ta sống! Tại đây, hấn cảm nhận được ấm áp không thể cảm nhận tại Thanh Thành Diệp gia!

Lúc này, ba người Mặc Vân Khởi đi tới Diệp bên cạnh Huyền, ba người chậm rãi quý xuống.

Bốn người bái ba cái trước phế tích!

Diệp Huyền nắm thật chặt hồ lô rượu kia, trong mắt của hấn tràn đầy vẻ kiên định, nói:

- Kỳ lão, ta sẽ chiếu cố tốt bọn họ, cũng sẽ chiếu cố những học viên trên đường nhỏ Thương Sơn, ngày khác, ta cũng sẽ mang theo bọn họ đi tổng viện Trung Thổ Thần Châu, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của người.

Nói xong, hấn đứng lên.

Mà đúng lúc này, bất ngờ xảy ra.

Không có dấu hiệu nào, bỗng nhiên sắc mặt Diệp Huyền thay đổi, thoáng qua, thân thể hấn trực tiếp ngã xuống đất, cùng lúc đó, toàn thân hấn run rẩy như giạt kinh phong...

Phát hiện việc này, sắc mặt ba người Mặc Vân Khởi thay đổi, ba người vội vàng vây đến trước mặt Diệp Huyền, giờ phút này, gương mặt Diệp Huyền đã vụn vỡ đáng sợ, hoàn toàn thay đổi hình dạng!

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng ba người hoảng hốt, Kỳ An Chi vội vàng nói:

- Ta đi mời y sư!

Nói xong, nàng quay người muốn rời đi, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên giữ chặt nàng.

Diệp Huyền run giọng nói:

- Không, không cần, ta, ta bị cần trả, người, các người trông coi ta, chờ một chút liền... A...

Cần trả!

Nữ tử thần bí đã cảnh cáo hấn, không thể tùy tiện thôi động Giới Ngục tháp, lúc trước hấn đã thúc giục. Hiện tại bị cần trả, hấn đã ôm tâm muốn chết. Không chỉ như thế, mỗi khi nữ tử thần bí ra tay một lần sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn lên Giới Ngục tháp, mà cần trả tiếp sau đó sẽ do chủ nhân Giới Ngục tháp tiếp nhận.

Lúc trước không có cần trả, hiển nhiên là bị nữ tử thần bí cưỡng ép dè lại. Hiện tại...

Hiện tại hấn cảm giác thân thể như bị xé rách, cảm giác xé rách này đau không muốn sống.

Thôi động Giới Ngục tháp, tăng thêm nữ tử thần bí ra tay, cả hai cần trả cùng một chỗ...

Cho dù là hấn cũng không chịu đựng nổi.

Trên mặt đất, toàn bộ thân thể Diệp Huyền không ngừng run rẩy, không chỉ như thế, toàn thân trên dưới của hấn như trúng phải trọng kích, vết rạn trải rộng, giống như sắp vỡ ra!

Thực sự dọa người!

Nhìn thấy Diệp Huyền như thế, ba người Mặc Vân Khởi đều kinh hãi, ba người đã chân tay luống cuống.

Diệp Huyền cuộn mình thành một đoàn, thân thể hấn không ngừng run rẩy.

Lúc này, hấn là hy vọng chính mình hôn mê!

Thế nhưng hấn biết, không thể hôn mê, nếu hấn hôn mê, khi đó hấn không bao giờ tỉnh lại!

Hấn không thể chết!

Hấn còn phải đi tìm muội muội, còn đi tìm An Lan Tú, còn phải xây dựng lại Thương Lan học viện, còn muốn...

Nhấn nhin!

Phải nhin!

Diệp Huyền cố gắng chịu đựng..

Bên cạnh, đột nhiên Mặc Vân Khởi ngồi dưới đất, nhìn Diệp Huyền, nước mắt Mặc Vân Khởi tuôn rơi, hấn lau nước mắt trên mặt, nói:

- Là do ta yếu... Hấn thật ngốc mà, là ngu ngốc không có thuốc chữa!

Bạch Trạch xiết chặt nắm đấm, mặt không biểu tình, thân thể của hấn đang run rẩy.

Kỷ An Chi nhìn Diệp Huyền, mặt nàng không biểu tình, nhưng trong mắt, nước mắt đã sắp chảy ra...

Thương Lan học viện hiện tại chỉ còn bốn người bọn họ!

Nếu như Diệp Huyền lại có nguy hiểm...

Không biết qua bao lâu, chân trời đã xuất hiện một vệt màu trắng bạc.

Trời đã sáng!

Mà lúc này, thân thể Diệp Huyền cũng dần dần bình tĩnh lại.

Ba người Mặc Vân Khởi vẫn trông coi, ba người không hề rời đi một bước.

Vào lúc giữa trưa.

Ngon tay của Diệp Huyền giật giật nhẹ nhàng, nhìn thấy cảnh này, Kỷ An Chi vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Huyền, nàng bắt lấy cánh tay Diệp Huyền, nói khẽ:

- Như, như thế nào?

Diệp Huyền chậm rãi đứng lên, hấn mở mắt ra, sau đó thân thể hấn cứng ngắc, nói:

- Trời còn chưa sáng sao?

Nghe vậy, thân thể Kỷ An Chi khẽ run lên, nàng nhìn hai mắt Diệp Huyền, đôi mắt Diệp Huyền hiện tại trống rỗng!

Trống rỗng!

Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch cũng ngây dại.

Diệp Huyền lau hai mắt, sau đó hấn im lặng.

Không phải trời còn chưa sáng, mà là hấn bị mù!

Lúc này, giọng nói của nữ tử thần bí vang lên trong đầu Diệp Huyền, nói:

- Thân thể ngươi rất mạnh, cứ thế chống được tháp này cản trở, thế nhưng, đôi mắt là vị trí yếu nhất của thân thể, cặp mắt của ngươi không có khả năng gánh nổi tháp này cản trở. Sở dĩ ta chưa ra tay, là bởi vì ta ra tay nhất định sẽ bị tháp này trấn áp, nếu ta cưỡng ép ra tay trấn áp nó, chỉ sợ phong ấn của tháp sẽ vỡ nát, không chỉ phong ấn vỡ nát, lực lượng tháp này cũng sẽ bản năng phản kháng ta, nếu là như vậy, kẻ chết đầu tiên là ngươi!

Diệp Huyền im lặng một lát, sau đó hấn cười một tiếng, nói:

- Cũng không có gì.

Nữ tử thần bí lại nói:

- Con ngươi không có, ngươi còn có kiếm, ngày sau lấy kiếm làm mắt, dùng kiếm tu luyện ra một đôi kiếm nhãn!

Kiểm nhãn?

Diệp Huyền sửng sốt, trong lòng hỏi, nói:

- Có ý gì?

Nữ tử thần bí trầm ngâm nói:

- Ngươi vốn lấy kiếm làm thể, tu luyện ra một đôi kiếm nhãn, cũng rất bình thường. Dùng tâm làm kiếm, lấy kiếm làm mắt, nói một cách đơn giản, ngươi sau này không dùng mắt nhìn thế giới, mà là dụng tâm. Dụng tâm xem thế giới này, ngươi mới có thể thấy bản chất, dĩ nhiên, ngươi hiện tại không thể tiếp xúc cấp độ như thế, thế nhưng, ngươi đã bắt đầu đi lên con đường này. Còn nữa, kiếm nhãn kiếm nhãn, ngươi ngày sau, hai mắt cũng có thể giết người. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể tu luyện được.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Xin dạy ta.

Nữ tử thần bí nói:

- Có khả năng sẽ đau đớn!

Có khả năng!

Diệp Huyền cười khở, nữ tử thần bí nói tới khả năng.. Vậy thì không phải là khả năng, hẳn là vô cùng vô cùng đau đớn!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Chia phần

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Tiền bối, ngươi cảm thấy ta sợ đau đớn sao?

Nữ tử thần bí im lặng một lát, sau đó nói:

- Đợi chút nữa ta truyền cho ngươi một bộ công pháp, ngươi dựa vào đó mà tu luyện. Còn nữa, nếu không có hai mắt, chung quy sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh một chút. Ngày sau chờ ngươi tu luyện có thành tựu, có thể đi tìm một đôi mắt, đôi mắt có thể thừa nhận kiếm của ngươi, ví dụ như Chân Long Linh Phượng, ngày sau ngươi tự đi tìm.

Chân Long Linh Phượng..

Diệp Huyền ngây người.

Đây không phải thiên địa thần thú trong truyền thuyết sao?

Đi tìm mắt của bọn chúng?

Đi tìm chết đi!

Lúc này, nữ tử thần bí lại nói:

- Còn có một chuyện, ngươi nhất định phải tìm đạo đạo tắc thứ hai, đạo tắc hoàn thiện tháp này, cũng mang ý nghĩa ta sẽ nhẹ nhõm một chút. Thực lực bản thân ngươi cũng cần cố gắng tăng lên, nhớ kỹ, địch nhân của ngươi không chỉ ở bên ngoài, còn có trong này.

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Hiểu rõ!

Nữ tử thần bí nói:

- Ta cần tình duyên, nếu không có chuyện gì, chớ có quấy nhiễu ta, cũng không nên tùy ý thôi động tháp này, tháp này còn không phải ngươi bây giờ có thể thôi động, ngươi vừa khởi động, đám gia hỏa bị tháp này trấn áp sẽ rất cao hứng.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tiền bối, ngươi không sao chứ?

Nữ tử thần bí lăm đăm nói:

- Lo lắng cho chính ngươi đi!

Vừa dứt lời, đột nhiên trong đầu Diệp Huyền xuất hiện rất nhiều tin tức...

Nhất kiếm định hồn!

Kiểm Nhân quyết!

Một quyển công pháp, một quyển kiếm kỹ!

Một lát sau, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, kỳ thật, chính hắn vô cùng may mắn.

Đạt được nữ tử thần bí tương trợ, hắn ít đi đường quanh co hơn người khác, ở phương diện công pháp và kiếm kỹ, càng không có áp lực gì... Đáng tiếc mỗi lần nữ tử thần bí ra tay, hắn rất thảm!

Hắn hiện tại không dám để nữ tử thần bí ra tay.

Lần này là mất mùi, ai biết lần sau là cái gì?

Hơn nữa, hắn cảm giác được, bên trong Giới Ngục tháp, có rất nhiều nhân vật nguy hiểm!

Đây là cảm giác do Giới Ngục tháp mang đến cho hắn!

Nữ tử thần bí ra tay lần nữa, chỉ sợ những tầng không có đạo tắc sẽ tan vỡ.

Lúc đó kẻ chết đầu tiên sẽ là hắn!

Nữ tử thần bí ra tay, đối với hắn mà nói, hiện tại là chuyện tốt, nhưng kỳ thật là một tai họa ngầm rất lớn.

Còn nữa, hắn cũng không muốn ý lại nữ tử thần bí.

Hắn biết, nếu hắn có tâm ý lại, nữ tử thần bí nhất định sẽ từ bỏ hắn!

Nếu không phải hắn lúc trước dùng mạng thôi động Giới Ngục tháp, nữ tử thần bí sẽ không xuất thủ...

Hắn không biết nữ tử thần bí là người nào, thật không có tư cách liên tục nhờ đối phương giúp mình!

Vẫn dựa vào bản thân mình.

Chính mình mạnh mẽ, mới là vương đạo!

Lúc này, trong cơ thể Diệp Huyền, đột nhiên Linh Tú kiếm khê run lên, dường như đang biểu đạt cái gì.

Diệp Huyền mở lòng bàn tay ra, Linh Tú kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Mặc dù hắn đã nhìn Linh Tú kiếm không thấy, nhưng hắn có thể cảm nhận được.

Cầm Linh Tú kiếm, khóe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên, nói:

- Về sau, ngươi chính là mắt của ta.

Đúng lúc này, Mặc Vân Khôi đột nhiên đi đến trước mặt Diệp Huyền, hắn nhìn Diệp Huyền, nói:

- Diệp thổ phi...

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Các ngươi không cần an ủi ta, ta không có chuyện gì.

Ba người Mặc Vân Khôi yên lặng.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Hiện tại Thương Lan học viện chỉ còn thừa lại bốn người chúng ta. Mà ta, muốn trùng kiến Thương Lan học viện, ta muốn Thương Lan học viện trở thành học viện cường đại nhất khu vực Thanh Châu! Không, ta muốn Thương Lan học viện trở thành học viện tốt nhất Thanh Thương giới!

Nói xong, hắn quay người nhìn phé tích, nói:

- Kỳ lão, ngài trên trời có linh thiêng nhìn xem, Diệp Huyền ta nói được thì làm được, ta muốn Trung Thổ Thần Châu tổng viện Thương Lan học viện biết, bọn họ hôm nay xem thường chúng ta, ngày sau, Diệp Huyền ta muốn bọn họ không trào cao nổi!

Trùng kiến Thương Lan học viện!

Diệp Huyền lại chọn một địa chỉ mới, cách Thương Lan ban đầu không xa, là một ngọn núi lớn cách hậu sơn không xa, núi này cũng không cao, cao chừng trăm trượng, ngay trước núi còn có một thác nước lớn, vô số dòng nước từ đỉnh núi chiếu rơi xuống tạo thành cảnh tượng hùng vĩ.

Bởi vì có Túy Tiên lâu và Hoàng thất Khương quốc trợ giúp, bởi vậy, Thương Lan học viện xây dựng lại rất thuận lợi.

Trên núi lớn, mỗi ngày đều có gần ngàn người bận rộn!

Phương diện tài liệu, đều bị Túy Tiên lâu bao hết!

Lần này, Túy Tiên lâu cùng Hoàng thất Khương quốc đã bỏ tất cả vốn liếng lên người đám người Diệp Huyền.

Đối với Túy Tiên lâu và Hoàng thất lôi kéo, Diệp Huyền sẽ không cự tuyệt.

Có thêm bằng hữu, vĩnh viễn tốt hơn có thêm kẻ địch!

Hơn nữa, Thương Lan học viện ngày sau còn ở Khương quốc, còn cần hai thế lực này trông nom!

Trên đỉnh núi, trước một tảng đá lớn, bốn người Diệp Huyền tập hợp chung một chỗ.

Trước mặt bốn người, trưng bày một đồng lớn đồ vật, những vật này, phần lớn đều là Linh khí cực phẩm, thậm chí vật phẩm Minh giai cũng có, mà những vật này, đều là chiến lợi phẩm lấy được từ thi thể cường giả Vạn Pháp cảnh, trừ việc này ra, còn có một ít thứ bọn họ đạt được trong bí cảnh!

Rất nhiều!

Ngược lại, bốn người hiện tại có thể nói là phú khả địch quốc!

Diệp Huyền nhìn thoáng qua bảo vật trước mắt, nói:

- Các ngươi chọn trước, chọn thứ mình có thể sử dụng, còn lại một chút tinh phẩm, chúng ta lưu lại, số còn lại đổi ra tiền.

Tiền!

Trùng kiến Thương Lan học viện cần nhất là cái gì? Đương nhiên chính là tiền!

Dù loại chi tiêu, hắn nghĩ đến những thứ này cũng cảm thấy đau đầu!

Ba người Mặc Vân Khôi liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng, ba người đều lắc đầu.

Mặc Vân Khôi nói:

- Đều giữ lại kiến thiết học viện đi!

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Hiện tại Thương Lan học viện chỉ có bốn người, bốn người chúng ta chiến lực không thể yếu, ba người các ngươi nên chọn một kiện phòng thân!

Ba người Mặc Vân Khôi nhìn nhau, cuối cùng, Mặc Vân Khôi gật đầu, nói:

- Vậy ta tới trước đi!

Nói xong, một đôi giày màu đen bay lên.

Minh giai hạ phẩm!

Mặc Vân Khôi lập tức mang giày vào, rất nhanh, cả người hắn trực tiếp bay lên!

Mặc Vân Khôi nhìn thoáng qua hai chân, sau đó kinh hãi nói:

- Thứ đồ chơi này có thể tăng phúc tốc độ của ta lên bốn thành! Tốc độ của ta hiện tại, sợ rằng Thần Hợp cảnh không nhất định đuổi kịp ta!

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Người bây giờ là Lăng Không cảnh đỉnh phong, nhất định phải nhanh chóng tiến vào Thông U cảnh!

Nói xong, hắn chỉ chỉ Kỳ An Chi và Bạch Trạch, nói:

- Hai người các người cùng thế, đều cần sớm tiến vào Thông U cảnh!

Bạch Trạch cùng Kỳ An Chi đều gật đầu.

Diệp Huyền lại nói:

- Chọn đi!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Nợ máu, nhất định phải trả bằng máu!

Bạch Trạch nhìn đám bảo vật trước mặt, cuối cùng, hắn chọn lấy một đôi bao cổ tay màu đen!

Bao cổ tay toàn thân đen kịt, không biết làm bằng vật liệu gì, quanh bao cổ tay còn có một số thú văn.

Đôi bao cổ tay này là Minh giai hạ phẩm.

Bạch Trạch nâng vào, trong nháy mắt, bao cổ tay đột nhiên co vào, ngay sau đó, những thú văn chung quanh lập tức sống lại!

Bạch Trạch nhìn về phía ba người Diệp Huyền, hắn hưng phấn nói:

- Trong này có lực lượng hồn thú, có được bao cổ tay này, lực lượng của ta có thể tăng lên bốn thành!

Nói xong, hắn dường như nghĩ đến cái gì, nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Thỏ phi, người cũng tu luyện thân thể, bao cổ tay cho người dùng đi...

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Người dùng và ta dùng, không có gì khác nhau!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp.

Kỳ thật, bốn người bọn họ đã sớm không phân biệt lẫn nhau.

Người nào dùng đều giống nhau!

Diệp Huyền nhìn Kỳ An Chi, Kỳ An Chi nhìn đám bảo vật trước mặt, một lát sau, nàng lắc đầu, nói:

- Không cần.

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Ngày sau sẽ tìm một thanh hàn đao vì người.

Nói xong, hắn thu bảo vật lại. Tiếp theo, hắn nhìn ba người Mặc Vân Khởi, nói:

- Hiện tại, An Chi phụ trách giám sát kiến tạo Thương Lan học viện, Bạch Trạch phụ trách đi sâu vào trong núi lớn khảo sát, tìm một ít nơi có thể tu luyện, sau đó lên kế hoạch xây dựng nơi tu luyện.

- Muốn nhận người sao?

Mặc Vân Khởi hỏi.

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Nhận. Một cái học viện, tự nhiên phải có học viên. Nhưng mà, không tùy tiện nhận người, phải trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, sau này mọi người sẽ thương lượng. Hiện tại cần xây dựng Thương Lan học viện!

Nói xong, hắn nhìn Mặc Vân Khởi, nói:

- Lão Mặc người da mặt tương đối dày, người đi dưới núi tuyên truyền, nói Thương Lan học viện ta muốn tuyển học viên, đầu tiên phải tuyên truyền ra ngoài. Còn nữa, đi hỏi thăm học sĩ tại đế đô, người nào có đại học vấn. Ngày sau, Thương Lan học viện chúng ta không đơn thuần dùng tu luyện làm chủ, học viện học viện, tự nhiên cũng phải đọc sách!

Mặc Vân Khởi do dự một chút, sau đó nói:

- Đọc sách?

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Không chỉ bồi dưỡng thực lực học viên, còn phải bồi dưỡng tố chất, tăng lên tư tưởng của bọn họ. Ta không hy vọng học viên tương lai học viện chúng ta, mỗi người chỉ mong kiếm lợi!

Mặc Vân Khởi gật đầu, nói:

- Đúng đúng, đừng có giống đám tạp chủng Thương Mộc học viện kia, từng người đều muốn kiếm lợi cho mình.

Diệp Huyền gật đầu, sau đó nhìn Kỳ An Chi, nói:

- Bảo người xây dựng linh đường, còn nữa, tìm một chỗ phong thủy, xây dựng linh đường thật tốt, chúng ta sẽ đi đón những học viện dưới đường nhỏ Thương Sơn về Thương Mộc học viện!

Nghe vậy, Kỳ An Chi khẽ run rẩy, nàng nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền chậm rãi đứng dậy, hắn nhìn phía chân trời, nói:

- Bọn họ, nên về nhà!

Sau nửa canh giờ, Diệp Huyền rời khỏi Thương Lan sơn, hắn đi tới một phân viện Túy Tiên lâu, trong phân viện này, Cửu lâu chủ tự mình đi ra tiếp đãi.

Trong gian phòng, Diệp Huyền ném những bảo vật kia ra khỏi Giới Ngục tháp.

- Đây là?

Cửu lâu chủ hơi kinh ngạc.

Diệp Huyền nói:

- Tiền bối, đây là đồ vật đoạt được lần trước, hi vọng tiền bối có thể mang những bảo vật này ra đấu giá

Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Người rất cần tiền?

Diệp Huyền gật đầu.

Hắn tự nhiên rất cần tiền!

Kiến tạo Thương Lan học viện, không thể toàn bộ đều dựa vào Túy Tiên lâu và Hoàng thất Khương quốc, làm người không phải làm như thế! Hơn nữa, hắn còn muốn ba người Mặc Vân Khởi chuẩn bị một chút tài nguyên tu luyện, tu luyện rất cần tiền!

Trừ việc này ra, ngày sau Thương Lan học viện chiêu thu học viên mới cũng cần chi tiêu không nhỏ.

Tiền!

Hắn hiện tại hết sức cần tiền!

Cửu lâu chủ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nói:

- Đồ vật của người không tầm thường, có chút thậm chí đều là cực phẩm, đấu giá tại nơi này, chỉ sợ không bán được bao nhiêu món, người lưu những đồ vật này tại chỗ ta, ta sẽ cho người định giá, sau đó Túy Tiên lâu chúng ta mua lại, cầm lấy đi Thanh Châu đấu giá, yên tâm, chúng ta sẽ không bạc đãi tiểu hữu. Đến lúc đó nếu đấu giá vượt qua giá tiền chúng ta giao tiểu hữu, chúng ta sẽ đưa thêm, như thế nào?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nói:

- Cũng tốt! Vậy thì phiền phúc tiền bối!

Cửu lâu chủ cười nói:

- Tiểu hữu quá khách khí.

Nói đến đây, hắn đột nhiên đưa tấm thẻ màu đen tới trước mặt Diệp Huyền, nói:

- Tiểu hữu, đây là Nhị lâu chủ tự mình ban phát xuống, Nhị lâu chủ bảo ta mang câu nói cho tiểu hữu, tiểu hữu ngày khác tiến đến Trung Thổ Thần Châu, nhất định phải đến Túy Tiên lâu làm khách.

- Nhị lâu chủ?

Diệp Huyền không hiểu.

Cửu lâu chủ gật đầu, cười nói:

- Chuyện đêm qua, cao tăng Túy Tiên lâu đã biết, nhờ phúc của tiểu hữu và lệnh sư, ta hiện tại đã là Ngũ lâu chủ, dĩ nhiên, chuyện Khương quốc vẫn do ta phụ trách, ngày sau tiểu hữu lúc nào rời khỏi Khương quốc, ta cũng có thể rời đi.

- Thì ra là thế!

Diệp Huyền ôm quyền, nói:

- Chúc mừng tiền bối!

Cửu lâu chủ lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Đều nhờ phúc của lệnh sư, như không thể tiến thêm một bước, chỉ sợ ta sẽ chết già tại Khương quốc.

Nói xong, hắn chỉ chỉ tấm thẻ màu đen trước mặt Diệp Huyền, nói:

- Tiểu hữu, tấm thẻ này chính là thẻ khách quý cấp bậc cao nhất của Túy Tiên lâu, có được tấm thẻ này, lâu chủ từ Ngũ lâu chủ trở xuống nhìn thấy tiểu hữu cũng phải hành lễ, có tấm thẻ này, tiểu hữu đi bất kỳ địa phương nào, đều có thể tùy ý điều động cường giả Túy Tiên lâu xuất chiến ba lần. Không chỉ như thế, tiểu hữu đấu giá bất cứ vật gì tại Túy Tiên lâu cũng không thu phí thủ tục, nếu như mua đồ, chỉ cần là đồ của Túy Tiên lâu, Túy Tiên lâu ta sẽ chiết khấu bốn thành cho tiểu hữu!

Diệp Huyền thu tấm thẻ màu đen, sau đó hắn ôm quyền với Cửu lâu chủ, nói:

- Xin tiền bối chuyển cáo với cao tăng, liền nói tình này, Diệp Huyền ta ghi nhớ!

Nghe vậy, Cửu lâu chủ càng tươi cười sáng lạn.

Túy Tiên lâu kết giao Diệp Huyền như thế, kỳ thật không đơn thuần là bởi vì sau lưng Diệp Huyền có một vị Kiếm tiên, còn có một nguyên nhân, đó là thiên phú và thực lực của Diệp Huyền!

Đây là siêu cấp thiên tài không kém gì An Lan Tú!

Ngày sau nói không chừng trở thành một vị Kiếm tiên... Nếu như Diệp Huyền thật trở thành Kiếm tiên, đối với Túy Tiên lâu mà nói, tương đương có thêm một bằng hữu Kiếm tiên!

Một vị bằng hữu Kiếm tiên, lực uy hiếp sẽ mạnh hơn rất nhiều!

Người nào muốn động tới Túy Tiên lâu, cũng phải ước lượng một chút!

Trọng yếu nhất chính là, thành danh một vị Kiếm tiên, Túy Tiên lâu muốn lôi kéo cũng không thể lôi kéo, thế nhưng, một thiếu niên có tiềm lực trở thành

Kiểm tiên, bọn họ có thể lôi kéo!

Diệp Huyền cũng không biết, Cửu lâu chủ hiện tại có phân lượng nói chuyện rất lớn trong Tủy Tiên lâu, bởi vì hắn ngày hôm qua đánh cược thắng!

Nếu như cược thua, hắn sẽ chết rất thê thảm, thế nhưng, hắn cược thắng. Tủy Tiên lâu trực tiếp tặng hắn thành Ngũ lâu chủ, quyền lợi lớn hơn trước không biết bao nhiêu lần!

Có thể nói là một bước lên trời!

Một lát sau, Diệp Huyền quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Huyền rời đi, Cửu lâu chủ càng tươi cười sáng lạn, càng thưởng thức.

Diệp Huyền không chỉ thiên phú yêu nghiệt, tính cách trọng tình cũng là nguyên nhân làm Tủy Tiên lâu xem trọng!

Loại người này, người bây giờ giúp hắn một chút, hắn sẽ nhớ kỹ người cả đời!

...

Thương Lan học viện được Hoàng thất Khương quốc cùng Tủy Tiên lâu trợ giúp, kiến tạo thật nhanh, không đến mấy ngày, một ngôi đại điện xuất hiện trên vùng núi.

Kỷ Vãn sơn!

Đây là tên do Diệp Huyền đặt, dùng tên Kỷ lão.

Một ngày này, trời tờ mờ sáng, Diệp Huyền đứng trên núi nhìn xuống, sau lưng hắn là ba người Mặc Vân Khởi.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Nên đón hắn về nhà. Kỷ lão chết, cũng nên làm bọn chúng trả giá! Nợ máu, nhất định phải trả bằng máu!

Nói xong, bốn người rời khỏi Kỷ Vãn sơn, thẳng tiến Thương Mộc học viện!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Lão tử chỉ muốn đánh chết người!

Thương Mộc học viện!

Hiện tại toàn bộ đế đô, khó xử nhất chính là Thương Mộc học viện!

Lý Huyền Thương ngã xuống, có thể nói đã làm cho Thương Mộc học viện biến thành quần long vô thủ. Lý Huyền Thương chết như thế nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả! Dù sao, Khương Càng Thiên và Cửu lâu chủ sẽ không đi báo tin cho Thương Mộc học viện biết.

Bốn người Diệp Huyền đi thẳng tới Thương Mộc học viện, trên đường đi, vô số người vây xem.

Trong đế đô hiện tại, ai chẳng biết bốn người Diệp Huyền?

Bốn người Diệp Huyền hiện tại, danh tiếng còn lớn hơn cả An Lan Tú năm xưa.

Nhìn thấy bốn người đi về hướng Thương Mộc học viện, trên đường đi, vô số người đi theo.

Càng ngày càng nhiều người theo cùng!

Rất nhanh, bốn người Diệp Huyền đã đi tới dưới chân núi Thương Sơn.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên Thương Sơn, sau một khắc, một thanh kiếm đột nhiên phóng lên tận trời, xoay quanh phía chân trời. Cùng lúc đó, một giọng nói vang vọng khắp Thương Sơn, nói:

- Thương Mộc học viện, có người tới đánh một trận hay không?

Có người tới đánh một trận hay không?

Giữa sân, vô số người ngẩng đầu nhìn lên Thương Sơn.

Không có người đáp lại!

Chung quanh vang lên tiếng thôn thức.

Đúng lúc này, một lão giả đột nhiên xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền không xa.

Người tới, chính là Phó viện trưởng Thương Mộc học viện Mạc Tùng!

Cường giả Thần Hợp cảnh!

Mạc Tùng nhìn Diệp Huyền, nói:

- Cần gì khinh người quá đáng như vậy chứ? Ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xông lên phía trước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Mạc Tùng, hai tay hắn cầm Linh Tú kiếm bổ về phía trước.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, không chỉ có kiếm thế mạnh mẽ, còn có kiếm ý!

Nhìn thấy Diệp Huyền đột nhiên ra tay, sắc mặt Mạc Tùng thay đổi, chân phải lui về phía sau, hai tay đột nhiên chập lại đánh về phía trước, dùng sức rất mạnh.

Oanh!

Một cỗ lực lượng cường đại sinh ra từ lòng bàn tay của hắn!

Bành!

Trong ánh mắt của vô số người, Mạc Tùng bay về phía sau, hắn bay đi mấy chục trượng!

Mọi người ngạc nhiên không nhỏ.

Mạc Tùng chính là cường giả Thần Hợp cảnh đấy!

Hắn bị một kiếm chém bay dễ dàng như thế sao?

Nơi xa, Mạc Tùng nhìn thoáng qua đôi tay bị đánh rách tả tơi của mình, tiếp theo, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền, kinh hãi nói:

- Kiếm đạo tông sư... Ngươi...

Đúng lúc này, một thanh kiếm đã lóe sáng.

Xùy!

Đầu của Mạc Tùng bay lên cao!

Máu tươi như suối!

Tất cả mọi người ở đây ngạc nhiên không nhỏ!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền, Kiếm đạo tông sư? Kiếm đạo tông sư trẻ tuổi như thế?

Diệp Huyền mở lòng bàn tay ra, Linh Tú kiếm bay về tay hắn.

Diệp Huyền cầm kiếm đi về phía Thương Sơn đi đến.

Ba người Mặc Vân Khôi theo sát phía sau.

Trong ánh mắt của vô số người, đám người Diệp Huyền tiến vào Thương Sơn, bên cạnh đường nhỏ Thương Sơn có một cổ thi thể bị đóng trên cây, thi thể này không còn hình dạng ban đầu, tứ chi bị đánh gãy, rất là thê thảm.

Nhìn cổ thi thể này, nước mắt trong mắt Kỳ An Chi chảy xuống.

Mặc Vân Khôi và Bạch Trạch muốn tháo thi thể xuống, Diệp Huyền lại lắc đầu, nói:

- Ta muốn học viên Thương Mộc học viện quý đưa tiễn bọn họ trở về Thương Lan học viện!

Nói xong, hắn lập tức đi lên núi.

Mặc Vân Khôi và Bạch Trạch cùng Kỳ An Chi theo sát phía sau!

Mà dưới núi, những người kia do dự một chút cũng đi theo.

Bọn họ hiện tại không sợ Thương Mộc học viện, bởi vì toàn bộ Khương quốc cùng Túy Tiên lâu để đồ đều nhắm vào Thương Mộc học viện, Khương quốc Thương Mộc học viện hiện tại, có thể nói là chuột chạy qua đường, người người kêu đánh!

Chỉ chớp lát, đám người Diệp Huyền đi tới phía trên Thương Sơn, trước mặt bốn người Diệp Huyền là một tòa học điện, trước học điện có hơn trăm người đang đứng!

Toàn bộ là học viên Thương Mộc học viện!

Mà người cầm đầu, không chỉ có người khác, chính là một Phó viện trưởng khác Thương Mộc học viện, Khô Mạc!

Khô Mạc lúc trước bị Kỳ lão đầu đánh trọng thương, nhưng lần đó hắn cũng chưa chết, mặc dù không có chết, nhưng cũng trọng thương, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn!

Thấy Diệp Huyền, vẻ mặt Khô Mạc cực kỳ khó coi!

Lại tới!

Người này lại tới!

Diệp Huyền lúc trước đi vào Thương Mộc học viện, không chỉ chém giết Phần Tuyết, còn chém giết hơn mười học viên của Thương Mộc học viện!

Mà bây giờ, hắn lại tới!

Diệp Huyền nhìn đám người Khô Mạc cách đó không xa, nói:

- Làm phiền, đem những học viên của Thương Lan học viện đưa đến Thương Lan học viện, nhớ kỹ, quý đưa đến Thương Lan học viện!

Nghe vậy, gương mặt những học viên Thương Mộc học viện đầy dữ tợn.

Quý?

Đây là sĩ nhục người khác đấy!

Khô Mạc gằn giọng nói:

- Diệp Huyền, nếu ngươi muốn cá chết lưới rách, vậy chúng ta liền...

- Muốn đánh?

Diệp Huyền đột nhiên cắt lời của Khô Mạc, nói:

- Nếu ngươi muốn đánh, vậy thì đánh!

Vừa dứt lời, hắn đã xông ra ngoài.

Sau lưng Diệp Huyền, Mặc Vân Khôi cười lạnh, nói:

- Vậy thì đánh thôi! Lão tử đã sớm muốn đánh chết đám khốn kiếp các ngươi!

Vừa dứt lời, đột nhiên đôi giày đen dưới chân hắn rung động, sau một khắc, thân thể hắn hóa thành tàn ảnh biến mất tại vị trí ban đầu, tốc độ cực nhanh, rất nhiều người không nhìn rõ hắn biến mất thế nào!

Vào thời khắc Mặc Vân Khởi lao ra ngoài, Bạch Trạch và Kỳ An Chi cũng xông lên!

Lần này, bọn họ tới nơi này cũng không phải tới hoà đàm, bọn họ tới để đánh nhau!

Kỳ lão đầu chết, Thương Mộc học viện phải chịu trách nhiệm hàng đầu!

Thù này, sao hắn có thể không báo?

Mục tiêu của Diệp Huyền chính là Khô Mạc, Khô Mạc là cường giả Thần Hợp cảnh đỉnh phong, thế nhưng đối mặt Diệp Huyền, hắn căn bản không có bất cứ lực lượng gì! Phải biết, Diệp Huyền hiện tại không chỉ là Lăng Không cảnh đỉnh phong, hắn còn lĩnh ngộ kiếm ý.

Võ đạo tông sư! Kiếm đạo tông sư!

Chiến lực của Diệp Huyền hiện tại không phải trước kia có thể so sánh!

Nhìn thấy mấy người Diệp Huyền vọt tới, Khô Mạc gần giọng nói:

- Chiến, tử chiến.

Vừa dứt lời, hắn dẫn đầu xông ra ngoài.

Thương Mộc học viện hiện tại đã không có bất kỳ đường lui và lựa chọn nào khác, bọn họ muốn sống, chỉ có đánh một trận! Bởi vì hắn biết rõ, Diệp Huyền trước mắt, căn bản sẽ không buông tha bọn họ, đầu hàng cái gì, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Thời điểm Khô Mạc xông tới, lại có mấy đạo khí tức mạnh mẽ xuất hiện trong sân!

Ba tên cường giả Thần Hợp cảnh!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Nợ máu, nhất định phải trả bằng máu!

Ba người tăng thêm Khô Mạc xông về phía Diệp Huyền, rõ ràng, bốn người muốn chém giết Diệp Huyền!

Những học viên Thương Mộc học viện khác cũng lao về phía ba người Bạch Trạch!

Ba người đánh gần một trăm người!

Từ khi thế và số lượng, không hề nghi ngờ, ba người Mặc Vân Khởi hoàn toàn bị nghiền ép, thế nhưng, trong mắt ba người không có nửa điểm sợ hãi!

Đúng lúc này, một đám người áo đen đột nhiên xuất hiện trong sân, đám người áo đen này có hơn bốn mươi người, trong tay từng người cầm lưỡi hái màu đen, sau khi bọn họ xuất hiện, trực tiếp gia nhập vào chiến trường, mà đối tượng bọn họ nhắm vào là những học viên của Thương Mộc học viện!

Sau khi đám người áo đen này gia nhập chiến trường, giữa sân, vô số học viên Thương Mộc học viện dồn dập ngã xuống đất...

- Hoàng thất Khương quốc, Túy Tiên lâu!

Cách đó không xa, Khô Mạc gầm lên.

Hắn làm sao không nhìn ra, những người áo đen được Túy Tiên lâu cùng Khương quốc Hoàng thất phái tới?

Không có người nào đáp lại hắn!

Khô Mạc cũng không thể làm gì, sau cùng, hắn chỉ có thể điên cuồng vây công Diệp Huyền.

Bốn tên cường giả Thần Hợp cảnh vây công Diệp Huyền, Diệp Huyền tự nhiên không địch nổi, vừa giao thủ đã bại lui liên tục! Bốn người Khô Mạc giống như nổi điên đuổi theo Diệp Huyền, bốn người bọn họ hiện tại cũng chỉ muốn chém giết Diệp Huyền!

Mà đúng lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Diệp Huyền, sau đó, một thanh phi đao màu vàng óng trực tiếp chém về phía một tên cường giả Thần Hợp cảnh cách Diệp Huyền không xa, sắc mặt tên cường giả Thần Hợp cảnh thay đổi, thân thể của hắn lướt nhanh, tránh qua, tránh né phi đao trí mạng!

Gần như cùng lúc, một bóng người giống như thanh đao sắc bén xông về phía cường giả Thần Hợp cảnh kia!

Chính là Bạch Trạch!

Mọi người còn chưa thấy rõ, một tên cường giả Thần Hợp cảnh trong đó đã lui về phía sau hơn mười trượng!

Ở bên khác, Kỳ An Chi cũng lặng lẽ xuất hiện trước mặt một tên cường giả Thần Hợp cảnh!

Bốn đầu bốn!

Những học viên Thương Mộc học viện kia đã bị những người áo đen áp chế hoàn toàn!

Kỳ thật, cho dù bốn người Diệp Huyền không đến báo thù, Hoàng thất Khương quốc cùng Tủy Tiên lâu cũng sẽ không bỏ qua cho Thương Mộc học viện. Hiện tại chưa diệt trừ Thương Mộc học viện, ngày sau chờ bị trả thù sao?

Đối diện Diệp Huyền, Khô Mạc nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền, nói:

- Tốt, tốt cho một Diệp Huyền, không nghĩ tới Khương quốc Thương Mộc học viện ta lại bại vong trong tay ngươi, ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Khô Mạc.

Một thanh kiếm tàn nhẫn chém xuống!

Bành!

Khô Mạc bị chém bay ngược về phía sau hơn vài chục trượng, hắn vừa dừng lại một nháy mắt, mặt đất dưới chân hắn trực tiếp vỡ nát, không chỉ như thế, khoe miệng của hắn có máu tươi chảy ra, máu tươi đã nhuộm đỏ vạt áo của hắn!

Khô Mạc rung động đến cực điểm, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Ngươi...

Đúng lúc này, đột nhiên Diệp Huyền cách đó không xa tức giận nói:

- Đừng có nói nhảm với lão tử, lão tử chỉ muốn đánh chết ngươi!

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp lao tới.

Mặc dù đôi mắt hắn bị mù, thế nhưng còn có thể cảm nhận được!

Nếu như không phải mắt không nhìn thấy, chiến lực của hắn còn có thể tăng lên ít nhất hai đến ba thành!

Hai mắt không nhìn thấy, việc này tạo thành ảnh hưởng nhất định lên hắn!

Nhìn thấy Diệp Huyền xông tới lần nữa, gương mặt Khô Mạc biến thành dữ tợn, nói:

- Vậy thì tới đi.

Nói xong, hắn cũng xông về phía Diệp Huyền lần nữa, trong cơ thể hắn, một cỗ khí tức cường đại không ngừng sinh ra, cỗ khí tức này mạnh vượt ra khỏi khí tức của cường giả Thần Hợp cảnh!

Tự bạo!

Khô Mạc rất rõ ràng, trạng thái của hắn hiện tại không thể nào là đối thủ của Diệp Huyền, chờ hắn bị Diệp Huyền chém giết, không bằng hắn hiện tại ngọc thạch câu phản!

Diệp Huyền cũng không dừng lại, kiếm của hắn đột nhiên thoát khỏi tay bay ra ngoài!

Khô Mạc nở nụ cười tàn nhẫn.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, ngay sau đó, một làn sóng năng lượng cường đại lan ra giữa sân, trong làn sóng năng lượng cường đại này, một bóng người không ngừng bị đẩy về phía sau.

Chính là Diệp Huyền!

Hắn lui lại gần trăm trượng, cuối cùng hắn đập vào một vách núi mới dừng lại!

Tất cả mọi người dừng lại, dồn dập nhìn về phía Diệp Huyền.

Dưới vách núi đá, Diệp Huyền chậm rãi bò dậy, hắn lau máu tươi trên khóe miệng, sau đó lại nói với đám người Mặc Vân Khởi cách đó không xa:

- Giết, giết sạch sành sanh!

Giết!

Giết sạch sành sanh!

Nghe lời của Diệp Huyền, ba người Mặc Vân Khởi trực tiếp lao tới!

Giết!

Diệp Huyền cho tới bây giờ không phải là người nhân từ nương tay!

Nếu hai học viện đã đến tình trạng không phải người chết ta sống, vì sao không chém tận giết tuyệt?

Thương Mộc học viện lúc trước đối đãi với Thương Lan học viện, bọn họ cũng không có nhân từ bao giờ!

Giết!

Bốn người Diệp Huyền xông tới lần nữa!

Tốc độ của hắn rất nhanh, thế nhưng, kiếm của hắn càng nhanh hơn!

Người vừa xông tới, kiếm đã chém bay đầu một tên cường giả Thần Hợp cảnh của Thương Mộc học viện!

Sắc mặt tên cường giả Thần Hợp cảnh giao thủ với Mặc Vân Khởi thay đổi, lúc hắn muốn quay người chạy trốn, kiếm đã tới.

Oanh!

Tên cường giả Thần Hợp cảnh bị đánh bay ra xa.

Mà lúc này, Linh Tú kiếm đã bay tới, nhưng một ngọn phi đao càng nhanh, vào thời khắc tên cường giả Thần Hợp cảnh bay ra ngoài, một thanh phi đao trực tiếp đâm xuyên qua yết hầu tên cường giả Thần Hợp cảnh kia.

Xùy!

Đầu lâu của tên cường giả Thần Hợp cảnh kia bay lên cao, máu tươi bắn ra như suối!

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Diệp Huyền đứng cách đó không xa, lâm đạm nói:

- Đoạt đầu người!

Diệp Huyền cầm kiếm xông lên, những người đứng cách hắn mười trượng...

Xùy!

Lại có một tên cường giả Thần Hợp cảnh bị chém bay đầu!

Miêu sát!

Trực tiếp miêu sát!

Nhìn thấy cảnh này, các học viên Thương Mộc học viện đều giật mình đến cực điểm, cũng không có ai lựa chọn đầu hàng.

Hiện tại hô đầu hàng cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi!

Chiến!

Hai bên đã không có đường lui!

Đến mức mấy tên cường giả Thần Hợp cảnh, nếu như đơn đả độc đấu, ngoại trừ Diệp Huyền ra, ba người Mặc Vân Khởi rất khó đánh giết bọn họ, mà bây giờ, bốn đấu bốn, bốn người bị nghiền ép rất dễ dàng!

Sau khi cường giả Thần Hợp cảnh của Thương Mộc học viện đều chết sạch, tiếp theo chính là tru diệt!

Đồ sát chân chính!

Trước học điện, từng đầu lâu của học viên Thương Mộc học viện không ngừng bay lên...

Đám người vây xem chung quanh vô cùng kinh hãi, có ít người thậm chí không dám xem tiếp, quay người chạy xuống dưới núi!

Quá huyết tinh!

Ngày hôm nay là tận thế của Thương Mộc học viện.

Rất nhanh, hiện tại chỉ còn lại mười học viên Thương Mộc học viện.

Là Diệp Huyền cố ý lưu lại!

Mười người đứng cạnh nhau, quần áo trên người bọn họ đầy máu tươi.

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Muốn mạng không?

Diệp Huyền đi tới trước mặt mười người kia, nói:

- Muốn mạng không?

Một tên học viên Thương Mộc học viện cười gằn nói:

- Mạng? Chúng ta thà chết đứng, cũng không..

Xùy!

Một thanh kiếm trực tiếp cắm vào đầu hắn, máu tươi bắn tung tóe!

Nhìn thấy cảnh này, những học viên còn lại đều lui về phía sau vài bước!

Diệp Huyền chỉ một tên học viên Thương Mộc học viện, nói:

- Muốn mạng không?

Yết hầu tên học viên này co giật, hắn còn có chút giây dựa, đúng lúc này, một thanh kiếm chém tới...

Xùy!

Tên học viện kia bị một kiếm phân thân!

Máu tươi và nội tạng bắn tung tóe.

Tàn nhẫn?

Huyết tinh?

Diệp Huyền rất rõ ràng, nếu bọn họ chiến bại, bốn người bọn họ còn chết thảm hại hơn đám người này!

Nếu lựa chọn ra ngoài lẫn lộn, thời điểm nên tàn nhẫn phải tàn nhẫn!

Diệp Huyền lại chỉ vào một tên học viên Thương Mộc học viện, người sau khiếp sợ, vội vàng nói:

- Ta, muốn, muốn sống!

Đôi chân hần hiện tại đang run rẩy!

Diệp Huyền nhìn đám người còn lại, không có người nói chuyện, thế nhưng rất nhanh, Linh Tú kiểm bên cạnh Diệp Huyền khẽ run lên, cùng lúc đó, những học viên kia vội vàng nói:

- Chúng ta muốn mạng!

Mạng!

Trên đời này, cũng không tất cả mọi người không sợ chết, đặc biệt là thời điểm có cơ hội sống sót!

Diệp Huyền quay người nhìn xuống dưới núi, nói:

- Dưới núi này có ba mươi sáu thi thể học viên Thương Lan học viện, các người thay ta đưa bọn họ về nhà, nhớ kỹ, phải quỳ đưa về.

Nghe vậy, sắc mặt đám người kia đầy khó coi!

Quý đưa trở về!

Việc này quá sỉ nhục người khác!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- So sánh với việc các người sỉ nhục bọn họ, chút sỉ nhục của các người tính là gì? Nếu không muốn, cũng tốt, đầu của các người sẽ lưu lại đây tế điện linh hồn bọn họ.

Vừa dứt lời, Linh Tú kiểm đột nhiên trời nổi trên đầu đám học viên Thương Mộc học viện.

Diệp Huyền dựng thẳng lên ba ngón tay, nói:

- Ta đếm ba tiếng! Ba...

Đám học viên Thương Mộc học viện kia siết chặt nắm đấm, vẻ mặt cực kỳ khó coi, trên trán đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, rõ ràng, bọn họ đang giãy dụa!

Diệp Huyền cong một ngón tay, nói:

- Hai!

Vừa dứt lời, Linh Tú kiểm đột nhiên hạ xuống.

Xùy!

Một tên học viên Thương Mộc học viện bị kiếm đâm xuyên đỉnh đầu!

Nhìn thấy cảnh này, phòng tuyến tâm lý của những học viên Thương Mộc học viện kia sụp đổ.

Rất nhanh, sáu tên học viên Thương Mộc học viện giống như điên chạy xuống đường nhỏ Thương Sơn...

Cứ như vậy, trong ánh mắt của vô số người, những học viên kia nâng thi thể học viên Thương Lan học viện đi về hướng Thương Lan học viện, dĩ nhiên, toàn bộ đều quỳ!

Trên Thương Sơn, đám người Diệp Huyền đứng trước học cung, ở trước mặt bọn họ là một đồng thi thể và máu tươi!

Khương quốc Thương Mộc học viện, xem như diệt vong triệt để!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

- Hai vị tiền bối, lần này diệt Thương Mộc học viện, đa tạ các vị tương trợ. Bây giờ, Thương Mộc học viện đã diệt, tất cả mọi thứ bên trong Thương

Mộc học viện, ba phương chúng ta chia đều, các ngươi cảm thấy thế nào?

Lúc này, Cửu lâu chủ và Khương Càng Thiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

Cửu lâu chủ cười nói:

- Như vậy đi, ta và Khương huynh phân ba thành, Thương Lan học viện các ngươi chia bốn thành. Tiểu hữu đừng cự tuyệt, nếu không phải lệnh sư chém giết Lý Huyền Thương, chúng ta không có khả năng diệt được Thương Mộc học viện, nói cho cùng, vẫn là chúng ta chiếm tiện nghi!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, nói:

- Ta sẽ không khách khí!

Cửu lâu chủ cười ha ha, nói:

- Đều là người một nhà, khách khí cái gì?

Chia của!

Thương Mộc học viện tốt xấu gì cũng tích lũy nhiều năm như vậy, bảo vật khẳng định không ít, lúc cướp sạch bảo khố của Thương Mộc học viện, đám người Mặc Vân Khởi có thể nói là vô cùng lo sợ... Trong đó, Linh khí cực phẩm nhiều tới bốn mươi chín kiện, linh khí Minh giai, cũng có sáu cái, trong đó còn có một cái là Minh giai trung phẩm, trừ những thứ này ra, còn có linh thạch, có khoảng ngàn vạn, công pháp võ kỹ rất nhiều, còn lại một chút đồ vật thượng vàng hạ cám, vô số kể!

Đây không phải phát tài, mà là kiếm bộn!

Đối với ba phe mà nói, là kiếm bộn chân chính!

Khương Càng Thiên đã cười không ngậm mồm vào được, Khương quốc hiện tại thiếu nhất chính là tiền tài, có số tiền tài này, quốc khố Khương quốc sẽ sung túc trong mười năm!

Cửu lâu chủ cũng hưng phấn, đối với hắn mà nói, có chút tài vụ tiến vào Túy Tiên lâu, đó chính là chiến tích! Mục tiêu của hắn không phải là Khương quốc hoặc là Thanh Châu, mà là đi tới Trung Thổ Thần Châu!

Trước kia không có bất kỳ hi vọng gì, thế nhưng hiện tại, hi vọng có rất nhiều!

Đám người Diệp Huyền cũng hưng phấn, có nhiều đồ như vậy, trùng kiến Thương Lan học viện sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều. Hiện tại trùng kiến Thương Lan học viện, thiếu nhất chính là linh thạch, võ kỹ, công pháp, linh khí!

Phải biết, học viên tu luyện cần tài nguyên!

Mà có những tư nguyên này, ngay từ đầu tuyển nhận học viên, học viên có thể học ngay, như vậy có khả năng vượt qua giai đoạn trước khó khăn nhất.

Lần này, hắn muốn thành lập Thương Lan học viện, nghiêm túc!

Rất nhanh, ba phe đã chia sạch sẽ số tài vật này.

Đám người Diệp Huyền được phân hai kiện linh khí Minh giai, mười sáu kiện Linh khí cực phẩm, ba quyển võ kỹ Địa giai, ba quyển công pháp Địa giai... Trừ những thứ này ra, còn có hơn ba trăm vạn linh thạch cực phẩm, ngọc phẩm linh thạch cũng có hơn ba mươi viên, còn một số vật phẩm khác!

Thấy những vật này, Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch trở mắt nhìn!

Nhiều bảo vật như vậy... Đây mới là kiếm bộn.

Nhưng những bảo vật này đều bị Diệp Huyền thu vào bên trong tầng thứ nhất Giới Ngục tháp, không gian tầng thứ nhất Giới Ngục tháp cũng đủ lớn!

Sau khi thu hồi những vật phẩm kia, Diệp Huyền quay người nói với Cửu lâu chủ cùng Khương Càng Thiên:

- Hai vị tiên bối, chúng ta cáo từ trước!

Cửu lâu chủ gật đầu, nói:

- Tiểu hữu, những thứ ngươi giao cho ta lúc trước, Túy Tiên lâu đã nhận lấy, tiền sẽ đưa tới nhanh thôi, đến lúc đó ta sẽ đưa tới Thương Lan học viện.

Diệp Huyền ôm quyền, nói:

- Vậy làm phiền!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Đám người Mặc Vân Khởi đi theo.

Nhìn đám người Diệp Huyền rời đi, Cửu lâu chủ mỉm cười, thu hồi tầm mắt, nói:

- Lần này kiếm cũng không ít!

Khương Càng Thiên gật đầu, lần này, Hoàng thất Khương quốc thật kiếm lợi lớn! Có thể nói, có số tài bảo này, quốc lực chính thể của Khương quốc sẽ tăng lên một đoạn dài.

Ba phe đều có lợi!

Khương Càng Thiên và Cửu lâu chủ nhìn nhau, sau đó hai người cười lớn.

...

Thương Lan học viện, sau khi đám người Diệp Huyền trở lại Kỳ Vãn sơn, mấy tên học viên Thương Mộc học viện cũng mang thi thể học viên Thương Lan học viện đưa tới đỉnh núi Kỳ Vãn sơn.

Trước mặt bốn người Diệp Huyền là hơn ba mươi sáu cỗ thi thể, mỗi một cỗ thi thể đều cực kỳ thâm, có thể tưởng tượng, bọn họ khi ở Thương Mộc học viện đã nhận lấy đối đãi như thế nào!

Bên cạnh là đám học viên Thương Mộc học viện.

Diệp Huyền không nói gì, bọn họ tự nhiên không dám động.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Đi đi!

Những học viên kia như được đại xá, lập tức lao xuống núi.

Diệp Huyền mang theo bốn người Mặc Vân Khởi đi tới trước những thi thể kia, nhìn những thi thể kia, nước mắt của Kỳ An Chi chảy xuống lần nữa.

Mấy ngày nay là lần nàng khóc nhiều nhất.

Bốn người Diệp Huyền hành lễ thật sâu trước những thi thể này.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Đều có thể nghỉ ngơi.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Đời này không tiếc!

Nói xong, hắn nhìn sang Bạch Trạch, nói:

- Mai táng bọn họ thật tốt, sau đó lập một khối bia, khắc tên của bọn họ lên đó, để cho học viên Thương Lan học viện ngày sau đều nhớ kỹ bọn họ, bọn họ đều chết vì học viện. Trừ việc này ra, tận lực liên lạc với thân nhân của bọn họ, có thể bồi thường thì tận lực bồi thường thật tốt.

Mặc Vân Khởi gật đầu, nói:

- Liên hệ thân nhân của bọn họ, ta sẽ đi làm.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, nói:

- Trừ việc này ra, còn có một chuyện, mặc dù Thương Mộc học viện đã vong, thế nhưng, chỉ là một tòa phân viện, bởi vậy, mối nguy của chúng ta còn chưa giải trừ, ta, các người, đều cần tăng thực lực lên. Ta cũng không bắt buộc các người, nếu các người muốn trộm lười, không quan hệ, ngày sau các người chết, ta nhất định sẽ hậu táng các người, sẽ làm đám tang nở mày nở mặt cho các người!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Ba người Mặc Vân Khởi: "..."

Diệp Huyền đi vào rừng trúc sau núi, hắn ngồi xếp bằng xuống, sau đó tay phải đặt vào hai mắt của mình...

Kiểm nhãn!

Hắn hiện tại cấp bách nhất chính là tu luyện ra kiếm nhãn!

Diệp Huyền tự nhiên muốn tu luyện ra kiếm nhãn trước, bởi vì hắn hiện tại không có hai con người, chiến lực sẽ có suy giảm!

Diệp Huyền chậm rãi phân tích công pháp kiếm nhãn mà nữ tử thần bí cho hắn, càng phân tích càng kinh ngạc... Bởi vì công pháp này, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa còn có phần phức tạp.

Kiểm nhãn!

Lấy kiếm làm mắt, mà muốn lấy kiếm làm mắt, trước hết cần phải dùng tâm làm kiếm.

Tâm!

Đây mới là điểm mấu chốt của kiếm nhãn!

Chỉ có làm được dùng tâm làm kiếm, mới có thể ngưng tụ kiếm ý, lấy kiếm làm mắt, mà khi đó, hắn tương đương với dùng tâm xem thế giới, kiếm, cũng chỉ là một môi giới!

Nói là kiếm nhãn, kỳ thật, nói là tâm nhãn càng thỏa đáng hơn một chút!

Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, bên cạnh hắn, Linh Tú kiếm đang trôi nổi.

Chung quanh người hắn, một cỗ kiếm ý lặng lẽ ngưng tụ!

Kiểm ý!

Diệp Huyền cũng không biết kiếm ý này là kiếm ý gì, lúc trước nữ tử thần bí chưa nói xong đã rời đi. Nhưng đối với hắn mà nói, kiếm ý gì cũng không trọng yếu, trọng yếu là có thể gia trì chiến lực!

Dựa theo công pháp nữ tử thần bí cho, Diệp Huyền bắt đầu vận hành chậm rãi, rất nhanh, quanh người hắn tỏa ra kiếm quang nhàn nhạt.

Môn công pháp này chỉ có ba yếu quyết!

Nghe! Cảm thụ! Nghĩ!

Diệp Huyền nghiêng tai lắng nghe.

Tiếng gió thổi!

Hắn nghe được tiếng gió thổi, rất nhỏ!

Thời gian dần trôi qua, hắn lại nghe thấy tiếng lá cây đập chòn trong rừng trúc...

Lúc này, đột nhiên kiếm ý quanh người hắn tỏa ra, kiếm ý theo ý niệm của hắn đi tới những cây trúc kia... Vào lúc kiếm ý xuất hiện trên lá trúc, trong nháy mắt, hắn có thể cảm nhận được tất cả chi tiết của lá trúc.

Loại cảm giác này giống như mắt hắn nhìn thấy!

Cảm giác này rất kỳ diệu!

Diệp Huyền vô cùng hưng phấn!

Việc này với hắn mà nói chính là phát hiện hoàn toàn mới!

Rất nhanh, những kiếm ý của Diệp Huyền không ngừng lan tràn xuống đất, rất nhanh, hắn cảm nhận được mặt đất, đá vụn, khí tức đất đai, dòng nước...

Hắn cảm thụ càng ngày càng nhiều, cảm thụ càng ngày càng rõ ràng giống như mắt nhìn thấy!

Loại cảm giác này, thực sự kỳ diệu! Diệp Huyền cũng đắm chìm vào trong đó!

Rất nhanh, kiếm ý của hắn nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, nhưng không thể lan tràn quá xa, kiếm ý vượt qua mười trượng quanh người hắn, hắn liền cảm thấy mệt mỏi.

Trong vòng mười trượng, hắn có khả năng lợi dụng kiếm ý cảm nhận tất cả rất rõ ràng, nhưng như vậy quá phiền toái.

Bởi vì hắn muốn cảm nhận rõ ràng khắp bốn phía, nhất định phải phóng xuất ra kiếm ý của mình, nếu như vậy, kiếm ý quá mức phân tán, uy lực sẽ giảm đi rất nhiều!

Hắn cần làm chính là tu luyện ra kiếm nhãn, khi đó, hắn cũng không cần phiền phức như vậy, cũng có thể cảm nhận được hiệu quả như thế!

Nghĩ đến tận đây, Diệp Huyền thu hồi những kiếm ý kia!

Áp súc kiếm ý!

Diệp Huyền bắt đầu điên cuồng áp súc kiếm ý, chỉ chớp lát, kiếm ý trong cơ thể hắn không ngừng bị áp súc lại, lúc này, hắn có cảm giác như bị ngàn vạn thanh kiếm cắt chém!

Đau đến mức không muốn sống!

Diệp Huyền suýt nữa kêu thành tiếng, nhưng hắn vẫn nhịn được! Chút đau đớn như vậy đã kêu lên, hắn còn là nam nhân sao? Diệp Huyền hắn sẽ không kêu, đánh chết...

- A...

Đúng lúc này, thân thể Diệp Huyền run lên dữ dội, ngay sau đó, tiếng kêu của hắn vang vọng khắp rừng trúc...

Xuy xuy xuy xuy!

Những kiếm ý quanh người Diệp Huyền không ngừng hội tụ vào hai mắt của hắn.

Không chỉ có kiếm ý, còn có từng tia từng tia kiếm mang!

Vào lúc kiếm mang và kiếm ý hội tụ vào hai mắt của hắn, cảm giác đau đớn kia không phải người nào cũng có thể chịu được!

Có trong nháy mắt, hắn đã nghĩ từ bỏ!

Nhưng hắn hiện tại không từ bỏ được.

Thời gian dần trôi qua, trong hốc mắt của hắn vậy mà tụ tập vô số kiếm ý và kiếm mang, đây đều là kiếm ý cùng kiếm mang bị áp súc... Cả gương mặt hắn đầy tơ máu, vô cùng dọa người!

Bởi vậy rất rõ ràng, hắn chịu đựng đau đớn khủng bố cỡ nào!

Diệp Huyền đang tu luyện, ba người Mặc Vân Khởi cũng điên cuồng tu luyện!

Trận chiến tại Thương Mộc học viện, mặc dù thắng.

Thế nhưng, bốn người vẫn không quên một việc, đó chính là Kỳ lão vì bảo vệ bốn người bọn họ, chết!

Cái gì gọi là bất đắc dĩ?

Cái gì gọi là tuyệt vọng?

Vào thời khắc nhìn thấy Kỳ lão ngã xuống, bọn họ đã cảm nhận thật sâu!

Mặc kệ Mặc Vân Khởi hay Bạch Trạch và Kỳ An Chi, tất cả chưa từng trải qua loại cảm giác bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng như vậy!

Hiện tại, Thương Lan học viện chỉ còn lại bốn người bọn họ, Diệp Huyền còn bị cản trở, hai mắt mù... Ba người vừa nghĩ tới đó, áp lực càng lớn hơn!

Tu luyện!

Cho dù là Mặc Vân Khởi thích lười biếng nhất, hiện tại hắn vẫn điên cuồng tu luyện, toàn thân trên dưới của hắn trôi đầy từng quả cầu sắt nhỏ, hắn mỗi

ngày trời còn chưa sáng đã bắt đầu chạy vào núi lớn... Vào lúc trở về, toàn thân đều đã ướt đầm, không chỉ như thế, hai chân hần đang run rẩy... Thế nhưng, trời còn chưa sáng ngày thứ hai, hần lại đi ra ngoài.

Bạch Trạch đã không có tu luyện dưới thác nước, mà là mỗi ngày không ngừng dùng thân thể của mình va chạm vách núi....

Hần không giống người bình thường, thân thể nhận kích thích càng lớn, thân thể sẽ càng cường đại, mà lại, huyết mạch Yêu tộc trong cơ thể hần càng có khả năng kích phát ra!

Thế nhưng, quá trình này phi thường đau đớn!

Mỗi lần hần va chạm vào vách núi, thịt toàn thân như vỡ ra!

Dưới vách núi đá, Bạch Trạch không ngừng va chạm vào vách núi... Mỗi lần hần va chạm vào đều kêu lên đầy đau đớn... Thật sự là quá đau!

Một bên khác, Anh Linh điện.

Đây là một đại điện vừa mới xây của Thương Lan học viện, trong đại điện, trưng bày gần trăm linh bài, linh bài Kỳ lão nằm ở vị trí bất mắt nhất.

Phía trước rất nhiều linh bài, Kỳ An Chi đang quỳ.

Đúng lúc này, một bóng người đi đến.

Người tới chính là Diệp Huyền.

Toàn thân Diệp Huyền đang run, bước đi càng run.

Kỳ An Chi không quay đầu lại, nàng cứ dờ dẫm nhìn linh bài trước mặt.

Diệp Huyền đi đến bên cạnh Kỳ An Chi, hần ngồi xuống, sau đó mặt nhìn những linh bài kia.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Ngươi đã quỳ tại đây một ngày rồi.

Kỳ An Chi không nói gì.

Diệp Huyền quay đầu nói với Kỳ An Chi:

- Ngày sau, ta còn muốn các ngươi đi theo ta tới tổng viện Trung Thổ Thần Châu!

Kỳ An Chi nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Ngươi nghiêm túc?

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Nghiêm túc.

Kỳ An Chi gật đầu, nàng đứng dậy quay người rời đi, lúc đi tới cửa, nàng đột nhiên ngừng lại, nói:

- Già già nói qua, có mấy người học viên các ngươi, đời này hần không tiếc...

Nói xong, nàng biến mất tại cửa.

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Linh

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Mọi người cùng gánh

Trong điện.

Diệp Huyền ngồi dưới đất, hần cứ ngồi như vậy, không biết qua bao lâu, hần xuất ra một hồ lô rượu và uống một ngụm.

Có hơi nóng!

Nhưng mà, mùi vị cũng không tệ!

Thế là, hần cứ uống thêm mấy ngụm...

Rất nhanh, gương mặt hần đỏ bừng.

Hần trước kia rất uống ít rượu, phải nói, cơ bản không uống rượu, bởi vì hần thấy, uống rượu sẽ hỏng việc! Mà bây giờ, uống hai ngụm, hần phát hiện, cũng không tệ lắm.

Uống vào uống vào, Diệp Huyền đột nhiên quỵ xuống dưới linh bài của Kỳ lão, hai tay của hần ôm đầu, nước mắt rơi xuống như mưa.

Bộ dáng Kỳ lão trước khi chết, hần làm sao quên?

Chưa bao giờ quên!

Không biết qua bao lâu, Diệp Huyền chậm rãi đứng lên, hần quay người rời đi, khi đi đến cửa đại điện, hần ngừng lại, nói khẽ:

- Kỳ lão, người yên tâm, Thanh Châu Thương Mộc học viện, Âm giới... Những thế lực hại chúng ta, ta sẽ không bỏ qua cho kẻ nào. Trung Thổ Thần Châu bên kia, ta cũng sẽ mang theo đám người lão Mặc đi, sư tôn của người, chính là sư tổ của chúng ta, chúng ta không nhận Thương Lan tổng viện, thế nhưng, sư tổ này, chúng ta nhận.

Nói xong, hần rời khỏi Anh Linh điện.

Ngoài điện, ánh trăng treo trên bầu trời cao, ánh trăng chiếu nghiêng xuống, mặt đất như bị nhuộm bạc.

Diệp Huyền đi về nơi xa, đi xiêu xiêu vẹo vẹo...

Chỉ chớp lát, Diệp Huyền đi tới hậu sơn, ven đường, hần thấy đang chạy Mặc Vân Khởi, Mặc Vân Khởi ngừng lại, hần đánh giá Diệp Huyền, nhíu mày, nói:

- Diệp thổ phi, người uống say?

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Uống gì mà say? Không uống say!

Nói xong, bàn tay hần mở ra, Linh Tú kiếm xuất hiện trong tay hần, tay hần cầm Linh Tú kiếm trực chỉ Mặc Vân Khởi, nói:

- Mặc Điều Mao, đến, đến, tới luyện kiếm...

Vừa dứt lời, hần đã xông lên phía trước!

Nhìn thấy Diệp Huyền tới thật, sắc mặt Mặc Vân Khởi thay đổi, hần lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với Diệp Huyền, nói:

- Diệp thổ phi, người uống rượu nổi điên cái gì thế, người...

Mặc Vân Khởi dứt lời, bởi vì Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền đã chém về phía hần!

Mặc Vân Khởi kinh hãi, không ngừng lui về phía sau, kiếm của Diệp Huyền nhanh như thiểm điện, không ngừng đuổi theo hần....

Mặc Vân Khởi vừa chạy vừa mắng:

- Diệp thổ phi, người nổi điên gì thế, nhanh lên dừng lại cho lão tử, bằng không ta sẽ đánh người...

Diệp Huyền không có dừng lại, hần cứ đuổi theo Mặc Vân Khởi, cứ như vậy, hai người chạy như bay, rất nhanh, Mặc Vân Khởi chạy tới vị trí của Bạch Trạch, Bạch Trạch hiện tại đang nằm trên mặt đất thờ hồng học, khi thấy Diệp Huyền đuổi theo Mặc Vân Khởi, hần ngạc nhiên, nói:

- Mặc Điều Mao, tại sao người chọc hần!

Mặc Vân Khởi lườm Bạch Trạch, nói:

- Chọc cọng lông! Cái tên này uống rượu uống say. Vừa rồi nhìn thấy ta liền chém...

Nói đến đây, đột nhiên hắn nghiêng người tránh sang một bên, một đạo kiếm quang lướt qua người hắn.

Xùy!

Chuôi kiếm này rơi xuống cách mặt Bạch Trạch vài tấc!

Yết hầu Bạch Trạch co giật, sau đó hắn bỏ dẫy.

Thân thể hắn thật sự cường hãn, thế nhưng kiếm của Diệp Huyền rất sắc bén, trọng yếu nhất chính là, kiếm này là Minh giai trung phẩm!

Lúc này, Diệp Huyền run rẩy đi tới cách Mặc Vân Khởi không xa, gương mặt hắn đỏ bừng, trong tay còn cầm hồ lô rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm...

Nhìn thấy cảnh này, Mặc Vân Khởi mặt đen lại, nói:

- Diệp thổ phỉ, nguoi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên khẽ vẩy tay phải, Linh Tú kiếm rơi vào trong tay hắn, hắn cầm kiếm chỉ vào Mặc Vân Khởi, tức giận nói:

- Nguoi là ai, vì sao tự tiện xông vào Thương Lan học viện ta!

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp cầm kiếm lao về phía Mặc Vân Khởi.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này là Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Nhìn thấy kiếm này, sắc mặt Mặc Vân Khởi thay đổi, hắn xoay người chạy.

Bên cạnh, Bạch Trạch vui đầu vào trong lòng đất, hắn không nhúc nhích, trong miệng mặc niệm:

- Không nhìn thấy ta... Không nhìn thấy ta...

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch rất quen thuộc với kiếm này!

Tuyệt đối là sát chiêu mạnh nhất của Diệp Huyền!

Đối mặt một chiêu này của Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi không có dục vọng chiến đấu, hắn trực tiếp bỏ chạy!

Bạch Trạch cũng không dám tiếp chiêu này, hắn lựa chọn giả chết!

Diệp Huyền hiện tại đã say khướt, tạm thời lánh phong mang của hắn mới tốt...

Nhưng đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại, Linh Tú kiếm cũng ngưng tại chỗ, rất nhanh, Diệp Huyền ngã xuống.

Rõ ràng, hắn đã say đến mức ngất đi.

Nơi xa, Mặc Vân Khởi dừng bước lại, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền nằm dưới đất, thấp giọng thở dài, lại đi trở về.

Dưới ánh trăng, ba người nằm trên đá lớn.

Diệp Huyền dựa lưng vào tảng đá, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, không biết đang suy nghĩ gì.

Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch cũng dựa vào bên cạnh.

Ba người không nói gì thật lâu.

Lúc này, Diệp Huyền nói:

- Trùng kiến Thương Lan học viện, báo thù cho Kỳ lão đầu... Sẽ rất khó, cũng rất nguy hiểm. Các nguoi...

- Ngừng!

Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Diệp thổ phi... Ta nghe hiểu ý của ngươi, ngươi muốn chúng ta rời đi?

Diệp Huyền yên lặng.

Hắn biết, chuyện báo thù là một chuyện phi thường khó khăn. Hắn không biết Thanh Châu và Âm giới cùng Thương Mộc học viện mạnh đến cỡ nào, thế nhưng hắn biết, tuyệt đối không phải bọn họ hiện tại có thể đối kháng!

Mà hai thế lực kia, có khả năng cũng không từ bỏ ý đồ!

Trừ việc này ra, hắn còn muốn đi tổng viện Trung Thổ Thần Châu Thương Lan... Qua bên kia, tự nhiên không phải đi giảng đạo lý!

Trong cái thế giới này, muốn giảng đạo lý, trước tiên cần phải giăng nắm đấm! Nắm đấm lớn hơn so với người khác, người khác mới giảng đạo lý với người!

Con đường sau này rất khó đi!

Lúc này, Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Diệp thổ phi, chúng ta biết, con đường sau này rất khó đi, cũng bởi vì nó khó đi, chúng ta mới càng phải cố gắng.

Nói xong, hắn nhìn về phía chân trời, nói khẽ:

- Tương lai có cái gì, mọi người cùng nhau gánh, đường đi cùng đi, gánh không được, chúng ta cùng chết. Mặc dù ta cũng không muốn chết, nhưng ta càng không muốn làm kẻ hèn nhát. Còn nữa, Kỳ lão đầu không đơn thuần vì một mình ngươi mà chết, còn có ta và to con! Mối thù của hắn, tâm nguyện của hắn, chúng ta có trách nhiệm thay hắn hoàn thành.

Bạch Trạch gật đầu, nói:

- Cùng gánh, không thể bỏ người nào.

Nói xong, hắn nắm tay phải thật chặt, trong nháy mắt, toàn bộ cánh tay phải của hắn phồng lên, trên đó, nổi gân xanh, vô cùng dọa người!

Bạch Trạch nhìn Diệp Huyền, chân thành nói:

- Ta sắp có thể kích phát huyết mạch trong người, ta rất biết đánh nhau!

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Bạch Trạch, nói:

- To con, trong cơ thể ngươi có huyết mạch yêu thú, là yêu thú gì? Không phải là a miêu a cẩu gì đó chứ.....

Àm!

Mặc Vân Khởi bay ra ngoài.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Đại Thần, Đừng Đùa...

Cách đó mấy trượng, Mặc Vân Khởi rơi xuống mặt đất, nhưng hắn nhanh chóng đứng lên, tức giận chỉ vào Bạch Trạch, nói:

- Đơn đầu!

Bạch Trạch lại xông ra ngoài.

Rất nhanh, hai người đánh nhau!

Trước đá lớn, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Cũng tốt, có cái gì mọi người cùng nhau gánh, gánh không được, mọi người cùng nhau chết!

Nói xong, hắn cầm hồ lô rượu lên uống vài ngụm.

Nhìn thấy cảnh này, Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch cách đó không xa đột nhiên ngừng lại, hai người nhìn thoáng qua Diệp Huyền, Diệp Huyền đỏ mặt, không chỉ như thế, kiềm bên hông hắn lại rung động!

- Chạy!

Mặc Vân Khởi xoay người chạy, tốc độ của hắn rất nhanh, giống như con gió mạnh quét qua nơi này.

Bạch Trạch do dự một chút, hắn cũng xoay người chạy!

Đánh không lại Diệp thổ phi!

Tranh thủ thời gian chạy!

Tại chỗ, Diệp Huyền đứng lên, sau đó hắn chậm rãi chạy về phương xa, bước đi chệch choạc..... Linh Tú kiềm bên cạnh hắn bay tới bay lui giống như uống say!

Hôm sau.

Túy Tiên lâu Cừu lâu chủ đi tới Thương Lan học viện, Thương Lan học viện lúc này đã thành lập 16 ngôi đại điện, mặc kệ là quy mô hay cái khác, nó đã tốt hơn trước rất nhiều! Thương Lan học viện trước kia căn bản không tính là học viện, quy mô hiện tại mới chính thức xem như học viện!

Thương Lan điện.

Hiện tại Thương Lan điện, quy mô chính thể đã lớn hơn trước vài lần, bên trong trang trí không phải xa hoa, nhưng lại hết sức độc đáo.

Trong điện, Diệp Huyền đi đến trước mặt Cừu lâu chủ ôm quyền, nói:

- Tiền bối mời ngồi!

Cừu lâu chủ cười nói:

- Ngồi thì không cần. Hôm nay đến đây là mang đồ cho tiểu hữu!

Nói xong, hắn lấy ra một tấm thẻ màu vàng đưa cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền tiếp nhận Kim tap, sau đó nhìn về phía Cừu lâu chủ, Cừu lâu chủ cười nói:

- Tiểu hữu đoán xem bên trong có bao nhiêu!

Diệp Huyền lắc đầu.

Cừu lâu chủ cười ha ha một tiếng, nói:

- ba ức sáu ngàn vạn kim tệ!

Nghe vậy, tay Diệp Huyền khẽ run lên!

Ba ức sáu ngàn vạn kim tệ!

Cừu lâu chủ cười nói:

- Tiểu hữu, ngươi cảm thấy rất nhiều sao?

Diệp Huyền nghiêm túc gật đầu.

Cừu lâu chủ lắc đầu, nói:

- Ngươi sai!

Diệp Huyền nhìn Cừu lâu chủ, nói:

- Vì sao?

Cửu lâu chủ cười khỏ, nói:

- Ngươi cũng đã biết, sau khi đạt đến Thông U cảnh, mỗi một lần tăng lên cần tiêu tốn bao nhiêu kim tệ? Đó là con số cực lớn! Tu luyện, kỳ thật chính là đốt tiền. Một cường giả Thông U cảnh mong muốn tăng lên, hẳn ít nhất phải chuẩn bị hai ức kim tệ để mua tài nguyên tu luyện, số tiền này, còn không bao gồm một chút linh khí và võ kỹ cùng công pháp... Tới Vạn Pháp cảnh, vậy cần tiền tài càng khủng bố, sợ rằng một quốc gia nhỏ cũng không nuôi nổi!

Nói đến đây, hần lắc đầu, nói:

- Nếu ta không phải thu hoạch được lệnh sư tương trợ, ta đời này không thể tiến thêm một bước. Rất nhiều người, không phải không có thiên phú, không phải không đủ cố gắng, mà là không có tiền...

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Thụ giáo!

Cửu lâu chủ gật đầu, nói:

- Tu luyện là đốt tiền, đối với ngươi mà nói, ngươi bây cần dùng tiền rất nhiều. Đặc biệt là kiếm tu các ngươi, dù loại tài nguyên tu luyện đều cần, đến lúc đó ngươi sẽ cảm thấy mình rất nghèo!

Diệp Huyền mỉm cười, nói:

- Đến lúc đó có khả năng còn phải tìm quý lâu mượn ít tiền!

Cửu lâu chủ cười ha ha một tiếng, nói:

- Không có vấn đề, chỉ cần tiểu hữu mở miệng, lão phu sẽ dùng hết khả năng!

Diệp Huyền cũng nở nụ cười.

Lúc này, Cửu lâu chủ đột nhiên nghiêm túc nói:

- Tiểu hữu, ngươi có khả năng phải cẩn thận một chút!

- Há?

Diệp Huyền không hiểu.

Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Ta đã nhận được tin tức bên tổng bộ, bên kia, Âm giới cùng Thương Mộc học viện sẽ không từ bỏ ý đồ.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Một vị Kiếm tiên, cũng trấn không được bọn họ?

Cửu lâu chủ lắc đầu, nói:

- Trấn được! Thế nhưng, trấn không được Trung Thổ Thần Châu bên kia!

Nói đến đây, hần dừng một chút, lại nói:

- Lâu chủ tại Thanh Châu Tủy Tiên lâu truyền tin cho ta, nói Âm giới và Thương Mộc học viện có khả năng động tĩnh lớn, lệnh sư cần phải cẩn thận mới tốt!

Kiếm tiên rất mạnh, rất hiếm hoi, nhưng không phải vô địch!

Diệp Huyền nghiêm túc gật đầu, nói:

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Còn nữa, xin tiền bối và quý lâu hỗ trợ tìm hiểu một phen, có bất cứ tin tức gì, mời thông tri cho ta biết!

Cửu lâu chủ gật đầu, nói:

- Tự nhiên, Tủy Tiên lâu chúng ta vẫn luôn quan sát việc này. Còn nữa, tiểu hữu tốt nhất nhắc nhở lệnh sư một chút, bảo nàng cần phải phòng bị, bởi vì

những người kia có thể sẽ không quang minh chính đại tới! Bọn họ, khẳng định sẽ bố trí âm mưu! Đặc biệt là Âm giới, đám gia hoả này đều là sát thủ, tuyệt đối không thể tới ngoài sáng!

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Hiểu rõ.

Cửu lâu chủ khẽ gật đầu, nói:

- Tiểu hữu bảo trọng. Còn nữa, phía trên bàn giao, nếu như lệnh sư cần tương trợ, chỉ cần nói một câu, Túy Tiên lâu ta nguyện ý điều động cường giả phía trên Vạn Pháp cảnh từ Trung Thổ Thần Châu chạy đến.

Lôi kéo!

Lần này, không đơn thuần là lôi kéo Diệp Huyền, mà là lôi kéo Kiếm tiên sau lưng Diệp Huyền!

Cao tăng Túy Tiên lâu không ngốc, một vị Kiếm tiên, cùng một vị thiếu niên tương lai có thể trở thành Kiếm tiên, bọn họ khẳng định sẽ lôi kéo!

Hơn nữa cần phải đánh đổi khá nhiều!

Diệp Huyền ôm quyền lần nữa, nói:

- Đa tạ quý lâu, nhưng mà, ta không làm chủ được, ta phải trung cầu ý kiến sư phụ của ta trước!

Cửu lâu chủ cười nói:

- Hiểu rõ!

Hắn tự nhiên biết, Kiếm tiên không thích nợ nhân tình, nếu như không có sư tôn Diệp Huyền đồng ý, bọn họ cũng không dám tự tiện làm chủ.

Một lát sau, Cửu lâu chủ rời đi.

Trong Thương Lan điện, chỉ còn một mình Diệp Huyền!

Diệp Huyền xoay người lại đi vào rừng trúc sau núi, hắn xếp bằng ngồi dưới đất, sau đó tiến vào tầng thứ nhất Giới Ngục tháp.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, sau đó trầm giọng nói:

- Tiền bối, có người muốn tới đánh ngươi, đối với việc này, ngươi thấy thế nào?

Hắn khẳng định đã hoảng hốt, bên kia biết rõ nơi này có một vị Kiếm tiên, vẫn muốn tới nhằm vào, người tới, khẳng định là người cấp độ cao hơn đám người Kỳ lão đầu!

Loại người này, bốn người bọn họ hiện tại đánh không lại!

Chờ nửa ngày, không có trả lời!

Diệp Huyền cười khổ, nói:

- Tiền bối, lần này có khả năng có rất nhiều người vô cùng vô cùng lợi hại tới đánh ngươi, ngươi không hoảng hốt sao?

Lúc này, đột nhiên lầu hai có tám giấy màu trắng bay tới.

Kiểm ý của Diệp Huyền phóng xuất ra, thông qua kiếm ý cảm giác, hắn cảm nhận có đồ vật trên giấy.

Trên giấy đều là dấu móng vuốt!

Móng vuốt dày đặc!

Diệp Huyền mặt đen lại, nói:

- Ngươi có ý tứ gì?

Ba!

Lúc này, Diệp Huyền không có dấu hiệu nào bay ra ngoài, cuối cùng hắn đập vào tảng đá cách tháp không xa.

Diệp Huyền bò lên, trên mặt còn có dấu móng vuốt.

Mà lúc này, tầng thứ hai lại có trang giấy bay ra, phía trên vẫn là dấu móng vuốt chằng chịt.

Giương mặt Diệp Huyền co giật, nói:

- Đại thần, ta thật xem không hiểu, ta...

Ba!

Diệp Huyền lại bị đánh bay ra ngoài.....

Một lát sau, Diệp Huyền bò dậy, hân mới vừa dậy, lại có trang giấy bay tới, vẫn là nhiều móng vuốt!

Diệp Huyền tức giận nói:

- Khốn kiếp, người nào xem hiểu chứ? Người không thể viết mấy chữ sao? Móng vuốt móng vuốt, người nào có thể xem hiểu đồ chơi này, người...

Ba!

Diệp Huyền lại bay ra ngoài..

- Đại thần, đừng đùa...

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Nếu Không Phải Kiểm Tiên, Giết Đi!

Thanh Châu, Đại Vân cảnh.

Thương Mộc học viện, Hạo Nhiên điện, hai lão giả lẳng lặng đứng đấy, một người thân mặc áo bào trắng, một người thân mặc áo bào đen, hai người tướng mạo cực kỳ tương tự!

Hai người lúc này ngẩng đầu nhìn thanh kiếm màu xanh lá trên Hạo Nhiên điện.

Sau lưng hai lão giả không xa, là đám người Mạc Thanh Huyền.

Không biết qua bao lâu, lão giả áo bào trắng nói khẽ:

- Kiếm của người này mặc dù lẳng lẹ, nhưng không có kiếm ý, hoặc là nói, kiếm ý đã biến mất... Kiếm ý có thể biến mất, như vậy mang ý nghĩa người này có khả năng cũng không phải là Kiểm tiên! Mà là một vị Kiểm Hoàng!

Cũng không phải là Kiểm tiên!

Đám người Mạc Thanh Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lão giả áo bào trắng.

Bên cạnh lão giả áo bào trắng, lão giả áo bào đen gật đầu, nói:

- Kiếm tiên tại Trung Thổ Thần Châu, Thương Mộc học viện ta cơ bản đều biết, người này, chúng ta chưa từng nghe qua, hẳn không phải là một vị Kiểm tiên!

Lão giả áo bào trắng gật đầu, nói:

- Nếu không phải Kiểm tiên, vậy thì giết đi!

Lão giả áo bào đen gật đầu, nói:

- Giết đi!

Cũng không phải là Kiểm tiên!

Đám người Mạc Thanh Huyền đạt được đáp án này, hiển nhiên vô cùng cao hứng!

Phải biết, sở dĩ Thương Mộc học viện kiêng kỵ như vậy, tự nhiên là bởi vì bọn họ cho rằng này chủ nhân kiếm này là một Kiếm tiên!

Kiếm tiên!

Bọn họ tự nhiên phải kiêng kỵ, phải nói là e ngại!

Nhưng nếu không phải Kiếm tiên thì sao?

Có gì kiêng kỵ chứ? Còn e ngại cái gì?

Vào lúc này, toàn bộ người Thương Mộc học viện có thể nói là chiến ý dâng cao!

Lúc này, lão giả áo bào trắng đột nhiên quay người, nói:

- Người bên Âm giới, có đến không?

Mạc Thanh Huyền đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, lão giả áo bào trắng và lão giả áo bào đen đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, nơi đó, một lão giả giẫm lên cây trúc bông bành bay tới.

Lão giả mặc một bộ trường bào màu tử kim, chung quanh trường bào có hoa văn quỷ ảnh khó hiểu, làm cho người ta sợ hãi.

Rất nhanh, lão giả đáp xuống trước mặt đám người Mạc Thanh Huyền.

Lão giả đánh giá liếc mắt nhìn lão giả áo bào trắng cùng lão giả áo bào đen trước Hạo Nhiên điện, mỉm cười:

- Thì ra là hai đại Tôn lão của Thương Mộc học viện!

Lão giả áo bào trắng ôm quyền, nói:

- Các hạ là?

Lão giả lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Hai vị hẳn phải biết quy củ của Âm giới ta, chỉ có người chết mới biết tên của chúng ta.

Sát thủ Âm giới!

Sát thủ Âm giới có một quy định bất thành văn, đó chính là, chỉ có người chết mới có thể biết tên của bọn họ.

Lão giả áo bào trắng nhìn lão giả cầm gậy trúc, nói:

- Hiện tại đi?

Lão giả cầm gậy trúc mỉm cười, nói:

- Chờ một lát, còn phải chờ một người.

- Người nào?

Lão giả áo bào trắng hỏi.

Lão giả cầm gậy trúc ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cười nói:

- Một vị kiếm tu!

Kiếm tu!

Lão giả áo bào trắng hít một hơi.

Rõ ràng, người tới tuyệt đối không phải là một vị kiếm tu phổ thông!

Lúc này, lão giả áo bào đen đột nhiên nói:

- Nếu chém giết người kia, phân chia như thế nào?

Lão giả cầm gậy trúc mỉm cười, nói:

- Âm giới ta chỉ cần thi thể, bản nguyên Kim Đan thuộc về Thương Mộc học viện các ngươi, nếu nàng có bảo vật khác, đến lúc đó hai bên chia đều, như

thế nào?

Lão già áo bào trắng yên lặng.

Thi thế!

Thi thế kiếm tu cấp bậc Kiếm Hoàng cũng có giá trị rất cao! Phải nói, giá trị liên thành! Đặc biệt là đối những kiếm tu kia mà nói, giá trị nghiên cứu quá lớn!

Đồng dạng, bản nguyên Kim Đan trong cơ thể hết sức trân quý! Mặc dù không có trân quý bằng bản nguyên Kim Đan của Kiếm tiên, nhưng cũng vô cùng trân quý!

Một lát sau, lão già áo bào trắng gật đầu, nói:

- Tốt!

Lão già cảm gậy trúc cười nói:

- Vậy thì không có chia rẽ. Chờ vị kiếm tu kia đến, liền đi tới Thanh Châu bên kia. Nhưng những người hộ đạo kia...

Lão già áo bào trắng trầm ngâm nói:

- Điều đã chuẩn bị tốt, Thương Mộc học viện ta, chút tình mọn này vẫn phải có!

Lão già cảm gậy trúc tươi cười, nói:

- Như thế rất tốt!

...

Thanh Châu.

Thương Lan học viện, hậu sơn.

Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, quanh người hắn có vô số kiếm ý cùng kiếm mang hội tụ...

Kiểm nhãn!

Mấy ngày qua, hắn điên cuồng tu luyện kiếm nhãn, đối với hắn hiện tại mà nói, việc cấp bách chính là tu luyện ra kiếm nhãn!

Đáng tiếc, thực sự rất khó khăn!

Hắn muốn hội tụ kiếm ý và kiếm mang vào mắt, nhất định phải áp súc đến mức cực hạn, hơn nữa còn phải mạnh mẽ khống chế kiếm ý và kiếm mang, điểm này là khó khăn nhất, cũng là nguyên nhân làm hắn thất bại!

Cũng còn tốt thân thể hắn rất cường hãn, có thể chịu được kiếm ý và kiếm mang tàn phá, phải nói, kiếm nhãn này, đoán chừng cũng chỉ có kiếm tu thân thể mạnh mẽ như hắn mới có thể tu hành!

Một bên khác, trước vách núi.

Bạch Trạch điên cuồng va chạm với vách núi, ngọn núi lớn đã bị hắn va chạm thay đổi hình dạng...

Đụng không biết bao lâu, hắn ngừng lại. Hắn nằm trên mặt đất, toàn thân không ngừng co quắp... Trên thân hắn, cơ bắp nổi lên, gân xanh nhúc nhích giống như những con rắn nhỏ, nhìn thấy rất dọa người!

Nghỉ ngơi một lát, Bạch Trạch xuất ra một bình ngọc màu trắng, bên trong là Thối Thế đan!

Một viên có giá trị ba mươi vạn kim tệ!

Bình đan được này, là Diệp Huyền mua cho hắn, có khoảng hai mươi viên!

Nhìn vào bình ngọc, ánh mắt Bạch Trạch đầy phức tạp, mặc dù Diệp thổ phi bình thường sẽ say khướt, thế nhưng, Diệp thổ phi vô cùng chiều cố hắn và Mặc Vân Khởi cùng với Kỳ An Chi thật, ba người bọn họ ngoại trừ tu luyện chính là tu luyện, còn lại đều do Diệp Huyền xử lý giúp bọn họ. Ba người cấp thiết muốn mạnh lên, bởi vì bọn họ không suy nghĩ sẽ để Diệp Huyền gánh vác một mình!

Có cái gì, mọi người cùng nhau đối mặt!

Mà mong muốn cùng nhau đối mặt, cũng chỉ có mạnh lên, cố gắng mạnh lên, bằng không chỉ có thể trông nhìn mọi việc ập tới!

Bạch Trạch hít sâu một hơi, sau đó ăn một viên Thối Thể đan, qua chừng mười lăm phút sau, hắn đứng lên, sau đó lại va chạm vào vách núi lần nữa...

Ầm!

Toàn bộ vách núi run lên dữ dội!

Kéo dài như thế không biết bao lâu...

Oanh!

Đột nhiên, một lần nữa, Bạch Trạch trực tiếp va chạm làm vách núi sụp đổ, thân thể hắn bay ngược về phía sau.

Ầm!

Hắn trực tiếp va chạm ra một hố lớn.

Trong hố sâu, thân thể Bạch Trạch không ngừng co quắp như giạt kinh phong, gân xanh trên người hắn co rút dữ dội, không chỉ như thế, mạch máu dưới làn da của hắn phồng lên... Cứ như vậy, kéo dài chừng nửa canh giờ.

- Rống!

Trong hố sâu, Bạch Trạch đột nhiên gào lên giận dữ, thoáng qua, hố sâu không ngừng sụp đổ...

Qua thời gian mười lăm phút, Bạch Trạch đột nhiên rời khỏi hố sâu, vào lúc này, thân thể của hắn lại lớn hơn trước không ít!

Trọng yếu nhất chính là, hắn đã đạt tới Thông U cảnh!

Trừ việc này ra, quanh người hắn còn có lực lượng thần bí, đôi mắt của hắn càng không giống mắt của nhân loại, càng giống một con dã thú...

Không biết qua bao lâu, hai tay Bạch Trạch chậm rãi nắm lại, nói:

- Huyết mạch lực... Rốt cục kích phát! Ân, đi đánh Diệp thổ phi một châu! Đánh bại hắn, ta chính là đại ca!

Nói xong, hắn đi thẳng tới rừng trúc của Diệp Huyền!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Bạch Trạch Đột Phá

Rất nhanh, hắn đi tới rừng trúc của Diệp Huyền, hắn đang muốn xông tới, thế nhưng rất nhanh, hắn ngừng lại.

Chung quanh Diệp Huyền lúc này tỏa ra kiếm ý cùng kiếm mang cực kỳ khủng bố, đặc biệt là trong hai mắt, trong mắt xen lẫn kiếm ý và kiếm mang, càng giống như lôi điện, vô cùng kinh khủng!

Trừ việc này ra, bên cạnh Diệp Huyền còn có Linh Tú kiếm đang lơ lửng và rung động dữ dội, uy lực nó phát ra làm không khí chung quanh vỡ nát...

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Trạch lưỡng lự hơn nửa ngày, hắn suy nghĩ một chút, sau đó nói khẽ:

- Kỳ thật Diệp thổ phi người không tệ... Vẫn đi đánh Mặc Điều Mao đi!

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Đi không chút do dự!

Chỉ chớp lát, Bạch Trạch đã đi tới dưới vách đá, hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên vách đá có một bóng người không ngừng nhảy trên vách đá giống như linh

viên.

Chính là Mặc Vân Khởi!

Vách núi rất dốc, thế nhưng Mặc Vân Khởi như giẫm trên đất bằng, hơn nữa tốc độ cực nhanh giống như con gió mạnh.

Bạch Trạch đột nhiên hô:

- Mặc Điều Mao, xuống đôn đầu!

Trên vách núi đá, Mặc Vân Khởi hơi dừng lại, sau một khắc, thân hình hắn xuất hiện trước mặt Bạch Trạch.

Mặc Vân Khởi liếc mắt đánh giá Bạch Trạch, đang muốn nói chuyện, Bạch Trạch đã đi tới đánh ra một quyền.

Ầm!

Bất ngờ không đề phòng, Mặc Vân Khởi bị một quyền này đánh bay, thế nhưng hắn lóe sáng trên không trung vài cái để giảm bớt lực lượng trong năm đầm của Bạch Trạch!

Dựa vào tốc độ thuần túy để giảm bớt lực lượng!

Mặc Vân Khởi vững vàng đáp xuống đất, hắn nhìn về phía Bạch Trạch, tức giận nói:

- To con, có phải ngươi ngứa da hay không? Ngươi...

Đúng lúc này, Bạch Trạch đột đã xông về phía Mặc Vân Khởi...

Sắc mặt Mặc Vân Khởi biến hóa, nói:

- Khốn kiếp... Lão tử đánh chết ngươi!

Nói xong, thân hình hắn run lên, hóa thành tàn ảnh lao về phía Bạch Trạch.

Rất nhanh, hai người lại đánh nhau!

Lực lượng Bạch Trạch đã nghiền ép Mặc Vân Khởi, thế nhưng, tốc độ của Mặc Vân Khởi cũng không thể nghi ngờ cũng nghiền ép Bạch Trạch! Mặc Vân Khởi hết sức thông minh, không đầu chính diện với Bạch Trạch, liên đánh du kích, trong thời gian ngắn, hai người đều không thể phân ra thắng bại!

Ở một bên khác, trong rừng trúc.

Diệp Huyền vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất như trước, đôi mắt hắn nhắm chặt, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy... Cứ như vậy, không biết kéo dài bao lâu, đột nhiên hắn mở hai mắt ra.

Trong đôi mắt có hai đạo kiếm quang giống như lôi điện bắn ra ngoài.

Xùy....

Trong nháy mắt, những cây trúc cách Diệp Huyền vài chục trượng lập tức vỡ nát thành bụi phấn!

Diệp Huyền cũng ngã xuống, khi hắn nhắm mắt lại, trong đôi mắt hắn đang ngưng tụ vô số kiếm ý và kiếm mang!

Kiểm nhãn!

Sau khi trải qua vô số lần thất bại, rốt cục hắn cũng luyện thành kiếm nhãn.

Có thể nói, kiếm nhãn này là công pháp, cũng là kiếm kỹ!

Còn Nhất Kiếm Định Hồn, một chiêu nhắm vào linh hồn này, hắn tạm thời không muốn tu luyện.

Tham thi thâm, đầu tiên phải tu luyện kiếm nhãn tới cực hạn mới là vương đạo!

Kiểm kỹ không quý nhiều, mà quý chỗ tinh!

Nghỉ ngơi không biết bao lâu, Diệp Huyền chậm rãi ngồi dậy, hắn đang muốn tu luyện lần nữa, đúng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

Người tới chính là Cửu lâu chủ!

Về mặt Cửu lâu chủ vội vàng, nói:

- Tiểu hữu, Thanh Châu Túc Tiên lâu truyền đến tin tức, cường giả Thương Mộc học viện và Âm giới đã chạy đến Thanh Châu, hẳn là cường giả bên phía Trung Thổ Thần Châu đã đến rồi!

Diệp Huyền đứng lên, nói:

- Đã tới?

Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Lần này, bọn họ nhắm vào sư tôn của ngươi, tiểu hữu, tôn sư có cần trợ giúp hay không?

Trợ giúp?

Diệp Huyền cười khỏ.

Đến bây giờ, nữ tử thần bí không trả lời hẳn một câu! Hẳn cũng không biết nàng có cần trợ giúp hay không...

Đúng lúc này, một đạo uy áp vô hình đột nhiên bao phủ toàn bộ Thương Lan sơn!

Khi cỗ uy áp này xuất hiện, về mặt Cửu lâu chủ bỗng nhiên thay đổi, nói:

- Tới nhanh như vậy!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên trời, trên không trung, xuất hiện bốn người.

Một lão giả áo bào đen, một lão giả áo bào trắng, một nam tử trung niên đeo đại kiếm, một lão giả cầm cây trúc!

Bốn người, đều vượt qua Vạn Pháp cảnh đỉnh phong!

Diệp Huyền sầm mặt lại, trong lòng hỏi, nói:

- Kiếm tiên tỷ tỷ? Có người muốn tới đánh ngươi. Đối với việc này, ngươi thấy thế nào?

Đúng lúc này, trong cơ thể Diệp Huyền, trên đỉnh Giới Vực tháp, một thanh kiếm trong đó giạt giạt nhẹ nhàng.

Trong chốc lát, toàn bộ Giới Ngục tháp bỗng nhiên run lên giống như địa chấn.

Oanh!

Trong nháy mắt, thất khiếu Diệp Huyền chảy máu!

Nhìn thấy Diệp Huyền thất khiếu chảy máu, sắc mặt Cửu lâu chủ thay đổi, nói:

- Tiểu hữu?

Diệp Huyền vội vàng ngồi xếp bằng xuống, hẳn khoát tay áo, nói:

- Không có chuyện gì.

Cửu lâu chủ do dự một chút, sau đó hỏi, nói:

- Tiểu hữu, ngươi đây là?

Diệp Huyền cười khỏ, nói:

- Tu luyện xảy ra chút vấn đề, không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại!

Về mặt Cửu lâu chủ lại đây cổ quái.

Tu luyện?

Cái gì tu luyện, thế mà tu luyện đến mức thất khiếu chảy máu, chuyện này cũng quá kinh khủng!

Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, tâm thần chìm vào trong cơ thể, nói:

- Tiền bối? Là ngươi làm sao?

Không có trả lời.

Thấy không có trả lời, vẻ mặt Diệp Huyền hơi lúng túng.

Trên không, lão già áo bào trắng của Thương Mộc học viện nhìn lên người Cửu lâu chủ, nói:

- Tủy Tiên lâu?

Cửu lâu chủ ngẩng đầu nhìn về phía lão già áo bào trắng, nói:

- Các hạ là?

Lão già áo bào trắng lâm đạm nói:

- Thế nào, việc này Tủy Tiên lâu các ngươi muốn nhúng tay vào sao?

Đối với Tủy Tiên lâu, bọn họ đương nhiên sẽ không khinh thường!

Phải biết, Tủy Tiên lâu là thế lực phi thường mạnh mẽ tại Trung Thổ Thần Châu bên kia. Nếu như Tủy Tiên lâu bên này thật muốn nhúng tay, bọn họ vẫn có điều cố kỵ!

Nghe lão già áo bào trắng nói thế, Cửu lâu chủ lâm vào thế khó!

Tủy Tiên lâu nhưng thật ra là đứng về phía sư đồ Diệp Huyền bên này, bởi vì bọn họ nguyện ý trả cái giá lớn để lôi kéo Kiếm tiên cùng Diệp Huyền, nhưng điều kiện tiên quyết là sư tôn của Diệp Huyền mở miệng!

Nếu không mở miệng, bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động.

Bởi vì tiền đặt cược quá lớn!

Cửu lâu chủ nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền lau máu tươi trên khóe miệng, nói:

- Tiền bối, ngươi lui xuống trước đi.

Tủy Tiên lâu đã làm nhiều rồi!

Cửu lâu chủ do dự một chút, đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền nói khẽ:

- Nếu như chúng ta thực sự có nhu cầu, chắc chắn sẽ không khách khí với tiền bối. Hiện tại tiền bối lui về sau đi, việc này, nên do sư đồ chúng ta tới đối mặt!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Kiểm tới!

Cửu lâu chủ thấp giọng thở dài, nói:

- Tiểu hữu, nếu lệnh sư có cần, cứ nói một câu, Tủy Tiên lâu ta nhất định dốc sức tương trợ!

Nói xong, hắn quay người biến mất ngay tại chỗ.

Mà lúc này, Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch cùng Kỷ An Chi đi tới bên cạnh Diệp Huyền.

Khi thấy bốn người trên không trung, sắc mặt ba người Mặc Vân Khởi trầm xuống.

Bốn người này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù nhận biết của bọn họ.

Trên không, bốn người lão già áo bào trắng đánh giá đám người Diệp Huyền phía dưới, cuối cùng, lão già áo bào trắng nói khẽ:

- Bốn người này, không tệ.

Lão già áo bào đen gật đầu, nói:

- Cực kỳ tốt!

Lão già cầm gậy trúc cũng mỉm cười, ánh mắt của hắn nhìn lên người Bạch Trạch, nói:

- Không ngờ nơi này còn có thể chất bán yếu, hơn nữa còn kích phát huyết mạch lực, tuy chỉ là Thông U cảnh, sợ rằng Thần Hợp cảnh cũng không làm gì được hắn!

Lão già áo bào trắng gật đầu, nói:

- Quả thật không tệ, thân thể này rất cường hãn, hợp cách! Tăng thêm huyết mạch lực, như vậy mới có thể tính là ưu tú!

Nói đến đây, ánh mắt của hắn lại nhìn lên người Mặc Vân Khôi, Mặc Vân Khôi vội vàng héch sống lưng.

Nhìn thấy Mặc Vân Khôi, lão già áo bào trắng nhú mày, nói:

- Không còn gì khác!

Mặc Vân Khôi kém chút nổi khùng!

Mà lúc này, lão già áo bào trắng dời qua khỏi người Mặc Vân Khôi, lần này, trong mắt hắn lại có kinh ngạc, nói:

- Thể chất đặc thù? Ân... Đây là Khinh Linh thể...

Khinh Linh thể!

Trên không, tầm mắt mấy người lại nhìn lên thân Mặc Vân Khôi, trong mắt bốn người đều có một tia kinh ngạc.

Trong thiên địa, có ít người rất đặc thù, đặc thù này có rất nhiều không phải thiên phú, chỉ có thể chất!

Có một ít thể chất đặc thù, loại thể chất đặc thù này tu luyện có khả năng làm ít công to!

Mà loại Khinh Linh thể này, nếu tu luyện một chút công pháp khinh công sẽ trở nên nghịch thiên!

Lão già cầm gậy trúc đột nhiên cười nói:

- Ngươi có nguyện vào Âm giới ta? Nếu đồng ý, hôm nay sẽ tránh khỏi chết!

Âm giới!

Rõ ràng, tại lão già cầm gậy trúc xem ra, Mặc Vân Khôi hết sức thích hợp làm sát thủ. Cũng đúng, nếu như Mặc Vân Khôi tu luyện những công pháp quý mị của Âm giới, tuyệt đối là vô cùng nghịch thiên!

Nhìn thấy lão già cầm trúc công nhiên mời chào Mặc Vân Khôi, lão già áo bào trắng và lão già áo bào đen đều sửng sốt, thể nhưng rất nhanh, trong lòng bọn họ cũng thoải mái.

Hai người nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Bạch Trạch, lão già áo bào trắng nói:

- Có nguyện vào Thương Mộc học viện ta? Nếu nguyện ý, hôm nay sẽ khỏi chết!

Bạch Trạch và Mặc Vân Khôi đều sửng sốt.

Rõ ràng, hai người cũng không nghĩ tới bọn họ sẽ bị mời chào.

Bạch Trạch và Mặc Vân Khôi liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng, Mặc Vân Khôi ngẩng đầu nhìn về phía lão già cầm gậy trúc, nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Mặc dù ta rất sợ chết, cũng không muốn chết, thể nhưng, bảo ta phản bội Thương Lan học viện, không thể nào, đời này đều khó có khả năng.

Bạch Trạch gật đầu, nói:

- Ta chỉ thừa nhận Thương Lan học viện!

Thương Lan học viện!

Nơi này là nhà của bọn họ!

Trên không, lão già cầm gậy trúc lâm đậm nói:

- Lưu tại nơi này, chỉ chịu chết vô ích, với thiên phú của các ngươi, ngày sau nhất định sẽ có một phần không sai tiền đồ.

Bạch Trạch nhìn về phía Mặc Vân Khôi, nói:

- Mặc Điều Mao, ngươi giúp ta nói với bọn chúng, lão tử sẽ không rời khỏi Thương Lan học viện! Đồng thời bảo bọn họ rút!

Mặc Vân Khôi lườm Bạch Trạch, nói:

- Móa nó, bọn chúng ở chỗ này, ngươi còn muốn ta nói thay ngươi?

Bạch Trạch lạnh lùng nói:

- Lão tử không muốn nói chuyện với bọn chúng!

Mặc Vân Khôi: "..."

Trên không, lão già áo bào trắng lắc đầu, nói:

- Nếu ngươi không trân quý cơ hội lần này, vậy thì lưu tại nơi này hóa thành bụi đi!

Lão già cầm gậy trúc cũng gật đầu, nói:

- Không bắt buộc, thiên tài, còn nhiều.

Lúc này, lão già áo bào đen đột nhiên nhìn sang Kỳ An Chi cách đó không xa, lão già cầm gậy trúc cùng lão già áo bào trắng và nam tử trung niên đều nhìn sang Kỳ An Chi!

Kỳ An Chi mặt không biểu tình, đồng thời lấy ra một cái bánh bao gặm hai cái.

Một lát sau, lão già áo bào trắng lắc đầu, nói:

- Cũng không có chỗ thần kỳ, nhưng lại lĩnh ngộ đạo ý...

Nói đến đây, thần sắc mấy người dần dần ngưng trọng.

Không có thiên phú đặc thù, nhưng lại lĩnh ngộ đạo ý, nhìn thì hết sức phổ thông, nhưng thật ra lại không phổ thông. Kỳ An Chi dùng thiên phú bình thường nhất đạt tới trình độ này, ý nghĩa, mặc kệ năng ở phương diện tâm tính hay tự thân cố gắng, tuyệt đối đều là cấp cao nhất!

Loại người này, nhiều khi mới là đáng sợ nhất!

Lão già áo bào trắng đánh giá Kỳ An Chi, nói:

- Có lẽ ngươi sẽ không rời khỏi Thương Lan học viện. Cũng tốt, bớt cho chúng ta lãng phí miệng lưỡi!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn sang Diệp Huyền cách đó không xa.

Khi ánh mắt lão già áo bào trắng nhìn lên người Diệp Huyền, ánh mắt những người khác đều nhìn lên thân Diệp Huyền!

Diệp Huyền!

Không hề nghi ngờ, hắn hiện tại là người chói mắt nhất Khương quốc, còn chói mắt hơn cả An Lan Tú!

Lão già áo bào trắng đánh giá Diệp Huyền, không nói gì.

Hiện tại, Diệp Huyền mặt không biểu tình, nhìn rất là bình tĩnh, kỳ thật trong lòng lại rất hoảng hốt.

Bởi vì cho tới bây giờ, nữ tử thần bí vẫn không có đáp lại!

Diệp Huyền thầm cười khổ nói:

- Tiền bối, mấy người này tới tìm ngươi, ngươi cũng không thể không quan tâm a!

Nữ tử thần bí vẫn không có đáp lại!

Mặc dù nữ tử thần bí không có đáp lại, thế nhưng, tầng thứ hai lại có một trang giấy bay ra...

Nhìn thấy tờ giấy này, vẻ mặt Diệp Huyền lại thay đổi, hấn tranh thủ thời gian thu hồi tâm thần của mình, triệt để rời khỏi Giới Ngục tháp!

Không thể trâu vào! Không thể trâu vào!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn bốn người lão giả áo bào trắng, lúc này, lão giả áo bào trắng đột nhiên lâm đạm nói:

- Lăng Không cảnh đỉnh phong, một thân cơ sở vững chắc hiếm thấy, không chỉ lĩnh ngộ kiếm ý và lĩnh ngộ chiến ý, kiếm võ song tu, không chỉ như thế, thân thể càng mạnh mẽ... Hiếm thấy, đúng là hiếm thấy. Dùng thực lực của ngươi, ít nhất có thể tiến vào mười vị trí đầu trên Vô bảng, nếu tiến vào Thông U, sợ rằng có thể đi vào năm vị trí đầu!

Lão giả áo bào đen gật đầu, nói:

- Chung quanh ranh giới Khương quốc, quả thật hiếm thấy! Cho dù đặt trong toàn bộ Thanh Châu cũng hiếm có! Một thân thực lực của ngươi, sợ rằng ngày sau sẽ vượt qua Ninh quốc Thác Bạt Phu!

Nói đến đây, hấn nhìn về phía lão giả cầm gậy trúc, nói:

- Các hạ thấy thế nào?

Lão giả cầm gậy trúc cười nhạt một tiếng, nói:

- Càng yêu nghiệt, càng đáng chết.

Bầu không khí yên tĩnh trở lại!

Lão giả áo bào trắng và lão giả áo bào đen nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Chết!

Loại người hư Diệp Huyền, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ mặc hấn trưởng thành!

Đối với bọn họ mà nói, nếu không thể trở thành bằng hữu, vậy thì sẽ thành kẻ địch, tất nhiên phải diệt tận gốc để trừ hậu họa!

Đúng lúc này, nam tử trung niên đeo kiếm nhìn Diệp Huyền, nói:

- Ngươi lĩnh ngộ kiếm ý gì?

Kiếm ý!

Diệp Huyền lắc đầu.

Kỳ thật, hấn thật không biết mình lĩnh ngộ kiếm ý gì, chính hấn cũng rất tò mò, sau khi chờ nữ tử thần bí ra ngoài, nhất định phải hỏi thăm rõ ràng!

Vấn đề là, nữ tử thần bí thần bí phải đi ra mới được!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Có thể dùng kiếm, không cần nói nhảm!

Bốn người trước mặt, hấn thật sự đánh không lại! Bằng không hấn đã sớm rút kiếm đánh rồi!

Trên không, lão giả áo bào trắng nhìn khắp bốn phía, cuối cùng, ánh mắt của hấn nhìn lên thân Diệp Huyền, nói:

- Sư tôn của ngươi vẫn chưa xuất hiện?

Diệp Huyền không có trả lời, trong lòng trầm giọng nói:

- Kiếm tiên tỷ tỷ... Chớ ngủ, tranh thủ thời gian tỉnh... Đánh nhau!

Vẫn không có đáp lại!

Diệp Huyền mặt đen lại, đây không phải hăm hại đồ đệ sao!

Trên không, lão giả áo bào trắng đột nhiên nói:

- Xem ra, chúng ta phải ép nàng đi ra mới được!

Vừa dứt lời, tay phải của hắn cách không tấn công bốn người Diệp Huyền phía dưới.

Oanh!

Một đạo uy áp giống như mấy chục ngọn núi ép xuống, lập tức ép bốn người Diệp Huyền suýt quỵ xuống, nhưng mà, bốn người cứ chịu đựng, thế nhưng, gần như trong nháy mắt, khỏe miệng bốn người chảy máu tươi!

Vào lúc này, bốn người đều không thể thở nổi, đồng thời cảm giác toàn thân sắp nổ tung!

Diệp Huyền đột nhiên găm lên giận dữ, một cỗ chiến ý cường đại tuôn ra trong cơ thể hắn, thế nhưng rất nhanh, cỗ chiến ý này lại bị uy áp đè ép trong cơ thể!

Diệp Huyền bước lên một bước, chiến ý phóng lên tận trời, mà lần này, ngoại trừ chiến ý còn có kiếm ý!

Hai cỗ ý cảnh ngưng tụ thành một cỗ, vậy mà có thể đối kháng với uy áp của lão giả áo bào trắng!

Trên không, lão giả áo bào trắng hít mắt lại, nói:

- Hai loại ý cảnh ngưng hợp! Người lại có thể ngưng hợp hai loại ý cảnh với nhau!

Nói xong, tay phải hắn lại đè xuống.

Răng rắc!

Trong nháy mắt, mặt đất bốn người dưới chân Diệp Huyền bắt đầu rạn nứt từng khúc.

Nhưng mà, bốn người Diệp Huyền cứ thế mà chịu đựng, không có người nào quỵ xuống!

Trên không, lão giả áo bào trắng còn muốn xuất thủ, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên ngẩng đầu găm lên, nói:

- Lão tử đánh chết ngươi!

Vừa dứt lời, đột nhiên chân phải của hắn giẫm một cái, cả người phóng lên tận trời!

Đánh không lại!

Thế nhưng, Diệp Huyền hắn cũng muốn đánh!

Cho dù hắn chết cũng phải xuất một kiếm!

Trên không, lão giả áo bào trắng cười lạnh, tay phải của hắn đè xuống.

Oanh!

Diệp Huyền bị đánh rơi xuống đất, hắn vừa rơi xuống đất, mặt đất dưới chân bốn người bọn họ nổ tung hóa thành hố sâu mấy trượng.

Lão giả áo bào trắng đang muốn xuất thủ, đúng lúc này, một giọng nói vang lên trong sân:

- Các ngươi tìm ta?

Bỗng nhiên đám người lão giả áo bào trắng quay đầu, trên rừng trúc không xa, một nữ tử váy trắng đang đứng trên lá trúc.

Nữ tử váy trắng thả lỏng tay ra sau, đầu ngón tay có tia sáng quán quan.

Nhìn thấy nữ tử váy trắng, sắc mặt đám người lão giả áo bào trắng biến thành đề phòng!

Lúc này, nữ tử váy trắng chỉ chỉ Diệp Huyền, nói:

- Nhắm mắt lại, ta muốn dọn bãi!

Vừa dứt lời, nàng đưa tay trái lên, lòng bàn tay mở ra, nói:

- Kiếm tới!

Trong cơ thể Diệp Huyền, đột nhiên Giới Ngục tháp run lên dữ dội, trên đỉnh tháp, trong ba thanh kiếm, một thanh kiếm trong đó đột nhiên lắc lư rất mạnh...

Lúc thanh kiếm trên đỉnh tháp lắc lư mạnh, đầu óc Diệp Huyền như gặp phải trọng kích, ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ, cùng lúc đó, thất khiếu hắn chảy máu vô cùng dọa người!

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt ba người Mặc Vân Khởi thay đổi, ba người vội vàng đỡ lấy Diệp Huyền.

Đúng lúc này, phía trên rừng trúc, tay trái nữ tử váy trắng đột nhiên điểm nhẹ xuống dưới, nói:

- Không phải gọi người!

Vừa dứt lời.

Trong cơ thể Diệp Huyền, thanh kiếm kia đã bình tĩnh trở lại. Nhưng trước khi bình tĩnh nó lại reo vang, dường như đang biểu đạt cái gì đó.

Phía trên rừng trúc, tay trái nữ tử váy trắng mở ra, nói:

- Kiếm tới!

Vừa dứt lời.

Bá bá bá.....

Toàn bộ rừng trúc đột nhiên run rẩy, rất nhanh, trong mắt của mọi người, những lá trúc kia dồn dập phóng lên tận trời, đều hội tụ về phía nữ tử váy trắng, chúng rơi vào lòng bàn tay của nữ tử váy trắng, rất nhanh, một thanh kiếm do vô số lá trúc hội tụ trong tay nữ tử váy trắng.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đám người lão giả áo bào trắng cách đó không xa lập tức thay đổi!

Đặc biệt là tên kiếm tu mang đại kiếm!

Đây là thủ đoạn gì?

Hắn chưa thấy qua, cũng không nghe qua thủ đoạn này bao giờ!

Phía dưới, đám người Mặc Vân Khởi cũng giật mình không kém.

Lúc trước, bọn họ gặp qua nữ tử váy trắng, lúc ấy nhìn thấy nữ tử váy trắng đại sát tứ phương, trong lòng bọn họ vô cùng rung động. Nhưng mà, bọn họ chưa bao giờ hỏi qua Diệp Huyền về chuyện của nữ tử thần bí!

Tôn trọng!

Bởi vì bọn họ biết, lúc cần nói, Diệp Huyền khẳng định sẽ chủ động nói.

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử váy trắng, kỳ thật, hắn cũng rung động không kém gì mọi người!

Nữ tử thần bí!

Thật vô cùng thần bí!

Từ đầu tới đuôi, nàng chính là bí ẩn. Hắn không biết nữ nhân trước mắt này có lai lịch ra sao, hắn chỉ biết rằng, nàng rất mạnh, thật vô cùng mạnh.

Mỗi khi này nữ tử thần bí đi ra, tên trên lầu hai sẽ yên tĩnh lại...

Trên không.

Đám người lão giả áo bào trắng nhìn chằm chằm nữ tử váy trắng, giờ phút này, trong mắt đám người lão giả áo bào trắng tràn đầy kiêng kị và ngưng trọng!

Nữ tử váy trắng còn chưa ra tay, thế nhưng bọn họ hiện tại cảm thấy áp lực vô hình.

Đặc biệt là nữ tử váy trắng vừa sử dụng thủ đoạn kia, càng làm cho bốn người vô cùng kiêng kỵ!

Trên rừng trúc, nữ tử váy trắng cầm kiếm lá trúc trong tay chỉ chỉ vào bốn người lão giả áo bào trắng, nói:

- Đến, cùng tiến lên!

Cùng tiến lên!

Lúc này mọi người yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim roi!

Phía dưới, cánh tay phải Mặc Vân Khôi nhẹ nhàng chọc cánh tay Diệp Huyền, nói:

- Diệp thổ phỉ, ngươi tìm sư phụ ở nơi nào? Giới thiệu cho ta một người, ta cũng đi tìm một phen!

Diệp Huyền nghiêm túc nói:

- Ngươi không được!

- Vì cái gì?

Mặc Vân Khôi không hiểu, nói:

- Ta không đẹp trai sao?

- Ờe.....

Bên cạnh, Bạch Trạch trực tiếp làm ra động tác "nôn mửa".

Kỷ An Chi ban đầu cắn một cái bánh bao, khi nghe Mặc Vân Khôi nói câu này suýt nữa đã phun bánh bao ra ngoài, thật buồn nôn!

Diệp Huyền vỗ vỗ vai Mặc Vân Khôi, nói:

- Trước kia ta cho rằng ngươi là tự luyện, ta sai rồi. Ngươi không phải tự luyện, ngươi bị mù... Đẹp trai? Ngươi có quan hệ gì với tử này hay sao?

Mặc Vân Khôi: "..."

Đúng lúc này, trên không, nam tử trung niên mang đại kiếm đi tới trước mặt nữ tử váy trắng.

Nam tử nhìn chằm chằm vào nữ tử váy trắng, nói:

- Trung Thổ Thần Châu, Kiếm Hoàng cùng Kiếm tiên nổi danh, ta đều có biết một ít, mà các hạ, ta cũng không...

Nữ tử váy trắng cầm kiếm chỉ vào Diệp Huyền phía dưới, nói:

- Nghe cho rõ đây!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn nữ tử váy trắng, nghiêm túc nghe.

Nữ tử váy trắng bình thường không thích nói chuyện, thế nhưng nàng vừa nói, tuyệt đối là vô cùng có ích!

Nữ tử váy trắng cầm trường kiếm chỉ vào nam tử cầm đại kiếm, nói:

- Kiếm tu chúng ta, xưa nay không thiên miệng lưỡi, nếu ngươi theo ta học kiếm, như vậy nhớ lấy một điểm, có thể sử dụng kiếm giải quyết, tận lực đừng nói nhảm, cứ duy trì như vậy là được!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Có dám tiếp một kiếm của ta?

Nói xong, tay trái của nàng cầm kiếm quét ngang!

Sau một khắc!

Sắc mặt nam tử trung niên cầm đại kiếm cách đó không xa thay đổi, thoáng qua, hắn nâng đại kiếm lên, ngay sau đó, một cỗ kiếm ý cường đại từ trong cơ thể hắn phóng lên tận trời.

Kiếm Hoàng!

Đây là Kiếm Hoàng đến từ Trung Thổ Thần Châu!

Khi kiếm ý ngập trời xuất hiện, tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực vô hình đáng sợ.

Đôi mắt Diệp Huyền nhắm chặt, trên người hắn tỏa ra kiếm ý và chiến ý vô cùng vô tận ngăn cản kiếm ý của đối phương, ba người Mặc Vân Khôi đứng bên cạnh hắn, bọn họ cùng nhau ngăn cản kiếm ý của Kiếm Hoàng!

Trên không, nam tử trung niên cầm đại kiếm dán chặt mí mắt, đại kiếm trong tay hắn tỏa ra kiếm mang lấp lánh!

Nơi xa, nữ tử váy trắng sắp xuất kiếm đột nhiên ngừng lại.

Nàng vẫn đưa lưng về phía mọi người, bởi vậy, không ai ở nơi này nhìn thấy dung mạo của nàng!

Bao quát Diệp Huyền! Đến bây giờ, hắn vẫn chưa từng nhìn thấy dung mạo của nữ tử váy trắng!

Trên không, nam tử trung niên nhìn chằm chằm nữ tử váy trắng, nói:

- Có dám tiếp một kiếm của ta?

Tiếng nói như tiếng sấm vang vọng chân trời!

Thế!

Kiếm thế!

Diệp Huyền lần thứ nhất cảm nhận được thế của một vị kiếm tu, nam tử trung niên trước mắt đang ẩn chứa một cỗ thế, thế cực kỳ cường đại, còn mạnh hơn kiếm thế của hắn rất nhiều...

Kiếm tu mạnh mẽ chân chính!

Trên rừng trúc, nữ tử váy trắng lâm đạm nói:

- Nói nhiều!

Vừa dứt lời, tay trái của nàng buông ra, trong tay phải của nàng, thanh kiếm bay ra ngoài.

Một kiếm rất bình thường!

Thật quá bình thường, không có kiếm thế, không có kiếm ý, ngay cả kiếm mang cũng không có!

Bất cứ người nào nhìn thấy, trong đầu chỉ có một ý niệm: Quá bình thường.

Hiện tại, về mặt của nam tử trung niên kia thay đổi, ngay sau đó hắn thả người nhảy lên chém mạnh xuống!

Một kiếm này hạ xuống, vô số kiếm mang và kiếm ý cùng kiếm thế bộc phát như núi lửa phun trào!

Một kiếm này giống như mặt đất vô tận!

Phía dưới, sắc mặt đám người Diệp Huyền cực kỳ ngưng trọng.

Một kiếm này chém vào Kỳ Vãn sơn, không hề nghi ngờ, cả ngọn núi sẽ bị chém nát!

Kiếm Hoàng!

Đây là Kiếm Hoàng!

Một kiếm có thể khai sơn, một kiếm có thể toái địa, một kiếm có thể đoạn hà!

Trong thiên địa này, đôi phương là cường giả tuyệt thế chân chính!

Nữ tử thần bí thì sao?

Đám người Mặc Vân Khôi dồn dập nhìn kiếm của nữ tử thần bí, kiếm này quá bình thường, so với nhau chẳng khác gì cách biệt một trời một vực, phải nói, cả hai không cùng đẳng cấp, nhưng mà, khi thanh kiếm lá trúc đi tới trước mặt nam tử trung niên...

Xùy.

Trong mắt của mọi người, kiếm lá trúc trực tiếp đánh nát tất cả kiếm ý, kiếm thế, kiếm mang, kiếm khí của nam tử trung niên...

Trong nháy mắt, phá hủy như gió thu quét lá vàng.

Xùy!

Đột nhiên kiếm lá trúc cắm vào giữa lồng ngực nam tử trung niên, cứ cắm vào như vậy.

Nơi này lâm vào yên tĩnh như tờ!

Miêu sát?

Nơi xa, trong mắt ba người lão giả áo bào trắng tràn đầy thần sắc khó tin, phải nói, là hoảng hốt!

Hoảng hốt!

Lại là miêu sát!

Đây chính là một vị Kiếm Hoàng đấy!

Cho dù là một Kiếm tiên cũng khó có khả năng dễ dàng miêu sát một vị Kiếm Hoàng như thế! Đây mới là nguyên nhân làm bọn họ hoảng hốt!

Cho dù là Kiếm tiên cũng khó có khả năng miêu sát Kiếm Hoàng, thế nhưng nữ tử váy trắng trước mắt lại làm được!

Nàng là ai!

Ba người lão giả áo bào trắng hoàn toàn ngây người.

Mà âm thầm, Cửu lâu chủ Túy Tiên lâu lắc đầu cười khổ, hẳn hiện tại đã biết vì sao nữ tử thần bí trước mắt không yêu cầu Túy Tiên lâu tương trợ!

Đồng thời, hẳn cũng vui mừng, vui mừng Túy Tiên lâu lúc trước không có tham gia cùng Thương Mộc học viện vây công Diệp Huyền, mà là kịp thời thu tay lại, đồng thời cực lực lôi kéo, bằng không thì, Túy Tiên lâu cũng ngã một cái thật đau, hơn nữa còn khó mà đứng dậy được!

Đơn giản mà nói, Thương Mộc học viện xui xẻo tới mức đổ máu!

Đúng lúc này, tất cả mọi người đột nhiên nhìn về phía nam tử trung niên trên không, nam tử trung niên đồ dẫn nhìn nữ tử váy trắng, kiếm ý trong cơ thể hẳn vậy mà bộc phát vô cùng vô tận, không chỉ như thế, kiếm ý càng ngày càng mạnh...

Đột phá!

Đám lão giả áo bào trắng kinh hãi và khó tin nổi.

Nam tử trung niên lại đột phá trước khi chết.

Nam tử trung niên nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Thì ra là thế... Đáng tiếc... Đáng tiếc...

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn không còn thần thái.

Mà trong tay hắn, thanh Đại Kiếm tuyệt tay rơi xuống đất.

Diệp Huyền đi đến trước thanh đại kiếm kia, sau đó nhặt lên ném vào trong Giới Ngục tháp, tiếp theo, hắn trở lại bên cạnh ba người Mặc Vân Khôi, sắc mặt hắn bình thản như chưa xảy ra chuyện gì!

Ba người Mặc Vân Khôi"..."

Trên không, thân thể nam tử trung niên bắt đầu biến mất từng chút một, cuối cùng, hần triệt để hóa thành hư vô!

Thanh kiếm trúc lại bay vào trong tay nữ tử váy trắng..

Nàng đứng trên rừng trúc, một bộ váy trắng, tóc dài phất phới, không nói một lời, mang cho người cảm giác nàng không phải nữ tử đến từ nhân gian, không, sợ rằng tiên nữ trong truyền thuyết cũng không thể sánh bằng nữ tử váy trắng!

Đúng lúc này, thanh kiếm trúc bay tới trước mặt Diệp Huyền, sắc mặt Diệp Huyền biến hóa, nàng muốn làm cái gì...

Nữ tử váy trắng nói:

- Biết vì sao hần lại đột phá hay không?

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó lắc đầu.

Thanh kiếm đập vào vai Diệp Huyền.

Ba!

Thân thể Diệp Huyền lắc lư dữ dội, hần đau đến mức suýt kêu thành tiếng.

Đau từ trong xương.

Trên không, nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Chỉ biết đi nhặt bảo vật, ngươi chỉ có chút tiền đồ này mà thôi!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử váy trắng lạnh lùng như trước, nói:

- Nếu một người trải qua tử vong, hần sẽ lập tức hiểu rõ rất nhiều chuyện, đây là quá trình đón ngộ rất tốt. Ngươi thiếu hụt bây giờ chính là nội tình và cảm ngộ nhân sinh. Ngươi cần đi ngộ, người khác không thể giúp ngươi. Nhớ kỹ, ngày mai có khả năng không có tương lai, vĩnh viễn phải sống thật tốt trong ngày hôm nay.

Diệp Huyền vội vàng thi lễ thật sâu, nói:

- Hiểu rõ.

Ba!

Diệp Huyền vai trái lại kiếm lá trúc đánh một cái.

Diệp Huyền đau đến mức nhảy dựng lên, nói:

- Ta, ta hiểu mà.....

Trên không, nữ tử váy trắng lạnh lùng nói:

- Nghe lắm. Làm sao, ngươi có ý kiến?

Diệp Huyền ủy khuất nói:

- Không, không có ý kiến...

Nữ tử váy trắng hừ một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía ba người kia, tức giận nói:

- Nhìn cái gì vậy? Ta cho các ngươi nhìn sao?

Vừa dứt lời, thanh kiếm lá trúc bắn đi nhanh như điện.

Xùy!

Bên cạnh lão giả áo bào trắng, đầu của lão giả áo bào đen không chút báo hiệu đã bay lên cao...

Mọi người: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Tất cả thiên địa đều là kiếm của ta!

Ngạc nhiên!

Giữa sân, lão giả áo bào trắng và lão giả cầm gậy trúc ngây người!

Một kiếm miểu sát?

Lão giả áo bào đen cũng còn chưa ra tay, hắn đã chết rồi?

Vào lúc này, hai người đã giật mình tới cực điểm!

Bọn họ biết, người trước mặt chính là Kiếm tiên chân chính, không đúng, có khả năng không phải Kiếm tiên bình thường!

Phải biết, Kiếm tiên cũng có điểm mạnh và yếu!

Mà người trước mặt đã mạnh vượt qua phạm vi nhận biết của bọn họ!

Đánh như thế nào?

Chờ chết đi!

Chết còn không có gì, hai người hiện tại chết đi, Thương Mộc học viện cùng Âm giới làm sao bây giờ?

Nếu như nữ tử thần bí muốn trả thù, làm sao bây giờ?

Âm giới và Thương Mộc học viện có thể chịu được năng trả thù sao?

Nội tâm hai người vô cùng hoảng hốt!

Sau khi xuất một kiếm tru diệt lão giả áo bào đen, nữ tử váy trắng cầm kiếm trúc chỉ vào hai người, nói:

- Không phải muốn tìm ta sao? Hiện tại, ngoài ý muốn không? Giật mình không?

Diệp Huyền mặt đen lại, nữ tử thần bí càng ngày càng ngứa da.

Trên không, sắc mặt lão giả áo bào trắng và lão giả cầm gậy trúc khó nhìn tới cực điểm.

Sau cùng, lão giả áo bào trắng trầm giọng nói:

- Chúng ta nhận thua!

Nhận thua!

Một vị Kiếm Hoàng đều bị miểu sát, bọn họ căn bản không phải là đối thủ!

Nữ tử váy trắng đột nhiên nói:

- Cút!

Cút?

Đám người lão giả áo bào trắng đều sửng sốt.

Bảo bọn họ cút?

Không giết?

Mấy người Diệp Huyền cũng giật mình, làm sao không giết?

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Đánh chết bọn chúng đi, không thể...

Lúc này, kiếm lá trúc rơi xuống, Diệp Huyền còn chưa kịp phản ứng, kiếm lá trúc đã đánh vào vai của hắn.

Ba!

Âm thanh rất vang dội!

Diệp Huyền đau suýt chảy nước mắt ra! Thật sự quá đau!

Trên không, nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Đánh chết bọn chúng? Ngươi làm đi! Ngươi đi đánh chết bọn chúng đi!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí chỉ chỉ vào lão già áo bào trắng và lão già áo bào đen, nói:

- Máy tên tiểu tử phía dưới, các ngươi muốn nhắm vào thế nào cũng được, tốt nhất là dồn vào chỗ chết cho ta! Thế nhưng, nếu lần sau còn dám phái người cao hơn bọn họ hai giai trở lên, ta sẽ để cho các ngươi biết cái gì gọi là lấy lớn hiếp nhỏ chân chính. Hiện tại, rút nhanh lên, đồ rác rưởi, lãng phí thời gian ngủ của ta!

Lão già áo bào trắng và lão già cầm gậy trúc nhìn nhau, cuối cùng, hai người thi lễ với nữ tử thần bí, sau đó quay người rời đi.

Nhưng lúc rời đi, hai người đều nhìn về phía đám người Diệp Huyền.

Bọn họ xem như hiểu rõ!

Bọn họ có khả năng nhắm vào đám người Diệp Huyền, thế nhưng, không thể lấy lớn hiếp nhỏ...

Rất nhanh, hai tên lão già biến mất phía chân trời xa xôi.

Trên không, nữ tử thần bí đột nhiên cầm kiếm chỉ chỉ vào Diệp Huyền, nói:

- Đi theo ta!

Vừa dứt lời, nàng bay tới rừng trúc.

Diệp Huyền do dự một chút, hắn có phần không muốn đi, bởi vì trực giác nói cho hắn biết, khả năng không phải chuyện gì tốt, nhưng mà, hắn biết rõ, không đi sẽ thảm hại hơn!

Diệp Huyền đành phải đi theo.

Phía sau, ba người Mặc Vân Khởi liếc mắt nhìn nhau, Mặc Vân Khởi nói:

- Hắn có thể sẽ bị đánh!

Bạch Trạch gật đầu, nói:

- Đánh, nên đánh!

Kỷ An Chi trầm ngâm nói:

- Hắn bị đánh, khẳng định sẽ trở về đánh các ngươi!

Sắc mặt Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch càng khó coi.

Nơi xa, bên ngoài rừng trúc, nữ tử váy trắng chậm rãi từ đi phía trước, Diệp Huyền đi sau lưng nữ tử váy trắng.

Nữ tử váy trắng trầm ngâm nói:

- Biết vì sao không giết bọn họ sao?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Còn xin tiền bồi giải hoặc!

Hắn hiện tại cũng không nói không biết, cũng không nói biết, ngược lại nói cái nào cũng bị đánh!

Nữ tử váy trắng ngẩng đầu nhìn chân trời, nói:

- Mỗi lần ta ra tay, đối với ngươi mà nói là một gánh nặng cực lớn, nếu vừa rồi ta chém giết hai người kia, cái phá tháp kia không chịu nổi, ngươi càng không chịu nổi.

Diệp Huyền yên lặng, kỳ thật, hắn đã dự liệu được.

Chớ nhìn hắn hiện tại rất bình thường, hắn biết, nhất định là nữ tử thần bí trước mắt thay hắn trấn áp căn trả, thế nhưng căn trả này cuối cùng sẽ tới!

Nữ tử thần bí đột nhiên dừng bước, nói:

- Ngươi cũng đã biết, trên thế gian này, đặc biệt có một ít chỗ đặc thù, một ít thiên tài đều có người hộ đạo!

- Người hộ đạo?

Diệp Huyền không hiểu.

Nữ tử thần bí lâm đạm nói:

- Cái gọi là người hộ đạo, chính là kẻ che chở cho thiên tài này quật khởi. Bất cứ một thiên tài yêu nghiệt nào quật khởi, cơ bản sau lưng đều có người che chở, nếu không ai che chở, thiên tài yêu nghiệt gì cũng dễ dàng chết yểu. Giống như An Lan Tú mà ngươi gặp lúc trước, phía sau nàng cũng có một người hộ đạo, bởi vì ngươi hiện tại quá yếu nên không phát hiện mà thôi.

Diệp Huyền yên lặng, hắn nhìn thoáng qua nữ tử thần bí, do dự một chút, sau đó nói:

- Tiền bồi, ngươi...

- Đừng suy nghĩ nhiều!

Nữ tử thần bí đột nhiên nói:

- Ta không phải người hộ đạo của ngươi!

Diệp Huyền: "..."

Nữ tử thần bí chậm rãi đi về phương xa, Diệp Huyền chậm rãi đi theo.

Nữ tử thần bí đi chậm rãi, váy dài kéo lê trên đất nhưng không nhiễm một hạt bụi trần.

Thấy nữ tử thần bí không nói gì, Diệp Huyền cũng không nói gì.

Một lát sau, nữ tử thần bí nói khẽ:

- Kiếm tu, không có người khác giúp ngươi đi ra, càng không có người khác trải đường, là tự mình đi ra. Ngươi lựa chọn con đường này, ngươi cũng chỉ có thể tự mình đi mà thôi.

Nói đến đây, nàng ngừng lại, nói:

- Vì ngươi, số lần ta ra tay quá nhiều, phong ấn của tháp này đã bắt đầu buông lỏng, ta cần tốn nhiều tinh lực và thời gian để trấn áp.

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Tiền bồi, dùng thực lực của ngươi...

Nữ tử thần bí lâm đạm nói:

- Ngươi muốn hỏi, dùng thực lực của ta, vì sao lại ở trong tháp, đúng không?

Diệp Huyền vội vàng gật đầu, đây chính là thứ hắn nghĩ.

Nữ tử thần bí lạnh lùng nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm cái gì?

Diệp Huyền: “...”

Nữ tử thần bí tiếp tục đi về nơi xa, nói:

- Muội muội của ngươi bị mang đi?

Diệp Huyền gật đầu.

Nữ tử thần bí im lặng một lúc, nói khẽ:

- Nàng không phải Hàn Linh thể chất gì đó, nàng đặc thù, nếu như có khả năng, ngươi nên tìm nàng trước khi nàng đạt tới Vạn Pháp cảnh.

- Vì sao?

Diệp Huyền chân mày cau lại.

Nữ tử thần bí nói:

- Nàng rất đặc thù, nàng đi tới chỗ kia được bồi dưỡng, khẳng định sẽ tăng nhanh như gió, loại tốc độ tăng lên kia vô cùng dọa người. Sau khi đạt tới Vạn Pháp cảnh cần áp chế, nếu không áp chế, trong thời gian ngắn, nàng sẽ rất mạnh rất mạnh, nhưng sau đó sẽ có tai hại rất lớn. Là một hạt giống tốt, chớ nên xuất hiện tí vết.

Diệp Huyền ngưng trọng gật đầu, nói:

- Ta sẽ mau chóng đi tìm nàng! Nhưng tiền bối, nàng...

Nữ tử thần bí trầm ngâm nói:

- Nàng ở nơi đặc thù, ngươi không thể nào hiểu được, ta cũng kinh ngạc, ở loại địa phương này lại gặp người như nàng. Còn ở nơi đặc thù nào, ngày sau ngươi tự nhiên sẽ biết được, ngược lại là chuyện tốt, ngươi chớ có cuồng cuồng.

Diệp Huyền gật đầu, trong lòng vẫn có phần nhớ nhưng, cũng không biết nha đầu kia ở nơi đó có bị khi dễ hay không!

Nữ tử thần bí mở tay phải ra, trong lòng bàn tay của nàng, thanh kiếm lá trúc bay khắp nơi, rất nhanh, những lá trúc kia quay lại cây trúc ban đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Huyền tỏ rõ vẻ ước ao, nói:

- Tiền bối, chiêu này gọi là gì? Có thể dạy ta hay không?

Nữ tử thần bí thả tay về phía sau, nói:

- Kiếm ở trong lòng, tâm ta nạp thiên địa, tất cả thiên địa đều là kiếm của ta, tâm ta nạp vũ trụ, vũ trụ đều là kiếm của ta... Cấp bậc ngươi quá thấp, sẽ không hiểu!

Diệp Huyền: “...”

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Lấy đức phục người

Thân thể nữ tử thần bí dần dần mờ đi, nói:

- Lúc trước không giết hai người kia, còn có một nguyên nhân, chấn nhiếp bọn đạo chích một chút. Lần này về sau, trước khi ngươi tìm được đạo tặc thứ hai, ta không thể ra tay, không chỉ không thể ra tay, cũng không thể rời khỏi tháp một bước, bằng không, ngươi chết, tháp hủy. Còn có một chuyện, chuỗi kiếm tại Thanh Châu, nhất định phải cầm về trong vòng nửa năm, không cầm về được, ta sẽ cắt chân của ngươi.

Nói đến đây, nàng dường như nghĩ đến cái gì, lại nói:

- Kê bị giam giữ tại tầng thứ hai, ngươi cũng tốt nhất nên sớm giải quyết, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, tốt nhất phải làm cho nó cam tâm tình nguyện đi theo ngươi, bằng không thì, nó sẽ giết ngươi!

Nói xong, nữ tử váy trắng hoàn toàn biến mất.

Diệp Huyền: "..."

Một lát sau, Diệp Huyền đang muốn quay người rời đi, đúng lúc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên thay đổi, ngay sau đó hắn ngã xuống đất, thân thể rung rung dữ dội.

- A!

Trong đêm tối, Diệp Huyền giãy dụa, thân thể như bị tra tấn tàn nhẫn.

Giữa mi tâm hắn có ấn ký hình tháp xuất hiện!

Cản trả!

Theo nữ tử váy trắng biến mất, lực lượng cản trả lại tới!

Trên mặt đất, Diệp Huyền co quắp, thân thể hắn vặn vẹo biến dạng. Hắn có cảm giác chính là, toàn thân như bị lực lượng thần bí tàn phá.

Là xoắn nát!

Loại cảm giác này làm người ta đau không muốn sống!

Cũng còn tốt nữ tử váy trắng không tiếp tục ra tay, bằng không hậu quả càng nghiêm trọng.

Đúng lúc này, đám người Mặc Văn Khởi chạy tới, khi thấy bộ dáng Diệp Huyền như vậy, sắc mặt ba người Mặc Văn Khởi thay đổi, Mặc Văn Khởi vội vàng đỡ lấy Diệp Huyền, run giọng nói:

- Diệp thổ phi, ngươi, ngươi không sao chứ?

Bạch Trạch vội vàng đỡ ra một viên Kim Sang đan cho Diệp Huyền ăn vào, nhưng mà, Diệp Huyền vẫn rung rung dữ dội, toàn thân đau đớn co giật đáng sợ.

Nhìn thấy cảnh này, ba người luống cuống lẫn lộn.

Lúc này, Diệp Huyền run giọng nói:

- Không, không có chuyện gì... Nghỉ ngơi một lát là được!

Ba người Mặc Văn Khởi trông coi Diệp Huyền đến hừng đông... Đến lúc giữa trưa, Diệp Huyền mới ổn định trở lại, toàn thân hắn đã ướt đầm.

Toàn bộ đều là mồ hôi!

Đau thấu tim gan!

Đến ban đêm, thần trí Diệp Huyền mới hoàn toàn tỉnh táo.

Ba người Mặc Văn Khởi đã không ngủ một đêm một ngày.

Diệp Huyền được Mặc Văn Khởi cùng Kỷ An Chi nâng đỡ đứng lên, hắn mỉm cười, nói:

- Không, không có việc gì.

Ba người Mặc Văn Khởi không nói gì, bộ dạng Diệp Huyền lúc trước rất dọa người!

Đúng lúc này, Cửu lâu chủ đột nhiên xuất hiện trước mặt bốn người Diệp Huyền, Cửu lâu chủ trầm giọng nói:

- Tiểu hữu, người Thương Lan học viện tổng viện đến!

Tổng viện!

Nghe vậy, Diệp Huyền bốn người nhú mày!

Tổng viện!

Bốn người Diệp Huyền tự nhiên biết tổng viện Thương Lan học viện, bốn người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng, Mặc Văn Khởi trầm giọng nói:

- Bọn họ tới làm cái gì?

Cửu lâu chủ lắc đầu, nói:

- Sợ là kẻ đến không thiện.

Kẻ đến không thiện!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Chúng ta đi xem một chút!

Nói xong, hắn mang theo ba người Mặc Văn Khởi đi về Thương Lan điện.

Sau lưng, Cửu lâu chủ nhìn bóng lưng bốn người, hắn do dự một chút, vẫn đi theo.

Mặc dù hắn không nghĩ nhúng tay chuyện nội bộ của Thương Lan học viện, nhưng nếu như có thể, hắn vẫn nghĩ giúp đỡ một chút!

Hiện tại, hắn cũng không tính là đang tận lực lôi kéo Diệp Huyền, nữ tử thần bí đối địch với hắn, hắn phi thường cảm kích, dù sao cũng là ân tái tạo!

Thương Lan điện.

Trước mặt bốn người Diệp Huyền là ba tên thanh niên!

Đều là thiếu niên!

Làm cho bốn người Diệp Huyền cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao, bọn họ không nghĩ tới kẻ đến trẻ như vậy!

Trong ba nam tử, kẻ cầm đầu là nam tử mặc cẩm bào, dáng người nam tử thẳng tắp, ánh mắt lạnh lẽo, trên người còn có khí chất cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Hai nam tử bên cạnh mặc trường bào màu trắng, đây chính là đồng phục học viên của Thương Lan học viện!

Lúc này, nam tử bên trái nam tử cầm bào đột nhiên đi ra, hắn nhìn thoáng qua mấy người Diệp Huyền, cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn lên người Diệp Huyền, lạnh lùng nói:

- Kỳ Văn đâu? Bảo hắn đi ra trả lời, ta...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ.

Ba!

Một cái tát thanh thúy vang vọng toàn trường, nam tử nói chuyện lập tức bay ra ngoài!

Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt nam tử cầm bào hơi híp lại, sau một khắc, một cỗ khí tức cường đại đột nhiên bộc phát, đúng lúc này, đột nhiên chân phải của Bạch Trạch giẫm một cái.

Ầm!

Mặt đất lập tức nổ tung, toàn thân Bạch Trạch như mũi tên lao thẳng về phía nam tử cầm bào.

Con ngươi của nam tử cầm bào hơi co rút lại, sau đó hắn đánh một chưởng về phía trước, một chưởng này mang theo chưởng kinh lăng lệ!

Bành!

Nam tử cầm bào vừa đánh ra một chưởng, thân thể bị đánh lui tới cửa đại điện, khi hắn vừa dừng lại, mặt đất sau lưng hắn nổ tung, cùng lúc đó, khoe miệng của hắn chảy máu tươi.

Nam tử cầm bào nhìn bàn tay đỏ bầm của mình, sau đó lại nhìn Bạch Trạch cách đó không xa, trong mắt lộ ra thần thái khó tin, nói:

- Lực lượng Yêu thú... Trên người ngươi lại có huyết mạch Yêu thú!

Bạch Trạch không có trả lời nam tử cầm bào, hắn nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền khẽ gật đầu, Bạch Trạch lúc này mới buông tay ra, thối lui đến bên cạnh Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhìn nam tử cầm bào, nói:

- Ta không thích nói nhảm, nơi này không chào đón các ngươi, các ngươi, hoặc là rút, hoặc là ta làm các ngươi rút!

Nam tử cầm bào nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, nói:

- Ba người chúng ta đến từ tổng viện Trung Thổ Thần Châu, bọn ngươi lại dám... Đối đãi với chúng ta như vậy!

Diệp Huyền chậm rãi đi đến trước mặt ba người nam tử cầm bào, nam tử bên trái nam tử cầm bào nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, trong mắt lộ ra sát ý không che giấu chút nào, người này chính là nam tử vừa bị Diệp Huyền tát!

Nhìn thấy sát ý trong mắt nam tử kia, Bạch Trạch cùng Mặc Vân Khởi cau mày, bọn họ định xuất thủ, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Chớ động thủ, chúng ta phải lấy đức phục người!

Lấy đức phục người!

Bờ môi Mặc Vân Khởi co giật, phục cọng lông, người nào không biết Diệp thổ phi ngươi là bạo lực cuồng?

Diệp Huyền nhìn nam tử cầm bào, nói:

- Nói ý đồ đến đây đi.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Linh

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Ngươi thật ngốc!

Nam tử cầm bào nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, nói:

- Lần này chúng ta đến đây, là muốn các ngươi biết, các ngươi không cho phép dùng bốn chữ Thương Lan học viện để mở học viện, không chỉ như thế, tất cả học viện của Thương Lan học viện không được tu luyện công pháp, võ kỹ... Của Thương Lan học viện. Tóm lại, Thương Lan tổng viện không cho phép Thanh Châu xuất hiện một tòa Thương Lan học viện.

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Các ngươi trở về đi.

Nam tử cầm bào cau mày, nói:

- Ngươi muốn lừa chúng ta? Bảo Kỳ Vãn ra đây nói chuyện, hần...

Diệp Huyền quay người tát một cái.

Sắc mặt nam tử cầm bào thay đổi, hần nâng tay ngăn cản.

Ầm!

Diệp Huyền tát thẳng vào cánh tay của nam tử cầm bào, cánh tay và thân thể hần lắc lư dữ dội, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên tiến lên đá vào bụng đối phương.

Bành!

Nam tử cầm bào bay ra ngoài, cuối cùng đập vào mặt đất.

Nhìn thấy Diệp Huyền đột nhiên ra tay, hai tên học viện Thương Lan học viện muốn động thủ, nhưng mà, Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch nhanh hơn bọn họ, Bạch Trạch lao vào một tên học viện, nhưng tốc độ của Mặc Vân Khởi càng nhanh...

Phanh phanh phanh phanh!

Mấy giây sau, hai học viên Thương Lan học viện đều bay ra ngoài.

Nghiền ép!

Nghiền ép dễ dàng.

Hiện tại Bạch Trạch cùng Mặc Vân Khởi, sau khi được Diệp Huyền điên cuồng cung cấp tài nguyên tu luyện, thực lực hai người đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, đặc biệt là Bạch Trạch đã đạt tới Thông U cảnh, lực lượng thân thể có thể đối kháng với cường giả Thần Hợp cảnh!

Mặc Vân Khởi còn kém một chút mới đạt tới Thông U cảnh, thể nhưng tốc độ của hắn đã sớm vượt qua Thông U cảnh, ở phương diện tốc độ, cho dù là Diệp Huyền cũng đuổi không kịp!

Đối mặt với Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch, nếu như Diệp Huyền không thi triển kiếm kỹ mạnh mẽ như Nhất Kiếm Định Sinh Tử, hắn không có nắm chắc có thể thắng dễ dàng!

Giữa sân, Diệp Huyền đi tới trước mặt ba người kia, ba người vô cùng kiêng kỵ, thực lực đám người Diệp Huyền hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ!

Diệp Huyền hơi cúi người xuống, hắn vẫn nhắm mắt như trước, nói:

- Trở về nói với Thương Lan tổng viện, chúng ta không cần tổng viện hỗ trợ cái gì, mà chúng ta cũng không hi vọng các người tới nơi này khoa tay múa chân, các người là các người, chúng ta là chúng ta, rõ chưa?

Nam tử cảm bào nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, nói:

- Các người dùng bốn chữ Thương Lan học viện!

Diệp Huyền trầm ngâm nói:

- Học viện này là Kỳ lão lưu lại, ta sẽ không đổi. Hiện tại, ba người các người lập tức rút cho ta, còn nữa, trở về nói với tổng viện Thương Lan học viện, không bao lâu, bốn người chúng ta sẽ đi tới tổng viện Thương Lan học viện thỉnh giáo các người.

Nam tử cảm bào cười lạnh đầy mỉa mai, nói:

- Chỉ bằng bốn người các người?

Diệp Huyền không có trả lời, mà là quay người rời đi.

Nam tử cảm bào còn muốn nói điều gì, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Đại ca, ta van người. Người cũng đừng lải nhải, người lại nói tiếp, Diệp thổ phi sẽ xuất kiếm kết liễu người. Kết liễu người không quan hệ, sợ rằng sau lưng đám khốn kiếp các người có người, đến lúc đó lại tới lấy lớn hiếp nhỏ, chơi như vậy quá phiền toái. Nghe ta khuyên một lời, rút nhanh lên, ca chỉ muốn tốt cho các người!

Nói xong, hắn và Bạch Trạch cùng Kỳ An Chi quay người rời đi.

Sắc mặt ba người nam tử cảm bào khó coi tới cực điểm!

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Một lát sau, nam tử cảm bào gằn giọng nói:

- Chúng ta trở về!

Nói xong, ba người quay người rời đi.

Cách đó không xa, Ngũ lâu chủ nhìn bóng lưng ba người nam tử cảm bào, thấp giọng thở dài, nói:

- Thương Lan tổng viện cũng là một đám ngu ngốc...

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Thương Lan điện, nói:

- Có loại học viện này còn không muốn... Đầu đều bị cửa kẹp rồi!

Thương Lan tổng viện không có đến giúp đỡ, hắn tự nhiên cũng biết một hai.

Thương Lan học viện tại Thanh Châu xuống dốc quá lâu, dĩ nhiên, nếu là trước kia, mà bây giờ, có bốn cái tiểu gia hỏa, bên này muốn quật khởi cũng không phải việc khó gì! Cho dù Thương Lan học viện bên này không quật khởi, tiền đồ của bốn người Diệp Huyền cũng sáng lạn.

Phía trước có Diệp Huyền tỏa sáng chói mắt, hẳn xem ra, kỳ thật, Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch cùng với Kỳ An Chi đều không kém, phải nói phi thường tốt, đừng nói tại Khương quốc này, đặt tại toàn bộ Thanh Châu cũng là thiên tài nổi bật!

Đáng tiếc là, Thương Lan tổng viện vẫn giữ ấn tượng lúc trước với bên này.

Cửu lâu chủ lắc đầu thờ dài, quay người rời đi. Loại chuyện này chính là việc nội bộ của Thương Lan học viện, người ngoài không tiện nhúng tay vào!

Thương Lan điện.

Bốn người ngồi quanh bàn.

Mặc Vân Khởi trầm giọng nói:

- Đám người kia trở về... Sợ rằng tổng viện Thương Lan học viện chẳng mấy chốc sẽ tới gây phiền toái cho chúng ta!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Tránh không khởi. Chúng ta không muốn bị bọn chúng gây phiền toái, như vậy phải trở nên mạnh hơn. Nếu bốn người chúng ta đủ mạnh, sẽ không sợ bất cứ phiền toái gì!

Bạch Trạch gật đầu, nói:

- Là đạo lý này.

Diệp Huyền nhìn sang Mặc Vân Khởi, nói:

- Khi nào đến Thông U?

Mặc Vân Khởi trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Một tháng!

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Nửa tháng, trong nửa tháng, nếu ngươi không có đạt tới Thông U, món ăn của ngươi sau này sẽ đưa một nửa cho Bạch Trạch!

Nghe vậy, Bạch Trạch vội vàng gật đầu, nói:

- Tốt, tốt!

Mặc Vân Khởi hung tợn nhìn Bạch Trạch, nói:

- Nửa tháng thì nửa tháng!

Diệp Huyền gật đầu, sau đó nhìn Kỳ An Chi, nói:

- Ngươi thì sao?

Kỳ An Chi do dự một chút, sau đó nói:

- Một tháng!

Diệp Huyền lắc đầu, nói:

- Mỗi ngày thêm một con gà quay, một đùi cừu nướng!

Kỳ An Chi suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nửa tháng!

Nói đến đây, nàng dựng thẳng một ngón tay, nói:

- Lại thêm một nồi giò heo, mười ngày đến Thông U!

Diệp Huyền gật đầu, nói:

- Thành giao!

Kỷ An Chi gật đầu, nói:

- Thành giao!

Một bên, Mặc Vân Khôi đột nhiên đứng lên, tức giận nói:

- Diệp thổ phi, không công bằng, dựa vào cái gì chứ! Ngươi...

Lúc này, Kỷ An Chi đột nhiên nhìn về phía Mặc Vân Khôi, trong tay nàng chẳng biết lúc nào xuất hiện thêm một thanh đao.

Mặc Vân Khôi dừng lại, nói:

- Kỷ tỷ, ta, ta không có ý tứ gì khác, ta chỉ có ý kiến với Diệp thổ phi, ta...

Diệp Huyền đứng lên, hần nhìn Mặc Vân Khôi, nói:

- Ta mặc dù là viện trưởng, thế nhưng, ta không làm cá nhân chủ nghĩa, Thương Lan học viện chúng ta vô cùng dân chủ, bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng bỏ phiếu để quyết định.

Nói xong, hần nhìn Kỷ An Chi, nói:

- Ngươi bỏ phiếu cho người nào?

Kỷ An Chi chân thành nói:

- Ngươi!

Mặc Vân Khôi: "..."

Diệp Huyền gật đầu, sau đó lại nhìn Bạch Trạch, nói:

- Ngươi thì sao?

Bạch Trạch do dự một chút, mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Thêm món ăn!

Bạch Trạch vội vàng nói:

- Ngươi!

Diệp Huyền quay đầu nhìn Mặc Vân Khôi, nói:

- Ba so với một, ngươi thua. Cho nên, ngươi có ý kiến gì cũng vô hiệu.

Nói xong, hần quay người rời đi.

Kỷ An Chi nhìn thoáng qua Mặc Vân Khôi, thần sắc bất thiện, nàng cắn một cái bánh bao, sau đó cũng quay người rời đi.

Bạch Trạch vỗ vỗ bả vai Mặc Vân Khôi, lắc đầu thở dài, nói:

- Ngươi thật ngốc!

Mặc Vân Khôi: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Phù hợp trăm phần trăm

Tu luyện!

Trong những ngày kế tiếp, bốn người bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Đến mức chuyện tuyển nhận, bốn người đã chọn một ngày, tháng ngày vừa đến, Thương Lan học viện sẽ nghênh đón lần tuyển nhận chân chính trên ý nghĩa suốt mấy chục năm qua.

Chuyện Thương Lan học viện muốn tuyển nhận học viên, việc này đã được Hoàng thất Khương quốc cùng với Túy Tiên lâu hỗ trợ tuyên truyền, cho nên nhanh chóng truyền khắp Khương quốc. Hiện tại toàn bộ Khương quốc đang có vô số người đang chạy tới để đỗ tham gia Thương Lan học viện chiêu sinh.

Hiện tại Khương quốc không có Thương Mộc học viện, Thương Lan học viện tự nhiên trở thành lựa chọn duy nhất!

Tăng thêm danh tiếng đám người Diệp Huyền cực lớn, bởi vậy, vô số người từ các nơi của Khương quốc mộ danh mà tới, đặc biệt là dưới tình huống Túy Tiên lâu cùng Hoàng thất Khương quốc đều hết sức ủng hộ, người tới càng nhiều.

Thương Lan học viện, hậu sơn.

Trong một rừng trúc, Diệp Huyền ngồi xếp bằng dưới đất, bên cạnh hắn là Linh Tú kiếm đang lơ lửng.

Dưới sự điều khiển của hắn, kiếm ý, kiếm mang, điên cuồng hội tụ vào hai mắt của hắn.

Yên lặng một chớp mắt, Diệp Huyền đột nhiên mở hai mắt ra.

Xuy xuy!

Hai sợi kiếm mang đột nhiên bắn ra ngoài nhanh như tia chớp, bên ngoài hơn mười trượng, hai cây trúc đã đứt tận gốc!

Cảm nhận được việc này, Diệp Huyền hơi mỉm cười.

Trước kia, mặc dù hắn tu luyện ra kiếm nhãn, nhưng hắn không có năng lực khống chế, mà bây giờ, hắn đã có thể điều khiển chính xác hai sợi kiếm quang này, thế nhưng, còn chưa đủ!

Tiếp tục luyện!

Thời gian kế tiếp, bốn người vẫn điên cuồng tu luyện.

Mặc dù Diệp Huyền là viện trưởng, thế nhưng, việc của ba người Mặc Vân Khởi vẫn do hắn bao. Cách mỗi mấy ngày, Diệp Huyền sẽ xuống núi một chuyến, đi trừ bị tài nguyên cho đám người Mặc Vân Khởi!

Trừ việc này ra, Thương Lan học viện không ngừng hoàn thiện, tiền chi ra như nước chảy ra ngoài...

Nhưng mà, vì Thương Lan học viện, vì ba người Mặc Vân Khởi, số tiền này chi ra đều đáng giá!

Mà lại, hắn cũng chưa từng đem số tiền kia xem như tiền riêng của mình!

Hắn không chỉ là viện trưởng của Thương Lan học viện, càng là huynh đệ của ba người Mặc Vân Khởi, làm đại ca, tự nhiên phải chiếu cố kỹ lưỡng bọn họ. Nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng, nên bảo hộ phải bảo hộ!

Thời gian không ngừng trôi qua, cách thời điểm Thương Lan học viện chính thức chiêu sinh chưa đến một ngày.

Ban đêm.

Diệp Huyền ngồi xếp bằng trong rừng trúc, hai mắt hắn nhắm lại, Linh Tú kiếm vẫn làm bạn bên cạnh hắn. Phạm vi mười trượng chung quanh hắn, kiếm ý giống như một tấm lưới trải rộng.

Cảm thụ!

Vào lúc này, hắn đang cảm thụ mọi thứ chung quanh.

Kiểm nhãn, ba bước, hắn hiện tại đã tiến hành đến bước thứ hai!

Cảm thụ!

Hắn dùng tâm cảm nhận thế giới này. Trước kia hắn dùng mắt nhìn thế giới, mà bây giờ, hắn cần dùng tâm đi nhìn thế giới này!

Mắt và tâm là hai loại khái niệm khác nhau, cũng là hai loại cảnh giới khác nhau!

Mắt chỉ có thể thấy mặt ngoài, mà tâm có thể nhìn thấy bản chất!

Diệp Huyền cứ ngồi như vậy, hần đã ngồi một ngày, trong lúc này, hần cảm nhận được khí tức gió, mặt đất, hoa cỏ cây cối, thậm chí mây trắng trên trời...

Lúc còn hai mắt, hần chưa bao giờ cẩn thận cảm nhận những thứ này.

Nữ tử thần bí nói cho hần biết, sống sót, cần phải cảm ân của thế giới. Hần hiện tại đã hiểu ý của nữ tử thần bí nói.

Kiểm nhân bước thứ ba, chính là nghĩ.

Cái gọi là nghĩ, kỳ thật chính là ngộ!

Một số thời khắc, lắng đọng xuống, lắng lặng suy nghĩ, từ đó bản thân sẽ đạt được không ít chỗ tốt!

Hần vào những năm gần đây thật sự quá táo bạo!

Dưới ánh trăng, Diệp Huyền ngồi yên lặng, chung quanh yên tĩnh im ắng.

Ở bên khác, Bạch Trạch đã đạt tới Thông U cảnh, nhưng hần chưa bao giờ buông lỏng lòng kiêu căng, bởi vì hần không muốn bị Mặc Vân Khởi khi dễ... Mặc Vân Khởi mạnh lên, khẳng định sẽ tới đánh hần đầu tiên!

Bị Diệp thổ phi đánh, không mất mặt, bị Mặc Vân Khởi đánh, vậy thì quá mất mặt!

Bạch Trạch hiện tại cần làm chính là khống chế huyết mạch Yêu tộc trong người mình, thân thể phòng ngự và lực lượng thân thể của hần hiện tại, có thể nói đã ít có đối thủ, hần hiện tại đối mặt với cường giả Thần Hợp cảnh cũng không sợ chút nào!

Tiền!

Đây đều là tiền tích tụ ra!

Trong khoảng thời gian này, hần dùng đan dược và đủ loại thuốc bổ cực phẩm, chưa bao giờ ngừng một ngày, hần không biết mình đã ăn bao nhiêu tiền, ngược lại ăn một viên Thôi Thể đan cần tiêu tốn mấy chục vạn kim tệ...

Thương Lan son hậu son, Mặc Vân Khởi chạy như điên trong lòng núi, thiết cầu trên người hần nhiều hơn trước rất nhiều.

Cố gắng!

Tức giận phấn đấu!

Trong khoảng thời gian này, hần có thể nói là vô cùng biệt khuất. Ban đầu bị Diệp thổ phi khi dễ một chút cũng thôi đi, hiện tại Bạch Trạch ý vào bản thân là Thông U cảnh, mỗi ngày đều tìm hần đơn đấu, tên kia dùng danh nghĩa luận bàn, kỳ thật đều là tới đánh hần!

Không thể nhịn!

Trong dãy núi, Mặc Vân Khởi gầm lên giận dữ, tốc độ tăng tốc lần nữa, tốc độ của hần đã sắp vượt qua gió!

Thể chất của hần là Kinh Linh thể chất, nhưng không phải nói chỉ cần Kinh Linh thể chất thì không cần tu luyện! Thể chất chỉ có mang lại ưu thế trời sinh mà thôi, nhưng nếu như không có bản thân cố gắng, hần chẳng khác gì người thường.

Hần cũng hao phí tài nguyên vô cùng to lớn, Diệp Huyền chuyên môn tìm cho hần một loại đan dược tên là "Phong Linh đan", loại đan dược này, có thể kích phát tiềm năng trong thân thể của hần, khiến cho hần có khả năng lợi dụng gió chung quanh, từ đó tăng nhanh tốc độ của mình! Trừ việc này ra, hần còn dùng "Tụ Khí đan".

Bởi vì hần chạy, tiêu hao thực sự quá lớn, nếu như không có loại đan dược này, hần một ngày không thể tu luyện lâu như vậy!

Thiên phú có cực hạn, cố gắng có điểm dừng, thế nhưng, tiền cũng trọng yếu, phải nói là rất trọng yếu!

Phòng bếp.

Kỷ An Chi đang ngồi trên ghế gỗ, bên trái nàng là một đồng mảnh gỗ, trong tay nàng là thanh đao mỏng như cánh ve.

Lúc này, nàng nhặt khúc gỗ trước mặt lên, tay phải cầm đao bổ xuống.

Xùy!

Mảnh gỗ nứt ra từ giữa, vết cắt thường thường giống nhau, bóng loáng như gương!

Mặt nàng không biểu tình, sau đó không biết từ nơi nào xuất ra một cái bánh bao cắn một cái, tiếp theo, nàng lại cầm lấy một khúc gỗ đặt trước mặt, sau đó lại cầm đao chém xuống!

Một đao vô cùng mau lẹ!

Khúc gỗ tách ra từ giữa...

Nàng không có tiếp tục chém, mà là cắn bánh bao hai cái, tiếp theo, lại không biết lấy đâu ra một cái đùi gà...

Trong rừng trúc.

Diệp Huyền vẫn không rời đi, kiếm ý vẫn bao phủ chung quanh người hắn, hắn đã đắm chìm trong đó. Hắn hiện tại có thể cảm nhận mọi thứ chung quanh rất rõ ràng, rất chân thật.

Hắn lần đầu tiên phát hiện, không có mất cũng không có việc gì!

Cứ như vậy, không biết kéo dài bao lâu, hắn thu hồi kiếm ý của mình, sau đó chậm rãi đứng lên.

- Hô!

Diệp Huyền thở ra một hơi thật dài, vào lúc này, hắn cảm giác cực kỳ thoải mái! Dễ chịu chưa từng có!

Kiểm nhân!

Cũng là tín niệm Kiếm đạo!

Phải nói, nữ tử thần bí dạy cho hắn công pháp kiếm kỹ đều là một loại tín niệm Kiếm đạo!

Diệp Huyền mở lòng bàn tay ra, Linh Tú kiếm bay vào trong lòng bàn tay của hắn, Linh Tú kiếm khẽ run lên, dường như đang đáp lại.

Độ dung hợp đã trăm phần trăm!

Hắn hiện tại có thể chân chính phát huy ra toàn bộ uy lực của Linh Tú kiếm!

Nếu như hắn đi đến Thông U cảnh, Thần Hợp cảnh bình thường không phải là đối thủ của hắn, trừ phi đối phương cũng là loại siêu cấp yêu nghiệt, ví dụ như An Lan Tú!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Đại Hắc Kiếm

An Lan Tú!

Nghĩ đến nữ tử này, Diệp Huyền hơi mỉm cười!

An Lan Tú, Diệp Linh, đều đang ở Trung Thổ Thần Châu!

Trừ việc này ra, chính hắn cũng muốn ngày sau đi Trung Thổ Thần Châu xông xáo một lần, cũng mở mang kiến thức và gặp các thiên tài yêu nghiệt!

Nam nhi tốt cần phải có chí tại bốn phương, cần bảo vệ người mình cần quan tâm, ngủ với người mình ưa thích!

Diệp Huyền cười ha ha một tiếng, thu hồi Linh Tú kiếm, dường như nghĩ đến cái gì đó, hắn đi vào trong Giới Ngục tháp.

Trong Giới Ngục tháp, ở trước mặt hắn là đại kiếm của tên Kiếm Hoàng lưu lại!

Kiểm phi thường lớn, dài khoảng bốn thước, rộng khoảng hai bàn tay, toàn thân đen kịt, lại có tia sáng đỏ lóe sáng, chuôi kiếm còn treo một sợi xiềng xích màu đen, rõ ràng, đây là dùng để giữ chặt!

Toàn bộ thanh kiếm không có mũi nhọn!

Mà chuôi kiếm này ít nhất cũng là Minh giai thượng phẩm, còn cao hơn Linh Tú kiếm một giai.

Diệp Huyền yên lặng một lát, cuối cùng, tay phải hắn nắm chặt chuôi kiếm, nhưng mà, hắn lại kinh hãi phát hiện, hắn không thể nâng thanh kiếm này lên!

Diệp Huyền thôi động huyền khí trong cơ thể, đại kiếm khẽ run lên, nhưng vẫn không rời khỏi mặt đất.

Diệp Huyền cau mày, cuối cùng, hắn dùng hai tay nâng kiếm lên, kiếm run rẩy, cách mặt đất khoảng một tấc, nhưng rất nhanh lại rơi xuống!

Thật nặng!

Sắc mặt Diệp Huyền ngưng trọng, trọng lượng kiếm này thật sự vượt qua tưởng tượng của hắn!

Diệp Huyền cảm thấy phiền muộn.

Thôn phệ?

Hắn có khả năng thôn phệ chuôi kiếm này, nếu như thôn phệ chuôi kiếm này, hắn có thể lập tức tiến vào cảnh giới Thông U, thậm chí Linh Tú kiếm cũng có thể tăng lên tới Minh giai cực phẩm, nhưng bởi như vậy sẽ phí phạm thanh kiếm này!

Mặc dù hắn hiện tại cảm không được chuôi kiếm này, nhưng không có nghĩa là về sau cũng cảm không được!

Dường như nghĩ đến cái gì, Diệp Huyền rời khỏi Giới Ngục tháp, cùng lúc đó, đại kiếm cũng bị hắn mang ra khỏi Giới Ngục tháp!

Cảm thụ đại kiếm trước mặt, hai tay Diệp Huyền nắm chuôi kiếm, hắn dùng xích sắt quấn lấy bàn tay của mình với chuôi kiếm, tiếp theo, hai chân hắn nửa ngồi, rất nhanh, giữa chân này hắn xuất hiện chữ "Thổ".

Đạo tắc!

Hắn còn chưa quên, hắn còn có lá bài tẩy là đạo tắc!

Dưới chân Diệp Huyền, mặt đất rung động mạnh, rất nhanh, vô số đại địa chi lực hội tụ về phía hắn!

Diệp Huyền lộ ra vẻ mặt dữ tợn, hắn đột nhiên nhấc lên, mượn nhờ đại địa chi lực, hắn có thể nhấc đại kiếm lên, vào lúc này, cơ bắp hai tay của hắn phồng lên.

Nắm đại kiếm, Diệp Huyền quay người chạy như điên, hắn đi một bước, mặt đất sẽ rung lên...

Rất nhanh, Diệp Huyền đi tới trước ngọn núi nhỏ, Mặc Vân Khôi lại đang chạy trên núi này, khi thấy Diệp Huyền, hắn hơi ngần ngại, sau đó cười hắc hắc, nói:

- Diệp thổ phi, ngươi tới thật đúng lúc, ta vừa đột phá đến Thông U, ta sẽ đánh ngươi một trận, ta...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên, sau đó cầm kiếm đột nhiên chém vào ngọn núi nhỏ!

Trong ánh mắt của Mặc Vân Khôi, ngọn núi nhỏ kia vỡ tan, không chỉ như thế, mặt đất phạm vi năm mươi trượng quanh người bọn họ nứt toác, mặt đất rung động mạnh như đang động đất.

Nhìn thấy cảnh này, yết hầu Mặc Vân Khôi co giật, vẻ mặt ngạc nhiên.

Lúc này, Diệp Huyền cách đó không xa đột nhiên quay người nhìn về phía Mặc Vân Khôi, nói:

- Đánh ta một trận?

Mặc Vân Khôi giật mình, hắn vội vàng đi đến trước mặt Diệp Huyền, nhẹ nhàng vỗ vỗ tro bụi trên quần áo Diệp Huyền, nói:

- Hiểu lầm, Diệp ca... Ta kính ngưỡng ngươi như nước sông cuộn cuộn kéo dài không dứt, lại như sông lớn tràn lan, đã kính ngưỡng đến mức không thể ngăn cản... Ngươi anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, anh minh thần võ, nhân trung long phượng, cực phẩm trong nam nhân, cực phẩm trong nam nhân...

- Ngừng!

Diệp Huyền đột nhiên đưa tay phải ra ngăn Mặc Vân Khôi lại.

Mặc Vân Khởi nhìn Diệp Huyền, có chút cẩn thận dè dặt, phải nói là đề phòng, hẳn biết rõ, Diệp Huyền luôn luôn ưa thích hơi chút là đánh!

Diệp Huyền không động thủ, hẳn khẽ vỗ vai Mặc Vân Khởi:

- Những lời vừa rồi là thật lòng sao?

Mặc Vân Khởi vội vàng gật đầu:

- Đúng đúng, tuyệt đối là lời từ đáy lòng ta!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ân, vậy người nói thêm hai lần!

Mặc Vân Khởi: "..."

Sau cùng, Mặc Vân Khởi nói thêm nhiều lần, lúc này Diệp Huyền mới quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Huyền rời đi, Mặc Vân Khởi ngồi chồm hổm trên mặt đất điên cuồng "hôn mưa":

- Thật không biết xấu hổ con mẹ nó a...

Một lát sau, Mặc Vân Khởi đứng lên, hẳn nắm chặt hai tay, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định:

- Nổi nhục ngày hôm nay, ngày khác nhất định phải trả lại Diệp thổ phỉ gấp mười lần!

Nói xong, hẳn quát khiếu một tiếng, sau đó điên cuồng chạy về phía nơi xa.

Diệp Huyền về tới trong rừng trúc, bên trong Giới Ngục tháp, cảm thụ được đại kiếm trước mặt, khoe miệng Diệp Huyền khẽ nhấc lên.

Cuối cùng hẳn quyết định, không thôn phệ chuôi đại kiếm này!

Bởi vì sau khi hẳn thôi động đại địa chi lực, là có thể sử dụng đại kiếm này! Lúc sử dụng chuôi đại kiếm này, bên trong kiếm của hẳn, lại nhiều hơn một nguồn sức mạnh!

Lực lượng bá đạo thuần túy!

Có thể nói, sau khi hẳn thôi động đại địa chi lực, dùng kiếm này thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử, tuyệt đối có kỳ hiệu!

Một lát sau, khoe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên:

- Kiếm lớn như vậy, lại đen như thế, vậy gọi Đại Hắc đi! Đại Hắc Kiếm!

Nói xong, hẳn cười hắc hắc, rõ ràng, rất hài lòng với cái tên bản thân vừa đặt.

Giữa sân, Diệp Huyền tính toán thực lực của mình. Mặc dù bây giờ hẳn còn chưa đạt đến Thông U, thế nhưng, muốn đạt tới Thông U, tùy thời đều có thể! Dù sao, hiện tại hẳn có tiền!

Mà hiện tại, át chủ bài lớn nhất của hẳn, ngoại trừ Nhất Kiếm Định Sinh Tử, còn có kiếm nhân, chiêu kiếm nhân này, tuyệt đối có khả năng đưa đến hiệu quả lạ thường. Ngoài ra, hẳn còn có đạo tặc!

Lực lượng đạo tặc này có thể cộng dồn với Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Kiểm thế, kiếm ý, chiến ý, đại địa chi lực, Nhất Kiếm Định Sinh Tử, năm thứ chồng chất, đây mới là át chủ bài chân chính của hẳn!

Về phần Giới Ngục tháp, hiện tại, dù cận kề cái chết hẳn cũng không muốn thôi động Giới Ngục tháp!

Quá thống con mẹ nó khổ!

Diệp Huyền về trong rừng trúc, hẳn ngẩng đầu mặt về phía chân trời, giờ khắc này, trong đầu hẳn xuất hiện hình ảnh một nữ tử... Áo trắng như tuyết, không nhuộm bụi trần!

An Lan Tử!

Cũng không biết hiện tại nàng đã trưởng thành tới trình độ nào!

Một lát sau, Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng

- Tiểu An... Chờ ta... Ha ha!

Nói xong, hắn quay người đi đến phía nơi xa.

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Khai sơn thu đồ

Diệp Huyền đi tới phòng bếp, Kỳ An Chi còn đang chém gỗ.

Vừa thấy Diệp Huyền, nàng ngừng lại, có điều, trong miệng nàng còn có nửa miếng bánh bao!

Diệp Huyền mỉm cười:

- Xuống núi mua ít đồ với ta!

Kỳ An Chi không cự tuyệt, lập tức thu hồi đao, đi theo Diệp Huyền xuống núi.

Trời đã mờ sáng, cách Thương Lan học viện chính thức tuyển nhận không quá hai canh giờ!

Trên đường, Diệp Huyền và Kỳ An Chi chậm rãi đi.

Rất nhanh, Diệp Huyền mang theo Kỳ An Chi đi tới Túy Tiên Lâu, tiếp đãi Diệp Huyền là một nữ tử, tên là Tiểu Cốc, tướng mạo thanh tú. Rõ ràng là nàng biết thân phận của Diệp Huyền, bởi vậy, rất là khách khí.

Diệp Huyền cười nói:

- Mua quần áo!

Tiểu Cốc nhìn thoáng qua Kỳ An Chi, mỉm cười:

- Diệp công tử, Kỳ cô nương, mời theo ta!

Nói xong, nàng dẫn theo Diệp Huyền và Kỳ An Chi đi đến một chỗ cách đó không xa...

Diệp Huyền ngồi trong một gian bao sương, chỉ chốc lát, Tiểu Cốc dẫn theo Kỳ An Chi đi tới trước mặt Diệp Huyền, giờ phút này, Kỳ An Chi đã đổi một thân quần áo.

Thời khắc này, Kỳ An Chi mặc một chiếc áo màu mực xanh biếc, phía dưới là một chiếc váy tán hoa xanh biếc, không lớn không nhỏ, vừa vặn vừa người, phụ trợ dáng người mảnh khảnh của nàng càng thêm hùng hực động lòng người. Mặc dù trang trọng, nhưng không có loại khí tức băng lãnh kia, ngược lại, mang cho người một cảm giác nhu nhược, khiến người ta không kiềm lòng được muốn tới gần nàng.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Thích không?

Kỳ An Chi gật đầu:

- Thích lắm!

Diệp Huyền cười nói:

- Ưa thích là tốt!

Nói xong, hắn nhìn qua Tiểu Cốc bên cạnh Kỳ An Chi:

- Còn có trang phục nam, dựa theo vóc người của ta, tìm thêm mấy bộ, ủa, còn có, dựa theo dáng người của ta, loại lớn thêm một vòng, cũng tìm mấy bộ!

Hắn và Mặc Vân Khởi, còn có Bạch Trạch, tự nhiên cũng muốn đổi mấy bộ quần áo tốt một chút, dù sao, hôm nay cũng sẽ có một trường hợp trọng yếu, chẳng qua, bọn họ đều là nam, tùy tiện một chút là được rồi.

Kỷ An Chi thì khác, nàng là nữ tử, vẫn nên tự mình đi mặc thử một chút thì tốt hơn!

Tiểu Cốc cười nói:

- Hiểu rõ.

Nói xong, nàng đã muốn quay người rời đi, mà lúc này, Kỷ An Chi đột nhiên nói:

- Còn muốn!

Tiểu Cốc nhìn về phía Kỷ An Chi, Kỷ An Chi nói:

- Mới vừa nhìn thấy, đều muốn!

Tiểu Cốc ngây người, sau đó vội vàng nói:

- Được rồi!

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Kỷ An Chi ngồi xuống trước mặt Diệp Huyền, nàng cầm lấy một miếng hoa quả trên bàn mà gặm, gặm một hồi, nàng đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Vì sao?

Diệp Huyền không ngốc, tự nhiên biết ý tứ của Kỷ An Chi. Hắn khẽ trầm ngâm, sau đó nói:

- Ta biết, trước đó ngươi muốn mang về thi thể của những học viên trên đường nhỏ Thương Sơn, áp lực vẫn luôn lớn vô cùng... Còn có Kỳ lão đầu, tâm nguyện của hắn, cùng với Thương Lan học viện... Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, tất cả mọi chuyện, ta gánh.

Kỷ An Chi nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền lại nói:

- Ta đều phát cho ba người các ngươi một tấm Kim tệ, bên trong có không ít tiền, đừng hà khắc với mình. Đặc biệt là ngươi, lớn lên xinh đẹp như vậy, quần áo gì đó, nên mua vẫn phải mua.

Nói đến đây, trong lòng hắn cũng hơi xúc động.

Lúc Kỳ lão đầu còn đây, Thương Lan học viện thật sự quá nghèo!

Đến bây giờ, hắn phát hiện quần áo của Kỷ An Chi không có quá hai bộ, hơn nữa còn vô cùng cũ kỹ. Còn tài nguyên tu luyện, mặc dù không thiếu bao nhiêu, nhưng cũng tuyệt đối không nhiều, phải nói là ít đến thương cảm... Mà nàng, lại tu luyện đến trình độ này, hắn khó có thể tưởng tượng, nữ tử trước mắt này làm sao qua được thời gian trước.

Kỷ An Chi cắn quả táo, không nói gì.

Lúc này, Tiểu Cốc mang theo một cái rương lớn đi tới bao sương.

Diệp Huyền thu cái rương vào Giới Ngục tháp, hắn đang muốn trả tiền, Tiểu Cốc vội vàng nói:

- Diệp công tử, thật không dám thu tiền của ngài, số này, đều là Túy Tiên Lâu chúng ta tặng cho Diệp công tử, còn xin Diệp công tử chớ có cự tuyệt!

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Cái này không được, giao tình thì giao tình, nên đưa tiền vẫn phải đưa, bằng không, sau này ta sẽ không mua ở nơi này!

Nói xong, hắn lấy ra một túi tiền nhỏ đưa cho Tiểu Cốc:

- Ta nghĩ hắn là đủ.

Tiểu Cốc có chút lưỡng lự, Diệp Huyền lại là đã mang theo Kỷ An Chi quay người rời đi.

Tiểu Cốc vội vàng đưa tiền...

Trên đường phố, Diệp Huyền chậm rãi đi, Kỳ An Chi chậm rãi đi theo, trong tay nàng chẳng biết lúc nào đã có thêm một đùi gà... Hai người không ai nói gì, bóng người càng đi càng dài...

Sau nửa canh giờ.

Một vòng mặt trời đỏ chậm rãi bay lên từ phía cuối chân trời, một ngày mới bắt đầu!

Một ngày này, vô số người chạy đến Thương Lan học viện.

Vào Thương Lan học viện!

Không thể nghỉ ngơi, đây là mục tiêu của vô số thanh niên Khương quốc.

Hiện tại, toàn bộ Khương quốc đã không còn Thương Mộc học viện, những người trẻ tuổi này muốn trở nên nổi bật, không thể nghỉ ngơi, gia nhập Thương Lan học viện là một lựa chọn tốt. Phải biết, vào học viện, nghĩa là sẽ có người dạy, cũng có tài nguyên tu luyện.

Một ngày này, dưới Kỳ Vãn sơn, gần như là người đông nghìn nghịt.

Rất rất nhiều người!

Lúc bốn người Diệp Huyền nhìn xuống từ trên núi, đều đã ngây dại.

Bốn người cũng không nghĩ tới sẽ nhiều người như thế!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Diệp, Diệp thô phi, quá nhiều người a!

Diệp Huyền mỉm cười:

- Chuyện tốt!

Nhiều người, nghĩa là thanh danh của Thương Lan học viện đã truyền xa!

Mặc Vân Khởi khẽ gật đầu, có chút hưng phấn nói:

- Không nghĩ tới, Mặc Vân Khởi ta cũng được làm đạo sư!

Đạo sư!

Thương Lan học viện cũng không có cường giả gì tọa trấn, bởi vậy, bốn người bọn họ đều là đạo sư. Ngoại trừ thân phận đạo sư này, một vài chuyện còn lại của Thương Lan học viện cũng do bốn người bọn họ phụ trách, ngược lại, ở đâu thiếu người, bốn người bọn họ sẽ đi nơi đó.

Hôm nay, bốn người đều cố ý ăn diện một chút, đặc biệt là Kỳ An Chi, dung mạo của nàng vốn đã dễ nhìn, giờ phút này, mặc một bộ quần áo mới tinh, càng đẹp không sao tả xiết!

Nhìn đám người phía dưới ngày càng đông, Diệp Huyền nói khẽ:

- Nếu Kỳ lão vẫn còn, tốt biết bao nhiêu!

Kỳ lão!

Nghe vậy, nụ cười của ba người Mặc Vân Khởi lập tức ngưng kết lại.

Kỳ An Chi nắm chặt hai tay, không nói gì.

Một lát sau, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía chân trời:

- Kỳ lão, người nhìn, ngày sau Thương Lan học viện sẽ trở thành học viện tốt nhất khu vực Thanh Châu này, không, là học viện tốt nhất toàn bộ Thanh Thương giới!

Nói xong, hắn đi xuống dưới núi.

Ba người Mặc Vân Khởi theo sát.

Rất nhanh, bốn người Diệp Huyền tới dưới núi, khi thấy bốn người Diệp Huyền, đám người giữa sân lập tức sôi trào lên.

Thậm chí một số người đã bắt đầu kêu tên bốn người!

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi chấp hai tay sau lưng, một mặt nghiêm trang.

Bạch Trạch cũng thẳng tắp sống lưng, bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Kỷ An Chi giấu tay phải ở sau, trong tay, là một đui gà...

Diệp Huyền đột nhiên chậm rãi nâng hai tay lên, sau đó nhẹ nhàng ép xuống, trong nháy mắt, giữa sân lập tức yên tĩnh lại.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Cố nhân

Diệp Huyền đi về phía trước một bước, Mặc Vân Khởi vô thức cũng muốn đi lên phía trước, nhưng lại bị Bạch Trạch kéo về, Bạch Trạch trừng mắt liếc Mặc Vân Khởi:

- Diệp thổ phỉ muốn phát biểu, người đảo loạn gì hả!

Mặc Vân Khởi: "..."

Phía dưới, tất cả mọi người đang nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Hoan nghênh mọi người đã đến Thương Lan học viện, ta là Diệp Huyền, viện trưởng Thương Lan học viện. Hôm nay, Thương Lan học viện ta chiêu thu 30 học viên từ bên ngoài vào, 30 học viên này, nhất định phải vượt qua ba cửa ải sát hạch, người sát hạch thành công, lập tức trở thành học sinh bản viện. Dĩ nhiên, nếu sau khi đủ số, vẫn có người có thể thông qua ba cửa ải sát hạch, cũng có thể vào Thương Lan học viện ta.

Nghe vậy, vô số người phía dưới lập tức hoan hô!

Ba mươi danh ngạch, thực sự quá ít đi!

Diệp Huyền nói như vậy, không thể nghi ngờ, bọn hắn đã có thêm một cơ hội!

Diệp Huyền cười cười, tiếp tục nói:

- Sự tình sát hạch do đạo sư bản viện, Mặc Vân Khởi phụ trách, bây giờ, hắn sẽ giảng giải cho mọi người một chút!

Nói xong, hắn đứng qua một bên.

Mặc Vân Khởi hít sâu một hơi, hắn đi lên phía trước một bước, nhìn đám người đen nghịt phía dưới, Mặc Vân Khởi cảm giác trái tim của hắn đang gia tốc.

Mặc Vân Khởi hít sâu một hơi lần nữa, cường ép kiềm chế nội tâm khẩn trương, hắn mỉm cười:

- Mọi người tốt, ta là Mặc Điều Mao...

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngừng lại, dường như không thích hợp...

Mọi người: "..."

Mặc Điều Mao!

Ba chữ này vừa ra, bốn phía đột nhiên yên tĩnh hẳn!

Yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Giờ phút này, Mặc Vân Khôi cũng triệt để ngây người. Minh nói cái gì? Hắn nhìn về phía Bạch Trạch, lúc này Bạch Trạch cũng đang nhìn hắn, gương mặt cổ quái!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy:

- Mọi người đừng thấy lạ, Mặc đạo sư rất thích nói đùa!

Mặc Vân Khôi vội vàng nói:

- Đứng đứng, nói đùa, nói đùa... Ân, mọi người tốt, ta là đạo sư Thương Lan học viện, Mặc Vân Khôi, về sau mọi người có thể gọi ta là Mặc đạo sư. Lân khảo hạch này chia thành ba cửa, ba cửa ải này đều do ta chủ trì, hi vọng mọi người cố gắng nỗ lực!

Đạo sư sát hạch!

Nghe vậy, vô số người phía dưới vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt.

Đây là người tuyệt đối không thể đắc tội!

Diệp Huyền đứng dậy lần nữa:

- Sát hạch bắt đầu!

Cửa thứ nhất là sóng lớn đãi cát!

Dưới Thương Lan sơn có một trận pháp to lớn, trận pháp này cũng do hắn nhờ Tùy Tiên Lâu và Khương quốc hỗ trợ bày ra, tác dụng của trận pháp này chính là sát hạch sức chịu đựng của những người này!

Chuẩn xác mà nói, là nhìn trình độ của bọn hắn, thật đúng là có tác dụng sóng lớn đãi cát!

Bởi vì thật sự có rất nhiều người! Mà trong đó, nhất định có rất nhiều người đều rất phù phiếm!

Thanh âm của Diệp Huyền vừa dứt, một cỗ áp lực vô hình đột nhiên bao phủ đám người phía dưới, ngay từ đầu còn tốt, thế nhưng thời gian dần trôi qua, rất nhiều người đã không chịu nổi. Chỉ chớp lát, đã có người bắt đầu thối lui.

Đúng lúc này, một nam tử trung niên và lão giả đột nhiên đi tới trước mặt đám người Diệp Huyền, Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

Nam tử trung niên và lão giả này, hắn nhận biết!

Hai người này không là ai khác, chính là gia chủ Lý gia Thanh Thành, còn có gia chủ Chương gia, Lý Ngọc và Chương Liệt.

Diệp Huyền vội vàng đi đến trước mặt hai người:

- Hai vị tiền bối, sao các ngài lại tới đây?

Thấy Diệp Huyền còn nhận biết bọn hắn, Lý Ngọc và Chương Liệt rõ ràng có chút xúc động, hai người vội vàng thi lễ thật sâu:

- Bái kiến Diệp viện trưởng!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Hai vị tiền bối chớ có như thế, gọi ta Diệp Huyền là được!

Mặc dù lúc hắn còn là thế tử Diệp gia, phát sinh rất nhiều chiến đấu với hai thế gia này, thế nhưng, hắn chưa bao giờ quên, lúc hắn và muội muội rời khỏi Thanh Thành, hai người này và Phủ chủ Khương Niệm đã trợ giúp hai huynh muội bọn họ.

Thấy Diệp Huyền hòa khí như thế, nụ cười trên mặt hai người Lý Ngọc và Chương Liệt càng tươi hơn.

Lý Ngọc ôm quyền, cười nói:

- Lần này, hai chúng ta dẫn đệ tử trong tộc tới tham gia Thương Lan học viện chiêu thu học viên!

- Ồ?

Khóe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên:

- Là hai vị nào?

Lý Ngọc chỉ chỉ hai tên nam tử trong đám người nơi xa:

- Chính là hai người kia, bọn hần đều muốn gia nhập Thương Lan học viện.

Diệp Huyền cười nói:

- Ta cũng không thể vì tình riêng mà thiên vị!

Lý Ngọc vội vàng nói:

- Nếu bọn hần không thể gia nhập Thương Lan học viện bằng bản sự của bản thân, đó là bản thân bọn hần kém cỏi!

Chương Liệt cũng cười nói:

- Đúng vậy, bọn hần đều lấy ngời làm vinh, nếu ngời để bọn hần qua bằng cửa sau, bọn hần ngược lại sẽ không nguyện ý.

Thanh Thành hiện tại, gần như tất cả mọi người đều lấy Diệp Huyền làm vinh!

Toàn bộ Thanh Thành đều đã nổi danh Khương quốc!

Diệp Huyền cười cười:

- Nam nhi Thanh Thành ta, nên có cốt khí này!

Lý Ngọc do dự một chút, muốn nói lại thôi.

- Làm sao?

Diệp Huyền hỏi.

Lý Ngọc thấp giọng thờ dãi:

- Phủ chủ Khương Niệm đã qua đời.

- Qua đời?

Diệp Huyền nhíu mày:

- Vì sao?

Lý Ngọc trầm giọng nói:

- Khương huynh đột phá cảnh giới thất bại, rơi vào căn trả, ba ngày trước, không trị mà chết! Nhưng mà, theo chúng ta suy đoán, có thể hần đã bị người ám hại!

Nghe vậy, Diệp Huyền càng nhíu chặt chân mày:

- Bị người ám hại?

Lý Ngọc gật đầu:

- Có thể là huynh đệ của hần, Khương Cổ, bởi vì sau khi Khương huynh ngã xuống, người này trở thành thành chủ, hơn nữa, thê nữ của Khương huynh đều bị đuổi khỏi phủ thành chủ, nếu không phải hai nhà chúng ta tương trợ, sợ là đã chết oan chết uổng!

Diệp Huyền yên lặng một lát, sau đó nói:

- Hai vị đợi sau khi hai người các ngời trở về, ta sẽ thông báo cho Quốc chủ, phái người đến Thanh Thành tra rõ việc này, cho Khương Niệm tiền bồi một công đạo.

Nghe vậy, Lý Ngọc và Chương Liệt thi lễ với Diệp Huyền thật sâu.

Diệp Huyền cũng hơi xúc động, tới Thanh Thành không bao lâu, Thanh Thành hiện tại, sợ là đã cảnh còn người mất a!

Lúc này, Lý Ngọc do dự một chút, sau đó lại nói:

- Kỳ thật, lần này, Diệp gia các ngời cũng có người tới tham gia Thương Lan học viện chiêu sinh!

Nghe vậy, Diệp Huyền ngây ngẩn cả người.

Diệp gia cũng có người đến?

Lý Ngọc chỉ chỉ một tiểu nữ hài trong đám người cách đó không xa, tiểu nữ hài ước chừng mười bảy mười tám tuổi, một bộ váy dài bó sát người, sau đầu ghim một cây đuôi sam, giờ phút này, nàng nắm chặt hai tay, cắn chặt răng, trên mặt đã có mồ hôi rơi xuống.

Diệp Hình?

Diệp Huyền nhú mày, hẳn tự nhiên nhận biết tiểu nữ hài này, đây là tôn nữ của Diệp Kinh trưởng lão Diệp gia, lúc hẳn ở Diệp gia, gặp qua mấy lần, có điều, chưa từng nói chuyện.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Thật có lỗi, ta không muốn nghe!

Lý Ngọc nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói khẽ:

- Diệp gia bây giờ đã không còn tốt bao nhiêu...

Diệp Huyền lắc đầu:

- Ta và Diệp gia đã không còn bất kỳ quan hệ gì!

Nghe vậy, Lý Ngọc thấp giọng thở dài, Diệp Huyền càng xuất sắc, Diệp gia lại càng thê thảm hơn. Diệp gia hiện tại, gần như là trò cười của toàn bộ Khương quốc!

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Hai vị tiền bối, vào trong điện uống hai chén?

Lý Ngọc vội vàng lắc đầu:

- Không không, chúng ta ở đây nhìn hai tiểu tử kia.

Diệp Huyền cười nói:

- Cũng tốt, ta còn có một ít chuyện phải xử lý, vậy cáo từ trước!

Lý Ngọc cười nói:

- Ngài bận rộn!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó quay người, rồi đi cùng Kỳ An Chi và Bạch Trạch.

Nhìn bóng lưng Diệp Huyền rời đi, Lý Ngọc thấp giọng thở dài:

- Hẳn vẫn hết sức trọng tình, Khương Niệm huynh, người có thể nhắm mắt.

Chương Liệt khẽ gật đầu:

- Lựa chọn của chúng ta lúc trước, là đúng, mà Diệp gia này, ai...

Lý Ngọc lãnh đạm nói:

- Bọn hắn tự gây nghiệt, không trách được bất kỳ ai khác!

Diệp Huyền và Kỳ An Chi cùng với Bạch Trạch về tới Thương Lan điện, mà Mặc Vân Khởi vẫn đang phụ trách sự tình khảo hạch phía dưới.

Trước bàn, ba người ngồi quanh bàn.

Diệp Huyền nhìn qua Kỳ An Chi:

- Ta đã nhờ Túy Tiên Lâu tìm giúp một nhóm đầu bếp, người phụ trách quản lý những đầu bếp này!

Kỳ An Chi vội vàng gật đầu:

- Tốt!

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Diệp thổ phi, có cần mời một vài tạp vụ phụ trách sinh hoạt hàng ngày của học viên hay không?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không cần. Sinh hoạt hàng ngày, chút sự tình lộn xộn như giặt quần áo gì đó, hết thầy học viên tự giải quyết. Bọn hấn tới đây là để tu luyện, học tập, không phải tới hưởng thụ.

Bạch Trạch suy nghĩ một chút:

- Cũng tốt!

Diệp Huyền lại nói:

- Lão Bạch, đợi lát nữa sẽ có một vài học sĩ bác học, mặc dù thực lực của những người này không mạnh, thế nhưng, học vấn của bọn hấn rất lớn, người phụ trách chiêu đãi bọn hấn thật tốt, còn có, đợi lát nữa nói với Mặc Điều Mao một chút, học viên nhất định phải đủ tôn kính những học sĩ này, bằng không, trục xuất khỏi học viện, đồng thời vĩnh viễn không thu nhận lại! Không chỉ học viên, chúng ta cũng phải tôn kính mấy học sĩ này, chớ có thất lễ!

Bạch Trạch khẽ gật đầu:

- Tốt!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Một đường tu luyện, trước tu nhân, học viên như thế, chúng ta cũng phải như thế.

Bạch Trạch do dự một chút, sau đó nói:

- Diệp thổ phi, người thật sự muốn biến Thương Lan học viện chúng ta thành học viện lớn nhất Thanh Thương giới này?

Diệp Huyền gật đầu:

- Đã làm, phải làm lớn!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Tốt, muốn làm thì làm lớn một chút!

Kỳ An Chi nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh đã tới ban đêm, hết thầy học viên cơ bản hoàn tất sát hạch!

Hết thầy có bốn mươi hai người thông qua toàn bộ sát hạch!

Trước Thương Lan điện.

Mặc Vân Khởi dẫn theo bốn mươi hai người đi tới trước mặt ba người Diệp Huyền, bốn mươi hai người đồng thời thi lễ với Diệp Huyền, đồng thanh nói:

- Bái kiến viện trưởng!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Vào Thương Lan học viện ta, về sau mọi người chính là người nhà, viện quy, tạm thời chưa có, có điều chẳng mấy chốc sẽ chế định ra. Đạo sư tu luyện, tạm thời chỉ có bốn người, chính là bốn người chúng ta, ngày sau sẽ tuyển nhận thêm nhiều đạo sư tốt hơn, hiện tại, trước tiên các người tạm chịu một thoáng.

Nghe vậy, rất nhiều học viên phía dưới không khỏi nở nụ cười.

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Bạch Trạch:

- Những học sĩ kia tới rồi sao?

Bạch Trạch đang muốn nói chuyện, lúc này, cách đó không xa, ba người chậm rãi tới.

Hai lão giả, còn có một nữ tử, nữ tử ngồi trên xe lăn, một bộ váy đen.

Nữ tử này, Diệp Huyền nhận biết, chính là quốc sư Lục Triều Ca!

Diệp Huyền sững sốt một chút, sau đó hân hoan vàng nghênh đón:

- Lục quốc sư, ngài?

Lục Triều Ca mỉm cười:

- Không hạn nghênh?

Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Tự nhiên hoan nghênh, chỉ là, ngài thật sự muốn làm đạo sư của Thương Lan học viện ta? Ta phải nói trước, thù lao không thể cao bao nhiêu!

Lục Triều Ca cười khẽ:

- Không sao.

Nói xong, nàng khẽ đưa tay ngọc chỉ qua hai lão giả bên cạnh:

- Hai vị tiền bối này, lần lượt là Mặc Nguyên và Phong Lam, đều là chuyên gia học thuật.

Diệp Huyền vội vàng dẫn theo ba người Bạch Trạch thì lễ với hai người thật sâu, thấy bốn người Diệp Huyền khách khí như thế, trên mặt hai lão giả cũng nổi lên một nụ cười, bọn hắn cũng ôm quyền hoàn lễ với bốn người Diệp Huyền.

Diệp Huyền cười nói:

- Hai vị tiền bối, Lục quốc sư, bình thường các ngài sẽ phụ trách khóa học thuật của học viên, về phần dạy thứ gì, tự các ngài quyết định.

Mặc Nguyên liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Lão phu có hỏi một chút.

Diệp Huyền cười nói:

- Tiền bối cứ hỏi.

Mặc Nguyên nói:

- Vì sao muốn an bài khóa học thuật? Theo ta được biết, Thương Mộc học viện và Thương Lan học viện ngược lại đã hủy bỏ khóa học thuật từ mấy trăm năm trước.

Diệp Huyền khẽ trầm ngâm, sau đó nói:

- Cần nhắc một người, không chỉ có thực lực, sống trên thế giới này, thực lực rất trọng yếu, thế nhưng, làm người cũng rất trọng yếu!

Nghe vậy, Mặc Nguyên khẽ gật đầu:

- Hiếm có người có ý nghĩ như vậy... Hiếm có!

Diệp Huyền ôm quyền với ba người:

- Ba vị, Thương Lan học viện vừa mới trùng kiến, còn có thật nhiều thiếu sót, nếu có chỗ nào tiếp đón không chu đáo, còn xin ba vị thứ lỗi!

Mặc Nguyên lắc đầu:

- Đây đều là việc nhỏ, chỉ là, một chuyện thư tịch này...

Diệp Huyền cười nói:

- Yên tâm, ta đã nhờ Túy Tiên Lâu thu thập đủ loại thư tịch, đến lúc đó, toàn bộ sẽ giao cho ba vị xử lý!

Mặc Nguyên khẽ vuốt cằm râu:

- Như thế rất tốt!

Diệp Huyền dẫn theo ba người đi tới trước mặt đám học viên kia, hẩn nghiêm mặt nói:

- Ba vị tiền bối này, về sau đều là đạo sư của Thương Lan học viện ta, bọn họ phụ trách khóa học thuật của các ngươi, bọn họ sẽ chế định sát hạch, nếu các ngươi không thông qua khóa học thuật, sau hai lần, trực tiếp trục xuất Thương Lan học viện, vĩnh viễn không bao giờ thu nhận!

Khóa học thuật?

Những học viên kia lập tức phát động.

Diệp Huyền lại nói:

- Có vấn đề sao? Có cứ nói, chúng ta đơn đấu!

Mọi người: "..."

Khóe miệng Mặc Văn Khởi có chút co quắp, thở phào này...

Thấy mọi người không nói gì, Diệp Huyền khẽ gật đầu, đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng cười:

- Chúng ta có vấn đề!

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, cách đó không xa, bốn người chậm rãi tới, cầm đầu là một nam tử hoa bào, nam tử hoa bào cầm trong tay một thanh quạt xếp, bên hông buộc một viên bạch ngọc rất bóng bẩy.

Nam tử hoa bào liếc mắt đánh giá Diệp Huyền, cười nói:

- Hóa ra viện trưởng Thương Lan học viện là một tên mù lừa, chắc chắn, a, vừa rồi ngươi hỏi có vấn đề hay không, ta, ta có vấn đề...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở trước mặt nam tử hoa bào, người sau sắc mặt đại biến, vừa muốn lui lại, một thanh kiếm trực tiếp xuyên thủng giữa chân này hẩn.

Tất cả mọi người giữa sân bối rối!

Thu kiếm, Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Ngươi có vấn đề? Thật có lỗi, ta không muốn nghe!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Vẫn là người một nhà

Giữa sân yên tĩnh hẩn!

Hết thầy học viên ngơ ngác nhìn Diệp Huyền, người viện trưởng này cũng quá bá khí đi?

Bạch Trạch và Mặc Văn Khởi một mặt bình tĩnh, với tính cách của Diệp Huyền, bọn hẩn sớm đã quen không thể quen hơn. Tên này chính là một tên cực đoan, tốt với ngươi, hẩn sẽ tốt vô cùng, thế nhưng, nếu ngươi muốn đối địch với hẩn, hẩn giết ngươi, tuyệt đối không nháy mắt một cái!

Cách đó không xa, Mặc Nguyên và Phong Lam nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền thu hồi kiếm, nhìn qua ba người còn lại, giờ phút này, ba người kia một mặt kinh hãi, không ngừng lui về sau.

Cứ thế giết người?

Có làm hay không?

Trọng yếu nhất chính là, cứ giết như vậy...

Trong lòng ba người vô cùng kinh hãi.

Diệp Huyền nhìn qua ba người:

- Các ngươi có vấn đề sao?

Hắn không phải sát nhân cuồng ma, thế nhưng, mấy người trước mắt rõ ràng là kẻ đến không thiện, nếu kẻ đến không thiện, vậy dĩ nhiên phải đánh tới chết!

Trước mặt Diệp Huyền, ba người nhìn Diệp Huyền, trong mắt tràn đầy vẻ kiên đề!

Lúc này, một người trong đó trầm giọng nói:

- Bốn người chúng ta chính là nhân sĩ Sở quốc, lần này đến đây, là muốn xác nhận một chút, ban đầu ở trong bí cảnh, Tam hoàng tử Sở quốc ta chính là chết trong tay ngươi?

Hoàng tử Sở quốc?

Diệp Huyền nhú mày, rất nhanh, hắn nghĩ tới.

Chính là nam tử ngân giáp kia!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Là chết trong tay ta. Làm sao, các ngươi có vấn đề sao?

Có vấn đề?

Khuôn mặt ba người co quắp một trận, giờ phút này, bọn hắn đương nhiên không dám cậy mạnh cường ép hoặc nói dọa gì, ba người không nói gì thêm, quay người muốn đi.

- Chậm đã!

Diệp Huyền đột nhiên nói.

Nghe vậy, vẻ mặt ba người lập tức biến đổi, ba người quay người nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền chỉ chỉ thi thể trên đất:

- Mang đi!

Ba người không dám nói thêm gì, nâng cỗ thi thể kia lên mà rời đi.

Diệp Huyền quay mặt về phía những học viên Thương Lan học viện:

- Học tập cho giỏi, tu luyện thật tốt.

Nói xong, hắn quay người đi về phía nơi xa.

Giữa sân, chúng học viên hai mặt nhìn nhau.

Một bên, Phong Lam khẽ lắc đầu:

- Lệ khí quá nặng!

Lục Cửu Ca lắc đầu:

- Phong lão sai!

Phong Lam nhìn về phía Lục Cửu Ca, Lục Cửu Ca nhẹ giọng:

- Đây là hấn chấn nhiếp!

- Chấn nhiếp?

Phong Lam nhúm mày:

- Ta cảm thấy là gây thù hằn, gây thù hằn vô cớ!

Lục Cửu Ca cười nói:

- Nếu ta đoán không sai, Tủy Tiên Lâu đã sớm báo cho hấn biết thân phận của bốn người này, nói cách khác, hấn đã biết, việc này căn bản không thể thiện giải. Nếu không thể lành, hấn lựa chọn phương thức trực tiếp nhất để xử lý chuyện này.

Phong Lam trầm giọng nói:

- Sau lưng hấn thế nhưng là một vị Kiếm tiên, Sở quốc dám nổi điên sao?

Lục Cửu Ca cười nói:

- Phía sau hấn có một vị Kiếm tiên, Khương lão biết, Cửu lâu chủ biết, người Âm giới biết, tông viện Thương Mộc học viện biết, thế nhưng, còn ai biết không? Người khác biết, đều đã chết.

Phong Lam trầm mặc.

Lục Cửu Ca nói khẽ:

- Hai vị, từ sau năm đó, nho gia các ngươi gần như bị diệt sạch ở Thanh Thương giới, muốn quật khởi lần nữa, nhất định phải thay đổi một chút ý nghĩ và quan niệm của bản thân, mà vị Diệp viện trưởng này, có thể là lựa chọn tốt nhất của các ngươi.

Hai người yên lặng.

Lục Cửu Ca dựa lưng vào trên xe lăn, lại nói:

- Hấn thật tâm muốn thành lập Thương Lan học viện, mà hấn cũng không hy vọng bản thân học viên chỉ biết mỗi tu luyện, có thể nói đây là cơ hội của các ngươi!

Mặc Nguyên nhìn thoáng qua Lục Cửu Ca:

- Ngươi thì sao? Bình gia các ngươi lại mưu đồ gì? Khương Cửu?

Lục Cửu Ca mỉm cười, không nói.

Bên trong Thương Lan điện.

Bốn người Diệp Huyền ngồi quanh bàn, Diệp Huyền nhẹ nhàng gõ tay phải lên bàn, không nói gì.

Lúc này, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Hai người kia không đơn giản!

Nói xong, hấn nhìn về phía Bạch Trạch:

- Ngươi tìm ở đâu?

Bạch Trạch ngượng ngập cười:

- Là Lục quốc sư tìm giúp ta!

Lục quốc sư!

Mặc Vân Khởi nhìn về phía Diệp Huyền:

- Diệp thổ phi, ngươi thấy thế nào?

Diệp Huyền yên lặng một lát, nói:

- Hết thấy như cũ, tự chúng ta lưu một tâm nhân là đủ.

Mặc Vân Khởi khẽ gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Diệp Huyền lại nói:

- Từ giờ trở đi, ngoại trừ tu luyện, mỗi ngày bốn người chúng ta sẽ thay phiên giảng dạy những học viên này, còn có, phân phối tài nguyên tu luyện, đều do An Chi an bài!

Kỷ An Chi gật đầu.

Diệp Huyền chỉ chỉ Mặc Vân Khởi và Bạch Trạch:

- Hai người các ngươi, mục tiêu hiện tại là đánh vững chắc cơ sở Thông U cảnh, sau đó xông vào Thần Hợp cảnh, chúng ta còn có rất nhiều việc cần hoàn thành!

Mặc Vân Khởi khẽ gật đầu:

- Hiểu rõ.

Diệp Huyền đứng dậy:

- Trong vòng nửa năm, chúng ta sẽ tới Đại Vân đế quốc Thanh Châu, trong một năm, chúng ta đi tới Trung Thổ Thần Châu, đi đập đầu với sư tổ, các ngươi có vấn đề sao?

Mặc Vân Khởi do dự một chút, sau đó nói:

- Chỉ là đi đập đầu sao?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không cần nghĩ, khẳng định là đánh nhau trước, đập đầu sau!

Mặc Vân Khởi cười khò:

- Đây là muốn đánh Thanh Châu trước, đánh Trung Thổ Thần Châu sau a?

Diệp Huyền chậm rãi nắm chặt tay phải:

- Thế giới này, nếu là cường giả vi tôn, vậy chúng ta phải làm cường giả!

Mặc Vân Khởi đột nhiên đập bàn một cái, cả giận nói:

- Đúng, làm cường giả! Mẹ nó, Thương Lan tổng viện xem thường chúng ta, chúng ta phải cho bọn hắn biết, chúng ta mạnh hơn bọn hắn, chúng ta muốn giành lại khẩu khí cho Kỷ lão đầu!

Bạch Trạch cũng đột nhiên đập bàn một cái, nhưng một đập này trực tiếp vỗ nát bảy cái bàn.

Bạch Trạch: "..."

Mặc Vân Khởi nhìn thoáng qua Bạch Trạch:

- Muốn nói gì?

Bạch Trạch trầm giọng nói:

- Đánh, đánh Thương Lan tổng viện, chơi bọn hắn, bọn hắn không đánh chúng ta, chúng ta cũng phải đánh bọn hắn, không vì gì khác, chính là giành lại khẩu khí!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Tu luyện thật tốt, ta hi vọng, mặc kệ ngày sau ai trong chúng ta đi phía trước, lúc quay đầu, tất cả mọi người còn đây!

Nói xong, hắn quay người đi ra bên ngoài.

Trong điện, Bạch Trạch đột nhiên đứng lên, hắn trừng mắt liếc Mặc Vân Khởi:

- Tranh thủ thời gian tu luyện, lão tử không muốn có một ngày nhặt xác cho ngươi!

Nói xong, hắn cũng quay người rời khỏi đại điện.

Mặc Vân Khởi tức giận cắn răng:

- Quá khinh người con mẹ nó đi. Chờ đấy, cứ chờ cho lão tử!

Nói xong, hắn quay người trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong điện, Kỳ An Chi nhẹ nhàng gặm đùi gà...

Sau khi rời khỏi Thương Lan điện, Diệp Huyền đang muốn đi đến hậu sơn, đột nhiên, hắn ngừng lại, quay người nhìn về phía sau lưng, sau lưng hắn, một nữ tử yêu kiều đứng đấy!

Diệp Hình!

Diệp Hình nhìn thoáng qua Diệp Huyền, rõ ràng có chút e ngại Diệp Huyền, hai tay nàng nắm thật chặt quần áo, không dám lên tiếng.

- Có việc?

Diệp Huyền hỏi.

Diệp Hình cúi đầu đi đến trước mặt Diệp Huyền:

- Đường, đường ca...

Diệp Huyền lắc đầu:

- Gọi ta là viện trưởng!

Diệp Hình cúi đầu thấp hơn, thân thể khẽ co quắp.

Diệp Huyền khẽ vỗ vai Diệp Hình:

- Ở trong này, ta là viện trưởng, ngươi là học viên, vẫn như là người một nhà!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Nghe vậy, Diệp Hình ngẩng đầu nhìn Diệp Huyền, nhìn một chút, nàng đột nhiên cười.

Người một nhà!

Vẫn như là người một nhà!

Đã rất tốt!

Diệp Hình lau nước mắt trên mặt, tâm tình vô cùng nhẹ nhõm.

Nơi xa, Diệp Huyền chậm rãi đi đến rừng trúc.

Diệp gia?

Thật sự hắn đã không còn cảm giác nào.

Chỗ đó, không thể trở về nữa rồi.

Trong rừng trúc, Diệp Huyền xếp bằng ngồi dưới đất, rất nhanh, kiếm ý của hắn lan tràn khắp bốn phía...

Kiểm nhãn!

Hiện tại, hắn cần phải làm là tu luyện môn kiếm kỹ kiếm nhãn này tới cực hạn!

Đây cũng là một trong những đòn sát thủ của hắn!

Tu luyện!

Bốn người Diệp Huyền vẫn đang điên cuồng tu luyện!

...

Hoàng cung Khương quốc.

Một ngày này, một nam tử trung niên đi tới hoàng cung Khương quốc, trên long ý, Quốc chủ Khương quốc Khương Nguyên nhìn thoáng qua nam tử, cười nói:

- Sứ thần Sở quốc, Quốc chủ quý quốc tốt chứ?

Nam tử trung niên lạnh lùng nói:

- Không tốt!

Nghe vậy, những đại thần Khương quốc giữa sân lập tức nhú lại lông mày.

Khương Nguyên cũng nhú mày, có chút không vui.

Nam tử trung niên lại nói:

- Quốc chủ Khương quốc, Tam hoàng tử nước ta bị Diệp Huyền học viên Thương Lan học viện quý quốc chém giết trong bí cảnh Ninh quốc, việc này, quý quốc nhất định phải cho nước ta một câu trả lời thỏa đáng!

Nghe vậy, vẻ mặt Khương Nguyên có chút cổ quái.

Nam tử trung niên rõ ràng có chút phẫn nộ:

- Người này tự tiện giết hoàng tử nước ta, thực sự nên tru cửu tộc. Hắn...

Lúc này, Khương Nguyên lắc đầu:

- Thật có lỗi, Diệp Huyền là người Khương quốc ta, không tới phiên Sở quốc khoa tay múa chân!

Nghe vậy, nam tử trung niên hít lại hai hơi:

- Thế nào, Khương quốc muốn bao che người này?

Về mặt Khương Nguyên cũng lạnh đi:

- Không sai, Khương quốc ta chính là muốn bao che người này.

Nam tử trung niên nhìn chăm chăm Khương Nguyên:

- Vì một Diệp Huyền, Khương quốc không tiếc trở mặt với Sở quốc ta?

Khương Nguyên lãnh đạm nói:

- Khương quốc ta không muốn trở mặt với Sở quốc, nhưng mà, Diệp Huyền chính là người Khương quốc ta, bất kỳ người nào động đến hắn, Khương quốc ta đều không cho phép!

Nghe vậy, vẻ mặt nam tử trung niên lập tức trở nên khó coi, rõ ràng, Khương quốc che chở Diệp Huyền như thế, hắn chưa hề nghĩ tới.

Giữa sân, không một vị đại thần nào ra nói chuyện.

Bọn hắn tự nhiên biết Diệp Huyền, một thiếu niên thần kỳ, chính hắn đã hủy diệt Thương Mộc học viện... Dùng cái miệng cũng nghĩ ra sau lưng người này không đơn giản a!

Nam tử trung niên cười lạnh:

- Tốt cho một Khương quốc, chờ đấy!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Trong điện, Khương Nguyên lãnh đạm nói:

- Phái người tới Thương Lan học viện, nói cho Diệp Quốc sĩ, cẩn thận Sở quốc chơi ám chiêu!

- Vâng!

...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Chư quốc liên hợp

Sở quốc.

Sở quốc ở phía bắc Khương quốc, cách Khương quốc tương đối xa, bởi vì cách nhau khá xa, bởi vậy, chưa từng xảy ra mâu thuẫn xung đột gì với Khương quốc.

Hoàng cung Sở quốc.

Bành!

Trong đại điện đột nhiên truyền đến một âm thanh vang trầm, ngay sau đó, một tiếng hét phẫn nộ bỗng nhiên vang lên:

- Tốt cho một Khương quốc!

Nói chuyện chính là một nam tử trung niên mặc long bào, nam tử trung niên này đúng là Quốc chủ Sở quốc Sở Chiêu Thiên, bên cạnh Sở Chiêu Thiên, là một mỹ phụ cung trang, đôi mắt mỹ phụ mang nước mắt:

- Bệ hạ, thù của Hàn nhi không thể không báo, bằng không, hấn làm sao nhắm mắt?

Sở Chiêu Thiên gắt gao nhìn nam tử trung niên trước mặt:

- Khương quốc thật sự muốn bao che người này?

Nam tử trung niên vội vàng gật đầu:

- Vâng, Quốc chủ Khương quốc còn khẩu xuất cuồng ngôn, nói nếu Sở quốc ta dám động Diệp Huyền kia, nhất định sẽ khiến Sở quốc ta trả giá thê thảm!

- Tốt! Rất tốt!

Về mặt Sở Chiêu Thiên có chút dữ tợn:

- Tốt cho một Khương quốc, vì một Diệp Huyền, vậy mà không tiếc khai chiến với Sở quốc ta!

Đúng lúc này, trong đại điện, một lão giả cách đó không xa đột nhiên nói:

- Bệ hạ, việc này sợ là không đơn giản.

Sở Chiêu Thiên nhìn về phía lão giả, lão giả trầm giọng nói:

- Ta đã điều tra, thiếu niên Diệp Huyền kia cũng không phải người bình thường, tính toán tuổi tác, mặc dù chỉ mới là Lăng Không cảnh, nhưng đã có thể chém giết cường giả Thông U cảnh. Ngoài ra, những thiên tài đi tới bí cảnh ngày đó, bao quát Cam Thập Tam Thương Mộc học viện Đại Văn đều chết trong tay người này!

Cam Thập Tam!

Nghe vậy, về mặt Sở Chiêu Thiên lập tức ngưng trọng!

Đây chính là thiên tài trên võ bảng a!

Lão giả lại nói:

- Còn có, theo lão phu điều tra, Thương Mộc học viện Khương quốc đã bị hủy diệt, mặc dù có Hoàng thất Khương quốc và Tủy Tiên Lâu trợ lực, nhưng không thể phủ nhận, chắc chắn thiếu niên này không hề đơn giản, bằng không, hai thế lực này căn bản không thể giúp đỡ hắn như thế. Theo lão phu suy đoán, sau lưng người này nhất định có đại thế lực, hoặc là siêu cấp cường giả!

Sở Chiêu Thiên dần bình tĩnh lại:

- Nói tiếp!

Lão giả khẽ thì lễ:

- Cam Thập Tam chính là học viên đỉnh tiêm của Thương Mộc học viện Đại Vân, hắn bị chém giết, Thương Mộc học viện Đại Vân sao có thể bỏ qua? Nhưng đến nay, thiếu niên kia và mấy tên học viên Thương Lan học viện đều sống rất tốt, như thể đã không còn bình thường! Ngoài ra, những thiên tài đi tới bị cảnh ngày đó, sau lưng bọn hắn đều có một vài thế lực cường đại, những thế lực này đều đã phái người tới Khương quốc trả thù, thế nhưng, cho tới bây giờ, hoàn toàn không có tin tức.

Sở Chiêu Thiên chậm rãi nắm chặt hai tay:

- Có tra được người sau lưng hắn hay không?

Lão giả lắc đầu:

- Không thể nào tra được, một chút đầu mối cũng không. Bệ hạ, người này cực kỳ không đơn giản, lão phu kiến nghị, thực sự không nên trêu chọc!

- Vậy Hàn nhi cứ chết vô ích thế sao? Lúc này, mỹ phụ cung trang cách đó không xa đột nhiên cả giận nói.

Lão giả nhìn thoáng qua mỹ phụ cung trang, không nói gì.

Sắc mặt Sở Chiêu Thiên âm u như nước, không biết đang suy nghĩ gì. Mỹ phụ cung trang còn muốn nói điều gì, lại bị Sở Chiêu Thiên trừng mắt liếc.

Mỹ phụ cung trang lập tức không dám nói gì, chỉ là không ngừng nức nở.

Một lát sau, Sở Chiêu Thiên nhìn về phía lão giả cách đó không xa:

- Một chút cũng không tra được?

Lão giả lắc đầu:

- Đã vận dụng hết thầy thám tử, nhưng không thu hoạch được gì!

Về mặt Sở Chiêu Thiên lập tức trầm xuống.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm:

- Mối thù giết con, sao có thể không báo?

Sở Chiêu Thiên nghe tiếng nhìn lại, ngoài cửa, một người áo đen đứng đấy.

Trong nháy mắt, trong đại điện xuất hiện hơn mười người thị vệ kim giáp.

Người áo đen lãnh đạm nói:

- Tại hạ là nhân sĩ Đường quốc, đại biểu Quốc chủ nước ta mà tới!

Sở Chiêu Thiên nhíu mày:

- Đường quốc?

Người áo đen cười nói:

- Quốc chủ nước ta muốn ta hỏi quý quốc một câu, có muốn chia cắt Khương quốc hay không.

Sở Chiêu Thiên cười lạnh:

- Các ngươi nói chia cắt là chia cắt?

Người áo đen cười nói:

- Nếu Thương Mộc học viện Đại Vân ra tay thì sao?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Chiến!

Nghe vậy, Sở Chiêu Thiên híp lại hai mắt.

Người áo đen cười nói:

- Sau lưng Diệp Huyền kia quả thực có người, có điều, Thương Mộc học viện Đại Vân đã đáp ứng, người đứng phía sau Diệp Huyền, bọn hắn sẽ bãi binh, chúng ta chỉ cần tiến quân thần tốc giết người Khương quốc là được, đến lúc đó, trước mặt đại quân, giết một Diệp Huyền, đơn giản tựa như bóp chết một con kiến!

Sở Chiêu Thiên nhìn chăm chăm người áo đen:

- Làm sao ta có thể tin ngươi?

Người áo đen bấm tay một cái, một lệnh bài xuất hiện trước mặt Sở Chiêu Thiên.

Lệnh bài là một mảnh gỗ điêu khắc, một mặt viết hai chữ "Đại Vân", mà chính diện, chính là bốn chữ lớn "Thương Mộc học viện".

Thương Mộc Đại Vân lệnh!

Sở Chiêu Thiên vẫn lắc đầu:

- Một lệnh bài, chưa đủ!

Đúng lúc này, một lão giả áo bào trắng đột nhiên xuất hiện trong đại điện, nhìn thấy người này, mọi người giữa sân đều biến sắc!

Người áo đen thì lễ với lão giả áo bào trắng thật sâu:

- Xin ra mắt tiên bối!

Lão giả áo bào trắng, chính là tên hộ pháp Thương Mộc học viện đi tới Khương quốc muốn tru diệt nữ tử thần bí trước kia!

Không phải Thương Mộc học viện Thanh Châu, mà là hộ pháp của Thương Mộc học viện Trung Thổ Thần Châu!

Cường giả phía trên Vạn Pháp Đình Phong cảnh!

Lão giả áo bào trắng thân nhiên liếc mắt nhìn Sở Chiêu Thiên:

- Người sau lưng Diệp Huyền, chúng ta sẽ đối phó, nếu Sở quốc người phối hợp Đường quốc phá Khương quốc, tru diệt Diệp Huyền, ngày sau Thương Mộc học viện ta sẽ có trọng thưởng!

Trong điện, Sở Chiêu Thiên trầm mặc rất lâu, cuối cùng, hắn hung hăng cắn răng:

- Làm đi!

Lão giả áo bào trắng khẽ gật đầu, biến mất trong đại điện.

Đại Vân, Thương Mộc học viện, trước Hạo Nhiên điện.

Lão giả áo bào trắng nhìn chuôi kiếm phía trên Hạo Nhiên điện, yên lặng không nói.

Sau lưng lão giả áo bào trắng, là Mạc Thanh Huyền viện trưởng Thương Mộc học viện.

Mạc Thanh Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Như thế thực sự quá mạo hiểm, không bằng thu tay lại!

Lão già áo bào trắng lắc đầu:

- Không thu tay được. Viện trưởng Thương Lan học viện bỏ mình, thiếu niên kia sẽ không bỏ qua chúng ta, với thiên phú của thiếu niên kia, sợ là ngày sau sẽ thành một vị Kiếm tiên. Quý xuống xin lỗi hắn? Thương Mộc học viện ta, thù chết đứng, cũng không sống quý. Nếu nàng nói không thể ý lớn hiếp nhỏ, vậy chúng ta đôi phương thức khác!

Mạc Thanh Huyền thấp giọng thờ dãi:

- Ta đi Đại Vân để quốc cầu gặp vị Khảo Sơn Vương kia một chút... Nếu muốn làm, vậy phải làm đến tuyệt.

Lão già áo bào trắng gật đầu:

- Làm đến tuyệt!

Một ngày sau, sáu vạn thiết kỵ ngân giáp Sở quốc đột nhiên bắc hạ.

12 vạn bộ binh trường mâu Càn quốc đột nhiên tụ tập...

Cùng lúc đó, bên ngoài Lương Giới thành, mười vạn kỵ binh hắc giáp hùng hổ mà tới...

Ninh quốc, trong hoàng cung, Thác Bạt Ngạn mặt không biểu tình nhìn Thương Mộc Đại Vân lệnh trước mắt, trước mặt nàng không xa, một người áo đen đứng đấy.

Không biết qua bao lâu, Thác Bạt Ngạn đột nhiên một bàn tay đập nát Thương Mộc lệnh kia:

- Ninh quốc ta, vĩnh viễn không bao giờ làm nô cho người khác!

Thanh âm của Thác Bạt Ngạn vừa dứt, hơn mười người thị vệ thân mặc khôi giáp dày nặng, đầu đội mặt nạ quỷ xuất hiện trong đại điện.

Mười mấy người này, đều cầm trong tay kiếm bản rộng, trên thân phát ra một cỗ khí tức sát phạt cực kỳ lăng lệ.

Trước mặt Thác Bạt Ngạn, người áo đen khoanh hai tay phía trước, lãnh đạm nói:

- Thác Bạt Quốc chủ, ngươi nghĩ thông suốt?

Thác Bạt Ngạn tựa trên long ý, lãnh đạm nói:

- Cút!

Người áo đen khẽ gật đầu:

- Tự gánh lấy hậu quả!

Nói xong, hắn quay người biến mất tại chỗ.

Lúc này, một lão giả và lão phụ xuất hiện sau lưng Thác Bạt Ngạn.

Lão giả trầm giọng nói:

- Bệ hạ, đây là đắc tội Thương Mộc học viện Đại Vân!

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Nếu ta làm theo lời bọn hắn, xuất binh đánh Khương quốc, vậy sẽ đưa binh sĩ và bách tính nước ta vào chỗ nào? Mạng của học viện Thương Mộc học viện bọn hắn đáng tiền, mạng của binh sĩ chúng ta không đáng tiền sao? Muốn binh sĩ nước ta bán mạng cho bọn hắn? Đó là xuân thu đại mộng!

Lão giả cười khò:

- Sợ là bọn hắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Thác Bạt Ngạn chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Liên hệ lão Quốc chủ, đám lão không biết xấu hổ này, vẫn cần có người chấn nhiếp một thoáng mới được!

Thác Bạt Phu!

Lão già biến sắc, khẽ gật đầu:

- Tốt!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Thác Bạt Phu, nhân vật truyền kỳ của Ninh quốc!

Lão phụ đi đến trước mặt Thác Bạt Ngan, trầm giọng nói:

- Bệ hạ, quốc nội Đại Văn đế quốc mục nát, Kháo Sơn Vương một tay che trời... Lão thân cảm thấy, khu vực Thanh Châu này, sợ là không thái bình được bao lâu. Còn xin bệ hạ sớm tính toán!

Thác Bạt Ngan khẽ gật đầu:

- Nước ta đã luôn chuẩn bị, tùy thời có thể đổi mặt hết thảy.

Nói xong, nàng đứng lên, sau đó đi đến cửa đại điện, nhìn về phía chân trời, trong mắt nàng có một tia ưu sầu:

- Những thế lực phương ngoại này nhúng tay vào tranh đấu thế tục như thế... Mạng sống của bách tính phổ thông, trong mắt bọn hắn, lại thấp hèn như sâu kiến a!

Lão phụ khẽ cúi đầu, yên lặng.

Một lát sau, Thác Bạt Ngan đột nhiên nói:

- Tùy thời chú ý Khương quốc.

Lão phụ gật đầu, quay người rời đi.

...

Khương quốc.

Mấy nước đột nhiên đột kích, toàn bộ Khương quốc lập tức sôi trào.

Tam quốc đột kích!

Trong nháy mắt, Khương quốc gần như là tứ phía thụ địch!

Nói không hoảng hốt, đó dĩ nhiên là giả!

Trong hoàng cung Khương quốc, giờ phút này, trên đại điện đã nổ. Chúng đại thần ngơ ngác một lời ta một lời, toàn bộ đại điện còn muốn náo nhiệt hơn chợ thức ăn bên đường.

Trên long ý, Khương Nguyên mặt không biểu tình, không biết đang suy nghĩ gì.

Không biết qua bao lâu, trong đại điện đột nhiên an tĩnh lại, một lão giả trong đó đứng dậy, hắn khẽ thi lễ với Khương Nguyên:

- Bệ hạ, lần này mấy nước Sở quốc đột kích, rõ ràng không chỉ đơn thuần nhằm vào Khương quốc ta.

Khương Nguyên nhìn thoáng qua lão giả:

- Ý của Lý ái khanh, là muốn chúng ta bắt trói Diệp Quốc sĩ, đưa hắn đến Sở quốc bồi tội?

Lão già do dự một chút, sau đó nói:

- Bệ hạ, quốc gia làm trọng, người làm nhẹ a!

Khương Nguyên lãnh đạm nói:

- Việc lớn quốc gia làm trọng, nhưng nếu không có người, nơi nào còn có quốc? Còn nữa, Diệp Huyền chính là Quốc sĩ của Khương quốc ta, nếu chúng ta đưa hắn đi Sở quốc bồi tội, vậy chính là nhục mất nước!

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn chung quanh:

- Còn có ai có ý kiến khác?

Lúc này, một lão già tóc trắng đột nhiên đứng dậy, lão già đáng người khôi ngô, mặc dù đã tóc trắng, nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần, lăng lệ đến cực điểm.

Người này, chính là Lâm Khiếu Lâm nguyên soái từng nổi danh nhất Khương quốc, Khương Cửu chính là hãn một tay đào tạo ra!

Lâm Khiếu lạnh lùng nói:

- Thứ khác lão phu không biết, lão phu chỉ biết, tiểu tử gọi Diệp Huyền kia từng dám độc căn ba ngàn kỵ binh hắc giáp Đường quốc ở Lưỡng Giới thành, người ái quốc như thế, nếu Khương quốc ta muốn hi sinh hãn để tìm kiếm hòa bình, thử hỏi, ngày sau còn ai dám yêu Khương quốc ta? Vì Khương quốc mà chiến?

Nói xong, hãn vung tay lên:

- Lão phu chỉ có một chữ, bọn hãn muốn chiến, vậy thì chiến!

Chiến!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Long Lực!

Giữa sân lập tức yên tĩnh lại!

Vị này vừa lên tiếng, khẳng định là không ai dám phản bác, ngay cả Khương Nguyên cũng phải khách khí với hãn, phải biết, Khương Nguyên cũng đã từng bị hãn trách mắng đánh đòn!

Lâm Khiếu và Khương Càng Thiên, đó là huynh đệ sinh tử chân chính.

Trên long ý, Khương Nguyên trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Nếu chiến, có bao nhiêu binh lực có thể dùng?

Lâm Khiếu trầm tư một lát sau, nói:

- Binh lực nước ta có khoảng hai mươi lăm vạn, năm vạn trong đó không thể điều động, năm vạn này nhất định phải lưu lại chấn nhiếp nước nội, quốc nạn đi đầu, tất có quân yêu nghiệt bán nước đi ra quấy phá. Hai mươi vạn còn lại, có một nửa ở Lưỡng Giới thành, mười vạn còn lại, lão phu tự thân dẫn theo mười vạn tướng sĩ nghênh chiến Sở quốc, Càn quốc.

Khương Nguyên lắc đầu:

- Chưa đủ!

Sở quốc và Càn quốc cộng lại, chỉ ít có hai mươi vạn binh lực, mười vạn đầu hai mươi vạn, chênh lệch khá lớn.

Lâm Khiếu trầm tư nói:

- Không có chuyện gì, Sở quốc cách nước ta khá xa, bọn hãn lặn lội đường xa, chiến lực nhất định sẽ giảm nhiều, về phần Càn quốc, bộ binh Càn quốc xác thực không thể khinh thường, chẳng qua, binh sĩ Khương quốc ta cũng không phải ăn chay!

- Ninh quốc thì sao?

Đúng lúc này, trong đại điện đột nhiên có người chất vấn:

- Lâm nguyên soái, nếu Ninh quốc đột nhiên đột kích, nên làm sao đây?

Ninh quốc!

Trong đại điện lập tức yên tĩnh lại.

Quốc gia cường đại nhất này còn chưa tỏ thái độ, nếu Ninh quốc cũng xuất binh đánh Khương quốc, với Khương quốc mà nói, thật sự chính là tai hoạ ngập đầu!

Đừng nói liên hợp, chỉ một Ninh quốc xâm phạm, Khương quốc cũng rất khó ngăn cản!

Trong điện, sau một hồi trầm mặc, Khương Nguyên đột nhiên nói:

- Ta sẽ cho người đi Ninh quốc một chuyến...

- Để ta đi!

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên truyền đến từ cách đó không xa.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, người tới, đúng là Diệp Huyền!

Diệp Huyền!

Khương quốc phát sinh chuyện lớn như vậy, hắn tự nhiên biết được, mà cục diện bây giờ, hắn cũng muốn chịu một chút trách nhiệm, bởi vì từ Túc Tiên Lâu, hắn biết được sau lưng mấy quốc gia đột kích lần này, hắn là Thương Mộc học viện Đại Văn, chắc chắn cũng có Âm giới.

Diệp Huyền đi vào đại điện:

- Ta đi Ninh quốc một chuyến!

Uy hiếp lớn nhất với Khương quốc bây giờ chính là Ninh quốc, mà hắn vẫn chưa quên, bản thân cũng tính là Quốc sĩ Ninh quốc, hắn đi Ninh quốc, khẳng định phải có ích hơn người khác!

Khương Nguyên do dự một chút, sau đó nói:

- Ninh quốc không rõ thái độ, người tiến đến, ta sợ...

Diệp Huyền cười nói:

- Quốc chủ yên tâm, ta tự có năng lực tự vệ. Hơn nữa, Ninh quốc sẽ không ngu đến mức vây giết ta, nếu bọn hắn thật sự làm như thế, chính là đang dẫn cừu hận!

Khương Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Cũng tốt!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Khương Nguyên đột nhiên nói:

- Tan triều!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Trong đại điện vẫn như cũ nghị luận ầm ĩ.

Khương Nguyên đi vào trong một tòa Đường Tâm điện, trong điện, Khương Càng Thiên ngồi trên mặt đất, đang đùa với một con chó đen nhỏ.

Khương Nguyên trầm giọng nói:

- Mấy nước đột kích... Tình cảnh của Khương quốc hiện nay rất tồi tệ!

Khương Càng Thiên lãnh đạm nói:

- Nước ta và Đường quốc sớm đã chất chứa oán hận rất lâu, chiến tranh, tránh không khỏi! Về phần Càn quốc và Sở quốc, chẳng qua là quân cờ của Thương Mộc học viện Đại Văn mà thôi. Dĩ nhiên, cũng không thể khinh thường.

Khương Nguyên trầm giọng nói:

- Ta cố kỵ là Thương Mộc học viện Đại Văn sau lưng bọn hắn!

Khương Càng Thiên trầm mặc rất lâu, sau đó nói:

- Không sao, bọn hắc không dám xuất động cường giả Vạn Pháp cảnh, không nói phía trên có người hộ đạo, chính là người sau lưng Diệp tiểu tử cũng đủ chấn nhiếp bọn hắc.

Nói xong, hắc chậm rãi đứng lên đi tới cửa, hắc ngẩng đầu nhìn chân trời, nói khẽ:

- Với Khương quốc ta mà nói, lần này là một đại nguy cơ, dĩ nhiên, cũng là một kỳ ngộ... Hiện tại, phải xem Ninh quốc có thái độ gì!

Ninh quốc!

Đây là quốc gia cường đại nhất! Không một quốc gia nào không kiêng kỵ! Trọng yếu nhất chính là, đến nay cũng không ai biết được Ninh quốc đã cường đại đến trình độ nào!

Thương Lan học viện.

Sau khi Diệp Huyền giao phó một ít chuyện, lập tức đi tới Ninh quốc.

Lần này, hắc đi một mình, không dẫn theo bất kỳ ai khác, dù sao lần này chỉ đi nói chuyện, không phải đánh nhau!

Mà bây giờ, Thương Lan học viện đã đi vào quỹ đạo, có ba người Mặc Vân Khôi trông coi là đủ.

Trên Vân thuyền.

Diệp Huyền lấy ra một lệnh bài, lệnh bài trong tay, đúng là lệnh bài Thác Bạt Phu tặng cho hắc!

Quốc sĩ Ninh quốc!

Kỳ thật, đối với thân phận này, chính hắc cũng có chút không thích ứng, dù sao, hắc là người Khương quốc, gần như không có quan hệ gì với Ninh quốc...

Nhưng cũng tốt, có thân phận này, hắc là có thể nói chuyện với Ninh quốc!

Dường như nghĩ đến chuyện gì, hắc vận chuyển huyền khí trong cơ thể rót vào bên trong lệnh bài, rất nhanh, lệnh bài khẽ rung động, ngay sau đó, một cỗ lực lượng thần bí đột nhiên tràn vào cánh tay hắc, trong chớp lát, cả cánh tay hắc trực tiếp phồng lên, giờ khắc này, hắc cảm giác tay phải tràn đầy một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo, tựa như đang thúc giục đại đại chỉ lực!

Thế nhưng, huyền khí trong cơ thể hắc lúc này gần như là bị rút sạch sành sanh trong chớp mắt!

Linh Tú kiểm lập tức rung động, biểu đạt bất mãn!

Diệp Huyền vội vàng ngừng lại, sau khi hắc dừng lại, cỗ lực lượng bên trong cánh tay cũng biến mất theo!

Diệp Huyền có chút khiếp sợ, hắc không nghĩ tới lệnh bài này lại khủng bố như thế! Trước đó vẫn không để ý!

Đây là một bảo bối a!

Diệp Huyền có chút hưng phấn, ngày sau đối địch với người, trang bị này có thể trợ giúp thật lớn, có thể nghiền cứu thật tốt một chút! Có chút đáng tiếc là, thứ này tiêu hao huyền khí quá kinh khủng!

Một lần thôi động, không biết phải thôn phệ bao nhiêu linh thạch!

Dùng cẩn thận!

Sau khi thành viện trưởng, dùng tiền càng thêm cẩn thận!

Bên trong Vân thuyền, Diệp Huyền trở lại Giới Ngục tháp, tiếp tục bắt đầu tu luyện...

Chỉ cần có thời gian, hắc sẽ không thư giãn một khắc!

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng chút từng chút...

Hai ngày sau, đến Ninh quốc.

Vân thuyền vừa dừng lại, Diệp Huyền lập tức nhảy xuống vân thuyền, đi thẳng đến hoàng cung Ninh quốc.

Lần này hắc đại biểu Khương quốc mà tới, bởi vậy, hắc vừa mới vào thành, đã có sứ thần Khương quốc tới đón tiếp.

Đón tiếp hắn là một lão già nhỏ gầy, khi lão già nhìn thấy Diệp Huyền, vội vàng đi qua cung kính thi lễ:

- Gặp qua Diệp Quốc sĩ, Diệp Quốc sĩ, ta đã chuẩn bị tiệc tối, mời Diệp Quốc sĩ...

Diệp Huyền lắc đầu, cắt ngang lời lão già nhỏ gầy:

- Trực tiếp dẫn ta đi hoàng cung Ninh quốc, chính sự quan trọng!

Lão già nhỏ gầy không dám nói thêm gì, vội vàng gật đầu, dẫn theo Diệp Huyền đi đến hoàng cung Ninh quốc.

Trước đại điện hoàng cung Ninh quốc, Diệp Huyền và lão già nhỏ gầy chờ không kém hơn nửa canh giờ, vẫn chưa có người đến tuyên bọn hắn.

Diệp Huyền cảm thấy có chút không đúng. Hắn nhìn qua lão già nhỏ gầy bên cạnh, lão già cũng chảy tuôn mồ hôi lạnh:

- Thuộc hạ, thuộc hạ cũng không biết tại sao...

Diệp Huyền trầm mặc một lát, đang muốn xuất ra lệnh bài cưỡng ép đi vào, mà đúng lúc này, một nữ tử đột nhiên đi tới từ nơi xa.

Nữ tử mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, tóc dài xõa vai, dáng người có lồi có lõm, rất là hùng hực mê người.

Vừa thấy nữ tử này, sắc mặt Diệp Huyền lập tức đại biến:

- Ngươi... Tại sao là ngươi!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Cái này, vô dụng sao?

Nữ tử trước mắt, chính là nữ tử áo bào đen "này nọ phịch phịch" với hắn trong rừng cây lúc trước.

Thác Bạt Ngạn đi đến trước mặt Diệp Huyền, mặt không biểu tình.

Diệp Huyền vội vàng làm bản thân tỉnh táo lại, hắn nghiêm mặt nói:

- Đây chính là hoàng cung Ninh quốc, ta và Quốc chủ Ninh quốc có giao tình thâm hậu, ta khuyên ngươi đừng làm loạn, bằng không thì, hừ hừ! Ngươi hiểu chứ?

"..."

Thác Bạt Ngạn nhìn Diệp Huyền, mặt không biểu tình.

Bên cạnh Diệp Huyền, lão già nhỏ gầy tự nhiên biết Thác Bạt Ngạn, lúc thấy Diệp Huyền không biết Thác Bạt Ngạn, hắn đang muốn giới thiệu, mà đúng lúc này, Thác Bạt Ngạn đột nhiên lãnh đạm nói:

- Để hắn tiếp tục biểu diễn!

Lão già nhỏ gầy: "..."

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Hắn đã âm thầm đề phòng, thực lực của nữ nhân trước mắt, hắn rất là rõ ràng, không thể chủ quan chút nào!

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Thế nào? Ngươi cảm thấy ta nên làm sao?

Diệp Huyền trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Sự tình lúc trước...

Đúng lúc này, Thác Bạt Ngạn đột nhiên ra tay.

Gần như là cùng lúc đó, Diệp Huyền đâm ra một quyền.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, cả người Diệp Huyền bị chấn cho liên tục lùi lại mấy trượng.

Nhìn thấy một màn này, lão giả nhỏ gầy cách đó không xa trực tiếp bối rối.

Đánh nhau?

Đây là cái quỷ gì?

Thác Bạt Ngạn nhìn thoáng qua lão giả nhỏ gầy:

- Lui!

Lão giả nhỏ gầy tự nhiên không dám chống lại, vội vàng xoay người rời đi... Còn Diệp Huyền, hắn đã không để ý tới.

Vừa đến đã đánh nhau, có vấn đề a!

Thác Bạt Ngạn nhìn về phía Diệp Huyền:

- Không tệ, trong khoảng thời gian ngắn không gặp, thực lực tiến bộ không ít!

Diệp Huyền lắc lắc nắm đấm:

- Ngươi nữ nhân này, ban đầu là ngươi muốn hại ta trước, ngươi còn nói đạo lý hay không?

Thác Bạt Ngạn cười lạnh:

- Đạo lý? Nắm đấm lớn mới là đạo lý! Không phải sao? Ngươi...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc, một nắm đấm mang theo một trận thanh âm khí bạo trực tiếp đánh tới mặt Thác Bạt Ngạn!

Thác Bạt Ngạn cười lạnh, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoay tròn, sau đó một chưởng phủ xuống phía trước.

Xoẹt xẹt!

Một đạo lôi điện mạnh mẽ từ lòng bàn tay của nàng chấn động ra!

Oanh!

Diệp Huyền bị cỗ lực lượng cường đại này chấn cho liên tục lùi về sau năm sáu trượng, mà trên cánh tay hắn, lại có dòng điện không ngừng chạy tán loạn. Ngoài ra, toàn bộ tay hắn đều hơi tê tê!

Đối diện Diệp Huyền, Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Chỉ như vậy?

Diệp Huyền yên lặng một chớp mắt, sau một khắc, hắn đột nhiên giẫm chân phải một cái.

Ầm!

Dưới chân, mặt đất lập tức nổ tung, mà bản thân hắn đã xuất hiện trước mặt Thác Bạt Ngạn, cũng là một quyền!

Nhưng lần này, một quyền này xen lẫn quyền thế và chiến ý!

Uy lực vô cùng mạnh mẽ!

Thác Bạt Ngạn mặt không biểu tình, nàng khẽ vươn tay ngọc ra phía trước, trong chốc lát, toàn bộ tay phải của nàng đột nhiên run lên kịch liệt, ngay sau đó, vô số dòng điện tựa như một tấm lưới lập tức bao trùm nắm đấm của Diệp Huyền!

Xoẹt xoẹt...

Giữa sân, vô số dòng điện bắn tung toé ra bốn phía.

Những dòng điện trong tay Thác Bạt Ngạn gắt gao ngăn cản nắm đấm của Diệp Huyền, mà lúc này, chiến ý và quyền thế của hắn lại bị dòng điện này chậm rãi thôn phệ, không chỉ như thế, những dòng điện kia còn bắt đầu lan tràn khắp người hắn!

Diệp Huyền giật mình trong lòng, đang muốn lui, mà lúc này, Thác Bạt Ngạn lần người mà lên, một chiêu bắt được quả đấm của hắn, sau đó nâng chân ngọc lên đá vào dưới hông hắn!

Nếu một cước này đá trúng mệnh trung, vậy thật đúng là đoạn tử tuyệt tôn a!

Sắc mặt Diệp Huyền đại biến, hắn đột nhiên giẫm chân phải một cái.

Oanh!

Một cỗ kiếm ý mạnh mẽ đột nhiên bạo phát ra từ trong cơ thể hắn, sau khi cỗ kiếm ý này xuất hiện, những dòng điện quanh người hắn lập tức bị chấn nát, ngay sau đó, Diệp Huyền đột nhiên xoay tròn tay phải đâm ra phía trước.

Bành!

Thác Bạt Ngạn bị chấn cho lùi lại mấy bước, mà một cước trí mạng của nàng tự nhiên đã thất bại!

Thác Bạt Ngạn vừa dừng lại, Diệp Huyền đột nhiên xông lên phía trước, sau đó lại lần nữa một quyền đánh tới Thác Bạt Ngạn!

Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Lần này, hắn thật sự quyết tâm!

Bởi vì hắn phát hiện, nữ tử trước mắt không phải mạnh bình thường, có chút khinh thị, đó chính là tự tìm đường chết!

Mà giờ khắc này, trong mắt Thác Bạt Ngạn cũng có một tia ngưng trọng.

Một quyền này của Diệp Huyền, thật không đơn giản!

Nàng cũng không dám khinh thường, tay phải chậm rãi nắm chặt lại, trong chốc lát, trên nắm tay của nàng, lập tức có một dòng điện bao trùm, cùng lúc đó, vô số dòng điện từ nàng dưới chân lan tràn tới trước mặt!

Lúc này, quyền của Diệp Huyền đến.

Thác Bạt Ngạn hít lại hai hơi, đâm ra một quyền!

Cứng đối cứng!

Bành!

Hai người vừa chạm quyền, vô số lôi điện điên cuồng bắn tung toé, Diệp Huyền bị chấn cho lùi lại mười trượng lần nữa, mà trên cánh tay phải của hắn, có nhiều chỗ đã cháy đen!

Mặc dù Thác Bạt Ngạn cũng lui, nhưng chỉ lui không quá hai trượng, không thể nghi ngờ, lần này giao đấu, Diệp Huyền tiếp tục rơi vào hạ phong.

Diệp Huyền lắc lắc cánh tay hơi tê tê, hắn cau lại chân mày, bởi vì có chút không bình thường.

Đánh lâu như vậy, thế mà không ai xuất hiện!

Có vấn đề!

Diệp Huyền nhìn qua Thác Bạt Ngạn:

- Ngươi không phải người bình thường!

Thác Bạt Ngạn mặt không biểu tình:

- Rút kiếm!

Rút kiếm!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình, như vậy, không tốt lắm đâu? Không bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện thật tốt...

Đúng lúc này, Thác Bạt Ngan đột nhiên biến mất tại chỗ, trong chốc lát, giữa sân lóe lên một tia chớp!

Đạo lôi điện này, mang theo một cỗ uy thiên địa, uy thế cực kỳ lớn, những nơi đi qua, từng mảnh mặt đất lập tức hóa thành tro tàn, vô cùng dọa người!

Thấy một màn này, trong lòng Diệp Huyền kinh hãi, lần này, hẳn thật sự không dám giữ lại chút nào nữa! Trong tay hắn, Linh Tú kiếm lặng yên xuất hiện, sau một khắc, một đạo kiếm quang chọt lóe lên trong sân!

Kiểm ý và chiến ý!

Hai loại ý cảnh ngưng tụ, hơn nữa còn có kiếm thế!

Mặc dù một kiếm này không phải Nhất Kiếm Định Sinh Tử, nhưng cũng vô cùng kinh khủng, mặt đất những nơi Diệp Huyền đi qua, từng mảnh trực tiếp nổ tung!

Rất nhanh, đạo kiếm quang và điện quang kia trực tiếp đụng vào nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ vang kinh thiên đột nhiên vang vọng trong sân, thoáng qua, hai bóng người bị chấn cho liên tục lùi lại phía sau, vừa lui, lui trọn vẹn mấy chục trượng!

Mà mặt đất trước mặt hai người, một mảnh bừa bộn!

Trong tay Diệp Huyền, Linh Tú kiếm kịch liệt rung động, trên thân kiếm, còn có kiếm mang không ngừng lấp lánh, mà đối diện hắn, Thác Bạt Ngan mặt không biểu tình, chỉ là đang lạnh lùng nhìn hắn.

Đúng lúc này, một đám binh sĩ từ bốn phương tám hướng đột nhiên vây quanh!

Diệp Huyền đi đến trước mặt Thác Bạt Ngan:

- Người xong đời!

Nói xong, hắn lấy ra lệnh bài kia!

Quốc sĩ lệnh!

Vừa thấy lệnh bài này, những binh lính chung quanh lập tức ngã người, sau đó lập tức quỳ một gối xuống, đồng thanh nói:

- Bái kiến Quốc sĩ!

Quốc sĩ!

Địa vị này, đó là vô cùng cao, phải nói, chỉ thua Quốc chủ!

Diệp Huyền hài lòng gật gật đầu, sau đó vung tay lên:

- Bắt nàng lại cho ta!

Nghe vậy, về mặt những binh lính giữa sân có chút cổ quái.

Diệp Huyền ngã người, sau đó hắn giờ giờ lệnh bài trong tay:

- Cái này, vô dụng sao?

Mọi người: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Người không mang thai hài tử a?

Lúc này, Thác Bạt Ngạn đột nhiên phát phát tay, trong chớp lát, những binh lính kia dồn dập thối lui, lui rất nhanh, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Huyền: "..."

Thác Bạt Ngạn đi đến trước mặt Diệp Huyền, nàng liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Tốc độ tăng trưởng thực lực của ngươi có chút không bình thường!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ngươi là ai!

Thác Bạt Ngạn cười lạnh:

- Ngươi nói xem?

Diệp Huyền cười khở, hần không ngốc, giờ phút này, hần đã đoán được thân phận của nữ nhân trước mắt!

Hần không biết Quốc chủ Ninh quốc tên gọi là gì, thế nhưng hần biết, Quốc chủ Ninh quốc là nữ... Không thể nghi ngờ, chính là vị trước mắt a!

Thác Bạt Ngạn!

Về mặt Diệp Huyền có chút phức tạp, nữ nhân này lại chính là Quốc chủ Ninh quốc!

Thác Bạt Ngạn nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi có thể đi về!

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó vội vàng đi theo, lúc này, Thác Bạt Ngạn đột nhiên dừng lại, quay người nhìn Diệp Huyền:

- Làm sao?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Lần này ta tới, là đại biểu Khương quốc mà tới!

Thác Bạt Ngạn lạnh lùng nói:

- Yên tâm, Ninh quốc ta sẽ không xuất binh đánh Khương quốc! Sự tình lần này, Ninh quốc ta không tham dự!

Nghe vậy, trong lòng Diệp Huyền buông lỏng, dường như nghĩ đến chuyện gì, hần lại nói:

- Muốn làm chút việc lớn hay không?

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Muốn Ninh quốc ta kết minh cùng Khương quốc, giúp Khương quốc ngươi ngăn cản tai họa?

Diệp Huyền lắc đầu.

Thác Bạt Ngạn nhìn Diệp Huyền, Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ý nghĩ của ta, là lần này mấy nước Đường quốc đột kích, với Khương quốc ta mà nói, là một khiêu chiến, nhưng cũng là một kỳ ngộ, ngươi nên hiểu rõ ý tứ của ta.

Thác Bạt Ngạn nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ta sẽ không để Ninh quốc bị cuốn vào chiến tranh.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Ta hiểu được.

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Mà đúng lúc này, Thác Bạt Ngạn đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn:

- Khu vực xung quanh đây, có một dòng binh đoàn, chỉ có mười hai người, nhưng mỗi người đều là cường giả Thông U cảnh đỉnh phong, nếu ngươi có tiền, có thể mời bọn họ trợ lực một chút.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Mời bọn họ phải mất bao nhiêu tiền?

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Ít nhất hơn trăm triệu kim tệ!

Nghe vậy, khoe miệng Diệp Huyền lập tức co quắp... Hơn trăm triệu kim tệ a!

Đây quá là đắt con mẹ nó a!

Mời không nổi!

Lúc này, Thác Bạt Ngạn lại nói:

- Thế nhưng, tuyệt đối có giá trị! Trọng yếu nhất, chính là không nên để bọn hắn bị Đường quốc mời đi, bằng không, đến lúc đó ngươi sẽ rất đau đầu.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ta không có tiền!

Thác Bạt Ngạn nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi có thể mượn a!

Mượn?

Diệp Huyền ngây người, sau đó nói:

- Tìm ai mượn? Ngươi sao?

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Tìm ta mượn, cũng không phải không được, nhưng mà, ta cần vật thế chấp.

Nói đến đây, nàng liếc mắt đánh giá Diệp Huyền:

- Thứ bảo vật có thể hấp thu đại địa chi lực hắn là ở trên thân ngươi a?

Đại địa chi lực!

Đạo tặc!

Trong lòng Diệp Huyền lập tức đề phòng. Nữ nhân này, lại có thể đánh chủ ý lên đạo tặc!

Không có cửa đâu!

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Ta không biết ngươi đang nói gì, nếu Ninh quốc không định xuất chiến, vậy ta cáo từ.

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Thác Bạt Ngạn đột nhiên lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Lúc này, một lão giả và lão phụ xuất hiện sau lưng Thác Bạt Ngạn, lão giả trầm giọng nói:

- Những người kia có động tác lớn, nhưng không biết là gì, tóm lại, lần này Khương quốc nhất định sẽ tổn thất nặng nề!

Thác Bạt Ngạn chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Để toàn bộ thám tử dưới tay đi điều tra, nắm rõ hết thầy tin tức xung quanh từng giây!

Lão giả khẽ gật đầu:

- Hiểu rõ!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền vốn đã rời đi đột nhiên quay trở lại.

Thác Bạt Ngạn thất thần.

Diệp Huyền đi đến trước mặt Thác Bạt Ngạn, hắn do dự một chút, sau đó nói khẽ:

- Chuyện là, là... Ngươi không mang thai hài tử à?

Thác Bạt Ngạn: "..."

Thác Bạt Ngạn đột nhiên biến mất tại chỗ.

Bảnh!

Một bóng người trực tiếp bay ra ngoài, vừa bay, bay xa tròn vẹn vài chục trượng!

Đúng là Diệp Huyền.

Vài chục trượng bên ngoài, Diệp Huyền nện ầm ầm xuống đất, trực tiếp nện ra một hố sâu trên mặt đất.

Sắc mặt Thác Bạt Ngạn tái xanh, đang muốn xuất thủ lần nữa, mà Diệp Huyền phía xa lập tức đứng lên chạy mất dạng, tốc độ của hắn rất nhanh, thoáng cái đã biến mất ở nơi xa.

Nhìn Diệp Huyền chạy còn nhanh hơn thỏ, Thác Bạt Ngạn đột nhiên cười.

Buồn cười!

Mang thai?

Nàng tự nhiên cũng phi thường để ý chuyện này, trên thực tế, nàng cũng không mang thai!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên chạy trở về.

Nụ cười của Thác Bạt Ngạn trong nháy mắt lạnh đi.

Diệp Huyền cách Thác Bạt Ngạn thật xa, hắn vuốt vuốt lồng ngực vẫn còn khó chịu, sau đó nói:

- Ta sẽ trở thành Kiếm Tiên!

Thác Bạt Ngạn lãnh đạm nói:

- Liên quan gì đến ta?

Diệp Huyền chân thành nói:

- Nếu như ta trở thành Kiếm tiên, vậy ngươi chính là người từng ngủ với Kiếm tiên, đúng không?

Thác Bạt Ngạn nheo mắt:

- Có phải ngươi muốn chết hay không?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Thác Bạt Ngạn nhìn Diệp Huyền nửa ngày, sau đó nói:

- Kiếm tiên? Ta không biết ngươi sẽ trở thành Kiếm tiên hay không, ta chỉ biết, ngươi nhất định sẽ trở thành tiện tiên!

Diệp Huyền: "..."

Thác Bạt Ngạn không nói gì nữa, quay người rời đi, thế nhưng rất nhanh, nàng ngừng lại:

- Kiếm tiên hay không, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Một nam nhi có cốt khí, trọng tình nghĩa, cho dù hắn không phải Kiếm tiên, ta vẫn tôn trọng hắn.

Nói xong, nàng bước nhanh biến mất ở nơi xa.

Tại chỗ, Diệp Huyền trầm mặc một lát, quay người rời đi.

Sau khi đạt được đáp án chuẩn xác của Thác Bạt Ngạn, Diệp Huyền cũng thở dài một hơi, Ninh quốc không xuất thủ, vậy tình cảnh của Khương quốc đã không còn là tuyệt cảnh!

Trước cửa thành, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về nơi xa, lần này mấy quốc gia không chỉ đơn thuần nhắm vào Khương quốc, còn có nhằm vào hắn và Thương Lan học viện!

Hắn biết rõ, Thương Mộc học viện và Âm giới không muốn để hắn trưởng thành!

Nhưng còn tốt, đối phương sẽ không dám phá vỡ cường giả phía trên Vạn Pháp cảnh đến đây, mặc dù vậy, nhưng hắn cũng không dám khinh thường!

Vừa rồi đánh một trận với Thác Bạt Ngạn, để cho hắn hiểu được, trong Thần Hợp cảnh, cũng có nhân vật hết sức mạnh mẽ. Vừa rồi hắn không dùng toàn lực, Thác Bạt Ngạn cũng không dùng toàn lực, nếu liều chết, hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn chiến thắng Thác Bạt Ngạn!

Đương nhiên, hắn cũng không yếu!

Thu hồi suy nghĩ, hắn đang muốn rời khỏi, đúng lúc này, một lão đầu lưng còng lướt qua bên cạnh hắn đột nhiên rút ra từ trong tay áo một cây chủy thủ, cắt ngang tới phần bụng của hắn.

Nhanh!

Phi thường nhanh, tựa như độc xà xuất kích, khiến người ta khó mà phản ứng!

Giờ khắc này, Diệp Huyền căn bản không thể trốn tránh, mà hắn cũng không trốn tránh, một khắc khi lão đầu chém tới phần bụng của hắn, hai quả đấm của hắn đột nhiên đánh vào hai bên trái phải đầu lão đầu.

Ầm!

Đầu lão đầu lập tức nổ tung.

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Các người không đáng!

Diệp Huyền liên tục lùi về sau mấy bước, phần bụng của hắn nứt ra một vết rách, máu tươi tuôn tràn!

Mà đúng lúc này, mấy đạo hàn mang lạnh yên không một tiếng động xuất hiện trên yết hầu của hắn, phần gáy, hạ thân, bẹn đùi...

Mỗi một đạo hàn mạng đều nhắm thẳng vào yếu hại!

Căn bản không thể lui!

Diệp Huyền cũng không có ý định lui, tay phải hắn xòe ra, Linh Tú kiếm lặng yên xuất hiện, sau một khắc, hắn đột nhiên cảm kiếm quét ngang một cái.

Tiếng kiếm reo vang vọng!

Oanh!

Hàn mạng vỡ tan, mấy quỹ ảnh mơ hồ xuất hiện đối diện Diệp Huyền vài chục trượng hơn.

Mấy quỹ ảnh mơ hồ này cũng không tiếp tục ra tay, mà quay người biến mất ở cách đó không xa.

Nhất kích không đắc thủ, lập tức trốn xa!

Diệp Huyền cũng không đuổi theo, bởi vì tốc độ của đối phương quá nhanh, hơn nữa còn ẩn giấu khí tức, hắn căn bản không thể đuổi theo.

Sát thủ!

Về mặt Diệp Huyền cực kỳ âm trầm, không cần phải nói, đây tuyệt đối là sát thủ Âm giới đến ám sát hắn!

Những sát thủ này cực kỳ chuyên nghiệp, thủ đoạn tàn nhẫn, một kích không trúng, lập tức trốn xa!

Nếu như những sát thủ này nhắm vào những tướng sĩ và binh sĩ Khương quốc, hoặc nhắm vào học viên Thương Lan học viện, đây tuyệt đối là một tai họa!

Yên lặng một lát, Diệp Huyền quay người đi vào thành.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, hắn lại ra khỏi thành, sau đó đi thẳng đến ngoài thành.

Trong dãy núi mịt mù, Diệp Huyền một đường chạy như điên, rất nhanh, hắn đi tới một tòa đình nghỉ mát, một tên nam tử nằm trong lương đình, nam tử bắt chéo hai chân, nắm trong tay hai đại thiết cầu đen kịt.

Diệp Huyền đi vào trong lương đình, nam tử liếc qua Diệp Huyền:

- Mù lòa?

Lúc này, một cỗ kiếm ý và kiếm thế cường đại đột nhiên bao phủ nam tử, trong chốc lát, cả lương đình trực tiếp rạn nứt ra!

Nam tử hít lại hai mắt:

- Kiếm đạo Tông sư!

Diệp Huyền ngồi vào một bên:

- Tính chút sinh ý!

Nam tử lãnh đạm nói:

- Các hạ biết quy củ của chúng ta?

Diệp Huyền gật đầu:

- Biết!

Nói xong, hắn lấy ra một tấm thẻ đen.

Thấy tấm thẻ đen này, nam tử nhin không được nhìn thoáng qua Diệp Huyền, thẻ đen này thế nhưng là thẻ cấp bậc cao nhất Tủy Tiên Lâu. Hoặc có thể nói, đây là tượng trưng cho một loại thân phận.

Yên lặng một lát, nam tử đứng dậy:

- Đi theo ta!

Diệp Huyền theo nam tử đi đến phía nơi xa.

Dưới sự hướng dẫn của nam tử, hai người xuyên qua một tòa núi lớn, đi tới một chỗ lòng núi, trong lòng núi, mấy chục tòa phòng ốc rải rác, như thôn

trang nhỏ, thế nhưng trong thôn trang lại rất quạnh quẽ, căn bản không có người nào!

Nam tử mang theo Diệp Huyền đi tới một giếng nước, lúc này, một nữ tử đang đánh nước, nữ tử ước chừng hai mươi tuổi, trên người mặc một chiếc áo vải bố, hạ thân là một quần bó vải bố, bên hông buộc một dây gai, nàng cũng không đi giày, chân trần nha!

Nam tử cung kính nói:

- Đại tỷ, có sinh ý đến rồi!

Nữ tử quay người nhìn thoáng qua Diệp Huyền, giờ phút này, Diệp Huyền cũng thông qua kiểm nhân của bản thân thấy được dung mạo nữ tử, dung mạo của nữ tử cũng không tính xinh đẹp, nhưng cũng rất hấp dẫn ánh nhìn.

Nữ tử buông xuống thùng nước, nàng trực tiếp ngồi xuống một tảng đá trên mặt đất:

- Mua bán gì?

Diệp Huyền nói:

- Bảo vệ người!

Nữ tử lắc đầu:

- Chúng ta chỉ giết người!

Diệp Huyền nói:

- Không có gì khác biệt!

Nữ tử ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Bảo vệ người khó hơn giết người!

Diệp Huyền yên lặng.

Một lát sau, nữ tử đột nhiên nói:

- Dĩ nhiên, không có gì mà tiền không thể giải quyết, tăng giá. 8 ngàn vạn kim tệ, nếu ngươi đồng ý, chúng ta bàn lại.

Diệp Huyền nói:

- Có khả năng.

Nữ tử lấy ra từ trong ngực một chiếc bánh lớn, cắn một cái:

- Đối thủ là người nào?

Diệp Huyền nói:

- Đại Vân, Âm giới, Thương Mộc học viện!

Nữ tử mặt không biểu tình:

- Giá tăng gấp đôi!

Diệp Huyền gật đầu:

- Không có vấn đề!

Nữ tử tiếp tục gặm một cái bánh nướng:

- Bao nhiêu ngày, bao nhiêu người!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Dạng này thì sao, chúng ta đừng nói những thứ có không này, ta cho các ngươi hai ức, trong một tháng các ngươi là của ta, trong một tháng này, ta để các ngươi bảo vệ người thì bảo vệ người, ta để các ngươi giết người, các ngươi lập tức giết người! Thế nào?

Nữ tử nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Nửa tháng!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Một tháng, ta tặng riêng ngươi một môn Võ kỹ Địa giai.

Võ kỹ Địa giai!

Nữ tử trầm mặc.

Diệp Huyền cũng không nói gì, giữa sân đột nhiên yên tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, nữ tử mở miệng:

- Có khả năng.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Hiện tại, ta muốn xem thử thực lực của các ngươi!

Nữ tử nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Không tin tưởng chúng ta?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Chỉ là muốn nhìn một chút, tồn đại giới như thế, nhìn một chút, không quá đáng a?

Nữ tử nhìn về phía nam tử bên cạnh Diệp Huyền, nam tử khẽ gật đầu, sau một khắc, hắn đột nhiên biến mất tại chỗ, mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên rút kiếm quay người một chém!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này trực tiếp vận dụng Nhất Kiếm Định Sinh Tử, hơn nữa còn có kiếm ý và kiếm thế!

Oanh!

Diệp Huyền một kiếm chém xuống, nam tử kia lập tức bị rung động bắn xa hơn vài chục trượng, đụng lên một chỗ trên vách tường, vách tường ầm ầm sụp đổ, trực tiếp bao phủ nam tử, thế nhưng rất nhanh, nam tử lập tức bò ra, nhưng giờ phút này, khóe miệng của hắn tuôn tràn máu tươi.

Diệp Huyền giờ trường kiếm chỉ xéo mặt đất, hắn nhìn qua nữ tử cách đó không xa:

- Chỉ như vậy?

Nữ tử nhìn Diệp Huyền, mặt không biểu tình:

- Kiếm đạo Tông sư, rất lợi hại?

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, lúc này, một bóng người đột nhiên vọt tới từ phía sau hắn!

Diệp Huyền hí lại hai mắt, tay phải hắn trực tiếp cầm kiếm xuống mặt đất, thoáng cái, hắn đột nhiên quay người đâm ra một quyền.

Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Oanh!

Một tiếng nổ vang bỗng nhiên vang vọng, thoáng cái, Diệp Huyền lui về sau khoảng mười bước, mà trước mặt hắn, một tên nam tử đầu trọc còn đang liên tục lùi lại phía sau, vừa lui, lui trọn vẹn vài chục trượng!

Nam tử đầu trọc nhìn chằm chằm Diệp Huyền, tay phải hắn, giờ phút này vẫn đang rung động kịch liệt.

Diệp Huyền quay người nhìn qua nữ tử:

- Chỉ như vậy?

Nữ tử cắn một cái bánh nướng, sau đó nói:

- Võ đạo Tông sư, Kiếm đạo Tông sư...

Nói xong, nàng khẽ gạt đầu, sau đó thu bánh nướng vào trong ngực, mà đúng lúc này, một bên, một tên nam tử đột nhiên đi tới:

- Đại tỷ, người này không cần ngươi ra tay?

Diệp Huyền quay người nhìn lại, một tên nam tử đi về phía hắn, nam tử còi trần, tay phải cầm một thanh trường thương, thân thương rất dày nặng, một tay không đủ cầm.

Nam tử đi đến trước mặt Diệp Huyền, không nói nhảm bất kỳ lời gì, đâm ra một thương.

Một thương này, bá đạo đến cực điểm!

Thương thế!

Thương ý!

Hơn nữa, nam tử vẫn là Thông U cảnh!

Cao thủ chân chính xuất hiện rồi!

Diệp Huyền rút kiếm khỏi mặt đất, lập tức một bộ về phía trước!

Một kiếm này, vẫn như cũ là Nhất Kiếm Định Sinh Tử, không chỉ như thế, còn xen lẫn kiếm ý và chiến ý!

Hai loại ý cảnh!

Chém xuống một kiếm.

Bảnh!

Trường thương trong tay nam tử kịch liệt run lên, sau một khắc, hẳn cả người mang thương trong nháy mắt bị rung động bay ra vài chục trượng. Mà hắn vừa dừng lại, mặt đất dưới chân hắn trong nháy mắt nứt toác ra!

Nam tử trường thương nhìn chăm chăm Diệp Huyền:

- Kiếm võ song tu!

Diệp Huyền chưa trả lời nam tử trường thương, mà nhìn qua nữ tử áo vải cách đó không xa:

- Thật có lỗi, thứ cho ta nói thẳng, các ngươi không đáng vui giá tiền này.

Nói xong, hắn thu hồi kiếm, xoay người rồi đi.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Có muốn làm vụ lớn hay không?

Mấy người vừa giao thủ với hắn, thực lực không yếu chút nào, phải nói là rất mạnh, thế nhưng, những người này cũng không giá trị nhiều tiền như vậy.

Hắn chịu chi tiền, thế nhưng, sẽ không tùy tiện xài tiền bậy bạ!

Ngay khi Diệp Huyền đi được mấy bước, nữ tử áo vải phía sau hắn đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc, hắn lập tức quay người chém xuống một kiếm!

Không có khinh thị, vẫn là một kiếm toàn lực!

Nhưng một kiếm này vừa bỏ tới trên không thì đột nhiên ngừng lại, bởi vì tay áo vải của nữ tử chẳng biết lúc nào đã ấn vào dưới nách hắn, trong nháy mắt, một cảm giác đau nhức truyền khắp toàn thân hắn!

Mà đó chỉ là bắt đầu, ngón tay của nữ tử áo vải đột nhiên hóa chuông, một chuông vỗ tới yết hầu của hắn, phi thường nhanh!

Diệp Huyền khẽ điểm mũi chân lên mặt đất, đang muốn thối lui về sau, nhưng bàn chân trần của nữ tử áo vải chẳng biết lúc nào đã đạp lên mu bàn chân phải của hắn!

Vừa gấm mạnh, cứ thế mà ngăn cản hắn thối lui về sau, cùng lúc đó, một chuông của nữ tử áo vải trực tiếp đập vào yết hầu của hắn!

Àm!

Diệp Huyền lui về sau hơn mười trượng, mỗi một bước lui, mặt đất chính là trực tiếp nhảy nứt!

Nữ tử áo vải cũng không tiếp tục ra tay, nàng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Thế Võ Kiếm Tam tu!

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, lúc này, một đạo tàn ảnh đột nhiên thiểm lược tới từ nơi xa, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Diệp Huyền, ngay sau đó, vô số tàn ảnh bao phủ Diệp Huyền...

Phanh phanh phanh phanh!

Giữa sân, từng tiếng vang trầm không ngừng vang lên, mà mỗi một âm thanh vang trầm vang lên, Diệp Huyền sẽ liên tục lùi lại phía sau, mấy tức sau, Diệp Huyền đã lui về sau hai mươi trượng!

Một khắc khi hắn dừng lại, người trước mắt đã biến mất, mà sau lưng nữ tử áo vải nơi xa, một tên nam tử tà mị chẳng biết lúc nào đã đứng đấy, dáng người nam tử rất gầy, có thể dùng gầy như que củi để hình dung, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

Tại chỗ, Diệp Huyền lau máu tươi trên khóe miệng, hắn nhìn qua đám người nữ tử áo vải nơi xa, khóe miệng hơi nhếch lên, những người này, đều là nhân tài a! Nếu như có thể gia nhập Thương Lan học viện...

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên mở ra tay phải, Linh Tú kiếm biến mất, thay vào đó là Đại Hắc kiếm!

Sau một khắc, toàn bộ mặt đất đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt, thoáng cái, một cỗ đại địa chi lực kinh khủng lập tức hội tụ toàn thân hắn!

Giờ khắc này, thần sắc của đám người nữ tử áo vải cách đó không xa đều ngưng trọng lên.

Mời chào!

Giờ phút này, Diệp Huyền đã có tâm mời chào!

Thế nhưng hắn biết rõ, muốn mời chào những người này, nhất định phải đánh phục bọn hắn, như vậy mới có cơ hội.

Cường giả vì tôn!

Bởi vậy, lần này hắn trực tiếp bại lộ một lá bài tẩy đại địa chi lực này.

Theo đại địa chi lực không ngừng tràn vào thân thể của hắn, hai tay hắn chậm rãi nhấc lên Đại Hắc kiếm, mà giờ khắc này, một cỗ kiếm thế cường đại từ trong cơ thể Diệp Huyền đột nhiên bạo phát ra, cỗ "Thế" này trong nháy mắt đã bao phủ đám người nữ tử áo vải.

Kiếm thế!

Giờ khắc này, kiếm thế của hắn gần như đã đạt đến đỉnh phong của bản thân.

Răng rắc!

Phòng ốc bốn phía và mặt đất trực tiếp rạn nứt thành từng mảng!

Thần sắc của đám người nữ tử áo vải càng ngưng trọng thêm.

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên dẫn theo Đại Hắc kiếm xông nhanh về phía trước.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Mấy người trước mắt kia đều không phải người bình thường, hắn căn bản không dám lưu thủ, lập tức thi triển ra một kiếm tối cường của bản thân!

Một khắc khi Diệp Huyền động thủ, nữ tử áo vải híp lại hai mắt, chân phải của nàng khẽ dõn nửa bước về phía sau, khẽ điểm mũi chân lên mặt đất, cùng lúc đó, hai tay nàng kết ra một thủ ấn, trong chốc lát, một cỗ thể kinh khủng đột nhiên ngưng tụ xung quanh nàng, mà giờ khắc này, cả người nàng lại có chút hư ảo.

Một khắc khi trọng kiếm của Diệp Huyền chém tới, nữ tử áo vải khẽ chà chà chân phải lên mặt đất, tay phải nàng hợp chỉ một điểm về phía trước. Điểm này, trực tiếp điểm lên trên Đại Hắc kiếm của Diệp Huyền.

Bành!

Đại Hắc kiếm cứ thế mà ngừng lại, thế nhưng, hai cỗ lực lượng vô cùng cường đại tựa như cuồng phong lại bạo phát ở giữa sân, ngoại trừ Diệp Huyền và nữ tử áo vải, mọi người chung quanh đều bị chấn cho liên tục lùi lại phía sau hơn ba mươi trượng, mà hết thấy phòng ốc trong 50 trượng lúc này đều sụp đổ trong nháy mắt, không chỉ như thế, đại địa dưới chân hai người cũng tầng tầng nổ tung ngay lúc này... Vô cùng dọa người!

Thế nhưng, Diệp Huyền và nữ tử áo vải đều không hề động chút nào!

Một lát sau, nữ tử áo vải thu tay lại, sau khi lui một bước, một khắc khi chân nàng chạm đất, toàn bộ mặt đất vậy mà kịch liệt run lên, tựa như động đất.

Diệp Huyền thu hồi Đại Hắc kiếm, thần sắc của hắn có chút ngưng trọng:

- Người dõn đi lực lượng trong kiếm của ta!

Dõn lực!

Nữ tử trước mắt này không chỉ chặn đứng một kiếm này của hắn, hơn nữa còn dõn đi phần lớn lực lượng trong một kiếm này của hắn, đây là phi thường kinh khủng!

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Người rất mạnh, nhưng chúng ta cũng không yếu. Sinh ý, có làm hay không?

Diệp Huyền yên lặng một lát, sau đó nói:

- Làm, có điều, tạm thời ta chỉ có thể đưa các người một trăm triệu, còn lại, đến kỳ lại cho, không có vấn đề a?

Nữ tử áo vải lắc đầu:

- Muốn toàn bộ!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không được.

Nữ tử áo vải lãnh đạm nói:

- Vậy không cần nói nữa.

Diệp Huyền cười khẽ:

- Thứ cho ta nói thẳng, các người làm dong binh như vậy, có thể kiếm được bao nhiêu?

Đám người nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền chỉ chỉ bản thân:

- Các người nghe qua ta chưa?

Nữ tử áo vải lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua!

Diệp Huyền đen mặt lại, nữ nhân này không biết vui đùa sao? Hắn khẽ "Khục" một tiếng, sau đó nói:

- Thương Mộc học viện Khương quốc bị diệt, hẳn là bọn người đã nghe?

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Người muốn nói gì?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Nếu ta đoán không lầm, các người hẳn là rất ít khi nhận việc, bởi vì các người chào giá rất đắt, hơn nữa, khoản tài phú này, nhiều khi đã có thể mời ra cường giả Vạn Pháp Đình Phong cảnh...

Nói đến đây, hần hơi dừng lại, sau đó nói:

- Có muốn làm vụ lớn hay không?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Ta dùng kiếm ta làm mắt ta!

Nữ tử áo vải ngồi xuống một bên, nàng lấy ra một cái bánh nướng mà gặm, tiếp theo, lại lấy ra một củ hành tây...

Về mặt Diệp Huyền có chút mất tự nhiên, nữ nhân này làm sao lại cùng một đức hạnh với Kỳ ăn hàng, đều thích ăn như thế?

Một lát sau, nữ tử áo vải nói:

- Nói một chút!

Diệp Huyền ngồi xuống trước mặt nữ tử áo vải, hần về một vòng tròn lớn lên trên mặt đất, sau đó nói:

- Mấy nước đột kích Khương quốc ta, với Khương quốc ta mà nói, đây là một mối nguy, nhưng cũng là một kỳ ngộ! Nếu các người nguyện ý, có thể đi theo ta làm lớn một chuyện!

Nữ tử áo vải cắn một củ hành tây, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền:

- Làm thế nào?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Cướp bóc! Đi đoạt tiền của bọn hần!

Nghe vậy, đám người giữa sân đưa mắt nhìn nhau!

Đi cướp một nước?

Chưa từng làm loại sự tình này a!

Nữ tử áo vải nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền lại nói:

- Trước đoạt Đường quốc, đoạt quân nhu của bọn hần, đoạt quân lương của bọn hần, đoạt quốc khố của bọn hần, có dám hay không?

Lúc này, nam tử trường thương một bên đột nhiên nói:

- Nguy hiểm!

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Đều liếm máu trên lưỡi đao, sợ nguy hiểm cái cọng lông! Chỉ hỏi các người, có dám hay không, dám, chúng ta lập tức làm một vỏ lớn. Nếu không dám, cũng không có việc gì, ta trả tiền cho các người, các người đi theo ta, thế nhưng, giành được đồ vật, sẽ không còn phần của các người. Cho nên, các người có thể lựa chọn thanh toán một lần duy nhất, hoặc chia ra.

Lúc này, những người kia vây quanh lại, những người này bắt đầu thảo luận, có đồng ý, cũng có ý khác biệt, thậm chí còn có người cảm thấy Diệp Huyền chỉ đang lừa dối, không đáng tin cậy...

Không biết qua bao lâu, nữ tử áo vải đột nhiên khoát tay áo, những người chung quanh kia lập tức an tĩnh lại.

Nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền:

- Làm sao có thể tin người?

Diệp Huyền đứng lên:

- Nếu người tin, ta không cần nói gì, người vẫn tin, nếu người không tin, dù ta nói gì, các người đều sẽ không tin, không phải sao?

Nữ tử áo vải nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, nàng cũng đứng lên:

- Đồ vật giành được, chia thế nào?

Diệp Huyền nói:

- Chia năm năm!

Một bên, nam tử trường thương lạnh lùng nói:

- Một mình người mà muốn lấy đi năm thành?

Diệp Huyền nhìn qua nam tử trường thương:

- Nếu đánh nhau, ta là người đánh lợi hại nhất!

Khóe miệng nam tử trường thương khẽ co quắp, hần nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau cùng cũng không nói thêm lời gì. Bởi vì kẻ trước mắt này, thật sự mạnh vô cùng.

Nữ tử áo vải đột nhiên nói:

- Chia năm năm, có thể, có điều, nếu lợi nhuận nhỏ, hoặc ta cảm thấy người không đáng cái giá này, chúng ta có thể rời khỏi bất kỳ lúc nào.

Diệp Huyền đưa tay phải ra:

- Có thể!

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó đưa tay phải ra đánh vào trên bàn tay Diệp Huyền.

Diệp Huyền nói:

- Người có bao nhiêu người!

Nữ tử áo vải chu môi huyết sáo một tiếng, ước chừng qua mấy tức, rất nhanh, giữa sân đột nhiên lại tăng thêm một vài người.

Diệp Huyền đếm một thoáng, hết thấy mười hai người!

Mỗi người đều là Thông U cảnh! Hơn nữa, dường như tất cả đều phi thường trẻ tuổi, đều khoảng hai mươi tuổi!

Về mặt Diệp Huyền có chút ngưng trọng, những người này tuyệt đối không phải người bình thường!

Nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền:

- Hiện tại, người chỉ huy!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đi Đường quốc!

Nữ tử áo vải chu môi huyết sáo một tiếng, rất nhanh, sau sơn thôn nhỏ đột nhiên rung động, chỉ chớp lát, mười mấy đầu Hắc Lang có hình thể gần như lớn bằng trâu vọt ra, những Hắc Lang này, từng đầu mọc ra lông dài bén nhọn, mắt lộ hung quang!

Yêu thú!

Hơn nữa còn là yêu thú cường đại, những Hắc Lang này ít nhất đều có thể so với tồn tại Lãng Không cảnh!

Diệp Huyền nhíu mày, ở khu vực Khương quốc này, phi thường ít yêu thú, đám người này rốt cuộc là ai?

Nữ tử áo vải đột nhiên ngồi lên một đầu Hắc lang, nàng nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi thì sao?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Có thể cho ta một đầu hay không?

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cuối cùng, nàng huyt sáo một tiếng lần nữa, rất nhanh, lại một con sói vọt tới, đầu sói này đi thẳng tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền cũng không khách khí, thả người nhảy lên, trực tiếp ngồi trên lưng sói.

Diệp Huyền vung tay lên:

- Đi, đi Đường quốc!

Thanh âm vừa dứt, Hắc Lang dưới người hấn thả người nhảy lên, trực tiếp xông ra ngoài!

Rất nhanh, mười mấy con Hắc Lang lao xuống từ trên núi, sau đó biến mất trong dãy núi mịt mờ.

Diệp Huyền có chút khiếp sợ, bởi vì tốc độ của Hắc Lang này thực sự quá nhanh, với tốc độ này, nhiều nhất nửa ngày là có thể chạy tới Đường quốc!

Lưỡng Giới thành.

Thời khắc này, Lưỡng Giới thành đóng kín cửa thành, trên tường thành, binh sĩ đứng đầy, mà nội thành, cũng là trận địa sẵn sàng đón địch.

Ngàn trượng bên ngoài Lưỡng Giới thành, là một mảnh kỵ binh đen ngịt!

Mười vạn kỵ binh hắc giáp!

Quân tinh nhuệ của Đường quốc!

Trên tường thành, Khương Cửu thân mặc một bộ ngân giáp, phong thái hiên ngang, chỉ là vẻ mặt thoát nhìn có chút mệt mỏi!

Bên cạnh Khương Cửu, một nam tử trung niên thân mặc trọng giáp trầm giọng nói:

- Nguyên soái, Đường quốc hẳn là đang đợi, chờ binh sĩ của Càn quốc và Sở quốc đến, một khi binh sĩ hai nước kia đến, nhất định bọn hắn sẽ lập tức bắt đầu công kích.

Khương Cửu gật đầu:

- Nói cho các huynh đệ, Lưỡng Giới thành không thể thất thủ, nếu nơi này bị phá, thiết kỵ Đường quốc sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào, bọn hắn có thể tiến quân thần tốc đến thủ phủ của Khương quốc ta, đến lúc đó, chiến trường sẽ nằm trên đất Khương quốc ta, vô số người sẽ chết vì chiến tranh, cho nên, nơi này không thể thất thủ, một tấc đất cũng không thể mất!

Nam tử trung niên khẽ gật đầu:

- Hiểu rõ!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Khương Cửu nhìn một mảnh kỵ binh đen ngịt phía xa kia, nhú mày:

- Thương Mộc học viện... Âm giới... Ngươi có thể đứng vững a...

...

Không biết qua bao lâu, đoàn người Diệp Huyền xuyên qua vô số dãy núi, cuối cùng đi tới một tòa thành cổ.

Xuyên thành!

Thành này, đúng là thành của Đường quốc, gần Lưỡng Giới thành nhất, mà hết thảy hậu cần của binh sĩ Đường quốc đều ở trong tòa thành này, bởi vậy, nơi này cũng được trọng binh trấn giữ!

Lúc này, nữ tử áo vải bên cạnh Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Nội thành có hai ngàn quân tinh nhuệ, trong đó, có sáu tên cường giả Thông U cảnh, hơn ba mươi tên Lãng Không cảnh.

Diệp Huyền ngậy người, sau đó nói:

- Làm sao ngươi biết?

Nữ tử áo vải không trả lời, nàng nhìn về phía Xuyên thành kia:

- Bốn phía tường thành đều có binh sĩ, phòng thủ nghiêm mật, không thể lặng yên không một tiếng động mà lên vào. Mười ba người chúng ta, cho dù lên vào, cũng không ngăn được hai ngàn tinh nhuệ kia, lại, nếu khai chiến, đại quân Đường quốc sẽ lập tức trở về, chúng ta đều phải chết!

Nói xong, nàng nhìn về phía Diệp Huyền:

- Hiện tại nên làm sao?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ngươi có biết lương thực và quân lương của bọn hấn ở đâu không?

Nữ tử áo vải ngừng đầu nhìn lên trên không, vùng trời Xuyên thành, một con Hắc ưng lượn quanh...

Sau một lúc lâu, nữ tử áo vải trầm giọng nói:

- Trong quân doanh ở nội thành phía bắc. Nơi đó, có trọng binh phòng thủ.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Biết rõ vị trí là được!

Nữ tử áo vải nhìn Diệp Huyền:

- Đánh thế nào?

Diệp Huyền lắc đầu:

- Chúng ta không có lựa chọn, chỉ có ngoan kháng.

Mọi người yên lặng.

Diệp Huyền nói:

- Ta hấp dẫn hỏa lực, các ngươi toàn lực xông vào trong quân doanh, cướp quân lương, hủy lương thực. Có thể?

Nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền:

- Có thể ngươi sẽ chết!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó nói:

- Nếu không, ngươi hấp dẫn hỏa lực, ta đi cướp đồ?

Nghe vậy, đám người nữ tử áo vải đen mặt lại, mẹ nó, tên này quá vô sỉ a!

Diệp Huyền cười hắc hắc:

- Các ngươi nhanh lên, để ta xem thực lực của các ngươi.

Nói xong, hấn trực tiếp xông ra ngoài.

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền, lãnh đạm nói:

- Chớ để người Thanh Châu xem thường chúng ta, chuẩn bị ra tay!

Mọi người vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nơi xa, một sợi kiếm quang không chút dấu hiệu nào đánh vào phía trên cửa thành Xuyên thành kia.

Oanh!

Cửa thành bị chém làm đôi ngay lập tức!

Diệp Huyền vọt thẳng vào trong thành, thế nhưng vừa mới đi vào, đã bị một đám binh sĩ vây quanh, hơn nữa, ngày càng nhiều binh sĩ tới vây chặt hắn!

Nhìn binh sĩ càng ngày càng nhiều, khỏe miệng Diệp Huyền nổi lên một vẻ dữ tợn, sau một khắc, hắn đột nhiên mở hai mắt ra...

Ta dùng kiếm ta làm mất ta!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đã giết vô số!

Kiểm nhãn!

Một khắc khi Diệp Huyền mở hai mắt ra, hai sợi kiếm mang tựa như hai tia chớp bắn ra từ trong hốc mắt của hắn, trong chớp lát, mười mấy tên binh sĩ trước mặt hắn trực tiếp bị hai sợi kiếm quang này chém vỡ nát.

Trực tiếp vỡ nát!

Mà gần 100 binh sĩ phía sau cũng bị hai sợi kiếm quang này chém trọng thương!

Diệp Huyền cũng không dừng tay, mà cầm Linh Tú kiếm trong tay vọt tới phía trước...

Hiện tại, hắn cần phải làm là kéo dài thời gian giúp đám người nữ tử áo vải!

Giết!

Diệp Huyền cầm kiếm một đường cuồng xông, những nơi đi qua, tất có đầu người rơi xuống đất!

Diệp Huyền vừa xuất hiện, càng nhiều binh sĩ trong thành lập tức chạy đến phía bên này...

Ngoài thành, nữ tử áo vải đột nhiên nói:

- Xong!

Thanh âm vừa dứt, mười hai người cười Hắc Lang trực tiếp xông ra ngoài!

Tốc độ cực nhanh, mười hai người lập tức xông vào thành, thẳng đến quân doanh.

Thấy một màn này, những binh sĩ vốn đang vây quanh Diệp Huyền, đột nhiên phản ứng kịp, sắc mặt một tên tướng lĩnh trong đó đại biến, vội vàng giậm dừng hết:

- Hồi doanh! Mau trở về doanh địa!

Rất nhanh, một đám binh sĩ liên tục lùi lại phía sau.

Nhưng mà, tốc độ của bọn hắn cũng không nhanh bằng đám người nữ tử áo vải, không quá mười hơi thở, đám người nữ tử áo vải đã vọt tới trước quân doanh, mà giờ khắc này, trước quân doanh đã tụ tập mấy trăm binh lính tinh nhuệ!

Nhìn thấy mấy trăm binh lính tinh nhuệ này, thần sắc của đám người nữ tử áo vải đều vô cùng ngưng trọng.

Mặc dù những binh lính này không có cảnh giới cao như bọn hắn, thế nhưng, tuyệt đối không thể khinh thường, binh sĩ có khí tức sát phạt, hơn nữa, số người rất đông, công thủ có thứ tự, loại này là phi thường khó đối phó!

Mà giờ khắc này, bọn hắn đã không có đường lui!

Nữ tử áo vải đột nhiên quay đầu nhìn về phía một tên nam tử bên cạnh:

- Lăng Hàn!

Nam tử tên là Lăng Hàn đột nhiên bay vọt lên trên không, trên không, Lăng Hàn đột nhiên chắp hai tay trước ngực, trong chốc lát, một cỗ khí tức cực nóng lan ra từ trên không, sau một khắc, hai cánh tay hần thê mà trực tiếp bốc cháy lên!

Trên không, khóe miệng Lăng Hàn nổi lên một tia dữ tợn:

- Bạo Viêm Lạc!

Thanh âm vừa dứt, cả người hần tựa như một quả cầu lửa từ trên không nện thẳng xuống đám binh sĩ kia!

Những nơi Lăng Hàn đi qua, không khí trực tiếp bị đốt cháy, giờ khắc này, hần chói mắt như một mặt trời!

Võ kỹ Địa giai!

Phía dưới, trong mắt những binh lính kia đã có sợ hãi, nhưng không có người nào lui!

Lúc này, sau lưng đám binh sĩ kia, một tên tướng lĩnh đột nhiên gầm thét:

- Nâng lá chắn!

Bạch!

Mấy trăm binh sĩ trực tiếp giơ lên tấm chắn dài.

Lúc này, Lăng Hàn nện thẳng xuống.

Oanh!

Mười mấy tên binh sĩ trực tiếp bị đập bay, vô số hỏa diễm bắn tung tóe, trận hình mà đám binh sĩ kia tổ chức lập tức bị tách ra một nửa, mà lúc này, đám người nữ tử áo vải vọt thẳng vào trong quân doanh.

Rất nhanh, nữ tử áo vải đi tới một lều vải, mà người sau lưng nàng thì ngăn ở bên ngoài.

Nữ tử áo vải nhìn lướt qua, trong lều vải, chất đóng mấy chục hòm sắt cùng với ba cái rương màu vàng.

Nữ tử áo vải mở ra một hòm sắt, bên trong, đều là kim tệ vàng óng ánh!

Yên lặng một chớp mắt, nàng bước nhanh tới trước mấy cái rương vàng kia, tùy ý mở ra một cái rương vàng, bên trong, là một thanh trường đao.

Cực phẩm Linh khí!

Nữ tử áo vải không cần nhìn nhiều, trực tiếp đóng nắp rương, nàng khẽ lay động chiếc nhẫn trên ngón trỏ, sau một khắc, những cái rương giữa sân lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Nữ tử áo vải quay người đi ra lều vải, mà giờ khắc này, bọn hần đã bị binh sĩ bao vây, hơn nữa, ngày càng nhiều binh sĩ chạy đến bên này!

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua những binh lính kia, sau một khắc, nàng đột nhiên đi về phía những binh lính kia:

- Mau theo sát ta, xông ra một con đường!

Thanh âm vừa dứt, nàng đột nhiên tăng tốc!

Oanh!

Một đám binh sĩ còn chưa thấy rõ nữ tử áo vải đã bị chắn bay ra ngoài, cứ như vậy, với nữ tử áo vải dẫn đầu, mọi người vọt thẳng ra một con đường rất nhanh, nữ tử áo vải huýt sáo một tiếng, những Hắc Lang lui qua một bên trước đó một lần nữa đi tới trước mặt đám người nữ tử áo vải, mười hai người vươn mình lên thân sói, phóng thẳng ra ngoài thành!

Khi bọn hần xông tới cửa, Diệp Huyền còn đang đại chiến cùng một đám binh sĩ!

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Đi!

Cách đó không xa, Diệp Huyền trầm ra một kiếm, binh sĩ trước mặt hần trực tiếp bị một kiếm này chém thành hai đoạn, cùng lúc đó, hần khẽ điểm mũi chân một cái, trực tiếp nhảy đến sau lưng nữ tử áo vải, ngồi chung một đầu Hắc lang với nữ tử áo vải!

Thấy một màn này, vẻ mặt của những người sau lưng nữ tử áo vải khẽ biến!

Nữ tử áo vải cũng cau lại chân mày, nhưng không nói thêm gì, trực tiếp cười Hắc Lang phóng tới nơi xa.

Rất nhanh, một đám người vọt thẳng ra khỏi thành, thế nhưng rất nhanh, bọn hắn phải ngừng lại, bởi vì nơi xa có khoảng chừng mấy ngàn thiết kỵ vọt tới phía bọn hắn!

Viện binh tới!

Thấy một màn này, nữ tử áo vải nhú chặt chân mày, lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Vào thành, đi từ một bên khác!

Nữ tử áo vải trầm giọng nói:

- Vậy sẽ phải tiến vào thủ phủ Đường quốc!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Không có lựa chọn!

Nữ tử áo vải không nói gì nữa, nàng khẽ vỗ Hắc Lang dưới thân, Hắc Lang quay người chạy vào trong thành, ở sau lưng nàng, mười hai người theo sát!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tới từ trung thổ thần châu

Mà giờ khắc này, những binh lính phía sau bọn họ đã bố trí xong trận hình!

Một tên tướng lĩnh cầm đại kiếm trong tay chỉ thẳng đám người Diệp Huyền, gầm thét:

- Cản bọn họ lại!

- Giết!

Vô số binh sĩ vọt tới phía đám người Diệp Huyền!

Diệp Huyền đột nhiên bay ra, sau một khắc, một thanh kiếm lóe lên trong sân, đầu của vài binh sĩ trực tiếp bay ra ngoài!

Mà nữ tử áo vải cũng bay xuống dưới, cứ như vậy, hai người hợp lại cứ thế mà đánh ra một con đường máu từ giữa đám binh sĩ kia, rất nhanh, đám người cười sói biến mất ở cách đó không xa.

Những binh lính kia căn bản không đuổi kịp!

Rất nhanh, một đám thiết kỵ đi tới dưới thành, một nam tử trung niên thân mặc khôi giáp mang theo một đám kỵ binh tiến vào thành, nam tử trung niên nhìn một đám thi thể giữa sân, sắc mặt tái xanh!

Nam tử trung niên này, chính là Bùi Khiếu Hồ, thống soái của mười vạn thiết kỵ hắc giáp lần này, cũng là thống soái nổi danh nhất Đường quốc!

Bùi Khiếu Hồ nhìn lướt qua bốn phía, lạnh lùng nói:

- Lập tức phái người điều tra rõ thân phận của những người này cho ta, thông báo Quốc chủ, xin hắc phái Hắc Dao vệ đến đây tương trợ, còn có, lập tức triệu hồi ba vạn thiết kỵ, phong tỏa biên giới xung quanh, không thể để bọn hắn rời khỏi Đường quốc.

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa:

- Truyền Cẩm Từ doanh, để bọn hắn không ngủ không nghỉ đuổi theo đám người kia.

- Vâng!

Sau lưng, mấy người quay người rời đi.

Bùi Khiếu Hồ nhìn chằm chằm đoạn cuối trên đường phố xa xa, về mặt âm trầm đáng sợ.

Lần này, tổn thất không chỉ đơn thuần là quân lương, còn có một số bảo vật hãn thu thập được, những bảo vật này, phần lớn đều là Cực phẩm Linh khí a!

Tổn thất nặng nề!

Kỳ thật, những vật này cũng có thể cất vào nạp giới, thế nhưng, thật sự quá phiền toái. Thứ nhất, bản thân nạp giới đã rất đắt, hơn nữa, có thể mua được, đều là một vài cái không gian phi thường nhỏ, nếu muốn chứa hết những vật kia, phải mua ít nhất mấy chục nạp giới, mà bản thân số này đã là một khoản chi tiêu vô cùng lớn, quá vô ích. Ngoài ra, nạp giới cũng không an toàn!

Phải biết, nạp giới đặt trên thân một người, nếu người này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, số quân lương này làm sao bây giờ? Hơn nữa, phía trên cũng không yên lòng để những vật này tập trung trên thân một người!

Nhất định phải tìm về!

Bùi Khiếu Hồ chậm rãi đóng hai mắt lại, nếu không thể tìm về, hậu quả thật sự rất nghiêm trọng!

Chỉ là hãn nghị không thấu, Khương quốc tìm đâu ra đám cường giả Thông U cảnh này, cả đám đều khủng bố như thế!

...

Đám người Diệp Huyền một đường chạy như điên, ước chừng sau hai canh giờ, bọn hãn tiến vào một khu rừng rậm rạp, mọi người ngừng lại.

Mà giờ khắc này, trên thân mọi người, hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương.

Toàn thân Diệp Huyền đều là thương!

Lần này, hãn cũng thấy được chỗ cường đại của binh sĩ, những binh lính này, thực lực một người cũng không mạnh, thế nhưng khi bọn hãn tổ hợp với nhau, chính là vô cùng khủng bố. Nếu vừa rồi bị mấy ngàn thiết kỵ kia bao vây, cho dù hãn vận dụng đại địa chi lực, cũng phải chết!

Có thể nói, hai quân giao chiến, ngay cả một cường giả Thần Hợp cảnh, cũng không có tác dụng quá lớn.

Mọi người ngồi vây quanh lại, Diệp Huyền cũng chen vào trong đám người.

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó nàng lấy ra nạp giới của bản thân, rất nhanh, toàn bộ mấy chục cái rương đều xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền.

Một người mở ra một cái rương, bên trong đều là kim tệ vàng óng ánh!

Mọi người lập tức sáng mắt lên!

Chẳng qua, không hề xuất hiện vẻ tham lam gì, bởi vì, đều đã thấy qua việc đời!

Nữ tử áo vải nói:

- 38 rương sắt, mỗi rương có ít nhất hai trăm vạn kim tệ, tổng cộng khoảng bảy ngàn vạn. Ba cái rương màu vàng, tổng cộng có tám món Cực phẩm Linh khí, mỗi món linh khí trị giá khoảng năm trăm vạn.

Gần ức!

Trên mặt mọi người đều là lộ ra nụ cười.

Nữ tử áo vải nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Một nửa là của ngươi!

Mọi người cũng nhìn về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu:

- Chia đều đi!

Chia đều!

Mọi người sửng sốt.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Mọi người đều ra sức như thế, ta không có tư cách cảm nhiều như vậy, chia đều theo số người đi!

Mọi người không nói gì, thế nhưng lúc đám người nhìn qua Diệp Huyền, vẻ mặt thân thiện hơn nhiều.

Nữ tử áo vải nhìn Diệp Huyền:

- Ngươi thật sự nghiêm túc?

Diệp Huyền cười nói:

- Kiếm tu, xưa nay chưa hề lừa gạt...!

Kiếm tu!

Nữ tử áo vải khẽ gật đầu, suýt nữa nàng đã quên, người trước mắt này chính là một Kiếm đạo Tông sư!

Trầm mặc một chớp mắt, nữ tử áo vải nói:

- Ngươi hấp dẫn hỏa lực, nên nhiều hơn một chút. Bảy ngàn vạn kim tệ, ngươi thu hai ngàn vạn, Cực phẩm Linh khí, ngươi lấy ba món, thế nào?

Diệp Huyền gật đầu:

- Không có vấn đề!

Rất nhanh, mọi người giữ sân chia của xong xuôi.

Lần này, có thể nói, mọi người đều thu hoạch không ít, đặc biệt có hai người, càng thu được Cực phẩm Linh khí thích hợp cho bản thân dùng.

Sau khi mọi người thu hồi đồ vật của bản thân, nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền:

- Bây giờ làm sao đây?

Mọi người cũng nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Kỵ binh Đường quốc nhất định đang đuổi theo sau lưng chúng ta, chúng ta không thể trở về, chỉ có thể tiến lên phía trước!

Nữ tử áo vải trầm giọng nói:

- Đường quốc có thể phái ra cường giả Vạn Pháp cảnh!

Diệp Huyền nói:

- Yên tâm, bọn hắc không dám!

Nữ tử áo vải nhìn về phía Diệp Huyền:

- Sau lưng ngươi có người!

Diệp Huyền gật đầu:

- Bọn hắc không dám xuất động Vạn Pháp cảnh, mà Thần Hợp cảnh... Các ngươi có sợ hay không!

Nữ tử áo vải lãnh đạm nói:

- Đã giết vô số!

Diệp Huyền yên lặng một chớp mắt, sau đó nói:

- Tự giới thiệu một chút, Khương quốc Thanh Châu, viện trưởng Thương Lan học viện, Diệp Huyền!

Nữ tử áo vải lấy ra một chiếc bánh lớn cắn một cái, sau đó nói:

- Trung Thổ Thần Châu, Lục gia, Lục Bán Trang.

Bên cạnh nữ tử áo vải, nam tử có tướng mạo tà mị nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Trung Thổ Thần Châu, Dạ gia, Dạ Ly.
- Trung Thổ Thần Châu, Thượng Thanh tông, Lăng Hàn!
- Trung Thổ Thần Châu, Mạc gia, Mạc Vũ!
- Trung Thổ Thần Châu, Nam Cảnh, Nam Khai Minh!
- Trung Thổ Thần Châu, Thánh địa, Cam Vô Vi!
- ...

Diệp Huyền mặt không biểu tình, nhưng trong lòng lại có chút khiếp sợ!

Bởi vì đám người trước mắt này, vậy mà đều đến từ Trung Thổ Thần Châu!

Người Trung Thổ Thần Châu, làm sao lại chạy tới nơi này?

Diệp Huyền rất nghi hoặc, phải biết, Trung Thổ Thần Châu cách bên này rất rất xa!

Dường như biết Diệp Huyền nghi hoặc, nữ tử áo vải nhìn hắn một cái, sau đó nói:

- Lịch luyện, xông xáo! Không có người âm thầm tương trợ.

Lịch luyện! Xông xáo!

Nghe vậy, Diệp Huyền đã hiểu rõ.

Những người trước mắt này đều đến đây rèn luyện, mà rèn luyện này, rõ ràng là đều tự đi, không hề mang theo cao thủ!

Đây mới thật sự là lịch luyện và xông xáo a!

Nếu mang theo cao thủ, vậy đã không còn là lịch luyện xông xáo, mà là giả heo ăn thịt hổ!

Đúng lúc này, nam tử tên gọi Dạ Ly bên cạnh nữ tử áo vải đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền, nói:

- Ngươi là viện trưởng Thương Lan học viện?

Diệp Huyền gật đầu.

Về mặt Dạ Ly có chút cổ quái, bởi vì Diệp Huyền quá trẻ tuổi!

Bên người Dạ Ly, nam tử cầm trường thương trong tay, cũng chính là Mạc Vũ đột nhiên nói:

- Thương Lan học viện các ngươi, ở Trung Thổ Thần Châu, hết sức ngược!

Diệp Huyền lắc đầu:

- Không liên quan đến ta!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Cướp một quốc gia

Nghe Diệp Huyền nói, mọi người nhin không được nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

Diệp Huyền vẽ trên mặt đất một vòng tròn lớn:

- Chúng ta bây giờ đại khái đang ở vị trí này, cách đế đô Đường quốc, chí ít là ngàn dặm, mà trên đoạn đường ngàn dặm này, ít nhất phải vượt qua mười hai tòa thành...

Đúng lúc này, nữ tử áo vải đột nhiên nói:

- Đi đế đô Đường quốc?

Diệp Huyền ngừng lại, hỏi lại:

- Không dám sao?

Đám người giữa sân đưa mắt nhìn nhau, mà nữ tử áo vải chỉ nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Chúng ta bây giờ đã không còn đường quay về, chúng ta càng đi về trước, bọn hấn càng nghĩ không ra.

Nói đến đây, hấn hơi dừng lại, sau đó lại nói:

- Thứ cho ta nói thẳng, hiện tại chư vị cũng là Thông U cảnh, muốn đột phá, nhất định phải tiêu tốn rất nhiều tiền, vừa rồi cướp được số này, với chư vị mà nói, sợ là căn bản không có tác dụng gì quá lớn a?

Một đường tu luyện, chính là đốt tiền!

Đám người này ra ngoài làm dong binh, kỳ thật chính là vì kiếm tiền, sau đó mua tài nguyên tu luyện đột phá bản thân!

Dù thiên phú tốt, nếu không có tiền, vẫn như cũ nửa bước khó đi!

Mọi người trầm mặc một hồi, cuối cùng đều nhìn về phía nữ tử áo vải Lục Bán Trang.

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền:

- Có kế hoạch gì?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Không có kế hoạch, cướp xong chạy!

Cướp xong chạy!

Nữ tử áo vải khẽ gật đầu:

- Tốt!

Rất nhanh, mọi người vron mình nhảy lên Hắc Lang.

Với Diệp Huyền và Lục Bán Trang dẫn đầu, đoàn người chạy thẳng đến đế đô Đường quốc.

Mười mấy người đều là thiên tài đỉnh tiêm, có thể nói, chỉ cần không gặp phải cường giả Vạn Pháp cảnh và đại quân, bọn hấn căn bản không sợ bất kỳ ai khác.

Chỉ chớp lát, đoàn người đã tới một tòa thành cổ, bọn hấn cũng không biết thành gì, chỉ vọt thẳng vào thành, sau đó chạy thẳng đến phủ thành chủ.

Mỗi một tòa thành đều có phủ thành chủ, phủ thành chủ chính là cơ cấu tối cao nhất của một tòa thành, cũng có thể nói, ngoại trừ thương hội như Túy Tiên Lâu, đây chính là địa phương giàu có nhất!

Diệp Huyền tự nhiên không thể dẫn theo những người này đi cướp Túy Tiên Lâu... Mà phủ thành chủ, chính là mục tiêu tốt nhất của bọn hấn!

Đoàn người dùng tốc độ cực nhanh vọt tới phủ thành chủ, trên đường tự nhiên cũng gặp phải rất nhiều binh sĩ, nhưng những binh sĩ này căn bản không ngăn được bọn hấn!

Diệp Huyền và Lục Bán Trang vọt thẳng vào bảo khố của phủ thành chủ, không nói nhảm bất kỳ lời gì, hai người điên cuồng vơ vét tất cả mọi thứ trong bảo khố... Chốc lát sau, cả tòa bảo khố ngay cả sọt lông cũng không còn!

Nửa khắc đồng hồ sau, đoàn người Diệp Huyền đã chạy khỏi thành, chạy thẳng đến tòa thành tiếp theo.

Mà không lâu sau khi đám người Diệp Huyền rời đi, một đám kỵ binh áo đen đột nhiên xông vào trong thành, đám kỵ binh áo đen này khoảng ba trăm người, mỗi một người đều mang trường đao màu đen, trên thân phát ra khí tức lạnh lẽo lăng lệ!

Hắc Đao vệ!

Từ sĩ của hoàng cung Đường quốc, mỗi người ít nhất cũng là Lăng Không cảnh đỉnh phong, đều là quân tinh nhuệ bách chiến được chọn lựa ra từ trong quân doanh của Đường quốc!

Cầm đầu là một nam tử mang mặt nạ, nam tử mặt nạ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nơi xa:

- Đuổi theo.

Rất nhanh, đám Hắc Đao vệ này vọt thẳng ra khỏi thành.

...

Một chỗ trong dãy núi, đám người Diệp Huyền vẫn đang chạy như điên.

Bên cạnh Diệp Huyền không xa, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Sau lưng có một đội kỵ binh, khoảng ba trăm người! Không phải kỵ binh bình thường, rất mạnh!

Diệp Huyền gật đầu:

- Đuổi được chúng ta không?

Lục Bán Trang lắc đầu:

- Không đuổi kịp!

Diệp Huyền nói:

- Vậy cứ mặc kệ bọn hần, chúng ta đi tới tòa thành khác!

Nói đến đây, hần đột nhiên lớn tiếng nói:

- Vừa rồi thu hoạch được ít nhất năm ngàn vạn kim tệ, ba món Cực phẩm Linh khí, và một số tạp vật!

- Ồ!

Giữa sân, mọi người lập tức cười phá lên:

- Đánh, hung hăng đánh, ha ha!

- Xông lên a! Cướp bóc đi!

- Phát đại tài, ha ha...

- ...

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Người không giống một kiếm tu, càng giống một thổ phỉ!

Diệp Huyền: "..."

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền cười Hắc Lang vọt tới một tòa thành cổ, mà trên tường của tòa thành cổ này, đã đứng đầy binh sĩ cầm trường cung trong tay.

Thấy một màn này, đám người sau lưng Diệp Huyền đã muốn xông lên, nhưng Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Đi, đi vòng!

Đi đường vòng?

Mọi người sùng sột, không cướp?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tin ta, đi vòng!

Nói xong, hắc cười Hắc Lang xoay người rời đi.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Đi cùng hắc!

Rất nhanh, đoàn người quay người rời đi, chỉ chốc lát đã biến mất trong tầm mắt của đám binh sĩ kia.

Thấy một màn này, vẻ mặt một tên tướng lĩnh trên tường thành lập tức dữ tợn lên:

- Đáng chết!

Không đến nửa khắc đồng hồ, mấy trăm kỵ binh đi tới dưới thành, đúng là Hắc Dao vệ.

Nam tử mặt nạ cầm đầu ngẩng đầu nhìn lên phía trên tường thành, trên tường thành, tướng lĩnh kia trầm giọng nói:

- Bọn hắc đi!

Lúc này, nam tử mặt nạ đột nhiên hét:

- Không tốt, bọn hắc đi tới một tòa thành khác! Đi!

Thanh âm vừa dứt, mấy trăm kỵ binh lập tức quay người...

Một bên khác, đám người Diệp Huyền vẫn đang chạy như điên giữa dãy núi, dãy núi này có địa hình khá phức tạp, còn tốt, Hắc Lang dưới thân bọn họ cũng đủ mạnh mẽ, đối với những Hắc Lang này, những địa hình phức tạp kia căn bản không hề trở ngại, bằng không, bọn hắc căn bản không có khả năng đi sâu vào thủ phủ Đường quốc!

Lúc này, Lục Bán Trang bên cạnh Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Người sợ bọn hắc ngăn cản chúng ta, sau đó sẽ bị những kỵ binh sau lưng đuổi kịp?

Diệp Huyền gật đầu:

- Chúng ta chỉ có mười ba người, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, một khi bị vây lại, chờ đám kỵ binh kia, còn có đại quân chạy đến, chúng ta có chấp cánh cũng không thể bay!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua nơi xa:

- Bọn hắc hắc là còn có hậu chiêu.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Cho nên, chúng ta phải tăng nhanh tốc độ.

Nói xong, hắc nhìn quanh bốn phía:

- Chư vị, nếu lát nữa phải động thủ, nhất định phải đánh toàn lực, không thể nương tay dù chỉ một chút.

Mọi người gật đầu, bọn hắc cũng biết tình cảnh của bản thân lúc này, nhất định không thể khinh thường!

Mặc dù đều là thiên tài yêu nghiệt, nhưng hiện tại bọn hắc đối mặt chính là một quốc gia, ngẫm lại, kỳ thật vẫn hết sức kích thích!

Cướp một quốc gia a!

Sau khi trở về, chính là có vốn liếng chém gió.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 207: Đánh, hung hăng đánh!

Rất nhanh, một tòa thành xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tòa thành này còn lớn hơn hai tòa trước đó rất nhiều!

Là một tòa đại thành!

Thần sắc đám người dần dần ngưng trọng lên!

Một tòa đại thành, phòng thủ bên trong chắc chắn cũng là mạnh vô cùng!

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền:

- Làm sao?

Mọi người cũng nhao nhao nhìn về phía Diệp Huyền.

Qua mấy sự kiện trước đó, kỳ thật Diệp Huyền đã có một chút uy vọng trong lòng mọi người, phải nói là hảo cảm, đặc biệt là trước đó, Diệp Huyền không một mình lấy đi năm thành, mà chia đều cùng với mọi người.

Không phải một kẻ tham lam!

Ai cũng sẽ không thích một kẻ có lòng tham không đáy!

Diệp Huyền yên lặng một chớp mắt, sau đó nói:

- Đánh, nếu lần này thành công, hẳn là mọi người có thể kiếm đầy đủ!

Nói xong, hắn lập tức xông ra ngoài trước tiên.

Bên cạnh Lục Bán Trang, Dạ Ly đột nhiên nói:

- Tên này không tệ, sau khi kết thúc, đại tỷ có thể hỏi hắn có nguyện ý gia nhập với chúng ta hay không, mọi người cùng nhau xông xáo!

Nghe vậy, đám người sau lưng Lục Bán Trang đều gật đầu, biểu thị đồng ý.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền xa xa:

- Đến lúc đó hỏi một chút, đi!

Thanh âm vừa dứt, đoàn người trực tiếp xông ra ngoài!

Đám người Diệp Huyền có tốc độ rất nhanh, thật nhanh, phải nhanh hơn ngựa bình thường rất rất nhiều, đặc biệt là vọt tới từ phía sau, càng là nhanh vô cùng!

- Người đến là ai!

Trên tường thành, có người gầm thét.

Lúc này, một đạo kiếm quang chém ngang giữa sân.

Oanh!

Tường thành ầm ầm vỡ vụn, mười mấy người Diệp Huyền vọt thẳng vào trong thành, mọi người xông thẳng đến phủ thành chủ, thế nhưng rất nhanh, một đoàn binh sĩ đã ngăn trước mặt bọn hắn.

Diệp Huyền mặt không biểu tình:

- Giết đi qua!

Thanh âm vừa dứt, hắn bấm tay một cái, Linh Tú kiếm phóng ra.

Xuy xuy xuy xuy!

Cách đó không xa, vài tên binh sĩ lập tức bay đầu, mà mấy người Lục Bán Trang cũng dón đập ra tay...

Thế không thể đỡ!

Mười ba người Diệp Huyền trong nháy mắt đã tách ra những quân trận kia, xông thẳng đến phủ thành chủ. Mặc dù trên đường đi cũng có binh sĩ vây tới, nhưng không thể tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với mười ba người Diệp Huyền!

Diệp Huyền và Lục Bán Trang dẫn đầu gần như là gặp kẻ nào giết kẻ đó, mà đám người phía sau cũng không có một người nào yếu!

Cứ như vậy, bọn hắn xông vào phủ thành chủ một lần nữa, mà lúc này, mấy đạo khí tức mạnh mẽ đột nhiên kéo tới trước mặt bọn hắn!

Cường giả Thần Hợp cảnh!

Còn là ba tên!

Diệp Huyền đang muốn động thủ, Lục Bán Trang bên cạnh hắn đột nhiên xông ra ngoài, tốc độ của nàng cực nhanh, thân thể trực tiếp xé rách không khí, Diệp Huyền còn chưa hoàn toàn thấy rõ, một tên cường giả Thần Hợp cảnh cách đó không xa trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, sau đó không thể đứng lên nữa!

Trong lòng Diệp Huyền có chút khiếp sợ, nữ nhân này, không phải mạnh mẽ bình thường a!

Mà sau khi hai gã cường giả Thần Hợp cảnh khác thấy cảnh này, hai người không dám ra tay nữa, mà quả quyết xoay người rời đi!

Hai người không ngóc, tiếp tục ra tay, chỉ là chịu chết vô ích!

Lục Bán Trang quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Vô giả Thanh Châu, căn cơ thật yếu!

Nói đến đây, dường như nàng nghĩ đến chuyện gì, lại nói:

- Trong số những người ta gặp qua, nguoi và An Lan Tú kia là ngoại lệ!

Nói xong, nàng quay người bước nhanh đi đến nơi xa.

An Lan Tú!

Diệp Huyền ngây người, sau đó vội vàng đi theo.

Rất nhanh, hai người tiến vào trong bảo khố, hai người căn bản không cần nhìn kỹ, trực tiếp điên cuồng vơ vét một trận.

Một lát sau, ngay lúc hai người chuẩn bị bước ra cửa chính bảo khố, bất ngờ xảy ra chuyện, không chút dấu hiệu nào, hai vệt sáng lạnh lẽo trực tiếp cắt về phía yết hầu của Diệp Huyền và Lục Bán Trang, cùng lúc đó, sau lưng bọn họ, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện hai quỷ ảnh!

Sát thủ Âm giới!

Lại xuất hiện sát thủ!

Về mặt Diệp Huyền lập tức dừng lại, sau một khắc, hắn đột nhiên giẫm chân phải một cái, trong chốc lát, quanh người hắn xuất hiện một hộ giáp màu vàng!

Đại địa chi giáp!

Mà lúc này, mấy thanh chủy thủ trực tiếp đâm vào từng chỗ yếu hại của hắn, nhưng mà, mấy thanh chủy thủ này căn bản không đâm vào được!

Diệp Huyền bỗng nhiên quay người, một quyền đâm ra phía trước.

Nhất Quyền Bạo Đầu Ngươi!

Bành!

Một quyền đâm ra, đạo quỷ ảnh trước mặt hắn trực tiếp bị oanh vỡ!

Mà bên cạnh Diệp Huyền, ngay lúc hai vệt sáng lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện, động tác của Lục Bán Trang càng nhanh, ngón cái và ngón trỏ của nàng khẽ hợp lại, trực tiếp kẹp lấy đạo hàn mang trước mặt nàng, ngay sau đó, nàng chấn một gối về phía trước.

Bành!

Đạo quý ảnh trước mặt nàng lập tức nổ tung!

Thoáng qua, trong toàn bộ đại điện đột nhiên yên tĩnh lại!

Những sát thủ Âm giới kia đều biến mất!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Âm giới?

Diệp Huyền gật đầu.

Lục Bán Trang thu hồi ánh mắt:

- Đợi chút nữa hãy nói.

Nói xong, hai người rời khỏi bảo khố.

Cổng phủ thành chủ, ngày càng nhiều binh sĩ vây tới, chẳng qua, đều bị đám người Dạ Ly gạt gao ngăn cản.

Khi thấy đám người Dạ Ly chống đỡ mấy trăm binh sĩ, trong lòng Diệp Huyền vẫn là vô cùng khiếp sợ.

Đám người này, thật sự rất mạnh, mỗi người bọn hắn đều đã trải qua vô số lần sinh tử, lại thêm thiên phú của bọn hắn cũng không tệ, hơn nữa còn đến từ Trung Thổ Thần Châu, bởi vậy, sức chiến đấu của bọn hắn tuyệt đối không yếu hơn Thần Hợp cảnh!

Thế giới rất lớn, thiên tài rất nhiều!

Diệp Huyền thu hồi tâm tư, cùng Lục Bán Trang xông thẳng đến đám binh sĩ kia!

Ầm ầm!

Hai người toàn lực xông lên, trong khoảnh khắc, bọn hắn đã đánh ra một thông đạo, rất nhanh, mười ba người cười Hắc Lang biến mất ở đoạn cuối đường phố xa xa!

Ngay sau khi bọn hắn ra khỏi thành, sau lưng đột nhiên truyền đến từng tiếng vó ngựa dồn dập!

Hắc Dao vệ!

Nam tử mặt nạ cầm đầu nhìn chằm chằm đám người Diệp Huyền:

- Tăng tốc, toàn lực tăng tốc!

Mấy trăm kỵ binh vọt qua nhanh như tên bắn, đường đi đều đang rung động!

Ngoài thành, mấy người Diệp Huyền cũng đang toàn lực tăng tốc.

Nếu chỉ có mấy trăm Hắc Dao vệ này, bọn hắn cũng không phải đặc biệt sợ hãi, đám người bọn hắn, dùng một đánh mười cũng không có bất cứ vấn đề gì! Thế nhưng, nếu giao thủ với đám Hắc Dao vệ này, đại quân Đại Đường khẳng định sẽ đuổi tới ngay lập tức.

Bọn hắn có thể dùng một đánh mười, nhưng không thể đánh trăm!

Nhất định phải chạy!

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Chạy lên đại sơn!

Nghe vậy, mọi người lập tức thay đổi hướng đi, chạy sâu vào núi lớn.

Nhìn thấy đám người Diệp Huyền tiến vào đại sơn, về mặt đám Hắc Dao vệ phía sau bọn hắn lập tức khó coi. Nếu bọn hắn cũng tiến vào trong núi lớn, tốc độ sẽ giảm đi rất nhiều!

Nam tử mặt nạ nhìn phía xa rất lâu, trong mắt âm trầm đáng sợ.

Đúng lúc này, một tên Hắc Dao vệ đột nhiên cưỡi ngựa đi tới bên cạnh nam tử mặt nạ:

- Đạo thống, bệ hạ có lệnh, để chúng ta không mất dấu là được, đã có viện binh chạy đến!

Nam tử mặt nạ nhú mày:

- Viện binh gì?

Đao vệ kia lắc đầu:

- Không biết, bệ hạ nói, đến lúc đó bọn hần sẽ liên hệ với chúng ta, để chúng ta phối hợp với bọn hần vây quét mười mấy người kia!

Nam tử mặt nạ trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Có tra ra thân phận của bọn hần không?

Đao Vệ trầm giọng nói:

- Thiếu niên kiếm tu kia, là Diệp Huyền Diệp Quốc sĩ của Khương quốc, cũng là viện trưởng Thương Lan học viện!

Diệp Huyền!

Nam tử mặt nạ nắm thật chặt đao bên hông, gằn giọng nói:

- Tốt một tên Diệp Huyền!

...

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Giết chết bọn hần!

Sâu trong núi lớn, đám người Diệp Huyền ngừng lại, mọi người vây quanh trước một đầm nước, đám người Dạ Ly trực tiếp ghé vào bờ sông uống một ngụm lớn.

Sau khi Diệp Huyền nhảy xuống Hắc Lang, dường như nghĩ đến chuyện gì, hần đột nhiên nhìn qua Lục Bán Trang gặm bánh nướng cách đó không xa:

- Các ngươi phải đi đâu mới kiếm được đám sói này?

Hắc Lang!

Đám Hắc Lang này có tốc độ quá nhanh, hơn nữa thân thể cực kỳ cường hãn, có thể ngăn cản mũi tên, tốt hơn ngựa gì đó rất nhiều!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Mua được ở Trung Thổ Thần Châu.

Tới từ Trung Thổ Thần Châu!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, đột nhiên, hần nhìn qua bên phải không xa, nơi đó, một nam tử trên thân có ba mũi tên, mà giờ khắc này, hần đang rút ra từng mũi từng mũi!

Diệp Huyền phát hiện, lúc nam tử này rút ra ba mũi tên, mặt không biểu tình, cũng không nhú lông mày một lần!

Diệp Huyền do dự một chút, sau đó đi đến trước mặt nam tử, hần nắm tay một cái, một viên đan dược rơi vào trước mặt nam tử.

Nam tử nhìn thoáng qua đan dược kia, trong mắt hơi kinh ngạc:

- Kim Sang đan!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Món đồ chơi này có thể nhanh chóng chữa tốt thương thế của ngươi, tiếp theo chính là ác chiến!

Ác chiến!

Hắn biết rõ, Đường quốc sẽ không mặc cho mấy người bọn hắn cứ làm loạn trong Đường quốc như thế! Tiếp đó, khẳng định Đường quốc sẽ không tiếc bất cứ giá nào truy sát bọn hắn!

Trước mặt Diệp Huyền, nam tử kia nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Món đồ chơi này thế nhưng là trị giá mấy chục vạn kim tệ.

Diệp Huyền cười nói:

- Ngươi cảm thấy ta đang thu mua lòng người?

Giữa sân, mọi người nhìn về phía Diệp Huyền.

Thu mua lòng người!

Khỏi nói, có mấy người thật sự nghĩ như vậy!

Đúng lúc này, Diệp Huyền cười nói:

- Không sai, ta chính là đang thu mua lòng người, người quang minh không nói chuyện mờ ám, Diệp Huyền ta muốn làm bằng hữu với các vị, có vấn đề gì sao?

- Ha ha...

Một bên, Lăng Hàn đột nhiên cười phá lên:

- Không vấn đề! Tên này có ý tứ, Lăng Hàn ta nguyện kết giao bằng hữu với ngươi!

Một bên khác, mọi người là cười phá lên.

Thăng thẩn!

Hết sức rõ ràng, mọi người hết sức thích Diệp Huyền thăng thẩn, không che không đậy. Dĩ nhiên, chủ yếu là thực lực của hắn đủ cường đại, hơn nữa còn là một kiếm tu!

Không ai mà không nguyện ý kết bằng hữu với một cường giả, hơn nữa, tính tình của Diệp Huyền cũng hợp với mọi người!

Trước mặt Diệp Huyền, nam tử kia nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Đa tạ.

Nói xong, hắn nuốt vào viên Kim Sang đan kia, sau đó lại nói:

- Ta là Cố Vân Thanh, Cố gia.

Diệp Huyền cười nói:

- Ta nhớ tên của ngươi!

Cố Vân Thanh cười hắc hắc, dường như nghĩ đến chuyện gì, hắn lại hỏi:

- Lại nói, đôi mắt của ngươi có vấn đề gì vậy?

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Đôi mắt!

Kỳ thật, trước đó bọn hắn đã rất hiếu kỳ. Chỉ là ngại không dễ hỏi thăm, dù sao như thế có chút không tôn trọng người. Thế nhưng hiện tại, sau khi mọi người đã quen, cũng không kiêng kị gì mấy chuyện kia.

Diệp Huyền cười nói:

- Tu luyện bị cản trở, sau đó thì mù.

Mọi người: "..."

Lúc này, Lục Bán Trang ở một bên đột nhiên nói:

- Tại sao sát thủ Âm giới lại tham dự vào?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Cũng không giấu chur vị, ta có đại thù với Thương Mộc học viện và Âm giới, lần này Thương Mộc học viện Đại Văn và Âm giới phát động chiến tranh, có một nửa nguyên nhân là vì ta, bọn hã muốn diệt trừ ta, thế nhưng, cường giả Vạn Pháp cảnh của bọn hã không dám ra tay, cho nên mới làm như thế!

Một bên, Dạ Ly có chút hiếu kỳ nói:

- Âm giới và Thương Mộc học viện thật sự không đơn giản, nguoi và bọn hã có thù?

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Tiếp đó, sát thủ Âm giới có thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, nếu các nguoi muốn rời khỏi, ta hoàn toàn có thể lý giải!

Dạ Ly lắc đầu:

- Chúng ta không sợ bọn họ!

Bên cạnh Dạ Ly, Cố Vân Thanh cười nói:

- Mặc dù Âm giới buồn nôn, thế nhưng, chúng ta còn chưa tới mức sợ bọn hã, có điều, tiếp theo mọi người cũng phải cẩn thận mới được, những sát thủ Âm giới, cũng có chút thủ đoạn.

Một bên khác, Lăng Hàn đột nhiên trầm giọng nói:

- Nếu là sát thủ Âm giới Thanh Châu này, chúng ta tự nhiên không sợ, có điều, chỉ sợ đám nguoi từ Trung Thổ Thần Châu tới đây, những sát thủ đỉnh tiêm kia...

Nghe vậy, thần sắc đám nguoi giữa sân đều ngưng trọng lên.

Những sát thủ Trung Thổ Thần Châu, thật không đơn giản! Nếu đơn đầu chính diện, bọn hã không sợ chút nào, thế nhưng, những nguoi kia làm sao có thể đơn đầu chính diện với bọn hã?

Ám tiên khó phòng!

Bầu không khí giữa sân đột nhiên ngưng trọng hẳn lên.

Lúc này, Lục Bán Trang cách đó không xa đột nhiên nói:

- Không sao.

Mọi người nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Ai cản chúng ta phát tài, lập tức giết chết kẻ đó.

Nói đến đây, nàng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Những sát thủ kia, để ta và hã đối phó, bình thường các nguoi cứ lưu lại tâm nhãn, hiện tại đánh lên mười hai phần tinh thần cho ta, ta không muốn có bất kỳ ai rời đi!

Mọi người dòn dập gật đầu.

Diệp Huyền đi đến trước mặt Lục Bán Trang, hã lấy ra tất cả bảo vật vơ vét ở phủ thành chủ trước đó, Lục Bán Trang cũng như thế.

Lúc nhìn thấy một đồng bảo vật trên mặt đất, tất cả mọi người giữa sân trợn cả mắt lên!

Diệp Huyền kiểm lại một chút, sau đó nói:

- Kim tệ tổng cộng khoảng chín ngàn vạn, trong đó, bảy món Cực phẩm Linh khí, còn có tám quyền võ kỹ, mặc dù không đạt đến địa giai, nhưng ít nhất có thể bán khoảng ngàn vạn. Còn lại một số kim ngân ngọc khí, xấp xỉ ngàn vạn kim tệ. Ngoài ra, lần này còn có một thu hoạch ngoài ý muốn, đó chính là linh thạch, tổng thu được không sai biệt lắm, trăm vạn viên cực phẩm linh thạch!

Cực phẩm linh thạch!

Trong chợ, một viên linh thạch có thể đổi được khoảng 100 kim tệ!

Linh thạch trân quý hơn kim tệ rất nhiều! Mà cực phẩm linh thạch, với bọn hắn mà nói, cũng là thứ trọng yếu nhất, tu luyện, không thể bỏ qua linh thạch!

Lần này, kiếm bọn rồi!

Mọi người đều không kim lòng được nở nụ cười!

Diệp Huyền nói:

- Mấy món Cực phẩm Linh khí này, các ngươi nhìn xem, ai có nhu cầu, tự chọn đi, không cần, vậy coi như kim tệ, mọi người chia đều.

Mọi người nhìn thoáng qua những Cực phẩm Linh khí kia, rất nhanh, hai người chọn hai món, tiếp đó, với Diệp Huyền và Lục Bán Trang phân chia, mọi người đều được chia không ít của cải.

Mà bản thân Diệp Huyền, cho tới bây giờ, thu hoạch gần sáu ngàn vạn kim tệ, trong đó có bốn món Cực phẩm Linh khí, khoảng mười vạn cực phẩm linh thạch, cộng thêm số hắn có từ trước, hiện tại hắn có tám món Cực phẩm Linh khí, mà kim tệ, tổng cộng khoảng 230 triệu.

Thoạt nhìn rất nhiều, kỳ thật rất ít!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Huyết chiến!

Bởi vì khoản tài phú này không phải chỉ tiêu cho mỗi mình hắn, tài nguyên tu luyện của ba người Mặc Văn Khởi, còn có các loại kiến thiết của Thương Lan học viện, cũng cần hao phí rất nhiều tiền! Mà Thương Lan học viện, tạm thời vẫn chưa có phương thức kiếm tiền khác, nếu hắn không đi cướp, sợ là tất cả mọi người trong Thương Lan học viện sẽ chết đói sớm thôi!

Áp lực lớn a!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhíu lại lông mày, mà nơi xa, Lục Bán Trang đã đứng lên:

- Đề phòng!

Trong chốc lát, toàn bộ mọi người tụ lại cùng một chỗ.

Diệp Huyền cầm trong tay Linh Tú kiếm, mặt không biểu tình.

Chung quanh vô cùng an tĩnh!

Đúng lúc này, một mảnh rừng rậm nơi xa đột nhiên rung động, đúng lúc này, Lục Bán Trang bỗng nhiên co rụt lại đồng tử:

- Lui ra phía sau!

Thanh âm vừa dứt, trong rừng rậm nơi xa đột nhiên xuất hiện một đám người áo đen, những người áo đen này tựa như quỷ mị phiêu đảng tới từ trong rừng rậm kia, số người không nhiều, chỉ ba mươi người!

Mà trong tay những người áo đen này, đều là cường nỏ màu đen!

Mỗi cường nỏ đều là Cực phẩm Linh khí!

Mà những người áo đen này, toàn bộ đều là Thông U cảnh! Hơn nữa, đều là Thông U cảnh đỉnh phong!

Mà Diệp Huyền cẩn thận phát hiện, trước ngực những người này đều có hai chữ lớn màu vàng: Đại Ván!

Đại Vân đế quốc!

Cùng lúc đó, phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa!

Hắc Dao vệ!

Hai mặt thụ địch!

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền:

- Đánh thế nào?

Khóe miệng Diệp Huyền nổi lên một tia dữ tợn, tay hắn cầm Linh Tú kiếm, trực chỉ những người áo đen nơi xa:

- Giết chết bọn hắn, đoạt nỏ của bọn hắn!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Trong một khắc đồng hồ, ngươi nhất định phải giết sạch bọn hắn, ta dẫn người giúp ngươi ngăn trở đám kỵ binh sau lưng, chỉ có một khắc đồng hồ!

Nói xong, nàng đột nhiên quay người đi tới nơi xa:

- Sáu người tới!

Sáu người theo sát Lục Bán Trang, năm người còn lại thì gắt gao dựa gần Diệp Huyền, không ai e ngại!

Một khắc đồng hồ!

Linh Tú kiếm trong tay Diệp Huyền rung động kịch liệt, yên lặng một chớp mắt, Diệp Huyền đột nhiên giận dữ hét:

- Giết!

Ông!

Tiếng kiếm reo vang vọng, sáu người vọt thẳng đến ba mươi tên áo đen.

Lúc sáu người Diệp Huyền tiến về phía những hắc y nhân kia, đột nhiên, mấy chục mũi tên nỏ màu bạc bắn thẳng tới phía bọn hắn!

Những mũi tên này vậy mà cũng đạt tới cấp bậc linh khí!

Thật hào phú!

Diệp Huyền đột nhiên dừng lại, hắn giận dữ hét:

- Đều ra đằng sau ta!

Năm người không chút chần chừ, dồn dập đứng thành hàng tròn ra sau lưng Diệp Huyền, Diệp Huyền đột nhiên giẫm chân phải xuống mặt đất một cái.

Oanh!

Trong chốc lát, đại địa run lên kịch liệt, trong nháy mắt, đại địa chỉ lực tràn khắp toàn thân hắn.

Đại địa chi giáp!

Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm trong tay, trần trần kiếm mang chấn động ra, mặc dù những kiếm mang này đã cản lại phần lớn tên nỏ, nhưng vẫn có một chút tên nỏ cường ép xuyên thấu kiếm mang bắn vào người hắn!

Chẳng qua, đại địa chi giáp trên người hắn đã mạnh mẽ chặn lại chút tên nỏ này, nhưng vẫn rất đau!

Ngay lúc những hắc y nhân kia muốn bắn ra trận tên nỏ thứ hai, Diệp Huyền đột nhiên phát lực giẫm chân phải một cái, cả người tựa như một mũi tên rồi cùng bắn tới phía đám người áo đen kia.

- Giết!

Sau lưng Diệp Huyền, năm người cũng bám sát xông ra ngoài!

Diệp Huyền thân còn chưa tới, Linh Tú kiếm trong tay hắn đã trực tiếp chém ra, một kiếm này, xen lẫn kiếm thế, chiến ý cùng với kiếm ý!

Trọng yếu nhất, chính là còn có đại địa chi lực!

Tốc độ và lực lượng của một kiếm này đã hoàn toàn vượt khỏi phạm trù Thông U cảnh!

Xuy!

Một người áo đen cầm đầu trực tiếp bị một kiếm này xuyên thủng phần bụng!

Mà lúc này, trong tay Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện một thanh cự kiếm!

Đại Hắc kiếm!

Diệp Huyền cầm Đại Hắc kiếm trong tay thả người nhảy lên, đi thẳng tới trước mặt một người áo đen, sau đó đột nhiên bỏ xuống một kiếm, lực lượng của một kiếm này thật sự quá mức khủng bố, phăng phất một kiếm mà có thể chém nát đại địa, uy thế bá đạo vô cùng!

Đồng tử của người áo đen bỗng nhiên co rút lại, hần trực tiếp bỏ qua cường nộ, rút ra từ bên hông một thanh hắc đao, chém tới Đại Hắc kiếm của Diệp Huyền!

Bành!

Cả hai vừa mới tiếp xúc, đao của người áo đen lập tức nổ tung, cùng lúc đó, toàn thân người áo đen trực tiếp bị một kiếm của Diệp Huyền chém nát bấy!

Một kiếm nát bấy!

Sau khi có đại địa chi lực, thực lực của hần vốn đã tăng lên không chỉ một hai điểm! Có thể nói, hần vốn đã có thể tùy tiện chém giết một Thông U cảnh, nhưng giờ phút này, những Thông U cảnh này đều không phải cường giả Thông U cảnh bình thường, hơn nữa, vì tốc chiến tốc thắng, hần không dám ỷ giầu gì nữa, trực tiếp vận dụng đại địa chi lực!

Sau khi một kiếm chém nát người áo đen kia, hần đột nhiên cầm kiếm quét ngang qua bên cạnh.

Một đạo kiếm mang kim sắc mạnh mẽ tựa như thủy triều chấn động ra.

Oanh!

Một người áo đen ở ngoài mây trượng lập tức bị oanh bay ra!

Đồng thời, Linh Tú kiếm gần như là cùng một lúc xuyên qua từ giữa chân mày một người áo đen...

Giết!

Diệp Huyền một lần nữa biến mất tại chỗ, giữa sân, từng đạo kiếm quang không ngừng lấp lóe, cùng lúc đó, ngày càng nhiều máu tươi trên mặt đất...

Đáng nói chính là, năm người đi theo Diệp Huyền, cũng cực kỳ cường hãn, năm người đều có thể lấy ít đánh nhiều, hơn nữa không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, đặc biệt là Lăng Hân cầm trường thương trong tay, giết người gần bằng Diệp Huyền!

Giữa sân, đám người áo đen kia ngày càng ít!

Mà sau lưng đám người Diệp Huyền, tình hình chiến đấu vẫn rất thảm liệt!

Bảy người đối chiến mấy trăm Hắc Đao vệ!

Cũng tốt là trong rừng rậm, đám Hắc Đao vệ này vô phương bày trận, bằng không, đám người Lục Bán Trang căn bản không thể đỡ nổi! Mặc dù thế, tình cảnh của đám người Lục Bán Trang vẫn rất tồi tệ!

Ngay cả Lục Bán Trang cường hãn, lúc này cũng đã bị thương!

Thời gian trôi qua từng chút một, rất nhanh, nửa khắc đồng hồ đã điem!

Một bên khác.

Diệp Huyền cầm trong tay Đại Hắc kiếm, đột nhiên ném ra phía trước.

Ngoài mười trượng.

Ầm!

Một người áo đen bị chuôi Đại Hắc kiếm này nện thành nát bấy trong nháy mắt! Người áo đen này ngã xuống, là hết thầy người áo đen giữa sân đều đã

chết sạch!

Thế nhưng, bản thân đám người Diệp Huyền cũng đều trọng thương. Nhưng còn tốt, cũng không ai ngã xuống!

Diệp Huyền nhanh chóng thu hồi những cung nỏ cùng với bao đựng tên của đám người áo đen, quay người lập tức chạy về phía cách đó không xa:

- Trợ giúp bọn hần!

Sau lưng Diệp Huyền, năm người kia vội vàng vọt theo.

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền đi tới chiến trường của đám người Lục Bán Trang, không nói nhảm bất kỳ lời gì, Diệp Huyền trực tiếp ném Đại Hắc kiếm trong tay về phía một tên Hắc Dao vệ cách đó không xa!

Ầm!

Tên Hắc Dao vệ kia trực tiếp bị một kiếm này nện thành thịt nát!

- Rút lui!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Ta đi không nổi!

Đúng lúc này, giữa đám Hắc Dao vệ cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét phẫn nộ.

Rất nhanh, đám Hắc Dao vệ kia thối lui tựa như thủy triều!

Mấy người Diệp Huyền cũng không đuổi theo, bởi vì tình huống của bọn hần bây giờ cũng không được khá lắm.

Chỉ chớp lát, đám Hắc Dao vệ kia đã lui khỏi rừng rậm, đi tới một mảnh đất trống!

Bên cạnh nam tử mặt nạ cầm đầu, một tên Hắc Dao vệ trầm giọng nói:

- Dao thống, bản thân những người kia đều đã trọng thương, chúng ta hoàn toàn có thể chém giết bọn hần!

Nam tử mặt nạ lắc đầu:

- Trong địa phương nhỏ hẹp, không thích hợp để chúng ta tác chiến, cho dù cuối cùng có thể chém giết bọn hần, với chiến lực của mười mấy người kia, sợ là chúng ta cũng phải toàn quân bị diệt!

Nói xong, hần nhìn thoáng qua rừng rậm kia:

- Tiếp tục vào bên trong chính là đầm lầy, bọn hần căn bản không thể tiến lên, chúng ta vây ở đây, chờ viện quân!

Bên cạnh nam tử mặt nạ, một tên đao vệ trầm giọng nói:

- Dao thống, mười ba người này đều là thiên tài yêu nghiệt, người bình thường, căn bản không phải đối thủ của bọn hần.

Nam tử mặt nạ cười lạnh:

- Yên tâm, Diệp Huyền kia ở đây, người muốn hần chết, cũng không ít. Truyền lệnh xuống, toàn bộ giữ vững tinh thần, chớ để bọn hần chạy trốn.

- Vâng!

Đám Hắc Dao vệ đồng thanh nói.

Trong rừng rậm.

Đám người Diệp Huyền ngồi trước một đầm nước, giờ phút này, đầm nước đã bị nhuộm đỏ một nửa, đều là máu của chính bọn hắn!

Một trận chiến vừa rồi, gần như tất cả mọi người đều thụ thương!

Trong đó, thảm nhất chính là một nam tử gọi Thương Càng, toàn bộ chân phải của hắn đều bị chặt đứt!

Diệp Huyền đi đến trước mặt Thương Càng, hắn lấy ra một viên Kim Sang đan, đang muốn đưa cho Thương Càng, Thương Càng lại lắc đầu:

- Không cần lãng phí!

Diệp Huyền cưỡng ép nhét viên Kim Sang đan kia vào trong miệng Thương Càng, người sau nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền đưa mắt nhìn mọi người, mặc dù đôi mắt không nhìn được, nhưng lại có thể cảm nhận được, giờ phút này, có thể nói, tất cả mọi người vô cùng mỏi mệt, bởi vì trận chiến vừa rồi, thật sự đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của mọi người!

Thương lại thêm mỗi mệt, tình cảnh của bọn hắn hiện tại có thể nói là rất không ổn!

Bầu không khí giữa sân có chút ngưng trọng!

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cười nói:

- Các ngươi sợ sao?

Mọi người nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng:

- Chúng ta đã không còn đường lui, cùng lắm chính là chết, các ngươi cảm thấy thế nào?

Nghe vậy, mọi người đều nở nụ cười!

Cũng thế, cùng lắm chính là chết, dù sao cũng không còn kết cục nào hỏng hơn!

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Theo ta phỏng đoán, những người kia đang vây ở ngoài, chờ viện binh, chắc chắn có viện binh, cũng không biết là viện binh gì. Mà vừa rồi, người của chúng ta cũng thăm dò phía trước, không xa phía trước chính là một mảnh đầm lầy không nhìn thấy cuối, chúng ta muốn vượt qua mảnh đầm lầy này, càng không thực tế. Chúng ta bây giờ, chỉ có thể giết ra ngoài, xông phá trùng vây. Dĩ nhiên, như vậy rất khó, bởi vì vài trăm người kia đều là tinh anh huấn luyện nghiêm chỉnh, hơn nữa, chúng ta bây giờ đã thương rất nặng, thế nhưng, chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

Mọi người yên lặng.

Diệp Huyền nhìn qua Lục Bán Trang:

- Có ý khác sao?

Lục Bán Trang lắc đầu:

- Giết không ra nổi! Những người kia đều là tử sĩ, căn bản sẽ không lui nửa bước, giờ phút này, bản thân chúng ta đều bị trọng thương, cưỡng ép xông, ngoại trừ một hai người chạy được, tất cả những người còn lại đều phải chết!

Nói xong, nàng nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ngươi hiểu ý của ta không?

Diệp Huyền yên lặng.

Hắn tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Lục Bán Trang, hắn đã xem nhẹ một điểm. Bây giờ hắn vẫn còn chiến lực, Lục Bán Trang cũng còn, mà hai người bọn họ đều là đỉnh tiêm, muốn xông ra, không quá khó!

Thế nhưng đám người Lăng Hàn thì sao?

Mặc dù mấy người Lăng Hàn cũng mạnh mẽ, thế nhưng, một phen huyết chiến vừa rồi, hiện tại bọn hắn cũng chỉ còn tối đa năm, sáu phần mười thực lực, xông ra lúc này, những binh lính kia hung hãn không sợ chết, đừng nói đám người Lăng Hàn, ngay cả hắn và Lục Bán Trang cũng gặp nguy hiểm!

Nhưng nếu không xông, chờ viện binh Đường quốc đến đây, mọi người vẫn là một con đường chết!

Tình cảnh rất không tốt!

Mà đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một lão giả, Lục Bán Trang vô thức đã muốn xuất thủ, lại bị Diệp Huyền ngăn cản.

Bởi vì hắn rất quen thuộc trang phục áo bào đen trên người lão già trước mắt, đây là trang phục Túy Tiên Lâu!

Lão già bước nhanh đến trước mặt Diệp Huyền, khễ thi lễ:

- Diệp công tử!

Diệp Huyền nói:

- Sao?

Lão già trầm giọng nói:

- Lão phu nhận lệnh của Ngũ lâu chủ, chuyên tới đây tương trợ Diệp công tử!

Ngũ lâu chủ!

Diệp Huyền ngậy người, rất nhanh, hắn nghĩ tới!

Cửu lâu chủ Túy Tiên Lâu Khương quốc hiện tại đã thăng đến Ngũ lâu chủ!

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tương trợ thế nào?

Lão già nói:

- Cách nơi này ba trăm dặm, có một tòa thành, gọi Quý Nam thành, mấy người Diệp công tử nhất định phải đi tới địa phương của Túy Tiên Lâu ta trong thành này, bởi vì hiện tại bốn phương tám hướng đều có đại quân Đường quốc vây tới, các người đi nơi khác, căn bản là không thể chạy trốn.

Diệp Huyền nói:

- Nói tiếp!

Lão già nhìn thoáng qua bên ngoài rừng trúc, sau đó nói:

- Đợi chút nữa người của Túy Tiên Lâu ta sẽ ra tay, đến lúc đó, còn xin mấy người Diệp công tử thừa loạn lao ra, sau đó đi thẳng đến Quý Nam thành, chúng ta có người tiếp ứng trong đó!

Diệp Huyền khễ gật đầu:

- Như thế rất tốt!

Lão già nhìn thoáng qua đám người Diệp Huyền:

- Chư vị, hiện tại có thể động thủ?

Diệp Huyền nhìn qua Lục Bán Trang, Lục Bán Trang trầm mặc một lát, sau đó gật đầu:

- Đi!

Nói xong, nàng nhìn về phía Thương Càng gầy chân cách đó không xa, Thương Càng nhếch miệng cười một tiếng:

- Các người đi đi! Ta đi không nổi!

Lục Bán Trang nhìn về phía Dạ Ly bên cạnh:

- Đợi chút nữa người phụ trách chiếu cố hắn!

Dạ Ly gật đầu:

- Hiểu rõ!

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền lại nhìn qua lão già, lão già khễ gật đầu, đúng lúc này, bên ngoài rừng rậm đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau, rất ác liệt!

Diệp Huyền nói:

- Đi!

Mọi người trực tiếp thả người nhảy lên Hắc Lang, sau một khắc, mười ba người phóng ra phía ngoài rừng rậm.

Sau khi bọn hắn lao ra rừng rậm, bên ngoài có mười mấy người áo đen đang chiến đấu cùng những Hắc Dao vệ kia, trong đó, lại có hai mươi cường giả Thần Hợp cảnh!

Diệp Huyền một ngựa đi đầu, Linh Tú kiếm không ngừng xuyên qua trước mặt hắn, mỗi một lần xuyên qua, đều sẽ mang theo từng vệt máu tươi.

Đúng lúc này, nam tử mặt nạ cách đó không xa đột nhiên phản nộ quát:

- Căn bọn họ lại!

Rất nhanh, phần lớn Hắc Dao vệ muốn vây quanh đám người Diệp Huyền, thế nhưng rất nhanh đã bị những cường giả Thần Hợp cảnh của Túy Tiên Lâu ngăn lại.

Đám người Diệp Huyền vọt thẳng ra vòng vây của đám Hắc Dao vệ kia, thế nhưng rất nhanh, thần sắc của đám người Diệp Huyền lại đột nhiên ngưng trọng lên.

Trăm trượng phía trước đám người Diệp Huyền, một nam tử cầm trong tay Yển Nguyệt đao đứng nơi đó, nam tử thoạt nhìn có chút trẻ tuổi, chỉ có hai mươi tuổi, tóc dài rối tung xõa trước ngực, trên mặt mang theo một nụ cười dữ tợn.

Phía sau nam tử, còn có hai mươi người, hai mươi người này đều cầm trường đao trong tay, thân mặc áo giáp.

Đúng lúc này, tên nam tử kia đột nhiên gầm thét:

- Giết!

Thanh âm vừa dứt, hắn vọt thẳng tới đám người Diệp Huyền, trường đao lê đất, một trận tia lửa văng khắp nơi, sau đó từng mảng mặt đất nổ tung, mà khí tức của hắn, cũng đang điên cuồng tăng vọt...

Thần Hợp cảnh!

Hơn nữa, còn là một vị Dao đạo Tông sư!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Sẽ đi!

Dao đạo Tông sư!

Thần sắc của đám người Diệp Huyền ngưng trọng lên!

Cũng không phải e ngại, nhưng lần này thế mà có một vị Dao đạo Tông sư, hơn nữa còn trẻ tuổi như thế, rõ ràng, đây đã không đơn thuần là Đường quốc đang nhắm vào bọn hắn!

Sau lưng, nhất định có Thương Mộc học viện, Âm giới, thậm chí là Đại Vân đế quốc!

Đám người nam tử trường đao có tốc độ cực nhanh, khí thế như cầu vồng, rõ ràng chỉ có hai mươi người, lại có thể thiên quân vạn mã!

Thế!

Nam tử trường đao chưa tới, thế đã kéo tới trước tiên!

Cổ thế đó, vậy mà mạnh mẽ bức ngừng Hắc Lang dưới thân đám người Diệp Huyền!

Đúng lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngươi đánh hấn, hay là ta tới?

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó làm một thủ thế mời:

- Mời ngài!

Lục Bán Trang khẽ gật đầu:

- Hai mươi người còn lại giao cho ngươi, các huynh đệ còn lại rút lui trước đi, bất kỳ người nào cũng chớ nói nhảm, lập tức đi.

Thanh âm vừa dứt, cả người nàng trực tiếp bay ra ngoài, tốc độ quá nhanh, phía sau nàng vậy mà xuất hiện tàn ảnh!

Trong mắt của mọi người, Lục Bán Trang từ trên không điểm xuống một cước!

Tựa như vô cùng hơi hốt, nhưng mà, chỉ một điểm này, vậy mà mạnh mẽ phá tan đao thế của nam tử trường đao!

Đồng tử của nam tử trường đao hơi co lại, sau một khắc, hấn đột nhiên cầm đao xoay vòng lên trên một cái!

Xuy!

Không khí trực tiếp bị xé nát!

Lục Bán Trang vẫn như cũ điểm xuống một cước!

Bành!

Nam tử trường đao trong nháy mắt đã lui xa mấy trượng, hấn vừa dừng lại, đại địa dưới chân hấn lập tức rạn nứt ra!

Nam tử trường đao nhìn chăm chăm Lục Bán Trang:

- Ngươi không phải người trên võ bảng!

Lục Bán Trang chậm rãi đi tới phía nam tử trường đao:

- Võ bảng? Ta chỉ biết Yêu Nghiệt bảng!

Thanh âm vừa dứt, cả người trực tiếp bay ra ngoài...

Cách đó không xa, bên cạnh Diệp Huyền, Dạ Ly đột nhiên nói:

- Đại tỷ xếp vào Yêu Nghiệt bảng!

Yêu Nghiệt bảng!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, không suy nghĩ nhiều, thấy được Lục Bán Trang có thể ngăn cản nam tử trường đao kia, hấn nói:

- Các ngươi đi trước!

Thanh âm vừa dứt, Linh Tú kiếm bên hông hấn trực tiếp bay ra ngoài.

Cách đó không xa, một tên nam tử áo giáp đột nhiên cầm đao một bổ về phía Linh Tú kiếm của Diệp Huyền...

Xuy!

Linh Tú kiếm trực tiếp chém vỡ trường đao của nam tử áo giáp kia, sau đó tiến quân thần tốc, đâm vào trên khôi giáp của nam tử áo giáp, thế nhưng, áo giáp kia vậy mà mạnh mẽ ngăn Linh Tú kiếm! Có điều, nam tử áo giáp cũng bị một kiếm này của Diệp Huyền chấn cho liên tục lùi về sau. Mà đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên nắm chặt Linh Tú kiếm, sau một khắc, Linh Tú kiếm chém ngang một cái, cắt ngang cổ của nam tử áo giáp này.

Xuy!

Một cái đầu đầm máu lập tức bay ra ngoài!

Nơi xa, một khắc khi Diệp Huyền lao ra, đám người Dạ Ly trực tiếp cười Hắc Lang phóng đi nơi xa!

Đi!

Đối với Lục Bán Trang, bọn hấn chưa bao giờ cãi lời!

Lúc này, không phải thời điểm nói nghĩa khí, lúc này, đối với Diệp Huyền và Lục Bán Trang mà nói, càng ít người, bọn hắn càng dễ đi!

Sau khi đám người Dạ Ly rời đi, Diệp Huyền lập tức bị 19 tên nam tử áo giáp bao vây!

Mà giờ khắc này, hắn cũng không thể nào miểu sát nữa!

Bởi vì 19 nam tử áo giáp kia công thủ như một, bây giờ hắn hoàn toàn không có cơ hội miểu sát, không chỉ không có cơ hội miểu sát, ngược lại còn có dấu hiệu bị áp chế!

Mà một bên khác, Lục Bán Trang lại đề đánh nam tử trường đao kia!

Trong lòng Diệp Huyền rất khiếp sợ, nam tử trường đao kia thế nhưng là một vị Đạo đạo Tông sư, vậy mà, Lục Bán Trang thế mà áp đảo hắn!

Thật không đơn giản!

Đúng lúc này, Lục Bán Trang cách đó không xa đột nhiên nói:

- Rút lui!

Thanh âm vừa dứt, nàng đột nhiên vỗ một chưởng xuống mặt đất.

Oanh!

Đại địa xung quanh nàng và nam tử trường đao kia trực tiếp nhấc lên, yên lặng một chớp mắt, một bóng người đột nhiên bay ra, bóng người này, đúng là nam tử trường đao kia!

Nam tử trường đao bay xa trọn vẹn mười mấy trượng!

Mà Lục Bán Trang lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Diệp Huyền, sau một khắc, nam tử áo giáp hai bên trái phải Diệp Huyền trực tiếp bị đánh bay, ngay sau đó, Lục Bán Trang dẫn theo Diệp Huyền xông nhanh về phía trước!

Xuy!

Vừa xông lên, vậy mà lập tức xông ra 50 trượng!

Mà khi đám người nam tử trường đao muốn tiếp tục truy sát, Lục Bán Trang và Diệp Huyền đã xuất hiện ngoài trăm trượng, hoàn toàn kéo dài khoảng cách với bọn hắn!

Có điều, lúc bọn hắn còn muốn đuổi, một thanh âm đột nhiên vang lên từ bên tai bọn hắn:

- Chớ đuổi. Nữ tử kia chính là người trên Yêu Nghiệt bảng ở Trung Thổ Thần Châu!

Yêu Nghiệt bảng!

Nghe vậy, nam tử trường đao lập tức híp lại hai mắt.

Thanh Châu có võ bảng, mà Trung Thổ Thần Châu có Yêu Nghiệt bảng!

Mà chất lượng của Yêu Nghiệt bảng này, không phải võ bảng có thể so sánh, phải biết, Yêu Nghiệt bảng này chính là mục tiêu của hết thảy thiên tài Thanh Thương giới!

Có thể vào bảng, đều là người yêu nghiệt nhất Thanh Thương giới!

Nam tử trường đao trầm giọng nói:

- Phía trên chuẩn bị làm thế nào?

Yên lặng một lát sau, thanh âm kia vang lên lần nữa:

- Chờ lệnh, phía trên đã phái người đến đây.

Nam tử trường đao khẽ gật đầu, gần giọng nói:

- Yêu Nghiệt bảng lại thế nào! Gặp Hạ Hầu Dao ta tất phải chết!

Hạ Hầu Dao!

Xếp thứ sáu võ bảng Thanh Châu!

Sau khi đám người Diệp Huyền rời đi, cường giả Túy Tiên Lâu cũng dồn dập rút đi. Thế nhưng, sự tình vẫn chưa kết thúc.

Nơi nào đó, Lục Bán Trang dẫn theo Diệp Huyền đột nhiên ngừng lại!

Mà giờ khắc này, sắc mặt Diệp Huyền tái nhợt, khí tức hỗn loạn, giống như bệnh nặng!

Tốc độ quá nhanh!

Tốc độ vừa rồi của Lục Bán Trang là quá nhanh, nhanh đến phi thường, có thể nói, nếu không phải hắn đã tu luyện đến Kim Thân cảnh, sợ là sẽ trực tiếp bị xé nát!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Người không chỉ tu võ tu kiếm, thân thể này cũng mạnh mẽ như vậy, có hứng thú xông pha Trung Thổ Thần Châu hay không?

Diệp Huyền vỗ vỗ lồng ngực có chút khó chịu, sau đó khẽ gật đầu:

- Sẽ đi.

Lục Bán Trang khẽ gật đầu, sau đó huyết sát một tiếng, rất nhanh, hai đầu Hắc lang từ nơi xa chạy tới, hai người nhảy lên Hắc Lang, trong chớp mắt đã biến mất ở cách đó không xa.

Diệp Huyền và Lục Bán Trang cười Hắc Lang một đường chạy như điên, tốc độ của hai người cực nhanh, không quá nửa canh giờ đã đuổi kịp đám người Dạ Ly!

Lúc nhìn thấy Diệp Huyền và Lục Bán Trang không có việc gì, đám người Dạ Ly đều thở dài một hơi.

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Gọi người

Rất nhanh, mọi người đi tới Quý Nam thành, lần này, trên tường thành không có binh sĩ, không chỉ như thế, lúc bọn hắn đi tới dưới tường thành, cửa thành đột nhiên mở ra, một người ra đón!

Lão giả bước nhanh tới trước mặt Diệp Huyền, khẽ thi lễ:

- Diệp công tử, mời đi theo ta!

Dưới sự hướng dẫn của lão giả, mọi người tiến vào trong thành.

Mà khi bọn hắn tiến vào trong thành, hơn mười người người áo đen lập tức xuất hiện xung quanh bọn hắn, trong đó có tám người đều là Thần Hợp cảnh, mà những người này, đều là cường giả của Túy Tiên Lâu!

Cứ như vậy, được những cường giả Túy Tiên Lâu hộ tống, Diệp Huyền đi tới Túy Tiên Lâu, mà hơn mười người áo đen kia thì tiếp tục đề phòng bốn phía!

Diệp Huyền!

Khi biết Diệp Huyền xuất hiện ở cảnh nội Đường quốc, Ngũ lâu chủ Khương quốc lập tức thông báo Túy Tiên Lâu Đường quốc phải toàn lực bảo hộ, không chỉ như thế, ngay cả Tam lâu chủ Thanh Châu đều truyền lời tới, tận lực trợ giúp nhiều nhất có thể!

Mặc dù Diệp Huyền trở thành tử thù với Thương Mộc học viện và Âm giới, thế nhưng, Túy Tiên Lâu cũng mặc kệ, với Túy Tiên Lâu mà nói, hiện tại bọn hắn đã liên quan với sư đồ Diệp Huyền, lúc này, tự nhiên là bọn hắn muốn cực lực lôi kéo!

Mọi thứ có hai mặt, Túy Tiên Lâu vì thế mà đắc tội Thương Mộc học viện và Âm giới, thế nhưng, bọn hắn cũng vì vậy mà đạt được hữu nghị của sư đồ Diệp Huyền.

Trong gian phòng, mọi người ngồi quanh một bàn lớn.

Mà Túy Tiên Lâu đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn, không chỉ đồ ăn, còn có một vị Tông Sư y đạo chữa thương cho mọi người, đãi ngộ này đơn giản là không thể tốt hơn!

Mọi người rõ ràng đã rất đói, điên cuồng càn quét đồ ăn trên bàn.

Cách đó không xa, lão giả Túy Tiên Lâu chỉ đứng yên.

Diệp Huyền nhìn qua lão giả, lão giả vội vàng thi lễ:

- Diệp công tử có phân phó gì?

Diệp Huyền nói:

- Xưng hô thế nào?

Lão giả vội vàng nói:

- Diệp công tử gọi Ngô quán sự là được! Phải rồi, Bát lâu chủ chúng ta đã đi điều tra tin tức, đợi chút nữa sẽ trở về.

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đa tạ!

Lão giả khẽ thi lễ, hần nhìn thoáng qua đám người Diệp Huyền, sau đó lặng lẽ lui xuống.

- Người rất thân với Túy Tiên Lâu?

Cách đó không xa, Lăng Hàn đột nhiên hỏi.

Diệp Huyền gật đầu:

- Rất thân.

Lăng Hàn khẽ gật đầu:

- Túy Tiên Lâu này ở Trung Thổ Thần Châu cũng có thanh danh cực lớn, không yếu hơn Thương Mộc học viện và Thương Lan học viện chút nào, bọn hần vậy mà đối đãi người như thế, người thật không đơn giản a!

Diệp Huyền cười nói:

- Chư vị cũng không đơn giản, không phải sao?

Lăng Hàn cười hắc hắc, không nói gì!

Đám người bọn hần, kỳ thật đều không đơn giản!

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Trước đó thu được một số cường nỏ Cực phẩm Linh khí, ta muốn giữ lại những cường nỏ Cực phẩm Linh khí này, ta chia kim tệ cho các người...

Một bên, Lục Bán Trang đột nhiên lắc đầu:

- Người giữ lại, không cần chia!

Diệp Huyền nhìn qua Lục Bán Trang, Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Nhận người làm bằng hữu, chứ cự tuyệt!

Một bên, Dạ Ly gặm gặm đùi gà, sau đó gật đầu:

- Đại tỷ nói đúng lắm, người cứ giữ số Cực phẩm Linh khí kia, chúng ta nhận người làm bằng hữu!

Lăng Hàn khẽ gật đầu:

- Diệp huynh là một người sáng khoái, cũng là một người nghĩa khí, bằng hữu như người, chúng ta kết giao.

Diệp Huyền còn muốn nói gì, Lục Bán Trang lại nhìn hẩn một cái:

- Thu là được, tấm lòng thành của mọi người, chứ có dài dòng. Ngày sau chúng ta cũng sẽ không khách khí với người!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Vậy đa tạ chư vị huynh đệ!

Đúng lúc này, một nam tử trung niên đột nhiên đi đến, nam tử trung niên đưa mắt nhìn đám người Diệp Huyền, sau đó hẩn ôm quyền:

- Chư vị, tại hạ là Bát lâu chủ Túy Tiên Lâu Đường quốc.

Mọi người cũng đứng dậy hoàn lễ!

Bởi vì vị Bát lâu chủ này, chính là Vạn Pháp cảnh!

Bát lâu chủ đi đến trước mặt Diệp Huyền, trầm giọng nói:

- Diệp tiểu hữu, tình huống có chút không ổn!

Diệp Huyền nhú mày:

- Làm sao?

Bát lâu chủ liếc mắt nhìn mọi người:

- Theo tin tức ta nhận được, Thương Mộc học viện và Âm giới ở Thanh Châu đã ra giá trên trời nhằm giết người, cho đến hiện tại, đã có ba vị trên võ bảng chạy đến bên này, thậm chí, có thể người xếp thứ nhất cũng tới, bởi vì Túy Tiên Lâu và Âm giới ra giá chính là Võ kỹ Thiên giai trung phẩm và Công pháp Thiên giai trung phẩm. Ngoài ra, còn có một món Linh khí Minh giai Thượng phẩm!

Nói đến đây, hẩn hơi dừng lại:

- Thế này cũng chưa tính là gì, theo Túy Tiên Lâu ta thăm dò, không biết bọn hẩn đã dùng thứ gì để thuyết phục Khảo Sơn Vương Đại Vân đế quốc, hiện tại Đại Vân đế quốc cũng đã ra tay, đội cường nỏ áo đen các người gặp phải trước đó, chính là Đại Vân đế quốc phái tới, mà bây giờ, có thể bọn hẩn sẽ trực tiếp tạo áp lực với Khương quốc, thậm chí trực tiếp phái cường giả chạy đến, hoặc nói, đang trên đường tới!

Đám người Diệp Huyền yên lặng.

Bát lâu chủ lại nói:

- Còn có... Bên Trung Thổ Thần Châu truyền đến tin tức, Thương Mộc học viện và Âm giới, đã điều người từ Trung Thổ Thần Châu đến đây...

Nói xong, hẩn liếc mắt nhìn đám người Diệp Huyền:

- Lần này, bọn hẩn thật sự tới, hơn nữa còn không tiếc bất cứ giá nào!

Đúng lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên uống một ngụm nước, sau đó nện bát ầm ầm trên bàn:

- Gọi người!

Một bên, Lăng Hàn do dự một chút, sau đó nói:

- Đại tỷ... Trên Yêu Nghiệt bảng cũng phải gọi sao?

Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Gọi!

Bát lâu chủ: "..."

Gọi người!

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Lục cô nương, việc này là chuyện của cá nhân ta, các người thực sự không cần dính vào, ta...

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Ai nói là chuyện của một mình ngươi?

Nói xong, thanh âm của nàng lạnh xuống:

- Chuyện của ngươi, chính là chuyện của mọi người!

Diệp Huyền: "..."

Một bên, Dạ Ly hung hăng găm một đũa gà, sau đó nói:

- Đại tỷ nói không sai, Diệp huynh, mấy người chúng ta đều đồng sinh cộng tử, cái gọi là đồng sinh cộng tử, không phải một câu nói, đồng sinh cộng tử, đó chính là sinh tử cùng nhau!

Lăng Hàn khẽ gật đầu:

- Diệp huynh, chuyện này cũng không phải chuyện của một mình ngươi, lần này Thương Mộc học viện và Âm giới không chỉ đơn thuần nhằm vào ngươi, còn nhằm vào chúng ta, chúng ta cũng không chọc bọn hắn, thế mà bọn hắn nhiều lần phái người ám sát, chuyện này không thể nhận!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Lăng Hàn, lạnh lùng nói:

- Ngươi gì, chúng ta gì, không phải mọi người cùng nhau hả?

Lăng Hàn ngượng ngập cười cười:

- Nói sai, nói sai!

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Diệp huynh chớ để ý, tất cả mọi người là đồng bọn, lời nhảm khác cũng đừng nói nữa. Ngược lại, nếu ngày sau chúng ta có khó khăn, cũng sẽ không khách khí với ngươi!

Một bên khác, Dạ Ly khẽ gật đầu:

- Giết chết bọn hắn!

Mọi người: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Hắc đao vệ

Một bên, Bát lâu chủ nhìn đám người Lục Bán Trang, vẻ mặt có chút phức tạp.

Đây đều là tuyệt đỉnh thiên tài đến từ Trung Thổ Thần Châu, những thiên tài này tuyệt đối là hạng người tâm cao khí ngạo, người bình thường, bọn hắn căn bản chướng mắt. Diệp Huyền có thể được những người này tán thành, đã không đơn giản là vấn đề thiên phú!

Mà một khi được bọn hắn tán thành, những người này lại cực kỳ nghĩa khí!

Đôi lúc, hữu nghị giữa người trẻ tuổi chính là như thế, lúc thành có chút không hiểu thấu, nhưng còn thật hơn vàng ròng bạc trắng.

Lúc này, Lục Bán Trang lấy ra một viên truyền âm thạch, nàng rót huyền khí vào trong đó, rất nhanh, truyền âm thạch run rẩy, ngay sau đó, một thanh âm nữ tử vang lên từ trong truyền âm thạch:

- Lục bảo bối, nhớ ta?

Mọi người: "..."

Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Thanh Châu, Đường quốc, tới đánh nhau!

Yên lặng một lát, trong truyền âm thạch, âm thanh kia vang lên lần nữa:

- Tới ngay!

Thanh âm này vừa dứt, truyền âm thạch bình tĩnh lại.

Lục Bán Trang ngồi xuống, nàng nhìn thoáng qua đám người Lăng Hàn:

- Thất thần cái gì, gọi nhanh lên!

Mọi người vội vàng lấy ra truyền âm thạch của bản thân...

Đều không gọi trưởng bối trong nhà, mà là gọi bằng hữu của bọn hắn. Với những thiên tài yêu nghiệt này mà nói, gọi trưởng bối là chuyện đáng xấu hổ nhất!

Giống như hai tiểu hài đánh nhau, một bên đánh thua lại đi gọi lão cha đến đánh giúp, loại hành vi này, theo bọn hắn nghĩ, là hành vi hèn nhất nhất không thể nghi ngờ!

Người trẻ tuổi đánh nhau, vậy chỉ nên để người trẻ tuổi tự giải quyết!

Thấy tình cảnh trong sân, Bát lâu chủ đột nhiên nở nụ cười.

Những người trước mắt này đều không phải người đơn giản, bằng hữu của bọn hắn sẽ đơn giản sao?

Không thể nghi ngờ, lần này sẽ có trò hay để xem!

Đúng lúc này, một lão già đột nhiên đi đến, lão già trầm giọng nói:

- Lâu chủ, Túy Tiên Lâu ta đã bị gần vạn binh sĩ Đường quốc bao vây.

Giữa sân yên tĩnh lại.

Bát lâu chủ khẽ gật đầu:

- Cũng chỉ có binh sĩ?

Lão già lắc đầu:

- Không đơn giản là binh sĩ, trong đó có vài người không giống binh sĩ. Ngoài ra, Quốc chủ Đường quốc mời ngài đi để đô một chuyến!

Bát lâu chủ lắc đầu cười một tiếng:

- Trả lời bọn hắn, không còn gì có thể nói.

Lão già nhìn thoáng qua Bát lâu chủ, khẽ gật đầu, sau đó lui xuống.

Sau khi lão già lui xuống, Bát lâu chủ nhìn về phía đám người Diệp Huyền:

- Có lẽ chư vị đều đã mệt, xin cứ nghỉ ngơi một đêm, khác không dám nói, tối nay Túy Tiên Lâu ta nhất định sẽ bảo đảm chư vị bình an.

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Trong gian phòng, mọi người trầm mặc.

Lục Bán Trang ăn bánh nướng, không nói gì.

Mọi người cũng tiếp tục điên cuồng quét sạch đồ ăn trên bàn cơm!

Một lát sau, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Chư vị, Trung Thổ Thần Châu chơi vui không?

Chơi vui không?

Thần sắc của đám người có chút cổ quái.

Diệp Huyền cười nói:

- Làm sao?

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì.

Lăng Hàn khẽ lắc đầu:

- Không dễ chơi, bên kia... Thế hệ trẻ tuổi ngày nào cũng đánh nhau!

Nói xong, hắn chỉ chỉ bản thân:

- Lúc trước nếu không phải đại tỷ ra tay, ta đã bị người đánh chết tươi!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nếu ta đi qua, có thể bị người đánh chết hay không?

Mọi người nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cuối cùng, Lăng Hàn lắc đầu:

- Không dễ nói lắm, chủ yếu là xem đối thủ của ngươi là ai!

Diệp Huyền: "..."

Một bên, Dạ Ly đột nhiên nói:

- Trung Thổ Thần Châu cạnh tranh rất kịch liệt, rất nhiều tài nguyên đều phải dựa vào bản thân tranh đoạt, người không đoạt là không có, cho dù trong gia tộc, người cũng phải tranh, không tranh, cái gì cũng không có. Không muốn sống uất ức, cũng chỉ có thể điên cuồng tranh đoạt.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, kỳ thật bất kỳ địa phương nào cũng cạnh tranh hết sức kịch liệt, chỉ là có lẽ Trung Thổ Thần Châu càng kịch liệt hơn!

Rất nhanh, mọi người căn quét xong.

Nghỉ ngơi!

Mặc dù mọi người đều là võ giả, thế nhưng, vẫn cần nghỉ ngơi, đặc biệt là từ khi tiến vào thủ phủ Đường quốc, bọn hắn vẫn chưa hề chớp mắt, lúc này, có thể nói là vô cùng mệt mỏi!

Diệp Huyền tới bên cửa sổ, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, giờ phút này, Túc Tiên Lâu đã bị đám người Đường quốc bao vây chặt chẽ, gần như là kín không kẽ hở, hơn nữa, ngày càng nhiều binh sĩ chạy đến bên này.

Mà giờ phút này, Túc Tiên Lâu đã khởi động trận pháp, trận pháp này có thể không có tác dụng quá lớn đối với cường giả Vạn Pháp cảnh, nhưng đối với những binh lính bình thường này mà nói, tác dụng là vô cùng lớn.

Thế nhưng, Diệp Huyền rất rõ ràng, trận pháp này chỉ có thể tạm thời ngăn cản những binh lính này!

Sau hừng đông, chính là thời điểm đánh nhau!

Lúc này, Lục Bán Trang đi tới bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền nói khẽ:

- Không nghỉ ngơi một chút?

Lục Bán Trang nhìn phía dưới, lãnh đạm nói:

- Không cần!

Diệp Huyền: "..."

Lục Bán Trang liếc mắt đánh giá những binh sĩ Đường quốc kia:

- Có tính toán gì không?

Diệp Huyền trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Sẽ càng nhiều người đến đây, hơn nữa, chắc chắn người tới đều là đỉnh tiêm trong thế hệ trẻ tuổi Thanh Châu ta. Tính toán của ta chính là đánh, không phải chúng ta giết chết bọn hắn, chính là bọn hắn đánh chết chúng ta!

Lục Bán Trang khẽ gật đầu:

- Vậy thì đánh!

Nói xong, nàng lấy ra một cái bánh nướng mà gặm.

Diệp Huyền: "..."

Thời gian trôi qua từng chút một, sắc trời dần sáng ngời, mà xung quanh Túy Tiên Lâu, đã là người đông nghìn nghịt!

Binh sĩ Đường quốc đã vây Túy Tiên Lâu đến con kiến cũng không chui lọt!

Rất nhanh, chân trời nổi lên một màu trắng bạc, một vòng mặt trời đỏ chậm rãi bay lên từ cuối chân trời.

Trong phòng, đám người Dạ Ly đều đã tỉnh lại.

Lúc này, Bát lâu chủ đột nhiên đi đến, hần nhìn mọi người một lượt, sau đó nói:

- Túy Tiên Lâu ta đã điều tới từ khắp nơi 30 cường giả Thần Hợp cảnh, đợi chút nữa bọn hần sẽ cùng phá vây với chư vị, còn xin chư vị chớ có ham chiến.

Nói đến đây, hần hơi dừng lại, sau đó lại nói:

- Sau khi lao ra, chư vị hãy đi đường cẩn thận. Thật có lỗi, Túy Tiên Lâu ta chỉ có thể làm đến như vậy.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Lần này Túy Tiên Lâu tương trợ chúng ta như thế, các người ở Đường quốc...

Bát lâu chủ cười nói:

- Không sao, một chút sản nghiệp nhỏ mà thôi, bỏ qua là được. Tiểu hữu, các người chuẩn bị đi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng lao ra!

Nói xong, hần quay người rời đi.

Trong phòng, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Còn vấn đề gì không?

Mọi người lắc đầu.

Lục Bán Trang đang muốn nói chuyện, Thương Càng ở một bên đột nhiên nói:

- Đại tỷ, ta không đi!

Mọi người nhìn về phía Thương Càng, Thương Càng gỡ xuống chiếc nhẫn của bản thân rồi để lên bàn:

- Giúp ta mang về cho đệ đệ ta, hần là đủ cho hần dùng rất lâu.

- Nói nhảm gì!

Lục Bán Trang đột nhiên cả giận nói:

- Cái gì mà người không đi! Ta cho người biết, cho dù người chết, ta cũng phải mang đi thi thể của người.

Nói xong, nàng nhìn về phía Cam Vô Vi bên cạnh:

- Lão Cam, người công hần, những người còn lại đợi chút nữa hãy vây quanh hai người bọn hần.

Thương Càng còn muốn nói gì, Cam Vô Vi đã trực tiếp đi đến trước mặt, công hần lên.

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền nói:

- Người và ta mở đường! Chớ có lưu thủ, có thể miểu sát hãy tận lực miểu sát!

Nói xong, hần quay người rời đi.

Trong phòng, Lục Bán Trang liếc mắt nhìn mọi người:

- Điều sống cho ta!

Nửa khắc đồng hồ sau.

Cửa chính của Túy Tiên Lâu đột nhiên mở ra, ngay sau đó, mười hai đầu Hắc Lang đột nhiên lao ra!

Mà phía trên mười hai đầu Hắc Lang này, là hơn ba mươi tên cường giả Thần Hợp cảnh!

- Bắn tên!

Một tiếng hét phẫn nộ tựa như tiếng sấm đột nhiên vang lên từ giữa sân.

Thanh âm này vừa dứt, vô số mũi tên tựa như cuồng phong bạo vũ kích bắn về phía đám người Diệp Huyền.

Giờ khắc này, trước mặt đám người Diệp Huyền trực tiếp đen lại!

Thấy một màn này, thần sắc của đám người Lăng Hàn đều ngưng trọng lên!

Đúng lúc này, hơn ba mươi cường giả Thần Hợp cảnh trên đỉnh đầu bọn họ đột nhiên phóng lên tận trời, ngay sau đó, hơn ba mươi đạo khí tức cường đại bao phủ đến những mũi tên kia, trong nháy mắt, những khí tức cường đại này trực tiếp quấn nát bảy một số mũi tên cầm đầu.

Cùng lúc đó, hơn ba mươi người, mỗi người đều té ra một tấm chắn màu đen nhánh, bọn hắn cứ như vậy giữ chặt tấm chắn ngăn trên đỉnh đầu đám người Diệp Huyền, mạnh mẽ ngăn tất cả mũi tên.

Phía dưới, vô số binh sĩ cầm trường mâu trong tay, gắt gao ngăn trước mặt đám người Diệp Huyền, không có bất kỳ người nào lui nửa bước!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên bay ra ngoài, một khắc khi hắn rơi xuống đất, đại địa chỉ lực ngưng tụ trong nháy mắt, cùng lúc đó, Đại Hắc kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Khỏe miệng Diệp Huyền nổi lên một vết dử tợn, hắn dẫn theo đại kiếm chạy như điên về phía đám binh sĩ trước mặt, kiếm ý và chiến ý điên cuồng chấn động ra từ trong đại kiếm trong tay hắn, tăng thêm đại địa chỉ lực, giờ phút này, một mình hắn lại có thể thiên quân vạn mã.

Lúc còn cách đám binh sĩ kia vài trượng, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên, sau đó hai tay cầm kiếm đột nhiên một trăm xuống dưới:

- Điều chết cho lão tử!

Kiếm chém xuống.

Oanh!

Trước mặt Diệp Huyền, mười mấy tên binh sĩ lập tức bị một kiếm này chém nát bảy, cùng lúc đó, vô số binh sĩ bị lực lượng một kiếm phát ra chấn bay ra bốn phía, mà trước mặt Diệp Huyền, xuất hiện một khe rãnh thật sâu dài đến vài chục trượng, khe rãnh này, sâu hơn một trượng!

Khắp nơi bừa bộn!

Diệp Huyền dẫn theo đại kiếm vọt tới phía binh sĩ Đường quốc nơi xa:

- Xong cùng ta!

Đám người Lục Bán Trang theo sát.

Ngay từ đầu, với Diệp Huyền và Lục Bán Trang dẫn đầu, đám người thế như chẻ tre, thế nhưng ngay lúc bọn hắn muốn xông phá trùng vây, một đám người áo giáp đen cầm trường đao trong tay đột nhiên ngăn trước mặt bọn hắn.

Cầm đầu, đứng là tên Đạo đạo Tông sư Hạ Hầu Dao bọn hắn gặp phải hôm qua!

Ngoài ra, chung quanh còn có mấy trăm Hắc Dao vệ!

Hạ Hầu Dao nhìn đám người Diệp Huyền, gằn giọng nói:

- Muốn đi? Đã hỏi ta chưa!

Thanh âm vừa dứt, hắn trực tiếp dẫn theo trường đao vọt tới phía đám người Diệp Huyền, mà sau lưng hắn, là hai mươi tên binh sĩ áo giáp đen, hai mươi người này cầm trường đao trong tay, trên thân phát ra khí tức sát phạt lạnh lẽ.

Diệp Huyền và Lục Bán Trang trực tiếp xông ra ngoài, mà lần này, hai người đều không thể trong nháy mắt miểu sát đám người Hạ Hầu Dao, bọn hắn bị đám người Hạ Hầu Dao mạnh mẽ cản lại.

Mà lúc này, mấy trăm Hắc Dao vệ cùng với vô số binh sĩ vọt thẳng tới đám người Dạ Ly.

Khóe miệng Dạ Ly nổi lên một vết cười gằn:

- Giết chết bọn hần!

Thanh âm vừa dứt, hần trực tiếp xông ra ngoài.

Rất nhanh, đám người Dạ Ly bị vô số binh sĩ bao vây. Mặc dù bọn hần đều cực cường, có thể lấy ít đánh nhiều, thế nhưng giờ phút này, binh sĩ chung quanh ít nhất cũng hơn hai vạn, hơn nữa còn có những Hắc Dao vệ kia, số người áp chế, khiến bọn hần căn bản không có bất kỳ ưu thế nào!

Nơi xa, Lục Bán Trang đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ngăn trở một lát!

Thanh âm vừa dứt, nàng tung bay về sau, đi thẳng tới trước mặt đám người Dạ Ly, tiếp theo, nàng đột nhiên đập một bàn tay lên mặt đất:

- Vô Cực Băng!

Một chường vô xuống.

Oanh!

Đại địa trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh đám người Lục Bán Trang lập tức nổ tung, vô số binh sĩ trực tiếp bay ra ngoài, cách Lục Bán Trang hơi gần càng trực tiếp bị một chường này chấn vỡ thành thịt nát, không chỉ như thế, uy lực của một chường kia còn đang chấn cho những binh lính xung quanh không ngừng lùi lại.

Mà sắc mặt của Lục Bán Trang cũng trắng bệch, khóe miệng còn mang theo máu tươi! Rõ ràng, một chường vừa rồi đã làm nàng tiêu hao cực lớn!

Lục Bán Trang đột nhiên quay đầu nhìn về phía đám người Dạ Ly, gằm thét:

- Đi nhanh lên!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Khương Cửu

Đám người Dạ Ly đang muốn đi, đúng lúc này, Thương Càng đột nhiên thoát khỏi Cam Vô Vi, ngã xuống đất.

Mọi người nhìn về phía Thương Càng, Thương Càng nhìn thoáng qua Cam Vô Vi, thời khắc này, toàn thân Cam Vô Vi đều là thương, đặc biệt là trước ngực, đã thủng một lỗ lớn, còn đang không ngừng đổ máu, mà vết thương này, đúng là Cam Vô Vi vừa cắn thay hần!

Vừa rồi, nếu không phải Lục Bán Trang chạy đến, Cam Vô Vi đã chết!

Thương Càng chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Ta biết các ngươi không muốn bỏ ta lại, không muốn để ta chết, ta cũng không muốn chết...

Nói xong, hần đột nhiên gằm thét với đám người Lục Bán Trang:

- Thế nhưng, con mẹ nó chứ, không thể liên lụy các ngươi. Lão tử đi ra lẩn lộn, thực lực không đủ, bị người đánh chết, lão tử nhận, lão tử không trách bất kỳ ai khác. Các ngươi đều tu luyện thật tốt cho lão tử, sống thật tốt...

Nói xong, hần bấm tay một cái, một viên nạp giới bay đến trước mặt Lục Bán Trang, hần nhếch miệng cười một tiếng:

- Nói cho đệ đệ ta biết, về sau con mẹ nó không được chịu thua kém, bị người đánh, lập tức đánh trả cho lão tử. Còn có thể từ chưa về nhà chồng của ta, nói cho nàng, ta không thể về được. Bảo nàng tìm người làm lại từ đầu, lão tử chúc nàng hạnh phúc!

Thanh âm vừa dứt, hần đột nhiên vỡ một chường lên trán.

Bành!

Trong nháy mắt, đầu hần nứt ra.

Hần có chút dò dẫm nhìn đám người Lục Bán Trang:

- Các huynh đệ, các người có thể an tâm đi.

Nhìn thấy Thương Càng tự sát, mọi người giữa sân đều ngây ngẩn cả người.

Một bên, Lăng Hàn đột nhiên giận dữ hét:

- Thương Càng, con mẹ nó người chính là một thằng ngu! Siêu cấp đại ngu xuẩn!

Cam Vô Vi càng quỳ trên mặt đất, không ngừng oanh kích mặt đất, nước nỏ nói:

- Đồ đần độn, lão tử thay người cần đao vô ích!

Đúng lúc này, Lục Bán Trang ở một bên đột nhiên gầm thét:

- Đi, đi cho ta!

Thanh âm vừa dứt, nàng đá mạnh một cước lên một thanh trường thương nằm trên mặt đất, trường thương bắn ra.

Xuy!

Mấy trượng bên ngoài, vài tên binh sĩ trực tiếp bị trường thương xuyên qua, chết tại chỗ!

Mấy người Lăng Hàn cũng dồn dập lên sới, sau đó, Lục Bán Trang dẫn đầu phóng đi nơi xa.

Thế nhưng rất nhanh, bọn hần lại bị bao vây!

Bởi vì số người thực sự rất rất nhiều!

Mà giờ phút này, Diệp Huyền cũng bị một đám người vây khốn gắt gao, căn bản không thể tương trợ.

Những cường giả Thần Hợp cảnh Tủy Tiên Lâu kia cũng bị vô số binh sĩ kiểm chế, cũng may là có bọn hần, bằng không, đám người Diệp Huyền căn bản không thể kiên trì đến bây giờ.

Nơi xa.

Bành!

Một tiếng nổ vang lên... Diệp Huyền trực tiếp bị một thanh trọng kiếm chém lui mấy chục trượng, thế nhưng rất nhanh, hai mươi người lao thẳng tới chỗ hần...

Bành bành bành...

Diệp Huyền bị hơn hai mươi người vây công, liên tục lùi lại mấy chục trượng, mà giờ phút này, trên người hần đã có mấy vết đao, mỗi một vết đều cực sâu!

Hần vừa dừng lại, hai mươi người kia lại lần nữa vây quanh hần, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên mở hai mắt ra.

Xuy xuy!

Hai đạo kiếm quang tựa như hai đạo lôi điện bắn ra từ trong hốc mắt của hần, ba tên thị vệ áo giáp đen trước mặt hần lập tức bị hai đạo kiếm quang này chém thành hai đoạn, mà những thị vệ áo giáp đen còn lại thì liên tục lùi về sau, tránh né hai đạo kiếm quang này!

Mà đúng lúc này, Hạ Hầu Đao đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Huyền, sau một khắc, một thanh đại đao bổ thẳng xuống đầu Diệp Huyền!

Một đao này xen lẫn đao ý, lực lượng bá đạo vô cùng.

Khóe miệng Diệp Huyền nổi lên một vết dử tợn, hần cũng không tránh lui, mà cầm Đại Hắc kiếm trong tay vung mạnh lên.

Chính diện đối bình!

Bành!

Một tiếng nổ chói tai vang lên, Hạ Hầu Dao lập tức bị chấn động bay ngược hơn vài chục trượng, mà Diệp Huyền cũng lùi xa mấy trượng!

Nhưng mà, hắn vừa dừng lại, hơn mười nam tử mặc áo giáp đen lập tức xuất hiện chung quanh hắn lần nữa!

Mà đúng lúc này, một đạo kiếm quang đột nhiên bay ra từ trong cơ thể Diệp Huyền, sau một khắc, một tên thị vệ áo giáp đen bên trái Diệp Huyền lập tức bay đầu!

Linh Tú kiếm!

Ngự Kiếm thuật!

Nhìn thấy chuỗi Linh Tú kiếm này, về mặt những thị vệ áo giáp đen kia đại biến, dồn dập lui lại, vô cùng đề phòng!

Phi kiếm này xuất quỷ nhập thần, bọn hắn vô cùng kiêng kị!

Mà lúc này, mấy người Lục Bán Trang cũng nhích lại gần Diệp Huyền!

Mọi người dựa lưng vào nhau, mà xung quanh bọn hắn, là vô số binh sĩ, còn có đám người Hạ Hầu Dao.

Giờ phút này, bọn hắn đã bị vây đến nước chảy không lọt.

Những cường giả Túy Tiên Lâu kia cũng đều bị kiểm chế, căn bản không giúp được bọn hắn, phải nói, bản thân bọn hắn cũng có chút khó đảm bảo!

Xung quanh bọn hắn, thế nhưng là có chỉ ít mấy vạn binh sĩ!

Đã là tuyệt cảnh!

Đường quốc vì tru diệt bọn hắn, đã không tiếc bất cứ giá nào!

Diệp Huyền lau máu tươi trên khóe miệng, cười nói:

- Chư vị, việc đã đến nước này, nói gì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì nữa, vậy chúng ta cứ giết cho thống khoái đi!

Nói xong, hắn đột nhiên giẫm chân phải một cái, cả người mạnh mẽ bắn ra.

Người chưa đến, kiếm tới trước.

Xuy!

Một tên binh lính trong nháy mắt bị một kiếm của hắn tước bay đầu!

Dạ Ly đột nhiên gầm thét:

- Vậy cứ giết thống khoái!

Thanh âm vừa dứt, hắn cũng xông ra ngoài.

Rất nhanh, đám người Cam Vô Vi đều xông ra ngoài.

Đám người Diệp Huyền đều là thiên tài vạn người không được một, mà giờ khắc này, trước mặt những đại quân này, vẫn như cũ lộ ra vô lực như vậy!

Ngay tại thời điểm tuyệt cảnh này, một tên kỵ binh Đường quốc từ nơi xa đột nhiên chạy đến, tên kỵ binh này nhanh chóng chạy đến trước mặt nam tử mặt nạ thủ lĩnh Hắc Dao vệ, sau đó quỳ một gối xuống:

- Báo, Bùi Nguyên soái có lệnh, Hắc Dao vệ và Cẩm Từ doanh lập tức chạy tới Lưỡng Giới thành!

Nam tử mặt nạ đột nhiên rút trường đao ra gác trên cổ tên kỵ binh kia, cả giận nói:

- Người nói gì?

Kỵ binh nhìn thẳng nam tử mặt nạ:

- Cừu công chúa Khương quốc đột nhiên phát động tập kích, Lưỡng Giới thành thiếu khuyết nhân thủ nghiêm trọng, nếu đám người Bùi Nguyên soái chiến bại, đại quân Khương quốc có thể tới thủ phủ Đường quốc ta ngay lập tức, xin Dao thống và Cẩm Từ doanh lập tức đi tới trợ giúp!

- Khương quốc!

Về mặt nam tử mặt nạ dữ tợn đáng sợ:

- Khương quốc đáng chết!

Nói xong, hắn nhìn về phía đám người Diệp Huyền cách đó không xa, giờ phút này, đám người Diệp Huyền đã bị bao vây, có thể nói, nhiều nhất một canh giờ, bọn hắn có thể mạnh mẽ mài chết đám người Diệp Huyền.

Từ bỏ vào lúc này, thất bại trong gang tấc a!

Lúc này, tên kỵ binh kia trầm giọng nói:

- Còn xin Đao thống lấy đại cục làm trọng!

Đại cục làm trọng!

Nam tử mặt nạ nhìn chằm chằm đám người Diệp Huyền nơi xa, nếu từ bỏ lúc này, hắn tự nhiên là vô cùng không cam lòng.

Nhưng nếu không buông bỏ...

Vì tiêu diệt đám người Diệp Huyền, Đường quốc không chỉ điều động binh sĩ từ các nơi, còn cả Cẩm Từ doanh và bọn hắn từ Lưỡng Giới thành tới đây, với tình huống này, binh lực ở Lưỡng Giới thành tự nhiên là không đủ.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới, Khương quốc trong tình huống nhiều mặt thụ địch, Khương Cửu này lại còn dám chủ động xuất kích!

- Báo!

Đúng lúc này, lại một tên kỵ binh tới nhanh như gió, tên kỵ binh kia cấp tốc chạy tới trước mặt nam tử mặt nạ:

- Bùi Nguyên soái có lệnh, mệnh lệnh các người mau trở về Lưỡng Giới thành trợ giúp, kẻ trái lệnh, chém!

Kẻ trái lệnh, chém!

Ánh mắt của nam tử mặt nạ dữ tợn đáng sợ!

Một lát sau, nam tử mặt nạ đột nhiên gầm thét:

- Rút lui!

Thanh âm của nam tử mặt nạ vừa dứt, những binh lính kia đột nhiên ngừng lại, sau đó thối lui tựa như thủy triều.

Nam tử mặt nạ lạnh lùng liếc mắt nhìn thoáng qua đám người Diệp Huyền, sau đó quay người giục ngựa rời đi.

Đại quân lui rất nhanh, mà đám người Hạ Hầu Đao khi nhìn thấy đại quân rút đi, cũng theo sát rút đi.

Bọn hắn rất rõ ràng, nếu không có đại quân kiềm chế, bọn hắn sẽ lập tức phơi thây đầu đường!

Giữa sân, đám người Diệp Huyền ngồi liệt trên mặt đất, chung quanh bọn họ, toàn bộ đều là thi thể, khắp nơi đều tràn ngập một mùi máu tanh cực kỳ khó ngửi.

Diệp Huyền nằm trên mặt đất, giờ phút này, toàn thân hắn đã vô lực.

Thật đúng là giết đến mềm tay!

Không chỉ hắn, đám người Lục Bán Trang bên cạnh hắn đều như thế.

Giết đến không còn khí lực.

Lúc này, Bát lâu chủ xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền, Bát lâu chủ nhìn thoáng qua nơi xa:

- Cửu công chúa Khương quốc ra tay rồi.

Tiểu Cửu!

Diệp Huyền ngồi dậy:

- Nàng ra tay rồi?

Bát lâu chủ gật đầu:

- Ngay tại nửa canh giờ trước, nàng đột nhiên phái ra bảy vạn thiết kỵ tiến thẳng đến đại quân của Bùi Khiếu Hồ, chủ lực của Bùi Khiếu Hồ chính là Hắc Dao vệ và Cẩm Từ doanh, không có hai quân chủ lực này, thực lực đại quân của hắn suy giảm rất nhiều. Chính vì nguyên nhân này, những đại quân kia mới lập tức rút đi.

Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói khẽ:

- Hắn là nàng biết mọi người đang kiểm chế Cẩm Từ doanh và Hắc Dao vệ, có điều, nàng dám ra quân dưới tình huống Khương quốc hai mặt thụ địch, phân quyết đoán và dũng khí này, vẫn khiến người ta vô cùng kinh hãi.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Phía nàng có thể gặp nguy hiểm hay không?

Bát lâu chủ lắc đầu:

- Nàng là một người thông minh, bây giờ nàng sẽ không đối cứng với Đường quốc. Nếu ta không đoán sai, chờ Cẩm Từ doanh và Hắc Dao vệ trở về, nàng sẽ lập tức triệt binh, lui về Lương Giới thành. Kỳ thật, lần này nàng xuất binh, hắn là đang giúp người!

Trong lòng Diệp Huyền có chút phức tạp, hắn tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Khương Cửu.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Cuộc Bọn Hắn Không Dám Xuất Động Vạn Pháp Cảnh

Lúc này, Bát lâu chủ trầm giọng nói:

- Tủy Tiên Lâu ta đã đạt được tình báo, một số người trên võ bảng Thanh Châu đã chạy đến bên này, Ngoài ra, còn có Đại Vân đế quốc, tuyệt đối không thể khinh thường đế quốc này, mặc dù bọn hắn đã không còn cường đại như thời kỳ đỉnh phong, thế nhưng, nội tình vẫn còn đó. Ngoài ra, Thương Mộc học viện và Âm giới Trung Thổ Thần Châu đã điều người tới, sợ là cũng sắp đến Thanh Châu.

Nói đến đây, thần sắc của hắn ngưng trọng lên.

Sự tình thật sự rất nghiêm trọng!

Bởi vì hiện tại hắn cũng đã nhìn ra, Thương Mộc học viện và Âm giới rõ ràng là muốn liều chết với Diệp Huyền, hai siêu cấp thế lực gần như đã không tiếc tất cả đại giới.

Kỳ thật, hai thế lực này cũng đã không còn đường lui.

Nếu Diệp Huyền quyết khởi, nhất định sẽ báo thù, mà bọn hắn, lại không thể quỳ xuống nhận sai. Mặc dù Kiểm tiên cường hãn, thế nhưng, còn chưa cường đại đến mức khiến hai thế lực này từ bỏ tôn nghiêm, từ bỏ hết thảy mà nhận sai.

Mà Diệp Huyền, nếu bây giờ không chết, được một vị Kiểm tiên dạy dỗ, tiền đồ ngày sau nhất định là bất khả hạn lượng.

Hai thế lực cũng không dám bỏ mặc Diệp Huyền tiếp tục trưởng thành như thế!

Đương nhiên, cũng không hoàn toàn là vì Diệp Huyền, hai thế lực này cũng muốn lấy lại danh dự.

Phải biết, sự tình vài vị tôn giả hộ viện của Thương Mộc học viện và cường giả Âm giới bị chém giết, thế nhưng là đã truyền khắp toàn bộ Thanh Châu.

Lúc này, Lục Bán Trang cách đó không xa đột nhiên nói:

- Người của ta, chậm nhất hai ngày sẽ chạy tới.

Bát lâu chủ và Diệp Huyền nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang chậm rãi đi tới nơi xa, trong một đám thi thể phía xa, nàng tìm được thi thể của Thương Càng.

Đám người Diệp Huyền đi tới trước thi thể Thương Càng, nhìn thi thể Thương Càng, Lục Bán Trang mặt không biểu tình:

- Bọn hần muốn đánh, vậy thì đánh.

- Đánh!

Một bên, Lăng Hàn gần giọng nói:

- Đánh với bọn hần! Đường ca ta nhanh nhất hai ngày sẽ chạy tới!

- Đánh!

Mọi người hoàn toàn nhất trí.

Lục Bán Trang quay người nhìn về phía Diệp Huyền:

- Có tính toán gì không?

Dự định!

Đám người Dạ Ly đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Bát lâu chủ cũng nhìn về phía Diệp Huyền, nói thật, đến tận đây, hần cũng có chút thấp thòm.

Bởi vì thật sự là chuyện đã quá lớn.

Diệp Huyền yên lặng một lát, sau đó nói:

- An táng Thương Càng thật tốt trước đã.

Mọi người gật đầu!

Sau nửa canh giờ, đám người Diệp Huyền an táng Thương Càng ở một chỗ trong rừng rậm, trước mộ bia, Lục Bán Trang nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trong tay:

- Nghi ngơi cho tốt, hậu sự về sau, giao cho chúng ta!

Nói xong, mọi người thi lễ thật sâu.

Sau khi rời khỏi rừng rậm, đám người Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía chân trời nơi xa:

- Nơi này cách đế đô Đường quốc không đến 800 dặm, có hứng thú đi đế đô Đường quốc giết vài người hay không?

Đi đế đô?

Mọi người nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Nghe nói đế đô Đường quốc rất giàu có, nếu tới, khẳng định phải đi xem một chút, ân, thuận tiện giết vài người.

Đế đô Đường quốc!

Sau nửa canh giờ, mười hai người Diệp Huyền thẳng đến đế đô.

Trên đường, bên cạnh Diệp Huyền, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Muốn mời cứu binh hay không? Ta biết một nhánh dong binh ở Trung Thổ Thần Châu, không phải rất đắt.

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Có khả năng, người gọi đi!

Lục Bán Trang khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Trước Quý Nam thành, nhìn đám người Diệp Huyền đi tới đế đô, Bát lâu chủ khẽ thở dài:

- Tuổi trẻ chính là máu nóng a!

Kỳ thật, hắn đã khuyên đám người Diệp Huyền rời khỏi Đường quốc.

Thế nhưng, đám người Lục Bán Trang vậy mà không ai nguyện ý rời đi.

Bị khi phụ!

Vậy dĩ nhiên phải đánh lại!

Đây là một đám tiểu tử dám đánh dám liều hơn nữa còn vô cùng mang thù.

Đặc biệt là Diệp Huyền, không phải mang thù bình thường!

Túy Tiên Lâu vốn cũng muốn phái người tiến đến đế đô với đám người Diệp Huyền, nhưng đã bị Diệp Huyền cự tuyệt.

Với Diệp Huyền mà nói, Túy Tiên Lâu làm đã đủ nhiều! Bởi vì lần này tương trợ, Túy Tiên Lâu đã triệt để từ bỏ hết thân sản nghiệp ở Đường quốc!

Thật đã đủ nhiều!

Lưỡng Giới thành.

Lúc Hắc Dao vệ và Cẩm Từ doanh trở về thủ, Khương Cửu lập tức mang theo đại quân lui về Lưỡng Giới thành.

Trên tường thành, Khương Cửu thân mặc ngân giáp, nàng nhìn cuối chân trời phía xa, nói khẽ:

- Cần phải trở về a...

...

Một chỗ trên đỉnh núi, Hạ Hầu Dao và hơn mười thị vệ Hắc Dao lặng lẽ quỳ.

Trước mặt đám người Hạ Hầu Dao không xa, một nam tử trung niên đứng đấy, nam tử trung niên chấp hai tay sau lưng, mắt nhìn phía trước.

Người này, đúng là Mạc Thanh Huyền, viện trưởng Thương Mộc học viện Thanh Châu.

Không biết qua bao lâu, Mạc Thanh Huyền đột nhiên nói:

- Đứng lên đi.

Lúc này đám người Hạ Hầu Dao mới đứng lên.

Mạc Thanh Huyền nói khẽ:

- Đám người này, đến từ Trung Thổ Thần Châu. Trước đó là ta sai, trước khi tra được lai lịch của bọn hắn đã lựa chọn động thủ, vô cớ trêu chọc một nhóm kẻ địch...

Nếu sớm biết đám người Lục Bán Trang đến từ Trung Thổ Thần Châu, hắn sẽ không động thủ với đám người Lục Bán Trang. Đáng tiếc, hiện tại đã trêu chọc.

Thiện sao?

Đã không thể nào thiện.

Hạ Hầu Dao trầm giọng nói:

- Sư tôn, tiếp theo nên làm thế nào?

Mạc Thanh Huyền khẽ cười nói:

- Chờ đã, chờ người tới. Hiện tại, kẻ địch của hắn, không chỉ đơn thuần là Thương Mộc học viện ta và Âm giới, ngược lại, ta muốn xem xem, rốt cục Diệp Huyền hắn có thể yêu nghiệt tới trình độ nào! Cũng phải xem, vị Kiếm tiên phía sau hắn, có thể giữ được hắn hay không!

...

Giữa dãy núi mịt mờ, đám người Diệp Huyền chạy như điên.

Đế đô Đường quốc.

Diệp Huyền mặt không biểu tình, bên cạnh hắn, là đám người Lục Bán Trang.

Không biết qua bao lâu, đám người Diệp Huyền đi tới đế đô Đường quốc, nhưng lần này, bọn hắn cũng không trắng trợn tiến vào, mà chỉ lặng lẽ lên vào đế đô.

Bởi vì đế đô cũng không giới nghiêm toàn thành, bởi vậy, đám người Diệp Huyền rất dễ dàng lên vào trong đế đô.

Nơi hẻo lánh nào đó trên đường, Lục Bán Trang đột nhiên hỏi:

- Đi đâu?

Mọi người cũng nhìn về phía Diệp Huyền.

Hiện tại, Diệp Huyền và Lục Bán Trang giống nhau, đều là người chủ định của tiểu đoàn thể này!

Đối với Diệp Huyền, bọn hắn cũng tín phục, bởi vì mỗi lần đánh nhau, Diệp Huyền và Lục Bán Trang đều xông lên trước nhất, hơn nữa, hai người cũng đánh giỏi nhất!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn nơi xa:

- Thương Mộc học viện!

Lục Bán Trang trầm giọng nói:

- Cường giả Vạn Pháp cảnh!

Khóe miệng Diệp Huyền nổi lên một tia cười gằn:

- Cuộc, cuộc bọn hắn không dám xuất động cường giả Vạn Pháp cảnh.

Nói xong, hắn bước nhanh tới phía nơi xa.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, bên cạnh nàng, Dạ Ly trầm giọng nói:

- Tính tình Diệp huynh có chút táo bạo a!

Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Có tính cách!

Dạ Ly: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Cầu người đánh ta, thật!

Chỉ chớp lát, đám người đi tới Thương Mộc học viện Đường quốc, Thương Mộc học viện Đường quốc cũng xây dựng trên một ngọn núi, chẳng qua, vẫn kém hơn Thương Mộc học viện Khương quốc một chút.

Dù sao, Thương Mộc học viện Khương quốc xuất ra loại nhân vật như Cố Thiên Trần.

Dưới núi, Dạ Ly đột nhiên tới bên cạnh Diệp Huyền:

- Diệp huynh, chúng ta thật sự muốn đánh học viện này?

Mọi người cũng nhìn về phía Diệp Huyền.

Đánh một học viện!

Trước giờ chưa từng làm loại chuyện này a!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Đánh!

Dạ Ly do dự một chút, sau đó nói:

- Đánh thế nào?

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn lên trên núi:

- Trực tiếp đánh!

Thanh âm vừa dứt, Linh Tú kiếm đột nhiên bay ra từ trong cơ thể hắc, ngay sau đó, Diệp Huyền theo kiếm vọt thẳng lên trên núi.

Bên cạnh Lục Bán Trang, Lăng Hàn ngẩng người, sau đó nói:

- Trực tiếp như vậy a? Không có lời dạo đầu trước sao?

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau một khắc, nàng cũng xông ra ngoài.

Rất nhanh, mười hai người đồng thời phóng tới Thương Mộc học viện!

Tiến đánh trắng trợn!

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét đột nhiên vang lên từ bên trong Thương Mộc học viện:

- Là ai tự ý xông Thương Mộc học viện ta!

Diệp Huyền cầm đầu cười gằn nói:

- Là Diệp Huyền gia gia của ngươi!

Diệp Huyền!

Toàn bộ Thương Mộc học viện khiếp sợ!

Thanh Châu có ai không biết cái tên Diệp Huyền?

Võ đạo Tông sư!

Kiểm đạo Tông sư!

Trọng yếu nhất, sau lưng hắc thể nhưng là một vị Kiếm tiên a!

Rất nhanh, vô số cường giả Thương Mộc học viện ngăn trước mặt Diệp Huyền, một lão giả cầm đầu đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên, hai tay cầm kiếm đột nhiên một chém về phía lão giả.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Trong một kiếm này, trực tiếp hỗn hợp chiến ý và kiếm ý!

Sau khi thấy lực lượng trong một kiếm này, đồng tử của lão giả khẽ co rút lại, tay phải của hắn hóa chưởng ép xuống, sau một khắc, hắn đột nhiên trở tay vỗ lên.

Oanh!

Đại địa trước mặt hắc lập tức nhấc lên, nhưng mà, như thế cũng không ngăn được một kiếm của Diệp Huyền, kiếm của Diệp Huyền chém thẳng xuống.

Oanh!

Lão già lập tức bị chém bay ra ngoài, nhưng mà, ngay một khắc khi hắn bay ra ngoài, một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, bóng người này giờ chân lên, trực tiếp đá ngang tới đầu của lão già.

Ầm!

Lão già lập tức bay đầu!

Bóng người này, đúng là Lục Bán Trang!

Lúc thấy lão già bị miểu sát, những học viên Thương Mộc học viện giữa sân trực tiếp sợ ngây người!

Lão già chính là Phó viện trưởng Thương Mộc học viện, cường giả Thần Hợp cảnh tối đỉnh a!

Cứ bị miểu sát như thế?

Đám người Diệp Huyền cũng chưa dừng tay, phóng thẳng lên trên núi, những học viên Thương Mộc kia đang muốn ngăn cản, thế nhưng một thanh âm đột nhiên truyền đến từ trên núi:

- Lui ra!

Thanh âm của viện trưởng Thương Mộc học viện!

Thanh âm này vừa dứt, một uy áp kinh khủng trực tiếp bao phủ trên thân đám người Diệp Huyền. Cùng lúc đó, một lão già áo bào đen xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền.

Đám người Diệp Huyền ngừng lại.

Cường giả Vạn Pháp cảnh!

Lão già áo bào đen này đúng là viện trưởng Thương Mộc học viện!

Lão già áo bào đen nhìn chăm chăm Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, ngươi thật sự cho rằng Thương Mộc học viện ta không có ai? Ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên cầm trường kiếm trong tay trực chỉ lão già áo bào đen:

- Đánh ta a! Tới a!

Đám người Lục Bán Trang: "..."

Lão già áo bào đen nắm chặt hai tay, vẻ mặt âm trầm đáng sợ!

Đánh Diệp Huyền?

Hắn thật sự không dám đánh!

Mấy tên cường giả Vạn Pháp cảnh của Thương Mộc học viện Thanh Châu chết như thế nào? Thương Mộc học viện Khương quốc sụp đổ thế nào?

Cũng bởi vì ý lớn hiếp nhỏ với Diệp Huyền a!

Hiện tại có ai không biết sau lưng Diệp Huyền có một vị Kiếm tiên?

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhìn qua Lục Bán Trang:

- Đến bảo khổ của Thương Mộc học viện, có thể mang đi đều mang đi, kẻ nào cản, giết kẻ đó!

Lục Bán Trang khẽ gật đầu:

- Tốt!

Nói xong, nàng trực tiếp mang theo đám người Dạ Ly đi thẳng đến bảo khổ của Thương Mộc học viện!

- Cẩn rồi!

Lão già áo bào đen đột nhiên gầm thét, hần nhìn chăm chăm Diệp Huyền:

- Diệp Huyền, ngươi không nên quá phận, ngươi...

Diệp Huyền tiến lên một trượng trước mặt lão già áo bào đen:

- Đánh ta, đến, nhanh lên!

Lão già áo bào đen nắm thật chặt hai tay, sắc mặt dữ tợn đáng sợ!

Mà mấy người Lục Bán Trang cũng không dừng lại, trong lúc đó có người cản trở, thế nhưng trong nháy mắt đã bị Lục Bán Trang đá bay ra ngoài mấy chục trượng!

Trong đó, những học viên Thương Mộc kia còn muốn đi ngăn cản, thế nhưng lão già áo bào đen đột nhiên phản nộ quát:

- Dừng lại!

Những học viên Thương Mộc học viện đó quay đầu nhìn về phía lão già áo bào đen, lão già áo bào đen nhìn chăm chăm Diệp Huyền, Diệp Huyền chỉ bản thân, nói:

- Cầu ngươi đánh ta, thật.

Mọi người: "..."

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- thật tiện!

Nói xong, nàng dẫn theo đám người Dạ Ly bước nhanh đến nơi xa.

Trước mặt Diệp Huyền, giờ phút này, mặt của lão già áo bào đen cũng có chút vặn vẹo!

Đánh?

Đương nhiên là hần muốn một bàn tay đánh chết Diệp Huyền, hơn nữa, hần có tự tin, nếu ra tay, có niềm tin rất lớn giết được Diệp Huyền!

Thế nhưng, hần không dám, thật sự không dám!

Bởi vì một khi hần ra tay, rất có thể sẽ kích động vị Kiếm tiên kia, khi đó, không chỉ là hần muốn chết, có thể toàn bộ người của Thương Mộc học viện đều phải chết!

Cứ như vậy, đám người Lục Bán Trang nghênh ngang đi đến bảo khố của Thương Mộc học viện, trong lúc đó, không ai dám cản bọn hần!

Thế là, đám người Lục Bán Trang vô cùng thuận lợi tiến vào bảo khố của Thương Mộc học viện.

Khi thấy bảo vật trong bảo khố, đám người Dạ Ly lập tức sáng mắt lên!

Cho dù là Lục Bán Trang, cũng là có chút xúc động, thế là, nàng lấy ra một chiếc bánh lớn mà gặm...

Thật sự nhiều lắm!

Phải biết, đây chính là vô số năm tích lũy của Thương Mộc học viện a!

Một lát sau, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Bắt đầu cướp! Mang đi hết!

Nghe vậy, mọi người bắt đầu điên cuồng càn quét!

Lại lịch của bọn hần đều không đơn giản, nạp giới tự nhiên cũng đều là tốt nhất, bởi vậy, muốn chứa những vật này, cũng không phải việc khó gì!

Sau khi càn quét xong bảo khố, bọn hần lại đi tới Công pháp các, Võ kỹ các... Của Thương Mộc học viện.

Phàm là bảo vật, một món cũng không buông tha!

Mười mấy người, chỉ có thể dùng thổ phi để hình dung!

Mà Thương Mộc học viện, không ai dám ra tay!

Vạn Pháp cảnh không ra, trong Thương Mộc học viện này, đám người Lục Bán Trang chính là vô địch! Trọng yếu nhất, chính là sau lưng đám người Diệp Huyền thể nhưng là một vị Kiếm tiên!

Ý lớn hiếp nhỏ?

Ngay cả Thương Mộc học viện Thanh Châu và Âm giới cũng không dám ý lớn hiếp nhỏ a!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Ta là loại người thế sao?

Lựa chọn của lão giả áo bào đen, hiển nhiên là sáng suốt!

Bởi vì dưới tình huống hắn không thể ra tay, nếu Thương Mộc học viện muốn đánh với đám người Diệp Huyền, không thể nghi ngờ, cho dù có thể thắng, cũng sẽ lưỡng bại câu thương, phải nói là ngọc đá cùng nát!

Thương Mộc học viện Đường quốc cũng có vô số năm truyền thừa, hắn không muốn Thương Mộc học viện bị hủy trong tay bản thân!

Là sĩ nhục!

Nhưng giữa sĩ nhục và hủy diệt, hắn lựa chọn sĩ nhục! Ít nhất, hiện tại, trước khi Thương Mộc học viện Thanh Châu phái người tới, hắn chỉ có thể lựa chọn sĩ nhục!

Rất nhanh, đám người Lục Bán Trang đi ra.

Giữa sân, sắc mặt của những học viên Thương Mộc kia đều dữ tợn đến đáng sợ!

Vô cùng nhục nhã!

Hôm nay, với Thương Mộc học viện mà nói, là một ngày sỉ nhục nhất từ trước tới nay!

Đám người Lục Bán Trang đi đến bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Chúng ta đi!

Hắn cũng không lựa chọn giết người, bởi vì nếu lựa chọn giết người, những người này nhất định sẽ cá chết lười rách!

Đúng lúc này, Dạ Ly ở một bên do dự một chút, hắn đi tới trước mặt lão giả áo bào đen kia, sau đó chỉ chỉ bản thân:

- Đánh ta!

Àm!

Dạ Ly trong nháy mắt đã bị đánh bay ra ngoài trăm trượng, cuối cùng nện ầm ầm xuống đất.

Trên mặt đất, Dạ Ly phun một ngụm máu, sau đó hắn có chút mờ mịt nhìn đám người Diệp Huyền phía xa:

- Là cách nói của ta không đúng sao?

Cách nói không đúng?

Diệp Huyền có chút im lặng.

Lão giả áo bào đen lạnh lùng nhìn thoáng qua Dạ Ly:

- Sau lưng người cũng có Kiếm tiên sao?

Hắn không dám đánh Diệp Huyền, bởi vì hắn sợ sẽ kích động vị Kiếm tiên kia!

Thế nhưng, đó không có nghĩa là hắn dễ bị khi dễ!

Có điều, cuối cùng hắn cũng không dám hạ tử thủ.

Một vị Kiếm tiên!

Hắn vẫn vô cùng kiêng kỵ, phải nói là sợ hãi...

Cứ như vậy, đám người Diệp Huyền nghênh ngang rời đi trong ánh mắt phần nộ của đám người Thương Mộc học viện!

Không ai dám động thù!

Vạn Pháp cảnh không ra, trong thế hệ trẻ tuổi của Đường quốc, căn bản không ai có thể ngăn cản đám người Diệp Huyền. Ngay cả một số Thần Hợp cảnh uy tín lâu năm cũng đỡ không nổi!

Lão giả áo bào đen nhìn chằm chằm phía dưới rất lâu, cuối cùng, hắn khẽ lắc đầu:

- Lý Huyền Thương, người hại Thương Mộc học viện thế thảm!

Hiện tại, Thương Mộc học viện và Diệp Huyền đã trở thành cục diện không chết không thôi!

Hai bên đều sẽ không bỏ qua!

Sở dĩ tạo thành cục diện bây giờ, tự nhiên là vì Lý Huyền Thương Thương Mộc học viện Khương quốc!

Năm đó, Diệp Huyền này đã muốn gia nhập Thương Mộc học viện đó a!

Mà bây giờ...

Nói không đáng tiếc, đó là giả. Dĩ nhiên hiện tại, đối với Thương Mộc học viện mà nói, trong đầu bọn hắn chỉ có một ý niệm, đó chính là diệt trừ Diệp Huyền!

Nhất định phải diệt trừ!

Thương Mộc học viện căn bản không thể tiếp tục mặc cho Diệp Huyền trưởng thành!

Một lát sau, lão giả áo bào đen quay người biến mất ở giữa sân, không biết đi nơi nào.

Mà trong Thương Mộc học viện, khắp nơi bừa bộn, tất cả mọi thứ đều bị đám người Lục Bán Trang cướp sạch!

Nhiều năm tích lũy, cứ vô cớ làm lợi đám người Diệp Huyền như vậy...

...

Sau khi rời khỏi Thương Mộc học viện, đám người Diệp Huyền đi tới một rừng rậm trong dãy núi sâu.

Mọi người vây quanh một chỗ.

Chia của!

Mọi người lấy ra tất cả đồ vật cướp được từ Thương Mộc học viện, Lục Bán Trang nhìn lướt qua, sau đó nói:

- Kim tệ tổng cộng có hai ức bảy ngàn vạn, cực phẩm linh thạch có khoảng tám trăm vạn, trong đó, ba quyền võ kỹ địa giai hạ phẩm, một quyền địa giai trung phẩm, một quyền địa giai thượng phẩm. Ba mươi sáu món linh khí, 15 món cực phẩm linh khí, một món Minh giai hạ phẩm. Chỉ có ba quyền công pháp, đều là Địa giai hạ phẩm. Một số vật phẩm thượng vàng hạ cám còn lại, ta định giá khoảng hai ngàn vạn kim tệ. Ngoài ra...

Nói đến đây, nàng vung lên tay phải, tám viên linh thạch xuất hiện trước mặt đám người Diệp Huyền!

Ngọc phẩm linh thạch!

Đám người lập tức sáng mắt lên.

Đây chính là đồ tốt!

Bởi vì đây là thứ bọn hấn cần nhất lúc này!

Lục Bán Trang nhìn mọi người một lượt, sau đó nói:

- Chỉ có tám viên, không đủ chia, người nào có nhu cầu, bản thân lấy trước, ta khấu trừ kim tệ.

Giữa sân, đám người Dạ Ly liếc mắt nhìn nhau, rất nhanh, tám viên ngọc phẩm linh thạch được chia sạch.

Tất cả mọi người là người một nhà, tự nhiên sẽ không khách khí.

Lúc này, Lục Bán Trang nhìn về phía Lăng Hàn cách đó không xa, nàng bấm tay một cái, Linh khí Minh giai Hạ phẩm trực tiếp bay đến trước mặt Lăng Hàn!

Chuôi linh khí Minh giai này là thương, vừa vặn thích hợp cho Lăng Hàn sử dụng!

Lăng Hàn cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, có chuôi thương này, chiến lực của hấn có thể tăng lên ít nhất hai ba thành!

Chỉ chớp lát, Lục Bán Trang và Diệp Huyền đã chia tốt tất cả vật phẩm.

Mà giờ khắc này, Diệp Huyền đã có ba ức hai ngàn vạn kim tệ, khoảng một trăm vạn cực phẩm linh thạch. Ngoài ra, ba quyển võ kỹ địa giai hạ phẩm, một quyển địa giai trung phẩm, công pháp cũng có hai quyển địa giai hạ phẩm. Ngoài trừ những cường nỏ Cực phẩm Linh khí thu được trước đó, còn có mười ba món Cực phẩm Linh khí, tạp vật còn lại cũng được chia một số, đối với hấn mà nói, số tạp vật này có lẽ không có tác dụng quá lớn, thế nhưng lại có tác dụng vô cùng lớn đối với Thương Lan học viện hiện tại.

Thu hoạch to lớn!

Có thể nói, chuyến đi Thương Mộc học viện lần này, tất cả mọi người đã kiếm đủ lời.

Kỳ thật, với cá nhân bọn hấn mà nói, cũng không phải là đặc biệt nhiều, bởi vì hiện tại, mỗi người bọn hấn đều cần một lượng tài nguyên tu luyện phi thường khổng lồ!

Tu luyện chính là đốt tiền!

Đặc biệt là bọn hấn đều muốn đổi lên trang bị Minh giai, mà một món trang bị Minh giai, cũng không phải mấy ngàn vạn có thể mua được. Bởi vậy, mọi người giữa sân đều khá là hâm mộ Lăng Hàn!

Lúc này, mọi người nhao nhao nhìn về phía Diệp Huyền.

Lục Bán Trang cũng nhìn về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền trầm mặc một lát:

- Hành tung của chúng ta đã bại lộ, hiện tại, chắc chắn là mọi nơi trong đế đô này đều đã đề phòng sâm nghiêm, đặc biệt là hoàng cung đế đô Đường quốc, chúng ta không thể đi hoàng cung này.

Nói đến đây, hấn hơi dừng lại, sau đó lại nói:

- Mặc dù không thể đi hoàng cung, thế nhưng những vương gia, quý tộc đế đô gì đó, nhất định có không ít đồ vật, đi tìm bọn hấn mượn ít tiền tiêu.

Lục Bán Trang lấy ra một chiếc bánh nướng, cắn một cái, sau đó nói:

- Mượn rồi phải trả sao?

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Ta là loại người vay tiền không trả sao?

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, chân thành nói:

- Khó nói!

Diệp Huyền: "..."

- Ha ha...

Mọi người cười phá lên.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Tử Chiến!

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền rời khỏi rừng rậm, một khắc đồng hồ sau, đế đô Đường quốc loạn!

Một đám người chuyên môn đến thăm phủ đệ của những quý tộc vương gia thế gia gì đó, mà khi bọn hắn đi ra, phủ đệ của những quý tộc và thế gia kia, gần như đều bị cướp sạch sành sanh...

Thô phi Diệp Huyền!

Rất nhanh, tên tuổi của đám người Diệp Huyền đã truyền khắp đế đô Đường quốc.

Giận!

Vô số người khắp Đường quốc đã nổi giận.

Đám người Diệp Huyền điên cuồng cướp sạch những quý tộc và thế gia Đường quốc như vậy, chẳng khác nào đang đánh mặt Đường quốc a! Nhưng mà, cũng không ai dám ngăn cản đám người Diệp Huyền, ngay cả Hoàng thất Đường quốc, giờ phút này cũng không có bất cứ động tĩnh gì, mà những binh lính trên đường phố đều bị điều về hết.

Đám người Diệp Huyền, dưới Vạn Pháp cảnh, bọn hắn đã vô địch!

Trừ phi điều động trên vạn binh sĩ vây quét, bằng không, căn bản không có biện pháp bắt bọn hắn. Mà trong đế đô này, đại quân lại khó mà thi triển, còn nữa, Đường quốc cũng không muốn dùng mạng của binh lính bình thường để cản đám người Diệp Huyền.

Bởi vì quá lỗ vốn!

Hoàng cung đế đô Đường quốc lúc này, hơn vạn binh sĩ đã tụ tập ở cửa hoàng cung, trong đó còn có ba ngàn Ngự Lâm quân tinh nhuệ, mà trong cung cũng đã trải rộng binh sĩ.

Đề phòng!

Toàn bộ hoàng cung đã đề phòng cao độ!

Hoàng cung, trong một đại điện nào đó, một nam tử trung niên ngồi trên long ý, trước mặt hắn, là một đồng lớn tấu chương thật dày.

Người này, đúng là Quốc chủ Đường quốc Đường Nam Từ.

Bên cạnh Quốc chủ Đường quốc không xa, một lão giả đứng đấy, lão giả mặc một trường bào màu đen rộng lớn, sau lưng hắn, đeo hai thanh loan đao.

Mà trước mặt hắn không xa, một lão giả tóc trắng đang ngồi.

Một lát sau, Đường Nam Từ đóng lại tấu chương trong tay, nhìn về phía lão giả tóc trắng trước mặt:

- Quốc lão, thấy thế nào?

Lão giả tóc trắng khẽ trầm ngâm, sau đó trầm giọng nói:

- Mười hai người kia, đã vô địch dưới Vạn Pháp cảnh, nhất định phải chờ, chờ người của Trung Thổ thần châu chạy đến, trước đó, nhẫn!

Nhẫn!

Đường Nam Từ mặt không biểu tình:

- Đây là quốc sĩ!

Lão già tóc trắng lắc đầu:

- Bệ hạ, chiến tranh lần này vốn là không nên phát động, Thương Mộc học viện và Âm giới chỉ là muốn lợi dụng Đường quốc ta, mặc dù có bọn hắc trợ lực, với Đường quốc ta mà nói, là một ưu thế thật lớn, nhưng mà, mục đích của bọn hắc là Diệp Huyền kia, mà người này, sau lưng hắc có một vị Kiếm tiên, ân oán giữa bọn hắc, chúng ta thực sự không nên cuốn vào!

Đường Nam Từ cười khê:

- Quốc lão, Đường quốc ta có vốn liếng cự tuyệt Thương Mộc học viện và Âm giới sao?

Quốc lão yên lặng.

Cự tuyệt Thương Mộc học viện?

Căn bản không được!

Loại thế lực như Thương Mộc học viện Thanh Châu, lực ảnh hưởng thực sự quá lớn. Nếu Đường quốc không phối hợp, kết cục nhất định là thê thảm.

Đường Nam Từ nói khê:

- Kỳ thật lần này, với Đường quốc ta mà nói, cũng là một cơ hội. Nếu lần này có thể mượn lực lượng của bọn hắc, diệt trừ kẻ địch mấy đời như Khương quốc, khi đó, bản đồ của Đường quốc ta sẽ mở rộng không chỉ một lần, đến lúc đó, tu dưỡng một phen, lại thêm lưng tựa Thương Mộc học viện và Âm giới, đến lúc đó, nhất định Đường quốc ta sẽ phát triển không hề kém hơn Ninh quốc.

Nói xong, hắc chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Nguy hiểm, nhưng cũng là một cơ hội.

Quốc lão yên lặng hồi lâu, sau đó nói:

- Chính là xem Thương Mộc học viện và Âm giới có thể đề chết Diệp Huyền kia hay không.

Diệp Huyền!

Đường Nam Từ chậm rãi nắm chặt tay phải:

- Những thiên tài của Đường quốc ta... Không một ai có thể so với người này.

Nói xong, hắc nhìn về phía quốc lão:

- Truyền lệnh xuống, đóng cửa thành, Vũ Tiễn vệ, Ngự Lâm quân, tùy thời chờ lệnh. Chờ người của Thương Mộc học viện và Trung Thổ Thần Châu đến, lập tức tru diệt người này!

Quốc lão trầm giọng nói:

- Hi vọng người tới có thể ngăn chặn đám thổ phi này...

Trong đế đô, một chỗ trên đường phố, đám người Diệp Huyền ngồi dưới đất.

- Đi hoàng cung sao?

Lăng Hàn đột nhiên có chút hưng phấn nói:

- Ở trong đó, chắc chắn có rất rất nhiều bảo bối!

Hoàng cung!

Khỏe miệng Diệp Huyền khê co quắp... Tên này cướp đến nghiện rồi.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Lăng Hàn:

- Trong hoàng cung, ít nhất hai vạn cung tiễn thủ, còn có mấy vạn thị vệ tinh nhuệ, nếu người có thể giải quyết bọn hắc, chúng ta đi ngay!

Lăng Hàn: "..."

Diệp Huyền khê gật đầu:

- Mặc dù ta cũng muốn đi hoàng cung, thế nhưng, bên đó sẽ không thỏa hiệp với chúng ta, mấy vạn binh sĩ, chúng ta đánh không lại.

Đánh không lại!

Mặc dù hấn ưa thích đánh nhau, cũng muốn chơi chết Đường quốc, nhưng bản thân hấn rất rõ ràng, hiện tại, với thực lực của mấy người bọn hấn, muốn tấn công vào hoàng cung Đường quốc, quả thực là người si nói mộng.

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên lấy ra một viên truyền âm thạch màu đen nhánh, truyền âm thạch khẽ run lên, ngay sau đó, một thanh âm truyền đến trong đầu Diệp Huyền.

Mọi người nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Một lát sau, khoe miệng Diệp Huyền hơi nhấc lên:

- Tùy Tiên Lâu báo cho ta, trong một tòa núi lớn cách nơi này hơn trăm dặm, có một mỏ vàng của Đường quốc, nơi đó chỉ có hơn hai ngàn binh sĩ, chưa vị có hứng thú hay không?

Đám người Dạ Ly vội vàng gật đầu!

Khăng định có hứng thú!

Diệp Huyền khẽ gật đầu:

- Chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Đi!

Nói xong, đoàn người trực tiếp biến mất ngay tại chỗ.

Trong một tòa núi lớn, đám người Diệp Huyền cười Hắc Lang chạy như điện, chỉ chốc lát, đám người Diệp Huyền đã tới chỗ mỏ vàng kia, lúc những binh sĩ thủ ở đây nhìn thấy đám người Diệp Huyền, vẻ mặt đều đại biến, thế nhưng, không một binh sĩ nào lui lại!

Hai ngàn tên lính trận địa sẵn sàng đón quân địch, ai cũng đều thấy chết không sờn!

Diệp Huyền đột nhiên nhảy xuống Hắc Lang, hấn mở ra tay phải, Đại Hắc kiếm xuất hiện trong tay hấn, cùng lúc đó, đại địa chi lực trong nháy mắt đã hội tụ toàn thân hấn!

Diệp Huyền quán chặt xích sắt của Đại Hắc kiếm lên trên cánh tay của hấn, tiếp theo, tay phải hấn kéo lê đại kiếm vọt tới phía đám binh sĩ kia, trên người hấn, tản ra một cỗ kiếm ý và chiến ý thao thiên.

Đại Hắc kiếm bị kéo lê trên mặt đất, những nơi đi qua, từng mảng đại địa bắt đầu nổ tung!

Nơi xa, trước hai ngàn tên lính, một người tướng lĩnh trung niên đột nhiên cảm trường thương xuống mặt đất, găm thét:

- Từ chiến!

- Từ chiến!

Hai ngàn tên lính đồng thời găm thét, trường thương điên cuồng nện xuống mặt đất, thanh thế dọa người.

Lục Bán Trang sau lưng Diệp Huyền cũng không nhân rồi, một khắc khi Diệp Huyền lao ra, bọn hấn cũng dón dập xông ra ngoài.

Mà những binh lính kia, không một người nào rút đi!

Mà ngay lúc đám người Diệp Huyền còn cách đám binh sĩ kia khoảng ba mươi trượng, một lão già đột nhiên xuất hiện trước mặt đám binh sĩ kia, lão già nhìn mọi người một lượt:

- Quốc chủ có lệnh, tất cả mọi người tránh ra!

Tránh ra!

Những binh lính kia lập tức ngăn cản cả người.

Về mặt tướng lĩnh cầm đầu có chút dữ tợn:

- Quốc lão có ý gì?

Lão già lắc đầu:

- Lui ra, chớ có hi sinh vô nghĩa, mười hai người bọn hấn, tự có người tới đối phó!

Chớ có hy sinh vô nghĩa!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Phỉ Quân!

Hai ngàn binh sĩ, căn bản không làm gì được đám người Diệp Huyền! Trừ phi hơn năm ngàn, mới có thể tạo thành uy hiếp với đám người Diệp Huyền. Phải biết, mười hai người trẻ tuổi trước mặt này đều là thiên tài yêu nghiệt chân chính a!

Đề binh sĩ đối chiến với bọn hắn, là không sáng suốt không thể nghi ngờ!

Nhìn thấy những binh lính kia dồn dập thối lui, mấy người Diệp Huyền cũng có chút sửng sốt, có điều, bọn hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, những binh lính này không ra tay, tự nhiên cũng là chuyện tốt với bọn hắn!

Mà đúng lúc này, tướng lĩnh trung niên kia đột nhiên vọt tới trước mặt Diệp Huyền, hắn nhìn chằm chằm Diệp Huyền, không nói nhảm bất kỳ lời gì, hắn xông nhanh về phía trước, một thương đâm tới yết hầu của Diệp Huyền.

Lăng Không cảnh đỉnh phong!

Diệp Huyền cũng không động, khi tướng lĩnh trung niên vọt tới hơn một trượng trước mặt Diệp Huyền, một thanh phi kiếm đột nhiên xuyên qua từ giữa chân mày của hắn.

Xuy!

Máu tươi bắn tung tóe!

Tướng lĩnh trung niên đứng trước mặt Diệp Huyền, giữa chân mày của hắn không ngừng tuôn ra máu tươi, trong khoảnh khắc, mặt của hắn đã biến thành một gương mặt máu. Hắn nhìn chằm chằm Diệp Huyền, gằn giọng nói:

- Người Đường quốc, tuyệt đối không bao giờ khuất phục người Khương quốc!

Diệp Huyền lãnh đạm nói:

- Khi các ngươi tiến công Khương quốc, nghĩ đến các ngươi tàn sát bách tính nước ta, ta đã không có ý định để các ngươi khuất phục, bởi vì...

Nói đến đây, hắn nhếch miệng cười một tiếng:

- Bởi vì ta muốn giết sạch các ngươi, những kẻ xâm lược này!

Nói xong, hắn đi tới phía hai ngàn tên lính nơi xa:

- Còn ai muốn tới không? Yên tâm, một kiếm này của ta chém xuống, trong nháy mắt đã bay đầu, không thống khổ chút nào!

Nghe vậy, đám binh sĩ kia đã nóng nảy kích động, mà lúc này, quốc lão kia đột nhiên cả giận nói:

- Ai dám xuất chiến, tru cừu tộc!

Tru cừu tộc!

Về mặt đám binh sĩ kia vô cùng khó coi.

Quốc lão quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, trong mắt hắn không hề che giấu sát ý, người Đường quốc đều muốn Diệp Huyền chết. Nhưng lúc này, nếu những binh lính này xuất chiến, sẽ chỉ hi sinh vô ích!

Những binh lính này, nên chết trên chiến trường, mà không phải chết ở chỗ này.

Thấy những binh lính kia không ra tay, mấy người Diệp Huyền cũng không ra tay, mà là phóng tới mỏ vàng.

Hai ngàn tên lính, mặc dù bọn hấn không sợ, thế nhưng nếu muốn giết sạch, cũng không phải một chuyện đơn giản. Lần này, bọn hấn chủ yếu là đi cầu tài, giết người, chỉ là thỉnh thoảng bỏ sung.

Lúc đám người Diệp Huyền xông vào trong mỏ vàng, đám người Dạ Ly lập tức sáng mắt lên!

Mỏ vàng!

Trong mỏ vàng này, có hơn mười rương vàng khối, mặc dù số này còn chưa chế thành kim tệ, nhưng cũng không khác gì kim tệ! Mà với mỏ vàng trước mắt, có thể chế tạo ra chỉ ít hai ba ức kim tệ!

Dạ Ly nhếch miệng cười một tiếng:

- Nếu lần này có thể còn sống trở về, lão tử có thể vọt tới Thần Hợp cảnh! Khẳng định có thể thừa lại không ít!

Thần Hợp cảnh!

Từ Thông U cảnh xông vào Thần Hợp cảnh, cần ít nhất hơn ức kim tệ. Cũng không phải không có kim tệ là không thể đột phá, mà khi có kim tệ, có thể rút ngắn quá trình này thật nhiều!

Đơn giản mà nói, nếu người bình thường ngồi xuống tu luyện, từ Thông U đi đến Thần Hợp, cần ít nhất mười năm!

Mà nếu người có tiền, rất nhiều tiền, chỉ cần một năm là có thể đi đến Thần Hợp.

Tiền rất trọng yếu!

Rất nhanh, đám người Diệp Huyền bắt đầu càn quét hết thảy trong sơn động.

Điên cuồng càn quét!

Chỉ chớp lát, những vàng khối có sẵn kia bị bọn hấn thu sạch sành sanh!

Lần này có thể nói là chân chính phát nhanh!

Sau khi mọi người rời khỏi mỏ vàng, đúng lúc này, hai thanh trường thương đột nhiên vạch phá tới từ chân trời, rất nhanh, hai thanh trường thương đan chéo cắm xuống trước mặt đám người Diệp Huyền, ngay sau đó, một tên nam tử rơi xuống trước mặt bọn hấn.

Nam tử ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền và Lục Bán Trang, hấn đang muốn nói chuyện, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên xông tới trước mặt nam tử, đại địa chi lực trong nháy mắt đã trải rộng toàn thân hấn, thoáng cái, tay hấn cầm Đại Hắc kiếm, đột nhiên một bổ tới nam tử trước mặt.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm tới cường!

Nhìn thấy một kiếm này, vẻ mặt nam tử bỗng nhiên đại biến, hấn đang muốn phản kích, mà giờ khắc này, hấn kinh hãi phát hiện, thương của hấn bị chính hấn cắm trên mặt đất!

Hấn bất giác muốn lấy thương, chính là chậm một chớp mắt...

Oanh!

Một kiếm chém xuống, thân thể của nam tử lập tức bị một kiếm này đánh cho nứt toác ra!

Miêu sát!

Ngay cả sức phản kháng cũng không có, phải nói, còn chưa kịp phản kháng!

Diệp Huyền thu hồi Đại Hắc kiếm, sau đó thu hồi hai thanh trường thương kia, vì hai thanh trường thương này đều là Cực phẩm Linh khí!

Một bên, Lăng Hàn nhìn thoáng qua thi thể vỡ đầy đất bên cạnh Diệp Huyền, lắc đầu:

- Thật sự là một người tốt a! Tới thì tới, còn tặng Cực phẩm Linh khí...

Lục Bán Trang huyt sáo một tiếng, rất nhanh, những Hắc Lang kia đi tới trước mặt bọn hấn, mười hai người vươn mình lên sồi, đang muốn rời khỏi, đúng lúc này, đại địa đột nhiên rung động!

Lục Bán Trang ngẩng đầu nhìn lại, nơi xa, một đám thiết kỵ đột nhiên chậm rãi tới.

Đám thiết kỵ này ước chừng ngàn người, mỗi người cầm trong tay trường thương màu đen, thân mặc trọng giáp màu đen nhánh, cả ngựa cũng phủ lên một món trọng giáp thật dày.

Bọn hấn chỉnh tề như một, cả bước chân của ngựa cũng hoàn toàn thống nhất.

Trọng kỵ binh Đường quốc!

Diệp Huyền cau lại chân mày, hấn cũng từng nghe nói về trọng kỵ binh Đường quốc, bởi vì năm đó, một nhánh trăm kỵ binh Đường quốc thế mà đã hủy diệt ba ngàn bộ binh Khương quốc!

100 kỵ binh này, chính là trọng kỵ binh Đường quốc!

Có thể nói, trọng kỵ binh này chính là kỵ binh mạnh nhất trong kỵ binh Đường quốc!

Mà lần này, 1000 trọng kỵ binh tới đây, phải biết, trọng kỵ binh Đường quốc, tổng cộng chỉ có ba ngàn!

Nhìn thấy khí thế của ngàn trọng kỵ binh này, thần sắc của đám người Dạ Ly ngưng trọng lên!

Lục Bán Trang vẫn là mặt không biểu tình, phải nói, nàng vẫn luôn mặt không biểu tình.

Đám trọng kỵ binh kia cũng không tiếp tục tiến lên, mà chỉ đứng một chỗ trăm trượng trước mặt đám người Diệp Huyền.

Vị trí này, vừa vặn thích hợp cho bọn hấn công kích!

Đúng lúc này, chung quanh đột nhiên xuất hiện vô số binh sĩ, những binh lính này mỗi người đều thân đeo trường cung, đầu đội mũ giáp lông vũ.

Số người nhiều hơn một vạn!

Những binh lính này tạo thành một vòng vây, bao vây đám người Diệp Huyền.

Cũng không hề động thủ!

Đúng lúc này, đám trọng kỵ binh kia tách qua hai bên tạo thành một đường đi, ngay sau đó, một tên nam tử cầm trường đao trong tay xuất hiện trong tầm mắt đám người Diệp Huyền.

Người đến đứng là Hạ Hầu Đao!

Đao đạo Tông sư hai mươi tuổi!

Sau lưng Hạ Hầu Đao, còn có hơn mười người áo giáp đen cầm trường đao trong tay.

Hạ Hầu Đao lạnh lùng nhìn đám người Diệp Huyền, cũng không động thủ.

Bên cạnh Diệp Huyền, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Người của bọn hấn sắp đến!

Diệp Huyền khẽ gật đầu. Hấn tự nhiên biết Lục Bán Trang nói tới ai, hấn là những thiên tài trên võ bảng Thanh Châu, cùng với những yêu nghiệt đến từ Trung Thổ Thần Châu!

Bởi vì Đường quốc không có khả năng dùng binh lính của bản thân liều mạng với bọn hấn!

Quá lỗ vốn!

Giữa sân hết sức yên tĩnh, những binh lính Đường quốc và đám người Hạ Hầu Đao cũng không hề động thủ, mấy người bọn hấn kỳ thật đã có thể vây giết đám người Diệp Huyền, thế nhưng, sẽ trả giá rất lớn.

Đường quốc không nguyện ý trả ra đại giới này, nếu tình thế của bọn hấn hi sinh quá nhiều trong trận này, ngày sau làm sao tiến đánh Khương quốc?

Mà mấy người Diệp Huyền cũng không động thủ, sợ dĩ không động thủ, là vì đánh không lại...

Hai bên giằng co.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Người của các ngươi khoảng bao lâu sẽ đến?

Lục Bán Trang nói:

- Nhanh!

Diệp Huyền lại hỏi:

- Đáng tin cậy sao?

Lục Bán Trang gật đầu:

- Đáng tin cậy.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, lại nói:

- Trước đó người nói người mời một nhánh dong binh thần bí của Trung Thổ Thần Châu, đắt không?

Lục Bán Trang bình tĩnh nói:

- Không đắt, cũng chỉ hai ức.

Diệp Huyền kém chút đã ngã xuống từ trên lưng sói.

Hai ức!

Trước khi tiến vào đế đô, Lục Bán Trang nói với hân, Trung Thổ Thần Châu có rất nhiều dong binh, hỏi hân có muốn mời một nhánh hay không. Tình cảnh của bọn hân lúc này bết bát như vậy, khẳng định là muốn mời đó a! Thế nhưng hân không nghĩ tới, mắc như vậy... Hai ức a!

Mẹ nó, về sau nhất định phải mang theo Mặc Điều Mao và Bạch Trạch, còn có Kỳ An Chi xây dựng một nhánh dong binh!

Quá kiếm lời trời ạ!

Giữa sân, vừa nghe Lục Bán Trang nói, đừng nói Diệp Huyền, đám người Dạ Ly cũng sợ ngây người!

Trong khoảng thời gian này, mặc dù bọn hân đã kiếm lời rất nhiều, thế nhưng, muốn bỏ ra hai ức, cũng sẽ vô cùng đau lòng!

Lục Bán Trang liếc mắt nhìn đám người Diệp Huyền:

- Muốn mạng hay muốn tiền!

Lăng Hàn cười khở:

- Tự nhiên là muốn mạng. Đại tỷ, lại nói, người mời nhánh dong binh nào?

Lục Bán Trang lãnh đạm nói:

- Đệ Cửu dong binh!

Nghe vậy, ngoại trừ Diệp Huyền, sắc mặt của đám người Lăng Hàn đều khẽ biến.

Cảm giác được đám người Lăng Hàn biến hóa, Diệp Huyền hỏi:

- Đệ Cửu dong binh, rất lợi hại phải không?

Một bên, Lăng Hàn cười khở:

- Lúc trước, ta vốn muốn gia nhập Đệ Cửu dong binh, thế nhưng đã bị cự tuyệt.

- Vì sao?

Diệp Huyền vô thức hỏi.

Nụ cười của Lăng Hàn ngày càng đáng chất:

- Chưa đủ thực lực!

Nghe vậy, về mặt Diệp Huyền kinh hãi, chưa đủ thực lực?

Lăng Hàn thế nhưng là Thông U cảnh đỉnh phong a!

Hắn còn chưa đủ thực lực?

Lúc này, Dạ Ly ở một bên đột nhiên nói:

- Nếu chúng ta có thể lẫn lộn ở Trung Thổ Thần Châu, cũng không nhất thiết phải tới bên này. Ngày sau nếu Diệp huynh đến Trung Thổ Thần Châu thì sẽ phát hiện, bên đó, xưa nay không thiếu thiên tài và yêu nghiệt. Còn Đệ Cửu dong binh đoàn này, bình thường bọn hắn thu giá ít nhất cũng là trên năm ức.

Năm ức!

Diệp Huyền: "..."

Dạ Ly nhìn thoáng qua Lục Bán Trang:

- Đại tỷ đã từng tham gia Đệ Cửu dong binh đoàn này, lần này bọn hắn thu giá thấp như vậy, đoán chừng là nhìn mặt mũi của đại tỷ. Bằng không, cho dù chúng ta trả năm ức, sợ là cũng khó có thể mời được bọn hắn.

Dong binh đoàn!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Ta muốn xây dựng một dong binh đoàn, các ngươi có hứng thú hay không?

Mọi người nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền chân thành nói:

- Ta nghiêm túc!

Một bên, Lăng Hàn nói:

- Diệp huynh hoàn toàn có thể gia nhập với chúng ta.

Diệp Huyền lắc đầu:

- Ta muốn đơn độc xây dựng một nhánh, ta muốn nghiêm túc xây tốt dong binh đoàn này, nếu các ngươi có hứng thú, có thể đi theo ta. Nếu không hứng thú, cũng không quan trọng, mọi người vẫn là huynh đệ như cũ, không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đám người Dạ Ly nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang vẫn như cũ mặt không biểu tình.

Diệp Huyền nhìn qua Lục Bán Trang, Lục Bán Trang nhìn hắn một hồi:

- Ngươi muốn làm đại ca?

Diệp Huyền gật đầu.

Lục Bán Trang nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Cho ta một lý do!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nếu ta là đại ca, về sau đánh nhau ta chạy trước, a không đúng, khi đánh nhau ta sẽ lên trước, rút lui ta lui sau cùng.

Lục Bán Trang nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, nàng nhìn về phía đám người Dạ Ly:

- Có thể phục hắn?

Mọi người suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

Bất kỳ địa phương nào, cường giả vi tôn!

Trong mười mấy người bọn hắn, ngoại trừ Lục Bán Trang, Diệp Huyền chính là mạnh nhất, hơn nữa, ở chung mấy ngày, Diệp Huyền cũng khiến bọn hắn tin phục trên mọi phương diện, cho nên, đều không có bất kỳ ý kiến gì.

Lục Bán Trang khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền:

- Tên gọi là gì?

- Phi quân!

Diệp Huyền chân thành nói:

- Người nào chọc chúng ta, ta khiến nhà hắn không còn một ngọn cỏ!

Mọi người: "..."

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Liều Mạng!

Phi quân!

Nghe Diệp Huyền nói, thần sắc của đám người giữa sân đều có chút cổ quái.

Thở phì?

Lục Bán Trang cũng nhìn Diệp Huyền rất lâu...

Diệp Huyền cười nói:

- Tên không dễ nghe sao?

Mọi người nhin không được nhìn thoáng qua Diệp Huyền, tên không dễ nghe?

Phi Quân dong binh đoàn!

Cảm giác có chút lạ!

Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Vậy thì Phi Quân!

Lục Bán Trang không có ý kiến, có thể nói, cái tên này cứ được quyết định như vậy.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì.

Đối với Diệp Huyền, tất cả mọi người không thể nói là rất quen thuộc, thế nhưng, lại đều hết sức tín nhiệm! Tương tự, Diệp Huyền cũng hết sức tín nhiệm đám người Lục Bán Trang.

Dù sao, mọi người đã cùng nhau trải qua nhiều trận chiến sinh tử!

Lúc này, truyền âm thạch trong ngực Diệp Huyền đột nhiên chấn động một cái, ngay sau đó, một thanh âm từ trong đó truyền ra:

- Cần thận!

Cần thận!

Diệp Huyền cau lại chân mày, đang muốn đáp lời, đúng lúc này, giữa trọng kỵ binh nơi xa, một nam tử chậm rãi tới.

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, một bộ áo đen, tóc mai tuyết trắng, tựa như bông tuyết, hắn chấp tay phải sau lưng, mà trong tay, cầm một thanh trường kiếm.

Kiếm dài khoảng ba thước, rộng khoảng hai ngón tay, thân kiếm tản ra u quang nhàn nhạt.

Kiểm tu!

Vừa thấy nam tử áo đen, Hạ Hầu Dao lập tức híp lại hai mắt, trong mắt có một tia ngưng trọng.

Lục Huyền Thiên!

Xếp thứ tư võ bảng Thanh Châu!

Đồng thời, cũng là một vị Kiếm đạo Tông sư!

Lại thêm Diệp Huyền, giữa sân đã có hai vị Kiếm đạo Tông sư.

Lục Huyền Thiên chậm rãi đi đến chỗ đám người Diệp Huyền, mà lúc này, Hạ Hầu Dao đột nhiên nói:

- Một mình ngươi không giết được mười hai người kia!

Lục Huyền Thiên nhìn thoáng qua Hạ Hầu Dao:

- Cho nên các ngươi quần ẩu?

Hạ Hầu Dao cau lại chân mày, mà lúc này, Lục Huyền Thiên lại nói:

- Không làm người cho tốt, lại muốn đi làm chó!

Nói xong, hắn quay người đi đến chỗ đám người Diệp Huyền.

Sau lưng, sắc mặt Hạ Hầu Dao cực kỳ khó coi.

Lục Huyền Thiên đi tới trước mặt đám người Diệp Huyền, ánh mắt của hắn trực tiếp rơi vào trên thân Diệp Huyền:

- Một trận chiến!

Đơn đấu!

Diệp Huyền nhìn qua Lục Huyền Thiên:

- Người của các ngươi dường như vẫn chưa tới đủ!

Lục Huyền Thiên nhìn thẳng Diệp Huyền:

- Ta tới, chỉ là muốn đánh với ngươi một trận.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, nhảy xuống Hắc Lang, sau đó đi tới chỗ Lục Huyền Thiên.

Đúng lúc này, Lục Huyền Thiên đột nhiên biến mất tại chỗ, cùng lúc đó, giữa chân mày Diệp Huyền, một điểm kiếm quang lạng yên mà tới.

Sợi kiếm quang này tới rất nhanh, lại lạng yên không một tiếng động.

Có điều, lúc sợi kiếm quang này cách giữa chân mày Diệp Huyền còn khoảng nửa tấc thì ngừng lại.

Bởi vì kiếm của Diệp Huyền động.

Oanh!

Diệp Huyền và Lục Huyền Thiên đột nhiên tự mình lui về chỗ cũ.

Hai người cách xa nhau hai mươi trượng, mà mặt đất giữa hai người, khắp nơi đều là vết rạn, tựa như một mạng nhện to lớn.

Yên lặng một chóp mắt, Lục Huyền Thiên đột nhiên cầm trường kiếm trong tay chậm rãi đi đến phía Diệp Huyền, mỗi một bước đi, kiếm trong tay hắn lại kịch liệt run lên, cùng lúc đó, kiếm ý và kiếm thế phát ra từ trên người hắn cũng sẽ tăng cường một phần. Khi hắn cách Diệp Huyền còn khoảng mười trượng, kiếm thế và kiếm ý phát ra từ trên người hắn đã mạnh đến một mức độ không thể tưởng tượng!

Cổ kiếm ý và kiếm thế này trực tiếp làm cho từng mảng mặt đất trong vòng năm mươi trượng chung quanh hắn và Diệp Huyền bắt đầu nổ tung.

Cổ kiếm thế và kiếm ý này đã vượt qua Thông U cảnh, đạt đến Thần Hợp cảnh!

Mà cổ kiếm ý và kiếm thế này, vẫn còn đang tăng cường!

Nhìn thấy một màn này, thần sắc của đám người Dạ Ly đều ngưng trọng lên.

Kiểm đạo Tông sư!

Lục Huyền Thiên trước mắt này chính là một vị Kiểm đạo Tông sư chân chính, là loại không hề có chút phù phiếm kia!

Mà giờ khắc này, bọn hắn cũng có một cái nhìn khác đối với Thanh Châu. Mặc dù Thanh Châu không bằng Trung Thổ Thần Châu, nhưng không có nghĩa bên này sẽ không có thiên tài yêu nghiệt.

Đám người Dạ Ly nhìn về phía Diệp Huyền, trong mắt vẫn có một vẻ lo âu!

Diệp Huyền mặt không biểu tình, Linh Tú kiếm trong tay hắn cũng bình tĩnh vô cùng, không có bất kỳ gợn sóng gì!

Mà lúc này, Lục Huyền Thiên cách Diệp Huyền chỉ còn không quá hai trượng.

Kiểm thế và kiếm ý trên thân Lục Huyền Thiên tán phát ra đã mạnh mẽ đến một mức độ không thể tưởng tượng!

Yên lặng một chớp mắt, Lục Huyền Thiên đột nhiên giờ kiếm đâm một nhát.

Một kiếm này, thời khắc này, đã vượt qua Thần Hợp cảnh, nhưng mà, cũng chưa đạt đến Vạn Pháp cảnh, phải nói, một kiếm này đã đạt đến lần ranh giữa hai cấp độ!

Diệp Huyền xuất kiếm.

Mặc dù hắn tu luyện Vô Dịch kiếm thế quyết, thế nhưng, uy lực của một kiếm trước mắt, đã vượt khỏi cực hạn mà Linh Tú kiếm có thể thừa nhận.

Hắn chỉ có thể đón đỡ chính diện, hắn cũng muốn đón đỡ chính diện, bởi vì một kiếm này, đáng để hắn tôn kính!

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, Diệp Huyền xuất kiếm.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Diệp Huyền cũng không hề giữ lại, vừa ra tay chính là toàn lực.

Mà một kiếm này của hắn, hoàn toàn khác biệt với Lục Huyền Thiên, nếu như nói một kiếm của Lục Huyền Thiên là súc thế từng chút đến cực hạn, sau đó bùng nổ, vậy một kiếm của Diệp Huyền chính là núi lửa đột nhiên bùng nổ!

Hai kiếm dùng phương thức chính diện cương trực tiếp nhất, bạo lực nhất!

Oanh!

Hai người vừa chạm vào mà tách ra, vô số kiếm khí tựa như cuồng phong bạo vũ bộc phát ra từ giữa hai người, những kiếm khí này trong nháy mắt đã cắt mặt đất trước mặt và xung quanh hai người thành vô số khối...

Mà quanh thân Lục Huyền Thiên, vết kiếm trái rộng, giờ phút này, toàn thân hắn đều đã bị máu tươi nhuộm đỏ, đặc biệt là cánh tay phải của hắn, kém chút đã bị kiếm khí trực tiếp chặt đứt tận gốc!

Trái lại, giờ phút này, mặc dù quanh thân Diệp Huyền cũng có thương, thế nhưng ít đến thương cảm, gần như là vẫn hoàn hảo!

Thân thể của hắn mạnh mẽ chống đỡ những kiếm khí vừa phát ra!

Một trận chiến này, Diệp Huyền hoàn toàn chiếm thượng phong!

Lục Huyền Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền, mà sau một khắc, Diệp Huyền đã ở trước mặt hắn, cùng lúc đó, một thanh kiếm trực tiếp gác trên cổ hắn.

Lục Huyền Thiên nhìn Diệp Huyền, trong mắt không có nửa phần sợ hãi:

- Ta thua.

Nói xong, hắn chậm rãi đóng hai mắt lại.

Thế nhưng, Diệp Huyền cũng không động thủ, mà thu hồi kiếm quay người đi về phía đám người Lục Bán Trang.

Lục Huyền Thiên mở hai mắt ra nhìn Diệp Huyền:

- Vì sao?

Diệp Huyền dừng bước lại:

- Người có thể lựa chọn quần áo với đám người kia, nhưng không, người lựa chọn đơn đấu, nếu đơn đấu, vậy đến điểm là dừng.

Đến điểm là dừng!

Diệp Huyền nói xong, người đã trở lại trên lưng sói.

Nơi xa, Lục Huyền Thiên nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, một lão già đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Huyền Thiên.

Cường giả Vạn Pháp cảnh!

Lão già ôm quyền với Diệp Huyền:

- Cảm tạ các hạ thủ lưu tình, tình này, Lục gia ta khắc trong tâm khảm!

Nói xong, hắn do dự một chút, sau đó nắm tay một cái, mười bình ngọc trắng xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

- Hà?

Diệp Huyền có chút không hiểu.

Lão già nói:

- Trong mỗi bình ngọc, có mười viên cực phẩm Kim Sang đan, xem như Lục gia ta tạ lễ.

Kim Sang đan!

Nghe vậy, trong lòng Diệp Huyền vui vẻ, hiện tại bọn hắn thiếu nhất chính là loại đan dược chữa thương này!

Đặc biệt thiếu!

Diệp Huyền nắm tay một cái, mười bình ngọc trắng kia phân biệt rơi vào trước mặt đám người Dạ Ly, mà hắn và Lục Bán Trang lại không có.

Diệp Huyền nhìn qua lão già:

- Thế này... Tiền bối, người xem...

Khóe miệng lão già co quắp, hắn lại nắm tay một cái, hai bình ngọc trắng xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền có chút lưỡng lự:

- Như vậy ngại quá...

Mặc dù miệng nói như thế, thế nhưng hắn cũng đã thu hồi hai bình ngọc kia.

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Vậy thì một đánh mười tên!

Lão già lắc đầu cười một tiếng, Diệp Huyền này có chút không giống với lời đồn đại a! Không nghĩ nhiều, hắn ôm quyền với Diệp Huyền, sau đó quay người dẫn theo Lục Huyền Thiên rời đi.

Mà lúc này, Lục Huyền Thiên đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ta thiếu người một mạng!

Nói xong, hắn quay người cùng lão già biến mất ngay tại chỗ.

Lục Huyền Thiên rời đi, giữa sân lại yên tĩnh lần nữa.

Những binh sĩ Đường quốc chung quanh kia vẫn không ra tay, mấy người Diệp Huyền cũng không ra tay, mà mỗi người ăn vào một viên Kim Sang đan, đối bọn hắn hiện tại, phải luôn duy trì trạng thái có sức chiến đấu.

Hai bên cũng không hề động thủ!

Đều đang đợi giúp đỡ!

Bên cạnh Diệp Huyền, Lăng Hàn đột nhiên nói:

- Diệp ca, đại tỷ, nếu người của bọn hắn tới trước thì làm sao đây?

Tới trước!

Nghe vậy, thần sắc đám người có chút biến hóa. Nếu viện quân Đường quân tới trước, đối với bọn hắn mà nói, tình cảnh chắc chắn sẽ trở nên cực kỳ hồng bét.

Phải nói là tuyệt cảnh!

Lục Bán Trang mặt không biểu tình, không nói gì.

Diệp Huyền mỉm cười:

- Còn có thể làm sao? Tự nhiên là đánh! Chẳng lẽ đầu hàng?

Đầu hàng?

Mọi người nhát thời cười.

Như Diệp Huyền nói, kỳ thật bọn hắn không có bất kỳ lựa chọn gì khác, chỉ có thể đánh!

Nghĩ đến đây, mọi người cũng nghĩ thông suốt.

Đánh là được!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên cười sõi đi đến phía đám trọng kỵ binh nơi xa.

Nhìn thấy một màn này, đám trọng kỵ binh Đường quốc kia lập tức đề phòng, mà những Cung tiễn vệ chung quanh càng như lâm đại địch, dồn dập kéo cung cài tên.

Diệp Huyền bỏ qua những trọng kỵ binh kia, hắn đi tới trước mặt Hạ Hầu Dao và đám nam tử giáp đen cầm trường đao kia.

Diệp Huyền chỉ chỉ Hạ Hầu Dao:

- Đi ra đơn đấu!

Đi ra đơn đấu!

Mọi người giữa sân đều nhìn về phía Hạ Hầu Dao, Hạ Hầu Dao nhìn chằm chằm Diệp Huyền, không nói gì.

Thấy Hạ Hầu Dao không nói gì, Diệp Huyền vươn ngón tay cái với Hạ Hầu Dao, sau đó đảo ngược xuống:

- Thứ hèn nhất!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Lúc này, Hạ Hầu Dao đột nhiên đi ra, hắn dẫn theo đại đao đi đến phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền ngừng lại.

Đúng lúc này, một nam tử trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Dao!

Mạc Thanh Huyền!

Mạc Thanh Huyền nhìn thoáng qua Hạ Hầu Dao:

- Lui về.

Hạ Hầu Dao trầm giọng nói:

- Lần này lui, sư tôn hẳn phải biết ý nghĩa thế nào!

Nếu lui, nhất định sẽ lưu lại tâm ma!

Mạc Thanh Huyền yên lặng một lát, sau đó nói:

- Vậy cứ nhận thua!

Nhận thua!

Nếu nhận thua, vậy sẽ không lưu lại trong lòng bất cứ khúc mắc gì.

Hạ Hầu Dao nhìn về phía Mạc Thanh Huyền:

- Ta không phục!

Trong mắt Mạc Thanh Huyền có vẻ thất vọng:

- Nếu không thể tự biết, làm sao có thể đột phá?

Nói xong, hắn quay người biến mất ngay tại chỗ.

Tại chỗ, tay phải Hạ Hầu Dao nắm thật chặt trường đao, vẻ mặt âm trầm.

Mà Diệp Huyền đã về tới trên lưng sói, mà đúng lúc này, Hạ Hầu Dao cách đó không xa đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền:

- Ta nhận thua!

Nhận thua!

Thanh âm vừa dứt, trường đao trong tay Hạ Hầu Dao kịch liệt run lên, cùng lúc đó, trên người hắn đột nhiên tản ra một cỗ khí tức cực kỳ mạnh.

Muốn đột phá!

Lúc này, Mạc Thanh Huyền đột nhiên xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Dao, hắn nhìn thoáng qua Hạ Hầu Dao, trong mắt ngoại trừ tán thưởng, còn có một tia vui mừng.

Hạ Hầu Dao ngẩng đầu nhìn Mạc Thanh Huyền:

- Vì sao?

Mạc Thanh Huyền cười nói:

- Nhận rõ bản thân, rất trọng yếu! Trở về học viện đi!

Hạ Hầu Dao nhìn thoáng qua Diệp Huyền, muốn nói lại thôi.

Mạc Thanh Huyền lắc đầu:

- Việc này tự có người tới xử lý, đi thôi.

Hạ Hầu Dao khẽ gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Sau khi Hạ Hầu Dao rời đi, Mạc Thanh Huyền quay người nhìn về phía Diệp Huyền:

- Chuẩn bị xong chưa?

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Tôi a!

Mạc Thanh Huyền khẽ gật đầu, sau một khắc, tay phải hắn khẽ đè ép lên trên, trong lòng bàn tay của hắn, một bản thư tịch thật dày đột nhiên bay ra, thư tịch đón gió bùng lên, trong khoảnh khắc đã phồng đến mấy chục trượng, vượt ngang chân trời.

Yên lặng một chóp mắt, bản sách thật dày kia đột nhiên lật ra, ngay sau đó, một bậc thang ánh sáng thật dài từ trong thư tịch trải xuống dưới, thẳng tới mặt đất!

Một hơi thở sau, hai mươi người cười trên một Hỏa Mã toàn thân tản ra hỏa diễm nồng đậm đáp xuống!

Đều là Thần Hợp cảnh!

Không chỉ như thế, những Hỏa Mã toàn thân tản ra hỏa diễm nồng đậm kia vậy mà đều là Thông U cảnh!

Bên cạnh Diệp Huyền, vẻ mặt Lăng Hàn có chút tái nhợt:

- Đạo binh... Đạo binh hộ viện của Thương Mộc học viện... Đây là bọn hán muốn liều mạng...

Đạo binh!

Diệp Huyền quay đầu nhìn qua Lăng Hàn:

- Đạo binh, rất lợi hại?

Lăng Hàn cười khổ:

- Rất lợi hại, vô cùng lợi hại.

Nói đến đây, hán ngẩng đầu nhìn về phía hai mươi người từ chân trời lao xuống cách đó không xa:

- Ở Trung Thổ Thần Châu, cái gọi là đạo binh, chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của một thế lực. Mà những đạo binh này, là bọn hán chuẩn bị cho việc kéo bè kéo lũ đánh nhau, cũng phụ trách giải quyết một số sự tình trong bóng tối! Mà những người này, đều là ngàn dặm mới tìm được một, chân chính ngàn dặm mới tìm được một.

Diệp Huyền khẽ gật đầu, hán ngẩng đầu nhìn qua hai mươi tên đạo binh vọt tới kia!

Đạo binh!

Hán đã cảm nhận được sự kinh khủng của đám đạo binh này!

Mỗi người đều là Thần Hợp cảnh, hơn nữa, còn là loại Thần Hợp cảnh không hề có bất kỳ phù phiếm, không chỉ như thế, từ trên thân đám đạo binh này, hán cảm nhận được một cỗ khí tức sát phạt lạnh lẽ!

Thân kinh bách chiến!

Những người này, đều không phải nuôi ra, mà là giết ra!

Thật mạnh!

Lần này, Thương Mộc học viện đã liều mạng!

Diệp Huyền đột nhiên nhảy xuống Hắc Lang, đi đến phía hai mươi người kia, Lục Bán Trang thu hồi bánh nướng, cũng nhảy xuống theo, nằng cứ đi bên cạnh Diệp Huyền như vậy.

Mấy người Lăng Hàn cũng bám sát theo!

Mười hai người cứ như vậy đi đến phía hai mươi người kia.

Trong mắt mười hai người, đều không có nửa điểm sợ hãi.

Diệp Huyền cầm đầu mặt không biểu tình, trong tay hán, cầm một thanh hắc kiếm to lớn, đại địa chi lực đã hội tụ toàn thân hán.

Đại Hắc kiếm lê trên mặt đất, nơi hán đi qua, từng mảng mặt đất nổ tung!

Lục Bán Trang chậm rãi nắm chặt tay ngọc, cả người nằng lại có chút hư ảo.

Ngay lúc hai bên cách nhau còn gần mười trượng, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên, Đại Hắc kiếm kịch liệt run lên, một tiếng kiếm reo vang vọng chân trời.

Mà đối diện bọn họ, một tên đạo binh Thương Mộc học viện đột nhiên cười lên hỏa diễm mã đáp không vọt lên phóng tới Diệp Huyền, trong tay hán, là một thanh trường thương màu đen.

Diệp Huyền chém xuống một kiếm.

Tên đạo binh kia đâm ra một thương.

Oanh!

Thương kiếm vừa mới tiếp xúc, một tiếng nổ vang kinh thiên vang lên tựa như sấm sét, thương kiếm kịch liệt run lên, thoáng cái, tên đạo binh kia cả người lẫn ngựa từ trên không rơi xuống, mà kiếm của Diệp Huyền cũng không dừng lại, tiếp tục chém thẳng xuống, nếu một kiếm này chém xuống, đại địa này cũng có thể bỏ ra!

Mà đúng lúc này, một tên đạo binh đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, một thương tựa như sấm sét đâm ra.

Oanh!

Diệp Huyền bị một thương này mạnh mẽ ngăn cản!

Nhưng đúng lúc này, một đạo tàn ảnh đột nhiên đánh vào trên thân tên đạo binh kia, người sau trong nháy mắt đã bay ra ngoài!

Ra tay, chính là Lục Bán Trang!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền:

- Làm đại ca, ít nhất phải đánh năm tên!

Năm tên!

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng:

- Ngươi cũng kêu ta là đại ca sao?

Lục Bán Trang dựng thẳng lên một ngón tay:

- Đánh mười tên!

- Ha ha...

Diệp Huyền đột nhiên ngửa đầu cười lớn, sau một khắc, hân cười to nói:

- Vậy thì đánh mười tên!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Lục cuồng ta diệt các ngươi!

Thanh âm vừa dứt, cả người hắn đột nhiên xông ra ngoài, trong nháy mắt, chiến ý và kiếm ý điên cuồng bạo phát ra từ trong cơ thể hắn, mà sau khi chiến ý và kiếm ý xuất hiện, cả hai lập tức dung hợp, trong chốc lát, Đại Hắc kiếm trong tay Diệp Huyền kịch liệt run lên, bạo phát ra một cỗ kiếm quang sáng chói!

Diệp Huyền thả người nhảy lên, bỏ thẳng tới đến một đám đạo binh Thương Mộc học viện cách đó không xa!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm này, không chỉ có chiến ý và kiếm ý, còn có đại địa chi lực!

Cách đó không xa, bảy tám tên đạo binh kia vừa nhìn thấy một kiếm này của Diệp Huyền, vẻ mặt đều đại biến, tám người đột nhiên tụ tập cùng nhau đứng thành một hàng, ngay sau đó, tám người đồng thời xuất thương, một thương tiếp nối một thương, mà cuối cùng, lực lượng mỗi một thương đều tựa như thủy triều hội tụ vào trong một thương của tên đạo binh cầm đầu.

Tám người hợp lực!

Uy lực một thương này, trong nháy mắt, trực tiếp xét vụn không khí trong vòng mấy chục trượng!

Mà lúc này, kiếm của Diệp Huyền đến, một kiếm này trực tiếp bổ vào phía trên chuôi trường thương này.

Oanh!

Chuôi trường thương cầm đầu này lập tức nổ tung, mà tám người kia nhanh chóng lùi lại vài chục trượng xa, tám người vừa dừng lại, khóe miệng đồng thời tràn ra một vệt máu tươi.

Mà Diệp Huyền, cũng lùi về vị trí cũ, khóe miệng của hắn, cũng có một vệt máu tươi!

Lấy một địch tám!

Nơi xa, Mạc Thanh Huyền nhìn Diệp Huyền, thần sắc của hắn bình tĩnh, trong mắt không có một điểm gọn sáng, thế nhưng trong lòng, đã là sóng to gió lớn.

Mỗi một tên đạo binh Thương Mộc học viện, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, đều là ngàn dặm mới tìm được một, mà Diệp Huyền trước mắt, lại có thể lấy một địch tám!

Đây là yêu nghiệt bậc nào?

Thương Mộc học viện kết thù với người này... Tuyệt đối là quyết định ngu xuẩn nhất trong hàng trăm năm qua. Thế nhưng, cho tới bây giờ, đã không còn bất kỳ đường lùi nào.

Cúi đầu với sư đồ Diệp Huyền?

Thương Mộc học viện đã tồn tại nhiều cường giả như thế, lúc này, làm sao có thể cúi đầu? Nếu cúi đầu, hết thảy uy vọng của Thương Mộc học viện nhất định sẽ rơi đến điểm thấp nhất!

Cái đầu này, không thể thấp!

Chiến!

Mạc Thanh Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại, tiếp theo, hắn khẽ giật ngón trỏ tay phải.

Nơi xa, trong đám người giao chiến, mấy đạo tàn ảnh quỷ mị lặng yên xuất hiện.

Mà gần như là cùng thời khắc đó, Lục Bán Trang đột nhiên xuất hiện trước mấy đạo tàn ảnh quỷ mị kia, tay phải nàng hóa chưởng, đột nhiên vỗ một chưởng xuống đất.

Oanh!

Trong nháy mắt, đại địa nổ tung, một cỗ lực lượng cường đại lập tức chấn cho mấy đạo tàn ảnh quỷ mị kia liên tục lùi lại, mà đám người Dạ Ly đã nhích lại gần Lục Bán Trang và Diệp Huyền!

Sát thủ!

Thần sắc của đám người Dạ Ly rất đề phòng!

Bọn hắn cũng không quá sợ đạo binh, thế nhưng những sát thủ này thật sự rất phiền, bởi vì xuất quỷ nhập thần, không cẩn thận là có thể đầu đã không còn!

Bên cạnh Lục Bán Trang, Lăng Hàn lau máu tươi trên khóe miệng, trầm giọng nói:

- Mấy người kia hẳn là chưa phải đạo binh Âm giới, đạo binh Âm giới hoặc vẫn chưa tới, hoặc ở trong bóng tối tùy thời chờ lệnh.

Diệp Huyền nhìn qua Lục Bán Trang:

- Người đi theo bọn hắn, ngăn cản những sát thủ kia, ta tới phía trước!

Nói xong, hắn dẫn theo Đại Hắc kiếm vọt tới phía những đạo binh Thương Mộc học viện kia.

Bên cạnh Lục Bán Trang, Lăng Hàn trầm giọng nói:

- Đại tỷ, người đi giúp Diệp ca, chúng ta sẽ tự cẩn thận!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền cách đó không xa, đang muốn động thủ, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên mở hai mắt ra.

Xuy xuy!

Hai sợi kiếm quang tựa như hai đạo lôi điện nổ bắn ra!

Trước mặt Diệp Huyền, hai tên đạo binh Thương Mộc học viện trong nháy mắt đã bị chấn bay ra ngoài mấy chục trượng, hai người vừa dừng lại, Diệp Huyền đã dẫn theo Đại Hắc kiếm một bộ xuống đỉnh đầu bọn hắn.

Nhưng đúng lúc này, năm sáu tên đạo binh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ngay sau đó, năm chuỗi trường thương đồng thời đâm ra, mỗi một chuỗi trường thương đều trực chỉ yếu hại của Diệp Huyền.

Nhưng mà, Diệp Huyền cũng không trốn tránh, mặc cho năm mũi thương kia đâm vào yếu hại trên người hắn!

Chẳng qua, năm mũi thương đều không thể đâm vào thân thể của Diệp Huyền!

Đại địa chi giáp!

Giờ phút này, một tầng nhuyễn giáp năng lượng màu vàng óng bao trùm quần áo của Diệp Huyền, tầng nhuyễn giáp năng lượng màu vàng óng này mạnh mẽ chặn đứng năm mũi thương!

Một khắc khi phát hiện trường thương bị ngăn cản, vẻ mặt năm tên đạo binh kia bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn, sau một khắc, một thanh phi kiếm trong nháy mắt đã chém bay đầu một tên đạo binh trong đó!

Máu tươi như trụ!

Bốn tên đạo binh còn lại cấp tốc lùi lại vài chục trượng, bốn người nhìn Diệp Huyền, đầy kiêng kị!

Diệp Huyền đứng tại chỗ, mặt không biểu tình, kỳ thật, tầng nhuyễn giáp năng lượng màu vàng óng dưới quần áo của hắn đã biến dạng nghiêm trọng, thân thể cũng bị hao tổn.

Với thực lực của hắn bây giờ, chỉ thôi động được nhiều nhất ba thành uy lực của đạo tặc, mà ba thành uy lực này, còn chưa đủ để cho đại địa chi giáp của hắn hoàn toàn ngăn cản được một kích toàn lực của loại cường giả Thần Hợp cảnh này, hơn nữa còn là một kích toàn lực của năm người, đại địa chi giáp của hắn có thể ngăn cản được phần lớn lực lượng, đã là vô cùng biến thái.

Nơi xa, vẻ mặt mấy tên đạo binh kia cực kỳ ngưng trọng, bởi vì bọn hắn không nghĩ tới, Diệp Huyền lại có thể mạnh mẽ chống đỡ một kích toàn lực của năm người bọn hắn, hơn nữa, còn chém giết một người trong bọn hắn!

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, vẻ mặt mấy tên đạo binh kia khê biến, bọn hắn cũng không lùi bước, mà vọt tới phía Diệp Huyền!

Diệp Huyền đã thu hồi Đại Hắc kiếm, trong tay hắn, là Linh Tú kiếm!

Đại Hắc kiếm đủ uy lực, thể nhưng không đủ linh hoạt!

Cầm Linh Tú kiếm trong tay, cả người Diệp Huyền cũng trở nên linh hoạt hơn, hắn không ngừng qua lại giữa sáu bảy tên đạo binh kia, trận trận kiếm quang chấn động ra.

Trong lúc nhất thời, hắn và đám đạo binh kia, không ai làm gì được người kia!

Mà một bên khác, mấy người Lục Bán Trang cũng chiến đấu cùng đám đạo binh còn lại!

Lục Bán Trang không hề ra tay, mà đang âm thầm đề phòng những sát thủ kia!

Giữa sân, ngoại trừ Diệp Huyền, cũng chỉ có nàng mới có thể chống đỡ được những sát thủ Âm giới kia. Bởi vậy, nàng không thể ra tay, nàng nhất định phải ngăn cản những sát thủ kia, bằng không, đám người Lăng Hàn sẽ rất nguy hiểm!

Giữa sân, mười hai người đối chiến mười chín người!

Trong lúc nhất thời, vậy mà thành cục diện bế tắc!

Mà một bên khác, một chỗ trong dãy núi vô tận, một đám điều hầu lượn qua từ trong dãy núi, mỗi một đầu điều hầu đều rộng tròn vẹn gần mười trượng!

Đám điều hầu này đều là Thông U cảnh!

Một đầu điều hầu cầm đầu có hình thể càng lớn, khoảng hơn hai mươi trượng, hai con người của nó sắc bén như đao, lúc hai cánh khê vỗ đều sẽ mang theo một cỗ khí lưu cực kỳ cường đại.

Trên lưng điều hầu, một tên nam tử thô cuồng đứng đấy, nam tử không lớn lắm, hơn hai mươi tuổi, nhưng một mặt đầy râu quai nón.

Nam tử thô cuồng đột nhiên quay người găm thét:

- Chưa ăn cơm sao? Mau nhanh con mẹ nó lên cho lão tử!

Nói xong, hắn quay người nhìn về phía nơi xa, gằn giọng nói:

- Thương Mộc học viện, Âm giới, nếu muội muội ta có nguy hiểm, Lục Cuồng ta diệt các ngươi!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Một khắc đồng hồ Sau, ta vô địch!

Một chỗ giữa dãy núi, một nam tử cười trên một đầu cự lang, hình thể của cự lang rất lớn, lớn hơn trâu bình thường ít nhất không chỉ gấp hai, giờ phút này, đầu cự lang này một đường chạy như điên giữa dãy núi, những nơi đi qua, trực tiếp nghiền ép mà qua, đường núi gập ghềnh, như găm trên đất bằng!

Trên lưng sói, nam tử nhìn chăm chăm nơi xa, cả giận nói:

- Móa nó, Lăng Hàn ngươi chính là một phế vật, đánh nhau cũng đánh không thắng... Thật sự làm mất mặt Lăng gia chúng ta, nhìn thấy ngươi, lão tử nên chết ngươi!

Một chỗ trên dòng sông, một nữ tử áo xanh lãng không bước đi, găm trên mặt sông mịt mờ kia lại như găm trên đất bằng.

Nữ tử áo xanh ngẩng đầu nhìn nơi xa, khóe miệng nổi lên một tia cười tà:

- Lục bảo bối, lần này nhất định ngươi phải theo ta, bằng không, một lần yêu nghiệt trên Yêu Nghiệt băng ra tay, ít nhất một trăm triệu kim tệ, hắc hắc...

...

Một bên khác, đám người Diệp Huyền còn đang đại chiến.

Cách đó không xa, Mạc Thanh Huyền nhìn đám người Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, hắn đột nhiên dựng thẳng tay phải, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống.

Một bên, một ngàn trọng kỵ binh Đường quốc kia đột nhiên vọt tới phía đám người Diệp Huyền, đồng thời, bốn phía vậy mà chẳng biết lúc nào đã xuất hiện hơn ba mươi tên cường giả Thần Hợp cảnh. Ngoài ra, xung quanh đám người Diệp Huyền, còn có một vài cái bóng quỷ mị!

- Ha ha...

Lúc này, một bên khác đột nhiên truyền đến một tiếng cười to:

- Ai là Diệp Huyền? Lão tử Ngô Diệp tới mượn đầu ngươi dùng một lát!

Ngô Diệp!

Xếp thứ ba Vô bang!

Mạc Thanh Huyền cười.

Ngoài ra, còn có một số người đột nhiên vọt tới từ bốn phương tám hướng, những người này, cũng tới vì tiền thưởng.

Trước đó bọn hắn không dám ra tay, bây giờ nhìn thấy Thương Mộc học viện bắt đầu tiến công toàn diện, bọn hắn tự nhiên không còn cố kỵ nữa, dồn dập ra tay!

Nhìn thấy một màn này, trong đám người, về mặt Diệp Huyền lập tức dữ tợn lên, hắn đột nhiên nhìn qua đám người Lục Bán Trang:

- Bảo hộ ta một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ sau, ta vô địch!

Thanh âm vừa dứt, hần đột nhiên xuất ra Đại Hắc kiếm, sau một khắc, hần đột nhiên cắm Đại Hắc kiếm vào trong cơ thể!

Oanh!

Trong nháy mắt, Đại Hắc kiếm trực tiếp hóa thành vô số năng lượng tràn vào trong cơ thể hần, mà thời khắc này, khí tức của hần điên cuồng tăng vọt, không chỉ khí tức, thời khắc này, ngay cả Linh Tú kiếm cũng bắt đầu rung động kịch liệt, khí tức phát ra cũng liên tục tăng lên...

- Bảo hộ Diệp ca!

Lăng Hàn gầm thét, rất nhanh, mười một người bao quanh Diệp Huyền!

Giữa đám người Lăng Hàn, khí tức của Diệp Huyền điên cuồng tăng vọt, trong cơ thể hần, Linh Tú kiếm cũng đang rung động kịch liệt, điên cuồng thôn phệ năng lượng đến từ Đại Hắc kiếm!

Thôn phệ Đại Hắc kiếm!

Thời khắc này, không thể nghi ngờ, Diệp Huyền đã không để ý gì nữa.

Cũng không lo được nhiều như vậy!

Hiện tại hần nhất định phải đột phá bản thân!

Bởi vì Lăng Không cảnh, thật sự chưa đủ!

Hần nhất định phải đạt đến Thông U cảnh!

Mà giờ khắc này, mọi người mới phát hiện, Diệp Huyền chỉ mới Lăng Không cảnh!

Lăng Không cảnh đã có thực lực chém giết Thần Hợp cảnh, nếu đạt đến Thông U cảnh thì sao?

Suy nghĩ kỹ, cực kỳ đáng sợ!

Cách đó không xa, Mạc Thanh Huyền rõ ràng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt hần vốn bình tĩnh nhưng thời khắc này cũng đã ngưng trọng lên.

Lăng Không cảnh!

Nếu Diệp Huyền đạt đến Thông U cảnh...

Nghĩ đến đây, đồng tử của Mạc Thanh Huyền khẽ co rút lại, hần đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên phải không xa:

- Nếu ngươi có thể giết hần, cộng thêm một ức kim tệ, năm mươi vạn cực phẩm linh thạch!

Không có động tĩnh.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Mạc Thanh Huyền lập tức trầm xuống.

Nơi xa, đám người Lục Bán Trang gắt gao vây Diệp Huyền vào giữa, trước mặt bọn hần, là một ngàn trọng kỵ binh Đường quốc, một ngàn trọng kỵ binh chạy tới, đại địa đều rung động, ngoại trừ một ngàn trọng kỵ binh Đường quốc này, còn có mười chín tên đạo binh Thương Mộc học viện!

Chung quanh, còn có sát thủ Âm giới!

Ngoài ra, còn có Ngô Diệp đệ tam võ bảng kia!

Từ đội hình mà xem, bên phía Diệp Huyền không có bất kỳ ưu thế gì!

Nhưng mà, mười một người Lục Bán Trang, không ai lui lại!

Mười một người gắt gao thủ hộ bên cạnh Diệp Huyền, nửa bước không lùi!

Lục Bán Trang cảm đầu đột nhiên tiến lên phía trước một bước, nàng lấy ra một chiếc bánh lớn, cắn một cái sau đó lại giấu đi.

Mọi người: "..."

Lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên quỳ một gối trên mặt đất, tay phải của nàng khẽ áp sát mặt đất, giờ khắc này, cả người nàng đột nhiên yên tĩnh lại!

Yên lặng một chớp mắt, nàng đột nhiên ngẩng đầu, tay phải nhấn xuống một cái:

- Đại địa sụp đổ!

Thanh âm vừa dứt.

Oanh!

Mặt đất trong vòng trăm trượng đột nhiên run lên kịch liệt, thoáng cái, đại địa trước mặt Lục Bán Trang trực tiếp nứt toác ra, cùng lúc đó, một cỗ lực lượng cường đại hủy thiên diệt địa bạo phát ra từ trong đại địa nỏ tung này, hơn trăm trọng kỵ binh trực tiếp bị cỗ lực lượng này chấn cho ngừng lại, một đám kỵ binh đứng mũi chịu sào càng là người ngựa đều nát, máu tươi vung vãi một chỗ!

Mà còn chưa kết thúc, Lục Bán Trang đột nhiên thả người nhảy lên, đi thẳng tới phía trên những trọng kỵ binh kia, sau một khắc, thân thể nàng đột nhiên đập không đảo ngược, yên lặng một chớp mắt, nàng đột nhiên rơi nhanh xuống từ trên không, rơi xuống chính giữa đám trọng kỵ binh kia.

Oanh!

Một tiếng nổ vang kinh thiên đột nhiên truyền ra từ trong đám trọng kỵ binh này, ngay sau đó, vô số trọng kỵ binh bắn ra khắp bốn phía...

Nơi xa, Mạc Thanh Huyền lạnh lùng nhìn thoáng qua Lục Bán Trang, sau đó hẩn nhìn về phía Diệp Huyền cách đó không xa:

- Giết người này trước!

Giết Diệp Huyền!

Những đạo binh Thương Mộc học viện kia vọt thẳng tới vị trí của Diệp Huyền. Ngoài ra, còn có một số tàn ảnh quý mị và một số cường giả vừa chạy tới.

Lăng Hàn bước ra phía trước một bước, hẩn nắm chặt trường thương trong tay, hẩn gắt gao nhìn những đạo binh vọt tới kia, cười gằn nói:

- Các huynh đệ, nếu hôm nay chúng ta chết trận, nhớ kỹ kiếp sau tiếp tục làm huynh đệ, ai cũng đừng quên đi!

Nói xong, hẩn đột nhiên giẫm chân phải một cái, cả người phóng lên tận trời, trên không, khí tức của hẩn đột nhiên tăng vọt, ngay sau đó, hẩn tay cầm trường thương xông xuống phía dưới, quanh thân trường thương của hẩn, tản ra từng đạo thương ý và thương mang sáng chói, những nơi một thương này đi qua, không khí trong nháy mắt đã bị xé nát, từng thanh âm khí bạo không ngừng vang vọng!

Mà phía dưới, thân thể Dạ Ly đột nhiên mờ đi, sau một khắc, đại địa dưới chân hẩn đột nhiên nổ tung, ngay sau đó, cả người hẩn hóa thành một đạo tàn ảnh xông ra ngoài...

Mọi người còn lại cũng dồn dập xông ra ngoài.

Mười người đối chiến 19 tên đạo binh, còn có một ngàn trọng kỵ binh cùng với những sát thủ quý mị kia, bọn hẩn làm sao chống đỡ được?

Vừa mới giao chiến, đám người Lăng Hàn chính là trực tiếp bị nghiền ép!

Mà Lục Bán Trang muốn quay về thủ, cũng bị một đám trọng kỵ binh kia vây chặt!

Ầm!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Các huynh đệ tận lực!

Một tên nam tử đột nhiên rơi đập xuống trước mặt Diệp Huyền, nam tử nằm trên mặt đất, trong miệng hẩn, máu tươi không ngừng tràn ra. Hẩn lau máu tươi trên khóe miệng, sau đó đặt một viên nạp giới trước mặt Diệp Huyền:

- Diệp ca, ta là Vương Minh, đây, trong này, là tất cả tích lũy của ta, giúp, giúp ta mang cho mẫu thân của ta, nhi tử bất hiếu, không thể tận hiếu với

người...

Thanh âm vừa dứt, hần đột nhiên đứng lên, sau một khắc, hần tựa như điên vọt tới phía nơi xa, thế nhưng, còn chưa xông được mấy bước, một thanh trường thương đột nhiên xuyên qua từ trước ngực hần.

Thân thể Vương Minh cứng đờ, hần có chút đờ đẫn nhìn chân trời phía xa, rất nhanh, trong mắt hần đã không còn màu sắc nào nữa.

Tên đạo binh kia rút trường thương ra vọt thẳng tới Diệp Huyền, nhưng mà, ngay lúc hần còn cách Diệp Huyền hơn một trượng, một tên nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, nam tử xông nhanh về phía trước, mà lúc này, tên đạo binh kia giương thương đâm một nhát.

Nam tử lại không tránh không né, mặc cho một thương kia đâm vào phần bụng của hần, không chỉ như thế, hần ngược lại còn xông mạnh lên trước lần nữa, để trường thương xuyên qua toàn bộ thân thể của hần, mà một cây chủy thủ trong tay hần đã đâm thẳng vào yết hầu của tên đạo binh kia.

Xuy!

Máu tươi của hai người bắn tung tóe!

Nam tử thối lui đến trước mặt Diệp Huyền, trên tay hần, một viên nạt giới đột nhiên rơi ra, chậm rãi rơi xuống trước mặt Diệp Huyền:

- Lý Phong.

Thanh âm vừa dứt, hần chậm rãi đóng hai mắt lại.

Mà lúc này, một bóng người rơi đập xuống trước mặt Diệp Huyền, người này, đúng là Lăng Hàn, giờ phút này, toàn thân hần đều là thương, đặc biệt là tay phải, đã thủng vô số lỗ hổng, ngay cả thương cũng không cầm nổi.

Lăng Hàn đưa lưng về phía Diệp Huyền, hần ngẩng đầu nhìn về phía sáu bảy tên đạo binh vọt tới từ nơi xa:

- Diệp ca, các huynh đệ thật sự tận lực.

Thanh âm vừa dứt, nạt giới trên ngón tay hần đột nhiên rơi xuống trước mặt Diệp Huyền. Ngay sau đó, khóe miệng của hần nổi lên một tia dữ tợn, đang muốn phóng tới phía mấy tên đạo binh kia.

Mà lúc này, một bàn tay đột nhiên đặt trên vai hần.

Tay của Diệp Huyền!

Diệp Huyền chậm rãi đi tới phía năm sáu tên đạo binh nơi xa kia, khi hần đi đến trước thì thể Lý Phong, hần hơi dừng lại, mà lúc này, năm sáu tên đạo binh kia đã vọt tới trước mặt hần mấy trượng.

Diệp Huyền nhìn qua mấy tên đạo binh kia, giờ phút này, trên gương mặt hần, sớm đã là nước mắt.

Yên lặng một chớp mắt, Diệp Huyền đột nhiên ngửa đầu gầm thét như dã thú:

- Giết!

Ông!

Một tiếng kiếm reo vang lên, ngay sau đó, một thanh kiếm từ trong cơ thể hần đột nhiên chém ra, ngoài mấy trượng, một tên đạo binh còn chưa kịp phản ứng trực tiếp bị tước mất đầu.

Nhìn thấy một màn này, về mặt Mạc Thanh Huyền nơi xa bỗng nhiên biến đổi hoàn toàn:

- Thông U cảnh đỉnh phong! Chân kiếm!

Mà lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc, lại một tên đạo binh trước mặt hần bị chém bay!

Miêu sát!

Trực tiếp miêu sát!

Sắc mặt hai tên đạo binh còn lại đại biến, mà lúc này, một thanh kiếm chém tới phía bọn hần, một tên đạo binh trong đó vội vàng giơ thương đâm một nhát, một nhát này, trực tiếp đâm vào trên mũi Linh Tú kiếm, nhưng cả hai vừa mới tiếp xúc, chuôi trường thương này trong nháy mắt đã bị chém thành hai, tựa như đậu hũ giòn...

Kiếm quang chợt hiện!

Từng cái đầu trong nháy mắt đã bay ra ngoài, máu tươi như trụ!

Trong khoảnh khắc, mấy tên đạo binh trước mặt Diệp Huyền đã bị giết sạch!

Diệp Huyền cũng không dừng lại, mà vọt thẳng tới một bên khác...

Sau đó, giữa sân xuất hiện một màn quỷ dị, những nơi Diệp Huyền đi qua, căn bản là miểu sát! Kiếm kiếm miểu sát, không có bất kỳ ai có thể cản được một kiếm của Diệp Huyền!

Chiến cuộc giữa sân, sau khi Diệp Huyền gia nhập, vậy mà nghịch chuyển trong nháy mắt!

Cách đó không xa, Mạc Thanh Huyền gất gao nhìn Diệp Huyền, vẻ mặt có chút tái nhợt, Diệp Huyền này hiện tại chỉ mới là Thông U cảnh đỉnh phong, đã có thể miểu sát đạo binh Thương Mộc học viện, nếu hắn đạt đến Thần Hợp cảnh thì sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Mạc Thanh Huyền lập tức dữ tợn, hắn mở ra tay phải, trong lòng bàn tay, một tờ thư đột nhiên bốc cháy, rất nhanh, ở phía chân trời xa xôi đột nhiên xuất hiện một đóa hỏa diễm.

Tín hiệu!

Mạc Thanh Huyền chậm rãi đóng hai mắt lại:

- Người này, phải chết a!

Nơi xa, Diệp Huyền vẫn đang điên cuồng chém giết, hắn đã giết đến điên, những nơi đi qua, đều là một đám đầu lâu bay lên!

Không ai có thể cản được kiếm của hắn!

Hiện tại, sau khi hắn thôn phệ Đại Hắc kiếm, dưới tình huống không cần đại địa chi lực cũng đã có thể tùy tiện miểu sát cường giả Thông U cảnh!

Người mạnh, kiếm cũng mạnh!

Trong khoảng thời gian ngắn, những binh lính chung quanh Diệp Huyền đã bị giết không còn bao nhiêu, một đám binh sĩ còn lại cùng với cường giả từ khắp Thanh Châu chạy tới cũng đang liên tục lùi về phía sau.

Căn bản không thể cản!

Diệp Huyền hiện tại là gấp kè nào giết kè đó!

Nhưng mà, những đạo binh kia vậy mà không ai lui về sau!

Cho dù đã bị Diệp Huyền liên tiếp chém giết năm sáu người, những đạo binh kia vậy mà không có ai lui bước, mỗi người đều đang tử chiến!

Đạo binh đã bị giết chỉ còn lại bốn năm người!

- Lui ra!

Cách đó không xa, Mạc Thanh Huyền đột nhiên gầm thét.

Nhưng mà, đám đạo binh kia vẫn không hề lui, năm tên đạo binh không chỉ không lui, ngược lại còn vọt tới phía Diệp Huyền.

Nhìn thấy một màn này, Mạc Thanh Huyền lập tức giận dữ:

- Ngụ xuẩn!

Cách đó không xa, một tên đạo binh quay đầu nhìn thoáng qua Mạc Thanh Huyền:

- Chúng ta sẽ sống chết giữ gìn tôn nghiêm của Thương Mộc học viện!

Thanh âm vừa dứt, hắn quay người vọt tới phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, cùng lúc đó, một sợi kiếm quang chọt lóe lên trong sân, sau một khắc, một tên đạo binh ngoài mây trắng trực tiếp bay đầu!

Máu tươi như trụ!

Sau lưng tên đạo binh này, Diệp Huyền đột nhiên xuất hiện, hắn duỗi ra tay trái, Linh Tú kiếm vững vàng rơi vào trong tay hắn.

Lúc này, bốn tên đạo binh đã vọt tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền cũng không xuất kiếm, mà đột nhiên mở hai mắt ra.

Xuy xuy!

Hai sợi kiếm quang trực tiếp xuyên qua từ giữa chân mày hai tên đạo binh trong đó...

Nhanh!

Hai sợi kiếm quang này thật sự là quá nhanh! Lại thêm khoảng cách gần như thế, bởi vậy, hai người kia căn bản chưa kịp phản ứng đã bị hai sợi kiếm quang này miểu sát!

Một khắc khi hai sợi kiếm quang xuyên thủng giữa chân mày hai tên đạo binh này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ...

Xuy xuy!

Hai tên đạo binh còn lại, thân thể đột nhiên cứng ngắc tại chỗ, rất nhanh, hai đầu lâu từ trên cổ rơi xuống.

Mà giờ khắc này, quanh thân Diệp Huyền cũng đã có mấy lỗ máu, đặc biệt là vai trái, nơi đó đã bị một thanh trường thương xuyên thủng...

Diệp Huyền quay người đi tới trước mặt Lăng Hàn ở một bên, hai tay Lăng Hàn nắm thật chặt trường thương, đầu buông xuống tựa trên thân thương, đã hoàn toàn không có khí tức...

Diệp Huyền đột nhiên quỳ xuống, không ngừng đung đầu xuống mặt đất, gào khóc như một đứa bé.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Diệp thổ phỉ, lão tử đến rồi!

Đúng lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai Diệp Huyền.

- Diệp ca... Ta còn chưa có chết đâu!

Nghe thấy tiếng nói này, thân thể Diệp Huyền khẽ run lên, ngay lập tức, hần bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Giờ phút này, Lăng Hàn đang nhìn xuống hần, mặc dù khóe miệng không ngừng đỏ máu, thế nhưng hần quả thật không có chết, vẫn còn cười...

Diệp Huyền ngẩn ngơ, sau đó đứng dậy đi tới ôm lấy Lăng Hàn, chung quanh, mấy người Dạ Ly còn sống cũng chạy tới ôm thật chặt...

Bên cạnh, Lục Bán Trang nhìn thoáng qua đám người Diệp Huyền, sau đó ngồi xuống đất, lấy ra một chiếc bánh nướng lớn bắt đầu ăn.

Gặm cắn, bánh nướng đã biến thành màu đỏ.

Thảm thiết!

Trận chiến này, hai bên thật sự rất thảm thiết!

Đám kỵ binh hạng nặng của Đường quốc chết hơn một trăm người, chung quanh có một ít võ giả đến từ các nơi tại Thanh Châu cũng chết mấy chục người, trong đó đạo binh của Thương Mộc học viện bị diệt toàn quân!

Mà đám người Diệp Huyền bên này cũng thảm thiết không kém!

Lý Phong Vương Minh chết trận, còn lại mấy người Cam Vô Vi cũng trọng thương, đặc biệt là Lăng Hàn và Dạ Ly, hai người đã không phải là trọng thương, mà là mất đi nửa cái mạng!

Hai người bọn họ hiện tại đã triệt để mất đi sức chiến đấu, không chỉ hai người bọn họ, mấy người còn lại cũng không còn sức chiến đấu gì!

Chung quanh bọn họ, những binh sĩ Đường quốc còn không có lui lại.

Một lát sau, Diệp Huyền đi đến trước mặt Lý Phong cùng Vương Minh, nhìn thi thể hai người, đám người Diệp Huyền im lặng.

Diệp Huyền đứng trước mặt Lý Phong cùng Vương Minh rất lâu, cuối cùng, tay phải của hắn nhẹ nhàng đặt lên vai Lý Phong.

- Đến, kiếp sau, tiếp tục làm huynh đệ!

Kiếp sau làm huynh đệ!

Thi thể hai người Diệp Huyền bay về phía sau, mặt hắn nhìn đám người Lăng Hàn.

- Dưỡng thương.

Đám người Lăng Hàn ngồi xếp bằng xuống, một người ăn vào một viên Kim Sang đan!

Diệp Huyền xoay người đi đến trước mặt Lục Bán Trang, Lục Bán Trang ngồi dưới đất, tay nàng máu thịt be bét.

Diệp Huyền ngồi xổm xuống.

- Thật có lỗi, ta không thể bảo vệ tốt bọn họ!

Lục Bán Trang quay đầu nhìn nơi xa, một lát sau, nàng lắc đầu.

- Đi ra lăn lộn, chúng ta cần phải chuẩn bị kỹ càng để đón nhận cái chết.

Nói đến đây, nàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền.

- Bảo vệ tốt người sống, bởi vì, bọn họ hiện tại cũng gọi người là đại ca.

Đại ca!

Khóe mắt của Diệp Huyền có nước mắt chảy xuống.

Lục Bán Trang nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai Diệp Huyền.

- Bọn họ chịu chết vì người, cũng chứng minh, bọn họ sẽ không hối hận, cũng không hy vọng người ấy này, người cũng không nên ấy này, người bây giờ muốn làm chính là báo thù!

Báo thù!

Diệp Huyền đứng lên, hắn quay người nhìn đám người Mạc Thanh Huyền, Mạc Thanh Huyền nhìn đám người Diệp Huyền, thần sắc bình tĩnh.

Diệp Huyền nhếch miệng cười một tiếng.

- Thương Mộc học viện muốn chơi, Diệp Huyền ta cả đời này chơi với các người, đời này, không phải ta chết, chính là Thương Mộc học viện vong!

Mạc Thanh Huyền trầm ngâm nói:

- Chúng ta đã sớm như thế.

Nói xong, tay phải của hắn nâng lên, sau đó nhẹ nhàng vung lên.

Ầm ầm!

Nơi xa, đám kỵ sĩ đứng phương xa, có hơn ba ngàn!

Kỵ binh hạng nặng của Đường quốc!

Trừ việc này ra, khắp bốn phía, còn có mấy ngàn bộ binh Đường quốc!

Ngự Lâm quân!

Lần này, tinh nhuệ của hoàng cung Đường quốc đã biến mất toàn bộ!

Đây mới thật sự là đánh cược một lần!

Trừ việc này ra, bốn mươi người đột nhiên xuất hiện sau lưng Mạc Thanh Huyền, gần bốn mươi người đều là Thần Hợp cảnh!

Ngoại trừ chuyện này ra, còn có một số sát thủ đang ở các nơi bí mật!

Những sát thủ này mới là kinh khủng nhất, bởi vì không biết bọn họ sẽ ra tay lúc nào!

Đúng lúc này, đột nhiên Lục Bán Trang chỉ chỉ vào Ngô Diệp ở cách đó không xa.

- Hắn vừa rồi đánh lên Vương Minh!

Nghe vậy, Diệp Huyền nhìn đám người Ngô Diệp Vô bằng đệ tam, người sau hí mắt lại, hai tay chậm rãi nắm lại.

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, thời khắc Diệp Huyền biến mất, bỗng nhiên đồng tử Ngô Diệp co rút lại, ngay lập tức, tay phải hắn nắm chắc thành quyền, thân thể nửa ngồi, tay phải co rút lại, ngay sau đó, đột nhiên gầm lên một tiếng

- Nguyên Khí Băng!

Một quyền ra, một đạo quyền ẩn năng lượng kèm theo khí tức kinh khủng, quyền ẩn cùng khí tức mạnh mẽ đánh nát không khí chung quanh, khu vực này lập tức biến thành chân không.

Mà đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên thả người nhảy lên, một đạo kiếm quang chém xuống thẳng tắp.

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Một kiếm hạ xuống, quyền ẩn năng lượng nổ tung trong nháy mắt, ngay sau đó, một bóng người rơi vào sau lưng Ngô Diệp.

Chính là Diệp Huyền!

Thân thể Ngô Diệp cứng ngắc, yên lặng một chóp mắt, chân mày hắn đột nhiên nứt ra, máu tươi tuôn ra...

Miêu sát!

Hắn thi triển Nhất Kiếm Định Sinh Tử còn mạnh hơn Nhất Kiếm Định Sinh Tử lúc trước rất nhiều.

Phải nói không có bất kỳ khả năng nào có thể so sánh!

Sau khi xuất một kiếm miêu sát Ngô Diệp, Diệp Huyền quay người nhìn Mạc Thanh Huyền cách đó không xa, bên cạnh Mạc Thanh Huyền, yên lặng xuất hiện một cái bóng!

Thanh Châu Âm giới Âm Chủ!

Một trong những cao thủ đứng đầu nhất Thanh Châu!

Âm Chủ đột nhiên nói:

- Còn không bắt đầu? Chờ bọn họ chữa thương?

Mạc Thanh Huyền lăm lăm nói:

- Đạo binh của Thương Mộc học viện đã chết sạch sành sanh, làm sao, còn chưa đủ à?

Giọng nói vẫn bình tĩnh, nhưng lại lộ ra một đồng lửa giận!

Bởi vì hai bên đã thương lượng xong, đạo binh Thương Mộc học viện vừa ra đời, đạo binh Âm giới cũng ra tay, thế nhưng, Âm giới chỉ phái mấy sát thủ tới, những sát thủ này không phải đạo binh Âm giới của Trung Thổ Thần Châu.

Cho tới bây giờ, đạo binh Âm giới còn chưa xuất hiện!

Âm Chủ trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Tôi hơi chậm một chút!

Mạc Thanh Huyền lắc đầu cười một tiếng.

- Tôi trễ? Âm Chủ à Âm Chủ, con mẹ nó nguoi là heo sao?

Nhiệt độ giữa sân lạnh xuống.

Mạc Thanh Huyền gắt gao nhìn xem Âm Chủ, hắn chỉ cách đó không xa Diệp Huyền.

- Có không thấy? Hắn đã Thông U, võ giả Thông U bình thường căn bản không ngăn được một kiếm của hắn! Đây là hậu quả của việc chơi đùa tiểu

thông minh! Thương Mộc học viện ta để mạng lại liều mạng cùng hấn, các người lại tính kế sau lưng, Âm giới các người đều là heo sao?

Hỏa!

Mạc Thanh Huyền vô cùng giận dữ, nếu như đạo binh Âm giới lúc trước đồng loạt ra tay với đạo binh của Thương Mộc học viện, khi đó có cơ hội rất lớn chém giết đám người Diệp Huyền!

Thế nhưng Âm giới không có!

Bọn họ đứng nhìn đạo binh của Thương Mộc học viện bị giết sạch sành sanh!

Âm Chủ không nói chuyện, Mạc Thanh Huyền cười lạnh nói:

- Đúng đúng, Âm giới người mong muốn dùng đạo binh của Thương Mộc học viện ta kéo đám người Diệp Huyền hao tổn tàn phế, sau đó các người ra tay, kiếm tiện nghi. Hiện tại, mục đích của người đã đạt đến. Thế nhưng, Thương Mộc học viện ta không đùa. Diệp Huyền không chết, giữ lại hấn cùng đám người này tiếp tục trưởng thành, hi vọng đến lúc đó Âm giới có thể diệt trừ bọn họ.

Nói xong, Mạc Thanh Huyền xoay người rời đi.

Đúng lúc này, Âm Chủ đột nhiên nói:

- Mạc huynh chớ xúc động, việc này là Âm giới ta không phải, xin Mạc huynh dùng toàn cục làm trọng!

Mạc Thanh Huyền dừng bước lại, cười lạnh.

- Toàn cục làm trọng? Âm Chủ, Diệp Huyền vốn là yêu nghiệt, người nhiều lần cho hấn cơ hội, người cũng đã biết, nếu hấn hôm nay không chết, ngày sau Âm giới người cùng Thương Mộc học viện ta sẽ gặp kết quả gì không?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Đã kết thúc!

Âm Chủ khẽ gật đầu.

- Mạc huynh, chuyện đã như thế này, tiếp theo hai ta sẽ không lưu thủ, nếu chém giết đám người Diệp Huyền này, tài vật trên người bọn họ, Thương Mộc học viện chiếm bảy thành, như thế nào?

Mạc Thanh Huyền lạnh lùng nhìn thoáng qua Âm Chủ, không nói gì.

Rõ ràng, đã đáp ứng!

Âm Chủ nói:

- Vậy chúng ta có khả năng bắt đầu.

Đạo binh của Âm giới tự nhiên đều là sát thủ, sát thủ khẳng định không thể tác chiến chính diện, bởi vì sẽ giảm mạnh sức chiến đấu!

Mạc Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn về phía đám người Diệp Huyền cách đó không xa, Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm trong tay, hấn đứng trước mặt đám người Lăng Hân, hấn cứ đứng như vậy, thân thể như một thanh kiếm, phong mang tất lộ.

Sắc mặt Mạc Thanh Huyền dần biến thành dữ tợn.

- Giết!

Khi hấn vừa dứt lời, mấy ngàn kỵ binh hạng nặng của Đường quốc đột nhiên phát động công kích, mấy ngàn kỵ binh cùng tấn công sẽ kinh khủng cỡ nào?

Vào lúc này, mặt đất run rẩy!

Hai bên phái ra mấy ngàn kỵ binh hạng nặng, còn có ba ngàn Ngự Lâm quân!

Sau lưng Mạc Thanh Huyền có khoảng bốn mươi tên cường giả Thần Hợp cảnh đột nhiên biến mất tại chỗ, thẳng đến đám người Diệp Huyền!

Trừ việc này ra, còn có một nhóm sát thủ Âm giới trong bóng tối chưa từng xuất hiện!

Tuyệt cảnh!

Tuyệt cảnh chân chính!

Lần này Thương Mộc học viện và Âm giới đã xuất động tất cả tinh nhuệ của mình!

Từ phương diện đội hình, Thương Mộc học viện và Âm giới bên này đã chiếm ưu thế tuyệt đối!

Mặc dù như thế, nhưng Mạc Thanh Huyền vẫn nghiêm túc, sắc mặt nặng nề khó nói thành lời.

Bởi vì đám người Diệp Huyền cho hắn cảm giác ngoài ý muốn!

Nơi xa, Diệp Huyền cầm Linh Tú kiếm trong tay ngăn cản trước mặt đám người Lăng Hàn, Linh Tú kiếm trong tay hắn không ngừng rung động, cùng lúc đó, hắn hiện tại còn tỏa ra chiến ý ngập trời.

Chiến ý!

Chiến!

Giờ phút này, trong đầu Diệp Huyền không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, chỉ có chiến!

Kỳ thật, dùng thực lực của hắn bây giờ, muốn giết ra một con đường máu là rất có thể. Thế nhưng, hắn không có suy nghĩ chạy trốn!

Bởi vì sau lưng là đám người Lăng Hàn!

Hắn đã có chuẩn bị chết trận!

Nếu như có thể sống, các huynh đệ sẽ cùng sống, cùng nhau xông xáo, như vậy mới là tốt nhất, nhưng nếu như không thể sống, huynh đệ sẽ cùng chết trận!

Lục Bán Trang đột nhiên đứng bên cạnh Diệp Huyền, nàng nhìn đám người đang xông tới, hoàn toàn không có chút biểu lộ gì, đồng thời, nàng còn gặm một cái bánh nướng lớn...

Diệp Huyền đột nhiên nói:

- Ta biết một người, nàng giống như ngươi, thích ăn, không lúc nào ngừng ăn.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, Diệp Huyền lại nói:

- Ta cảm thấy các ngươi ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ chơi rất vui...

Kỷ An Chi cùng với Lục Bán Trang...

Nghĩ đến hình ảnh này, Diệp Huyền đột nhiên cười. Nếu thật là như vậy, khẳng định chơi rất vui, một người cầm lấy bánh bao, một người cầm lấy bánh nướng...

Lục Bán Trang thu hồi bánh nướng nhìn về nơi xa.

- Có thể là trận chiến cuối cùng!

Diệp Huyền gật đầu.

- Rất hân hạnh được biết các ngươi!

Lục Bán Trang nói khẽ:

- Kiếp sau, tiếp tục làm huynh đệ đi!

Diệp Huyền cười ha ha một tiếng.

- Tốt, kiếp sau tiếp tục làm huynh đệ!

Nói xong, hắn muốn xông ra đi, mà đúng lúc này, đột nhiên mặt đất rung động rất mạnh!

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều sửng sốt.

Tất cả mọi người nhìn về phía bên phải, ở cuối tầm mắt bên kia, đột nhiên xuất hiện một đám tồn tại đen ngịt, rất nhanh, đám đen ngịt kia cách mọi người càng ngày càng gần!

Yêu thú!

Tôi là một đám yêu thú, dạng yêu thú gì cũng có, có hơn vạn con!

Cầm đầu là một người đang ngồi trên lưng hổ, người này, chính là Bạch Trạch!

Bạch Trạch!

Bạch Trạch cười cự hổ, hắn nhìn vị trí Diệp Huyền, gầm thét.

- Diệp thổ phi, lão tử tới.

- Còn có ta!

Bạch Trạch cách đó không xa, trên lưng một con hổ lớn còn có một tên nam tử đang ngồi, chính là Mặc Vân Khởi!

Hai gia hỏa này!

Diệp Huyền ngây người!

Mà đúng lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên quay đầu xem về phía chân trời, một lát sau, nàng nói khẽ:

- Bọn họ đến!

Đến!

Từ khi Lục Bán Trang vừa dứt lời, rất nhanh, nơi xa cuối chân trời đột nhiên xuất hiện một đám điều hâu!

Dong binh đoàn thứ chín!

Giữa sân, những binh sĩ Đường quốc kia dồn dập ngừng lại, ba ngàn kỵ binh hạng nặng và mấy ngàn tinh nhuệ Đường quốc cùng nhau quay người, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Bọn họ giờ phút này càng kiêng kỵ Bạch Trạch và Mặc Vân Khởi mang theo đàn yêu thú vọt tới!

Trên lưng yêu thú, Bạch Trạch đột nhiên gầm thét.

- Diệp thổ phi, đánh thê nào!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn sang Bạch Trạch.

- Giết! Một tên cũng không để lại!

Một tên cũng không để lại!

Bạch Trạch giận dữ hét:

- Giết, một người không để lại!

Vừa dứt lời, tốc độ của đàn yêu thú đột nhiên tăng lên dữ dội.

Vào lúc này, mặt đất đang rung chuyển dữ dội!

Tăng thêm mấy ngàn kỵ binh phía trước, một tên tướng lĩnh kỵ binh đột nhiên giơ cao trường kiếm.

- Xông!

Xông!

Vừa dứt lời, mấy ngàn kỵ binh hạng nặng đột nhiên cùng nhau xông ra ngoài, trừ việc này ra, mấy ngàn lính tinh nhuệ Đường quốc binh cũng xông ra

ngoài!

Đúng lúc này, một đám điều hâu đột nhiên xuất hiện ở vùng trời của mọi người, tiếp đó có hai mươi người từ trên không nhảy xuống, một tên nam tử thô kệch cầm đầu bước nhanh tới trước mặt Lục Bán Trang, khi thấy bộ dáng Lục Bán Trang, sắc mặt hắn biến thành dữ tợn.

- Con mẹ nó, giết!

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua nam tử thô cuồng, không nói gì.

Mà lúc này, đột nhiên Diệp Huyền chỉ vào đám cường giả Thần Hợp cảnh đứng cách đó không xa!

Nam tử thô kệch nhìn đám cường giả Thần Hợp cảnh, tay phải hắn mở ra, một thanh trọng đao xuất hiện trong lòng bàn tay, ngay lập tức, hắn dẫn theo trọng đao xông vào đám cường giả Thần Hợp cảnh.

- Một tên cũng không lưu lại!

Một tên cũng không lưu lại!

Sau lưng nam tử thô kệch, đám người kia cũng xông ra ngoài!

Diệp Huyền đang muốn xuất thủ, Lục Bán Trang đột nhiên lắc đầu.

- Không cần!

Diệp Huyền hơi không hiểu, đúng lúc này, cách đó không xa, đột nhiên có tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Diệp Huyền quay đầu, lúc hắn cảm nhận được nơi xa chiến cuộc, hắn ngây người.

Bởi vì hơn bốn mươi tên cường giả Thần Hợp cảnh khi giao thủ với nam tử thô kệch kia, tất cả đã tan tác trong nháy mắt!

Nghiền ép!

Chân chính nghiền ép!

Mặc dù đều là Thần Hợp cảnh, nhưng số người của Thương Mộc học viện tương đối nhiều, thế nhưng, bọn họ căn bản không phải đối thủ của đám người nam tử thô kệch!

Chênh lệch giữa hai bên quá lớn!

Có thể nói, đám người nam tử thô kệch còn mạnh hơn đạo binh mà Thương Mộc học viện phái tới rất nhiều!

Một bên khác, về mặt Mạc Thanh Huyền cực kỳ khó coi, đột nhiên hắn quay đầu nhìn về phía Âm Chủ, găm thét.

- Còn không ra tay?

Ra tay!

Yên lặng một chớp mắt, Âm Chủ đột nhiên lắc đầu.

- Đã kết thúc. Đi thôi!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Giết, một tên cũng không để lại!

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, mà bốn phía, những sát thủ Âm giới giấu trong bóng tối cũng biến mất theo!

Nhìn thấy đám người Âm Chủ rời đi, về mặt Mạc Thanh Huyền dữ tợn tới cực điểm!

Nơi xa, đám cường giả Thần Hợp cảnh mong muốn trốn, thế nhưng bọn họ lại phát hiện, bọn họ trốn không thoát! Bọn họ đối mặt với hai mươi người có tốc độ nhanh hơn bọn họ nhiều!

Mặc dù như thế, bọn họ vẫn lựa chọn trốn!

Bọn họ đã không có lòng tin chiến đấu tiếp!

Lúc này, nam tử thô kệch cách đó không xa đột nhiên tức giận nói:

- Một cái cũng đừng buông tha!

Một cái cũng đừng buông tha!

Đám cường giả Thần Hợp cảnh muốn chạy trốn liên tục ngã xuống...

Ở bên khác, những cường giả đến từ các nơi của Thanh Châu chuẩn bị xuất thủ thấy cảnh này cũng không còn do dự, bọn họ quay người bỏ trốn!

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Ấn!

Linh Tú kiếm giống như tia chớp lóe sáng trong sân, những nơi Linh Tú kiếm đi qua đều mang theo một đạo máu tươi.....

Miêu sát!

Không có người nào có thể ngăn cản một kiếm của Diệp Huyền!

Trong thời gian ngắn, tiếng kêu rên và tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang vọng!

Không đến hai mươi giây ngắn ngủi, chung quanh Diệp Huyền đã có hơn ba mươi bộ thi thể!

Trong tay Diệp Huyền, trên thân kiếm Linh Tú kiếm, một vệt máu tươi chậm rãi nhỏ xuống.

Mà lúc này, dòng binh đoàn thứ chín chiến đấu cách đó không xa cũng đã kết thúc, dưới chân bọn họ, cũng có khoảng bốn mươi bộ thi thể!

Một cũng không thừa!

Toàn bộ bị giết sạch sành sanh!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Trạch và Mặc Vân Khởi, giờ phút này, Bạch Trạch mang tới bảy yêu thú đang kịch chiến với kỵ binh hạng nặng của Đường quốc, song phương chiến đấu thế lực ngang nhau!

Dù sao, kỵ binh hạng nặng và bộ binh đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Đường quốc!

Diệp Huyền mang kiếm xông vào đám binh sĩ Đường quốc, lúc này, một lão giả xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

Người tới, chính là quốc lão của Đường quốc.

Quốc lão nhìn Diệp Huyền.

- Đường quốc lui binh, việc này dừng ở đây.

Lui binh!

Vào lúc này, Đường quốc đã nhìn rõ ràng, sau khi đám người Thương Mộc học viện bại trận, Đường quốc không có bất kỳ ưu thế nào!

Bởi vì Diệp Huyền có một đám bằng hữu Trung Thổ Thần Châu, những người này, không phải khủng bố bình thường, tăng thêm binh lực Khương quốc, có thể nói, sợ rằng chỉ có Ninh quốc mới có thể đối kháng!

Tăng thêm cảnh nội Đường quốc xuất hiện yêu thú, hơn nữa số lượng còn nhiều như thế... Trận chiến này, càng không thể đánh!

Không thể đánh!

Diệp Huyền cầm kiếm đi đến trước mặt quốc lão.

- Nghĩ kết thúc liền kết thúc? Thật có lỗi, ta không nghĩ kết thúc.

Vừa dứt lời, hấn cảm kiếm biến mất ngay tại chỗ.

Nơi xa, một đạo kiếm quang đột nhiên xông vào kỵ binh hạng nặng của Đường quốc, trong chốc lát, năm sáu tên kỵ binh hạng nặng bị chém giết trong nháy mắt!

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt quốc lão âm u như nước, không biết đang suy nghĩ gì.

Một bên khác, đám người nam tử thô kệch đi tới trước mặt Lục Bán Trang, nam tử thô kệch đang muốn nói chuyện, Lục Bán Trang đã xông thẳng vào đám kỵ binh hạng nặng.

Nam tử thô kệch ngây người, sau đó cũng mang theo đại đao xông vào binh sĩ của Đường quốc.

Sau khi đám người Lục Bán Trang cùng nam tử thô kệch gia nhập, chiến cuộc đã nghiêng về một phía!

Đồ sát!

Đám người Diệp Huyền đều là thiên tài trong thiên tài, những binh lính này làm sao có thể chống lại bọn họ?

Những người này cũng có thể lấy một địch mấy chục, trọng yếu nhất chính là, bọn họ có khả năng tinh chuẩn đánh giết những kỵ binh tinh nhuệ và tướng lĩnh được binh sĩ bảo vệ!

Cứ như vậy, không đến một hồi, những kỵ binh hạng nặng và binh sĩ càng ngày càng ít.

- Rút lui!

Đột nhiên có tiếng của tên quốc lão vang lên.

Những binh sĩ Đường quốc kia lúc này mới bắt đầu dồn dập rút lui, vừa lui, càng đi vào thế yếu, thế là, càng nhiều người đã chết.

Quốc lão nắm chặt hai quả đấm, hấn nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền trong đám người, trong mắt mang theo sát ý không chút che giấu.

Hấn thật muốn ra tay!

Lúc này, nếu hấn ra tay là có thể ngăn cản đám người Diệp Huyền!

Đám người Diệp Huyền có yêu nghiệt hơn nữa cũng không thể đối kháng cường giả Vạn Pháp cảnh!

Thế nhưng mà, hấn không dám động thủ!

Bởi vì một khi động thủ, toàn bộ Đường quốc sẽ diệt vong!

Một vị Kiếm Tiên thật sự có thể tùy tiện diệt đi một tiểu quốc!

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, đám người Diệp Huyền ngừng lại, chung quanh bọn họ đều là thi thể, máu tươi đã nhuộm đỏ mặt đất.

Tàn sát!

Diệp Huyền quay đầu nhìn tên quốc lão cách đó không xa.

- Xem được không?

Quốc lão nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền.

- Ngươi là võ giả, bọn họ là binh sĩ, lấy thân phận võ giả tàn sát binh sĩ, ngươi rất đắc ý?

Diệp Huyền lắc đầu.

- Ta là võ giả, nhưng ta càng là người Khương quốc. Ta chỉ biết là, nếu như những binh lính của các ngươi tiến vào Khương quốc, vô số dân chúng Khương quốc lại biến thành bộ dạng của bọn họ hiện tại.

Chiến tranh là vô cùng tàn khốc!

Có thể tưởng tượng, nếu binh sĩ Đường quốc tiến vào Khương quốc, Khương quốc sẽ biến thành bộ dạng nào?

Quốc lão liếc mắt nhìn Diệp Huyền thật sâu, sau đó quay người biến mất ngay tại chỗ.

Diệp Huyền đi đến trước mặt Bạch Trạch cùng Mặc Văn Khởi, hai người nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cuối cùng, Bạch Trạch trầm giọng nói:

- Ta trở về Mang Sơn, cho nên mới đến muộn!

Diệp Huyền lắc đầu.

- Không muộn! Nhưng mà, yêu thú của các ngươi làm như thế nào để đi tới nơi Đường quốc?

Bạch Trạch giải thích nói:

- Giữa các nước có biên giới, nhưng đối với yêu thú mà nói là không có biên giới, chúng ta có thể xuyên qua đại sơn hiểm trở nhất, chúng ta sẽ xuyên qua đại sơn chạy tới.

Diệp Huyền gật đầu, sau đó hần quay người đi tới trước mặt nam tử thô kệch, mấy người nam tử thô kệch cũng nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền nói:

- Đa tạ!

Nam tử thô kệch lẩm bẩm nói:

- Cảm ơn cái gì? Chúng ta cũng không phải tới giúp ngươi.

Nói xong, hần quay người nhìn về phía Lục Bán Trang.

- Bán Trang, theo ca về nhà!

Lục Bán Trang lẩm bẩm nói:

- Không trở về!

Nam tử thô kệch thấp giọng thở dài.

- Ngươi tức giận cũng nên tiêu tan đi! Thật, tính tình lão cha gần đây đã biến thành nóng nảy, lại thường xuyên một thân một mình ngồi yên lặng trong sân, hần khẳng định cũng hối hận. Theo ca trở về đi!

Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền.

- Ta đã là đoàn viên Phi Quân dong binh đoàn.

Phi Quân dong binh?

Nam tử thô kệch nhú mày.

- Phi Quân dong binh cái gì?

Nói xong, hần quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền nói:

- Ta vừa sáng lập một nhánh dong binh đoàn, ta là đại ca!

Đại ca!

Nghe vậy, những người sau lưng nam tử thô kệch cười phá lên.

Đúng lúc này, đám người Lăng Hàn đi tới sau lưng Diệp Huyền.

Nam tử thô kệch đánh giá Diệp Huyền.

- Ngươi là kẻ mù lừa, làm đại ca của mọi người ta? Ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên cầm trường kiếm trong tay chỉ vào nam tử thô kệch.

- Chớ nói nhảm, đến, trước đánh một trận!

Trước đánh một trận!

Nam tử thô kệch nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cười nói:

- Có gan, hợp khẩu vị của lão tử, vậy thì đánh một trận!

Vừa dứt lời, tay hấn cầm đại đao bổ thẳng vào Diệp Huyền!

Thần Hợp cảnh đỉnh phong!

Hơn nữa còn là một vị Đạo đạo Tông Sư!

Diệp Huyền không nói nhảm, đưa tay đâm một kiếm!

Nhất Kiếm Định Sinh Tử!

Thời điểm Diệp Huyền xuất kiếm, nụ cười của những người sau lưng nam tử thô kệch đã biến mất!

Kiếm đạo tông sư!

Một vị Kiếm đạo tông sư không đến hai mươi tuổi, đặt tại Trung Thổ Thần Châu cũng khó gặp!

Đao và kiếm vừa mới tiếp xúc.

Oanh!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Đồ Sát

Diệp Huyền và nam tử thô kệch liên tục lùi lại, khi hai người lùi một bước, mặt đất đang run lên dữ dội, sau đó rạn nứt ra!

Lúc này, Diệp Huyền và nam tử thô kệch đồng thời ngừng lại.

Nam tử thô kệch nhìn thoáng qua đại đao trong tay mình, đại đao của hấn đã rạn nứt, không chỉ như thế, cánh tay của hấn cũng nứt ra!

Nam tử thô kệch ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Huyền.

- Kiếm thể song tu!

Đột nhiên tay trái của Diệp Huyền nắm chặt, qua một lúc, một cỗ chiến ý bao phủ tay hấn!

Chiến ý!

Võ đạo tông sư!

Nam tử thô kệch hít mắt lại.

- Võ thể kiếm tam tu!

Diệp Huyền gât đầu, hấn đi đến trước mặt nam tử thô kệch.

- Diệp Huyền, kết giao bằng hữu?

Nam tử thô kệch nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, hấn nói:

- Lục Cuồng!

Diệp Huyền tươi cười.

- Có hứng thú làm chút việc lớn?

Lục Cuồng hỏi.

- Nói một chút!

Diệp Huyền quay người nhìn nơi xa.

- Đi tới hoàng cung Đường quốc, tìm quốc chủ Đường quốc mượn ít tiền!

Lục Cuồng nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

- Là loại không xài hết sao?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Ta không phải loại người như vậy!

Bên cạnh, Mặc Vân Khởi ở bên cạnh cảm thấy buồn nôn...

Trong một rừng rậm, đám người Diệp Huyền đứng lặng tại chỗ, ở trước mặt bọn họ là hai ngôi mộ nhỏ.

Trong hai ngôi mộ nhỏ này là Lý Phong cùng Vương Minh.

Dựa theo quy củ của bọn họ, chết ở đâu, chôn ở đâu!

Diệp Huyền đứng trước hai ngôi mộ thật lâu, cuối cùng, hắn nói khẽ:

- Kiếp sau tiếp tục làm huynh đệ!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Lục Bán Trang đi tới trước hai ngôi mộ nhỏ, nàng ngồi xổm xuống, thả hai cái bánh lớn trước hai ngôi mộ nhỏ.

- Kiếp sau tiếp tục làm huynh đệ!

Mấy người Lăng Hàn cũng đi tới trước hai ngôi mộ để từ biệt!

Cam Vô Vi ôm mộ Lý Phong khóc rất lâu.

Khóc mất những người còn lại cũng đầm lệ.

Bọn họ kết bạn từ Trung Thổ Thần Châu tới đây, trong lúc đó không biết đã trải qua bao nhiêu lần chiến đấu sinh tử, mà bây giờ, người càng ngày càng ít...

Thế giới này vốn tàn khốc như vậy đây, người không phấn đấu, không nỗ lực, sống sót còn không bằng một con chó!

Oanh oanh liệt liệt chết đi, dù sao cũng tốt hơn sống uất ức!

Không có người nào muốn sống uất ức!

Bên cạnh, đám người Lục Cuồng im lặng.

Bọn họ tự nhiên hiểu rõ tâm tình đám người Diệp Huyền vào lúc này, bởi vì bọn họ cũng trải qua chuyện mất thân thuộc, mất đi huynh đệ, hơn nữa còn không ít!

Có khả năng hôm nay còn uống rượu với nhau, mà ngày mai đã thiếu mất một người...

Ngoài ý muốn và tương lai vô định, người vĩnh viễn không biết cái nào tới trước!

Một lát sau, đám người Diệp Huyền bắt đầu quét dọn chiến trường, những người bị bọn họ chém giết lúc trước không phải người bình thường, trên thân mang đồ vật cũng không phải đồ vật bình thường.

Sau nửa canh giờ, đám người Diệp Huyền đi thẳng tới hoàng cung Đường quốc.

Diệp Huyền cười một con Hắc lang, hai bên người hắn là Lục Cuồng cùng Lục Bán Trang.

Sau lưng ba người là Bạch Trạch cùng với Lăng Hàn, cùng với đám người dong binh đoàn thứ chín.

Nếu như tăng thêm những yêu thú Bạch Trạch mang tới, bọn họ đã tương đương với một chi quân đội, hơn nữa còn là quân đội tinh nhuệ!

Cứ như vậy, đoàn người đi thẳng tới hoàng cung Đường quốc, những nơi đi qua, đánh đâu thắng đó, không có bất kỳ người nào dám ngăn cản.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ đế đô Đường quốc đều sôi trào, phải nói đều lú lẫn cuồng.

Thế là, mười vạn thiết kỵ giáp đen của Đường quốc đã lui binh khỏi Lưỡng Giới thành, dùng tốc độ cực nhanh trở về thủ vệ đế đô Đường quốc.

Không chỉ mười vạn thiết kỵ giáp đen trở về thủ vệ, ngay cả quân đội ở các nơi của Đường quốc cũng chạy về phía hoàng cung.

Nếu hoàng cung không còn, Đường quốc đã mất đi một nửa. Bởi vì nơi này là cơ cấu tối cao của Đường quốc, cũng là đại não của Đường quốc, nơi này mất đi, Đường quốc sẽ biến thành năm cát vụn, không chiến đã thua!

Không chỉ quân đội, ngay cả võ giả dân gian cũng chạy về đế đô, bởi vì hiện tại là thời điểm vong quốc.

Đế đô Đường quốc.

Đám người Diệp Huyền ngông nghênh đi thẳng tới hoàng cung, trong lúc đó, không có bất kỳ người nào tới ngăn cản, cũng không dám cản trở.

Cường giả Vạn Pháp cảnh không ra tay, không ai ngăn nổi đám người Diệp Huyền.

Chỉ chớp lát, đám người Diệp Huyền đã tới trước hoàng cung Đường quốc.

Giờ phút này, cửa lớn của hoàng cung Đường quốc đóng chặt, trên tường thành tụ tập mấy ngàn cung tiễn thủ.

Trước cửa hoàng cung có một lão giả đang đứng, chính là quốc lão của Đường quốc.

Quốc lão nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền.

- Thật sự muốn cá chết lưới rách? Làm như thế, đối với mọi người...

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức, trên tường thành, đầu của mấy tên binh sĩ Đường quốc bay lên cao!

Vào thời khắc Diệp Huyền ra tay, đám người Lục Cuồng đột nhiên xông lên trên tường thành, trong khoảnh khắc, mười mấy tên cung tiễn thủ trên tường thành đã bị miểu sát.

Khi đám người Bạch Trạch và Lăng Hàn ra tay, cuộc chiến trên tường thành đã nghiêng về một phía.

Diệp Huyền đột nhiên đi về phía cửa hoàng cung, một thanh phi kiếm chém thẳng vào cánh cửa.

Oanh!

Cửa cung nổ tung trong nháy mắt, đá vụn bay khắp nơi.

Phía sau cửa cung là hơn hai ngàn tên Ngự Lâm quân của Đường quốc, hơn hai ngàn Ngự Lâm quân kia nhìn chằm chằm vào đám người Diệp Huyền, trong mắt bọn họ không có e ngại, hiển nhiên là người thấy chết không sờn!

Thấy chết không sờn!

Bọn họ đã không có đường lui, chỉ có tử chiến!

Diệp Huyền không nói thêm câu nào, trực tiếp cầm theo Linh Tú kiếm xông vào đám binh sĩ kia. Mà sau lưng hắn là cả vạn con yêu thú!

Từ đầu đến cuối, Diệp Huyền không quan tâm tới tên quốc lão!

Quốc lão tức giận, vẻ mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Diệp Huyền xông vào trong đám binh sĩ, mỗi một lần Linh Tú kiếm vung lên đều sẽ mang theo một cái đầu đầm máu. Sau khi những yêu thú kia xông lên, những binh lính kia càng tan tác...

Qua một lúc sau, binh sĩ trên tường thành đã chết sạch sành sanh, trước mặt Diệp Huyền là thi thể đầy đất, máu chảy thành sông chân chính!

Từ đầu đến cuối, tên quốc lão không có ra tay!

Hắn cũng muốn ra tay, nhưng mà, hắn không dám!

Không chỉ bởi vì sau lưng Diệp Huyền có Kiếm Tiên chống đỡ, ngay cả đám người Lục Cuồng đều là người đến từ Trung Thổ Thần Châu, những người

này là bình thường người sao?

Căn bản không phải người bình thường!

Nếu như hắn ra tay với những người này, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Cứ như vậy, đám người Diệp Huyền xông thẳng vào sâu trong hoàng cung, chỉ chốc lát, đám người Diệp Huyền đi tới trước một cái thềm đá, thềm đá rất rộng, rộng gần trăm trượng, phần cuối thềm đá là một nam tử trung niên mặc long bào, người này chính là quốc chủ Đường quốc!

Chung quanh quốc chủ Đường quốc là các binh sĩ cùng quan chức, thậm chí còn có phi tử!

Thời đại này, nữ tập võ cũng không ít!

Diệp Huyền cầm kiếm đi về phía quốc chủ Đường quốc, những binh lính chung quanh quốc chủ Đường quốc đi về phía trước một bước, ngăn trước mặt quốc chủ Đường quốc!

Quốc chủ Đường quốc đi ra, sau lưng hắn, có một lão giả đeo song đao, lão giả lúc nào cũng nhìn lên người Diệp Huyền!

Quốc chủ Đường quốc lắc đầu cười khẽ.

- Ta tính toán tất cả, nhưng chưa tính tới ngươi. Không ngờ rằng, Đường quốc ta bởi vì ngươi mà lâm vào cục diện thế này!

Diệp Huyền quay đầu nhìn đám người Lục Bán Trang.

- Đi lục soát, có thể mạng đi đều mang đi, ai dám ngăn cản... Vậy thì đồ sát hoàng cung này.

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Muốn ỷ lớn hiếp nhỏ?

Đồ sát hoàng cung!

Nghe vậy, đám người Đường quốc nổi giận, nhưng mà, không ai dám động thủ. Đánh thắng cũng không dám đánh, đánh không thắng càng không dám đánh!

Cứ như vậy, Lục Bán Trang mạng theo mọi người xông vào quốc khố và hoàng cung Đường quốc!

Cướp sạch hoàng cung!

Đám người Lăng Hàn hưng phấn!

Đây chính là hoàng cung, quốc khố một nước!

Cho dù là mấy người Lục Cường dong binh đoàn thứ chín cũng hưng phấn không thôi, chuyện cướp hoàng cung này, bọn họ làm lần đầu tiên!

Giữa sân, những binh lính Đường quốc và các cường giả đều không dám ngăn cản!

Căn bản không dám ngăn cản!

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Huyền, người thiếu niên trước mắt nói đồ sát hoàng cung cũng không phải đang nói giỡn!

Chỉ cần bọn họ có người dám động thủ, toàn bộ Đường quốc sẽ biến thành địa ngục trong nháy mắt!

Trong thời gian ngắn, bầu không khí lâm vào yên tĩnh.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa cung đột nhiên xuất hiện nhiều võ giả, những võ giả này đều từ các nơi chạy tới để đồ. Khi thấy thi thể chung quanh đám

người Diệp Huyền, những võ giả đang nổi giận cũng yên tĩnh lại, phải nói khí thế khi đến đã biến mất!

Chung quanh đám người Diệp Huyền không phải một ít thi thể, là năm sáu ngàn bộ thi thể, toàn bộ hoàng cung đều bị mùi máu tanh bao phủ!

Động thủ?

Không người nào dám động thủ!

Bởi vì Diệp Huyền không có động thủ, nếu như Diệp Huyền động thủ, bọn họ chắc chắn cá chết lưới rách, cho nên Diệp Huyền không có động thủ!

Trước mặt Diệp Huyền, quốc chủ Đường quốc nhìn Diệp Huyền, tay phải hẩn nắm thật chặt.

Cá chết lưới rách?

Nếu như Diệp Huyền động thủ, tất cả mọi người của Đường quốc chắc chắn cá chết lưới rách, bởi vì Đường quốc không có lựa chọn!

Đều là chết, vì sao không liều mạng?

Diệp Huyền không có động thủ, rất nhiều người không có suy nghĩ cá chết lưới rách.

Đừng nói những binh lính chung quanh, cho dù là hẩn cũng không có suy nghĩ cá chết rách lưới.

Nếu như có thể sống sót, người nào lại muốn chết chứ?

Giờ phút này, đám người Lục Bán Trang đang điên cuồng cướp sạch, gần như thấy cái gì thì lấy cái gì, đồ trong hoàng cung đáng giá cỡ nào?

Nhất định là không ít, bởi vậy, không qua bao lâu, nạp giới của mọi người đã tràn đầy, cũng còn tốt, trong bảo khố hoàng cung, bọn họ tìm được một ít nạp giới, mặc dù không nhiều, chỉ có mười mấy cái, thế nhưng đã đủ rồi.

Trước thềm đá, một mình Diệp Huyền cùng một đám yêu thú vẫn giằng co với đám người quốc chủ Đường quốc.

Chung quanh có càng nhiều võ giả chạy tới để đồ, nhưng vẫn không có người nào dám động thủ.

Quốc chủ Đường quốc cũng không động thủ, rõ ràng, hẩn còn không muốn chết!

Nếu như muốn chết, hẩn đã sớm hạ lệnh lựa chọn ngọc thạch câu phản!

Ước chừng nửa canh giờ sau, đám người Lục Bán Trang cũng rời khỏi hoàng cung, trên mặt mọi người còn mang theo nụ cười và thần thái hưng phấn không che giấu.

Cho dù là Lục Cường cũng tươi cười như hoa!

Cướp sạch một hoàng cung, bọn họ giàu có cỡ nào!

Đám người Lục Bán Trang đi tới bên cạnh Diệp Huyền, vào lúc này, bầu không khí nơi đây rất khẩn trương.

Mà đúng lúc này, bên ngoài cửa cung, đã có số lớn quân đội chạy đến, đều là quân đội ở các thành trì chung quanh để đồ chạy tới!

Bạch Trạch mang theo một đám yêu thú ngăn trước mặt những quân đội kia, Lục Cường cùng đám người Lục Bán Trang nhìn về phía Diệp Huyền.

Đánh hay không đánh?

Nếu như đánh, đây là một trận huyết chiến. Bởi vì người Đường quốc chạy tới cũng không ít, hơn nữa phần lớn là quân đội!

Đương nhiên, nếu như Diệp Huyền nói đánh, mọi người sẽ đánh!

Tất cả chỉ là một ý niệm của Diệp Huyền!

Diệp Huyền đi đến trước mặt quốc chủ Đường quốc.

- Cho người hai lựa chọn, thứ nhất, hiện tại theo ta trở lại Khương quốc, người tự mình đàm phán với quốc chủ nước ta, thứ hai, ta giết người.

- Đàm phán?

Quốc chủ Đường quốc nở nụ cười.

- Là bắt tù nhân sao? Ta đường đường là vua một nước, người bảo ta làm tù nhân? Người nghĩ nhiều, ta nói cho...

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên xuất kiếm, kiếm cực nhanh, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng.

Trong nháy mắt, bầu không khí lâm vào yên tĩnh!

Quốc chủ Đường quốc nhìn Diệp Huyền, trong ánh mắt mang theo thần sắc không dám tin.

Lúc này, một cơn gió nhẹ thổi qua, đầu quốc chủ Đường quốc đột nhiên rơi xuống, máu tươi bắn ra như suối!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngây người!

Bị giết?

Đừng nói người Đường quốc, ngay cả đám người Lục Bán Trang cũng ngây người.

Lúc này, Diệp Huyền lau máu tươi trên thân kiếm Linh Tú kiếm, sau đó nói khẽ:

- Không đi Khương quốc? Vậy thì đi chết đi!

Nói đến đây, hần nhìn hoàng thất Đường quốc cách đó không xa.

- Đến, thay người làm quốc chủ, sau đó chúng ta tiếp tục bàn!

Mọi người:...

Bầu không khí lâm vào im lặng!

Những cái kia Đường quốc binh sĩ cùng Đường quốc võ giả đều là sững sờ ngay tại chỗ!

Đường đường là quốc chủ Đường quốc lại bị giết như vậy!

Không phải trước đó nói đàm phán hay sao?

Đàm phán không xong thì giết?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Giận!

Tất cả mọi người đều nổi giận!

Bởi vì đối với Đường quốc mà nói, việc này không thể nghi ngờ là sỉ nhục to lớn!

Thế nhưng, một ít võ giả máu nóng của Đường quốc xông về phía đám người Diệp Huyền.

Có người động thủ, người còn lại cũng không sợ, bọn họ muốn động thủ, đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, biến mất theo hần còn có Lục Bán Trang.

Phanh phanh phanh phanh!

Xuy xuy xuy xuy!

Nơi này sinh ra tiếng nổ vang và tiếng xé rách, rất nhanh, Diệp Huyền cùng Lục Bán Trang đã xuất hiện tại vị trí ban đầu, nhưng chung quanh có thêm mười mấy bộ thi thể.

Những người vốn có ý định lao ra cũng dừng lại!

Tất cả bị miểu sát rồi?

Những người chung quanh không dám động!

Đây là miểu sát!

Diệp Huyền cầm theo kiếm đi tới trước hoàng thất Đại Đường.

- Không có người nào làm quốc chủ đời tiếp theo?

Lúc này, một lão giả áo bào đen đứng trước mặt Diệp Huyền, sau lưng lão giả công song đao.

Cường giả Vạn Pháp cảnh!

Nơi này chỉ có hai tên Vạn Pháp cảnh, một người trong đó là quốc lão Đường quốc, người còn lại chính là lão giả áo bào đen này!

Diệp Huyền mặt không biểu tình.

- Thế nào, cuối cùng vẫn không nhìn được muốn động thủ sao?

Hắn trước đó đã cảm nhận được sát ý của lão giả áo bào đen này.

Lão giả áo bào đen nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, sau lưng hắn, hai thanh song đao đã rung động dữ dội.

Mà lúc này, Lục Cuồng đột nhiên cười lạnh.

- Thế nào, muốn lấy lớn hiếp nhỏ?

Nói xong, hắn đi tới bên cạnh Diệp Huyền, đại đao trong tay hắn chỉ thẳng vào lão giả áo bào đen.

- Trung Thổ Thần Châu không thích nhất chính là lấy lớn hiếp nhỏ, ngươi dám ra tay, lão tử lập tức gọi Vạn Pháp cảnh từ Trung Thổ Thần Châu đến.

Đám người Lăng Hàn cũng dồn dập gật đầu!

Vạn Pháp cảnh?

Sau lưng bọn họ người nào mà không có Vạn Pháp cảnh?

Tại Trung Thổ Thần Châu có mấy quy cũ không nói ra, chính là chuyện của người tuổi trẻ sẽ do người trẻ tuổi tự mình giải quyết! Nếu như lấy lớn hiếp nhỏ, đây tuyệt đối là việc vô cùng tro trên!

Cũng không dám!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Đồi Quốc Chủ

Trung Thổ Thần Châu có quá nhiều thế lực lớn, nếu như lão bối ra tay, tuyệt đối sẽ muốn đánh thiên hôn địa ám, bởi vậy, phía trên cũng ra nghiêm lệnh cấm chỉ.

Tại Thanh Châu có khác biệt, bên này là địa phương nhỏ, không có nhiều yêu cầu như vậy. Thế nhưng tình huống bây giờ khác biệt, bởi vì bọn người Lục Bán Trang đến từ Trung Thổ Thần Châu!

Thế lực sau lưng những người này đều không đơn giản!

Nếu quả thật muốn lấy lớn hiếp nhỏ, việc này tuyệt đối sẽ chọc tổ ong vò vẽ!

Đừng nói Đường quốc, cho dù là Thương Mộc học viện cùng Âm giới cũng không dám!

Sắc mặt lão giả áo bào đen âm trầm đáng sợ!

Hắn hiện tại mới phát hiện, chuyện này đã không đơn thuần là chuyện giữa Diệp Huyền và Đường quốc, mà là chuyện giữa Đường quốc cùng nhóm người này!

Phải nói, đây vốn là chuyện giữa Thương Mộc học viện cùng Âm giới và Diệp Huyền, thế nhưng, Đường quốc lại muốn dính vào...

Một lát sau, lão giả áo bào đen lắc đầu thờ dài.

- Tự gây nghiệt!

Nói xong, hắn quay người biến mất ngay tại chỗ.

Khi lão già áo bào đen rời đi, Đường quốc cũng chỉ còn lại một tên quốc lão là cường giả Vạn Pháp cảnh.

Càng thêm không có sức!

Diệp Huyền nhìn đám hoàng thất Đường quốc.

- Không có người đi ra?

Lúc này, một tên thanh niên đứng dậy, thanh niên nhìn thẳng Diệp Huyền, trong mắt không có nửa phần sợ hãi.

- Ta chính là Thái Tử Đường quốc!

Diệp Huyền gật đầu.

- Đi Khương quốc chứ?

Thanh niên cười lạnh.

- Đi thì đi! Nhưng mà, Diệp Huyền người nhớ kỹ, người hôm nay đối xử với Đường quốc ta, ngày khác ta nhất định sẽ hoàn lại cho người gấp trăm lần, người...

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất tại chỗ, thanh niên cũng im lặng.

Đầu của thanh niên bay ra ngoài!

Máu tươi phun ra như suối!

Nhìn thấy cảnh này, các thành viên hoàng thất Đường quốc trắng bệch không còn chút máu.

Diệp Huyền vung tay phải một cái, máu tươi trên Linh Tú kiếm biến mất, hắn thu hồi kiếm, nói khẽ:

- Người không có ngày khác.

Nói xong, hắn nhìn về mặt e ngại của hoàng thất Đường quốc.

- Tìm kẻ thông minh một chút tới đây!

Diệp Huyền cũng không phải không có nghĩ tới đồ sát hoàng thất Đường quốc, thế nhưng, hắn nghĩ càng sâu hơn một chút.

Đồ sát hoàng thất Đường quốc, đối với Khương quốc mà nói cũng không phải là một chuyện tốt!

Bởi vì không có hoàng thất Đường quốc, Đường quốc vẫn còn, quân chủ lực của Đường quốc vẫn còn, nếu không có hoàng thất Đường quốc, Đường quốc sẽ xuất hiện quân phiệt, mặc dù đối với Khương quốc mà nói cũng là một chuyện tốt, thế nhưng, vì sao không tự mình bồi dưỡng một quốc chủ khôi lỗi tại Đường quốc chứ?

Trọng yếu nhất chính là, hoàng thất Đường quốc vong, những quân phiệt kia có thể chân chính ủng hộ binh tự lập, khi đó, mặc dù xung quanh Khương quốc không có Đường quốc, thế nhưng sẽ có thêm các quốc gia khác, mà hoàng thất Đường quốc vẫn còn, những quân phiệt kia cũng không dám ủng hộ binh tự lập, cho dù bọn họ tự lập, ngày sau Khương quốc cũng có thể danh chính ngôn thuận mượn tên tuổi hoàng thất Đường quốc xuất binh tiêu diệt!

Kỳ thật làm như vậy hết sức phiền phức, thế nhưng không có cách, nếu thật đồ hoàng thất Đường quốc, những người này nhất định sẽ giết ra khỏi nơi này, giết những người đó, còn có các binh sĩ khác của Đường quốc chạy tới... Không giết xong! Cũng không nhất định giết hết!

Hắn không muốn nhìn người bên cạnh xảy ra chuyện gì!

Đám người Lăng Hàn cũng có tổn thương, căn bản không chịu nổi giày vò, hiện tại hắn cần làm chính là mang bọn họ an toàn ra khỏi nơi đây!

Lúc này, một tên thiếu niên đứng dậy, thiếu niên chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hắn có e ngại nhưng vẫn đứng lên.

Thiếu niên đi đến trước mặt Diệp Huyền, hắn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói khẽ:

- Ta tới.

Diệp Huyền lắng đọng nói:

- Tên là gì?

Thiếu niên nói khẽ:

- Đường Mộc.

Diệp Huyền gật đầu.

- Hiện tại ngươi chính là quốc chủ Đường quốc.

Nói xong, hắn cầm kiếm chỉ chỉ đám hoàng thất Đường quốc.

- Có người nào muốn làm quốc chủ, hiện tại có khả năng đi ra.

Đám thành viên hoàng thất kia không ai đi ra!

Diệp Huyền khẽ gật đầu.

- Như vậy tất cả không có ý kiến.

Nói xong, hắn đi tới trước mặt thiếu niên.

- Cùng chúng ta đi Khương quốc một chuyến? Yên tâm, an toàn của ngươi sẽ do chúng ta tới bảo đảm!

Thiếu niên hơi cúi đầu.

- Tốt!

Diệp Huyền nhìn sang binh sĩ Đường quốc.

- Nhớ kỹ, là hắn đi ra cứu các ngươi.

Những binh lính kia yên lặng.

Diệp Huyền quay người nhìn sang Lục Cuồng.

- Lục huynh, làm phiền đưa tiễn chúng ta một đoạn đường.

Lục Cuồng suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

- Có thể!

Cứ như vậy, một nhóm người Diệp Huyền mang theo tân nhiệm quốc chủ Đường quốc ra khỏi thành. Diệp Huyền còn cho binh sĩ Đường quốc đi theo Đường Mộc!

Trong lúc đó, không có bất cứ người nào ngăn cản.

Quay trở lại Khương quốc!

Diệp Huyền quay đầu nhìn thoáng qua đám người Lăng Hàn, hắn muốn đem những huynh đệ này đều an toàn đi ra ngoài!

Hắn hiện tại đã tu luyện ra kiếm nhãn, mặc dù không thể mở mắt, nhưng cũng đã có thể nhìn rõ bất cứ cái gì, thậm chí còn nhìn rõ ràng hơn khi dùng mắt, dù sao hắn hiện tại dùng tâm quan sát vạn vật!

Hai bên đường phố để đô Đường quốc có vô số người Đường quốc đang đứng, những người này đều đang nhìn đám người Diệp Huyền, trong mắt những người này đều mang theo địch ý không chút che giấu.

Bên cạnh Diệp Huyền, Mặc Vân Khởi đột nhiên nói:

- Bọn họ ngày sau rất có thể sẽ báo thù Khương quốc ta!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Cho nên, Khương quốc chúng ta nhất định phải đủ mạnh, quốc gia mình đủ mạnh, người khác mới vĩnh viễn không dám xâm lấn! Chính chúng ta cũng như thế, sau khi trở về, tất cả phải toàn lực tới Thần Hợp cảnh.

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua đám người Lăng Hàn.

- Các ngươi cũng thế, mọi người nhất định phải đạt tới Thần Hợp cảnh!

Thần Hợp cảnh!

Thông U cảnh, miễn cưỡng có thể lẫn lộn tại Thanh Châu, đặt ở Trung Thổ Thần Châu, có thể nói là hoàn toàn không đủ!

Ví dụ, nếu để cho đám người Lăng Hàn chiến đấu với dòng binh đoàn thứ chín, người sau tuyệt đối đánh không lại!

Bọn họ hiện tại là kẻ địch, thế nhưng Thương Mộc học viện và Âm giới lại chính là thế lực lớn tại Trung Thổ Thần Châu!

Nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa!

Đúng lúc này, trên mặt đất nơi xa, một đám kỵ binh đột nhiên xuất hiện.

Số lượng kỵ binh khoảng một vạn, trong đó, Diệp Huyền thấy được một ít gương mặt quen thuộc, bởi vì bên trong có một ít người đến từ Hắc Dao vệ cùng Cẩm Từ doanh!

Người cầm đầu lại là một nam tử trung niên!

Bùi Khiếu Hồ!

Đệ nhất đại nguyên soái Đường quốc!

Khi biết đám người Diệp Huyền tiến vào đế đô Đường quốc, Bùi Khiếu Hồ đã rút quân ra khỏi Lưỡng Giới thành, mang theo mười vạn đại quân chạy tới, vì muốn mau chóng đến nơi, thế là, hắn mang theo quân tiên phong đi trước, đáng tiếc, vẫn đến trễ.

Hai bên giằng co với nhau!

Bùi Khiếu Hồ giục ngựa đi tới trước mặt đám người Diệp Huyền, hắn nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền.

Sau lưng Bùi Khiếu Hồ, hơn vạn kỵ binh bày trận địa sẵn sàng đón địch, tùy thời chuẩn bị ra tay!

Một lát sau, Bùi Khiếu Hồ đột nhiên nói:

- Tốt cho một Diệp Huyền, không ngờ Đường quốc ta lại bại trong tay ngươi.

Diệp Huyền cười Hắc Lang đi tới trước mặt Bùi Khiếu Hồ.

- Hai lựa chọn, thứ nhất, chiến! Nếu chiến, có lẽ chúng ta đều chết, nhưng, Đường quốc ngươi nhất định vong quốc. Thứ hai, đàm phán.

Bùi Khiếu Hồ cười lạnh.

- Đàm phán? Ngươi lấy cái gì đàm phán? Ngươi dựa vào uy hiếp, ngươi...

Diệp Huyền đột nhiên cầm kiếm chỉ vào Bùi Khiếu Hồ.

- Ta đúng là đang uy hiếp, khó chịu? Vậy thì khai chiến, chiến đến khi Đường quốc triệt triệt để để vong quốc!

Sắc mặt Bùi Khiếu Hồ biến thành dữ tợn.

- Ngươi muốn chiến? Vậy thì...

- Báo!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Donate qua MoMo: 0337.222.828 - Đỗ Tất Thắng

Donate qua tài khoản ngân hàng: 3646057 (ACB - Đỗ Tất Thắng)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Thua! Thua!

Đúng lúc này, một tên kỵ binh đột nhiên từ xa chạy tới.

Tên kỵ binh dùng tốc độ cao chạy tới bên cạnh Bùi Khiếu Hồ, sau đó trực tiếp nhảy xuống ngựa quỳ một gối trước mặt Bùi Khiếu Hồ.

- Bẩm báo nguyên soái, Cừu công chúa của Khương quốc đột nhiên suất lĩnh mấy vạn kỵ binh đuổi theo phía sau chúng ta, đại quân ta đã giằng co với bọn họ tại Mạc Sơn, thỉnh nguyên soái sai sử!

Cừu công chúa!

Nghe vậy, vẻ mặt của Bùi Khiếu Hồ biến thành cực kỳ khó coi.

Nữ nhân này, cuối cùng vẫn không bỏ qua cơ hội, quả quyết xuất binh!

Bùi Khiếu Hồ trầm mặc.

Lúc này, đột nhiên Đường Mộc nói:

- Bùi lão, Đường quốc ta đã mất lựa chọn!

Bùi Nguyên soái nhìn về phía Đường Mộc.

- Cứ đầu hàng như vậy sao?

Đường Mộc lắc đầu.

- Không phải đàm phán sao? Cái gì cũng có thể đàm!

Bùi Nguyên soái đứng chết cười một tiếng.

- Lục hoàng tử, đàm phán? Người đi Khương quốc, còn đàm thế nào? Căn bản không cần đàm, Khương quốc nói cái gì, Đường quốc ta đều chỉ có thể làm theo!

Đường Mộc nói khẽ:

- Bùi lão có nghĩ qua vô số dân chúng Đường quốc hay không? Nếu chiến, đại quân Khương quốc nhập cảnh, người có biết có bao nhiêu người sẽ chết đi hay không?

Nói đến đây, hắn đi tới Bùi Nguyên soái trước mặt.

- Đường quốc ta, thua. Thua, cần phải trả giá đắt!

Thua!

Trong nháy mắt, Bùi Khiếu Hồ là vị nguyên soái thẳng thắn cương nghị chảy xuống hai hàng nước mắt.

Hắn chảy nước mắt không phải vì cá nhân, mà là chảy vì toàn bộ Đường quốc.

Chiến tranh cho tới bây giờ đều rất tàn khốc!

Đường quốc phát động chiến tranh lần này, nếu thắng, tự nhiên có khả năng lấy được vô số chỗ tốt, thế nhưng, Đường quốc thua!

Thua thì phải trả giá thật lớn!

Đường quốc thua!

Vào lúc này, vị thống soái thiết huyết trước mặt đã nhận rõ điểm này!

Hắn có khả năng tiếp tục lựa chọn chiến, thế nhưng, vô số binh sĩ và vô số dân chúng Khương quốc sẽ chết!

Hiện tại, còn có một chút vốn liếng còn lưu lại, bởi vì quân chủ lực Đường quốc vẫn còn, nhưng nếu tiếp tục liều mạng, đến lúc đó, Đường quốc sẽ không có chút tư cách nào, đặc biệt sau khi đại quân Khương quốc tiến vào Đường quốc, khi đó, toàn bộ bách tính Đường quốc sẽ gặp nạn!

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh trở lại!

Sau một hồi, Bùi Khiếu Hồ hơi thi lễ với Đường Mộc.

- Để lão thần bồi quốc chủ đi tới Khương quốc.

Đường Mộc thấp giọng thờ dài.

- Vậy thì làm phiền.

Cứ như vậy, đám người Diệp Huyền cùng hơn vạn thiết kỵ Đường quốc cùng đi về hướng Khương quốc.

Những kỵ binh Đường quốc kia đều đang nhìn Diệp Huyền, có phần nộ, có không cam lòng, cũng có sát ý...

Diệp Huyền!

Toàn bộ Đường quốc, không phải bại trong tay Khương quốc, mà là bại trong tay thiếu niên này!

Bùi Khiếu Hồ nhìn thoáng qua Diệp Huyền, trong mắt hơi có chút phức tạp.

Vì sao Khương quốc có một thiên tài như thế?

Hơn nữa, còn là một thiên tài rất dễ ý tới Khương quốc!

Nếu như Đường quốc cũng có một vị thiên tài như vậy...

Bùi Khiếu Hồ cười đắng chát, thiên tài Đường quốc, kỳ thật đều bị Thương Mộc học viện mời chào, mà những thiên tài tiến vào Thương Mộc học viện, bọn họ căn bản không có quan niệm gia quốc, đối với bọn họ mà nói, trong lòng bọn họ chỉ có Thương Mộc học viện, chỉ có tiền đồ của mình!

Quốc gia?

Trong lòng rất nhiều người không có khái niệm này.

Đương nhiên, hẳn biết rõ, Đường quốc không hoàn toàn bại trong tay Diệp Huyền, sở dĩ Đường quốc bại thảm thiết như vậy, là bị Thương Mộc học viện cùng Âm giới hãm hại!

Bởi vì Thương Mộc học viện lúc trước còn thề son sắt nói, Diệp Huyền có bọn họ đối phó, sau đó bảo Đường quốc hiệp trợ, nhưng mà kết quả là, không chỉ không có diệt đi Diệp Huyền, ngược lại còn trêu chọc đám thiên tài yêu nghiệt đến từ Trung Thổ Thần Châu!

Tự gây nghiệt cho mình!

Bùi Khiếu Hồ thu hồi suy nghĩ, hẳn chậm rãi nhắm mắt lại, hiện đang suy nghĩ cái gì cũng không còn ý nghĩa nữa!

Sau nửa canh giờ, đám người Diệp Huyền đi tới Lưỡng Giới thành, ngoài thành Lưỡng Giới thành, Khương Cửu vẫn mặc ngân giáp như cũ, ở sau lưng nàng còn có mấy ngàn binh sĩ Khương quốc!

Khi nhìn thấy Diệp Huyền, toàn bộ binh sĩ Lưỡng Giới thành đột nhiên sôi trào lên!

- Diệp quốc sĩ!

- Diệp quốc sĩ...

Trên tường thành, bên trong tường thành, vô số người cùng nhau hô to.

Sự tích của đám người Diệp Huyền tại Đường quốc, kỳ thật đã sớm truyền khắp toàn bộ Khương quốc.

Phấn chấn!

Toàn bộ Khương quốc phấn chấn, trong thời gian ngắn, tên của Diệp Huyền đã nổi tiếng chấn chính! Thậm chí đã vượt qua An Lan Tú!

Hiện tại toàn bộ Khương quốc không ai không biết Diệp quốc sĩ Diệp Huyền!

Khi thấy Diệp Huyền, Khương Cửu hơi cười, nàng đi thẳng tới trước mặt đám người Diệp Huyền, Diệp Huyền nhảy xuống ngựa, đang muốn nói chuyện, Khương Cửu đột nhiên ôm hân một cái, ôm vô cùng chặt!

Thân thể Diệp Huyền hơi cứng lại!

Giữa sân, mọi người ngây người, ngay lập tức, đám người Lăng Hàn trực tiếp ồn ào...

Một lát sau, Khương Cừ buông Diệp Huyền ra, nàng không có nửa phần nhăn nhó, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Diệp Huyền.

- Hoan nghênh về nhà!

Hoan nghênh về nhà!

Nội tâm Diệp Huyền hơi có chút phức tạp, bởi vì lần này, hắn suýt nữa không về được!

Khương Cừ đi tới trước mặt cách Bùi Khiếu Hồ không xa, Bùi Khiếu Hồ mặt không biểu tình, thân là tù nhân, hắn có thể nói cái gì?

Khương Cừ đột nhiên nói:

- Người tới, thỉnh Bùi Nguyên soái cùng quốc chủ Đường quốc vào thành, nhớ kỹ, chiều dài chu toàn, không thể chậm trễ chút nào!

Sau lưng Khương Cừ, mấy ngàn binh sĩ chia ra hai bên.

Đường Mộc và Bùi Khiếu Hồ được mời vào Lưỡng Giới thành, thế nhưng những binh lính kia lại bị ngăn cản bên ngoài thành.

Ngay vào lúc đám người Diệp Huyền muốn vào thành, lúc này, Lục Cuồng cách đó không xa đột nhiên nói:

- Chúng ta không tiến vào!

Đám người Diệp Huyền quay người nhìn về phía Lục Cuồng, Lục Cuồng nhìn về phía Diệp Huyền.

- Trước khi đến chúng ta đã có nhiệm vụ trên người, hiện tại cần phải trở về!

Diệp Huyền khẽ gật đầu, hắn lấy ra một tấm thẻ vàng, lúc này, Lục Cuồng đột nhiên lắc đầu.

- Không cần. Trong hoàng cung Đường quốc, chúng ta đã thu hoạch được mấy ức kim tệ, đã kiếm lời lớn rồi.

Nói xong, hắn quay người nhìn về phía Lục Bán Trang.

- Theo ca trở về đi!

Lục Bán Trang lắc đầu.

- Không!

Lục Cuồng thấp giọng thở dài.

- Ngươi không thể nhường lão cha một chút sao? Ngươi cũng không phải không biết tính tình lão nhân gia...

Lục Bán Trang lăm lăm nói:

- Không trở về!

Lục Cuồng thở dài lần nữa, hắn biết mũi mũi của mình rất tức giận, nói không quay về, khẳng định sẽ không trở về!

Một lát sau, hắn nói khẽ:

- Chiều có chính mình thật tốt!

Nói xong, hắn huýt sáo một tiếng, rất nhanh, hai mươi đầu điều hâu đột nhiên xuất hiện ở phía chân trời, chỉ chớp lát, hai mươi con điều hâu đáp xuống trước Lưỡng Giới thành.

Vào lúc này, tầm mắt vô số người đều nhìn lên thân hai mươi con điều hâu này.

Yêu thú Thông U cảnh, rất hiếm thấy!

Đám người Lục Cuồng nhảy lên lưng điều hâu, hắn nhìn thoáng qua Lục Bán Trang, Lục Bán Trang mặt không biểu tình, cũng không có nói cái gì.

Lục Cuồng cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng, hắn nhìn về phía Diệp Huyền.

- Diệp huynh, ngày khác gặp tại Trung Thổ Thần Châu!

Diệp huynh!

Không thể nghi ngờ, hẳn đã nguyện ý kết giao với Diệp Huyền!

Kỳ thật, dưới tình huống bình thường, không có người nào sẽ cự tuyệt kết bằng hữu với kiếm tu. Tại Trung Thổ Thần Châu, cùng người kết giao, thực lực cùng nhân phẩm cũng trọng yếu như vậy, cả hai thiếu một thứ cũng không được.

Diệp Huyền khẽ gật đầu.

- Ngày sau gặp!

Lục Cuồng khẽ gật đầu, sau đó hẳn cùng các huynh đệ lái điều hâu xông thẳng về phía chân trời, chỉ chốc lát đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt đám người Diệp Huyền.

Dong binh đoàn thứ chín!

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn chân trời, hai mươi người này, từng người đều là Thần Hợp cảnh, hơn nữa còn không biết đã đạt tới trình độ gì!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thục

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Đồng sinh cộng tử

Lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên đi đến bên cạnh hắn.

- Bọn họ còn không phải người đứng đầu nhất tại Trung Thổ Thần Châu!

Diệp Huyền nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang lăm lăm nói:

- Đứng đầu nhất... Cho dù là thế lực như Thương Mộc học viện cũng không dám trêu chọc.

Diệp Huyền mỉm cười.

- Về sau Phi Quân chúng ta cũng sẽ lợi hại như vậy!

Lục Bán Trang không nói gì.

Diệp Huyền cười nói:

- Không tin ta sao?

Lục Bán Trang nói khẽ:

- Cùng cố gắng!

Cùng cố gắng!

Diệp Huyền gật đầu.

- Mọi người cùng nhau cố gắng, cùng nỗ lực, cùng xông ra một phiên thiên địa!

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía đám người Lăng Hàn.

- Có lòng tin không?

Lăng Hàn nhếch miệng cười một tiếng.

- Diệp ca, Trung Thổ Thần Châu rất khó lẫn lộn sao! Nhưng mà, có Diệp ca cùng đại tỷ ở đây, chúng ta đều có lòng tin!

Nghe vậy, mọi người cười phá lên.

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Diệt thổ phi, ta phải đi về!

Diệp Huyền nhìn về phía Bạch Trạch, Bạch Trạch cười khỏ.

- Lần này là ta bức nghĩa phụ ta, hần mới nguyện ý để cho ta mang yêu thú tới, hiện tại, ta nhất định phải mang các yêu thú huynh đệ trở về, đây là việc ta đáp ứng hần.

Diệp Huyền nói khẽ:

- Có cần ta cùng về với ngươi hay không?

Bạch Trạch do dự một chút, sau đó nói:

- Nghĩa phụ ta thật sự muốn gặp ngươi một lần!

Diệp Huyền cười nói:

- Vậy ngươi liền dừng lại nửa ngày, sáng mai cùng đi, ta và ngươi trở về một chuyến. Thuận tiện, ta cũng muốn bàn chuyện mua bán với nghĩa phụ của ngươi một chút, hần sẽ cảm thấy hứng thú!

Bạch Trạch cười khỏ.

- Nghĩa phụ ta, không phải người dễ nói chuyện.

Diệp Huyền nói:

- Không sao, cùng lắm thì đánh một trận!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

- Lão nhân gia chính là Vạn Pháp Đỉnh Phong cảnh!

Diệp Huyền nói:

- Xem như ta không hề nói gì!

Nói xong, hần quay người rời đi.

Bạch Trạch...

Đám người Diệp Huyền tiến vào Lưỡng Giới thành, nội thành trống rỗng, chỉ có binh sĩ, không có bách tính!

Bên cạnh, Khương Cửu nói:

- Thời điểm Đường quốc đột kích, ta đã rút tất cả người trong thành đi, hiện tại bên trong Lưỡng Giới thành chỉ các tướng sĩ!

Nói đến đây, nàng nhìn về phía Diệp Huyền.

- Nhưng bây giờ, bọn họ đều có thể trở về.

Diệp Huyền gật đầu.

- Như thế tốt lắm. Còn nữa, thời điểm đàm phán với Đường quốc, chính các ngươi làm chủ.

Khương Cửu lâm đạm nói:

- Yên tâm, thua thiệt không được!

Diệt quốc!

Kỳ thật Khương quốc hiện tại không có thực lực diệt Đường quốc, nếu như cưỡng ép diệt, sẽ chỉ làm Khương quốc lâm vào vũng bùn chiến tranh, khi đó, Khương quốc cũng tổn thất nặng nề, đặc biệt là Khương quốc hiện tại còn có hai cường địch Sở quốc cùng Càn quốc, hai nước hiện tại vẫn chưa thu binh!

Nhưng bây giờ, Khurong quốc đã có khả năng rảnh tay thu thập hai nước!

Trong doanh trường rộng lớn, Diệp Huyền và đám người Lăng Hàn ngồi quanh bàn.

Chia của!

Lúc trước còn ở Đường quốc, bọn họ thu được tài phú của Đường quốc và Thương Mộc học viện, cùng một số tài sản của cường giả đến từ Đại Vân Thương Mộc học viện, trừ việc này ra, còn có bảo vật và tiền tài, cùng với một chút vụn vặt của võ giả đến từ các nơi của Thanh Châu... Dĩ nhiên, trọng yếu nhất chính là cướp sạch toàn bộ quốc khố của Đường quốc!

Đây chính là quốc khố!

Mọi người vẫn chưa chia tài sản, lúc này, toàn bộ doanh trường bị bao phủ trong kim tệ, linh khí, Linh khí cực phẩm, linh thạch, linh thạch cực phẩm, ngọc phẩm linh thạch, võ kỹ Địa giai, công phu Địa giai, kim ngân ngọc khí...

Cái gì cũng có!

Mặc Vân Khởi cùng Bạch Trạch ngây người.

Mấy người Lăng Hàn lộ ra vẻ mặt hưng phấn, khó mà ức chế hưng phấn và xúc động!

Lần này, bọn họ thật sự giàu nhanh!

Đặc biệt là Diệp Huyền, hắn còn có một nhóm cường nô Linh khí cực phẩm, trọn có ba mươi khẩu, có khả năng thành lập một nhánh quân cường nô!

Có thể nói, Khurong quốc cùng Đường quốc không có năng lực trang bị vũ khí như thế, hoặc là nói, dù cho có thể phân phối cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề!

Lục Bán Trang chọn lựa một chút, sau đó bắt đầu phân phối!

Định mức của mọi người như nhau, Bạch Trạch cùng Mặc Vân Khởi chủ động rời khỏi, bởi vì bọn họ trước đó không có tham dự, nhưng bọn họ vẫn đạt được một phần, bởi vì nếu như không có bọn họ mang theo đàn yêu thú chạy đến, mọi người cũng không thể ra khỏi Đường quốc!

Lần chia của này kéo dài nửa canh giờ...

Cuối cùng, tài sản cá nhân của Diệp Huyền đạt tới năm ức kim tệ, 150 vạn linh thạch cực phẩm, bảy quyển võ kỹ Địa giai hạ phẩm, năm quyển công pháp hạ phẩm, 21 kiện Linh khí cực phẩm, còn có 30 kiện cường nô cực phẩm, các tạp vật cộng gộp lại cũng đạt tới năm mươi vạn kim tệ!

Hắn hiện tại còn giàu hơn cả thế gia nhất đẳng!

Mấy người Lục Bán Trang cũng đạt được không ít, mỗi người đều có gia sản bạc triệu...

Đúng lúc này, đột nhiên Diệp Huyền đứng lên, mọi người nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Lão Mặc, mang năm ức kim tệ đi cho Cửu lâu chủ Đường quốc, liền nói cảm tạ bọn họ lúc trước tương trợ, nếu hắn không thu, liền nói cho những bằng hữu Tủy Tiên lâu xuất thủ tương trợ. Còn nữa, thỉnh thông báo Ngũ lâu chủ một chút, nói ta có việc thương lượng với hắn.

Nói xong, hắn hít sâu một hơi.

- Thần Hợp cảnh, có tiền, mọi người nhất định phải đạt tới Thần Hợp cảnh! Trang bị cũng phải phân phối thứ tốt nhất! Ân, ít nhất cũng phải có một kiện trang bị Minh giai!

Thần Hợp cảnh!

Trang bị Minh giai!

Giữa sân, mọi người đều nhìn về phía Diệp Huyền.

Thần Hợp cảnh!

Bọn họ hiện tại cũng là Thông U cảnh, đúng thế, bọn họ đã rất mạnh, có thể nói, trong ranh giới Thanh Châu, bọn họ là nhóm người đứng đầu nhất!

Thế nhưng, như thế đủ sao?

Chưa đủ!

Còn thiếu rất nhiều!

Bởi vì bọn họ đối thủ là Thương Mộc học viện, là Âm giới.

Lần này mặc dù trọng thương Thương Mộc học viện, thế nhưng Âm giới không có tổn thất gì, trái lại, Trung Thổ Thần Châu Thương Mộc học viện cũng chỉ phải hai mươi tên đạo binh đến đây, đối với bọn họ mà nói, chết hai mươi người còn không tính là tổn thất lớn!

Thanh Châu Thương Mộc học viện vẫn tồn tại!

Còn có Đại Vân đế quốc!

Đế quốc này phía trước phải một đội cường nỏ nhắm vào bọn họ...

Cảm giác nguy hiểm vẫn to lớn!

Thương Mộc học viện cùng Âm giới không vong, chuyện này vĩnh viễn không kết thúc!

Sau khi Mặc Vân Khởi nghe Diệp Huyền nói thế, lập tức gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Giữa sân, mọi người lặng lẽ nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền ngồi xuống, tiếp tục nói:

- Nếu ta thành lập dòng binh đoàn Phi Quân, ta sẽ làm nó tốt nhất. Mà bây giờ, ta đặt ra quy củ trước, phạm là là người gia nhập dòng binh đoàn Phi Quân, vinh nhục cùng hưởng! Đồng sinh cộng tử!

Vinh nhục cùng hưởng!

Đồng sinh cộng tử!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 233: Chân Kiếm

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền, khẽ gật đầu.

- Có thể!

Mọi người đều gật đầu.

Kỳ thật, đã trải qua nhiều lần sinh tử chiến tại Đường quốc như vậy, giữa mọi người đã sớm đồng sinh cộng tử.

Diệp Huyền đứng lên.

- Các ngươi cố gắng nghỉ ngơi, dưỡng tốt thương thế của mình, chuyện còn lại sẽ do ta chuẩn bị.

Lúc này, Lục Bán Trang đột nhiên nói:

- Nếu mua đồ, nhớ kỹ thông tri chúng ta, đại mọi người đều có phần, bất cứ chuyện gì cũng phải phân rõ ràng, bằng không sẽ lộn xộn!

Lăng Hàn cũng gật đầu.

- Đại tỷ nói rất đúng, huynh đệ đều có chỗ tốt, thế nhưng nên phân rõ ràng thì phải phân rõ ràng, bằng không thì dần dần có ít người sẽ cảm thấy đây là việc đương nhiên. Điểm này, Diệp ca phải hiểu.

Đám người Dạ Ly dồn dập gật đầu!

Đối với tính tình của Diệp Huyền, bọn họ cũng rõ ràng, tuyệt đối không phải một người hẹp hòi, thế nhưng, một số thời khắc cần phải rõ ràng.

Thân huynh đệ cũng phải tính sổ sách rõ ràng!

Diệp Huyền cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ để các ngươi thanh toán, các ngươi cũng đừng mơ mộng hão huyền!

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Trong doanh trường, chúng người đưa mắt nhìn nhau...

Bên ngoài doanh trường, Diệp Huyền gặp Khương Cửu.

Khương Cửu vẫn mặc ngân giáp như cũ, vẫn tư thế hiên ngang như vậy!

Khương Cửu nói khẽ:

- Cùng đi đi!

Diệp Huyền gật đầu.

Trên đường phiến vắng lặng, hai người chậm rãi đi về phía trước.

Hai người ngay từ đầu đều không nói chuyện, cũng chỉ đi như vậy, đi không biết bao lâu, Khương Cửu đột nhiên nói:

- Lần sau đừng mạo hiểm như vậy!

Mạo hiểm!

Diệp Huyền đi sâu vào thủ phủ Đường quốc, sau khi nàng nhận được tin tức này, nàng cảm thấy bối rối!

Phản ứng đầu tiên là tức giận, bởi vì Diệp Huyền làm như thế thật quá mạo hiểm!

Phản ứng thứ hai là lo lắng!

Bởi vậy, nàng phái ra vô số thám tử đi tới Đường quốc tìm hiểu tin tức, còn tốt có Túy Tiên lâu tương trợ tình báo, nàng mới có thể tại xuất binh hỗ trợ vào thời khắc mấu chốt!

Diệp Huyền nói khẽ:

- Lúc ấy chưa từng nghĩ nhiều như vậy.

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Khương Cửu.

- Sở quốc cùng Càn quốc bên kia hiện tại có động tĩnh gì?

Khương Cửu lắc đầu.

- Không có động tĩnh!

Diệp Huyền nhíu mày.

- Ý gì?

Khương Cửu cười lạnh.

- Đường quốc hiện tại rơi vào cục diện như vậy, bọn họ sao dám động thủ?

Diệp Huyền khẽ gật đầu.

- Như vậy dự định thế nào?

Khương Cửu nhìn về phía Diệp Huyền.

- Ngươi thấy như thế nào?

Diệp Huyền trầm ngâm nói:

- Tự nhiên không thể như vậy được.

Khương Cửu cười nói:

- Đương nhiên, phải chiến, không phải bọn họ muốn khai chiến thì khai chiến, muốn lui liền lui!

Nói đến đây, nàng ngừng lại.

- Lần này ngươi lập công vì Khương quốc như thế, ngươi muốn được ban thưởng cái gì?

Diệp Huyền hơi hơi ngần ngừ, sau đó lắc đầu.

- Cũng không cần cái gì!

Khương Cửu liếc nhìn Diệp Huyền.

- Liền biết ngươi sẽ như này, ban thưởng của ngươi, ta đã chuẩn bị rồi. Đến lúc đó ngươi trở lại Thương Lan học viện sẽ biết được.

Diệp Huyền đang muốn nói chuyện, lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện cách Diệp Huyền cùng Khương Cửu không xa.

Người tới, chính là Cửu lâu chủ Khương quốc! Không đúng, hiện tại đã là Ngũ lâu chủ!

Thấy Ngũ lâu chủ, Khương Cửu khẽ gật đầu.

- Các ngươi trò chuyện!

Nói xong, nàng quay người rời đi!

Ngũ lâu chủ đi đến trước mặt Diệp Huyền, hắn đánh giá Diệp Huyền, sau đó cười nói:

- Thông U cảnh! Chúc mừng tiểu hữu!

Diệp Huyền ôm quyền.

- Tiền bối, ta có chuyện muốn nhờ quý lâu.

Ngũ lâu chủ nghiêm túc nói:

- Tiểu hữu cứ nói.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Chúng ta mong muốn đột phá Thần Hợp cảnh!

Thần Hợp cảnh!

Ngũ lâu chủ trầm mặc.

Diệp Huyền nói:

- Làm sao?

Ngũ lâu chủ yên lặng một lát, sau đó nói:

- Thần Hợp đan! Một loại đan dược cực kỳ trân quý, đan dược nội uẩn giấu vô cùng Ngũ Hành linh khí trân quý, nếu cường giả Thông U cảnh dùng, có tỷ lệ rất lớn mượn nhờ Ngũ Hành linh khí bên trong đan dược đột phá tự thân, đi đến Thần Hợp cảnh. Thế nhưng...

Nói đến đây, hắn cười khỏ.

- Thế nhưng rất đắt, vô cùng đắt, một viên thuốc ít nhất cũng gần ức kim tệ.

Gần ức kim tệ!

Diệp Huyền cũng giật mình, gần ức kim tệ cũng không ít! Cho dù là một chút thế gia nhất đẳng trong Khương quốc cũng khó mà lập tức xuất ra gần ức kim tệ!

Ngũ lâu chủ lại nói:

- Hơn nữa Thần Hợp đan này, hơn phân nửa là thứ có tiền mà không mua được, cực kỳ khó lấy được, nếu như lãng xê thoả đáng, bán cái một ức ba trăm vạn cũng vô cùng có khả năng.

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Diệp Huyền.

- Nếu tiểu hữu cần, ta có thể điều một hai viên tại tổng bộ.

Diệp Huyền cười khở.

- Tiền bối, ta cần mười ba viên!

Mười ba viên!

Ngũ lâu chủ trực tiếp ngây người ngạc nhiên.

Một lát sau, Ngũ lâu chủ cười khở.

- Diệp tiểu hữu, ngại... Muốn thực sự hơi nhiều!

Diệp Huyền hơi thi lễ.

- Làm phiền tiền bối, làm phiền quý lâu!

Ngũ lâu chủ im lặng rất lâu, cuối cùng, hắn gật đầu.

- Ta sẽ liên hệ tổng bộ, bảo tổng bộ hỗ trợ thu mua Thần Hợp đan, đến mức có thể thu đủ hay không, lão phu cũng không dám hứa chắc, nhưng mà, Tủy Tiên lâu nhất định sẽ dùng toàn lực!

Diệp Huyền ôm quyền.

- Vậy xin đa tạ rồi!

Ngũ lâu chủ cười nói:

- Đều là người một nhà, không cần khách khí như thế.

Diệp Huyền lại nói:

- Tiền bối, còn có một chuyện, ta cần mười ba kiện linh khí Minh giai, nếu có linh khí Minh giai loại hình phòng ngự, cũng cần.

Linh khí Minh giai!

Ngũ lâu chủ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

- Ngươi cần chuẩn bị tiền thật tốt, nhưng mà, vẫn cần tổng bộ nhập hàng, cho nên, cần một chút thời gian, đại khái chừng mười ngày.

Mười ngày!

Diệp Huyền gật đầu.

- Có khả năng! Còn có một chuyện, tiền bối, Thương Mộc và Âm giới có thể sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy, nếu bọn họ có động tĩnh gì, xin tiền bối cùng quý lâu hỗ trợ tìm hiểu một chút!

Luận phương diện tình báo, Thương Lan học viện khẳng định không sánh bằng Tủy Tiên lâu, đừng nói Thương Lan học viện, cho dù là Khương quốc cũng không sánh nổi.

Ngũ lâu chủ cười nói:

- Chuyện này hiển nhiên không có vấn đề, Tủy Tiên lâu ta lúc nào cũng quan tâm tới tình huống Thương Mộc học viện cùng Âm giới, bọn họ có bất kỳ động tác gì, Tủy Tiên lâu ta sẽ kịp thời thông báo tới ngươi!

Diệp Huyền gật đầu.

- Đa tạ!

Ngũ lâu chủ lắc đầu cười một tiếng.

- Tiểu hữu vẫn khách khí, ta đi liên hệ tổng lâu, hi vọng sớm điều đan dược cùng linh khí tới cho ngươi. Cáo từ!

Nói xong, hắn quay người biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi Ngũ lâu chủ rời đi, Diệp Huyền quay người về tới doanh trướng của mình, sau đó hắn tiến vào Giới Ngục tháp!

Trong tháp, hắn ngồi xếp bằng dưới đất, Linh Tú kiếm đột nhiên bay ra khỏi cơ thể, sau đó văng vẳng rơi xuống trước mặt hắn.

Chân kiếm!

- - - - -

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Mời đọc: Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Tới Gặp Yêu Vương

Vào lúc này, Linh Tú kiếm đã là Chân kiếm, cái gọi là "Chân ", kỳ thật chính là bản chất, như thế nào là bản chất?

Kiếm bản chất!

Không riêng gì kiếm, vạn vật đều có bản chất của chính mình, Chân kiếm, ý chỉ kiếm đã có thể cảm nhận được bản chất của mình.

Kỳ thật, người có khả năng không ngừng tiến hóa, không ngừng tăng lên, kiếm cũng giống như thế.

Đây là một thanh kiếm có sinh mệnh! Sau khi đạt tới, nó sẽ sinh ra linh trí của mình, khi đó, chuôi kiếm này sẽ tăng lên độ cao mới.

Sau khi Linh Tú kiếm đạt tới Chân kiếm, chiến lực của hắn tự nhiên cũng tăng lên rất nhiều, có thể nói, có chuôi kiếm này, hắn có thể tùy tiện chém giết cường giả Thần Hợp cảnh, dĩ nhiên, thực lực của hắn không hoàn toàn đến từ chuôi kiếm này, cho dù không có chuôi kiếm này, hắn cũng có thể chém giết Thần Hợp cảnh, nhưng sau khi có thanh kiếm này, hắn có thể dễ dàng làm được.

Đây là tầm quan trọng của trang bị.

Hắn hiện tại đã vững chắc cảnh giới của mình, bởi vì lúc trước đột phá Thông U cảnh, đột phá có phần vội vàng, cảnh giới có chút không ổn định. Hắn hiện tại cần phải làm là ổn định, chỉ có ổn định, kiên cố, hắn mới dám tiếp tục đột phá Thần Hợp cảnh!

Bằng không thì, cho dù đạt tới Thần Hợp cảnh, cũng sẽ lưu lại di chứng.

Cứ như vậy, hai ngày sau, Diệp Huyền cảm giác mình thích ứng với cảnh giới Thông U cảnh mới rời khỏi Giới Ngục tháp.

Đi Mang Sơn!

Sau khi từ biệt đám người Lục Bán Trang, hắn cũng đi theo Bạch Trạch và một đám yêu thú thẳng đến Mang Sơn.

Yêu thú!

Yêu thú sinh hoạt tại Thanh Châu cũng không nhiều lắm, thế nhưng có, mà yêu thú sinh hoạt trong núi lớn mật mờ, hoàn toàn không có quan hệ tốt với nhân loại, nhưng mà, nhân loại cùng yêu thú cũng vẫn luôn bình an vô sự, bởi vì hai phía cũng không dám đánh, tăng thêm có thiên địa Hộ Giới giả, bởi vậy, yêu thú và nhân loại có thể nói đang sống chung hòa bình với nhau.

Mà lần này, Bạch Trạch mang theo yêu thú tới Đường quốc, có thể nói đã làm vô số quốc xung quanh chấn kinh.

Bởi vì đây là lần thứ nhất yêu thú tham gia vào chiến tranh của nhân loại.

Đồng thời, xác nước xung quanh càng đề phòng Khương quốc, bởi vì nếu Khương quốc hợp lại cùng yêu thú Mang Sơn, thực lực không phải Ninh quốc có thể so sánh.

Ước chừng ba canh giờ sau, Diệp Huyền cùng Bạch Trạch mang theo một đám yêu thú đi vào Mang Sơn. Vừa tiến vào Mang Sơn, sắc trời đã tối lại, bởi vì những cây cối kia thực sự quá cao, người bình thường đứng dưới tàng cây nhìn lên cũng không thấy bầu trời, đơn giản có thể dùng che khuất bầu trời để hình dung.

Bên cạnh Diệp Huyền, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Diệp thổ phỉ, nghĩa phụ ta không phải dễ nói chuyện.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Bạch Trạch.

- Nghĩa phụ của ngươi thật sự là Vạn Pháp cảnh?

Bạch Trạch gật đầu.

- Việc này còn có thể là giả hay sao?

Diệp Huyền suy nghĩ tới thực lực của mình một chút, một lát sau, hần chân thành nói:

- Chúng ta là người giảng đạo lý, ngươi yên tâm, ta là người kính lão, hần là trưởng bối, ta sẽ không động thủ với hần, ta sẽ nói chuyện với hần thật tốt!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền, thầm nói:

- Nói giống như ngươi đánh thắng được ấy...

Được sự dẫn dắt của Bạch Trạch, rất nhanh, bọn họ đi tới chỗ sâu trong Mang Sơn, mà những yêu thú kia cũng lui xuống.

Đối với bọn nó mà nói, tiến vào Mang Sơn chính là về nhà của mình.

Bạch Trạch mang theo Diệp Huyền đi tới một sơn động, cửa hang phi thường lớn, còn lớn gấp năm sáu lần cửa chính đế đô của Khương quốc.

Lúc đi tới đây, chung quanh đột nhiên xuất hiện một ít yêu thú, dạng yêu thú gì cũng có, có chút Diệp Huyền chưa thấy qua, mà một ít yêu thú này dồn dập đi tới trước mặt Bạch Trạch, cũng rất thân mật với Bạch Trạch, mà Bạch Trạch cũng rất cao hứng.

Đúng lúc này, những yêu thú kia đột nhiên lui qua một bên, trong hang động cách đó không xa, một người đàn ông trung niên đi ra.

Nam tử trung niên thể trạng vô cùng cao lớn, còn lớn hơn Diệp Huyền rất nhiều, cả người nhìn sơ qua đặc biệt khôi ngô dũng mãnh.

Mang Sơn Yêu Vương!

Mang Sơn Yêu Vương nhìn lên người Bạch Trạch, Bạch Trạch nhếch miệng cười một tiếng.

- Nghĩa phụ, đây là đại ca của ta.

Đại ca!

Mang Sơn Yêu Vương hít mắt lại, hần quay đầu nhìn về phía Diệp Huyền, lúc này, Diệp Huyền đi tới, hành lễ thật sâu.

- Nghĩa phụ tốt!

Nghĩa phụ!

Bạch Trạch ngậy người.

Mang Sơn Yêu Vương cũng ngậy người, nghĩa phụ? Cái quý gì?

Diệp Huyền chân thành nói:

- Ta là huynh đệ của Bạch Trạch, nghĩa phụ của hần dĩ nhiên chính là nghĩa phụ của ta. A đúng rồi, lần này đến đây, mang đến cho nghĩa phụ một chút đồ chơi nhỏ, xin nghĩa phụ vui vẻ nhận lấy.

Nói xong, tay phải hần mở ra, một cái khay xuất hiện trên tay hần, trên khay, có mười trái cây to như quả đu đủ, những trái cây này trong trắng lộ hồng, còn tỏa ra một mùi thơm ngát ngào.

Đào Linh quả!

Nhìn thấy những trái cây này, ánh mắt các yêu thú đều nhìn thẳng.

Đào Linh quả tương đương với Phá Không đan, có thể trợ giúp yêu thú tăng lên cảnh giới. Thế nhưng Đào Linh quả còn trân quý hơn Phá Không đan rất nhiều lần, bởi vì yêu thú đột phá còn khó khăn hơn nhân loại nhiều lắm, hoặc là nói, yêu thú còn lạc hậu hơn nhân loại rất nhiều, chúng nó cũng không thể luyện chế đan dược và luyện khí.

So sánh với nhân loại, chúng nó sáng tạo cái mới không đủ, thế nhưng có thân thể là ưu thế trời sinh, ví dụ như tuổi thọ, yêu thú cùng giai so sánh cùng nhân loại, nhân loại bình thường chơi không lại yêu thú.

Mà yêu thú tăng lên, phần lớn đều dựa vào thời gian để chồng chất, ngoại trừ sử dụng thời gian chồng chất ra, còn có thể dùng thiên tài địa bảo giữa thiên địa để đề thăng, thế nhưng loại thiên tài địa bảo này quá trân quý.

Giống như Đào Linh quả, một viên có giá khoảng hai ức kim tệ.

Diệp Huyền một lần đưa ra mười quả, kỳ thật đã tính là rất hào phóng.

Sở dĩ lần này chậm tới Mang Sơn một ngày, cũng bởi vì hắn muốn tìm kiếm này Đào Linh quả, cũng may là có Túy Tiên lâu, bằng không hắn có tiền cũng khó mà tìm được trọng bảo như thế.

Mang Sơn Yêu Vương nhìn thoáng qua Diệp Huyền, đang muốn nói chuyện, Diệp Huyền đột nhiên lấy ra một tấm thẻ màu vàng đưa tới trước mặt Mang Sơn Yêu Vương.

- Tiền bối, trong tấm thẻ này có một ức kim tệ, xem như ta cùng Bạch Trạch hiếu kính ngươi!

Một ức kim tệ!

Gương mặt Mang Sơn Yêu Vương hơi thay đổi, một ức kim tệ, đây cũng không phải là một con số nhỏ, đối với Mang Sơn mà nói, càng là của cải lớn bằng trời, phải biết, hiện tại toàn bộ Mang Sơn còn không thể bỏ ra nổi một ức kim tệ!

Bên cạnh, Bạch Trạch cũng có chút khiếp sợ, bởi vì hắn cũng không nghĩ tới Diệp Huyền còn xuất ra một ức kim tệ đưa cho Mang Sơn...

Mang Sơn Yêu Vương nhìn Diệp Huyền rất lâu, cuối cùng, hắn nói:

- Vì cái gì?

Diệp Huyền nghiêm mặt nói:

- Nếu lần này không có Mang Sơn tương trợ, chúng ta đều đã chết tại Đường quốc. Tình này, Diệp Huyền ta, Thương Lan học viện vĩnh viễn ghi nhớ.

Hắn chưa từng cảm thấy người khác giúp mình là đương nhiên, người khác giúp mình, phần nhân tình này phải ghi nhớ vĩnh viễn, đồng thời, có thể hồi báo người khác thì nên hồi báo!

Có ân báo ân, có thù, tất báo thù!

Mang Sơn Yêu Vương im lặng một lát, sau đó nói:

- Tiến đến ngồi đi!

Nói xong, hắn quay người đi vào hang núi.

Diệp Huyền giao tấm thẻ vàng và Đào Linh quả đưa cho Bạch Trạch, sau đó ra hiệu một cái, Bạch Trạch lưỡng lự.

- Diệp thổ phí, cái này...

Diệp Huyền một cước đá vào mũi của Bạch Trạch.

- Nói nhiều như vậy làm cái gì? Tranh thủ thời gian đưa sang!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sau đó nhếch miệng cười một tiếng.

- Tốt! Nghe đại ca ngươi!

Nói xong, hắn bước nhanh đuổi theo Mang Sơn Yêu Vương.

Tại chỗ, Diệp Huyền lắc đầu cười một tiếng, sau đó cũng đi vào theo.

Trong hang động rất lớn, cũng rất rộng rãi, trong này có một số khí cụ của nhân loại, điểm ấy như là Diệp Huyền cảm thấy ngoài ý muốn.

Ba người ngồi quanh bàn, trên mặt bàn còn đặt một ít đồ ăn, còn có rượu.

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thục

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Bọn họ hỏi qua ta chưa?

Mang Sơn Yêu Vương đánh giá Diệp Huyền.

- Tiểu Trạch nói, người có việc muốn thương lượng với ta?

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

- Ta muốn tìm tiền bối hợp tác, Thương Lan học viện ta mong muốn thu một nhóm yêu thú nhập học.

Thu yêu thú!

Mang Sơn Yêu Vương hít mắt lại.

- Nô dịch?

Câu nói vừa dứt, trong nháy mắt, bầu không khí biến thành khẩn trương.

Diệp Huyền lắc đầu.

- Không phải, là học viên, nếu Mang Sơn yêu thú là học viên của Thương Lan học viện, bọn họ thật sự là học viên của Thương Lan học viện, có thể cùng học tập và tu luyện với nhân loại, mà bọn họ lấy được tài nguyên tu luyện cũng đến từ Thương Lan học viện học viên, chúng nó sẽ bình đẳng với học viên nhân loại tại Thương Lan học viện!

Nghe vậy, vẻ mặt Mang Sơn Yêu Vương động dung!

Học viên!

Tại ranh giới Thanh Châu, từng có Thương Lan học viện và Thương Mộc học viện, thế nhưng, hai học viện này chưa từng thu yêu thú làm học viên bao giờ, cho dù trong học viện có một ít yêu thú, cũng đều là nô dịch, căn bản không phải học viên. Có thể nói, hai học viện vẫn còn xem thường yêu thú, hoặc là nói, cả nhân loại đều xem thường yêu thú!

Cảm thấy yêu thú chính là dã thú, thậm chí cảm thấy phải là súc sinh, nếu như không phải bản thân yêu thú thực lực đủ mạnh, sợ rằng bọn chúng đã sớm biến mất khỏi thiên địa này rồi.

Mà bây giờ, Diệp Huyền lại muốn tuyển nhận yêu thú làm học viên!

Tại ranh giới Thanh Châu này, việc như thế chưa bao giờ xảy ra!

Mang Sơn Yêu Vương nhìn Diệp Huyền.

- Người nghiêm túc?

Diệp Huyền gật đầu.

- Nghiêm túc, nếu tiến vào Thương Lan học viện ta, chính là một thành viên của Thương Lan học viện, ta nhất định sẽ đối xử như nhau. Dĩ nhiên, tiền bối hẳn phải biết, địch nhân của ta hơi nhiều, dã tâm của ta cũng khá lớn, bởi vì ta muốn Thương Lan học viện trở thành học viên tốt nhất Thanh Thương giới, bởi vậy, nếu gia nhập vào Thương Lan học viện, đối với bọn nó mà nói là một cơ hội, một cơ hội tăng lên, nhưng cũng kèm theo đó là nguy hiểm.

Mang Sơn Yêu Vương nhìn Diệp Huyền, không nói gì.

Diệp Huyền cũng không nói gì, hẳn đã nói những việc nên nói rồi, cũng hết sức thẳng thắn, hiện tại chỉ còn xem Mang Sơn Yêu Vương mà thôi.

Lúc này, Bạch Trạch đột nhiên nói:

- Nghĩa phụ, ta cảm thấy việc này đối với Mang Sơn chúng ta mà nói, là một cơ hội, những huynh đệ kia nên ra ngoài xông xáo, thế giới bên ngoài thật sự rất lớn, người bên ngoài vô cùng mạnh.

Sau khi nhìn thấy thực lực đám người Lăng Hàn, Bạch Trạch và Mặc Văn Khởi có thể nói đều nhận thức được bản thân không đủ.

Thật vô cùng mạnh!

Hơn nữa đám người Lăng Hàn ở tại Trung Thổ Thần Châu còn không phải những kẻ đứng đầu nhất.

Thiên tài yêu nghiệt, thật rất nhiều!

Một lát sau, Mang Sơn Yêu Vương nhìn về phía Diệp Huyền.

- Ngươi xác định có thể làm được đối xử như nhau?

Diệp Huyền gật đầu.

- Có thể. Không chỉ như thế, ta sẽ đại lực bồi dưỡng chúng nó, để chúng nó vượt qua bản thân bây giờ.

Mang Sơn Yêu Vương lại nói:

- Yêu thú dã tính khó thuần, nếu chúng nó tiến vào Thương Lan học viện, vô cùng có khả năng không nhận ước thúc, thậm chí làm loạn, ngươi sẽ ứng phó như thế nào?

Diệp Huyền cười nói:

- Chỉ cần chúng nó đánh thắng được ta, chúng nó muốn làm cái gì cũng có thể, nếu đánh không lại ta, vậy thì phải ngoan ngoãn nghe lời cho ta, bằng không thì, chúng sẽ bị ta đánh!

Mang Sơn Yêu Vương im lặng một lát, sau đó gật đầu.

- Tốt, Mang Sơn hợp tác với Thương Lan học viện. Đối với yêu thú muốn gia nhập Thương Lan học viện, có yêu cầu gì hay không?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Tốt nhất là yêu thú Thông U cảnh.

Mang Sơn Yêu Vương đứng dậy ra ngoài hang động.

- Đi theo ta!

Diệp Huyền cùng Bạch Trạch vội vàng đi theo ra ngoài.

Bên ngoài hang động, đột nhiên Mang Sơn Yêu Vương dùng chân phải chà chà mặt đất, trong chốc lát, toàn bộ mặt đất rung động rất mạnh, rất nhanh, bốn phía đột nhiên run rẩy, chỉ chốc lát, một đoàn yêu thú đã vây quanh bên này.

Đủ loại yêu thú đều có.

Mang Sơn Yêu Vương nhìn thoáng qua.

- Kê tu vi Thông U cảnh, ra khỏi hàng!

Vừa dứt lời, hơn hai mươi con yêu thú đi tới trước mặt Mang Sơn Yêu Vương.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua, chỉ có 27 đầu yêu thú Thông U cảnh, đây xem như lực lượng tinh nhuệ của Mang Sơn.

Mang Sơn Yêu Vương nhìn về phía Diệp Huyền.

- Tất cả 27 con yêu thú, còn lại phần lớn đều là yêu thú cấp bậc Lăng Không cảnh.

Diệp Huyền gật đầu, sau đó hắn đi tới trước bảy yêu thú, bảy yêu thú kia cũng nhìn Diệp Huyền, trong mắt cũng không có địch ý.

Diệp Huyền nhìn một vòng, cuối cùng, hắn chọn lựa ra ba đầu yêu thú Lăng Không cảnh, ba con yêu thú này là Lăng Không cảnh đỉnh phong, khí tức hùng hậu, có xu thế đột phá!

Ba mươi con yêu thú!

Diệp Huyền nhìn về phía Mang Sơn Yêu Vương, Mang Sơn Yêu Vương nhìn thoáng qua những yêu thú kia, sau đó chỉ vào Diệp Huyền.

- Từ giờ phút này, các ngươi đều cần nghe theo hắn ra lệnh, nếu không phục, hiện tại khiêu chiến hắn.

Nhân loại là cường giả vì tôn, yêu thú càng là như vậy!

Diệp Huyền nghĩ muốn tuyển nhận đám yêu thú mạnh mẽ, nhất định phải làm cho đám yêu thú chịu phục.

Phải nói, đây cũng là một khảo nghiệm của Mang Sơn Yêu Vương đối với Diệp Huyền.

Nếu Diệp Huyền không đủ mạnh, không đủ yêu nghiệt, hắn sẽ không để cho đám yêu thú này đi Thương Lan học viện.

Giữa sân, những yêu thú kia nhìn nhau, cuối cùng, một con yêu thú đi tới trước mặt Diệp Huyền.

Con yêu thú này giống sư tử, hình thể cực lớn, thân cao mấy trượng, khi nó đi tới trước mặt Diệp Huyền, so sánh với nó, Diệp Huyền thật sự quá nhỏ bé.

Này con yêu thú nhìn xuống Diệp Huyền, đột nhiên, nó nâng móng vuốt lên vỗ mạnh về phía Diệp Huyền.

Một vuốt hạ xuống, giống như một ngọn núi nhỏ đè xuống, cường thế mạnh mẽ trực tiếp làm mặt đất dưới chân Diệp Huyền nổ tung.

Bành!

Một tiếng nổ vang lên, con yêu thú kia trực tiếp bay ra ngoài, nó bay xa mấy chục trượng!

Tất cả yêu thú có mặt đều ngạc nhiên. Rất nhanh, chúng nó dồn dập nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Toàn thân Diệp Huyền, một cỗ lực lượng thần bí chậm rãi rút lui.

Đúng là đại địa chi lực, vừa rồi hắn đã vận dụng đại địa chi lực, nếu không cần đại địa chi lực, chỉ bằng vào lực lượng thân thể, hắn không có cách nào nghiền ép đối phương như thế. Nếu dùng kiếm, kết cục sẽ là không chết cũng bị thương.

Linh Tú kiếm chém xuống, yêu thú này gánh không được!

Diệp Huyền đi đến trước mặt bày yêu thú kia.

- Có kẻ nào không phục?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Đại vân tới?

Bầy yêu thú nhìn nhau, không có kẻ nào đi ra.

Diệp Huyền quay đầu nhìn về phía Mang Sơn Yêu Vương, Mang Sơn Yêu Vương nhìn thoáng qua các yêu thú.

- Mang đi đi!

Diệp Huyền không có ở lâu tại Mang Sơn, một canh giờ sau, hắn cùng Bạch Trạch mang theo 30 con yêu thú rời khỏi Mang Sơn, đi thẳng tới Lưỡng Giới thành hội họp cùng đám người Lăng Hàn.

Trên đường đi, đột nhiên truyền âm thạch trong ngực Diệp Huyền vang lên. Diệp Huyền dừng lại, một lúc sau, ánh mắt hắn biến thành âm trầm.

Bạch Trạch nhìn về phía Diệp Huyền.

- Thế nào?

Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa.

- Đại Vân đế quốc phái sứ giả tới. Nói Đại Vân đế muốn nạp Cửu công chúa của Khương quốc chúng ta làm phi!

Nói đến đây, hắn thu hồi truyền âm thạch, cười lạnh:

- Nạp con mẹ bọn chúng! Bọn chúng hỏi qua ta chưa?

Nạp phi!

Bạch Trạch nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

- Khả năng không phải đơn giản như vậy.

Diệp Huyền gật đầu.

- Trở về xem một chút. Đi!

Nói xong, Diệp Huyền và Bạch Trạch mang theo bảy yêu thú kia bắt đầu tăng tốc độ.

Trên một đỉnh núi, một người nam tử trung niên nhìn xuống đám người Diệp Huyền, nam tử trung niên mặt không biểu tình, tay phải thả lỏng phía sau, sau lưng hắn còn có một tên thanh niên đang đứng.

Trung niên này chính là Thương Mộc học viện Mạc Thanh Huyền, thanh niên bên cạnh chính là Hạ Hầu Dao.

Rất nhanh, Diệp Huyền cùng Bạch Trạch cùng đám yêu thú biến mất ở phương xa.

Mạc Thanh Huyền thu hồi tầm mắt, nói khẽ:

- Lập tức rời khỏi Thanh Châu, đi tới Trung Thổ Thần Châu đi.

Hạ Hầu Dao nhìn về phía Mạc Thanh Huyền.

- Sư tôn...

Mạc Thanh Huyền lắc đầu.

- Ngươi là hi vọng cuối cùng của Đại Vân Thương Mộc học viện, lưu lại hòa chủng đi!

Nghe vậy, Hạ Hầu Dao cảm thấy kinh ngạc.

- Sư tôn, đã đến trình độ như vậy?

Mạc Thanh Huyền trầm ngâm nói:

- Ngươi cảm thấy tình cảnh hiện tại rất tốt?

Hạ Hầu Dao trầm giọng nói:

- Sư tôn, Thương Mộc học viện ta chỉ tồn tại hai mươi tên đạo binh, cũng không có lâm vào tuyệt cảnh.

Mạc Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa phàn cuối.

- Thương Mộc học viện không có nhận thua, thế nhưng, cái này người thực sự quá yêu nghiệt, tăng thêm hắn lại bền chắc một nhóm kia đến từ Trung Thổ Thần Châu thiên tài, Vạn Pháp cảnh không thể động thủ, tại đây Thanh Châu ranh giới thế hệ tuổi trẻ bên trong, bọn họ đã có thể quét ngang hết thấy.

Hạ Hầu Dao hơi khó hiểu nói:

- Sư tôn, Đại Vân đế quốc không phải đã đáp ứng tương trợ rồi sao?

Mạc Thanh Huyền nói khẽ:

- Bọn họ tương trợ, là bởi vì bọn họ đã cảm nhận được mối nguy. Diệp Huyền kết bạn với một nhóm người kia, lại lôi kéo yêu thú, cứ tiếp tục như thế, thực lực Khương quốc tất nhiên sẽ tăng nhiều! Mà bọn họ cầu hôn Cửu công chúa Khương quốc, mục đích chỉ có một, đó chính là lôi kéo trước, sau đó mượn cơ hội không chế Khương quốc, phải biết, Cửu công chúa có uy vọng cực cao tại Khương quốc đấy.

Hạ Hầu Dao chậm chạp nói:

- Khương quốc lại không ngốc, làm sao trúng chiêu?

Mạc Thanh Huyền cười nói:

- Nếu như Khương quốc đồng ý, như vậy mọi việc đều tốt, nếu như không đồng ý, Đại Vân đế quốc có thể danh chính ngôn thuận nhắm vào bọn họ.

Hạ Hầu Dao trầm giọng nói:

- Sư tôn, ta không rõ, vì sao Đại Vân đế quốc muốn nhảy vào vùng nước đục này?

Mạc Thanh Huyền cười nói:

- Cân bằng. Đại Vân đế quốc phải gìn giữ thế lực xung quanh đế quốc cân bằng, Khương quốc bây giờ đại bại Đường quốc, lại dễ dàng đánh bại Đường quốc, nếu như Đại Vân đế quốc không áp chế, Khương quốc nhất định sẽ quật khởi mạnh mẽ, đây không phải việc Đại Vân đế quốc muốn nhìn thấy.

Nói đến đây, hắn cười lạnh.

- Còn có một tầng, hiện tại Sở quốc và Càn quốc đang run như cây sậy, nếu như Khương quốc không nguyện ý gả Cửu công chúa, như vậy, Đại Vân đế quốc không chỉ lấy cớ nhằm vào Khương quốc, còn có thể dùng lý do này thu Sở quốc cùng Đường quốc cho mình dùng, có thể nói, dù thế nào bọn họ cũng kiếm lời, vị Khảo Sơn Vương kia của chúng ta không đơn giản chút nào!

Nói xong, hắn đi đến trước mặt Hạ Hầu Dao, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ Hạ Hầu Dao bả vai.

- Tiếp đó, là ác chiến chân chính, Trung Thổ Thần Châu bên kia, đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc bên này, mà Thanh Châu Đại Vân Thương Mộc học viện chúng ta, vô cùng có khả năng bị làm bia đỡ đạn, rồi đi đi, mang theo hi vọng Đại Vân Thương Mộc học viện rồi đi.

Nói xong, hắn quay người biến mất ở phía chân trời.

Tại chỗ, Hạ Hầu Dao tay cầm trường đao, không lên tiếng thật lâu.

Diệp Huyền và Bạch Trạch và những yêu thú xông thẳng về phía Lưỡng Giới thành, binh sĩ tường thành nhìn về phía Diệp Huyền, lập tức mở cửa thành ra cho đi, không chỉ như thế, binh sĩ trên tường thành đều hành lễ cùng nhau.

Hiện tại Diệp Huyền có uy vọng vô cùng cao tại Khương quốc.

Sau khi tiến vào thành, Diệp Huyền bảo Bạch Trạch dàn xếp những yêu thú kia, mà chính hắn thì đi tới doanh trường Khương Cửu, giờ phút này, Khương Cửu đang xử lý việc gì.

Khương Cửu nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

- Trở về rồi?

Nói xong, nàng lại cúi đầu bắt đầu xử lý công việc.

Diệp Huyền ngồi trước mặt Khương Cửu.

- Đại Vân đế quốc phái người đến?

Khương Cửu gật đầu.

- Phái người đến, nói cái gì Đại Vân đế bọn họ muốn nạp ta làm phi.

Diệp Huyền nói:

- Khương quốc đã trả lời chắc chắn?

Khương Cửu ngừng lại, nàng nhìn về phía Diệp Huyền.

- Người cảm thấy thế nào?

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Các người hẳn phải biết ý đồ của bọn họ.

Khương Cửu nói khẽ:

- Người biết thực lực Đại Vân đế quốc không? Bọn họ chính là thế lực lớn nhất ranh giới Thanh Châu, mặc kệ là Đại Vân cảnh Âm giới, nếu như không tính cả tổng bộ, đều không kịp bọn họ. Hắc Diễm quân của bọn họ năm đó chỉ dùng thời gian không đến nửa tháng đã tiêu diệt một quốc gia. Cho dù là quân cận vệ cường đại nhất Ninh quốc, ở trước mặt Hắc Diễm quân cũng không đáng chú ý.

Diệp Huyền nói:

- Khương quốc lựa chọn thỏa hiệp?

Khương Cửu cười khẽ.

- Thỏa hiệp thì không thể thỏa hiệp, cho dù gả vào Đại Vân đế quốc, bọn họ cũng không bỏ qua Khương quốc, lần này không đơn thuần là Đại Vân đế quốc, còn có tổng viện Thương Mộc học viện cùng tổng bộ Âm giới ở trong đó, theo tin tức Khương quốc lấy được, hiện tại, là tổng viện Thương Mộc học viện và Âm giới trực tiếp đối thoại với Đại Vân đế quốc, ba phương đã đạt thành hiệp nghị.

Diệp Huyền trầm giọng nói:

- Ứng đối ra sao?

Khương Cửu nhìn về phía Diệp Huyền.

- Đầu tiên phải nắm lấy Sở quốc cùng Càn quốc trước, ít nhất phải đánh cho hai nước này tàn phế, không thể để cho bọn họ làm thương cho Đại Vân đế quốc sử dụng!

Sở quốc và Càn quốc!

Diệp Huyền suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.

- Hiểu rõ.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài doanh trường có âm thanh truyền tới.

- Nguyên soái, sứ giả Đại Vân đế quốc tiến đến.

Khương Cửu nhìn về phía Diệp Huyền, cười nói:

- Khẳng định là phụ hoàng phái người đến đây, đi thôi, đi gặp!

Diệp Huyền gật đầu.

Hai người lập tức ra khỏi doanh trường, bên ngoài doanh trường có một thái giám, phía sau thái giám còn có mười tên thị vệ mang theo đoản đao, từng người đều là Thông U cảnh!

Thái giám lạnh lùng nhìn thoáng qua Khương Cửu.

- Cửu công chúa, quỳ xuống tiếp chi.

Thấy thái độ này, Diệp Huyền cau mày, lúc này, Khương Cửu cười nói:

- Chúng ta trong mắt Đại Vân đế quốc chỉ là tiểu quốc, chính là man di, cho nên, bọn họ sẽ không tôn trọng chúng ta.

Nói xong, nàng nhìn về phía thái giám.

- Đúng không?

Thái giám nhíu mày.

- Cửu công chúa, ngươi đang khiêu khích ta?

Khương Cửu lắc đầu cười một tiếng.

- Không dám, công công có lời xin mời nói thẳng đi.

Thái giám đi đến trước mặt Khương Cửu, cười lạnh.

- Thế nào, đường đường Khương quốc công chúa cũng không hiểu lễ nghi? Muốn nhà ta dạy ngươi sao?

Khương Cửu nhẹ cười cười, sau đó nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền đi đến trước mặt thái giám, tay phải hắn mở ra, một thanh cương nỏ màu đen xuất hiện trong tay hắn.

Diệp Huyền nói:

- Đây là của Đại Vân đế quốc, đúng không?

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237: Âm giới đạo binh!

Thái giám nhìn thoáng qua cường nỏ trong tay Diệp Huyền, sau đó nhú mào.

- Cường nỏ cực phẩm...

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Huyền, trong mắt mang theo sát ý không chút che giấu.

- Những người kia quả nhiên đều chết trong tay ngươi, ngươi thật sự là can đảm..

Lúc này, Diệp Huyền đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Ba!

Một tiếng bạt tai vang lên, thái giám trực tiếp bay ra ngoài, hắn bay hơn mười trượng!

Nhìn thấy Diệp Huyền đột nhiên ra tay, mấy tên thị vệ đang muốn xuất thủ, lúc này, một thanh phi kiếm đã chém qua.

Xùy!

Đầu của tên thị vệ bay ra ngoài, máu tươi phun ra như suối.

Mấy tên thị vệ còn lại cũng ngây người.

Bị miểu sát rồi?

Diệp Huyền bỏ qua những thị vệ kia, hắn đi tới trước mặt tên thái giám kia.

- Không giết ngươi, trở về nói cho Đại Văn đế quốc biết, đừng có chơi chút cong quẩn này, các ngươi mong muốn chiến, vậy thì chiến, cút nhanh lên.

Thái giám nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền.

- Ngươi là kẻ đề tiện, ngươi sẽ trả giá thật nhiều vì ngày hôm nay, ngươi....

Diệp Huyền đột nhiên cầm kiếm chém một cái.

Xùy.

Đầu của tên thái giám bay lên cao.

Tất cả mọi người ở giữa sân đều ngây người.

Diệp Huyền thu hồi kiếm, sau đó quay đầu nhìn về phía những thị vệ kia.

- Hiện tại, các ngươi đến mang lời, ân, các ngươi cũng có lời tàn nhẫn gì muốn nói hay không?

Đám thị vệ kia nhìn Diệp Huyền, sau đó quay người rời đi.

Giờ phút này nếu nói thêm cái gì, không hề nghi ngờ, đó chính là hành vi tìm cái chết.

Diệp Huyền nhìn về phía Khương Cửu.

- Hiện tại, Khương quốc ngoại trừ chiến, không có bất kỳ lựa chọn nào khác, cũng sẽ không còn có bất kỳ âm thanh nào khác.

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Khương Cửu nhìn Diệp Huyền, ánh mắt đầy phức tạp.

Nàng làm sao không biết, Diệp Huyền giết người, kỳ thật cũng không phải sinh uy phong nhất thời, mà là muốn toàn bộ người Khương quốc hiểu rõ, hiện tại Khương quốc chỉ có chiến!

Lúc trước, trên triều đình còn có một ít đại thần muốn gả Cửu công chúa, bởi vì Đại Vân đế quốc không thể trêu vào, thế nhưng hiện tại, từ khi Diệp Huyền xuất kiếm, tại Khương quốc, sẽ không còn người nói lời khác, mọi người chỉ có thể lựa chọn chiến.

Bằng không thì, chỉ có giết Diệp Huyền, đi tới Đại Vân đế quốc thỉnh tội.

Thế nhưng hiện tại dùng uy vọng của Diệp Huyền, ai dám động đến hắn?

Có thể nói, Diệp Huyền đánh ra một kiếm đã giám sát không ít phiền toái cho Khương Cửu.

Đại Vân đế quốc!

Khương Cửu quay đầu nhìn cuối chân trời, trong mắt có một tia ưu sầu, bởi vì sự việc càng ngày càng phức tạp.

Đại Vân đế quốc!

Thế lực lớn nhất Thanh Châu, còn có tông viện Thương Mộc học viện cùng với sát thủ Âm giới.

Ba thế lực đặt chung một chỗ, Khương quốc ứng phó ra sao?

Thế nhưng, Khương quốc không có lựa chọn, Diệp Huyền và Khương quốc đã buộc chung một chỗ, cho dù bắt Diệp Huyền đưa ra ngoài cho ba thế lực này, ba thế lực cũng không bỏ qua Khương quốc, phải nói Khương quốc sẽ lâm vào cục diện thảm hơn.

Có Diệp Huyền, ba thế lực sẽ còn kiêng kỵ, dù sao sau lưng Diệp Huyền còn có một vị Kiếm Tiên, ba thế lực chơi như thế nào cũng không dám phái Vạn Pháp cảnh đi ra, nếu không có Diệp Huyền, tùy tiện phái năm sáu Vạn Pháp cảnh là có thể tùy tiện diệt Khương quốc!

Tóm lại, chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng!

Trong một doanh trường, Diệp Huyền triệu tập đám người Lục Bán Trang, mọi người ngồi quanh bàn.

Diệp Huyền nhìn mọi người.

- Ta đã nhờ Túy Tiên lâu đặt mua một chút Thần Hợp đan cùng trang bị Minh giai, còn có tám chín thiên tài đến, bây giờ còn có thời gian tám ngày, các người chuẩn bị một chút. Đúng rồi, nếu có Thần Hợp đan, các người có lòng tin tiền vào Thần Hợp cảnh?

Lăng Hàn cười nói:

- Tự nhiên có, chúng ta đã dừng tại Thông U cảnh rất lâu, nếu có Thần Hợp đan, nhất định có thể đi đến Thần Hợp cảnh!

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

- Như vậy cũng tốt!

- A!

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài doanh trường có tiếng kêu thê lương vang lên.

Đám người Diệp Huyền trực tiếp xuất hiện bên ngoài doanh trường, lúc này, Khương Cửu đi tới trước mặt đám người Diệp Huyền, bốn phía, vô số binh sĩ bao quanh đám người Diệp Huyền, cũng bảo vệ đám người Diệp Huyền vào trong.

- Xảy ra chuyện gì?

Diệp Huyền hỏi.

Lúc này, một đám binh sĩ nâng mười mấy thi thể tới trước mặt Khương Cửu.

Sắc mặt Khương Cửu đầy âm trầm.

- Đều là Đại tướng trong quân ta, là sát thủ Âm giới.

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn về nơi xa.

- Bọn họ đã bắt đầu động thủ!

Đúng lúc này, bên phải cách Diệp Huyền năm trượng có một tên binh lính bay đầu.

Không có dấu hiệu nào!

Tất cả mọi người kinh hãi!

Diệp Huyền xuất hiện bên cạnh tên lính kia, nhưng mà, hắn chẳng phát hiện bất cứ thứ gì!

- Là đạo binh của Âm giới!

Cách đó không xa, Lục Bán Trang trầm giọng nói:

- Đạo binh cấp bậc Tinh Anh của Âm giới!

Lục Bán Trang vừa dứt lời, bên ngoài sáu trượng, đầu ba tên lính đột nhiên bay lên cao...

Tất cả mọi người kinh hãi!

Phải nói là hoảng hốt!

Đặc biệt là những binh lính kia, trong mắt bọn họ hiện tại tràn đầy hoảng sợ, bởi vì bọn họ không phát hiện những người kia chết như thế nào!

Cho dù là mấy người Lăng Hàn cũng đề phòng, bởi vì việc này có chút khủng bố.

Đạo binh Âm giới!

Diệp Huyền nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang yên lặng một lát, lắc đầu.

- Chờ trời sáng, ban đêm bọn họ mượn nhờ công pháp dung hợp với đêm tối, rất khó phát hiện.

Hùng đông!

Diệp Huyền cau mày!

Nếu như muốn chờ trời sáng, sau khi trời tối, chẳng phải sẽ móc vô số binh sĩ Khương quốc sẽ chết?

Lúc này, toàn bộ quân doanh đang phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Khương Cửu dần dần biến thành dữ tợn.

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên sững sốt, bởi vì lối vào tầng thứ hai Giới Ngục tháp có một trang giấy bay ra.

Trên giấy, chỉ có một đôi mắt.

Con mắt nhân loại!

Diệp Huyền ngây người, ngay lập tức, hắn đột nhiên bừng tỉnh!

Kiểm nhãn!

Chính mình có kiểm nhãn!

Nghĩ đến tận đây, hắn vội vàng ổn định tâm thần, rất nhanh, hắn có thể cảm nhận được mọi thứ ở chung quanh, đột nhiên, Diệp Huyền đột nhiên quay đầu sau đó mở hai mắt ra.

Xuy xuy!

Hai sợi kiếm quang bắn ra nhanh như điện.

Cách đó mấy trượng, bên cạnh một tên binh lính đột nhiên xuất hiện tiếng nổ vang, ngay sau đó, một bóng dáng mơ hồ giống như ma quỷ bay ra xa.

Ngay lập tức, một thanh phi kiếm đột nhiên lóe sáng.

Xùy!

- -----

Phóng tác: Hắc Âm Chi Thực

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 238: Đến, cầu các người chơi ta!

Trên mặt đất nơi xa, đột nhiên xuất hiện rất nhiều máu tươi, thời gian dần trôi qua, một tên nam tử áo đen xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Diệp Huyền chỉ xuất một chiêu nhẹ nhàng, Linh Tú kiếm bay đến trước mặt hắn, bốn phía đã yên tĩnh trở lại.

Về mặt các binh lính ở nơi này đều đề phòng, trên trán còn mang mồ hôi lạnh!

Một số thời khắc, chết cũng không sợ, đáng sợ là chờ đợi quá trình tử vong như thế này.

Lúc này, Diệp Huyền nói khẽ:

- Đều đi.

Nghe vậy, những binh lính kia đã thờ dài một hơi.

Diệp Huyền cùng Khương Cửu vẫn giữ sắc mặt ngưng trọng như cũ.

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Lục Bán Trang.

- Cần thận một chút.

Nói xong, hắn nhìn về phía Khương Cửu.

- Vào trong nói chuyện.

Khương Cửu khẽ gật đầu, đi cùng Diệp Huyền tiến vào trong doanh trường.

Khương Cửu ngồi xuống, trầm giọng nói:

- Quân tâm không ổn định.

Diệp Huyền gật đầu.

- Ta biết, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Khương Cửu nhìn về phía Diệp Huyền, Diệp Huyền nói:

- Những sát thủ này, căn bản không phải người và binh lính của người có thể đối phó, ta sẽ nghĩ biện pháp đối phó. Người bây giờ cần phải làm là ổn định quân tâm, còn phải bảo vệ tốt chính mình, vừa rồi những sát thủ kia, mục tiêu chân chính là người.

Khương Cửu vừa chết, đối với toàn bộ Khương quốc mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích trí mạng.

Khương Cửu gật đầu.

- Ta sẽ cẩn thận, nhưng mà, mục tiêu hàng đầu của bọn chúng có lẽ vẫn là người và những bằng hữu của người, các người mới cần cẩn thận.

Diệp Huyền nói:

- Ta biết, ta sẽ thương nghị với bọn họ một chút, người lập tức thông tri đế đô, báo quốc chủ phái người tới bên này.

Nói xong, hắn quay người rời khỏi doanh trường.

Diệp Huyền về tới doanh trường của mình, hắn ngồi xếp bằng dưới đất, sau đó tiến vào Giới Ngục tháp.

Lúc này, lối vào, một trang giấy bay ra, phía trên là một dấu móng vuốt nhỏ.

Diệp Huyền...

Diệp Huyền cũng im lặng, thật im lặng, bởi vì hắn nhiều khi thật xem không hiểu ý của gia hỏa tại lầu hai, chỉ một dấu móng vuốt... Ai có thể xem hiểu?

Lại một trang giấy bay ra.

Trên trang giấy là một bàn tay, bàn tay này không còn là vuốt mèo lúc trước, mà là một bàn tay người.

Diệp Huyền cười khỏ.

- Đại thần, ngươi không thể nói chuyện sao?

Oanh!

Đúng lúc này, đột nhiên lầu hai rung mạnh, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp chấn Diệp Huyền bay ra ngoài.

Ầm!

Diệp Huyền rơi xuống đất, vào lúc này, hắn cảm giác toàn thân mình suýt tan thành từng mảnh.

Diệp Huyền chôn đầu xuống đất, trong lòng không ngừng kêu rên, quá khi dễ người!

Đúng lúc này, lại một trang giấy bay ra, trên giấy là một cái miệng nhân loại và một cái miệng không biết là cái quỷ gì..... miệng nhân loại còn có ký hiệu nhỏ "→", mà cái miệng không biết kia là ký hiệu "?".

Có ý gì?

Diệp Huyền có chút không muốn sống.

Lúc này, đột nhiên lầu hai rung mạnh, Diệp Huyền vội vàng bò lên.

- Đứng đứng, có lời gì cứ nói, ta nghiên cứu một chút...

Nói xong, hắn vội vàng cầm lấy tờ giấy nghiên cứu, qua một lát sau, gương mặt hắn đen lại!

Bởi vì hắn hiểu đại khái ý của trang giấy.

Gia hỏa lầu hai đang hỏi hắn, vì cái gì hắn không biết ngôn ngữ của nó... Đơn giản mà nói, gia hỏa lầu hai không biết nói tiếng nhân loại!

Không phải người của thế giới này?

Diệp Huyền hơi nghi hoặc một chút.

Lại một trang giấy bay ra, trên giấy, là một móng vuốt và bàn tay nhân loại đè lên nhau.

Đè lên nhau!

Diệp Huyền cau mày suy nghĩ rất lâu, lúc này, đột nhiên lầu hai lại chấn động một cái, sắc mDiệp Huyền ặt thay đổi, vội vàng nói:

- Ta biết rồi.

Lầu hai ngừng lại.

Diệp Huyền thận trọng nói:

- Ngươi nói là, ngươi muốn hợp thể với ta? Hoặc là nói, ngươi muốn nhờ thân thể ta đi ra?

Lúc này, một trang giấy bay ra, trên đó là ký hiệu.

Diệp Huyền:...

Phụ thân!

Diệp Huyền nghĩ đến hai chữ này!

Diệp Huyền vội vàng lắc đầu.

- Chuyện này không được, không được!

Phụ thân?

Ngắm lại đã cảm giác rất đáng sợ!

Hắn trước kia đã nghe nói qua, có một ít cường giả mạnh mẽ sẽ đoạt xá, sẽ cướp đi quyền chủ đạo của thân thể, một phần vạn gia hỏa lâu hai nghĩ làm chuyện này... Khăng định không được!

Một trang giấy lại bay ra...

Cứ như vậy, Diệp Huyền cứ trao đổi với gia hỏa ở lâu hai, qua chừng nửa canh giờ, Diệp Huyền mệt mỏi ngồi trên mặt đất.

Thật sự quá mệt mỏi!

Đặc biệt nếu như hắn trả lời không đúng, đại thần lâu hai sẽ động thủ... Quá khi dễ người!

Hắn có phản kháng, nhưng thật sự đánh không lại!

Cuối cùng, Diệp Huyền nhìn thoáng qua lối vào tầng thứ hai.

- Như vậy, dựa theo ước định của chúng ta lúc trước, trong vòng một tháng, ngươi có khả năng đi ra hai lần, một lần ngươi có khả năng chủ động đi ra, một lần, ta yêu cầu đi ra, có thể chứ?

Một lát sau, một trang giấy bay ra khỏi tầng thứ hai, trên giấy, là một ký hiệu nho nhỏ.

Thấy thế, Diệp Huyền thở dài một hơi.

Hắn cũng không muốn đáp ứng, thế nhưng không có cách, bởi vì gia hỏa tầng thứ căn bản không phải một người hiền lành, nếu như hắn không đáp ứng, còn không biết cái tên này sẽ làm gì!

Hiện tại thật không thể trêu vào!

Diệp Huyền rời khỏi Giới Ngục tháp, hắn tiến vào trong doanh trường của Lục Bán Trang, Lục Bán Trang đang ăn bánh nướng, tay trái còn có một cây hành tây.

Diệp Huyền ngồi trước mặt Lục Bán Trang.

- Tại Trung Thổ Thần Châu, còn có tổ chức sát thủ giống Âm giới hay không?

Lục Bán Trang ngừng lại, qua rất lâu, nằng gặt đầu.

- Có.

Diệp Huyền vội vàng nói:

- Có thể mời không?

Lục Bán Trang lắc đầu.

- Không thể.

- Vì sao?

Diệp Huyền không hiểu.

Lục Bán Trang nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

- Mời không nổi. Hơn nữa, những sát thủ kia, lòng tham không đáy, thỉnh thần dễ tiễn thần khó. Việc này, chỉ có thể do chúng ta giải quyết!

Diệp Huyền yên lặng.

Hắn cũng không sợ những sát thủ kia, có kiếm nhân, những sát thủ kia căn bản không dám tới gần hắn. Hắn cũng phát hiện, chỉ cần những sát thủ kia hiện hình, sức chiến đấu cũng không mạnh mẽ gì, những sát thủ này mạnh ở điểm xuất quỷ nhập thần!

Trọng yếu nhất chính là, những sát thủ này không nhằm vào hắn, mà là nhằm vào những binh lính Khương quốc kia, đây mới là điểm đáng ghét nhất.

Kỳ thật, không riêng gì những binh lính này, đám người Lăng Hàn cũng có chút nguy hiểm, hiện tại đám người Lăng Hàn tụ tập cùng một chỗ, căn bản không dám đơn độc tách ra, bởi vì thật quá nguy hiểm.

Lúc này, bên ngoài Túy Tiên lâu, một âm thanh truyền đến.

- Tiểu hữu, mời đi ra tụ họp một chút.

Ngũ lâu chủ!

Diệp Huyền ngây người, sau đó cùng Lục Bán Trang ra khỏi doanh trường, bên ngoài doanh trường, Ngũ lâu chủ mỉm cười, sau đó hất nắm tay một điểm, một viên nẹp giới xuất hiện trước mặt Diệp Huyền.

- Đồ vật tiểu hữu cần đã đủ!

Diệp Huyền kinh ngạc nói:

- Tiền bối, làm sao nhanh như thế?

Ngũ lâu chủ cười nói:

- Tiểu hữu có chỗ không biết, khi biết tiểu hữu có nhu cầu cấp bách, Ngũ lâu chủ Túy Tiên lâu ta tự mình ra mặt bảo Túy Tiên lâu các nơi tại Trung Thổ Thần Châu tìm đồ vật cho tiểu hữu, cho nên mới nhanh như vậy!

Nghe vậy, Diệp Huyền ôm quyền với Ngũ lâu chủ.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tình này Diệp Huyền ta sẽ nhớ kỹ!

Nói xong, hất nhìn về phía Lục Bán Trang, Lục Bán Trang gật đầu, sau đó gọi đám người Lăng Hàn đi qua, rất nhanh, mọi người cũng giao kim tệ cho Ngũ lâu chủ.

Ngũ lâu chủ cũng không có cự tuyệt, nhận những kim tệ kia, tiếp theo, hất nắm tay một cái, trước mặt đám người Diệp Huyền xuất hiện những bình đan được màu trắng.

Thần Hợp đan!

- -----

Phóng tác: Hắc Ám Chi Thực

Mời đọc: Ta Chi Muốn An Tĩnh Chơi Game (Dịch)

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.